

Vương gia ta biết sai rồi

Contents

Vương gia ta biết sai rồi	3
1. Chương 1	4
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 6 - 2	19
8. Chương 7 : Thần Tượng	21
9. Chương 8	24
10. Chương 9	28
11. Chương 10	32
12. Chương 11	38
13. Chương 12	42
14. Chương 13	47
15. Chương 14	53
16. Chương 15	60
17. Chương 16	61
18. Chương 17	63
19. Chương 18	65
20. Chương 19	66
21. Chương 20	68
22. Chương 21	69
23. Chương 22	71
24. Chương 23	72
25. Chương 24	75
26. Chương 25	75
27. Chương 26	78
28. Chương 26 Tt	79
29. Chương 27 : Độc Nhân 4	81
30. Chương 28 : Độc Nhân 5	84
31. Chương 29 : Thổ Lộ	86
32. Chương 30 : Dưỡng Thương	89
33. Chương 31 : Vô Lâm Đại Hội 1	92
34. Chương 32 : Vô Lâm Đại Hội 2	95
35. Chương 33 : Vô Lâm Đại Hội 3	98
36. Chương 34 : Vô Lâm Đại Hội 4	101
37. Chương 35 : Vô Lâm Đại Hội 5	105
38. Chương 36 : Vô Lâm Đại Hội 6	108
39. Chương 37 : Tuyển Người	110
40. Chương 38 : Mới Có Thể	113
41. Chương 39 : Điều Tra Thị Trường	116

42. Chương 40 :	Tô Gia Huỳnh Muội	119
43. Chương 41 :	Tô Tiểu Muội	121
44. Chương 42 :	An Bài	124
45. Chương 43 :	Tương Lai Đại Quan	127
46. Chương 44 :	Nhớ	130
47. Chương 45 :	Gặp Lại	133
48. Chương 46 :	Tơ Tầm	136
49. Chương 47 :	Vào Kinh	139
50. Chương 48 :	Đêm Giao Thừa(Thượng)	142
51. Chương 49 :	Đêm Giao Thừa(hạ)	145
52. Chương 50 :	Nhận Thân 1	148
53. Chương 51 :	Nhận Thân 2	151
54. Chương 52 :	Sính Lễ 1	154
55. Chương 53 :	Sính Lễ 2	157
56. Chương 54 :	Quan Gia Tiểu Thư	160
57. Chương 55 :	Rơi Xuống Nước	163
58. Chương 56 :	Ranh Giới Sinh Tử	166
59. Chương 57 :	Khiển Trách	169
60. Chương 58 :	Đồ Cưới	172
61. Chương 59 :	Đại Hôn	175
62. Chương 60 :	Cuộc Sống Sau Thành Thân	178
63. Chương 61 :	Lại Mặt	180
64. Chương 62 :	Lại Mặt 2	183
65. Chương 63 :	Tiếp Khách	186
66. Chương 64 :	Xây Lại Hậu Viện Mới	190
67. Chương 65 :	Mười Lăm Tháng Tám	193
68. Chương 66 :	Ngô Thắm	197
69. Chương 67 :	Thăm Viếng	201
70. Chương 68 :	Bị Tập Kích	203
71. Chương 69 :	Tri Âm	206
72. Chương 70 :	Ép Buộc	209
73. Chương 71 :	Rơi Xuống Vực 1	212
74. Chương 72 :	Rơi Xuống Vực 2	215
75. Chương 73 :	Mang Thai	218
76. Chương 74 :	Dược Cốc	220
77. Chương 75 :	Chia Lìa	223
78. Chương 76 :	Trưởng Công Chúa	226
79. Chương 77 :	Dưỡng Thai	228
80. Chương 78 :	Sinh Con	231
81. Chương 79 :	Ổ Cũ	234
82. Chương 80 :	Vô Tình Gặp Lại Cố Nhân 1	236
83. Chương 81 :	Vô Tình Gặp Lại Cố Nhân 2	239
84. Chương 82 :	Hồi Kinh	242
85. Chương 83 :	Nói Ra Chân Tướng	244
86. Chương 84 :	Tìm Cách Giải Quyết	247
87. Chương 85 :	Lễ Mừng Năm Mới	250
88. Chương 86 :	Tức Giận	252
89. Chương 87 :	Cầu Hôn	255
90. Chương 88 :	Giả Bệnh	257
91. Chương 89 :	Hội Đèn Lồng	260
92. Chương 90 :	Đến Nơi Hẹn	262
93. Chương 91 :	Chúc Thọ	265
94. Chương 92 :	Ngầm Điều Tra	267
95. Chương 93 :	Ôn Tuyền 1	270

96. Chương 94 : Ôn Tuyền 2	273
97. Chương 95 : Sóng Gió Bồ Vợ	276
98. Chương 96 : Sẩy Thai	278
99. Chương 97 : Nghĩ Thông Suốt	281
100. Chương 98 : Tô An	283
101. Chương 99 : Chuyển Đi	286
102. Chương 100 : Hận	288
103. Chương 101 : Cháy 1	291
104. Chương 102 : Cháy 2	293
105. Chương 103 : Mạnh Dịch Vân Trở Về	296
106. Chương 104 : Trên Đường 1	299
107. Chương 105 : Trên Đường 2	301
108. Chương 106 : Thu Lưu	303
109. Chương 107 : Ái Nhân	305
110. Chương 108 : Chiến Tranh	308
111. Chương 109 : Biến Cố	311
112. Chương 110 : Hoàng Tử Và Công Chúa Thất Lạc	313
113. Chương 111 : Tranh Giành Quyền Vị	316
114. Chương 112 : Việc Quân Tạm Hoàn	319
115. Chương 113 : Trường Sinh Ca	321
116. Chương 114 : Vân Vương Phi Trong Lời Đồn	323
117. Chương 115 : Đại Quân Hồi Kinh	326
118. Chương 116 : Nghĩ Cách Cứu Viện	329
119. Chương 117 : Cuộc Chiến Ở Kinh Thành 1	331
120. Chương 118 : Cuộc Chiến Ở Kinh Thành 2	334
121. Chương 119 : Chặn Đường	337
122. Chương 120 : Liễu Thành Chủ	339
123. Chương 121 : Tào Mẫn	342
124. Chương 122 : Đàm Phán	344
125. Chương 123 : Đoàn Tụ	347
126. Chương 124 : Gặp Lại Như Ngọc	350
127. Chương 125 : Hôn Sự Của Trương Tiểu Tinh	352
128. Chương 126 : Tiểu Quận Chúa	355
129. Chương 127 : Kết Cục	358

Vương gia ta biết sai rồi

Giới thiệu

Nguồn :Diễn Đàn Lê Quý Đôn Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-ta-biet-sai-roi>

1. Chương 1

Mở mắt ra, mở mắt ra lần nữa, trời ạ, đây là đâu a? Là bệnh viện sao? Không đúng, nóc phòng bệnh viện không phải là ngói a! Bác sĩ không phải là đã xuống báo cho nàng là bệnh tình nguy kịch lắm sao? Làm sao nàng không chết chứ, vừa mới chuẩn bị ngồi dậy quan sát thêm, nhưng dùng sức thế nào cũng không thể chống mình đứng lên được. Mẽ Tiểu Tây rớt cuộc hét lên một tiếng, “A”, cánh tay này làm sao nhỏ như vậy, thanh âm cũng không đúng a, nàng hơn hai mươi tuổi là người trưởng thành làm sao phát ra thanh âm trẻ nít vậy?

“Tiểu tổ tông của ta ơi, đợi ta một chút, thật là nôn nóng, ơi, ơi, đừng khóc, đừng khóc, bà vú này cho người ăn”. Mẽ Tiểu Tây còn đang hóa đá, dần bà kia tự xưng là bà vú bưng một chén không biết là đồ gì đặt trên cái băng ghế ngồi ở bên giường, sau đó đem nàng ôm lấy, cười híp mắt dụ dỗ.

Một lát sau sau, Mẽ Tiểu Tây rớt cục kíp phản ứng, nàng đây là sống lại, quan sát một chút rồi nhìn lại bà vú của mình, trông đại khái chừng ba mươi tuổi, quần áo bình thường, trên người cũng không có mang đồ trang sức gì, trên đầu cũng chỉ cắm một cây mộc trâm. Quay đầu quan sát lần nữa bài biện trong phòng, một cái giường, một cái bàn ở giữa phòng, góc tường có một cái tủ đứng, hẳn là người nhà nghèo, nhưng nhà nghèo như vậy lại còn có bà vú? Ôi

, bất kể như thế nào, lão Thiên nếu cho nàng cơ hội sống lại, cũng đã là ân huệ lớn nhất rồi, những thứ khác cũng không quan trọng...

Kiếp trước chính mình ngày nào cũng phấn đấu công việc, không quan tâm thứ này thứ nọ. Tiết kiệm được mười mấy vạn, cũng chưa kịp hưởng thụ, liền bị tai nạn xe cộ. Chính mình bất hòa với chị dâu, cũng mấy năm không có về nhà nhìn ba mẹ, không biết bọn họ hiện tại thế nào, may nhờ mật mã sổ tiết kiệm của mình mẹ có biết, bằng không thành quả dốc sức nhiều năm như vậy liền uổng phí! Mười mấy vạn không nhiều lắm, nhưng cho bọn họ dưỡng lão hẳn là đủ rồi, sớm biết mình mạng ngắn như vậy, lẽ mừng năm mới nên trở về một chuyến. Ôi

~ hiện tại đã chậm rồi

~

Nếu kiếp trước có quá nhiều đáng tiếc như vậy, kiếp này nàng nhất định phải sống thật tốt...

Tiểu hài tử nha, vô tri vô giác không biết khi nào đã ngủ, ăn no, nên ngủ. Bà vú Thẩm kéo một cái chăn nhỏ đắp trên thân thể nho nhỏ, nhẹ nhàng vỗ vỗ. Hiện tại bắt đầu mùa đông, trời dần dần trở nên lạnh, trong nhà đốt một chậu lửa than, rõ ràng nàng hẳn là đại thiên kim tiểu thư được hàng vạn hàng nghìn sự sủng ái. Hôm nay lại chỉ có bà vú ở cùng nàng tại cái phòng cũ này, ôi

~ nơi đại môn nhà giàu cũng không nghĩ có cảnh tượng này.

Nếu được sự sủng ái của mẫu thân thì cuộc sống mới thực giống là con người nhưng hôm nay Thiếu phu nhân mới vừa mất. Hài cốt chưa có lạnh mà cái đám kia lòng muông dạ thú lại bắt đầu có mưu tính, nếu ta là một công tử thì trong gia tộc có lẽ sẽ coi trọng hơn chút, đáng tiếc ta lại là một nhi nữ. Dù ta có chết, bọn họ cũng chỉ coi là mở một con mắt nhắm một con mắt.

Cuộc sống bình thường ngày lại qua ngày. Mẽ Tiểu Tây nghe được bà vú tự lẩm bầm lầu bầu có thể hiểu được tình huống của mình bây giờ coi như là cô nhi a, nhà cha có tiền nhưng không thể quay về. Nhưng như thế cũng tốt, mấy loại người ở đại môn nhà giàu thâm hiểm vô cùng, không cẩn thận cũng sẽ bị gặm, ngay cả xương cũng không thừa, huống chi nàng còn không có mẹ làm chỗ dựa. Lúc nào cũng phải tìm cách tranh đấu, thị thị phi phi, cuộc sống nơi này mới thực là tự do.

Mỗi ngày bà vú đều cho nàng uống nước cơm. Không thể, nàng thật sự là không thể thuyết phục chính mình uống sữa của người ta, nói như thế nào bà vú cũng chỉ lớn hơn nàng vài tuổi. Tâm lý tuổi tác, không lẽ người hai mươi tuổi đầu rồi đi uống sữa người ta, thử nghĩ cũng thật là ác. Lúc đầu bà vú thấy nàng không chịu uống sữa của mình, thật sốt ruột lắm a. Thấy nàng chịu uống nước cơm, bà vú đối với nàng thật tò mò, lần đầu tiên thấy một đứa trẻ không uống sữa lại uống nước cơm. Nhưng là nàng nào biết, không phải người ta không uống sữa, người ta chẳng qua là không uống sữa của người mà thôi. Nếu là sữa tươi, sữa dê,... Mẽ Tiểu Tây này sẽ không khách khí.

Bà vú sợ nàng bị lạnh đông cứng, y phục đem từng cái từng cái bọc người nàng. Nàng đã dùng sức phản kháng, nhưng vẫn bị bọc tròn lại, tay chỉ có thể đặt ngang, may nhờ chân còn có thể đạp hai cái. Chẳng qua bà vú đối với nàng thật rất tốt, mặc dù nói nàng không có mẹ, nhưng bà vú chính là mẹ. Lúc trời tối cũng đem nàng ôm vào lòng sợ nàng gặp lạnh, thế gian này còn có người như vậy không? Thật không dễ dàng gì, không biết mẹ nàng lúc còn sống có phải là đối đãi với bà ấy tốt cho nên bà ấy mới có thể tận tâm như vậy.

Mỗi ngày nàng đều ở đây dự trù kế hoạch phải sống theo cách nào để làm một cao thủ võ lâm? Luyện võ quá mệt mỏi, nàng không bền lòng. Làm tài nữ? Sợ rằng tư chất nàng không có cao như vậy. Nghĩ tới nghĩ lui cũng cảm giác mình đối với cái thế giới này hiểu rõ quá ít, không có con đường làm giàu. Trước mặt ngủ vẫn là quan trọng nhất, ngáp một cái, mơ mơ màng màng vừa cái đã ngủ. Nếu người ta biết một đứa trẻ con hơn hai tháng đang suy tư đời người mà không cho nàng là yêu quái mới là lạ. Ở hiện đại nàng hẳn là sẽ là con chuột bạch đưa vào phòng thí nghiệm.

Lại qua vài ngày nữa, một người nam hơn 40 tuổi đến, đây là người thứ hai nàng nhìn thấy từ khi đến nơi này. Bà vú gọi hắn là tướng gia, người tới nhà mình đây chính là gia gia (ông nội) a, làm sao còn trẻ như vậy? Người cổ đại lấy vợ sớm, bốn mươi tuổi làm gia gia? Ừ, quả thật không phải là hiếm.

Lớn tuổi như thế mà phong độ ngời ngời, lúc trẻ tuổi nhất định là một soái ca. Gien tốt như vậy, có phải chẳng nàng sau này cũng là Đại mỹ nhân? Ha ha, lão rồi, lão rồi.

“Tướng gia, tiểu thư dù sao cũng là cốt nhục của tướng phủ, tại sao có thể để cho nàng lưu lạc bên ngoài?” – Bà vú vừa nói vừa gạt lệ. Mọi người đều nói thiên kim tiểu thư là phúc trời ban, bản thân mình làm sao lại mệnh khổ thế này. Hiện tại không thể trở về, vậy sau này nhận lại tổ tông cũng thật khó khăn.

“Ôi ~~, mẹ nàng thân đi sớm, bỏ lại nàng – một nữ nhi đáng thương như vậy, thêm một di nương (mẹ ghê) như vậy cũng không bớt lo, có lẽ không trở về sẽ tốt hơn chút ít”, Hàn tướng gia nhìn trên giường đứa trẻ thở dài.

Hắn cả đời này tiếc nuối lớn nhất chính là nuôi dạy ra một đứa con bất hiếu, đường đường là con trai trưởng của tướng phủ, sao có thể lấy đi một thị thiếp làm chánh thê. Từ xưa đến nay hôn sự cha mẹ làm chủ, dù không hài lòng cũng không thể đem vào nhà con dâu làm mất danh dự như vậy, thật đáng thương cho cháu gái.

Nói tới nói lui, cũng là tự mình thấy thẹn đối với mẹ con nàng.

“Ta ngày mai sẽ phái người đưa các người đi Dược cốc, cốc chủ là bằng hữu của ta nhiều năm, nhân tiện ủy thác hắn giúp ta chiếu cố Nguyệt Nguyệt”. Hàn Thừa tướng ôm lấy đứa trẻ trên giường, hôn lên khuôn mặt nho nhỏ của cháu gái mình, “Nguyệt Nguyệt, gia gia thật xin lỗi người. Dược cốc ở trên đỉnh núi tuyết, hàng năm ngăn cách nhân thế, nếu như người muốn lưu lại đây, ta sẽ an bài cho người ở lại”. Nửa câu đầu hiển nhiên là đối với đứa trẻ trên tay, nửa câu sau chính là nói cho bà vú. Người ta vô duyên vô cớ không thể hại người, dù sao vào Dược cốc thì đi ra ngoài cũng thật là khó khăn.

Bà vú phịch một tiếng quỳ trên mặt đất, “Tướng gia, nô tỳ nguyện ý đi theo tiểu thư, nữ tỳ ở trên đời này cũng chỉ là một thân một mình, tiểu thư bây giờ là người duy nhất nữ tỳ nhớ thương, nữ tỳ nhất định sẽ không phụ lòng tướng gia, nhất định săn sóc tốt cho tiểu thư”. Hàn Thừa tướng bế đứa trẻ nhẹ nhàng đặt vào giường, thở dài thán: “Vậy người liền thu thập một chút vật dụng, sáng mai đi sớm nếu không mấy ngày nữa tuyết ngập đường e không đi được, hết thấy nhờ cậy người rồi.”

“Tướng gia ngàn vạn lần đừng nói như vậy, Thiếu phu nhân khi còn sống đối với nữ tỳ có ân, cho dù có nhảy vào biển lửa nữ tỳ cũng sẽ không tiếc”. Ở trên đời này, nàng sớm hiểu chuyện nhân tình thế thái, nếu là thật có thể phải lìa xa cõi đời nàng cũng không quyền luyến cái thế giới âm hiểm này.

Hôm sau trời còn chưa sáng, thì có một chiếc xe ngựa tới đón các nàng. Cũng không có thứ gì mang được, chỉ mang hai xiêm y của tiểu thư, còn tướng gia sớm đã chuẩn bị xong.

Ngoài hai người hộ tống các nàng đi dược cốc, trong xe ngựa không gian rất lớn, chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, còn có một vài tiểu y phục, một cái lò ấm áp. Hiện tại Mẹ Tiểu Tây, à, không đúng, là Hàn Nguyệt Nguyệt mở mắt nhìn một chút, sau đó đã ngủ. Sáng sớm đầu tiên, trời cũng chưa sáng tỏ đã bị thức tỉnh, thật khó chịu, cũng may trong xe ngựa bà vú đem nàng ôm vào trong ngực, giảm bớt rất nhiều chấn động.

Không biết xe ngựa đi bao lâu rồi, ôi ~ Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng tính toán, bọn họ nói được cốc ngăn cách bao nhiêu, có phải hay không là giống như chốn bồng lai cách bờ mấy trăm bước, sau đó có một cửa động thần bí? Nàng rất mong đợi thấy được cốc kia, không biết có giống như trong tưởng tượng của nàng.

Mùa đông này mặc dù không có tuyết rơi, nhưng gió thổi qua vẫn là lạnh tới tận xương, “Tiểu huynh đệ, người có muốn đi vào trong cho ấm áp một chút, các người đổi phiên lái xe đi. Hôm nay trời rất lạnh, coi chừng ngã bệnh”. Hai tiểu tử kia mặc dù bình thường có luyện võ, thân thể có thể cường tráng, nhưng gió này thổi mạnh đúng thật là có điểm chịu không nổi. Dù vậy miệng hắn vẫn cự tuyệt: “Đại tỷ, chúng ta không có chuyện gì, chúng ta chịu được”. “Đoạn đường này còn dài mà, các người thân thể dù mạnh thế nào cũng sẽ suy kiệt, đừng nói nhiều như vậy, mau vào trốn một chút”- mặc dù ở thế đạo này, nam nữ ở chung một cái buồng xe không được phép, nhưng là “xuất môn tại ngoại”, đâu có kiêng dè nhiều như vậy.

Hai thị vệ mỗi người kéo xe nửa buổi, buổi tối vào khách điểm nghỉ ngơi, dọc đường đi cũng không coi là quá gấp, nhưng là đi mấy ngày, càng đi về hướng bắc càng lạnh, người ở quanh đó càng ngày càng thưa thớt. Mấy ngày sau cuộc sống không còn thư thái như trước đó. Đến một cái trấn nhỏ mưa mấy ngày lương khô, người lớn còn có thể ăn được, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt dù sao cũng không có răng dài để cầm gặm được những thứ đó nên để cho nàng có cái gì ăn, bà vú mua riêng một cái nồi súp dùng để khi Hàn Nguyệt Nguyệt đói bụng thì nấu ít đồ.

Bôn ba hơn một tháng, cuối cùng đã tới dưới chân núi tuyết, may nhờ có một trấn nhỏ có thể cho họ nghỉ ngơi thật tốt một chút. Cốc cốc. “Người nào a? “- với ra cửa bên ngoài, bà vú cẩn thận- trên đời này lúc nào cũng có những người nguy hiểm.

“Khách quan, ta là tới đưa nước nóng”. Bà vú nghe được thanh âm nhỏ, mới mở cửa. “Khách quan, những ngày này càng lúc càng lạnh, các người hãy chú ý thân thể a, đặc biệt là tiểu hài tử”, tiểu nhị cầm nước nóng đi vào trong nhà, ngoài miệng còn không ngừng nhắc.

“Đa tạ tiểu ca nhắc nhở, chúng ta sẽ chú ý”, đối với người nhiệt tình, ta cũng không nên quá lạnh. “Tiểu ca, ta muốn được nghe chuyện về Dược cốc? ” nếu muốn thăm dò, hỏi tiểu nhị là tốt nhất, người ở đây lui tới hằng ngày, tin tức ắt cũng nhiều. Mặc dù tướng gia đã nói Dược cốc ở nơi đơn độc, nhưng là Tuyết Sơn thượng quá lạnh, lộ trình còn quá lâu..., thân thể tiểu thư sợ là chịu không nổi.

“Khách quan, các người đây là muốn đi Dược cốc trị bệnh a? Không phải là ta tự nói, Dược cốc này đích xác là ở trong núi tuyết, nhưng Tuyết Sơn không phải chỉ có một nơi, không biết ở ngọn núi nào, cho dù biết rồi cũng không biết cửa vào ở nơi đâu. Hàng năm cũng có rất nhiều người đến tìm Dược cốc trị bệnh, nhưng không có một người nào tìm được”.

Tên tiểu nhị làm ở chỗ này mấy năm, người ngưỡng mộ đến để xin trị bệnh tính ra không ít, nhưng thật đúng là chưa nghe nói qua có ai tìm được Dược cốc. Chẳng qua là hắn không biết, người ta tìm được dược cốc cũng không phải người bình thường, người bình thường thì khẳng định là không biết!

“A, như vậy a, chúng ta cũng chỉ là nghe nói Dược cốc có thuật diệu thủ hồi xuân, cho nên mới tới thử thời vận”. Bà vú nghe được lời tiểu nhị nói trong lòng có chút lo lắng. Mặc dù có tướng gia giới thiệu, nhưng là vạn nhất bọn họ tìm không được cửa vào Dược cốc, có tin cũng vô dụng a.

“Như vậy a, ta đây chúc khách quan may mắn”,

“Cũng xin chúc Tiểu nhị ca làm ăn thuận lợi!”.

2. Chương 2

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, bà vú đem Hàn Nguyệt Nguyệt bao bọc lại như cái bánh chưng rồi lên xe. Ở dưới chân núi xe ngựa còn có thể đi được, nhưng vào Tuyết Sơn, xe đi không được nữa. Bánh xe vùi vào hồ tuyết, không làm sao kéo ra được, không con cách nào khác hơn là đi bộ. May là tướng gia nói đi thẳng, thấy có một cái vô tự bia (bia không tên) dựng đứng, đem lệnh bài cắm vào cái lỗ hồng cạnh đó sẽ xuất hiện cửa động, đến lúc đó tự nhiên có người tới đón bọn họ.

Nhưng là đi hồi lâu, nào có thấy cái tấm bia đá gì đâu a, tất cả đều một mảnh màu trắng. Nàng là một người lớn mà cũng cảm thấy toàn thân băng thấu, tiểu thư nhỏ như vậy thân thể làm sao chịu được, không thể làm gì khác hơn là dùng sức ôm tiểu thư vào ngực. Nhưng là bọn họ không có phát hiện, càng đi vào trong, đất tuyết càng cứng, không có giống lúc mới vào Tuyết Sơn, đi một bước bị vùi lấp một bước. Dù sao tuyết đã đọng nhiều năm, phía dưới cũng ngưng tụ thành tuyết vực.

Dù sao cũng là thị vệ bên cạnh tướng gia, công phu cũng không tệ, thi triển khinh công nên nhanh hơn rất nhiều. Nhưng mang theo một đứa bé cùng một phụ nữ phải mất rất nhiều thời gian mới đến được cái vô tự bia kia.

“Chúng ta chỉ có thể hộ tống tiểu thư đến đây, tướng gia nói sẽ có người tới đón các người”. Nhiệm vụ của bọn họ chính là đưa tiểu thư đến vô tự bia, hiện tại đã hoàn thành nhiệm vụ.

” Tuyết Sơn này lớn như vậy, chẳng may không ai tới thì ta làm như thế nào? Ta là một phụ nữ, làm sao đem tiểu thư đến được Tuyết Sơn?”, xung quanh trầm mặc cũng đều là tuyết, nào có gặp người nào a. Nếu không có ai tới đón, các nàng chỉ có dâng mạng ở nơi này.

“Đại tỷ, người chớ suy nghĩ nhiều, tướng gia làm việc luôn luôn có cân nhắc, nếu tướng gia nói có người tới nhất định sẽ có “. Bọn họ cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao tướng gia không an bài bọn họ đưa đến thẳng Dược cốc mà là đưa tới đây. Nơi này căn bản không có tung tích người ở, nhưng bọn họ không dám hỏi nhiều, chỉ cần phục tùng là được.

Tướng gia dặn dò đưa đến đúng địa điểm rồi lập tức trở về mà không phải đợi người đến tiếp đón cho nên bọn họ không thể không đi. “Đại tỷ, chúng ta phải trở về, các người ở lại đây chịu khó một chút, nhất định sẽ có người tới “. Nói xong liền đem bao quần áo đưa cho bà vú.

Dược cốc luôn luôn không thích người khác quấy rầy nên tung tích cũng rất giữ bí mật. Hai gã thị vệ không biết bà vú có lệnh bài trong tay, cũng không biết làm sao vào được Dược cốc. Cửa vào Dược cốc càng ít người biết càng tốt cho nên tướng gia mới dặn dò bọn họ, đưa đến liền lập tức trở về.

Nhìn không thấy bóng dáng hai người kia nữa, bà vú mới lấy lệnh bài ra. Tướng gia liên tục dặn dò, không được để cho người thứ ba biết đến, cho nên nàng cũng chỉ biết làm theo.

Vòng quanh tấm bia đá tìm một vòng, mới tìm được cơ quan, cầm trên tay lệnh bài bỏ vào lỗ hổng trong động, chỉ thấy mặt đất phía sau tấm bia đá xuất hiện một cái hố, bên trong tối như mực.

Hàn Nguyệt Nguyệt trợn mắt hốc mồm nhìn hết thấy, trời ạ, cổ nhân thật là quá thông minh, cửa vào bí ẩn như vậy sao mà đoán được. Khó trách nhiều người như vậy cũng tìm không được, nếu là không có lệnh bài, ở trên núi này tuyết lạnh như băng, người nào nghĩ tới dưới đất có cái động khác.

Bà vú lấy hộp quẹt ra, bên trong có thang đá, đi một chút tới được chỗ đất bằng phẳng. cửa kia đi vào tự đóng lại, mặt đất tự nhiên khôi phục lại như ban đầu, chỉ là bọn họ ở bên trong không nhìn thấy mà thôi. Bên trong rất tối, căn bản không nhìn thấy đường phía trước, bà vú vốn là phụ nữ đã có chồng, tình huống gặp như thế kia, trong lòng sợ muốn chết. Nếu là phía trước không có đường thông, phía sau cửa vào lại đóng, vậy bọn họ có thể bị chôn vùi chốn này.

Trong động đường rất hẹp, đi hai bước lại xuống cầu thang, có điều lần này bậc thang là luôn luôn đi xuống. Đi hơn nửa canh giờ đến đường phía trước bị cửa đá chặn lại, tướng gia đã dặn cửa đá bên phải có sợi dây, kéo hai cái sẽ có người tới mở cửa. Bọn họ xuống tới ngang đoạn này không biết đã thay mấy hộp quẹt. Hơn nữa, phạm vi quan sát có hạn, Hàn Nguyệt Nguyệt tầm mắt vẫn luôn tối đen như mực bởi vì bà vú đem nàng thu vào trong ngực, chỉ có lúc nghỉ ngơi mới nhìn rõ được đốm sáng nhỏ này.

Bà vú sờ tấm cửa đá tìm một chút, quả nhiên có sợi dây của cây幔 theo cửa đá rủ xuống tới , thuận theo lối hai cái. Không có gì khác, cũng không có âm thanh gì, im ắng đến nỗi có thể nghe được tiếng tim đập của mình.

Đợi trong chốc lát, cửa đá kia cũng không mở, bà vú có kia sợi dây mấy cái, sau đó ôm nàng ngồi ở trên thêm đá. Nếu vẫn không có ai ra, vậy bọn họ thực sẽ chết.

“Vân thúc , Vân thúc, mau tới a, nơi con đường đá có người “. Y Huyền nhìn người phụ nữ ôm đứa trẻ trong tay, không biết từ đâu bước xuống. Đã lâu không có người xa lạ vào trong cốc, cho nên hắn có chút kích

động.

“Được rồi, được rồi, đừng lôi kéo, ta đây già khom rồi không đi nhanh được”, liền vội vàng đi theo tới. Bình thường sẽ không có người tìm đến được cửa vào, người tới được đây nhất định không đơn giản, Vân thục phán đoán. Nhìn phụ nữ rất bình thường ôm một đứa bé trong tay, dễ nhận thấy là đang hôn mê bất tỉnh.

“Nhanh lên người mau kêu Tiểu Tứ tới giúp một chút dìu họ vào đi

Hàn Nguyệt Nguyệt hoàn toàn bị đối làm cho tỉnh, mở mắt, không còn tối nữa. Có phải các nàng không còn ở nơi con đường đá nữa hay không? Ánh mắt quay một vòng nhìn gian phòng, nếu như không đoán sai, nàng hẳn là nằm ở trên giường, còn bà vú đâu? Dùng sức tung mình, nhưng là không nhúc nhích được, thân thể nàng quá nhỏ, cũng không thể lật.

“A ~? A ~? Nha? ? Nha? ?”, không nhúc nhích được, nàng không phải là còn có miệng sao? Cũng không tin là không có ai.

“Tĩnh, tĩnh”, nếu như không có đoán sai, hẳn là giọng của một đứa trẻ. Sự thật chứng minh, nàng đúng là không có đoán sai, một đứa tám tuổi khuôn mặt nhỏ bé hiện ra trước mặt nàng. “Huyền nhi, xuống đây, đừng đề lên tiểu hài tử”, tiếp theo lại xuất hiện một lão đầu hơn năm mươi tuổi ở tầm mắt nàng.

Đây là Dược cốc sao? Bình thường cao nhân không phải cũng là tóc trắng râu dài đầy sao? Làm sao mà ta không thấy vậy? Tiểu mỹ nữ này thật xinh đẹp a, trưởng thành chắc chắn sẽ làm nghiêng nước nghiêng thành.

“Tới đây, tới đây, Vân thục cho người ăn một chút gì nào

”, Hàn Nguyệt Nguyệt chớp chớp miệng, rốt cục có cái ăn. Sao không gặp bà vú? Nàng bị bắt lại sao? Nhìn bọn họ cũng không phải là người xấu a.

“Tiểu thư ~ tiểu thư ~ làm ta sợ muốn chết”, bà vú vội vàng hấp tấp chạy vào, nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt được một lão đầu cho ăn cái gì, lòng mới nhẹ hơn chút. Thật là hại chết nàng, vừa tỉnh dậy phát hiện tiểu thư không có ở bên người còn tưởng rằng bị người ta ôm đi đâu rồi, nếu là thật thì nàng sẽ mắc tội lớn lắm.

“Hài tử đối bụng, ta dứt cho nó chút nước cơm”, Vân thục nhìn thấy nàng lo lắng cho hài tử như thế, vội vàng giải thích.

“Cảm ơn”, nàng đưa tay ôm Hàn Nguyệt Nguyệt qua, nếu là đứa nhỏ này có chuyện không hay xảy ra thì nàng làm sao đối mặt với tướng gia. Một lát sau, bà vú kiểm tra xong thân thể Hàn Nguyệt Nguyệt mới nghĩ đến mục đích của chuyến đi này.

“Xin hỏi: đây là Dược cốc sao? “, chẳng lẽ vị này chính là cốc chủ Dược cốc?

“Phu nhân, nơi này đúng là Dược cốc, các người vào đây bằng cách nào?”, ít người có thể tới được cốc lại, người phụ nữ này mang theo hài tử lại có thể đến nơi đây, nhất định không phải người bình thường.

“Chúng ta là có người chỉ điểm mới có thể tìm được nơi này, van xin cốc chủ có thể thu nhận chúng tôi”.

“Phu nhân, người trước hết đứng lên, có việc gì từ từ rồi nói, lão thân bằng lòng tiếp nhận, nhưng ta ở trong cốc này chỉ là một hạ nhân. Người trước hết ăn một chút gì đã, rồi ta liền mang bọn người đi tìm cốc chủ”, Vân thục vội vàng đỡ bà vú đứng lên. Hẳn bằng lòng, nhưng cho người đi hay ở là do cốc chủ, một hạ nhân hẳn sao có thể có quyền ấy.

Tới Dược cốc chữa bệnh nhiều vô kể, việc này không có gì to lớn, cốc chủ cứu người chú ý cái duyên, cũng không nhìn vào quyền lợi hay hoàn cảnh. Hẳn ở Dược cốc nhiều năm như vậy, y thuật vậy có biết một hai. Người phụ nữ này cùng hài tử cũng chỉ là bị với hàn khí nhập vào cơ thể, thân thể có chút không khỏe thôi, cũng không phải là bệnh bất trị, không cần chữa bệnh tức là cần học chữa bệnh. Cốc chủ là người không dễ dàng thu đệ tử, xem ra hết thấy chỉ có thể trông chờ số mạng đứa nhỏ này.

Có duyên thì cốc chủ sẽ thu vào cửa.

“Vân thục, chúng ta đi van xin sư phụ đem các nàng lưu lại có được hay không? Huyền nhi thật lâu không ai cùng chơi, buồn muốn chết, nhìn đứa bé này thật đáng yêu nha”, Y Huyền kéo tay áo Vân thục dùng sức quơ quơ, nếu như bị sư phụ đuổi đi thì rất đáng tiếc a.

“Huyền nhi, không được náo loạn, cốc chủ tự có sắp xếp, đã nói hữu duyên...thì các nàng sẽ được lưu lại, nếu vô duyên... thì có van xin cũng không được”, nói xong, liền xoay người đi vào bếp lấy đồ cho bà vú ăn.” Vân thúc ~”, Y Huyền lại không tình nguyện, ở phía sau kêu.

“Các người không cần lo lắng, ta sẽ đi xin sư phụ đem các người lưu lại”, Y Huyền chạy đến trước mặt bà vú nhấn mạnh lời nói. Nàng tăng lên sự cảm kích: “Cảm ơn tiểu cô nương”, “Không cần khách khí, người cứ gọi ta là Huyền nhi được rồi, trong cốc mọi người cũng gọi ta như vậy

3. Chương 3

“Cốc chủ, có một người phụ nữ ôm một đứa bé xông vào trong cốc”, chỉ thấy một gã nam tử hơn năm mươi tuổi ngồi ở trước thư án, nghe Vân thúc nói vậy liền dừng một chút, để quyển sách trên tay xuống. Phụ nữ? Hải tử? Đường vào cốc chỉ có một, một người phụ nữ làm sao có thể tìm tới nơi này, lại mang theo một đứa bé.

“Là người ở phương nào? Như thế nào lại ôm hải tử tìm đến nơi này?”, chuyện trên giang hồ hẳn mặc dù đã sớm không tham dự nữa, nhưng có chút biến động đến hẳn thì đều có biết một hai, nhưng gần đây không nhận được tin tức gì a. “Còn chưa biết rõ, nhưng người phụ nữ này cùng hải tử thân thể cũng bình thường, không giống như cần người chữa bệnh, ta đã tạm thời an bài các nàng ở Tiền viện nghỉ ngơi, cốc chủ có muốn gặp hay không?”

Y Phẩm Đường tiếp tục cầm lấy quyển sách trên bàn. “Cũng tốt”, bất kể như thế nào, gặp mới biết được. “Ta sẽ đợi, người mang các nàng tới đây”.

Nhìn thấy Y Phẩm Đường, bà vú vội vàng đem thư của Hàn tướng gia lấy ra. Cầm qua thư, Y Phẩm Đường nhìn một lần, sau đó ôm đứa trẻ trong tay bà vú. “Nếu là đích thân tướng gia nhờ cậy, lẽ nào ta không nhận, các người cứ an tâm ở, đứa nhỏ này rất ngoan ngoan, một chút cũng không sợ lạ”, Y Phẩm Đường nhìn đứa trẻ trên tay – không khóc cũng không la, mở to đôi mắt to tròn nhìn của hắn, thật đáng yêu.

Nhưng hắn nào biết, Hàn Nguyệt Nguyệt đang buồn bực trong lòng, ở bên ngoài đồn đại hắn như thần tiên. Nếu là thần y mà có bộ dạng này thì hoàn toàn khác xa với tướng tượng của nàng lúc trước.

“Cảm ơn cốc chủ chứa chấp, tiểu thư cũng biết điều, không khóc cũng không làm khó là làm cho người ta bớt lo”, bà vú cũng cảm thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không giống như những hải tử khác, ban đêm cũng không náo, đối bụng cũng chỉ hừ hừ hai tiếng, cho ăn no là được.

“Đứa nhỏ này cũng thật thông minh, nhỏ như vậy cũng biết không để cho người khác lo lắng. Nguyệt Nguyệt? Ừ, cũng là cái tên rất hay”.

Bà vú vốn tên là Trầm Thục Kiều, trong cốc mọi người gọi nàng là Trầm nương, mỗi ngày chịu trách nhiệm nấu cơm cho trong cốc người. Trước kia là Vân thúc làm, bây giờ có người hỗ trợ, Vân thúc tự nhiên thấy vui.

Cốc thêm các nàng tổng cộng cũng mới có sáu người, Y Huyền là đồ đệ của Y Phẩm Đường, nàng được nhốt ở bên đường, nhìn đáng thương nên mang về trong cốc. Y Phẩm Đường còn có một đại đệ tử, tên là Y Thường Thanh, người này tính tình cổ quái, ngoại trừ Y Phẩm Đường còn những người khác đều có chút e ngại hắn, tính cách lạnh lùng, người quái gở, chuyên y thuật cổ quái hiếm thấy.

Dược cốc tuy nói là y thuật đệ nhất thiên hạ nhưng thuốc cũng thường có ba phần độc, y thuật tự nhiên không thể rời bỏ độc, có đôi khi những bệnh phải lấy độc trị độc mới có hiệu quả. Chỉ có ai hiểu rõ các loại độc trong thiên hạ mới có thể chẩn đúng bệnh mà hốt thuốc.

Y Thường Thanh hứng thú với độc dược hơn phương diện y dược khác, vì lúc hạ độc, những người vô tội khác sẽ không gặp tai họa, cho nên hắn một mình ở gian phòng tận cùng bên trong cốc, một mình một tiểu viện. Y Phẩm Đường đối với đệ tử truyền thụ phương thức không đồng nhất, đệ tử tùy hứng thú của mình mà học, bất kể độc hay là y.

Mà Y Huyền tất nhiên là nghĩ lấy năng lực của mình đi cứu càng nhiều người càng tốt, nên đối với phương diện y là hàng đầu.

“Sư phụ, con xem xong rồi”, kể từ khi Y Phẩm Đường phát hiện Hàn Nguyệt Nguyệt hai tuổi có thể biết chữ nên đặc biệt để ý, mỗi ngày đều đem nàng giữ trong thư phòng xem y thuật. Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy ở trên đời này bảo vệ tánh mạng là quan trọng hơn cả, nếu mình có y thuật đệ nhất thiên hạ vậy thì có nghĩa tánh mạng của mình lại bảo đảm thêm một chút.

“Ừ, ta đây sẽ kiểm tra ngươi...”.

Một lúc lâu sau...

“Nhớ được rất tốt, nhưng y thuật không phải là chỉ dựa vào lý thuyết, phải chính mình tìm tòi mới có thể vận dụng đúng, giờ ta kiểm tra ngươi về độc thuật...”.

Một lúc lâu sau...

“Ừ, không tệ, cũng không thể quá mức nóng lòng, nếu rảnh rồi thì đến chỗ sư huynh của ngươi, cùng hẳn học nhiều một ít”.

Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng buồn bực, lão già ngươi sao không nhìn một chút xem ai mới nóng lòng, mỗi ngày đều đốc thúc nàng học, nếu có thể giống như sư tỷ cùng sư huynh tự do học tập hẳn là tốt hơn. Đến cốc đã tám năm, Hàn Nguyệt Nguyệt từ khi bắt đầu biết chữ, mỗi ngày cũng chỉ có sách thuốc làm bạn. Mỗi lần Y Phẩm Đường thấy nàng đang nghiên cứu thuật lưu giữ nhan sắc hay thuốc trường sinh cái gì đó cũng chỉ có thể xoa xoa đầu, trên đời làm gì có thuốc trường sinh, làm gì có cái giữ được thanh xuân mãi mãi, tất cả cũng chỉ do phẩm chất con người điều chỉnh thôi. Nhưng là không đành lòng nhìn nàng lầm đường nên liền gạt đi.

“Sư phụ, vậy con đến chỗ sư huynh”, “Ừ”, rốt cục được giải phóng, Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng mừng rỡ a. Y Phẩm Đường không có phản ứng gì, cầm lấy quyển sách bên cạnh tiếp tục đọc. Nguyệt Nguyệt lĩnh ngộ cao, tám tuổi đã có thể đem hết thấy những gì liên quan đến y thuật đều xem xong, lại có thể hiểu thấu được, thật không dễ dàng.

“Sư huynh, huynh ngày đó luyện cái thuốc kia có thành công không a?”, Hàn Nguyệt Nguyệt một bên hỏi còn một bên tay không ngừng móc thuốc ở mấy cái bình bình lọ lọ kia, nàng không thể không móc mấy viên thuốc tuyệt vời được. Cũng không thể trách nàng trộm thành quả lao động của người ta, là do Y Thường Thanh không dạy nàng làm độc, mỗi lần đều chỉ có thể trộm ít viên thuốc về để tự mình nghiên cứu.

Y Thường Thanh được coi là hồng đại soái ca nhưng mỗi ngày đều ở trong cốc, đẹp trai như vậy lại không có nhiều người thưởng thức, thật là đáng tiếc. Hẳn so sánh với Huyền Nhi sư tỷ hơn mười tuổi vậy hẳn năm nay cũng hai mươi sáu? Làm sao không ra đi tìm vợ, ở thời đại này, người ta con cái có cả tá. “Bình bên trái kia là phần ngứa, đừng để dính vào”, Y Thường Thanh đối với hành động của Hàn Nguyệt Nguyệt có thấy nhưng không trách, cũng đã quen rồi, lần nào không lấy được ít đồ thì không về, giờ vẫn chưa từ bỏ ý định đó. Lần này thuốc là hẳn đã hao tốn nhiều thời gian mới tìm đủ, làm sao có thể nhường cho tiểu nha đầu tới chiếm tiện nghi.

“Sao tùy tiện đem phần ngứa để nơi này a, nhỡ ta dính vào thì làm như thế nào”, nàng từng được thử qua phần ngứa của sư huynh rồi, được tính mạnh muốn chết, hại nàng chạy nửa canh giờ tắm thuốc mới giải khai. Nếu như là người bình thường dính vào, vậy thì da cũng bắt rụng a. “Không được đụng nữa, không có việc gì thì đi mau, ta đây bề bộn nhiều việc”, Hàn Nguyệt Nguyệt rất cảm phẫn, không móc được cái gì đã bị đuổi ra.

Không thèm tiện nghi của người, ta đến chỗ sư tỷ.

“Sư tỷ, ta tới giúp tỷ nhỏ cổ đại nhé”, trong sân nhỏ của sư tỷ có rất nhiều loại thuốc, hơn nữa hoa nở cũng rất nhiều, đặc biệt xinh đẹp, không có chuyện gì mà hái một hai đóa cắm trong phòng thế nào cũng bị sư tỷ sửa lưng một bữa.

“Này tỷ không cần, muối qua bên kia giúp ta xới đất một cái, hai ngày nữa ta trồng chút ít Thược Dược”, Hàn Nguyệt Nguyệt đã nghiên cứu mấy năm, không biết Dược cốc rốt cuộc là ở nơi nào của Tuyết Sơn, phía ngoài cũng là Tuyết Sơn, theo đạo lý này hẳn là tuyết đọng quanh năm mới đúng a, nhưng là ngược lại, trong cốc bốn mùa như mùa xuân, không có nơi nào có được một viên bông tuyết, đôi khi ngẩng đầu ngắm bầu trời cũng là một màu xanh thẫm a.

Hỏi sư tỷ, sư tỷ cũng không biết.

Nhớ có lúc, bà vú ôm nàng là đi mãi xuống dưới, chẳng lẽ nơi này ở dưới lòng đất, nhưng là lại có bầu trời, chuyện gì xảy ra vậy? Là giả hay là ảo cảnh?

“Ồ, tốt ” Hàn Nguyệt Nguyệt buồn bực đem cái miếng đồng lớn cỡ bàn tay xới đất một lần. Một chết đi được. Thân thể nhỏ này thật đúng là không đủ sức.

“Sư tỷ, tỷ dạy ta khinh công có được hay không?”, nơi Được cốc sở hữu võ công cũng là lấy một chữ làm chính, đó là “trốn”, trốn thoát ám khí, dù sao nàng cũng biết sử dụng độc nhưng tính công kích cũng không cao, nếu là mặt đối mặt cùng người ta, khẳng định là đánh không lại.

Cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là liều mạng luyện tập khinh công, để tránh sau này muốn xông xáo giang hồ còn có thể chạy thoát chết.

Y Thường Thanh ngộ tính cực cao, khinh công kia quả thực là xuất thần. Y Huyền càng giỏi hơn, nàng một năm trước luyện đến hạng thứ tám, hiện còn có thể vượt hơn nữa, nhưng sư phụ nói trình độ sư tỷ ở trên giang hồ cũng không còn người có thể đuổi kịp. Bọn họ là luyện một loại khinh công giang hồ thất truyền đã lâu, tên là vũ hóa (mọc cánh thành tiên), nghĩa là thân thể có thể nhẹ như lông vũ vậy, sức nặng giảm bớt, tốc độ tất nhiên là không tầm thường.

Đặc biệt là Y Huyền có đôi khi có hứng thú, vận dụng khinh công bay xuống bụi hoa lại múa một điệu múa, kia quả thực chính là tiên nữ hạ phàm. Cho nên Hàn Nguyệt Nguyệt luôn luôn lấy Y Huyền làm mục tiêu, hy vọng ngày nào đó mình cũng được như vậy.

Nhưng hôm nay nàng luyện đến hạng thứ ba mà vẫn không thể bay lên, cho nên mỗi ngày nàng đều chạy tới chỗ Y Huyền cùng nhau luyện tập, hy vọng nàng ấy có thể chỉ vẽ một chút.

“Tuổi còn nhỏ không nên nóng lòng như vậy, ta lúc tám tuổi cũng vẫn không có thể vượt qua hạng thứ ba đâu”, Y Huyền đứng là vì năng lực của Hàn Nguyệt Nguyệt mà cảm thấy giật mình, nàng năng lực mặc dù cũng không thối nhưng đối với tiểu sư muội mà nói lại thực kém một đoạn, cho nên trong lòng nàng, Hàn Nguyệt Nguyệt chính là một tiểu thiên tài.

Nàng chuyên y, sư huynh chuyên độc, bọn họ chỉ chuyên một thứ mới giỏi nhanh như vậy, nhưng tiểu sư muội này cái gì cũng học. Học nhiều mặc dù là chuyện tốt, nhưng sức lực tiêu tốn quá nhiều, không dễ dàng tiếp thu, cho nên mới lo lắng. Nhưng là sư phụ nói chính là Nguyệt Nguyệt học một lần là tiếp thu hết, nàng cũng không biết phải nói như thế nào.

“Sư tỷ, tỷ đây là đang ghen tỵ với muội?”, Hàn Nguyệt Nguyệt thừa nhận, mình quả thật nóng lòng, bởi vì nàng phải nhanh học giỏi những thứ này. Nàng muốn lớn lên có cơ hội ra ngoài Được Cốc, nàng không thể cả đời đều ở đây, nàng không thể giống như bọn họ vậy, nàng muốn đi xem thế giới bên ngoài, như vậy nàng mới có thể không tiếc cuộc đời này.

Bước ra thế giới xinh đẹp nàng không xác định được mình có thể động tâm hay không, nhưng đến khi nào nàng tận mắt nhìn được hết thấy, nhìn rõ được hết, nàng sẽ trở về. Nhưng ý tưởng này nàng không dám nói ột người khác vì người đầu tiên không đồng ý sẽ là bà vú.

“Tốt lắm, tốt lắm, ghen tỵ với người một chút không được a, ai kêu người thông minh như vậy”, cả hai kiếp sống nàng cũng sống hơn ba mươi tuổi, lại cùng tiểu hài tử nhỏ hơn mười mấy tuổi làm nũng, mình cũng cảm thấy thật ác tâm.

4. Chương 4

“Tiểu thư, đây là xiêm y ta mới vừa làm xong, người mặc thử một chút xem có thích hay không?”, Trầm nương vừa nói vừa cầm lấy một xiêm y màu vàng đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt. Bà vú không có con cái, Nguyệt Nguyệt chính là tất cả của nàng.

“Vú nương, người làm y phục là xinh đẹp nhất, làm sao con lại không thích được chứ”, đối với Hàn Nguyệt Nguyệt mà nói, bà vú tựa như mẫu thân cả đời này của nàng, nàng từ lúc xuyên qua đến bây giờ cũng chỉ có bà vú ở bên cạnh nàng. “Chớ hà tiện, nhanh lên thử một lần, người xuất thân là tiểu thư khuê các, còn

thiếu rất nhiều y phục, ta hai ngày nữa làm cho người thêm một bộ nữa”, Trầm nương liền đem y phục nhét vào trong ngực Hàn Nguyệt Nguyệt. Nhìn theo bóng lưng Hàn Nguyệt Nguyệt, Trầm nương trong lòng có chút vui mừng, thấm thoát, tiểu thư cũng đã lớn như vậy, qua tháng tám, tiểu thư sẽ tròn mười tuổi.

Thời gian trôi qua thật là mau, năm đó trong ngực nàng còn đang là một tiểu hài tử, hôm nay cũng trở mã lớn như vậy. Nàng với Thiếu phu nhân giống nhau, tướng mạo tốt, hy vọng tương lai nàng có thể gặp người thật lòng đối đãi nàng, không giống Thiếu phu nhân như vậy. Ôi

, hết thầy cũng là số mạng.

Hàn Nguyệt Nguyệt thay quần áo xong đi ra ngoài, nhìn thấy Trầm nương tựa vào bên cạnh bàn, sắc mặt không đẹp mắt tí nào, liền đi nhanh qua. “Vú nương, người có phải thấy ở chỗ nào không thoải mái? Ngã bệnh sao? Ta giúp vú bắt mạch?”, vừa nói, vừa đem tay nàng xem mạch đập của Trầm nương.

“Không có chuyện gì, chỉ là mấy ngày nay ngủ có chút muộn”, nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt bộ dáng khấn trương, Trầm nương trong lòng ấm áp. Tiểu thư lại được cốc chủ ưu ái, y thuật rất cao, trừ Được cốc ra, nhìn khắp thiên hạ, không một ai có thể so sánh được, nàng được vậy thật không uổng phí tướng gia căn dặn.

“Vú nương, chuyện gì thì sức khỏe cũng là quan trọng nhất, thân thể tốt cái gì cũng tốt”. Trầm nương đưa tay giúp Hàn Nguyệt Nguyệt đem tóc rơi xuống vén ở sau tai, vỗ vỗ đầu nàng “Ta biết, không phải là đã có Nguyệt Nguyệt ở nơi này sao? Ta còn có thể sinh bệnh gì”. Gương mặt trước mắt này giống Thiếu phu nhân như thế, hiện tại vẫn chưa hoàn toàn lớn, đợi qua hai ba năm nữa, rồi nàng năm đó sẽ giống Thiếu phu nhân lắm, tướng gia nhìn thấy nhất định biết, như vậy Nguyệt Nguyệt có thể nhận lại tổ tông mà không phải gặp nhiều phiền toái.

“Vú nương, nghiêm chỉnh mà nói, thân thể của mình nhất nhất phải yêu quý, vú còn phải giúp Nguyệt Nguyệt sinh con nữa chứ”. Trầm nương cười cười, trong cốc người ít như vậy, cũng không biết học ai, nói chuyện to gan chết người, cái gì cũng dám nói. “Một tiểu thư mà nói lời như thế, không sợ bị người ngoài chê cười sao.”

“Bây giờ không phải là chỉ có một mình vú nên mới nói vậy sao? Người nào biết mà cười ta a”, Hàn Nguyệt Nguyệt ở trong ngực Trầm nương làm nũng. Bà vú đối với nàng vừa là công ơn nuôi dưỡng, vừa là nguyện ý từ bỏ cuộc sống bên ngoài để đưa nàng tới đây, chỉ riêng điểm này, nàng đời này sẽ khắc cốt ghi tâm.

“Hàn Nguyệt Nguyệt, muội lại hái hoa của ta phải không? Lần này ta không để yên uội nữa!”. Đang gục ở trong ngực Trầm nương, Hàn Nguyệt Nguyệt vừa nghe giọng Y Huyền, sợ hết hồn, vội vàng núp ở phía sau Trầm nương.

“Không phải chỉ hái một đóa hoa sao? Có cần thiết phải ngạc nhiên như vậy không?”, làm sao nhanh như vậy lại bị phát hiện, thật là xuất sư bất lợi, không phải chỉ là một đóa hoa ư, thật hẹp hòi, hậu viện của nàng nhiều như vậy mà...

“Cái gì? Một đóa hoa? Muội có biết đây là hoa gì không? Ta mất sức lực to lớn lắm mới nuôi sống được nó, trên núi nhiều hoa như vậy sao không đi hái, hết lần này tới lần khác hái hoa của ta, ta không thể để yên uội nữa...”, còn chưa nói hết, Hàn Nguyệt Nguyệt liền ở trong cửa sổ bay ra ngoài, nếu không phải trên núi không có hoa đẹp ngoài hậu viện Mẫu Đan của Y Huyền thì nàng cần gì hái.

“Muội còn dám chạy?”, nói xong, Y Huyền cũng bay ra cửa sổ đuổi theo, Trầm nương thấy không có bóng dáng hai đứa nữa, lại lắc đầu. Tuồng vui này cơ hồ cách mấy ngày trình diễn một lần, thấy nhưng không thể trách.

“Sư tỷ, tỷ đừng đuổi theo nữa, muội nhận sai rồi còn không được sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt khinh công nay đã đến thành thứ tám, nhưng là so sánh với Y Huyền mười thành, lần nào cũng bị tóm được.

“Muội không phải là chỉ một lần nói như vậy, lần sau lại không nhớ, lần này ta nhất định phải bắt được muội”. Trong viện những thứ hoa khác bị nàng hái đi, nàng cũng mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng đây là hoa Mẫu Đan nàng mất rất nhiều công phu mới nuôi được mấy bông. Mới vừa nở hai đóa, đã bị nha đầu này hái, nàng có thể không giận sao?

“Sư tỷ, muội thật biết sai rồi,

Aida

muội không chạy nữa, tỷ muốn như thế nào thì cứ thế đi, mệt chết a”, Hàn Nguyệt Nguyệt tựa vào một thân cây cỏ, biết rõ sẽ bị bắt. Muốn chạy, nếu may mắn thì có thể chạy trốn một lần, nếu là chạy không thoát thì nhận tội, cùng lắm chỉ làm việc nặng giúp Y Huyền một tháng.

Lấy từ trên đầu đóa hoa đã hái kia xuống, “Trả cho tỷ, thật là hẹp hòi”. Y Huyền nhận lấy đóa hoa kia sau khi đuổi theo hồi lâu. “Phi nhanh như vậy để làm chi, cánh hoa cũng rụng một nửa rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt hướng Y Huyền liếc mắt, đây không phải là do tỷ đuổi đến quá là nhanh sao, nếu không nàng cũng không chạy a. (haha, thật là chịu ko nổi ==)

“Sư tỷ tốt của muội, không phải chỉ là một đóa hoa sao? Vì đã lỡ làm rách mất nửa đóa hoa, muội tự nguyện giúp tỷ nhỏ cỏ ba ngày nhé?”, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo kéo ống tay áo Y Huyền, với một đại mỹ nữ như vậy, khi nóng giận rất là đáng sợ.

Y Huyền nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt một chút, “Muội đã tự nguyện, ta đây không cố mà đáp ứng sao, nếu không thì ta thật là không phải là sư tỷ”, đem ống tay áo trong tay Hàn Nguyệt Nguyệt rút ra, chớp mắt đã không thấy tăm hơi người đâu, đây chính là vũ hóa sao, nửa đêm có thể giả thần giả quỷ được rồi. Nàng chẳng qua là cảm thấy tiếc, hoa đẹp như vậy mà đội ở trên đầu thì chắc là đẹp lắm.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi dưới tàng cây, nhìn bầu trời đêm, tối nay ánh sao sáng rất ít. Thấm thoát nàng đến cõi đời này đã mười năm, nhớ tới kiếp trước, tựa như mới ngày hôm qua, ôi ~ không biết ba mẹ hiện giờ thế nào.

Đột nhiên phát hiện mình rất thua thiệt, y thuật không có sư tỷ tốt, độc thuật không có sư huynh tốt. Chẳng lẽ nàng đúng là quá tham lam rồi? Nếu như ban đầu chỉ chú tâm học một môn vậy thì hôm nay đã có thành tựu, không giống như hiện giờ.

Nhưng mà sư huynh nói, thiên hạ này trừ sư phụ, sư tỷ và hắc thì ở ngoài, y thuật và độc thuật của nàng chính là đệ nhất thiên hạ. Cho dù không phải là đệ nhất thiên hạ thì nàng cũng là đứng thứ tư trên thiên hạ. Nghĩ tới cũng không kém, ha ha.

Nàng tính chừng hai năm nữa phải đi ra bên ngoài nhìn ngắm một chút, xông xáo một lần. Bà vú phải ở Dục cốc để được an toàn, vì đây người mà nàng ở trên đời này duy nhất nhớ thương.

“Sư phụ”, sáng sớm đã bị kêu tới, Y Phẩm Đường đầu cũng chưa chải, tiếp tục làm việc, “Người mau tới cùng giúp ta giải độc”

Mấy ngày hôm trước, có một người tự xưng là thế gia cầm lệnh bài tới đây cần y, khí độc cũng đã ngấm vào lục phủ ngũ tạng, có thể sống đến hiện tại đã là kỳ tích. Có lệnh bài tại sao không tới sớm một chút, thân y cũng không phải là thần tiên, càng không thể cải tử hồi sinh a.

“Sư phụ, khí độc này đều đã ngấm vào đến nội tạng, giống như rễ cây cắm vào nên căn bản ép không ra a?” Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn ngân châm trên tay, rất buồn bực, cũng đã đến tình trạng này, cho dù chú ý bảo vệ mạch cũng không phải là kế hoạch lâu dài a.

“Hắc để độc này ngấm quá lâu, ta cũng chỉ có thể tận lực kéo dài tuổi thọ hắc”

Hàn Nguyệt Nguyệt bày hoàn châm, đầy mồ hôi trên trán. Con trai hắc vô cùng hiếu thuận, vì cầu chữa bệnh cho cha mà quỳ một đêm ở bên ngoài.

“Sư phụ, đây là cái gì a, thú vị vậy”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn thứ đen thui trên tay Y Phẩm Đường toát ra một mùi rất tanh hôi.

“Ngửi xem?”, Y Phẩm Đường đem một gói viên thuốc đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt, đây là hắc mới nghiên cứu ra tới một viên thuốc có thể hóa giải độc phát tác trong thời gian nhanh chóng.

“Ừ? Làm sao nhiều vị thuốc như vậy? Hắc là đồ tốt, sư phụ, cho con một ít nhé?” bất kỳ là thuốc tốt nào, dù đông hay tây, Hàn Nguyệt Nguyệt không bao giờ buông tha, có thể lấy một chút cũng lấy.

Y Phẩm Đường đoạt lấy bình thuốc trên tay Hàn Nguyệt Nguyệt, “Muốn thì tự mình làm, chuyên lấy thành quả lao động người khác cũng không biết xấu hổ”, viên thuốc này dùng rất nhiều hóa chất, hơn nữa trong

quá trình làm còn tỏa ra mùi tanh hôi ghê gớm, hẳn mấy ngày qua bị ngạt thở đến ngất mới làm ra được mấy viên như vậy. Đưa cho nàng? Ngay cả nghĩ đến cũng chưa từng.

“Sư phụ, dù sao người hiện tại không phải cũng ở đây để chế ra sao? Thuận tiện làm nhiều viên không phải là được rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt thừa dịp Y Phẩm Đường không chú ý, len lén đổ ra hai viên.

“Sư phụ, ta đi về trước à? Ngày mai tới nữa”, thừa dịp không bị phát hiện nhanh chóng đi khỏi, hiện trường không bị bắt, hôm sau thẻ chết không nhận là được. “Tốt, vậy người đi về trước đi. Ngày mai nhớ được tới sớm một chút”, Y Phẩm Đường còn không có phát hiện viên thuốc bảo bối của mình bị người ta trộm rồi sao.

“Hiểu rồi”, trở lại gian phòng, Hàn Nguyệt Nguyệt đem những viên thuốc mấy năm nay trộm được phân loại cất kỹ trong các bình, sau này xông xáo giang hồ dùng là được, vạn nhất đụng phải chất độc tìm không có, những viên thuốc này có thể cứu kịp. Những thứ này đều là gia sản của nàng, suy nghĩ một chút, cứu người so với bảo vệ tánh mạng mình là cần nhất, xem ra ta phải bào chế thêm một chút độc được phòng thân.

Đem đồ cất xong, thời gian còn sớm, nàng liền bỏ chút thời gian luyện tập ám khí. Mấy năm nay, Hàn Nguyệt Nguyệt mỗi ngày cũng thừa dịp mọi người ngủ, chạy đến sau núi luyện tập võ công cùng ám khí. Nàng tìm hết được cốc cũng tìm không được một quyển bí kíp võ công nào, cho nên chính mình tự căn cứ theo Taekwondo hiện đại luyện tập một chút phòng thân, lấy phòng ngừa làm hàng đầu.

Ám khí đương nhiên là càng nhỏ càng tốt, như vậy mới có thể an toàn, không bị đối thủ phát giác. Cho nên nàng sử dụng ám khí là lông trâu châm, cái này so sánh với kim may nhỏ hơn một chút, mảnh tựa như lông trâu vậy, cho nên đã mới gọi là lông trâu châm.

Châm này nhỏ, toàn thân cao thấp đều có thể giấu hơn hai ngàn cái, mỗi lần phóng năm cái, như vậy lúc đánh nhau nàng sẽ có hơn bốn trăm lần bắn, hẳn là có thể đào thoát. Hơn nữa, với mỗi cây kim nàng cũng ngâm qua thuốc tê đặc chế, một cây có thể làm tê dại một đầu còn voi, cho dù võ công của người dù lợi hại thế nào, trúng phải lông trâu châm này cũng sẽ không nhúc nhích được. Hơn nữa loại thuốc tê này chỉ cần cắm vào thân thể sẽ nhanh chóng chạy vào máu lập tức tê dại toàn thân, tựa như roi mây, càng dùng nội công bức nó ra sẽ càng tê dại, cho đến bất tỉnh nhân sự, nhưng mà sẽ không nguy hiểm tánh mạng.

Dược tính có thể duy trì một canh giờ, đến hai canh giờ sẽ tự nhiên biến mất. Vì lấy phòng ngừa mình chẳng may trúng chiêu, Hàn Nguyệt Nguyệt còn chuẩn bị một loại đan dược, nghe nói là có thể giải được thuốc tê kia.

Nhưng mà này châm quá nhỏ, vừa mới bắt đầu luyện tập rất khó khống chế số lượng phát ra, không thể tùy theo ý mình, nếu lúc nguy hiểm mà phóng không ra vậy thì rất nguy hiểm cho bản thân. Nhưng mà nàng mỗi ngày đều kiên trì luyện tập, số lượng mặc dù khống chế rất chính xác, nhưng phạm vi công kích chỉ ở trong khoảng ba trượng(*), ra khỏi phạm vi ba trượng kia nàng kia không nắm chắc.

5. Chương 5

“Vú nương, sư phụ, sư ca, sư tỷ, Vân thúc nữa, con đi đây, tha thứ cho con chia tay hơi muộn, con chỉ đi ra bên ngoài nhìn ngắm một chút. Mọi người không cần lo lắng, con sẽ chăm sóc tốt cho bản thân, mọi người cũng không cần đến tìm con, chờ con thăm thú đủ rồi sẽ trở về. Cũng không cần lo lắng cho con có gặp nguy hiểm gì, con những chuyện khác không giỏi, nhưng mà khả năng chạy trốn thì con rất có lòng tin. Cho nên mọi người không cần nghĩ quá nhiều, chờ con đi trở về, sẽ mang theo nhiều chuyện vui và đồ ngon ọi người.

“Hàn Nguyệt Nguyệt, khoan đã...”

“Trầm nương, người không cần lo lắng như vậy, Nguyệt Nguyệt đã chuẩn bị tốt ỉnh rồi, nàng lại thông minh, chỉ có người ta chịu thiệt với nàng thôi, trên người nàng còn đeo rất nhiều độc dược như vậy thì ai có thể làm nàng bị thương”, Y Huyền mặt ngoài an ủi Trầm nương, trong lòng lại đem Hàn Nguyệt Nguyệt mắng một cái, lại dám trộm viên “Thiên Hương Hoàn” của nàng, chính nàng cũng không nỡ dùng thể mà Hàn Nguyệt Nguyệt lại chiếm được tiện nghi đó, trở về xem nàng sẽ bị trừng trị ra sao.

“Đúng vậy a, Nguyệt Nguyệt từ nhỏ cơ trí, sẽ không có nguy hiểm gì, huống chi cũng không thể để cho nàng ở trong cốc cả đời, đi ra ngoài xông xáo cũng tốt, nếu gặp phải khó khăn gì thì gọi Thường Thanh đến giúp một tay”, Y Phẩm Đường nói sự thật, cũng có ý định đem một đồ đệ như vậy đưa ra ngoài cốc, gặp phải càng nhiều loại bệnh mới lạ mới có thể tích lũy kinh nghiệm, mới có thể không ngừng nâng cao năng lực của mình.

“Nguyệt Nguyệt từ nhỏ đã ở trong cốc, chưa từng tiếp xúc qua với bên ngoài, ta sợ nàng gặp thiệt thòi, một tiểu thư mười ba tuổi sao có thể suốt ngày nghĩ tới lưu lạc giang hồ? Không được, ta phải gửi cho tướng gia một phong thư, nếu Nguyệt Nguyệt thật sự có nguy hiểm gì, tướng gia cũng sẽ âm thầm hỗ trợ”, Nguyệt Nguyệt tựa như con gái nàng, từ khi sinh ra đến giờ đều không rời nàng, hôm nay lại một mình một người đi xông xáo giang hồ gì đó, nàng sao có thể yên tâm mà buông tay được.

“Cũng tốt, Nguyệt Nguyệt là cháu gái của tướng gia, mượn cơ hội này để cho bọn họ gặp nhau, nếu không đến nay Nguyệt Nguyệt chỉ cho là trên đời này mình không có thân nhân”.

Ở chỗ khác, Hàn Nguyệt Nguyệt lại trộm lệnh bài của Y Phẩm Đường. Vừa mới ra đường hăm đã nhìn thấy trong trước tầm mắt tất cả đều là màu trắng một mảnh, không có chút điểm nhơ nào. Bởi vì đường hầm không có ánh sáng nào, đột nhiên lại nhìn thấy nên ánh mắt có chút không thích ứng, nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra.

“A ~~~~~ rất cục đã ra ngoài”, run rẩy, “Thật đúng là lạnh, may nhờ mặc nhiều y phục, nếu không chắc đã bị đông cứng chết”. Dem bao quần áo trên người vắt lên vai, xoay người thấy trong đồng tuyết có vô tận bia dựng đứng, đi tới, lấy tay sờ sờ, trên mặt của vô tận bia cũng không có tuyết đọng. Trên núi cao này quanh năm tuyết phủ, cũng không biết làm sao lại không bị tuyết đọng, trời lạnh như vậy cũng không bị vùi xuống tuyết.

Đây chính nơi mà năm đó nàng và bà vú bị đưa đến, hôm nay đã mười ba năm trôi qua, chung quanh đây cũng không có thay đổi, cho dù thay đổi cũng nhìn không ra, tất cả đều là màu trắng một mảnh, phía trên nào có dấu hiệu thay đổi nào.

Sư ca đã nói, cứ theo vô tận bia làm mốc đi về phía nam có thể đi ra khỏi Tuyết Sơn này, nhưng năm kia hai thị vệ dùng khinh công mang theo nàng cùng bà vú mất tám canh giờ mới đến được vô tận bia này, vậy nơi này hẳn là cách thị trấn rất xa.

Sờ sờ trong túi áo có mấy lượng bạc, đây là tất cả gia sản của nàng, cũng là trộm của Vân thúc, cả cốc chỉ có Vân thúc có tiền, ăn uống sinh hoạt của Dược cốc cũng là một tay Vân thúc tổ chức. Vân thúc thật là lợi hại, Dược cốc sâu như vậy mà mỗi lần cũng có thể mang nhiều đồ vật này nọ trở về, nàng hoài nghi Dược cốc có phải hay không còn có một nơi gần hơn thông ra ngoài, nhưng nàng ngẫm theo dõi Vân thúc nhiều lần cũng đều bị bỏ lại, từ đó có thể biết Vân thúc khinh công lợi hại cỡ nào.

Nàng lúc trời còn chưa sáng đã ra ngoài, quanh co hơn một canh giờ, hiện tại trời đã sáng rõ. Sờ sờ bụng, sớm biết trước vậy sẽ ăn no rồi mới đi ra, hiện tại cũng có chút đói bụng. Nhìn chung quanh một chút, hướng nào là hướng nam a? Không thể trách nàng không có khả năng nhận biết phương hướng, chính xác núi này bất kể phương hướng nào cũng là một mảnh trắng, căn bản nhận thức không ra Đông Tây Nam Bắc.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, không thấy mặt trời, nhưng mà bên trái ánh sáng phát ra so với những phương khác mạnh hơn, bên trái hẳn là phía đông, kia bên phải là phía tây, vậy phía nam phải là phía sau.

Thi triển khinh công bay đi về phía nam, nửa canh giờ sau, Hàn Nguyệt Nguyệt đáp vào một gò nhỏ trên núi nghỉ ngơi, nàng đã dùng tốc độ nhanh nhất vậy mà vẫn không ra khỏi đây, Tuyết Sơn này thật rất lớn.

Nơi này tuyết không giống với trên núi, trên núi tuyết đọng rất cứng đến nỗi chân đi không bị lún xuống, nhưng mà nơi này tuyết đọng rất mềm, giẫm vào sẽ hiện ra một dấu chân rất sâu, may nhờ nàng vận công mới có thể thuận lợi mà đi ở trên tuyết. Trời bắt đầu có tuyết rơi, Hàn Nguyệt Nguyệt kích động vô cùng, nàng kiếp trước là người phương nam, chưa từng thấy được tuyết a. Vì muốn nhìn một lần tuyết rơi mà vào lúc nghỉ đông năm 3 đại học nàng cùng bằng hữu đã đi phương bắc một chuyến.

Giương mắt nhìn lên, tất cả đều là trắng xóa một mảnh.

Bông tuyết bay bay trên trời, Hàn Nguyệt Nguyệt không thể không cảm thán, nơi này thật đẹp. Tuyết rơi càng lúc càng lớn, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt một chút cũng không cảm thấy lạnh bởi cảnh sắc trước mắt nàng, từ trước tới nay, đây lần đầu tiên nàng mới nhìn thấy phong cảnh đẹp như vậy. Nếu có cơ hội, ở trên Tuyết Sơn này xây mấy gian phòng, trước phòng hay sau nhà cũng sẽ có cây hoa mai. Rồi cùng người mình yêu sống cuộc sống bình dị, pha trà và ngắm hoa mai, hôm đó chết mà được sống như thần tiên vậy sẽ làm người ta hâm mộ a.

Ngày thường hay thấy sư tỷ múa ở bụi hoa mà cũng đẹp như vậy, nếu là sư tỷ ở chỗ này múa một đoạn thì thật đúng là tiên nữ hạ phàm. Đôi khi có cơ hội mang sư tỷ tới đây, sư tỷ nhất định thích.

Thả bao quần áo trên tay xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng múa đoạn vũ kia mà sư tỷ đã dạy. Vận dụng vũ hóa đưa thân thể từ từ bay lên, trên người nàng vốn là một thân xiêm y màu trắng, thân thể tựa như những bông tuyết kia, tự do bay bổng.

Cách đó không xa... “Cậu chủ, ta có phải hoa mắt hay không, ta nhìn thấy tiên tử”, Tần Minh không thể tin được chính mình thấy nơi tuyết phủ này lại có cô gái khiêu vũ như thần tiên. Không tự chủ được liền mở miệng kêu lên, rừng núi hoang vu tuyết rơi như vậy mà vẫn có một cô gái ở nơi này khiêu vũ, không phải là tiên nữ thì là cái gì.

Mạnh Dịch Vân nhìn thân ảnh ở trong tuyết, không để ý tới lời Tần Minh nói... Tần Minh thấy cậu chủ mình không lên tiếng, dĩ nhiên mình cũng ngậm miệng lại, cùng nhau nhìn chăm chú vào cảnh đẹp trước mắt, đời người khó được gặp cảnh trí này lần thứ hai.

Còn Hàn Nguyệt Nguyệt lại chìm đắm với chính mình giữa bầu trời, cũng không phát hiện có người nhìn lên mình, nhưng người ta quang minh chính đại nhìn mà, chẳng qua là nàng không có phát hiện thôi.

“Nếu không phải đói bụng thì thật đúng là không nỡ bỏ cảnh đẹp này”, Hàn Nguyệt Nguyệt đáng tiếc thở dài nói, mới vừa dừng lại, liền phát hiện cách đó không xa có hai người nhìn mình chăm chăm, Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người định bay đi, chuẩn bị cầm hành lý.

Mạnh Dịch Vân phát hiện người phía trước muốn đi, vội vàng thi triển khinh công đuổi theo, hắn cũng không biết tại sao phải đuổi theo, dù sao vẫn có một cái ý niệm ở trong đầu hắn đó chính là ngăn nàng lại.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy người kia đuổi theo, vội vàng lúi theo bao quần áo. Mạnh Dịch Vân khinh công cũng không phải giỏi lắm mà có thể đuổi kịp ngay được, chỉ thấy mấy cây ngân châm hướng hắn bay tới, xoay mình né tránh, khi xoay lại thì đã không thấy tung tích người phía trước nữa.

“Cậu chủ, không sao chứ”, Tần Minh mới vừa đuổi theo đã nhìn thấy Mạnh Dịch Vân đứng trên mặt đất, phía trước còn phảng phất thân ảnh của cô gái kia. “Khinh công thật lợi hại”, Mạnh Dịch Vân không phải là khoe khoang, khinh công của hắn hiện tại trên giang hồ không có mấy người có thể đuổi kịp hắn. Nhưng vừa rồi nàng kia tốc độ thật sự quá nhanh, chỉ là một xoay người, cũng đã bay ra khỏi tầm mắt hắn, suy nghĩ lại cũng chưa từng thấy được người như vậy.

Xem ra trên đời đúng là có người như vậy thật.

“Cậu chủ, người nhìn xem, trên mặt đất có đóa hoa”, Tần Minh nhìn xuống xung quanh, trừ một đóa hoa trên mặt đất kia ngoài ra cũng không có đầu mối gì, dấu chân cũng chỉ là nhẹ nhàng lướt qua, cô gái này rốt cuộc là người nào? Khinh công thật lợi hại không ngờ.

Mạnh Dịch Vân nhặt lên trên mặt đất kia đóa hoa, “Cậu chủ, đây là Thiên Sơn tuyết liên(*), nhặt được bảo vật rồi!”.

Nếu như mới vừa rồi hắn không nhìn lầm... đóa hoa này hoa là từ trên đầu nàng rơi xuống. Thế nhưng, đem Thiên Sơn tuyết liên để làm đồ trang sức thì cô gái này hắn lạ kỳ. Hắn trong lòng suy nghĩ, có thể đem Thiên Sơn tuyết liên xem không ra gì như thế ư chỉ có là người của Dược cốc.

Tương truyền Y Phẩm Đường có hai đồ đệ, đại đệ tử người giang hồ xưng tụng là tà y Y Thường Thanh, tính cách cổ hủ, làm việc gì cũng không theo như lẽ thường. Còn có người nữ đệ tử y thuật rất cao, nhưng đến nay chưa có ai gặp qua. Chẳng lẽ chính là nàng?

“Cắt nó đi, chúng ta bây giờ tới Được cốc, một cô gái như thế lại ở nơi này thì đường vào cốc hẳn là đang ở gần đây, cẩn thận quan sát.”

“Vâng, cậu chủ”.

Người ngoài chỉ biết là Y Phẩm Đường có hai đồ đệ, tuyệt nhiên không biết có sự tồn tại của Hàn Nguyệt Nguyệt, cho dù biết cũng không biết nàng hình dạng trông thế nào, cho nên Mạnh Dịch Vân tự nhiên cho là nàng là Y Huyền.

Mạnh Dịch Vân theo đường dấu chân mà Hàn Nguyệt Nguyệt nghỉ ngơi rồi tìm được Được cốc. Được cốc mỗi mười năm phát ra bên ngoài mười lệnh bài, người nào có lệnh bài mới có thể đi vào được cốc. Mạnh Dịch Vân trên tay hiển nhiên cũng có nên mới có thể đến đây cần y.

“Tùy tiện tới đây bái kiến, kính xin cốc chủ đừng trách”, Y Phẩm Đường để chén trà trong tay xuống, “Vương gia sao lại nói như vậy, Vương gia có thể đến đây chính là vinh hạnh cho Y mỗ, không biết Vương gia đến đây có chuyện gì?”. Được cốc từ trước đến nay không lui tới với người của Hoàng thất, lần này Mạnh Dịch Vân tự mình tới, nhất định có chuyện trọng đại, hy vọng không mang tai nạn đến cho Được cốc.

“Cốc chủ nếu đã đi thẳng vào vấn đề thì Bồn vương cũng không cùng cốc chủ vòng vo. Thời gian trước hoàng thượng đột nhiên bị bệnh, ngự y chẩn đoán bệnh không ra, người luôn luôn hôn mê bất tỉnh. Mặc dù đã phong tỏa mọi tin tức nhưng đã lâu mà hoàng thượng không lên triều, cuối cùng bị phát hiện. Hiện nay Man tộc (dân tộc ở phía Nam Trung Quốc thời xưa) lại đang rục rịch, một khi tin tức để lộ, Man tộc nhất định mượn cơ hội này tấn công triều ta, cho nên mục đích chuyến này của Bồn vương là muốn mời cốc chủ vì hoàng thượng trị liệu”.

“Hoàng thượng bình an, dân chúng mới có thể an cư lạc nghiệp, hôm nay hoàng thượng gặp chuyện không may, Y mỗ sao lại có thể từ chối, nhưng là Y mỗ nay tuổi tác đã cao, đã lâu không ra ngoài cốc, thân thể này đã sớm bôn ba không được. Vương gia, nếu không thể đi như vậy, ta phải đồ đệ của ta là Y Huyền cùng người đi trước. Tuy nói Y Huyền là đồ đệ của ta, nhưng y thuật hơn những gì được lão phu truyền lại, nếu như có chuyện gì, gọi Huyền Nhi đưa tin tức về cho ta là được, được liệu trong cốc này so sánh với phía ngoài thật tốt hơn nhiều”. Nếu hoàng thượng tỉnh lại thì chính là một công lớn, nếu cứu không được vậy thì cũng phiền toái. Nhưng đây là cơ hội khó có được, để cho Huyền Nhi đi rèn luyện một chút, nếu gây ra tội sát thân, cùng lắm thì hẳn đem đường vào cốc này tiêu hủy, hoàn toàn ngăn cách bên ngoài, hoàng thất cũng không làm gì được hẳn.

“Nếu cốc chủ tín nhiệm Y Huyền cô nương, Bồn vương tuyệt nhiên tin tưởng ông. Việc này không nên chậm trễ, kính xin cốc chủ phân phó Y Huyền cô nương cùng Bồn vương lập tức đi ngay”.

“Đó là điều hiển nhiên”.

Mạnh Dịch Vân trong lòng buồn bực, Y Huyền nếu ở trong cốc thì cô gái vừa đứng phải trên đường là người phương nào?

(*) Tuyết liên, một đặc sản hiếm có ở vùng núi Thiên Sơn của vùng Tân Cương, là loài hoa sống trên độ cao 3000-3500m so với mực nước biển. Vì vậy, người ta đặt tên cho loài hoa này là “Thiên sơn tuyết liên”. Tuyết liên có rễ màu đen, lá xanh và thường treo mình trên các vách núi sớm được sử dụng trong y học từ hàng trăm năm nay. Vốn coi Thiên sơn tuyết liên là bảo vật quốc gia, chính quyền Trung Quốc đã triển khai bảo vệ nguồn lợi này một cách chặt chẽ.

6. Chương 6

Hàn Nguyệt Nguyệt một mạch chạy nhanh xuống núi cho đến khi không nhìn thấy Tuyết Sơn mới dừng lại. Thật là xui xẻo, mới đi ra ngoài đã gặp đối thủ, nam nhân kia khinh công thật lợi hại, nếu không phải nàng kịp thời phóng ra ám khí thì cũng có thể bị bắt rồi. Cũng do cái bao quần áo này gây họa, nếu không phải vì cầm nó, người nọ sao có thể thấy được bộ dáng của nàng, nếu chạy chậm, người ta mang thù rồi tìm tới cửa, nàng sẽ thê thảm. Nói là ra bên ngoài sẽ có nhiều bằng hữu, nhưng mà là ai cũng chưa biết, vậy mà

chưa gì đã đắc tội với người ta. Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ có thể trong lòng lặng lẽ cầu nguyện mấy cây kim châm kia không trúng hẳn.

Mấy cây lông trâu châm của Hàn Nguyệt Nguyệt sao có thể làm bị thương Mạnh Dịch Vân được.

Quần không được nhiều như vậy, nói không chừng người ta cần bản không nhớ ra nàng trông thế nào đâu. Bây giờ quan tâm đến cái bụng thì hơn, vốn là đói bụng, khi đi ra cũng vậy, bây giờ cái đói kể ngay sau lưng.

Hiện tại cũng nhìn không thấy tới Tuyết Sơn, cách trần không phải xa lắm sao, nàng nhớ trước kia tới đây sẽ một trần nhỏ.

Đi một hồi, quả nhiên nhìn thấy một trần nhỏ.

“Khách quan, ngài là nghỉ ngơi hay là ở trọ a? Chúng tôi cái gì cũng có, thứ bay trên bầu trời hay chạy dưới mặt đất ngài cứ việc gọi, gian phòng ngài ở bảo đảm sẽ rất thư thái”, tiểu nhị này tài ăn nói không tệ, Hàn Nguyệt Nguyệt vào khách điểm, người lại quá nhiều nha, làm ăn không tệ, thức ăn hẳn là không tồi.

“Tiểu nhị, ta muốn một gian phòng tốt nhất, chuẩn bị thêm cho ta một thùng nước nóng, sau đó đưa chút đồ ăn tới đây”.

“Được rồi, khách quan mời ngài đi bên này”. Hàn Nguyệt Nguyệt tắm rửa, ăn đầy bụng, nằm ở trên giường tự hỏi, ra bên ngoài cửa, mọi nơi đều cần có tiền, nàng bây giờ bạc nhiều lắm chỉ đủ ăn mặc tiết kiệm được một tháng, tháng sau không có tiền có thể bị chết đói. Không được, phải nhanh chóng tìm cách kiếm ít tiền, làm iệng túi đầy, khi đi đâu cũng sẽ bớt lo lắng một chút, ai mà biết trên đường có thể đột nhiên gặp sự kiện gì hay không.

Lúc Hàn Nguyệt Nguyệt tỉnh thì trời cũng đã đen, mới vừa đứng dậy, cửa vừa truyền đến tiếng gõ cửa. “Người nào a?”, “Khách quan, ta là tới đưa cơm và thức ăn”.

Nghe được là tiếng tiểu nhị, Hàn Nguyệt Nguyệt đi mở cửa, “Tiểu nhị ca, ta muốn hỏi một chút, gần đây trên giang hồ có chuyện gì phát sinh không a?”

“Cô nương, không phải là ta nói để hù dọa cô, trên giang hồ gần đây thật đúng là bất an, một cô nương một mình ở bên ngoài rất nguy hiểm, ta khuyên cô nhanh đi về nhà đi”, tiểu nhị nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt một tiểu cô nương chỉ hơn mười tuổi, cao ráo xinh đẹp, hơn nữa toàn thân cao thấp còn lộ ra một hơi thở rất ngây thơ, hẳn đoán đại khái hẳn là tiểu thư nhà nào trốn ra ngoài vui chơi.

“Tiểu ca ca, nói thật không dối gạt ngài, ta cùng ca ca của ta ra ngoài, nhưng là trên đường bỏ đi mất, cho nên ta một thân một mình ở đây, ca ca của ta là người luyện võ, cho nên ta mới hỏi thăm trên giang hồ có động tĩnh gì, có lẽ có thể tìm được huynh ấy”. Hàn Nguyệt Nguyệt diễn như thật, khách điểm này người đến người đi, hỏi thăm tin tức là dễ dàng nhất.

“Nguyên lai như vậy a, nhưng là gần đây không có nghe được cuộc tỷ võ nào... Nhưng mà mấy ngày hôm trước nghe nói bang chủ Lý Thanh Thiên phái Thanh Đồng bị bang chủ Tiết Hải phái Côn Luân ám sát, người bị thương nặng, đại phu khắp nơi trong thiên hạ cũng không thể chữa khỏi, mạng sống không còn lâu nữa, các đại môn phái vì phái Thanh Đồng mà giong cờ xí đòi công bằng, đang hướng phái Côn Luân mà đi rồi. Nếu như anh của cô là người trong giang hồ, hẳn là cũng đang ở đây, cô không ngại thì đi xem thử một chút, nhưng mà một cô nương đi thì rất nguy hiểm, hay là về nhà rồi tính”.

Đây cũng là tin tức có ích. “Cảm ơn Tiểu nhị ca, cha mẹ ta đã sớm không có ở đây, chỉ còn lại có ta cùng anh ta sống nương tựa lẫn nhau, tự nhiên là anh ta ở nơi đâu, nhà ta hẳn là ở nơi đó”, vừa nói, Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn không quên dùng sức nặn ra một bộ dạng khóc lóc.

“Tiểu nhị ca, có thể hay không nói cho ta biết phái Thanh Đồng này ở đâu? Bất kể anh ta có ở đó hay không, ta cũng phải nhanh chân đến xem mới an tâm”

”Cô nương, phái Thanh Đồng này ở Thanh Dương trong thành, nhưng mà lộ trình có chút xa, từ nơi này lên đường đi về phía đông, đại khái chừng mười ngày bộ, ta chỉ là nghe người ta nói như vậy, ta cũng không có đi qua bao giờ”, tiểu nhị gãi gãi lỗ tai, hẳn mỗi ngày đều ở đây, làm sao có thời giờ đi những địa phương khác, nhưng mà cũng chỉ nghe những khách kia lui tới nói như vậy thôi.

“Cảm ơn Tiểu nhị ca, ta biết đường rồi”, tiểu nhị, Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ tới tên Lý Thanh Thiên này là bang chủ, hơn nữa bị thương còn có nhiều người vì hắn bất bình dùm như vậy, ở trên giang hồ hẳn là người tốt. Nếu như nàng chữa khỏi bệnh cho hắn, nàng đòi bất kể là danh lợi hay là tiền tài cũng có thể được thỏa mãn, chuyện làm ăn cũng không tệ. Chẳng qua là hiện tại không biết Lý Thanh Thiên kia mạng có lớn như vậy hay không, lỡ như nàng vừa tới liền tắt thở thì chẳng phải là cái được không bù đắp đủ cái mất? Xem ra hiện tại thì phải tới đó liền, tiểu nhị nói lộ trình chừng mười ngày, nàng dùng khinh công, hẳn trong vòng 3 ngày là có thể đến.

Đem tiền đặt ở trên bàn, nàng theo cửa sổ bay ra ngoài.

May nhờ nàng tốc độ nhanh, nếu không người ta thấy nửa đêm có một thân trắng từ phía trên núi bay qua mà không bị hù chết mới là lạ.

Hàn Nguyệt Nguyệt bôn ba ba ngày, cuối cùng đã tới Thanh Dương thành, nàng cũng không có lập tức tìm phái Thanh Đồng mà là tìm một khách điểm, nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối rồi mới làm việc.

Bà vú làm cho nàng làm xiêm y dành cho thiếu nữ, nhưng mà tối nay nàng không thể bại lộ thân phận, không thể làm gì khác hơn là gọi tiểu nhị đi hỗ trợ gọi đồ may sẵn mang y phục tới đây. Không phải là nàng không muốn cho người ta biết, mà là hiện tại người biết thân phận của nàng càng ít càng tốt, như vậy cho dù người ta có hỏi tội cũng không dễ dàng, cho nên ra khỏi trấn nhỏ nàng sẽ dùng cái khăn che mặt, cũng không muốn suốt ngày có người tìm tới tận cửa.

“Cô nương, những thứ này là quần áo tốt nhất tiệm của ta”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn bà mập trước mắt miệng nói nhanh đến sùi bọt mép, đúng là bà Vương bán dưa mè khen mè dài đuôi. “Đem mấy bộ màu trắng lưu lại, những cái khác đem đi đi”.

Hàn Nguyệt Nguyệt mặc thử trang phục của mình, nhìn càng thành thực càng tốt. Nhìn khuôn mặt trong gương kia, mặc dù không nghiêng nước nghiêng thành như sư tỷ, nhưng vẫn không đến nỗi tệ. Hàn Nguyệt Nguyệt thích nhất chính là đôi mắt này, nhìn vào có thể cho người ta một loại cảm giác rất trong suốt, có lẽ là nàng cách thế hệ này quá lâu nên sớm bị tinh lọc đi.

[c]

7. Chương 6 - 2

Mang theo cái khăn che mặt, phái Thanh Đồng này là đại bang phái của thành Thanh Dương, đương nhiên dễ tìm. Hàn Nguyệt Nguyệt ở nóc nhà bồi hồi một vòng, bây giờ là nửa đêm, những người khác đã sớm ngủ, chỉ có một gian phòng trong hậu viện đèn sáng, trước cửa phòng còn có hai người ở coi chừng, hẳn là phòng của Lý Thanh Thiên.

Hàn Nguyệt Nguyệt dùng ngón tay đút một cái lỗ trên giấy cửa sổ, nhìn vào nhà chỉ có một nha hoàn ở coi chừng, hẳn là hầu hạ Lý Thanh Thiên, Hàn Nguyệt Nguyệt cho thị vệ canh cửa hôn mê, sau đó có điểm huyết ngủ nha hoàn kia.

Người trên giường sắc mặt trắng bạch, trợn tròn mắt cảnh giác nhìn một cô gái áo trắng che mặt đứng bên giường. Lý Thanh Thiên sớm đã không có khí lực nói chuyện, không thể gọi ai nên Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không điểm huyết cam của hắn. “Không cần kinh hoảng, ta là tới cứu ngươi”, Hàn Nguyệt Nguyệt bắt kẻ Lý Thanh Thiên kinh ngạc, vươn tay bấm mạch thượng của Lý Thanh Thiên.

May là không phải là bệnh gì bất trị, chẳng qua là nội tạng bị chấn thương nghiêm trọng, “Có phải đại hay tiểu tiện lúc nào cũng sẽ ra máu không?”, thấy Lý Thanh Thiên gật đầu, Hàn Nguyệt Nguyệt mới yên tâm, dù y thuật hơn người cũng chưa tự thân động thủ, ở Dược cốc cũng chỉ giúp đại sư phụ hạ thủ.

“Bên trong cơ thể ngươi chấn thương nghiêm trọng, máu bầm lạc vào nội thể căn bản ép không ra, nếu như không đem máu bầm thanh trừ, ngươi trong vòng mười ngày sẽ phải bỏ mình”, Lý Thanh Thiên khiếp sợ, tất cả đại phu xem mạch cũng nói trong cơ thể hắn máu bầm không có biện pháp bài xuất, cô gái che mặt trước mắt này, hẳn đoán cũng bất quá mười lăm mười sáu tuổi, thế nhưng lại có thể chẩn ra được. Cô gái này không đơn giản, nói là tới cứu hắn, vậy cô gái này nhất định có ý đồ, hắn chỉ chờ Hàn Nguyệt Nguyệt mở miệng nói điều kiện.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Lý Thanh Thiên là người biết chuyện, cũng không quanh co lòng vòng, “Ta có thể cứu người, ta không cần vàng bạc châu báu, cũng không cần phái Thanh Đồng người, chỉ cần người ngày sau nhìn thấy ta cho ta thuận lợi làm ăn sinh sống là được, cái yêu cầu này đối với người mà nói cũng không quá phận”. Hàn Nguyệt Nguyệt tính toán, phái Thanh Đồng thể lực mạnh như vậy, ngày sau nếu có phiền toái gì thì nhờ vả phái Thanh Đồng là tốt nhất.

Lý Thanh Thiên gật đầu, hẩn vốn định, nếu cô gái này muốn tiền... hẩn sẽ dâng lên toàn bộ gia sản cho nàng. Nhưng nếu có cái gì bất lợi đối với phái Thanh Đồng mà nói... hẩn sẽ tình nguyện chết.

“Ta hiện tại phải bày châm, cần người phối hợp, làm theo lời ta bảo”, Hàn Nguyệt Nguyệt trước cho Lý Thanh Thiên ăn một viên thuốc, có thể giúp hẩn vận công, sau đó từ phía sau lưng bày châm, đem máu bầm tập trung ở một chỗ, từ từ bức ra.

Hàn Nguyệt Nguyệt trên trán cũng xuất ra một đồng mồ hôi, quá hao phí tinh lực. Sau nửa canh giờ...

“Dem viên này ăn đi, chỉ còn hai viên này, sáng ngày mốt ăn thêm một viên nữa, nghỉ ngơi cho tốt, một tháng sau là có thể khỏi hẳn. Ngày sau ta có cần thì sẽ tìm người, người cũng không cần phái người tra lai lịch của ta”. Nàng đã đem viên thuốc quý nhất của nàng dâng cho người ngoài, thật đau lòng a.

“Cô nương, người cứu lão phu một mạng, tất nhiên là ân nhân của lão phu, ngày sau nếu có chuyện gì, xin cứ việc phân phó, mong rằng ân nhân tiết lộ tên gọi, lão phu cũng xin khắc cốt ghi tâm”.

“Ta vốn không phải người trong giang hồ, bang chủ cũng không cần hỏi tới”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn thời gian sắp cận kề, không đi thì người ở phía ngoài sẽ tỉnh lại, đến lúc đó có nhiều người thì phiền toái.

Lý Thanh Thiên còn muốn nói điều gì, nhưng nháy mắt thì bạch y nữ tử trước mắt đã sớm không thấy bóng dáng. Trong lòng hẩn sợ hãi, trên đời này lại có người khinh công lợi hại như thế, không biết là cao nhân phương nào, tuổi còn trẻ lại có y thuật cao siêu như vậy.

Hàn Nguyệt Nguyệt ra khỏi phái Thanh Đồng, trực tiếp hướng phía khách điểm bay đi, nàng cũng không sợ có người nào theo dõi, không phải ai cũng có bản lãnh bay trên cao như nàng. Bận rộn hơn phân nửa đêm, thật đúng là mệt mỏi, nằm ở trên giường, một đêm say giấc.

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, Hàn Nguyệt Nguyệt liền trả phòng. Tối hôm qua nàng cho Lý Thanh Thiên ăn viên thuốc bổ thêm thuốc mê vào, Lý Thanh Thiên nếu dám tra lai lịch của nàng cũng chỉ có thể sáng nay mới hành động được, nàng phải đi trốn cho sớm.

Hàn Nguyệt Nguyệt đổi y phục, chải kiểu tóc thiếu nữ, một thiếu nữ ngây thơ rực rỡ liền đi ra, cho dù Lý Thanh Thiên đứng ở trước mặt nàng, hẩn là cũng không nhận ra được.

Thật vất vả mới tới đây, nhất định phải đi dạo một chút. Đối khách điểm khác, nghĩ tới trước tiên ngủ một giấc rồi hãy nói, tối hôm qua trễ như vậy mới ngủ, sáng nay lại bận rộn chạy trốn, mệt chết đi được.

Ở chỗ khác... “Bang chủ, chúng ta lần tìm trong thành, quả thật có một vị mà theo miêu tả của người rất giống. Cô gái này ngày hôm qua vào ở khách điểm Lai Phúc, chúng ta đi chậm một bước, sáng nay trời còn chưa sáng đã trả phòng rồi đi”, Thanh Phong hướng người trên giường hồi báo, mà người trên giường đương nhiên là Lý Thanh Thiên.

“Nếu tìm không được thì thôi, ta mệt rồi, người lui xuống trước đi”, Lý Thanh Thiên nhắm mắt lại, ân nhân công phu rất cao, nếu không muốn cho người ta biết hành tung, tất nhiên là tìm không được.

Toàn thể phái Thanh Đồng trên dưới đang chìm đắm trong vui sướng, vốn tưởng rằng bang chủ đã mất hết công lực, đột nhiên sáng nay lại triệu tập các vị Đường chủ thương lượng, hơn nữa sức khỏe đã tốt, chẳng qua là thân thể hơi suy yếu thôi, nhưng mà như vậy cũng có mấy tên lộ vẻ thất vọng.

Từ đó trên giang hồ liền truyền ra có một cô gái thần bí, võ công cùng y thuật rất cao siêu, hành tung lại càng khó đoán, không có một người nào gặp qua, nàng rất cuộc trông như thế nào, chỉ biết là là một cô gái trẻ tuổi. Bởi vì như thế, mới có người truyền ra nàng đẹp nghiêng nước nghiêng thành, cũng có người truyền nàng là Y Huyền đồ đệ của Y Phẩm Đường, nhưng dù bọn họ đoán được cũng không kiếm được gì chứng minh, cho nên người ta càng truyền càng thần bí.

Các đại môn phái xung quanh thu thập hành tung của nàng, nhưng vẫn không thu hoạch được gì vì những điều này toàn là do đồn đại.

8. Chương 7 : Thần Tượng

“Trương Tiểu Tinh, ngươi hãy thức tỉnh đi, nhanh giao ra sách, ta sẽ cho ngươi một con đường sống, nếu không lần này ngươi không thể mạng lớn nữa đâu”, Người áo đen từ từ nhích tới gần phía trước.

“Hừ, trở về nói với tên cầu tặc Thái Uyên kia, hắn nghĩ có thể lấy tay che trời sao, khá lắm, có chết ta cũng sẽ không giao cho hắn, có bản lĩnh thì tới đây a”, Trương Tiểu Tinh bị mấy tên áo đen bức đến sát vách núi, trong lòng nghĩ kỹ, cùng lắm thì nàng mang theo sách này nhảy xuống vách đá.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, xông lên!”, mấy tên áo đen vây lấy Trương Tiểu Tinh xúm một chỗ, trên người nàng đã sớm chồng chất vết thương, làm sao chống lại đối thủ áo đen. Từ từ di chuyển tới sát vách núi.

“Định nhảy xuống ư? Không có cửa đâu!”, tên áo đen đã sớm đoán được ý đồ của Trương Tiểu Tinh, liền một bước tiến đến phía sau. “Các ngươi đã nghĩ như vậy thì cuốn sách này rơi xuống xem người đoạt được không”, Trương Tiểu Tinh thấy mình không thể nhảy xuống, thừa dịp tên áo đen hướng nàng đánh tới liền nhanh chóng móc sách ra, hướng vách đá ném xuống.

“Ha ha, có bản lĩnh các ngươi nhảy xuống đi a”, nơi này căn bản sâu không thấy đáy, cho dù có nhảy xuống cũng nhất định không tìm được.

Xú nữ nhân” tên áo đen một kiếm đâm thủng lưng Hiểu Tinh “Chúng ta đi”

Bọn áo đen thấy Hiểu Tinh ngã xuống, nhanh chóng biến mất.

“Phụ thân, nữ nhi đã không thể thực hiện lời dặn của ngài”. Trương Hiểu Tinh không cam lòng nhắm mắt lại.

“A~ đây là nơi nào?”

Trương Hiểu Tinh mở mắt ra, nhìn thấy mình đang nằm trên giường, nàng không phải đã chết sao? Tại sao lại ở chỗ này?

“Đừng động, miệng vết thương của cô khá sâu, thật vất vả mới cầm máu được, lại ra máu ta cũng mặc kệ”

Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở mép giường cảnh cáo người trên giường.

“Tại sao ta lại ở đây? Cô nương là ai?”

Trương Hiểu Tinh cảnh giác nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, đoạn đường này nàng đã bị nhiều người đuổi giết, tất nhiên là hoàn toàn cảnh giác.

“Ta cũng không biết là nơi nào, thấy không có ai nên mang cô vào, ta chính là ân nhân cứu mạng của cô, cô ăn ít đồ trước đi rồi tính”

Hàn Nguyệt Nguyệt đỡ Tiểu Tinh tựa vào đầu giường, sau đó bưng lên chén cháo, đây chính là thành quả mà nàng tốn nửa canh giờ (15 phút) mới đi mua được.

“Cảm tạ ân nhân, tôi là Trương Hiểu Tinh, không biết xưng hô với ân nhân như thế nào?”

Nhìn sắc mặt người trước mắt mình so với mình nhỏ tuổi hơn, quả thật làm nàng kinh ngạc. Rõ ràng nàng bị tên áo đen đâm kiếm xuyên qua người, mà cũng không có chết, nghĩ đến cô bé này có y thuật thật là inh.

“Ta tên là Hàn Nguyệt Nguyệt, nghĩa là trắng sáng, mạng của cô là do ta cứu về, chính cô không thể làm chủ, ta cũng không phải là người của môn phái nào cả, hiện tại một thân một mình, nên ta muốn hỏi cô có bằng lòng đi theo ta không?”

Hàn Nguyệt Nguyệt hiện tại một người việc gì cũng phải tự mình làm, không bằng tìm thêm một người làm chân chạy inh.

“Mệnh Hiểu Tinh là do ân nhân cứu về, sau nay chính là của ân nhân, chẳng qua là Hiểu Tinh bị kẻ thù đuổi giết, sợ rằng sẽ mang họa đến cho ân nhân”.

“Tất nhiên, ta biết cô có thù nhà, nếu ta đã không có năng lực bảo vệ cô, tự nhiên sẽ không nói là cô đi theo ta”

Nàng mới không sợ những người đó đấy, nếu dám trêu nàng, nàng liền độc chết cả nhà hần, người không hại ta, ta không hại người, nếu là người tìm tới cửa nàng cũng không khách khí.

“Đã như vậy, sau này Hiểu Tinh nguyện nghe ân nhân sai bảo”.

“Cô gọi ta là Nguyệt Nguyệt được rồi, đừng gọi ân nhân, gọi ân nhân nghe không được tự nhiên”.

“Gọi thẳng tên ân nhân nghe cũng không ổn, Tiểu Tinh gọi ân nhân là tiểu thư đi”

Hàn Nguyệt Nguyệt buồn bực, không muốn gọi ân nhân còn gọi.

“Chuyện trước kia của cô ta sẽ không hỏi tới, nếu là sau này đụng phải kẻ thù, nói cho ta biết một tiếng là được, ta sẽ bảo hộ cô bình an, nhưng bắt đầu từ hôm nay, cô không thể có hai lòng với ta, nếu không đừng trách ta không hạ thủ lưu tình”

Dù sao cũng không quen, Hàn Nguyệt Nguyệt muốn đe dọa một chút, coi như có hai lòng, cũng phải xem bản lĩnh của nàng.

“Tiểu thư an tâm, Hiểu Tinh sẽ toàn tâm toàn ý với tiểu thư, tuyệt không có hai lòng”.

Hàn Nguyệt Nguyệt mỗi ngày đều phải vào thành mua đồ ăn và thuốc, dù sao cũng là ngoại thương, muốn dùng đến được liệu, trong tiệm thuốc đều có, nàng cũng lười đi lên núi tìm, nhưng mà tiền trong người càng ngày càng ít, nếu không đi kiếm tiền, vậy thì lương thực cũng cạn.

“Trần đại phu, van cầu người đi cứu lão gia đi, ông ta bụng càng ngày càng lớn, đồ ăn cũng không dám đụng”

Hàn Nguyệt Nguyệt vừa đến tiệm thuốc, liền nghe gã sai vặt lôi kéo ống tay áo của Trần đại phu.

“Không phải là ta không đi cứu, chẳng qua là lần này lão gia bị bệnh không thể chữa được, cậu đi tìm cao nhân khác đi”

Trần đại phu vung tay áo lên trở lại quầy. Gã sai vặt thấy Trần đại phu không chịu, không thể làm gì khác hơn là đi những tiệm thuốc khác xem một chút, có ai có thể cứu lão gia không, nếu không tìm được đại phu về, hần cũng đừng nghĩ đến sống sót.

“Cô nương, lại tới mua thuốc hả?”

Hàn Nguyệt Nguyệt cứ ba ngày lại tới mua thuốc một lần nên Trần đại phu nhớ mặt hướng chỉ còn là một cô nương xinh đẹp.

“Đúng vậy, đại phu bốc cho ta giống như lần trước”.

“Được, cô nương chờ chút”

Hàn Nguyệt Nguyệt đứng trước tủ thuốc, người đến người đi, tiệm này buôn bán không tệ.

“Đại phu, ta muốn hỏi ngài một chuyện, mới vừa rồi vị kia là người nào? Lão gia nhà hần bị bệnh gì thế?”

“Ai~ hần là người làm nhà Chu viên ngoại, không biết viên ngoại bị bệnh gì, bụng càng ngày càng lớn, hơn nữa mặt không có chút máu, không riêng gì Trần mỗ ta, đại phu trong thành cũng không chẩn ra chứng bệnh gì, sợ rằng đây không phải là bệnh gì, mà do làm nhiều chuyện ác độc, là báo ứng thôi”

Bụng trở lên to lớn? mặt không còn chút máu? Không biết là bệnh gì? Nhưng nàng cũng không tin là báo ứng.

“Cô nương, thuốc của cô”

“Cám ơn đại phu”

Hàn Nguyệt Nguyệt ra khỏi tiệm thuốc, suy nghĩ có muốn đi nhìn một chút hay không, thuận tiện kiểm tra y thuật của mình.

“Đổi lần thuốc này rồi cô nghỉ ngơi trước, ta có việc phải đi ra ngoài một chuyến”

Vốn là bị thương ngoài da, chỉ cần vết thương khép lại là tốt, chẳng qua là vết thương của Hiểu Tinh quá sâu, cũng đã hơn mười ngày cũng chỉ có thể xuống đất đi lại một chút mà thôi.

“Tiểu thư, người có chuyện liên đi đi, Hiểu Tinh không có việc gì, vết thương cũng đỡ hơn rồi”

Mấy ngày sống chung, Hiểu Tinh phát hiện Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không khó sống, hơn nữa lại tự đổi thuốc cho nàng rồi còn tự nấu ăn nữa.

Hàn Nguyệt Nguyệt trời sáng đã hỏi thăm nóc nhà Chu viên ngoại, giờ trực tiếp đi vào là được, vừa vào đến sân liền truyền đến tiếng kêu như giết heo của Chu viên ngoại.

Hàn Nguyệt Nguyệt trực tiếp hạ thuốc mê cả nhà Chu viên ngoại để tránh trong thời gian trị liệu có người xông vào.

“Người là ai? Tại sao đêm khuya dám xông vào Chu phủ, người đâu...”

Hàn Nguyệt Nguyệt trực tiếp điểm huyết đạo hắc, âm ỉ chết được.

“Ta là tiên nữ a, đặc biệt tới cứu người, bất quá lúc trước người đã làm nhiều chuyện không phải, hôm nay báo ứng tới, ta cũng không nắm chắc có thể chữa khỏi hay không, ta chỉ có thể làm hết sức, nếu không chữa khỏi, đó chính là do tuổi thọ của người đã hết, nếu chữa khỏi, đó là ông trời thương tiếc người, cho người thêm một cơ hội nữa”.

Nhìn vào giường mặt sợ hãi kia, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy thật buồn cười, viên ngoại ý mình có tiền, lấn át người khắp nơi, bắt nạt kẻ yếu, hắc cho nhà nông thuê đất khổ không chịu nổi, lần này tới dạy dỗ hắc một chút.

“Ta nói mấy điều kiện, nếu người đáp ứng ta thì nháy mắt hai cái, không đáp ứng thì nháy mắt một cái, nghe cho kỹ”.

“Thứ nhất, sau khi khỏi bệnh không được khi dễ người nghèo, nếu đáp ứng ta nháy mắt hai cái, không đáp ứng liền nháy một cái, người nháy ba cái làm gì? Làm lại”

Chu viên ngoại ngược lại kêu oan, vì bảo vệ tính mạng của mình chắc chắn là phải đồng ý, chẳng qua là khấn trương quá, là nháy nhiều hơn một cái mà thôi.

“Thứ nhất, không khi dễ người nghèo, thứ hai đất cho nhà nông thuê không được tăng tô thuế, muốn hợp tác cùng những nơi khác thì tiền mướn phải nhất trí, hết bệnh phải làm nhiều việc thiện, sửa lại đường sá, như thế mới có thể giảm bớt việc ác của người, nếu như người muốn làm chuyện xấu xa, báo ứng lại tới, không chỉ ta, ngay cả đại La thần tiên cũng không cứu được người”.

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Chu viên ngoại, trong lòng Hàn Nguyệt Nguyệt cũng cười không ra tiếng, không ngờ hù dọa người khác cũng chơi vui như vậy.

“Chớ đem lời của ta vào tai này ra tai kia, người biết bệnh của người đại phu nào cũng không chữa được, cho nên phải đem lời ta nói nhớ rõ biết không? Hiện tại người ngủ một giấc, ngày mai tỉnh lại sẽ khỏi”

Hàn Nguyệt Nguyệt điểm huyết ngủ của hắc. Mặt mũi Chu viên ngoại đúng là trắng bạch, một chút huyết sắc cũng không có, hơn nữa bụng này nhìn như phụ nữ có thai tám tháng, giống như tùy thời có thể nổ tung, không trách được khiến những người đó sợ hãi.

Tới bắt mạch, nếu như nàng đoán không nhầm thì trong cơ thể viên ngoại có mã hoàng (con đĩa), Hàn Nguyệt Nguyệt sợ nhất là động vật mềm nhũn đó.

Cầm lấy chậu nước, sau đó đem đầu Chu viên ngoại dời đến mép giường, một cái tay bóp mở miệng Chu viên ngoại, một cái tay lấy ra Thiên Hương hoàn đặt ở khóe miệng Chu viên ngoại, hương hoàn này rất nồng, có thể dẫn nó tới.

Không tới một nén nhang, quả nhiên có một vật to như trứng gà màu đen từ miệng Chu viên ngoại bò ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt vội dùng chậu nước tiếp lấy, con vật này thật ghê tởm. Dem chậu nước đặt ở một bên, vật này hút máu lợi hại nhất, vốn chỉ to bằng ngón út, nhờ hút máu mới to được như thế này, để trong nước một đêm, chờ máu tản ra lại khôi phục nguyên hình. Hàn Nguyệt Nguyệt đi trước, còn không quên cầm đi một ngàn lượng bạc từ Chu phủ, coi như phí xem bệnh đi.

Hi vọng lần này có thể cho Chu viên ngoại một ít dạy dỗ, sau này không làm việc lần át người nghèo.

Ngày thứ hai Chu viên ngoại tỉnh phát hiện mình khỏe lại, vội vàng phân phó người xây lại đường sá, rất sợ mình không cẩn thận lại đắc tội với thần linh. Đối với biến chuyển cực lớn của Chu viên ngoại, rất nhiều người cũng kinh ngạc, không tới mấy ngày, khắp thành ai cũng biết Chu viên ngoại được thần linh cứu giúp, đặc biệt hẳn còn sai người làm chế tác một chân nhân, mỗi ngày thờ phụng.

Khi Hàn Nguyệt Nguyệt thấy bức tượng thờ kia, thiếu chút nữa đã ngất đi, nàng còn chưa chết đâu, liền bị người ta đem lên thờ, sớm biết thì lúc ấy không nói ra lời hù dọa lão ấy. Đây không phải là nguyên rủa nàng chết sớm sao.

Rất nhiều nhân sĩ nghe Triệu thành xuất hiện thần tiên, còn là nữ, tất cả mọi người đều đoán là cô gái thần bí đó, vội vã đi Triệu thành, hy vọng có thể gặp một lần. Mà Hàn Nguyệt Nguyệt sớm đã rời đi trận địa, còn có xe ngựa nên không lo lắng đến việc lưu lạc đây.

Hiếu Tinh vết thương đã khép lại, vận động không ảnh hưởng đến vết thương là được, đi thì vẫn có thể.

9. Chương 8

“Vương gia, Hoàng thượng là do trúng độc lâu dài dẫn đến mãn tính nên mới luôn hôn mê bất tỉnh”, Y Huyền đem mạch của Mạnh Dịch Hiền kiểm tra xem trên người có những bệnh trạng khác hay không. “Độc được lâu dài? Hoàng thượng bình thường ăn uống đều có ngự y đặc biệt kiểm tra, đúng ra mà nói thì không thể không phát hiện a?”, Hoàng thượng là vua của một nước, mọi sự cũng không được qua loa, Hoàng thượng trúng độc vì sao ngự y lại không phát hiện ra, thật là lang băm một đám.

“Hoàng thượng trúng loại độc hiếm có trên đời, ta cũng chỉ thấy nhắc qua ở trong sách dược, loại độc này vốn không màu không vị, độc tính lại rất mạnh, rất khó phát hiện. Hơn nữa người trúng độc này sẽ không có khó chịu gì, không khác gì người bình thường, chẳng qua là mắc phải lâu dài mới có thể khiến người đột nhiên hôn mê bất tỉnh, giống như một loại thuốc ngủ, sau đó kinh mạch từ từ đông lại cho đến chết. Hoàng thượng hôn mê thời gian khá lâu, nếu như thêm mấy ngày nữa, sợ rằng Đại La thần tiên cũng cứu không được”, bệnh trạng này nàng thấy từng đề cập tới trong sách dược, chính mình cũng chưa từng gặp.

“Người hạ độc này thủ đoạn thật đúng là cao siêu, nếu như Hoàng thượng thật sự có gì bất trắc thì thật khó tìm được đầu mối của độc này, lần này may nhờ có Y cô nương, chẳng hay không biết độc này phải như thế nào mới có thể giải ra?”, nếu Hoàng thượng lại không vào triều nữa, cộng thêm có người ác ý quấy rối, Mạnh Dịch Vân cũng không biết có thể khống chế chuyện này được bao lâu.

“Mặc dù không phải là kịch độc, nhưng độc tính của nó ngấm vào đến toàn thân, dùng thuốc cùng nội lực căn bản ép không ra, chỉ có dùng ngân châm đâm vào huyết đạo toàn thân để giảm bớt máu tuần hoàn rồi rót vào một loại thuốc độc khác làm đường dẫn, sau đó dùng nội lực từ từ đưa ra bên ngoài cơ thể là được. Chẳng qua là giữa huyết đạo toàn thân có vài chỗ bình thường ngân châm căn bản không cách nào phong tỏa lại, mà thuốc giải độc này trên người của ta cũng không có”, thuốc gì của nàng cũng bị nha đầu chết tiệt kia trộm sạch, cũng chưa kịp gây giống, hiện thuốc ở trên người nàng chỉ có thể hết sức kéo dài thời gian phát tác.

“Ta liền phái người quay lại Dược cốc”

“Không còn kịp nữa, hơn nữa độc này mạnh lên theo thời gian”, Dược cốc xa như vậy, cho dù nàng sử dụng vũ hóa đi và về cũng phải hơn mười ngày.

“Vương gia, ta biết Vương gia thể lực trải rộng khắp thiên hạ, không biết tìm người nhanh nhất phải mất thời gian bao lâu?”, sư huynh nàng cũng không biết đi nơi nào, xem ra chỉ có thể tìm tiểu nữ kia tới giúp, nàng trộm nhiều thuốc ở Dược cốc như vậy đi ra ngoài, trên người nhất định là có, hơn nữa Nguyệt Nguyệt độc thủ cũng không gì thua sư huynh.

“Y cô nương muốn tìm sư huynh của cô Y Thường Thanh?”, “Không, sư huynh của ta tung tích bí hiểm, trong khoảng thời gian ngắn sợ là tìm không được, ta tìm sư muội của ta, nàng trước lên lên ra khỏi Dược cốc, hiện tại chưa trở về, tìm nàng hẳn là dễ dàng chút ít.”

“Y cô nương còn có sư muội? Bỗng vương cũng chưa từng nghe nói qua, theo như lời cô nương, nàng đã ra khỏi cốc thì trong vòng 3 ngày hẳn là sẽ tìm được. Nhưng sư muội này của cô Bỗng vương cũng chưa gặp qua, xin Y tiết lộ cô nương đặc điểm của sư muội, Bỗng vương sẽ phái người tìm kiếm”. Mạnh Dịch Vân nhìn Y Huyền một chút, hẳn lần đầu tiên nghe được là Y Phẩm Đường còn có thêm một tiểu đồ đệ.

Y Huyền lấy ra vật Hàn Nguyệt Nguyệt đã tặng nàng, nói là nhẫn tình thân gì gì đó, là dùng mảnh gỗ điêu khắc thành một vòng tròn, phía trên lại khắc một đóa hoa, nhưng nàng chưa từng thấy thứ này, chỉ có tiểu nữ tinh quái Hàn Nguyệt Nguyệt kia mới nghĩ ra. “Tìm được người rồi thì cầm cái này đưa cho nàng nhìn, nàng sẽ tới gặp. Sư muội ta thích mặc xiêm y màu trắng, nàng tính tình náo loạn, nhất định sẽ không an phận, trên giang hồ hẳn là có động tĩnh”, Mạnh Dịch Vân nhận lấy vật Y Huyền đưa qua, nhìn một chút, không biết đây là vật gì, chắc là tín vật giữa tỷ muội các nàng.

“Đã như vậy, ta lập tức phái người đi tìm trước”, thấy Mạnh Dịch Vân đứng dậy muốn đi, Y Huyền vội vàng bổ sung: “Sau khi tìm được báo cho nàng trong một ngày phải tới ngay”. Mạnh Dịch Vân lo lắng, cho dù hẳn có tìm được người trong vòng 3 ngày thì chỉ trong một ngày cũng không thể trở về kịp a? Nhưng mà lúc này Hoàng thượng an nguy, Y Huyền nói nhất định là có lý lẽ của nàng.

Hiện Hàn Nguyệt Nguyệt đang ngủ trưa ở khách điểm, vết một khoản lớn của Chu viên ngoại, hầu bao dư dật nên phải hưởng thụ cho thật sướng. Lại có một tỷ nữ võ công cao cường canh chừng, ngủ cũng an tâm hơn. Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tỉnh lại, Trương Tiểu Tinh vội vàng tiến đến.

“Tiểu thư, mới vừa rồi có mấy người nói là tiểu thư thấy cái này thì sẽ gặp bọn chúng, Tiểu Tinh thấy không giống như tới để gây phiền phức cho nên liền nhận lấy”, Trương Tiểu Tinh đem một vòng tròn bằng ngón tay cái đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt nhận lấy chiếc nhẫn nhìn, đây không phải chính là vật nàng tặng cho sư tỷ sao? Tại sao lại ở chỗ này, sư tỷ không phải là ở Dược cốc sao? Chiếc nhẫn như thế nào lại rơi vào trong tay của những người này, sư tỷ gặp phải nguy hiểm gì sao?

“Người đưa cho ngươi cái này bây giờ đang ở đâu?”, Trương Tiểu Tinh theo Hàn Nguyệt Nguyệt lâu như vậy, lần đầu tiên thấy nàng khẩn trương như thế, cũng không dám úp mở: “Người đó cũng đang ở tại khách điểm này, nói là tiểu thư muốn gặp chỉ cần chuyển lời lại là được”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhú mắt, người nào inh như thế, nàng mới ra khỏi Dược cốc không bao lâu thì đã tra ra rõ lai lịch nàng.

“Ngươi ngay bây giờ đi tìm bọn họ tới đây”, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy ngồi vào trước bàn, lấy chén nước bưng lên từ từ uống, là phúc hay họa, gặp một lần rồi mới biết.

Một lát sau...

“Tiểu thư, người đến rồi...”. Hàn Nguyệt Nguyệt bỏ chén trà trong tay xuống, “Cho hẳn vào, người canh giữ ở cửa đừng cho người tới gần”.

“Vâng, tiểu thư” Hàn Nguyệt Nguyệt thấy người đẩy cửa đi vào mang trang phục của thị vệ, xem ra người ta căn bản là không đem nàng để vào trong mắt.

“Tại hạ là Hắc Ưng, xin ra mắt cô nương”, Hắc Ưng vào cửa, chỉ thấy một thiếu nữ ngồi ở trước bàn, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không nói gì, mình cũng không dám động, Vương gia lần này vội vã tìm người như vậy hẳn cô gái này cũng không phải là người bình thường.

697ff6003b9453abe950cdbe

Đánh giá xong người trước mắt, Hàn Nguyệt Nguyệt mới mở miệng nói “Có chuyện gì cứ việc nói thẳng ra”, nàng cũng không muốn quanh co lòng vòng.

“Cô nương, tại hạ cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, có cái gì không đúng kính xin cô nương tha lỗi, chủ tử nhà ta là Vân Vương gia vương triều Đại Khánh, cụ thể chuyện gì tại hạ cũng không biết, chẳng qua là Vương gia nói đây là tín vật, chủ nhân gọi cô nương tối mai phải nhanh chóng đến Vân Vương phủ, có chuyện quan trọng cần thương lượng”. Hắc Ưng lúc đầu cho là mình nghe lầm, nếu là hắc cầm roi thúc ngựa từ nơi này lên đường, không ăn không ngủ, cũng phải hai ngày mới có thể đến tới kinh thành, nhưng Vương gia lại gọi cô gái này trong một ngày phải tới, thật đúng là làm hắc không thể tin được.

“Vân Vương phủ? Ta với Vương gia nhà ngươi chưa từng gặp mặt, ta sao tin được có phải thật vậy hay không?”, sư tỷ làm sao lại cùng Vân Vương phủ có quan hệ? Sư tỷ không ra cớ bao giờ, xem ra này vấn đề này là ở phía Vân Vương gia kia.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn chằm chằm nam tử trước mắt, hy vọng có thể từ hắc nói ra thêm một chút tin tức để suy tính cũng tốt.

“Vương gia sớm đoán được cô nương có điều không tin, cho nên đặc biệt đưa cho cô nương lệnh bài này làm chứng, nhìn thấy lệnh bài như nhìn thấy Vương gia, nếu như cô nương không tin thì có thể dùng nó gọi người kiểm tra một phen”, Hắc Ưng đem lời nhấn nhủ cùng lệnh bài của Mạnh Dịch Vân đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt, đây cũng là lệnh bài mà Vương gia mang bên mình, trừ ám vệ ra, dưới cờ của Vương gia, tất cả các thế lực đều có thể điều động bằng lệnh bài này. Lần này, hắc thật lại càng đoán không ra tâm tư của Vương gia.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhận lấy lệnh bài, nhìn một chút, một khối thiết (sắt), phía trên có khắc một đám mây (tiếng trung là Vân – mây), không có gì đặc biệt. Để đưa cho Tiểu Tinh xem một chút, Tiểu Tinh như thế nào cũng là cao thủ nổi danh trên giang hồ.

“Ta biết rồi, người lui ra trước, ta tự có tính toán”.

Hắc Ưng sau khi đi khỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức gọi Tiểu Tinh đi vào, “Tiểu Tinh, người xem trên lệnh bài này có cái gì đặc biệt? Ta nhìn thế nào cũng không ra?”, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ chỉ mảnh thiết trên bàn. Trương Tiểu Tinh cầm lấy lệnh bài trên bàn nhìn một chút, mới mở miệng: “Tiểu thư, người nọ mới vừa rồi là người của Vân vương phủ?”.

Hàn Nguyệt Nguyệt không nói, tỏ ý bảo nàng tiếp tục nói. “Lệnh bài này chính là lệnh bài bên mình của Vân Vương gia, tương truyền lệnh bài này có thể điều động tất cả thế lực dưới cờ của Vân Vương gia, trên đời chỉ có ba tấm, tại sao lại ở nơi của tiểu thư?”, Trương Tiểu Tinh kinh ngạc, tiểu thư này rốt cuộc là người phương nào, sao Vương phủ lại phô trương mời người tới như thế.

“Không nghĩ tới một miếng thiết thôi lại có sức kêu gọi lớn như vậy, Tiểu Tinh, ta có việc cần đi kinh thành một chuyến, người ở lại đây, thuận tiện đem việc ta dặn dò làm cho xong”. Hàn Nguyệt Nguyệt vừa nói, một bên thu dọn đồ đạc, thật ra thì không có gì để mang, chỉ là đem những viên thuốc cất vào người, sư tỷ vội vã gọi đi như vậy chắc là có phiền toái.

“Tiểu thư, Tiểu Tinh cùng đi với người nha”, Trương Tiểu Tinh nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt thu dọn đồ đạc, vội vàng đi tới giúp.

“Không được, mang theo người sẽ không kịp thời gian, người ở tại đây, nhiều nhất nửa tháng ta sẽ trở về”. Nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói như vậy, Trương Tiểu Tinh cũng chỉ có thể đáp ứng, nhưng là nàng thấy được khinh công Hàn Nguyệt Nguyệt quả thực là xuất thần nhập hóa. Nàng nếu có thể được một nửa Hàn Nguyệt Nguyệt đã tốt rồi.

“Được, tiểu thư, vậy người hiện tại liền xuất phát sao?”

“Ừ”, sư tỷ chỉ cho nàng một ngày, không lên đường ngay thì không còn kịp.

Hàn Nguyệt Nguyệt mua một chiếc xe ngựa ở trong thành, gọi Tiểu Tinh đưa nàng ra khỏi thành để ẩn náu đến rừng cây ngoài thành, nàng cũng không muốn ban ngày ban mặt đi dọa người cho nên không thể làm gì khác hơn là đi đường núi. Mang theo mấy cái bánh bao, đôi bụng có thể ăn, trước cực khổ, đến kinh thành gọi cái tên Vương gia gì kia mời nàng ăn một bữa.

Nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt biến mất, Trương Tiểu Tinh mới đem ngựa xe chạy về thành. Nàng phải nắm chắc thời gian, đem chuyện tiểu thư nhấn nhủ làm cho tốt.

Hàn Nguyệt Nguyệt đến kinh thành đã là buổi tối ngày hôm sau, cửa thành đóng sớm, lướt qua cửa thành, nhìn một chút, buổi tối làm sao tìm được Vân Vương phủ a. Kinh thành lớn như vậy, bay đến một hẻm nhỏ nàng dừng lại quan sát, hẻm nhỏ này quẹo trái là có thể đến đường lớn, trên đường còn có chút người, hẳn là có thể hỏi.

“Đại thúc, ta muốn hỏi Vân Vương phủ đi như thế nào a?”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới một gian hàng bán đồ ăn khuya hỏi. Đại thúc kia thấy một cô nương xinh đẹp mới lớn hỏi đường, tự nhiên nhiệt tình trả lời “Cô nương, trời đã tối rồi sao vẫn chưa về nhà? Nơi này người buôn kẻ bán nhiều, cẩn thận bị gạt đi”, “Đại thúc, ca ca của ta là người hầu ở Vân Vương phủ, ta tới tìm ca ca nhưng tối rồi ta tìm không được đường nên tới hỏi ngài một chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, vội vàng trả lời.

Đại thúc kia buông cái muỗng trong tay ra, chỉ chỉ phía trước, “Như vậy sao, Vân Vương phủ rất lớn, ở bên đó, đi thẳng ở hướng quẹo phải là đến. Lần sau về sớm một chút, một tiểu cô nương ở bên ngoài rất nguy hiểm”. “Tạ ơn đại thúc, ta lần sau nhất định chú ý”, cổ nhân thường buổi tối sẽ đóng cửa đi ngủ nhưng kinh thành này lại vô cùng náo nhiệt, tối như vậy rồi cũng có rất nhiều người đi dạo.

Cửa chính của Vân vương phủ này thật khí phái không ngờ, còn rất dễ tìm. Nhìn bảng hiệu treo ở phía trên cửa có khắc ba chữ “Vân Vương phủ”, trước cửa lại có mấy người lính đứng canh. Hàn Nguyệt Nguyệt tiến lên phía trước.

“Người là người phương nào, sao dám tự ý xông vào Vương phủ, còn không mau mau rời đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt vừa mới chuẩn bị đi vào đã bị thị vệ canh cửa ngăn lại, quên mất, nơi này không phải là nhà mình.

“Đại ca, ta tới tìm Vân Vương gia, phiền người thông báo một chút”, thị vệ kia thấy Hàn Nguyệt Nguyệt là một cô nương, buổi tối tìm đến Vương gia nhất định là tiểu thư nhà nào đó vừa bị đuổi đi.

“Vương gia đã đi ngủ, có việc gì thì ngày mai lại đến”, Vương gia đã thông báo, không có triệu kiến của Vương gia, người nào tự tiện đến thì đuổi đi. Vương phủ cũng không phải nơi ai muốn vào là có thể vào, nếu có cái gì không may, Vương gia nổi giận thì bọn họ cũng không thể bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình nên nào dám qua loa.

“Ta là người mà Vương gia các người mời tới, không gọi hẳn ra đón tiếp ta đã là quá tệ rồi còn dám đem ta chặn ở ngoài cửa”, Hàn Nguyệt Nguyệt thở gấp, nếu không phải là đang lo lắng tình huống sư tử bây giờ thì nàng đã sớm xông vào, chính là mấy thị vệ muốn cản nàng.

Mấy thị vệ nghe thấy lời Hàn Nguyệt Nguyệt nói, chúng nhìn nhau một cái, có phải thật sự là khách không?. “Cô nương, nếu thật là Vương gia chúng ta ời cô thì cô có bằng chứng gì không?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe hỏi đột nhiên nhớ tới cái lệnh bài kia, Tiểu Tinh không phải nói nó quyền lực rất lớn sao? Bọn họ hẳn là biết, xoay người, tay nàng theo bên hông móc ra.

“Này, ta có cái này”, Hàn Nguyệt Nguyệt đem lệnh bài đưa tới trước mặt thị vệ, mấy tên thị vệ ngăn người, lệnh bài của Vương gia tại sao lại ở đây? Đưa tay nhận lấy nhìn một lần, thật sự là nó rồi.

“Cô nương, ta phải đi thông báo, kính xin cô nương ở chỗ này chờ chốc lát”, sau đó đem lệnh bài trả lại cho Hàn Nguyệt Nguyệt. Chỉ chốc lát sau, có tiếng bước chân nhanh chóng hướng bên này nhích tới gần, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn tới thì ra là tên thị vệ mới vừa rồi kia. “Cô nương, mời vào, Vương gia chúng ta đang đợi cô nương, ta mới gặp qua ngài”.

Trời đã khuya, Hàn Nguyệt Nguyệt không nhìn thấy rõ những vật bên cạnh, chỉ thấy thị vệ kia mang nàng đi tới đi lui, sao xa như vậy chứ? Khó trách thị vệ thông báo kia lúc đó lại phải chạy đến.

“Cô nương, Vương gia chúng ta đang ở bên trong, tại hạ cáo lui trước”, thấy thị vệ kia đi xa, Hàn Nguyệt Nguyệt mới xoay đầu lại nhìn cửa phòng đóng chặt phía trước, gặp khách không phải là ở phòng khách sao? Thị vệ sao lại đem nàng mang nơi tới này?

Hàn Nguyệt Nguyệt vươn tay chuẩn bị đẩy cửa đi vào, cảm thấy một sự nguy hiểm nhanh chóng hướng nàng ập tới, nàng liền cử động thân thể thoảng cái bay đến nóc phòng đối diện, trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng kim khí cắm vào cây cột, nếu không phải nàng phản ứng mau thì suýt chết rồi. Còn chưa kịp phản ứng, liền thấy một cái bóng đen nhanh chóng hướng nàng bay tới, Hàn Nguyệt Nguyệt đỡ mấy chiêu nhưng đánh nhau thì không phải là sở trường của nàng, liền cảm giác mình có chút đón không được chiêu

thức rất nhanh của đối phương. Vẫn là đánh không lại, sao ta lại không chạy, nhanh chóng né qua một bên, sau đó nàng hướng bóng đen kia phóng ra ám khí.

Phóng liên tục mấy lần đều bị đỡ ngược trở lại, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ có thể không ngừng dùng khinh công nhanh chóng biến hóa mọi phương, hy vọng có thể tìm ra nhược điểm của đối phương.

10. Chương 9

“Vũ hóa của Dược cốc quả nhiên danh bất hư truyền, Bồn vương hôm nay cũng đã thấy được”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe thấy lời của bóng đen kia, ngừng lại, nguyên lai là người ta dò xét nàng.

“Người chính là Vân Vương gia?”, trong bóng tối, Hàn Nguyệt Nguyệt không nhìn thấy hình dạng người đối diện trông thế nào, nghe thanh âm thì không phải là một lão già, vốn nàng cho là Vân Vương gia phải bốn mươi năm mươi tuổi đầu rồi.

“Là Bồn vương, mới vừa rồi có nhiều mạo phạm, kính xin cô nương tha lỗi”.

“Sư tỷ của ta hiện ở nơi nào?”, Hàn Nguyệt Nguyệt một chút cũng không muốn lãng phí thời gian, nếu sư tỷ có cái gì bất trắc, nàng nhất định cùng người trước mắt liều mạng, cho dù đánh không lại cũng muốn liều mạng.

“Cô nương, chúng ta hay là vào nhà trước rồi nói sau, trời tối lại đem khách ngăn ở ngoài, tưởng là Bồn vương ngược đãi khách”. Tối thì tối, biết rõ tình huống trước rồi tính toán sau, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy bóng đen kia hướng cửa phòng lúc này bay tới cũng vội vàng bay theo.

Đến cửa, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ thấy một công tử ngồi uống trà cũng không ngẩng đầu, nàng nhìn lại, người đối diện khuôn mặt có đường viền rõ ràng, không hề giống cái loại bạch diện thư sinh (ý nói trẻ người non dạ á ^^) mà toát ra một loại mị lực chính chắn trưởng thành.

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc lắc đầu, nàng đang làm gì chứ, đối phương còn không biết là địch hay bạn, thời khắc khẩn cấp lại còn mê trai a?

“Bồn vương cũng không phải là mãnh thú, cô nương cần gì cảnh giác như thế, đường xa đến đây, cô nương hay là ngồi xuống uống chén trà trước”, Mạnh Dịch Vân đặt chén trà xuống, có chút buồn cười nhìn người ngoài cửa, quả nhiên là nàng.

Hàn Nguyệt Nguyệt không khách khí đi tới, ngồi xuống, tự mình rót chén trà. Nàng dĩ nhiên biết hẳn không phải là mãnh thú, chỉ sợ hẳn là mặt người dạ thú. (ta hâm mộ tỷ quá đi à =.=)

“Hiện tại có thể nói chưa? Sư tỷ của ta đâu?” Hàn Nguyệt Nguyệt đặt chén trà xuống, đi thẳng vào chủ đề. Y cô nương hiện tại không ở Vương phủ mà là đang ở trong cung, hoàng thượng trúng độc không tỉnh, Y cốc chủ phái riêng Y cô nương đến đây chữa trị, cô nương không cần phải lo lắng, Y cô nương hiện tại rất an toàn. “Hàn Nguyệt Nguyệt rất cục an tâm về sư tỷ, nhưng không có nguy hiểm gì sao lại thúc dục nàng tới như vậy, hại nàng vì lên đường thậm chí ngủ cũng không ngủ được.

“Há, vậy các người gấp gấp tìm ta đến đây như vậy có chuyện gì?”, nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt vẻ mặt chùng xuống, Mạnh Dịch Vân cười cười, thật đúng là trẻ con, mới vậy mà đã hạ cảnh giác rồi, nếu ta không phải nói thật thì nàng chẳng phải là rất nguy hiểm sao.

“Lần này gọi cô nương đến đây là để hỗ trợ, cụ thể như thế nào thì đợi lệnh sư tỷ cô nương mới biết được”. Lần trước vội vã từ biệt, không có thời gian quan sát cẩn thận, Mạnh Dịch Vân trong lòng thở dài, nàng không ngờ lại nhỏ như vậy.

Ở cổ đại mười sáu tuổi có thể lấy chồng, Hàn Nguyệt Nguyệt qua nửa tháng tám sẽ mười bốn, thật ra cũng không nhỏ. Nhưng là vì Mạnh Dịch Vân năm nay hai mươi lăm, ở nơi cổ đại này coi như là lão nam nhân a, làm sao không cảm thán Hàn Nguyệt Nguyệt tuổi còn nhỏ chứ.

“Người mau dẫn ta đi gặp sư tỷ của ta”, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy liền chuẩn bị đi.

“Tốt”, Mạnh Dịch Vân cùng Hàn Nguyệt Nguyệt không từ cửa cung đi vào mà là bay vào, dù sao bọn họ khinh công cao, những thị vệ kia căn bản không phát hiện được. Không lâu sau, bọn họ liền dừng lại trước một cửa phòng.

Hàn Nguyệt Nguyệt theo phía sau Mạnh Dịch Vân đi vào, đóng cửa lại, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy giống như đang làm chuyện xấu, lén lén lút lút.

“Sư tỷ, làm muội sợ chết khiếp a!”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Y Huyền đứng ở phía trước, vội vàng chạy tới ôm lấy, lúc trước nàng làm sư tỷ nổi đóa, bây giờ đem hỏa khí sư tỷ dập tắt trước.

“Buông tay, bao nhiêu tuổi rồi lại giống như một tiểu hài tử, cũng không sợ người ta chê cười”, Y Huyền lắc đầu, nàng thật cũng hết cách.

“Sư tỷ, vội vã gọi muội tới như vậy còn tưởng rằng tỷ đã xảy ra chuyện gì rồi, ta lo lắng muốn chết”, Hàn Nguyệt Nguyệt buông Y Huyền ra, vội vàng oán giận, nàng lần này ra ngoài lại trộm hơn phân nửa thuốc của sư tỷ, sư tỷ nhất định sẽ không nhẹ nhàng bỏ qua cho nàng như vậy.

“Chứ không phải là người gây họa à, nếu không phải người đem mấy viên thuốc gây giống của ta trộm đi thì ta đâu phải vội vã gọi người tới đây như vậy”.

Mạnh Dịch Vân nhìn hai nữ tử trước mắt, nếu hắn không nhắc nhở một chút thì không biết các nàng còn định tính sổ nhau tới khi nào, “Y cô nương, nếu lệnh sư muội đã tới, chúng ta hay là cứu hoàng thượng trước quan trọng hơn”, Y Huyền bỏ bàn tay Hàn Nguyệt Nguyệt nắm trên người mình ra, “Cũng tại người làm cho tức giận thiếu chút nữa ngay cả chánh sự cũng quên mất. Vương gia, chúng ta bây giờ bắt đầu nào”.

chinese-women10

Hàn Nguyệt Nguyệt uốn éo cái miệng, theo phía sau Y Huyền đi tới bên giường. “Sư tỷ, hẳn chính là Hoàng thượng a?”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy người nằm ở trên giường sắc mặt tái nhợt, trông chừng ba mươi tuổi, thần sắc xanh ngắt, dù có bệnh nhưng xem ra cũng không giảm sự anh tuấn, huynh đệ bọn họ tuổi cũng tương đương nhau, Hàn Nguyệt Nguyệt ở trong lòng nói thầm. Y Huyền liếc mắt sang Hàn Nguyệt Nguyệt “Nói nhiều như vậy làm gì, còn không mau cứu người”.

“Biết rồi mà, đừng hung dữ như vậy~”, Hàn Nguyệt Nguyệt bắt mạch cho người trên giường. Y Huyền đem tình trạng đại khái nói với nàng. “Sư tỷ, tại sao tỷ không phải là người châm cứu chứ? Muội chạy tới cứu tỷ gấp nên hiện tại cũng chưa ăn cơm đâu”, Y Huyền mặc kệ Hàn Nguyệt Nguyệt bắt mồm, tự mình đem viên thuốc “dụng thủy hóa khai” cho Mạnh Dịch Vân uống.

“Đừng nói nhiều như vậy, lông trâu châm của người so với ngân châm bình thường nhỏ hơn nên sẽ ghim đúng huyết vị hơn một chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy phản kháng không có hiệu quả, không thể làm gì khác hơn là biết điều một chút, lấy ra bộ lông trâu châm kia. Đây là bộ nàng chuẩn bị trước dùng để châm cứu, còn bộ kia đã ngâm thuốc tê rồi, không thể dùng.

Một khắc (~15 phút) đồng hồ sau, độc dẫn trong cơ thể Mạnh Dịch Vân có phản ứng, Hàn Nguyệt Nguyệt mới từ từ bày châm, thật ra thì nàng rất ghét châm cứu, quá hao phí tinh lực, huống chi một mặt còn phải dùng nội lực đánh vào huyết đạo. Y Huyền ở một bên chế thuốc, đợi độc được đưa ra bên ngoài cơ thể rồi mới dùng đến.

Mạnh Dịch Vân thấy trán Hàn Nguyệt Nguyệt ra nhiều mồ hôi, có chút lo lắng, nàng còn nhỏ tuổi mà y thuật lại cao như vậy. Đứng ở một bên hỗ trợ cố định thân thể Mạnh Dịch Vân cũng không dám lên tiếng, sợ nàng phân tâm.

“Cho hắn chút chân khí”, Hàn Nguyệt Nguyệt không ngẩng đầu, hướng về phía Mạnh Dịch Vân nói. Mạnh Dịch Vân cũng không dám qua loa, đứng thẳng hướng Mạnh Dịch Vân đưa vào chân khí của mình. Máu đen từng giọt từng giọt một theo ngón tay Mạnh Dịch Vân bài xuất ra ngoài.

Hàn Nguyệt Nguyệt hạ châm tốc độ càng lúc càng chậm, Mạnh Dịch Vân mỗi lần cách một khắc đồng hồ liền cho Mạnh Dịch Vân một chút chân khí. Hai canh giờ sau...

Hàn Nguyệt Nguyệt nhỏ xuống cây châm cuối cùng, trên mặt mới lộ ra vẻ tươi cười. Rất cục tốt lắm, nhưng hai mắt tối sầm, không có tri giác.

“Nguyệt Nguyệt? Nguyệt Nguyệt?” Y Huyền thấy Hàn Nguyệt Nguyệt té xuống, vội vàng đỡ nàng qua một bên giường. “Hàn cô nương thế nào rồi?”, Mạnh Dịch Vân mới vừa đem Mạnh Dịch Hiên đặt vào trên giường liền thấy Hàn Nguyệt Nguyệt té xuống. Y Huyền đưa tay bắt mạch cho Hàn Nguyệt Nguyệt, “Không sao, chẳng qua là quá mệt nên ngất đi mà thôi”.

“Phúc công công!”, Phúc công công là người bên cạnh chăm sóc Hoàng thượng, từ nhỏ đi theo Hoàng thượng, đối với Hoàng thượng bệnh tình dĩ nhiên là biết. Mới vừa rồi châm cứu, hẳn một mực muốn coi chừng dùm, nghe thấy Mạnh Dịch Vân gọi, hẳn vội vàng chạy vào.

“Vương gia, Hoàng thượng thế nào?”, nếu là Hoàng thượng có gì không hay xảy ra thì tánh mạng của hắn cũng đừng mong giữ được. Đồ ăn thức uống hàng ngày của Hoàng thượng cũng là do hắn phụ trách, Hoàng thượng có mệnh gì cũng tại hắn đầu tiên.

“Hoàng thượng hiện tại đã không có chuyện gì, nhưng mà thân thể còn rất yếu, cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn. Đã muộn rồi, ta đi về trước, người hãy chăm sóc Hoàng thượng cho tốt”. Trong Hoàng cung này, Mạnh Dịch Vân đã bố trí rất nhiều ám vệ, khó có người có thể xông vào được cho nên mới yên tâm rồi đi.

“Dạ, Vương gia”, Mạnh Dịch Vân dặn dò xong liền đi vào gian trong, Y Huyền đang cho Mạnh Dịch Hiên uống thuốc, Hàn Nguyệt Nguyệt nằm ở một bên. “Y cô nương, Hoàng thượng lúc nào có thể tỉnh lại?”, Y Huyền lấy tay khăn chấm chấm khô miệng Mạnh Dịch Hiên, bỏ chén thuốc xuống, “Sáng sớm ngày mai”. Y Huyền hướng Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới, một mình ở bên ngoài mà không biết tự chăm sóc bản thân, đây không phải là hại người nhà lo lắng à.

“Y cô nương cùng Hàn cô nương về Vương phủ nghỉ ngơi trước đi”, ở Hoàng cung có nhiều chuyện cũng không tiện, hết thảy chỉ có thể đợi đến Hoàng thượng tỉnh lại rồi tính tiếp. “Cũng tốt”, bận rộn hơn phân nửa đêm, Y Huyền cũng cảm thấy mệt mỏi, mấy ngày qua luôn ở trong tấm cung, cũng không nghỉ ngơi tốt.

“Y cô nương cũng mệt mỏi rồi, nếu không chê ta mạo phạm thì để Bồn vương đỡ Hàn cô nương cho”, Mạnh Dịch Vân thấy Y Huyền đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt dậy, tiến lên một bước nói, mặc dù là nam nữ thụ thụ bất thân nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt còn nhỏ, hẳn là không có ảnh hưởng gì.

“Vậy làm phiền Vương gia”, Y Huyền không khách khí, vốn là đã mệt mỏi, bảo nàng mang theo Hàn Nguyệt Nguyệt nữa, quả thật rất phí sức, đã có người hỗ trợ, có sao lại không. Mạnh Dịch Vân đem Hàn Nguyệt Nguyệt ôm lấy, Y Huyền theo ở phía sau, ba người hướng Vương phủ bay đi.

Hàn Nguyệt Nguyệt tỉnh lại, phát hiện mình nằm ở trên giường, trời ạ, thật là mắc cỡ chết người, bệnh nhân còn chưa cứu tỉnh mà chính mình lại hết hôn mê bất tỉnh. Bò dậy, nhìn một chút xung quanh, phát hiện có điểm tâm trên bàn, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức rót ừng chén nước, không chút khách khí ngồi xuống bắt đầu ăn, nàng thật sự là đói muốn chết. Ở xa chạy tới, lại chưa ăn cơm đã bị lôi đi cứu người, Vương phủ này đãi khách thật là tệ.

“Cô nương, người đã tỉnh?”, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ thấy một nữ nhân mười bảy mười tám tuổi đẩy cửa đi vào. “Người là ai?”, hôn mê mới dậy, lại đang ăn, không biết rõ mình bây giờ là ở vương phủ hay còn đang ở Hoàng cung. Hàn Nguyệt Nguyệt hăng hái tự mình khách sáo một phen.

“Cô nương không cần kinh hoảng, nô tỳ là Thái Âm, là nha hoàn trong Vương phủ, Vương gia phân phó nô tỳ tới đây hầu hạ cô nương”, Hàn Nguyệt Nguyệt thả điểm tâm trong tay ra, nha hoàn trong Vương phủ này không giống nha hoàn nơi khác, ăn mặc đẹp như vậy.

“Ồ, sư tỷ của ta đang ở nơi nào?”, nha hoàn kia hướng ra phía ngoài vẫy tay một cái, liền ba người tiến vào, trên tay cũng cầm đủ thứ đồ này nọ, một bên vẫn không quên trả lời Hàn Nguyệt Nguyệt: “Nô tỳ không biết, nhưng mà Vương gia đã phân phó, nói cô nương ở Vương phủ chờ, Vương gia tiến cung chút nữa mới có thể trở về, cô nương rửa mặt trước, hay là dùng bữa trước?”. Cũng đã ba ngày không có tắm rửa, Hàn Nguyệt Nguyệt cau mày, “Ta muốn tắm, các người đem thức ăn để trên bàn trước, ta tắm xong lại ăn nữa”. “Dạ, cô nương, ngay bây giờ nô tỳ đi gọi chuẩn bị nước nóng cho cô nương tắm rửa”.

Ngâm trong nước, Hàn Nguyệt Nguyệt nhắm mắt lại từ từ hưởng thụ, thật là thoải mái, những nha hoàn

kia cũng bị nàng đuổi ra ngoài, nàng muốn tự mình tắm rửa, không muốn một đồng người ở bên cạnh quan sát đâu. Tự mình tắm rửa chậm chậm, mới vừa rồi có ăn chút lót dạ nhưng hiện tại lại đói rồi, từ từ chốc nữa lại ăn tiếp.

Một lúc lâu sau, nước cũng lạnh đi, Hàn Nguyệt Nguyệt không muốn đứng dậy. Mặc dù bây giờ là tháng ba, nhưng vẫn không thể ngâm tắm nước lạnh. Cầm lấy y phục bên cạnh, nguyên một bộ y phục màu lam nhạt, Hàn Nguyệt Nguyệt thật là thích.

“Cô nương, nô tỳ giúp người lau khô tóc, trời vẫn còn lạnh, tránh bị cảm lạnh”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt vén đầu tóc ra trước, Thái Âm lập tức cầm lấy một cái khăn đi qua. Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi trên ghế để nha hoàn kia lau tóc của mình. Cổ nhân không có máy sấy, đầu tóc lại dài, mỗi lần gội đầu đều phải đợi thật lâu mới khô. Hàn Nguyệt Nguyệt từng bị kích động muốn đem đầu tóc xén đi nhưng bị bà vú phát hiện, nàng lại bị giáo dục tư tưởng một phen.

“Cô nương thật là xinh đẹp”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn mình trong gương, bà vú nói nàng giống mẫu thân, vậy có phải mẫu thân chưa từng gặp mặt kia là một Đại mỹ nhân hay không. Phụ thân vì những cô gái khác mà cô phụ mẫu thân, cho đến chết cũng không đi liếc nhìn nàng một cái, nghĩ đến thật đúng là hồng nhan bạc mệnh, đẹp để làm gì chứ, trượng phu của mình không phải cùng cùng những nữ nhân khác song túc song phi (như hình với bóng) sao.

“Tỷ tỷ đây là trêu ghẹo ta ư”, Thái Âm chải tóc cho Hàn Nguyệt Nguyệt, dùng một dải lụa màu sắc gần giống y phục buộc lên, đủ để lộ một đôi mắt hạnh nhân thật to, trong suốt không ngờ. “Nô tỳ nào dám chế nhạo cô nương, nô tỳ đã thấy quả thật rất nhiều mỹ nhân, chẳng qua là cô nương không giống các nàng kia, các nàng ấy đẹp thì đẹp nhưng thiếu một phần linh khí như của cô nương vậy”.

“Vương gia các người còn bao lâu mới trở về?”, Hàn Nguyệt Nguyệt có chút không nhịn được, hiện tại cũng đã trưa lại không thấy bóng dáng, nàng nghĩ chắc bề bộn nhiều việc.

“Cô nương, người ăn cơm trước đi, có lẽ Vương gia đã ăn xong rồi, ngài sẽ trở lại”, Thái Âm chỉ là hạ nhân, nào biết Vương gia lúc nào trở lại.

Hàn Nguyệt Nguyệt đem thức ăn trên bàn ăn sạch một lần, đầu bếp nơi này không tệ. Hàn Nguyệt Nguyệt ăn xong, tự có hai nha hoàn tới thu thập bát đĩa.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nhàm chán gục ở trên bàn, Thái Âm đề nghị: “Cô nương, nếu ở trong nhà thấy buồn chán, nô tỳ mang cô ra ngoài đi dạo nhé”. Cái chủ ý này quả không tệ, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức gật đầu.

“Tỷ tỷ, nơi này phong cảnh thật là đẹp a”, Hàn Nguyệt Nguyệt trông lên núi giả, hồ nước trước mắt. Cổ nhân thật biết hưởng thụ. “Đây là sân của Vương gia, tất nhiên những nơi khác không được giống như vậy”, thì ra là như vậy a, chủ nhà dĩ nhiên phải hao chút tâm tư.

“Tỷ tỷ, người đi giúp ta mang điểm tâm tới đây được không?”, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở trong đình, khí trời tốt, phong cảnh tốt, nên nhất định hưởng thụ một phen, người có tiền thật sướng.

“Cô nương, người ở đây chờ một chút, nô tỳ đi bưng bàn điểm tâm tới đây”, Hàn Nguyệt Nguyệt gục ở trong đình, nhìn lá sen trong hồ, nếu như toàn bộ nở hoa thì sẽ là một bức cảnh sắc khác.

“Người là người phương nào? Tại sao lại ở trong sân này?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe thấy sau lưng có người nói, xoay đầu lại, chỉ thấy một cô gái ôn nhu bên cạnh có nha hoàn theo, đứng ở ngoài đình ngó chừng nàng. “Là ta sao?” Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn xung quanh, không có ai khác, nhìn cô gái này trang phục không hề giống hạ nhân, chẳng lẽ là thê tử của Vân Vương gia?

“Ta vì sao phải nói cho người biết?”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy nàng kia nhìn ánh mắt của mình cũng không thiện ý, nàng cũng không tức giận ra mặt, tiếp tục thưởng thức.

“Lớn mật, người là người phương nào? Dám nói như thế, người có biết người đứng ở trước mắt người chính là ai không?”, quả nhiên là “Hoàng thượng không vội thái giám gấp”, chủ tử cũng chưa lên tiếng, nha đầu đã lên tiếng trước. “Ta cũng không phải là người trong vương phủ, vì sao không dám? Không có chuyện gì nói thì xin rời đi, đừng quấy rầy nhã hứng của ta”, nàng không quan tâm người đó là ai, nàng là ân nhân

cứu mạng Hoàng thượng, cho dù hiện tại giết chết người trước mắt, Vân Vương gia cũng không dám đối xử với nàng như thế.

”Cô nương chớ để bụng, Xuân nhi hơi kích động một chút, kính xin cô nương không lấy làm phiền lòng. Xuân nhi, còn không mau nói xin lỗi?”, Thái Nhan thấy hù dọa không được người trước mắt, vội vàng đổi vẻ mặt, cười hi hi nghênh đón: “Cô nương, thật xin lỗi, Xuân nhi đã có lời xúc phạm cô nương”. Hàn Nguyệt Nguyệt không để ý tới hai người diễn tuồng.

Thái Nhan thấy Hàn Nguyệt Nguyệt coi mình như không khí, ngón tay xoắn vào khăn, cũng không dám tức giận. Nàng sáng nay nhận được tin tức nói có nữ tử ở trong viện Vương gia, nhất thời nổi trận lôi đình. Mấy năm này, Vương phủ trừ nàng vẫn không có người nào có thể ở qua đêm trong viện Vương gia, đột nhiên nghe được trong viện Vương gia xuất hiện nữ nhân xa lạ liền vội vàng vàng chạy tới. Mặc dù thấy đối phương chỉ là thiếu nữ chưa lớn, nhưng gương mặt nhìn cực đẹp, còn có cặp mắt trong suốt kia, nàng không dám qua loa.

”Thái Nhan, người sao lại ở nơi này?”, Thái Âm từ xa liền thấy trong đình có nhiều người, hơn nữa còn là Thái Nhan, nhất thời bước nhanh, chạy tới. Thái Nhan nghe được tiếng Thái Âm liền quay đầu, vội vàng giải thích: “Ta nghe nói trong phủ có khách nhân tới cho nên mới đến đây, vừa may gặp được”. Thái Âm cũng không phải là dễ trêu, khẩu khí không tốt nói: “Vương gia đã thông báo không được để cho bất cứ kẻ nào quấy rầy Hàn cô nương, người hay là đi về trước đi, tránh cho Vương gia mất hứng”. Thái Nhan thấy tiếp tục như vậy mình cũng không đòi được tiện nghi, cũng là không muốn làm trò ngốc, “Ta đây đi về trước, chiều dài không chu toàn kính xin Hàn cô nương đừng trách”.

Nghe tiếng bước chân đi xa, Hàn Nguyệt Nguyệt mới xoay người lại, “Người mới vừa rồi kia là ai?”, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy kỳ quái, thậm chí ngay cả vợ bé của hắn cũng biết nàng ở trong vương phủ, vì sao không thấy Vân Vương Phi?

“Cô nương chớ để bụng, nàng ta chẳng qua chỉ là hạ nhân thôi”, Thái Âm đem điểm tâm đặt ở trên bàn, rót cho Hàn Nguyệt Nguyệt chén trà.

“Hạ nhân? Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy kỳ quái, hạ nhân như thế nào lại hành động như chủ nhân vậy. Tỷ tỷ có thể hay không nói cặn kẽ chút ít? Vô duyên vô cớ bị coi là đối thủ, ta lại không biết đối phương là ai? Chẳng phải là rất thiếu sót sao?”, Thái Âm sắc mặt không vui, khinh thường nói: “Nô tỳ và Thái Nhan cùng là nha hoàn ngang hàng, chẳng qua là nàng ta không biết xấu hổ đã bò lên giường Vương gia nên mới dám ở trong Vương phủ hô to gọi nhỏ như vậy thôi”.

11. Chương 10

Hàn Nguyệt Nguyệt nghe xong mới hiểu được, nguyên lai tên Vân Vương gia kia không có lấy vợ, cũng không có thị thiếp, Thái Nhan mới vừa rồi kia chỉ là nha hoàn, sau đó thừa dịp Vân Vương uống rượu say bò lên giường mà thôi, nhưng mà cũng không được cho thân phận. Vương phủ này không có nữ chủ nhân cho nên Thái Nhan kia tự mình là nữ chủ trong Vương phủ mới có bộ dáng như vậy.

“Vương gia các người sao lại vẫn chưa có lấy vợ? Chẳng lẽ Vương gia các người lại thích...”, thật ngoài dự kiến của Hàn Nguyệt Nguyệt, cổ nhân không phải là lấy vợ sớm sao? Đường đường là Vương gia duy nhất của Đại Khánh Vương triều nhưng lại không có vợ? Đồng tính hẳn là ở cổ đại cũng là sẽ có. (

sắc... dám nói anh Vân như thế)

“Cô nương chớ hiểu lầm, Vương gia chẳng qua là chưa gặp người trong lòng mà thôi, Vương gia xuất sắc như vậy, cô gái bình thường tất nhiên không xứng”, Thái Âm thấy Hàn Nguyệt Nguyệt hiểu lầm, vội vàng giải thích.

“Tỷ tỷ, ta chỉ là đùa một chút thôi mà, chớ khăng khăng”, Hàn Nguyệt Nguyệt nâng chén trà lên nếm thử, nàng cũng không thích uống trà cho nên cũng sẽ không bình phẩm, tất cả chỉ là giải khát thôi.

“Nô tỳ khấu kiến Vương gia”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe được thanh âm Thái Âm, vội vàng hướng tầm mắt nàng nhìn lại, chỉ thấy Vân Vương hướng các nàng đi tới, “Để cho Hàn cô nương đợi lâu”, Vân Vương gia ngồi xuống đối diện Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Đâu có, Vương gia công vụ bề bộn, Nguyệt Nguyệt đợi là hẳn nhiên”, Hàn Nguyệt Nguyệt mặt mỉm cười hướng người đối diện nói, thật ra thì trong lòng sớm mắng một cái.

“Người đi xuống trước đi”, Mạnh Dịch Vân hướng Thái Âm khoát khoát tay. Thấy Thái Âm đi xa, Hàn Nguyệt Nguyệt mới hỏi: “Sư tỷ của ta đâu? Sao không đi cùng người?”, nàng tỉnh lại không thấy Y Huyền, còn tưởng rằng hai người cùng nhau tiến cung.

Mạnh Dịch Vân nghiêm túc: “Y cô nương sớm nay đã trở về Dược cốc, thấy cô nương còn chưa tỉnh liền nhờ Bồn vương chuyển lại một tiếng”. Hắn vốn định sáng nay gọi Y Huyền và Hàn Nguyệt Nguyệt cùng tiến cung, nhưng là Y Huyền không đáp ứng, vội trở về Dược cốc, hắn cũng không có cưỡng cầu.

“Cái gì? Trở về Dược cốc?”, Hàn Nguyệt Nguyệt buồn bực, tối hôm qua gặp mặt bạn cứu mạng Hoàng đế, còn chưa kịp nói vài lời, sao nhanh như vậy liền trở về rồi. “Đúng vậy, Y cô nương nói Hàn cô nương trước tiên ở trong Vương phủ nghỉ ngơi một thời gian ngắn, cô nương thân thể yếu, tối hôm qua ngất đi”. Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn chằm chằm Mạnh Dịch Vân, nói cái gì hay không nói, lại nói chuyện nàng ngất tối qua, thật xấu hổ tía.

Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn mình lom lom, có chút oan uổng, hắn nào có đắc tội nàng.

“Tạ ơn ý tốt của Vương gia, nếu Hoàng thượng đã không có chuyện gì, sư tỷ ta đã trở về, ta tự nhiên cũng không cần thiết lưu lại nữa”, Hàn Nguyệt Nguyệt vốn tưởng rằng sẽ mất nhiều thời gian, không nghĩ có thể giải quyết nhanh như vậy, đương nhiên cũng không thể lãng phí thời gian ở đâu.

Mạnh Dịch Vân lường trước Hàn Nguyệt Nguyệt muốn đi cho nên cũng không giữ lại nữa, “Hoàng thượng lần này có thể bình an vượt qua rồi, làm phiền hai vị cô nương, Hoàng thượng sáng nay đã tỉnh lại. Chẳng qua là chuyện của Hoàng thượng không thể tiết lộ ra bên ngoài nên không thể phong thưởng cô nương thứ gì, mong rằng cô nương đừng trách”. Sáng nay hắn tiến cung, Hoàng thượng đã sớm tỉnh lại, người rất tinh táo, chẳng qua là thân thể hơi yếu, nghỉ ngơi một chút sẽ tốt.

“Vương gia sao lại nói như vậy, chúng ta nào có quan tâm những thứ đó”, Mạnh Dịch Vân ngồi ở đối diện, Hàn Nguyệt Nguyệt không dám ăn điểm tâm trên bàn, nhìn chằm chằm vào người ta cũng không hay, cho nên không thể làm gì khác hơn là nhìn đi phía khác. Mạnh Dịch Vân này rất có khí phách, hào quang ở bên cạnh hắn cũng đủ làm cho người ta có cảm giác bị áp bức.

“Là Bồn vương đường đột, sau này cô nương có việc cứ việc nói, Bồn vương có thể làm được nhất định sẽ không từ chối”, Mạnh Dịch Vân thấy người đối diện không ngừng nhìn nơi khác, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ hắn thật sự làm cho người ta sợ như vậy?

“Có những lời này của Vương gia là được, ngày sau Nguyệt Nguyệt có việc nhất định sẽ mời Vương gia hỗ trợ, à đúng rồi, còn cái này trả cho người”, Hàn Nguyệt Nguyệt đột nhiên nhớ tới miếng thiết kia, đưa tay theo bên hông lấy ra đưa đến phía trước Mạnh Dịch Vân, nếu là vật quan trọng như vậy thì nên trả lại cho chủ của nó.

Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đem lệnh bài đưa đến trước mặt mình, trong lòng không giải thích được. Đây là lệnh bài bên người hắn, nhìn thấy lệnh bài giống như thấy hắn, không biết bao nhiêu người muốn đoạt lấy lâu rồi, không có nghĩ Hàn Nguyệt Nguyệt lại trả về.

“Lệnh bài này Bồn vương coi như là đã cho cô nương, nào có ý thu hồi lại”, Mạnh Dịch Vân đem lệnh bài đẩy tới phía trước Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Cái này rất quý, Vương gia hay là hãy thu hồi lại, Nguyệt Nguyệt không nhận đâu”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn chằm chằm vào miếng thiết kia, thật ra thì nàng muốn nhận, nhưng là Tiểu Tinh nói nó quyền lực lớn như vậy, ở trong tay mình không tiện. “Cô nương có ân cứu mạng đối với Hoàng thất chúng ta, chỉ là một lệnh bài mà thôi, cô nương chớ nên từ chối”, Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt vẻ mặt gắng gượng nhận lấy nhưng khóe miệng lơ đãng nhếch lên cao, Hàn Nguyệt Nguyệt này lại thật thú vị. Nhưng là nàng nhìn về phía nơi khác, cũng không nhìn thấy bộ dạng Mạnh Dịch Vân lúc này, đưa tay cầm lấy điểm tâm

trên bàn, nếm thử, cũng không tệ lắm. Bình thường hẳn đừng cũng không đừng những đồ này, chẳng qua là bây giờ nhìn thấy trên bàn bày biện, tiện tay cầm một ít.

“Này được rồi, Hoàng thượng vậy là đã không có chuyện gì, Nguyệt Nguyệt sẽ không quấy rầy Vương gia nữa”, Hàn Nguyệt Nguyệt vội vàng đứng dậy, trong lòng nói thầm, không nhìn thấy ta còn nhỏ sao? Lại khoe ra dáng vẻ kiêu ngạo vậy.

“Ai ~ Hàn cô nương ~” Mạnh Dịch Vân còn muốn nói điều gì, nhưng là Hàn Nguyệt Nguyệt đã sớm một bước bay ra vương phủ. Mạnh Dịch Vân nhú mày một cái, hẳn không có làm cái gì a, làm sao Hàn Nguyệt Nguyệt chạy trốn nhanh như vậy. Lắc đầu, dù sao ngày sau còn có cơ hội gặp lại.

Hàn Nguyệt Nguyệt vốn muốn lập tức trở lại thành Tứ Phương đi tìm Tiểu Tinh, nhưng là đảo mắt nghĩ lại, thật vất vả mới tới kinh thành một chuyến, Hàn Thừa tướng kia mười ba năm không biết giờ thế nào, dù sao ở cái thế giới này, bọn họ cũng huyết mạch tương liên.

cover_girls_in_gouache_paintings_bi577

Buổi tối, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi thăm địa điểm liền bay đi, cũng là đại môn nhà giàu, tìm ra được rất dễ dàng. Ở trên nóc nhà bồi hồi một vòng, không khỏi cảm thán, tướng phủ này làm sao lớn như vậy, đến mấy cái sân, rốt cuộc gia gia người ở sân nào a.

Hàn Nguyệt Nguyệt thừa dịp một đứa nha hoàn đi tới chỗ tối, lập tức bay qua, từ phía sau kềm cổ ở nha hoàn. “Không cần la, ta sẽ không giết người, nhưng ta muốn biết Hàn lão tướng gia bây giờ đang ở nơi nào, dám lừa ta, ta đây không bảo đảm cổ người có yên vị hay không”, nha hoàn kia bị kềm hai bên, sớm bị dọa, hai chân phát run, nói cũng không dám nói, rất sợ người phía sau ngắt tay một cái, đầu của nàng sẽ không còn, “Đại... đại hiệp ~ tha mạng a, ta nói, ta cái gì cũng nói”. Hàn Nguyệt Nguyệt lại đem tay niết chặt vài phần: “Còn không mau nói”, nha hoàn kia trên cổ bị tay siết, vội vàng nói: “Lão tướng gia bình thường ở ngoài thành, hôm nay vừa lúc trở lại, hiện tại ở Thanh Phong cư”, “Thanh Phong cư? Thanh Phong cư đi như thế nào?”, “Nhà đầu tiên ở phía bắc kia”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhận được đáp án, đem nha hoàn kia đánh cho bất tỉnh, kéo đến đặt phía sau núi giả. Chính mình hướng Thanh Phong cư bay đi.

Hàn Nguyệt Nguyệt vừa tới trong viện, liền thấy một lão nhân ngồi ở dưới một thân cây, chậm rãi rót chung trà, nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đến, ngừng đầu “Tối rồi sao? Tối đây ngồi với gia gia một chút”. Hàn Nguyệt Nguyệt giật mình, nguyên lai người ta sớm ở đây chờ nàng. Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới, ở bên kia cạnh bàn ngồi xuống, mười ba năm trôi qua, năm tháng không thay đổi được phong thái hẳn.

“Chỉ chớp mắt, Nguyệt Nguyệt đã lớn vậy rồi”, Hàn tướng gia bỏ cái chén trong tay xuống, đưa thay sờ sờ đầu Hàn Nguyệt Nguyệt, cháu gái cũng lớn như vậy, xem ra hẳn thật sự là già rồi.

“Gia gia ~~”, dù sao là thân nhân của mình, Hàn Nguyệt Nguyệt không nhịn được kêu to. Lâu như vậy tới nay, người Được cốc mặc dù đối với nàng cũng rất tốt, nhưng là nàng khát vọng có thân nhân của mình ở bên cạnh.

“Ai ~ tới là tốt rồi, gia gia xin lỗi con, cho con lưu lạc ở bên ngoài nhiều năm như vậy, hiện tại nếu trở lại, gia gia gặp nhất định bảo vệ con”, Hàn tướng gia trong lòng đối với cháu gái này có quá nhiều đau lòng, nhỏ như vậy đã bị đưa đi.

Đêm đó, Hàn Nguyệt Nguyệt ở Thanh Phong cư ngây người hơn hai canh giờ, mặc dù gia gia rất muốn đem nàng lưu lại, nhưng là mình ở ngoài nhiều năm như vậy rồi, hiện tại cần gì phải ở tướng phủ đối mặt những người đó. Hàn Nguyệt Nguyệt cự tuyệt, bằng lòng thường xuyên về thăm, Hàn tướng gia mới để nàng rời đi.

Hàn Nguyệt Nguyệt ra khỏi kinh thành nhưng vẫn cảm thấy có người đi theo mình, vốn định dùng khinh công bỏ rơi, nhưng lại hiểu kỳ là ai, cho nên dứt khoát thuê chiếc xe ngựa, chậm rãi ở trên đi đường. Nàng thật phải xem người nọ phải bao lâu mới có thể hiện thân.

“Cô nương, hiện tại cũng buổi trưa rồi, có nên dừng lại tới ăn một chút gì rồi lên đường a?”, đại thúc kéo xe ngựa nói với Hàn Nguyệt Nguyệt trong xe, dù sao nàng không vội, Hàn Nguyệt Nguyệt liền đáp ứng.

“Đại thúc, theo như tốc độ chúng ta bây giờ, phải bao lâu mới có thể đến thành Tứ Phương a? ” Hàn Nguyệt Nguyệt gặm bánh bao trên tay, quay đầu với bên phu xe hỏi.

“Đại khái chừng mười ngày, cô nương nếu là có việc gấp thì ta đây đưa xe ngựa nhanh lên chút nữa mới có thể nói trước một hai ngày là tới”, đại thúc đánh xe thoát nhìn rất thật thà, cho nên Hàn Nguyệt Nguyệt mới mướn xe ngựa của hắn. “Đại thúc, không vội, ta chỉ là tùy tiện hỏi vậy, theo tốc độ như hiện tại là được”. Nghe thấy lời đại thúc nói, Hàn Nguyệt Nguyệt cự tuyệt đến, dù sao cũng không có tính toán để cho người phu xe này đưa nàng đến thành Tứ Phương, đợi biết rõ người đi theo phía sau nàng rồi sẽ cho phu xe trở về.

Ban ngày lên đường, buổi tối tìm khách điểm nghỉ ngơi, như vậy qua bốn năm ngày, rốt cục không nhận được người theo ở phía sau. “Người là ai, vì sao cứ luôn đi theo ta”, Hàn Nguyệt Nguyệt cảnh giác ngó chừng nửa đêm xông vào gian phòng nam nhân. “Cô nương chớ sợ, ta là Tần Minh, không có ác ý”, Tần Minh đứng ở trong phòng, vội vàng giải thích, hắn bất quá là ở kinh thành nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt cùng lần đó ở trên Tuyết Sơn rất giống tiên nữ, cho nên mới phải tùy tiện đi theo xem thử có phải hay không.

“Tần Minh? Ta không nhận ra, nếu không có chuyện gì nói mời lập tức rời đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn người trước mắt cười khúc khích, đầu óc thật nhanh quay một vòng, trong đầu không có thông tin người này.

“Cô nương đã quên? Tuyết Sơn, lần trước ở trên Tuyết Sơn kia, ta đã thấy cô nương”, Tần Minh thấy nàng hạ lệnh đuổi khách, lập tức nói. Hàn Nguyệt Nguyệt nhớ tới, mới ra Được cốc đúng là ở Tuyết Sơn đụng phải hai người, chẳng qua là nàng lúc đó bận rộn chạy trốn, căn bản không thấy rõ đối phương hình dạng trông thế nào.

“Nga ~ thế thì thế nào?”, lần trước nhìn lên nàng khiêu vũ, nàng cũng không tìm bọn hắn tính sổ, lại còn đuổi tìm tới tận cửa. Nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt trường ra vẻ mặt như thế, Tần Minh trong lòng chịu mấy lần dằn vặt, nguyên lai người ta cũng không nhận ra hắn thế mà đã chạy tới.

“Không như thế nào cả, đã quá rầy cô nương nghỉ ngơi”. Hàn Nguyệt Nguyệt không nói lời nào, dùng một loại ánh mắt ngó chừng người phía trước, Tần Minh không toan tính được nữa, không thể làm gì khác hơn là lộ vẻ mặt xám xịt.

Hàn Nguyệt Nguyệt đem phu xe cho đi, chính mình một đường bay trở về Tứ Phương thành.

104780580

“Tiểu thư, người nhìn nơi này như thế nào? Ta thấy rất nhiều nơi, cũng chỉ có cái này hay hơn chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi dạo một vòng quanh nhà, không tệ, ba tầng, không tính là quá lớn cũng không coi là quá nhỏ. Nhà này ở mép thành, thanh tịnh, đây là nơi Hàn Nguyệt Nguyệt thích nhất, nếu như có chuyện gì, cũng dễ hành động, “Có thể tiến hành!”.

Hàn Nguyệt Nguyệt đột nhiên nhớ tới, chính mình không có nhiều bạc như vậy, Tiểu Tinh làm sao mua lại? “Tiểu Tinh, nhà này mất bao nhiêu bạc?”, Trương Tiểu Tinh không nghĩ tới Hàn Nguyệt Nguyệt lại đột nhiên dừng lại, con đang chú ý này nhìn những xung quanh, thiếu chút nữa đụng vào Hàn Nguyệt Nguyệt, vội vàng lui về phía sau. “Tiểu thư, riêng nhà này liền mất hai nghìn hai, mặc dù mắc tiền một tí, nhưng là nơi tốt, ta liền mua lại”, nàng cũng cảm thấy mua mắc, nếu là tiểu thư mắng nàng, nàng cũng chỉ có thể tiếp nhận. “Ta chỉ cho người chín trăm lượng, những bạc khác ở đâu ra?”, Hàn Nguyệt Nguyệt giật mình, triều đại này phòng ốc làm sao mắc như vậy, tốn nhiều tiền quá.

“Hiện tại con thanh toán năm trăm lượng tiền đặt cọc, còn dư lại bao nhiêu một tháng sau trả xong. Chủ nhân ngôi nhà này ngụ ở trong thành, ta biết ngân lượng không đủ, cho nên cùng các nàng ấy nói phó tiền đặt cọc trước, một tháng sau chúng ta ở đem bổ sung số còn lại”.

Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ tới Tiểu Tinh biết tính chuyện, nhưng mà một tháng này, đi đâu kiếm tiền tới hơn một ngàn lượng bạc?

“Tiểu thư, nếu người không thích, ta đi đem tiền đặt cọc về”, Trương Tiểu Tinh thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không nói lời nào, cho là nàng tức giận. “Không phải, người làm rất tốt, ta chỉ là đang nghĩ đi đâu để chuẩn bị thêm tiền”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi qua một bên, xem ra chính mình thật rất nghèo, phòng ốc cũng mua không nổi.

Trương Tiểu Tinh thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đang suy nghĩ chuyện gì, không dám lên tiếng, đứng ở một bên chờ.

“Tiểu Tinh, người trước đem tiền còn dư lại đi mời mấy người, nhanh đưa tòa nhà dọn dẹp xong, chúng ta vào ở”, “Vâng, tiểu thư”. Hàn Nguyệt Nguyệt trở lại khách điểm, chờ trời tối, chỉ có buổi tối mới có thể hành động.

“Tiểu thư, có phải không ổn a”, Trương Tiểu Tinh đưa lệnh bài cho Hàn Nguyệt Nguyệt, đây chính là lệnh bài Vân Vương gia, một mình mang đi ra ngoài, hẳn là có chuyện.

“Không có chuyện gì, nếu người ta muốn đưa cho ta, ta đây cầm nó làm cái gì thì Vân Vương gia cũng sẽ không quản, huống chi chúng ta chẳng qua là mượn, sau này có tiền trả lại là được”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ tới nghĩ lui, hay là trước cầm cái lệnh bài này đi ngân hàng tư nhân dưới cờ Vân vương phủ mượn trước ít tiền, đợi nàg có tiền trả lại là được.

“Nhưng mà người không thể ở thành Tứ Phương, người phân ra ba nơi, không thể để cho người khác biết chúng ta ở bên trong thành Tứ Phương”, “Vâng tiểu thư, ta hiện tại xuất phát”. Sau khi Trương Tiểu Tinh đi, Hàn Nguyệt Nguyệt thay đổi y phục, nàg phải đi xem xét phố phường, kiểm điểm làm ăn, nếu là rao y thuật, người tìm tới cửa sẽ rất nhiều, hành tung có thể sẽ bị phát hiện.

Thay một thân nam trang, Hàn Nguyệt Nguyệt nghênh ngang tiêu sái ở trên đường, ban đêm đặc biệt nhiều người lui tới, làm ăn náo nhiệt nhất chính là tửu lâu, còn gọi là thanh lâu. Hàn Nguyệt Nguyệt đối với thanh lâu rất có hứng thú, nói cổ đại thanh lâu mỹ nữ nhiều, đi ăn no nhìn đã mắt cũng tốt (chị này ko những mê trai còn mê gái =.=). Xoay người hướng thanh lâu lớn nhất nơi này là Túy Hồng lâu đi tới.

Thật đúng là náo nhiệt, Hàn Nguyệt Nguyệt sải bước đi vào trong. “Ồ ~ vị tiểu công tử này, lần đầu tiên tới sao, nhìn lạ mặt vô cùng, nơi này của chúng ta dạng gì cũng đều có”, Hàn Nguyệt Nguyệt mới vừa đi vào bên trong liền có một tú bà nghênh đón. Toàn mùi son phấn, Hàn Nguyệt Nguyệt ngửi thấy muốn ói.

“Bà bà, nghe nói nơi này có vị mỹ nhân bán nghệ không bán thân? Ta vì ngưỡng mộ mà đến”, Hàn Nguyệt Nguyệt biết thanh lâu có ít cô gái không phải bán mình, tài nghệ rất tốt, mình mong có thể thưởng thức.

“Công tử thật biết chọn, chính là Thu Vũ, hồng bài của thanh lâu ta, người muốn nghe nàg hát sắp hàng từ đây đến cuối phố”. Hàn Nguyệt Nguyệt đem bạc nhét vào trong tay tú bà, tú bà kia ham muốn đúng là cái này, tự nhiên cao hứng: “Nhưng mà những người đó nào có biết thưởng thức như công tử vậy, công tử mời bên này, ta lập tức dẫn người đi”. Thật là có tiền dễ làm việc, Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, đi theo phía sau tú bà kia đi lên lầu.

“Công tử mời vào bên trong, đây chính là gian phòng của Thu Vũ ta”, tú bà kia đem Hàn Nguyệt Nguyệt tiến vào gian phòng, chính mình đóng cửa lại đi ra ngoài. Hàn Nguyệt Nguyệt thấy phía trước bày biện một cái bàn, cách cái bàn không xa treo một cái màn mỏng, thấy không rõ tình huống bên trong. Đi tới bên bàn ngồi xuống, gian phòng này vô cùng tao nhã, như vậy chủ nhân phòng này hẳn là cũng rất có ngạo khí.

“Không biết công tử muốn nghe ca khúc nào?”, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ thấy phía sau rèm thân ảnh một người, không nhìn thấy bộ dáng nàg, nhưng mà thanh âm nghe đã cảm thấy là tiểu mỹ nhân, không trách được những xú nam nhân kia có tiền liền thích những nơi này tới.

“Cô nương tùy tiện gảy ra một khúc coi sao”, Hàn Nguyệt Nguyệt cầm trong tay cây quạt thả vào trên bàn, vừa ình rót chén trà, trên bàn lại bày hai bàn điểm tâm, hẳn là đặc biệt chuẩn bị cho khách nhân nghe hát. “Vậy đừng chê Thu Vũ kém cỏi”, bên trong truyền đến tiếng đàn du dương, nàg không phải là không hiểu đàn, tự nhiên nghe ra Thu Vũ kỹ năng đàn ca siêu. Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy đáng tiếc, một người biết đánh đàn như thế lại rơi vào nơi hèn hạ này.

Thu Vũ liên tục gảy mấy bài, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ nghe thấy tiếng đàn nàg tràn đầy bi thương và tức giận, nghĩ chắc là kể chuyện đời nàg.

Sau đó, Hàn Nguyệt Nguyệt liên tục ngày nào cũng hướng Túy Hồng lâu nghe Thu Vũ đàn.

“Tiểu công tử, lại tới nữa sao” Hàn Nguyệt Nguyệt vốn là nhỏ tuổi, mặc nam trang, làm cho người ta chỉ cảm thấy là một tiểu công tử hơn mười tuổi. “Đúng vậy a, làm phiền bà bà dẫn đường”, Hàn Nguyệt Nguyệt lại đút bạc trong tay tú bà. Tú bà kia cười đến mắt cũng híp lại thành một đường thẳng.

Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn ngồi ở rèm trước, mấy ngày qua nàng thật chẳng qua là nghe thấy tiếng đàn Thu Vũ, bộ dạng người cầm đàn cũng chưa từng thấy.

“Công tử tới”, Thu Vũ vẫn như cũ ngồi ở rèm phía sau, nàng cảm thấy Hàn Nguyệt Nguyệt có thể nghe hiểu nàng đàn, cho nên ở trước mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, Thu Vũ giao trái tim với bất mãn qua tiếng đàn nơi bất đắc dĩ này, hy vọng có người hiểu sự đau khổ nội tâm của nàng. Nếu không gặp phải chuyện gì thì người nào cam tâm luân lạc tới nơi này.

“Thu Vũ cô nương, ta biết người không cam lòng luân lạc tới đây, Thu Vũ cô nương là một người có tài, ở địa phương này tài ba như người chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nếu như cô nương tin ta, có thể đem khó xử nói cho ta nghe hay không, ta sẽ nghĩ biện pháp vì cô nương chuộc thân”.

Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy người tài hoa như vậy mà ở nơi thanh lâu này thật sự là làm dơ bản nghệ thuật.

“Công tử nói đùa, Thu Vũ đã rơi vào chốn hồng trần, sao có thể vọng tưởng rời đi”, Thu Vũ cũng là tâm tư cao ngạo, công tử vì nàng chuộc thân cũng không thiếu, nhưng là nàng đã lập chí, tuyệt không làm thiếp cho người ta.

Hàn Nguyệt Nguyệt dĩ nhiên biết Thu Vũ bần khoản, cho nên mới bội phục nàng, ngốc nghếch tình nguyện ở nơi hồng trần này cũng không bán đứng tâm và thân thể của mình. “Thu Vũ cô nương đừng quá lo lắng, ta chuộc người trở về cũng không phải là có ý tứ này, nếu như cô nương không tin, bước ra gặp ta một lần ắt sẽ chứng minh được lời ta nói”, Thu Vũ cũng cảm thấy Hàn Nguyệt Nguyệt là một tri kỷ khó kiếm được, đã có duyên thì gặp mặt một lần cũng không sao.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy rèm trước mắt vén lên, một mỹ nhân mười sáu mười bảy tuổi bước ra. Thật không nghĩ tới Thu Vũ này tuổi nhỏ như vậy, cũng là ngoài dự liệu của nàng.

“Thu Vũ khẩu kiến Hàn công tử”, Thu Vũ cũng không nghĩ tới Hàn công tử mà mấy ngày qua luôn nghe nàng đánh đàn tuổi nhỏ như vậy, có chút giật mình.

“Thu Vũ tỷ tỷ không cần đa lễ, mời ngồi đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn chăm chăm nữ tử mặt trái xoan, có đôi mắt phượng mê hồn người. Thật là mỹ nhân hiếm thấy, chẳng trách phải buông rèm đánh đàn.

“Tỷ tỷ, lời ta mới vừa nói là thật sự, người không ngại thì hãy suy nghĩ một chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt để cho Thu Vũ rót chén trà, thận trọng nhắc tới lần nữa, nếu là người này có thể về chỗ nàng, ngày sau tất có trọng dụng.

“Tạ ơn Hàn công tử, Thu Vũ là người hồng trần, sẽ mang đến bất tiện cho công tử”, Thu Vũ cảm khái, không nghĩ tới có thể có người hiểu ý của mình, dĩ nhiên lại là một vị tiểu công tử mười mấy tuổi.

“Tỷ tỷ đừng nói lời bất mãn vậy, ta thật ra thì cũng là người giống như tỷ tỷ, chỉ là để thuận tiện mới cải trang thành nam tử”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Thu Vũ nghi ngờ nhìn mình chăm chăm, dù sao cũng không biết nói như thế nào, Hàn Nguyệt Nguyệt liền trực tiếp đưa tay Thu Vũ kê sát trước ngực của mình, “Tỷ tỷ, lúc này tin chưa, ta và người giống nhau, cho nên tỷ tỷ không cần lưu tâm”. Cho đến khi Hàn Nguyệt Nguyệt đi, Thu Vũ vẫn chưa hết kinh ngạc, đầu óc luôn dừng lại ở chuyện Hàn Nguyệt Nguyệt chính là một cô nương.

Qua hai ngày, Hàn Nguyệt Nguyệt dung chút thủ đoạn, khiến tú bà kia để Thu Vũ chuộc ra ngoài.

“Tiểu thư, đây là?”, Tiểu Tinh thấy tiểu thư mang theo một nữ tử trở lại, rất là nghi ngờ. “Đây là Thu Vũ, sau này nàng sẽ cùng theo chúng ta”, nàng đưa Thu Vũ vào trong rồi hòa nhã nói với Tiểu Tinh, Tiểu Tinh mới hết nghi ngờ.

“Thu Vũ, tên này hẳn không phải là tên người, người nguyên danh tên gì? Nếu đã ra khỏi đó, hết thấy phải bắt đầu lại”, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở trên giường êm, quay đầu nhìn về phía Thu Vũ. “Nô tỳ nguyên danh Lục Tư Tư, Thu Vũ là tú bà đặt cho”. “Lục Tư Tư, không tệ. Vậy gọi người là Tư Tư nhé, sau này đi theo Tiểu Tinh cùng nhau làm việc. Nhưng mà Tiểu Tinh, người lúc rảnh rỗi thì dạy Tư Tư chút công phu phòng thân”, công phu của nàng chỉ có thể chạy trốn, gặp lúc nguy hiểm nàng không thể khẳng định trăm phần trăm có thể bảo đảm an toàn cho bọn họ, có chút công phu phòng thân vẫn an toàn hơn.

“Dạ, tiểu thư”, Tiểu Tinh đối với bất kỳ quyết định nào của Hàn Nguyệt Nguyệt cũng sẽ không có nghi vấn.

12. Chương 11

Hàn Nguyệt Nguyệt nhắm mắt lại, đối với hai người đứng ở cách đó không xa nói: “Các người bây giờ là thủ hạ của ta, ta hẳn sẽ không phụ bạc các người, nhưng là ta cần người có năng lực, hy vọng hai người các người không làm ta thất vọng. Được rồi, các người lui xuống trước đi”. “Tiểu Tinh (Tư Tư) nhất định sẽ không để cho tiểu thư thất vọng”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không có lên tiếng, Tiểu Tinh không thể làm gì khác hơn là mang Lục Tư Tư lui xuống.

Lục Tư Tư cũng là người thông minh, nàng không hỏi tới Hàn Nguyệt Nguyệt là người phương nào, cũng không điều tra, nàng chỉ cần một nơi có thể bảo vệ nàng an toàn là được rồi, là ai đối với nàng mà nói cũng không quan trọng.

Thấy tất cả đều đi ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt mới mở mắt. Tiểu Tinh này võ công cao, trên giang hồ rất hiểu chuyện. Lục Tư Tư này hiện tại mới vừa tiếp xúc, không thể phát hiện cái gì, nhưng mà theo nàng thấy, Lục Tư Tư tâm tư nếu so với Tiểu Tinh tinh tế hơn nhiều, nếu không tại sao ở thanh lâu hơn một năm vẫn còn một thân hoàn bích.

79306_chinese_girl_painting37_1

Xem ra tốt nhất là tính toán bước kế tiếp của kế hoạch. Đến ngân hàng tư nhân dưới cờ Vân Vương gia lấy ba vạn lượng bạc, mặc dù không phải là nhiều, nhưng mà vậy cũng đủ ý định bước đầu của nàng.

Nàng kiếp trước là kế toán ở một công ty, khoản này đối với nàng mà nói quả thực chỉ là một việc cỏn con. Nếu như những chuyện khác giao cho nàng xử lý, chính mình chỉ cần xem một chút sổ sách, dù có nhiều kẻ gian lận trên che giấu bề ngoài sổ sách đi chăng nữa cũng không thể gạt được nàng.

Hiện tại trước mắt ngủ một giấc, tỉnh lại rồi mới tính kế hoạch chi tiết.

“Tư Tư, người sẽ ở gian phòng này, phòng của ta ở bên cạnh”, Tiểu Tinh đem Lục Tư Tư dẫn tới gian phòng cách phòng Hàn Nguyệt Nguyệt không xa, trong sân viện này không có những người khác, ở gần một chút, có chuyện gì cũng dễ phối hợp.

“Cảm ơn Tiểu Tinh cô nương”, Lục Tư Tư trừ bộ quần áo ở trên người, có đeo một chút đồ trang sức ở tay, cũng là nàng len lén giấu mang đi, nếu không đã sớm bị bà bà thu lại.

“Không cần tạ ơn, người gọi ta là Tiểu Tinh được rồi, cũng là giúp tiểu thư làm việc, ngày sau lại chăm sóc lẫn nhau”, Tiểu Tinh bây giờ rất vui, bình thường chỉ có nàng cùng tiểu thư hai người, hiện tại có thêm một người, trong lòng mình thật cao hứng, sau này lại có thể nói chuyện nhiều một chút.

“Được rồi, ta vừa tới có rất nhiều chỗ không hiểu, người phải chỉ dạy ta nhiều”, cũng là bởi vì Hàn Nguyệt Nguyệt còn nhỏ, Trương Tiểu Tinh bình thường cũng không nói chuyện nhiều với ai, mới vừa tới gặp một người bạn cùng lứa tuổi như mình nên cảm thấy thân thuộc hơn.

“Tư Tư, người chớ xem thường tiểu thư, bản lãnh tiểu thư rất lớn, ban đầu ta bị kẻ thù dùng kiếm đâm xuyên qua thân thể, vậy mà tiểu thư cũng có thể đem ta cứu sống”, Trương Tiểu Tinh nhắc tới lần đó, hiện tại trong lòng cũng còn run sợ.

“Tiểu thư tuổi còn trẻ thế mà y thuật inh như vậy sao?”, Lục Tư Tư nghe Trương Tiểu Tinh nói như vậy, rất là kinh ngạc, nàng nhìn tiểu thư bất quá so sánh với các nàng cũng chỉ là một thiếu nữ còn nhỏ, không nghĩ tới sẽ có bản lãnh như vậy, xem ra chính mình đi theo tiểu thư hẳn là không sai.

“Đúng vậy a, nhưng mà tiểu thư không thích cho người ta biết y thuật của nàng, nếu không chúng ta cũng không được an tĩnh sống qua ngày, hiện ở trên giang hồ hỏi thăm tin tức tiểu thư rất nhiều”, Trương Tiểu Tinh cảm giác mình thật sự là ấn ý với chủ tử.

“Ra là vậy, chúng ta sống an tĩnh qua ngày vậy thật là tốt”

“Đúng rồi, người nghỉ ngơi trước, đợi tỉnh dậy, chúng ta đi giúp người mua chút ít quần áo tắm rửa”. Lục Tư Tư tiễn Trương Tiểu Tinh, nằm ở trên giường, nghĩ đến chính mình bao lâu nay không có an tâm nằm

như vậy, ở Túy Hồng lâu mỗi ngày đều lo lắng, rất sợ chính mình không cẩn thận sẽ rơi vào tình cảnh vạn kiếp không trở ra được. Hiện tại nàng cũng khỏe giống như cảm giác mình đang nằm mơ.

“Tư Tư, người thân thể quá yếu, không dễ luyện tập động tác quá khó khăn, bằng không ta dạy người luyện khinh công, nếu là đánh không lại, chạy cũng tốt”, Trương Tiểu Tinh nhìn Lục Tư Tư thân thể nhu nhược, lắc đầu, dáng vẻ này không phải là người luyện võ. Nhưng mà tiểu thư gọi nàng dạy, nàng cũng không thể phản bác.

Sáng sớm nào Trương Tiểu Tinh cũng đều dạy Lục Tư Tư võ công, nhìn bộ dạng mỗi một không chịu nổi, Trương Tiểu Tinh đầu óc thật là đau xót. Tiếp tục như vậy nữa thì luyện võ cái gì a, nhanh nhẹn cũng không có, nhưng mà nàng không thể mềm lòng, bởi vì nàng biết, mình phải có năng lực bảo vệ tốt chính mình, nếu không chỉ có thể chờ bị người ta giết chết.

“Tiểu Tinh, ta không sao, tiếp tục nào”, Lục Tư Tư ở mỗi lần thấy Trương Tiểu Tinh thất vọng, lại bò dậy tiếp tục.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn bộ dạng hai người, lắc đầu, Tư Tư đã qua thời kỳ luyện võ tốt nhất, hướng chi Tư Tư kia thân thể như vậy không thích hợp cái loại võ công này của Tiểu Tinh. Không có cách gì, chính mình không thể làm gì khác hơn là gọi nàng luyện tập ám khí cùng vũ hóa. Trương Tiểu Tinh khinh công mặc dù có biết, chẳng qua là đối lập với trình độ Hàn Nguyệt Nguyệt, nói trắng ra chính là khác biệt một trời trời vực. Trương Tiểu Tinh vốn là rất hâm mộ khinh công Hàn Nguyệt Nguyệt, hiện tại Hàn Nguyệt Nguyệt dạy Lục Tư Tư luyện tập, nàng tất nhiên không bỏ qua cơ hội lần này.

Trương Tiểu Tinh cùng Lục Tư Tư cũng không biết Hàn Nguyệt Nguyệt dạy các nàng là loại khinh công gì, chỉ biết là rất lợi hại. Nhưng mà Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ tính toán các nàng lúc nguy hiểm chạy nhanh một chút, cho nên chỉ đem vũ hóa cơ bản nhất khoảng một hai thành dạy bọn họ. Sau đó dạy một chút y thuật đơn giản để ngừa lúc bị thương có thể chính mình xử lý.

Ba năm sau...

“Tiểu thư, các trưởng quầy đã đến đông đủ”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe thấy lời Như Ngọc nói, để quyển sách trên tay xuống, đứng lên, cúi thân người. “Biết rồi, ta lập tức qua đó”, Như Ngọc thối lui đến ngoài cửa, đợi Hàn Nguyệt Nguyệt phân phó.

Hai năm trước, nàng vừa thu nhận bốn nha hoàn Như Ngọc, Như Song, Như Hòa, Như Tuyết. Bốn nha hoàn này nhỏ hơn nàng một tuổi nhưng mà trí lực cũng rất tốt, có giáo dục. Như Ngọc tâm tư chặt chẽ, làm việc chu đáo, cho nên nàng đem Như Ngọc giữ ở bên người. Như Song làm ăn rất có bản lĩnh, sở trường ăn nói, hơn nữa lại là người khéo đưa đẩy, Hàn Nguyệt Nguyệt đem nàng ở cạnh Tư Tư làm trợ thủ, quản lý những tửu lâu.

Như Hòa cùng Như Tuyết là đúng song sinh, võ thuật trời phú cực cao, Hàn Nguyệt Nguyệt nhờ sư huynh Y Thường Thanh lấy kiếm phổ căn bản mang tới rồi gọi Tiểu Tinh mang theo các nàng luyện tập, người hầu bên cạnh mình võ công nên ột chút mới được. Hơn nữa nàng cũng dạy các nàng luyện tập vũ hóa, hiện tại căn bản đều ở thành thứ năm, trên giang hồ coi như là nhất đẳng khinh công.

Ba năm qua, Hàn Nguyệt Nguyệt dùng ba vạn lượng bạc mở ra tửu lâu tên là Thiên Hương lâu, sau đó mở ra tiệm áo quần may sẵn. Sử dụng thức ăn ở hiện đại làm chiêu bài, không nghĩ tới chỗ này được hoan nghênh như vậy, trong vòng nửa năm liên tục mở ra thêm hai quán bên trong thành. Ba năm trôi qua, hiện tại trên danh nghĩa nàng đã có mười lăm Thiên Hương lâu, mỗi nơi có một người trưởng quầy quản lý. Tư Tư cùng Như Song chịu trách nhiệm xử lý chuyện ở những tửu lâu này, nhưng mà hàng năm vào tháng mười hai, Hàn Nguyệt Nguyệt sẽ triệu tập mười lăm trưởng quầy này mang theo sổ sách đến, tiến hành huấn luyện, đem một vài kiến thức quản lý hiện đại dạy cho bọn họ. Sau đó nàng để cho các trưởng quầy trao đổi với nhau, chính mình thì mượn cơ hội này kiểm tra sổ sách.

Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy cổ nhân phương pháp ghi chép quá mức cứng nhắc, lại phức tạp. Hàn Nguyệt Nguyệt đem hết sổ lượng sổ sách dùng mấy chữ ghi nhớ, chính mình lưu lại. Như vậy rất an toàn, ở thời đại này, có rất ít người có thể hiểu mấy chữ đó, cho dù sổ sách rơi vào trong tay những người khác cũng không cần lo lắng.

Còn tiệm đồ may sẵn, Hàn Nguyệt Nguyệt hoàn toàn là bởi vì mình không thích y phục thời đại này mà mở ra. Trong đó là y phục do chính nàng thiết kế, khắp thiên hạ độc nhất vô nhị, nhưng rất được phái nữ hoan nghênh, mỗi lần vừa ra mẫu mới đều có thể một lần mà bán sạch.

Do vậy nên có rất nhiều người đến muốn mua bản mẫu của nàng, nhưng mà nàng không đáp ứng. Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không mở chi nhánh, nếu như muốn mua y phục của nàng thì phải tự mình đến đây, cho dù là hoàng thượng hay ăn mày cũng giống nhau.

“Như Ngọc, cái khăn che của ta mặt đâu rồi?”, nghe thấy thanh âm Hàn Nguyệt Nguyệt, Như Ngọc đi nhanh vào, “Nô tỳ để trong tủ treo quần áo, nô tỳ sẽ mang tới liền”. Hàn Nguyệt Nguyệt mỗi lần đi gặp những trưởng quầy kia đều dùng cái khăn che mặt, Hàn Nguyệt Nguyệt không dám cam đoan những người này đối với mình trung thành, chỉ cần bọn họ không quá phận, không ảnh hưởng đến việc làm ăn của tửu lâu thì Hàn Nguyệt Nguyệt cũng lười đi thăm dò.

Thiên Hương lâu ở Tứ phương thành là quán đứng đầu, cho nên mỗi lần Hàn Nguyệt Nguyệt đều cho gặp bọn họ ở đây, vừa thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đi vào, các trưởng quầy tự giác ngậm miệng, bọn họ đối với nàng kính nể vô cùng. Bọn họ không phải là các ông chủ của tửu lâu có danh tiếng ở địa phương, đều là tự nguyện đến Thiên Hương lâu làm việc.

“Như Ngọc, đem sổ sách thu lên đây”, Hàn Nguyệt Nguyệt đến cái ghế phía trên ngồi xuống. “Dạ tiểu thư”, Như Ngọc đem mười lăm cuốn sổ thu đi lên, để vào bàn bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Để cho các vị trưởng quầy đợi lâu”, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không nhìn sổ sách, hướng về phía dưới ôn nhu nói. “Chủ nhân, nếu đã tới, chúng ta lại bắt đầu thôi”, bọn họ năm ngoài được nghe Hàn Nguyệt Nguyệt chia sẻ chút kinh nghiệm quản lý, sau khi trở về phát hiện rất hữu dụng, hơn nữa quản lý tửu lâu cũng dễ dàng hơn nhiều, năm nay vừa đề xuất thì mấy ngày bọn họ đã tới rồi.

“Không vội, các vị đường xa mà đến, ta đây chủ nhân tại sao có thể thất lễ. Như Ngọc, đi chuẩn bị một chút điểm tâm tới đây để cho các trưởng quầy nếm thử”, Hàn Nguyệt Nguyệt chậm rãi nói.

“Dạ tiểu thư”, Như Ngọc theo phân phó của Hàn Nguyệt Nguyệt ổi bàn lớn hai khay bánh. “Các vị trưởng quầy trước nếm thử điểm tâm này, đây là tiểu thư chuẩn bị riêng cho các người”, Như Ngọc nói xong, vừa lui về bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt.

Có ít người trên mặt lộ ra vẻ không giải thích được, Hàn Nguyệt Nguyệt này rốt cuộc muốn làm cái gì, có vài người xem thường đưa tay cầm lấy bánh trên bàn bắt đầu ăn.

“Không tệ, bánh này ngọt mà không ngán, hơn nữa cắn vào trong miệng lập tức tan ra, còn không dính răng”, một số người đã ăn bánh từ từ đánh giá, một số xem thường nghe được trưởng quầy khác đánh giá cũng đưa tay cầm lấy một cái nếm thử. “Khay này là bánh gì? Một chút cũng không ngọt, mùi thơm thoang thoảng, vào cửa cũng còn có thể làm cho người khác cảm thấy mùi thơm, không tệ”. Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không nói, đợi đánh giá của bọn hắn.

“Chủ nhân, đây là?” một vị trưởng quầy nhìn về phía Hàn Nguyệt Nguyệt, những người khác nghe vậy cũng nhìn nàng.

“Hai khay bánh này là món ăn đưa ra sau khi ăn xong điểm tâm dành cho năm mới, nếu bánh các vị trưởng quầy đã hưởng qua, không biết có đề nghị gì không?”, những người phía dưới nhìn nhau, cũng không nói gì.

“Nếu không có gì đề nghị gì, các người đi ra gặp Chu trưởng quầy, mỗi người cầm một phần phương pháp làm bánh này trở về, hôm nay kết thúc ngang đây, sổ sách ta xem xong sẽ trả về cho các vị”, Chu trưởng quầy là trưởng quầy Thiên Hương lâu của Tứ Phương thành, cũng là tổng trưởng quầy, cho nên mỗi lần có thực đơn mới cũng thử làm ở đây trước tiên, sau đó mới đưa cho Thiên Hương lâu ở những địa phương khác.

Hàn Nguyệt Nguyệt đem sổ sách mở ở một bên, từ từ lật nhìn. Sổ sách dày như vậy, còn phải ký vào, không có bốn năm ngày thì e là nàng chuẩn bị không xong. Dem mấy ý tưởng cùng công việc viết xong, giao cho Như Ngọc, nhờ nàng đi huấn luyện những trưởng quầy kia, chính mình thì bớt thời gian đi qua nhìn một chút là được rồi.

“Tiểu thư, đã muộn, ngày mai hãy xem tiếp”, Như Ngọc đem đèn qua bàn được thấp sáng hơn một chút, Hàn Nguyệt Nguyệt gấp lại quyển sổ đặt lên trên chồng sổ, xoa bóp chân mày. “Như Song cùng Tư Tư trở

lại chưa?”, tất cả trưởng quây cũng đến, các nàng làm sao còn chưa tới.

“Tư Tư tỷ cùng Như Song sáng sớm ngày mai là có thể đến”, Như Ngọc giúp Hàn Nguyệt Nguyệt đem sổ sách trên bàn dọn xong. “Hử, vậy Như Họa và Như Tuyết đâu?” mấy ngày qua đều bận rộn chuyện Thiên Hương lâu cũng không có chú ý đến mấy người bọn hắn.

“Tiểu Tinh tỷ mấy ngày hôm trước mang theo Như Họa, Như Tuyết không phải là thay tiểu thư đi kinh thành tặng đồ cho lão gia sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, “À há, bận rộn nên quên”. Hàng năm nàng đều đưa chút ít viên thuốc cùng một chút đồ tốt đối với người già đi kinh thành cho gia gia, chính mình có thời gian cũng sẽ trở về bắt mạch cho ông.

Hàn Nguyệt Nguyệt đứng lên, Như Ngọc tiến lên giúp Hàn Nguyệt Nguyệt sửa sang y phục, đi theo phía sau nàng hướng một gian phòng đi tới.

“Tiểu thư, những thứ này là dược liệu mà người cầu”, Tư Tư đứng ở phía trước Hàn Nguyệt Nguyệt, vừa nói vừa có ý bảo Như Song đem dược liệu đặt lên bàn. Hàn Nguyệt Nguyệt mở ra, cầm lên nhìn một chút, ngửi ngửi. “Cực khổ cho các người, đi xuống trước nghỉ ngơi đi”, “Dạ tiểu thư”, Lục Tư Tư cùng Như Song ra khỏi gian phòng Hàn Nguyệt Nguyệt, hướng gian phòng của mình đi tới, các nàng mấy ngày qua vì gấp trở về mệt chết đi được.

Hàn Nguyệt Nguyệt đem thuốc trên bàn tách ra, đem các thứ tốt chia làm mấy phần nhỏ, những thứ thuốc này ở Dược cốc tùy ý có thể thấy được, nhưng ở bên ngoài lại rất khó tìm. Mấy năm này cũng có người tìm tới tận cửa rồi cần y, cũng là nhân vật không phải tầm thường, vậy nên Hàn Nguyệt Nguyệt ra tay cứu giúp, chỉ là không để cho bọn họ tiết lộ hành tung của mình.

Dần dần vào cuối năm, trưởng quây đều đã về, cuộc sống Hàn Nguyệt Nguyệt lại trở về như cũ, mỗi ngày bào chế thuốc, luyện một chút võ công. Trước khi hết năm cũ, Tiểu Tinh và các nàng ba người đều đã trở về Tứ Phương thành.

Ngày hai mươi lăm, tuyết bắt đầu rơi nhẹ, hai ngày sau, trên mặt đất đã sớm tích một thành tuyết thật dày. Hàn Nguyệt Nguyệt thích nhất tuyết rơi, đưa tay đón bông tuyết ngoài cửa sổ. “Tiểu thư, tiểu thư. Hậu viện hoa mai mở thật xinh đẹp a”, Hàn Nguyệt Nguyệt phục hồi tinh thần, thu tay, xoay người lại. Trong mấy người, Như Song tính tình hoạt bát nhất, thường làm nàng ngạc nhiên.

Như Song chạy lại bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt, “Tiểu thư, chúng ta đi hậu viện thưởng Mai có được hay không?”, Hàn Nguyệt Nguyệt rất thích hoa mai, cho nên mới phí nhiều công sức trồng một vườn lớn hoa mai trong hậu viện, năm ngoái có thể khí trời thiếu chỉ nở ra mấy đóa hoa.

“Tay người làm sao lạnh như thế?”, Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu hỏi Như Song. Mùa đông, Như Song này lại luôn ở bên ngoài chạy lui chạy tới, vậy sao không cảm thấy lạnh.

“Ta mới vừa rồi cùng Như Họa chơi ném tuyết, sau khi nhìn thấy hậu viện hoa mai nở mới chạy tới gọi tiểu thư cùng đi xem, Như Họa đã đi gọi Tư Tư bọn họ, để gọi Như Ngọc chuẩn bị chút gì ăn”, “Người thật biết hưởng thụ”. Hàn Nguyệt Nguyệt lườm mắt nhìn Như Song một cái, Như Song thu tay lại giấu vào trong ống tay áo, thật không phải là lạnh bình thường a.

“Tiểu thư, người ta biết người thích hoa mai, cho nên hoa mai nở ta liền tới gọi người”, Như Song kéo dài thanh âm. Hàn Nguyệt Nguyệt đối với các nàng tựa như bằng hữu, cho nên bọn họ mới dám nói như thế. Hàn Nguyệt Nguyệt không phải là cổ nhân, tư tưởng người bình đẳng đã in sâu ở trong đầu, không thích cảm giác cao cao tại thượng này, chỉ cần là bọn họ không có làm sai đại sự gì, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng sẽ không quát các nàng.

“Biết rồi đừng lôi kéo, ta tới liền bây giờ”, “Tốt “. Như Song giúp Hàn Nguyệt Nguyệt mặc áo choàng vào, đi theo phía sau Hàn Nguyệt Nguyệt. Trong hậu viện có một cái đình, là vì để thưởng Mai mà xây, Hàn Nguyệt Nguyệt đến nơi thì Tư Tư cùng mấy người bọn hắn đã chuẩn bị xong hỏa lò, điểm tâm, một bên lại nấu trà.

Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới một bên ngồi xuống, “Các người cũng ngồi xuống đi, đừng làm che tầm mắt ta”, mấy người nhìn nhau cười nhẹ một tiếng, tiểu thư các nàng tốt nhất không xem các nàng như hạ nhân, có cái gì tốt cũng sẽ nhớ tới bọn hắn.

“Tiểu thư, uống chén trà cho ấm thân thể”, Tư Tư đem trà ngon mới nấu rót cho Hàn Nguyệt Nguyệt. “Năm nay hoa mai nở tốt thật”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn cả vườn hoa mai, tâm tình thật tốt. “Đúng vậy a, ta còn tưởng rằng năm nay không có ra hoa đâu”, Tiểu Tinh phụ họa theo. Bảy người ở trong đình mặc dù có chút chen chúc, nhưng vẫn là mãn nguyện ấm áp. Tuyết vẫn đang rơi...

“Như Họa, Như Tuyết, phong cảnh đẹp như vậy, các người đi tới múa một đoạn vũ trợ hứng nào”, Như Song thích nhất là náo nhiệt, ở một bên đề nghị nói. “Đúng vậy a, hai người các người không phải là mới vừa luyện một loại kiếm thuật phối hợp ư, biểu diễn cho chúng ta xem thử”, Tiểu Tinh lập tức bổ sung đến.

“Được rồi”, Như Họa cùng Như Tuyết đi ra một đất trống cách đình không xa vùng kiếm vui đùa vùng lên, cảnh đẹp, mỹ nhân, cộng thêm kiếm, thật là làm cho người xem thắm ca ngợi.

“Chiêu thức kia của chúng ta như thế nào?”, Như Họa cùng Như Tuyết một múa xong liền lập tức chạy đến trong đình, hỏi Tiểu Tinh. Tiểu Tinh cũng coi như là sư phụ của các nàng, “Cũng được, nhưng mà quá đẹp mắt, không có uy lực”. Như Họa cùng Như Tuyết nhìn nhau cười một tiếng, cảnh trí đẹp như vậy, các nàng làm sao mà lộ ra được sát khí.

“Tiểu thư, người đi khiêu vũ một đoạn có được hay không?”, Như Họa mới vừa ngồi xuống cùng uống trà lập tức hỏi Hàn Nguyệt Nguyệt. “Đúng vậy a, tiểu thư, chúng ta còn chưa có thấy người khiêu vũ lần nào”, mấy người ở bên cạnh thêm dầu thêm mỡ. “Tư Tư, người đi đem đàn lấy tới”, Hàn Nguyệt Nguyệt còn chưa nói xong, Trương Tiểu Tinh lập tức đẩy Lục Tư Tư trở về phòng lấy đàn.

Dù sao vẫn chỉ là đoàn hài tử mười mấy tuổi, có ham chơi thì cũng bình thường, Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu.

13. Chương 12

Như Song, Như Họa đưa đến một cái bàn và cái ghế cho Lục Tư Tư để đàn, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới ở giữa bụi hoa mai, hướng về Lục Tư Tư gật đầu, ý bảo mình đã chuẩn bị xong, Lục Tư Tư đem đầu ngón tay đặt trên dây đàn, bắt đầu gảy. Lục Tư Tư gảy chính là bài « Mai hoa tam lộng », khúc nhạc này ở thời đại này không có, chẳng qua là Hàn Nguyệt Nguyệt thích nó nên dựa theo trí nhớ kiếp trước ngâm nga rồi gọi Lục Tư Tư soạn ra bản nhạc này.

Hàn Nguyệt Nguyệt theo giai điệu đầu ngón tay Lục Tư Tư, vận dụng vũ hóa ở trong bụi hoa mai, múa tới lui, lúc lên lúc xuống. Trong đình mấy người toàn bộ trợn tròn mắt, không nghĩ tới tiểu thư khiêu vũ xinh đẹp như vậy, bông tuyết màu trắng còn đang bay xuống, vài cánh hoa đỏ rực chịu đựng không được gió tàn phá, hỗn loạn cùng bông tuyết rối rít rơi, lại thêm một bạch y nữ tử ở giữa tuyết cùng hoa chỉ có nhảy múa, thật là làm cho người khác không khỏi dịch chuyển tầm mắt, rất sợ chớp mắt một cái, cảnh sắc trước mắt sẽ lập tức biến mất.

huhu

Theo đến phần cuối giai điệu nhanh, Hàn Nguyệt Nguyệt trong miệng nhẹ nhàng đọc lên:

Mai hoa nhất lộng đoạn nhân tràng

Mai hoa nhị lộng phí tư lượng

Mai hoa tam lộng phong ba khởi

Vân yên thâm xử thủy mang mang

(Bài này tiêu đề “Mai hoa tam lộng” mình cũng ko rõ nghĩa là gì, search trên mạng thì đúng là có bài này thật, nghĩa là “Đùa vui với hoa mai”. Làm biếng dịch, copy lời dịch của bạn Atlanta bên diễn đàn Táo Xanh cho các bạn đọc. Hehe ^^ Bạn nào đọc trực tiếp trên blog của mình thì có thể mở bài số 5 trong list nhạc phía bên phải trang sẽ dc nghe bài đàn này)

MAI HOA TAM LỘNG

Trình bày: Khương Dục Hằng

Hồng trần tự hữu si tình giả
(Cõi trần tự có si tình vậy)
Mạc tiểu si tình thái si cuồng
(Chớ cười chuyện si tình quá cuồng si)
Nhược phi nhất phiên hàn triệt cốt
(Nếu có một lần lạnh thấu xương)
Ná đắc mai hoa phác tỵ hương
(Lúc đó sẽ ngửi được mùi hương của hoa mai)
Vấn thể gian tình vi hà vật
(Hỏi thể gian tình là vật gì)
Chỉ giáo nhân sinh tử tương hứa
(Mà dạy con người sống chết hẹn thề với nhau)
Khán nhân gian đa thiếu cố sự
(Nhìn cõi người bao chuyện nhỏ to)
Tối tiêu hồn mai hoa tam lộng
(Đùa với hoa mai là mê mẩn mất hồn nhất)
Tự đối thoại (Đoạn này Hàn Nguyệt Nguyệt hát nè ^^)
Mai hoa nhất lộng đoản nhân trường
(Đùa với Mai lần đầu đau lòng ta)
Mai hoa nhị lộng phí tư lự
(Đùa với Mai lần hai suy nghĩ phí)
Mai hoa tam lộng phong ba khởi
(Đùa với Mai lần ba sóng gió nổi lên)
Vân yên thâm xử thủy mang mang
(Mây khói miên mang nước bồng bênh)

Hàn Nguyệt Nguyệt đáp xuống đất, tay Lục Tư Tư cũng vậy dừng lại ở trên đàn, khúc này nàng cũng rất thích, chẳng qua là nàng gảy rất nhiều lần cũng không tìm được cái loại cảm giác này. Cho đến bây giờ mới hiểu được, nguyên do trước kia tâm tình nàng không được cảm thụ phong cảnh trước mắt như bây giờ, lại càng không được nghe bài thơ kia trong miệng Hàn Nguyệt Nguyệt.

Tiếng đàn vừa dứt, Hàn Nguyệt Nguyệt phát hiện phía nam có người, nhanh tay phóng ra mười mấy cây lông trâu châm, Như Họa và Như Tuyết cùng lúc đứng dậy hướng tường rào bay đi, “Là người phương nào? Dám tự ý xông vào mai hoa trang”. Mạnh Dịch Vân tránh sang một bên, Tần Minh thấy cậu chủ bỏ mặc mình, không tránh được cũng không thể làm gì khác hơn là kiên trì nhận mấy chiêu. “Cô nương, chúng ta là đến tìm Hàn cô nương, đừng hiểu lầm a”, Tần Minh thấy có cơ hội, vội vàng giải thích, trong lòng sốt ruột muốn chết, cậu chủ làm sao lại mặc kệ hắn a. Mạnh Dịch Vân để cho Tần Minh đối phó Như Họa Như Tuyết, chính mình hướng vào sân viện bay đi.

“Bớt nói nhảm đi, tìm tiểu thư của chúng ta tại sao không đi cửa chính lại leo tường đi vào”, Như Họa Như Tuyết không để ý tới lời Tần Minh nói, tiếp tục ra chiêu. Tần Minh thấy tránh không thoát, cũng đành phải ứng phó, nhưng lại không thể đả thương người ta. Trong lòng thật khổ a, hắn cũng không biết tại sao cậu

chủ không đi cửa chính lại muốn leo tường vào, nhưng mình chỉ là thị vệ, không có quyền hỏi tới ý nghĩ chủ nhân a.

“Ta nói là sự thật, chúng ta thật sự là đến tìm Hàn cô nương. Cậu chủ, cậu chủ, người chờ một chút a”, Mạnh Dịch Vân không để ý tới Tần Minh kêu to. “Tham kiến Vương gia, không biết Vương gia đại giá quang lâm để Nguyệt Nguyệt tiếp đón từ xa”, vài người khác thấy có người xông đến trong viện, chuẩn bị đón nhận, lại nghe thấy lời Hàn Nguyệt Nguyệt nói, vội vàng quỳ xuống.

“Bổn vương không mời mà tới, quấy rầy cô nương, xin đừng trách, cô nương quá đa lễ rồi”, mấy người thấy đối phương là Vương gia liền ngăn người, chỉ có Như Ngọc là phản ứng mau, lập tức kéo mấy người thu thập đồ trong đình.

“Vương gia sao lại nói như vậy, Vương gia có thể tới, Nguyệt Nguyệt cao hứng còn chưa hết”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn chăm chăm người phía trước, ba năm chưa từng gặp lại, đột nhiên đến tìm, không biết là phúc hay họa.

“Ta nói chúng ta đi tìm Hàn cô nương mà, các người lại còn không tin”, Tần Minh thật vất vả né Như Họa Như Tuyết chạy đến sân, thấy cậu chủ mình đang cùng Hàn Nguyệt Nguyệt nói chuyện liền quay đầu đáp lại hai nữ tử đang đuổi theo. “Tiểu thư”, Như Họa Như Tuyết thấy Hàn Nguyệt Nguyệt, mở miệng hỏi thăm.

“Không có chuyện gì, các người đi xuống trước đi”, Như Họa Như Tuyết thấy Hàn Nguyệt Nguyệt lên tiếng, trợn mắt nhìn Tần Minh một cái đi ra. Tần Minh nhún nhún vai, ta sớm nói là tới tìm Hàn cô nương, là chính các người không tin ta.

“Vương gia đường xa mà đến, ngồi xuống trước uống chén trà nhé”, Hàn Nguyệt Nguyệt tiến về phía đình, những người khác đã sớm đi xuống, chỉ có một mình Như Ngọc lưu lại hầu hạ. Mạnh Dịch Vân đi theo phía sau Hàn Nguyệt Nguyệt vào trong đình. Tần Minh tự nhiên cũng đi theo phía sau cậu chủ.

“Vương gia, mời ngồi nếm thử trà hoa mai”, Như Ngọc bưng lên bên cạnh bình trà được giữ ấm, Hàn Nguyệt Nguyệt rót cho Mạnh Dịch Vân một chén. Mạnh Dịch Vân nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nếm thử một chút. “Không tệ, không nghĩ tới Hàn cô nương còn có trà nghệ như thế”. Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Để cho Vương gia chê cười, Nguyệt Nguyệt là người vùng vằng, những thứ này là do mấy nô tỳ của ta đặc biệt nấu dành cho việc thưởng mai, không nghĩ tới còn có thể vừa miệng Vương gia”.

Mạnh Dịch Vân đặt chén trà xuống, nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Hàn cô nương khiêm nhường, không nghĩ tới cô nương là người yêu mai, cảnh sắc như vậy cộng thêm trà hoa mai này, cô nương thật là biết hưởng thụ”, Mạnh Dịch Vân nhìn về hoa mai trong viện, trên mặt hiện không ra là vẻ mặt gì, vừa rồi thấy nàng ở múa ở trong bụi mai đẹp như vậy lại làm nhớ tới nàng cái lần tuyết trên núi kia. Ba năm không gặp, năm đó cảm thấy nàng chỉ là một hài tử, không ngờ ba năm sau nàng lại trở nên xinh đẹp như vậy.

Hàn Nguyệt Nguyệt theo tầm mắt Mạnh Dịch Vân nhìn lại, chỉ thấy mấy nhánh mai bị tuyết lấp, phía trên lại nở ra mấy đóa hoa, nàng thích hoa mai vì nó rất kiên cường, chỉ cần có một chút hy vọng, nó cũng sẽ nhất định nắm bắt, quả thật không sai, ở trong đông tuyết mà vẫn nghênh ngang một mình nở hoa. “Nguyệt Nguyệt là một người rảnh rỗi nên mới có thể đùa vui với những thứ này”, Hàn Nguyệt Nguyệt thu hồi tầm mắt, nhìn về phía bình trà trên bàn.

“Vương gia đường xa mà đến, hẳn cũng không phải là đặc biệt đến thưởng mai nhỉ”, Mạnh Dịch Vân nghe thấy lời Hàn Nguyệt Nguyệt nói, quay đầu nhìn về phía nàng. “Hàn cô nương tuệ trí hơn người, cũng là Bổn vương ngu muội”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân không nói tiếp, quay đầu đối với Như Ngọc bên cạnh nói: “Như Ngọc, trước mang vị công tử này đi xuống đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói đến công tử, tất nhiên là Tần Minh phía sau Mạnh Dịch Vân. “Dạ tiểu thư, công tử mời theo Như Ngọc”, Tần Minh nhìn về phía Mạnh Dịch Vân, thấy Mạnh Dịch Vân hướng hẳn gật đầu mới theo phía sau Như Ngọc rời đi.

“Thật vậy không phải là chuyện gì quan trọng, chẳng qua là Bổn vương nửa năm trước từng trúng qua một loại độc tên là hắc sát xà độc, lúc ấy đã kịp thời dùng nội lực bức ra, sau đó không có gì đáng ngại. Nhưng không biết tại sao lúc này phát hiện nội lực tan rã, lòng bàn tay bắt đầu xuất hiện một kinh mạch màu đen, càng dùng nội lực thì kinh mạch lại lan tràn lên phía trên tốc độ càng nhanh, không có cách nào khác là tới nhờ cậu chủ nương”. Nói xong, Mạnh Dịch Vân lại đưa lòng bàn tay cho Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn. Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ thấy lòng bàn tay Mạnh Dịch Vân có một đường màu đen chạy lên cánh tay.

“Kính xin Vương gia đem tay bỏ lên trên bàn, Nguyệt Nguyệt xem mạch một chút”, Mạnh Dịch Vân đem tay đặt trên bàn, Hàn Nguyệt Nguyệt đưa tay bắt lên mạch đập Mạnh Dịch Vân. “Vương gia yên tâm, không có gì đáng ngại, có thể là độc tố không được thanh lọc hết nên hiện tại bắt đầu phát tác mà thôi”, Hàn Nguyệt Nguyệt hướng Mạnh Dịch Vân cười một tiếng, ý bảo hắn không cần lo lắng.

“Làm phiền Hàn cô nương”, Mạnh Dịch Vân đem tay để xuống. Hàn Nguyệt Nguyệt thu tay lại, chậm rãi nói: “Độc này giải ra phải mất mấy ngày, hai ngày nữa là giao thừa, Vương gia phải quay trở lại kinh thành... Vậy trước dùng được áp chế một chút, đợi Vương gia hết bận chuyện trong kinh rồi trở về giải độc có được không?”. Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Mạnh Dịch Vân hỏi, lúc này Vương phủ hẳn là rất bận rộn.

“Cũng tốt, chờ ta hết bận chuyện trong kinh rồi trở về tìm cô nương”. Nhận được trả lời của Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt rót thêm trà cho Mạnh Dịch Vân, “Vậy làm phiền Vương gia tới phòng khách chờ một chút, ta kêu người đi lấy thuốc tới”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt phải đứng dậy, Mạnh Dịch Vân đặt chén trà xuống, cùng Hàn Nguyệt Nguyệt hướng đến phòng khách.

Đi tới phòng khách, Như Ngọc sớm đã chuẩn bị xong thức ăn chờ Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân đến. “Vương gia, ngồi xuống trước ăn bữa cơm nhạt, rồi lại lên đường đi, thời gian vội vàng, chuẩn bị không chu toàn, mong rằng Vương gia không chê”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới trước bàn cơm, phân phó Như Ngọc đến gian phòng nàng lấy thuốc, một bên chiêu đãi Mạnh Dịch Vân.

“Sao lại vậy, ta làm phiền cô nương mới đúng”. Đợi Mạnh Dịch Vân ngồi xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt mới đi đến ngồi đối diện.

chinese_ancient_girl3

Đưa Mạnh Dịch Vân đi, Hàn Nguyệt Nguyệt mới trở về phòng nghỉ ngơi, tiếp đại nhân vật thật đúng là mệt, nói chuyện cũng phải vẽ nho nhã, xem ra sau này hay là đóng kín cửa sinh hoạt, tránh ứng phó những người này, ai ~ nhưng mà người ta không mời mà tới, mình cũng không dám ngăn người đó ở ngoài a, người ta có quyền thế, mình đặc tội cũng không được.

“Tiểu thư hay là trước ngâm tắm nước nóng, gạt bỏ cái lạnh đi, người ở trong sân thời gian dài như vậy, cũng đóng băng rồi”, Như Ngọc thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nằm lì ở trên giường, liền đi qua nhắc nhở nếu không tiểu thư đi ngủ mất, nàng rất bội phục Hàn Nguyệt Nguyệt, chạm gối liền ngủ ngay.

“Được rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt bò đứng dậy, hướng vào phía trong nơi nàng thường ngâm tắm.

Đến ngày ba mươi, Hàn Nguyệt Nguyệt dùng giấy hồng bọc mấy bao tiền lì xì, trong mỗi bao có nhét hai mảnh kim điệp, là cho Tiểu Tinh và các nàng ấy làm tiền lì xì. Hàn Nguyệt Nguyệt hiện tại ở một thôn trang ngoài thành Tứ Phương, ba năm trước đây nàng đã mua nó. Chẳng qua là sau khi có tiền, đem đất xung quanh bán đi, làm lớn ra gấp ba, đặt tên là hoa mai trang. Trong trang trừ bảy người nàng ra, còn có hai ma ma bốn mươi mấy tuổi, đặc biệt chịu trách nhiệm chuyện bếp núc, và ba tiểu nha hoàn, chịu trách nhiệm chuyện vặt.

Hàn Nguyệt Nguyệt đặc biệt sắp xếp một cái tiểu viện cho nàng ở với Tiểu Tinh, Tư Tư, bốn nàng kia cùng ở tại một cái sân, còn có mấy gian phòng khách.

Chiếm diện tích cũng chưa tới một nửa, phía sau tất cả đều là đất trống, cho nên Hàn Nguyệt Nguyệt mới ở phía sau trồng một vườn mai.

Hàn Nguyệt Nguyệt không thiên vị, cả hai người làm ở phòng bếp cùng ba tiểu nha đầu cũng được một mảnh kim điệp, coi như là bù đắp cho các nàng cực khổ một năm. Gói kỹ để một bên, đến lúc ăn cơm tất niên mới phát cho các nàng.

“Tiểu thư, sủi cảo ngon lắm, người có muốn cùng nhau gói hay không a”, Như Ngọc đi vào thấy Hàn Nguyệt Nguyệt bao bao tiền lì xì, liền nói. “Được, ta lập tức tới”, Hàn Nguyệt Nguyệt đem bao tiền lì xì cất kỹ, đi theo Như Ngọc đến phòng bếp.

Chớp mắt cái đã đến mùng sáu, Hàn Nguyệt Nguyệt vừa cho trưởng quầy Thiên Hương lâu đưa đi một phần được thiện, làm chiêu bài năm nay. Như Tuyết và Như Họa mỗi ngày đều cùng Tiểu Tinh tại hậu viện luyện võ, Lục Tư Tư và Như Song lại phải bắt đầu xử lý chuyện ở các Thiên Hương lâu, còn dư lại cũng chỉ là Như Ngọc mỗi ngày đi theo phía sau Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Tiểu thư, bây giờ hoa mai vẫn rơi”, Như Ngọc nhìn cánh hoa rụng đầy đất trước mắt, ai thán nói. Mấy ngày hôm trước trông rất sống động, mới mấy ngày, lại bắt đầu rơi rớt xuống.

“Đúng vậy a, cũng đã rơi xuống”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn vườn mai trước mắt. “Như Ngọc, người đi cầm cái rổ tới đây, đem những cánh hoa tốt nhất vào phơi khô, sau này còn có thể dùng để pha trà uống”, Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu đối với Như Ngọc phân phó sau đó bước đến những cánh hoa rơi trên mặt đất kia. Hoa nở hoa tàn, đến nơi đến chốn, đây mới là lẽ thường thế gian, có gì đáng tiếc, sang năm nở hoa, lại đến xem cũng được

Cổ đại mười sáu tuổi là có thể lập gia đình, hơn hai mươi tuổi là nữ thừa, Hàn Nguyệt Nguyệt gục ở trên thư án, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, “Như Ngọc, người nói có phải ta già rồi hay không?”. Như Ngọc vốn là ngồi ở phía sau Hàn Nguyệt Nguyệt, đột nhiên đối với lời nói đó có chút phản ứng không kịp, “Tiểu thư?”, nhìn về Hàn Nguyệt Nguyệt, mà Hàn Nguyệt Nguyệt lại ngẩng nhìn phía ngoài.

“Bình thường một cô gái mười lăm tuổi đã đạt, mười sáu tuổi lập gia đình, qua một năm rưỡi nữa, các người cũng phải xuất giá rồi”, Như Ngọc không nghĩ tới tiểu thư sẽ nói những thứ này, các nàng đi theo tiểu thư lâu như vậy tới nay, sẽ không nghĩ tới chuyện lập gia đình, chỉ muốn hầu hạ Hàn Nguyệt Nguyệt cả đời.

“Tiểu thư nói sao lại nói như vậy, có thể đi theo tiểu thư là phúc phận của mấy người chúng ta, sao còn có thể đi muốn những thứ này. Hơn nữa, Tư Tư tỷ cùng Tiểu Tinh tỷ qua hết năm là ngoài hai mươi tuổi, hẳn tiểu thư mới nên là quan tâm hai nàng.

“Đúng vậy a, Tiểu Tinh và Tư Tư không gả sẽ thành gái lỡ thì, cũng là ta suy nghĩ không chu toàn, làm trễ nãi các nàng, các nàng quay về ta sẽ nói chuyện một chút mới được”, Hàn Nguyệt Nguyệt hy vọng các nàng có thể gả cho người mình thích, một đời một kiếp một đôi.

“Đúng rồi, Tư Tư tỷ xinh đẹp như vậy, chỉ cần tiểu thư nói, người chờ cưới có thể đứng xếp hàng theo cửa trang môn chúng ta đến tận thành phía nam”, Như Ngọc ảo tưởng, vẻ mặt cực kỳ rất phấn khởi.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, Tư Tư cũng không phải lo lắng, chẳng qua là tính cách Tiểu Tinh nhất thời có chút làm cho người đau đầu.

“Như Ngọc, đem áo choàng màu tím cầm đến cho ta mặc, dù sao không có chuyện gì, chúng ta đi Thiên Hương lâu đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy, Như Ngọc đi lấy áo choàng cho Hàn Nguyệt Nguyệt phủ thêm. “Tiểu thư, người đứng chờ ở cửa đây đi, ta đưa xe ngựa tới”, nói xong, Như Ngọc xoay người đi cửa ra sau, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo kéo cổ áo, thảng giềng, mặc dù không có tuyết rơi nhưng gió thổi qua mặt vẫn có làm đau chút.

“Tiểu thư, đến rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt xuống xe ngựa, Như Ngọc tiến lên giúp sửa sang y phục, sau đó đem xe ngựa giao cho tiểu nhị. Mặc dù là cửa hiệu của mình, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt rất ít lộ diện, lúc đến cũng là mang mạng che mặt, cho nên ngoại trừ Chu trưởng quầy, những tiểu nhị trong quán một người cũng không nhận ra nàng.

Hàn Nguyệt Nguyệt lên lầu, đến nhã gian (ý nói phòng cho khách VIP á) ngồi xuống, “Tiểu thư, không biết người muốn ăn gì?”, tiểu nhị mang cho Hàn Nguyệt Nguyệt ấm trà, hỏi. “Không cần, người kêu Chu trưởng quầy tới là được, nói tiểu thư của chúng ta họ Hàn”, tiểu nhị nghe gia nhân nói muốn gặp trưởng quầy, cũng không dám chậm trễ, lập tức chạy đi xuống lầu tìm trưởng quầy đến.

Chu trưởng quầy nghe được tiểu nhị nói có một tiểu thư họ Hàn tìm hắn, lập tức thả sổ sách trong tay, hấp tấp chạy đi tới. Tiểu nhị nhìn thấy bộ dạng Chu trưởng quầy, nghĩ không biết Hàn tiểu thư kia là người phương nào, lại có thể làm cho trưởng quầy cung kính như vậy.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở bên trong, Chu trưởng quầy lập tức đi vào, cung kính hỏi “Không biết chủ nhân đến đây, Chu mỗ chậm trễ”. Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu nhìn về phía Chu trưởng quầy, “Không sao, ta chỉ là tùy tiện đi một chút, Chu trưởng quầy ngồi xuống nói chuyện đi”, Chu trưởng quầy đến đối diện Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống. Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi một chút chuyện, hết thấy cũng bình thường, xem ra Tư Tư bản lĩnh làm việc càng ngày càng tốt.

“Trưởng quầy”, đột nhiên một tiểu nhị chạy tới, hấp tấp đi vào. Trong phòng ba người đồng thời hướng cửa nhìn lại. “Có chuyện rồi, gấp lắm”, tiểu nhị nhìn về phía Hàn Nguyệt Nguyệt, lại không nói gì.

Chu trưởng quầy mở miệng, “Không sao, nói đi”. Nghe được lời trưởng quầy nói, tiểu nhị lập tức báo: “Ngô tiểu thư ở dưới gây sự, chúng tôi khuyên cũng không được cho nên mời trưởng quầy đi xem một cái”. Chu trưởng quầy mặt nhăn nhó, cái Ngô tiểu thư này thiệt là, sớm không làm khó muộn không làm khó, hết lần này tới lần khác náo lúc chủ nhân tới, đây không phải là làm cho hấn ngột ngạt à.

“Biết rồi, người đi xuống trước đi, ta lập tức đi qua”, tiểu nhị không dám nói nhiều, liền lui ra ngoài. Hàn Nguyệt Nguyệt không nói lời nào, uống trà trong tay, Chu trưởng quầy cũng không dám lừa gạt liền nói ra hết từ đầu đến đuôi. “Ngô tiểu thư này là Đại tiểu thư của Ngô tri phủ, điều ngoa tùy hứng, một có cái gì không hài lòng lập tức cố tình gây sự, không chỉ là Thiên Hương lâu, các tửu lâu trong thành Tứ Phương không nơi nào là không bị quấy, chẳng qua là cũng không dám nói”, Chu trưởng quầy nói xong, lắc đầu, thương nhân không đấu với quan, nhịn một chút là được rồi.

“Đã có chuyện vậy Chu trưởng quầy xin đi trước xử lý”, Chu trưởng quầy bái biệt Hàn Nguyệt Nguyệt, lập tức hướng đại sảnh đi. Người còn chưa có thấy đã nghe đến thanh âm của Ngô Mỹ Nhan: “Gọi trưởng quầy các người tới gặp ta, các người nói đây là thức ăn gì, là cho người ăn sao?”, Ngô Mỹ Nhan đứng trong đại sảnh, chỉ vào tiểu nhị quát, khách của quán sớm bị dọa không thấy bóng dáng.

14. Chương 13

Chu trưởng quầy tiến lên: “Ngô tiểu thư, là thức ăn chúng ta làm không hợp khẩu vị người, như vậy, bữa này coi như là Thiên Hương lâu chúng ta mời”. Ngô Mỹ Nhan thấy trưởng quầy tới, lại càng không nể mặt: “Loại thức ăn này mà lại không biết xấu hổ gọi ta xuất tiền? Cho chó nhà ta cũng khó ăn”, Chu trưởng quầy dùng mắt sai khiến tiểu nhị bên cạnh, tiểu nhị vội vàng tiến lên, thu thập đồ ăn và bát vỡ trên mặt đất.

“Dạ, Ngô tiểu thư nói rất đúng, kính xin Ngô tiểu thư đại nhân đại lượng bỏ qua cho tiểu điểm, chúng ta còn phải làm ăn nữa”, Chu trưởng quầy lau mồ hôi mồ hôi trên trán, này bà cô nhỏ này muốn ồn ào tới khi nào, khách nhân đều bị dọa chạy hết.

“Người nói gì vậy? Chẳng lẽ là ta cản trở các người làm ăn? Được, chút nữa ta đem thức ăn Thiên Hương lâu các người ném hết, tránh cho làm cho người ta nhìn thấy lại muốn ói”, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng ở khúc quanh tầng gác, thấy cái Ngô tiểu thư kia cậy mạnh không nói đạo lý như vậy trong lòng rất không thoải mái.

“Không nhọc phiền Ngô tiểu thư phí tâm, thức ăn Thiên Hương lâu chúng ta nếu không vào được miệng Ngô tiểu thư mời Ngô tiểu thư đường vòng mà đi, tránh làm bẩn mắt Ngô tiểu thư, còn món ăn ở đây sẽ vừa miệng người khác”. Ngô Mỹ Nhan nghe thấy thanh âm, xoay người, thấy cô gái che mặt trên lầu đi xuống, lại dám phản bác lời của nàng, “Người là ai? Lời nói của ta nào tới phiên người mở miệng”. Chu trưởng quầy thấy Hàn Nguyệt Nguyệt xuống tới, tựa như được cứu mạng, liền đi nhanh đến phía sau Hàn Nguyệt Nguyệt.

cover_girls_in_Gouache_Paintings_b674

“Ta chính là chủ nhân Thiên Hương lâu này, Ngô tiểu thư đánh giá Thiên Hương lâu chúng ta kém như vậy, thật đúng là chủ nhân ta đây làm chưa tròn chức trách, ta cũng không biết dạng thức ăn gì mới có thể vào tới miệng Ngô tiểu thư. Nếu như vậy, Thiên Hương lâu chúng ta sau này cũng không làm ăn riêng với Ngô tiểu thư, kính xin Ngô tiểu thư bao dung”. Hàn Nguyệt Nguyệt không để ý tới sắc mặt Ngô Mỹ Nhan, đi tới một bên cái bàn ngồi xuống, phân phó: “Chu trưởng quầy, còn không mau tiễn khách, chúng ta còn phải mở cửa làm ăn chứ”.

Chu trưởng quầy nhận được lời Hàn Nguyệt Nguyệt, đi tới bên cạnh Ngô Mỹ Nhan: “Ngô tiểu thư, mời”, Ngô Mỹ Nhan không nghĩ tới sẽ có người dám đối với nàng như vậy, bên trong thành Tứ Phương, nàng vẫn là đứng đầu. “Ta không đi, như thế nào? Ta xem các người còn làm ăn thế nào”, vừa nói, bên cạnh một nha đầu đưa ra một cây roi cho Ngô Mỹ Nhan. Ngô Mỹ Nhan nhận lấy, trước hết quét hết những thứ còn ở trên bàn và ở trên quầy, tất cả đều rơi đầy đất. Chu trưởng quầy sợ tổn thương tới mình, dù sao mình đắc tội không được Ngô tiểu thư, vội vàng chạy đến trong góc.

“Tiểu thư”, Như Ngọc thấy Hàn Nguyệt Nguyệt bất động, chậm rãi nhìn động tác Ngô Mỹ Nhan, có chút gấp gáp thúc giục. Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói, “Không có chuyện gì, để cho Ngô tiểu thư hả giận”, sau đó quay đầu vào Chu trưởng quầy trong góc hồ: “Chu trưởng quầy, thấy rõ rồi chứ, nhớ kỹ, tính toán tổng cộng rồi đến nha môn tìm Tri phủ đại nhân kết toán, đừng nhớ lầm để cho Ngô tiểu thư mất nhiều bạc oan uổng”. Chu trưởng quầy còn có thể nói gì, vội vàng trả lời “Dạ, chủ nhân”, dù sao cũng có chủ nhân gánh đỡ.

Ngô Mỹ Nhan nghe thấy lời Hàn Nguyệt Nguyệt nói lại càng tức giận, “Bản cô nương ta muốn xem người có bản lĩnh lấy bạc của ta hay không”, vừa nói vừa xoay người liền quét hết về phía Hàn Nguyệt Nguyệt, những người bên cạnh cũng mở to mắt. Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn là bất động, roi hướng về Hàn Nguyệt Nguyệt, Như Ngọc tiến lên một bước, đem roi chộp trong tay. Ngô Mỹ Nhan vốn định kéo roi trong tay Như Ngọc về, nhưng dùng sức thế nào người đối diện cũng không động nửa phần, lại dùng hết lực lôi kéo. Như Ngọc đột nhiên buông tay ra, Ngô Mỹ Nhan cảm thấy roi bỗng nhiên buông lỏng, phản ứng không kịp, a ~ một tiếng, té ngã trên đất, người bên cạnh nhìn thấy, cũng cúi đầu ghen không dám cười lên tiếng. Nha đầu đi theo Ngô Mỹ Nhan vội vàng đỡ dậy, sửa sang lại y phục, Ngô Mỹ Nhan đau đến gương mặt nhúu lại, sắc mặt cực kỳ khó coi, đưa tay phủi phủi bụi phía sau áo.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt vẻ mặt bình thản, Ngô Mỹ Nhan lại càng sinh khí, nhìn chằm chằm Hàn Nguyệt Nguyệt phía sau Như Ngọc, “Không muốn sống nữa ư? Dám bắt roi của ta”, vừa nói vừa đem roi trên tay quét tới.

“Cô nương cần gì ở chỗ này gây chuyện, chủ nhân người ta không làm ăn với cô nương, kính xin cô nương chớ quấy rầy thời gian chúng tôi ăn cơm”, chỉ thấy một nam tử không biết nơi nào rút kiếm trong tay vung lên, cây roi kia của Ngô Mỹ Nhan bị cắt thành hai mảnh. “Người là người phương nào, ta dạy dỗ người khác mắc mớ gì người tới quấy”, Ngô Mỹ Nhan ngoài miệng mặc dù nói như vậy nhưng thấy mình không phải là đối thủ của người ta cũng muốn đi, nhưng không có lối thoát, cũng không bỏ được sĩ diện.

Nam tử kia vẻ mặt bình thản nhìn Ngô Mỹ Nhan nói: “Ta chỉ là tới đây ăn cơm, nhưng mà vừa lúc bắt gặp cô nương ở chỗ này gây chuyện, không có tâm tình ăn cơm, cho nên mới động thủ”. Nha hoàn Ngô Mỹ Nhan thấy tình huống không tốt, vội vàng tiến lên lôi kéo ống tay áo Ngô Mỹ Nhan. “Các người chờ đó, ta đây trở về gọi người đến niệm phong tước lâu các người. Hừ ~”, nói xong, Ngô Mỹ Nhan ném tới nửa cây roi trong tay kia, xoay người đi ra ngoài.

“Đa tạ công tử xuất thủ cứu giúp, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích”, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy nói với Đông Phương Trí. “Cô nương đa lễ, chẳng qua là tiện tay mà thôi”, Đông Phương Trí vội vàng trở lại lầu nhả gian dùng cơm. Nghe thấy đại sảnh ồn ào mới ra để xem một chút, vốn là không muốn chõ mồm vào, không ngờ chủ nhân Thiên Hương lâu này là cô gái trẻ tuổi như vậy. Thiên Hương lâu này trải rộng bên trong thành, hơn nữa cuộc sống mỗi gia đình cũng nhiều toan tính, thức ăn thanh đạm ở đây càng làm cho người ta lưu luyến quên về. Tò mò nhìn xuống, không ngờ người cầm roi hung ác như vậy mà còn có thể xem như gió thoảng mây trôi nên hẳn rất hứng thú với nàng.

“Vì cảm tạ công tử cứu giúp, bữa cơm này coi như là Thiên Hương lâu mời, lại hy vọng công tử không ngại”, Hàn Nguyệt Nguyệt đối với mấy công tử nho nhã không có gì hứng thú, biết rất rõ một mình nàng có thể giải quyết vậy mà vẫn nhúng tay vào, nhưng nàng mặt mũi vẫn phải khách khí một chút.

“Đâu có, đây là vinh hạnh của tại hạ, có thể hay không mời cô nương uống chén trà?”, Hàn Nguyệt Nguyệt vốn muốn rời đi, nhưng người ta mở miệng cũng không nên từ chối không tiếp, “Công tử mời lên trên”. Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt lên lầu, Chu trưởng quầy vội vàng gọi người đem đồ trên mặt đất thu thập sạch sẽ.

Tại hạ là Đông Phương Trí, không biết cô nương xưng hô như thế nào?” Hàn Nguyệt Nguyệt rót chén trà, đưa đến phía trước Đông Phương Trí. “Tiểu nữ họ Hàn, tên Nguyệt Nguyệt”, Đông Phương Trí? Hàn Nguyệt Nguyệt trong đầu tìm tòi thông tin, chẳng lẽ hẳn chính là con trai lớn của gia tộc Đông Phương? Đông Phương gia là một đại gia tộc trên giang hồ, tộc trưởng Đông Phương Mẫn là tiền nhiệm Võ Lâm minh chủ, cũng chính là gia gia của Đông Phương Trí, không ngờ lần này có thể nhìn thấy.

“Hàn cô nương, tại hạ không nghĩ tới chủ nhân Thiên Hương lâu là một cô gái trẻ tuổi như Hàn cô nương vậy, khiến tại hạ giật mình không dứt”, Đông Phương Trí nhìn cô gái trước mắt, mặc dù mang cái khăn che mặt, nhưng đôi mắt phơi bày ra bên ngoài, tròn mắt trong suốt giống như một cái đầm sâu không thấy

đấy hồ làm cho người ta không nhận được muốn tìm tòi nghiên cứu. Có thể có năng lực như thế, tất không phải là cô gái bình thường.

“Để cho công tử chê cười, tiểu nữ chỉ là chủ nhân trên danh nghĩa mà thôi, hết thảy cũng là các vị trưởng quầy quản lý, ta chỉ là một nữ tử, nào có năng lực như vậy”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, hiện tại biết người ta không phải là người tầm thường, Hàn Nguyệt Nguyệt dĩ nhiên phải khách khí chút ít.

“Hàn cô nương quá khiêm nhường rồi”

Lúc trở lại Mai Hoa sơn trang đã là ban đêm, Hàn Nguyệt Nguyệt nhảy xuống xe ngựa, hướng vào trong viện. Không nghĩ tới Đông Phương Trí kia có thể hàn huyền như vậy, nhưng mà Hàn Nguyệt Nguyệt ít nhất biết Đông Phương Trí không phải là loại dựa thế gia tộc mà làm xằng làm bậy, hẳn có tư tưởng và chủ ý riêng của mình. Có thể quen biết với người có thế lực mà nhân phẩm vẫn tốt như vậy thì cũng là có thu hoạch rồi.

“Tiểu thư, người sao hiện tại mới trở về, Vân Vương gia lúc xế chiều đã đến đây”, Tiểu Tinh thấy Hàn Nguyệt Nguyệt vào cửa, vội vàng chạy lên trước. Hàn Nguyệt Nguyệt không nghĩ tới Vân Vương nhanh như vậy đã tới rồi, cũng chưa qua mười lăm ngày. “Vậy sao không cho ta biết? Hiện tại người đang ở đâu?”

“Vân Vương nói không cần, chính là muốn đợi tiểu thư trở lại, nô tỳ đã an bài Vương gia ở phòng khách tại Mai viên nghỉ ngơi”, Tiểu Tinh cũng lo lắng, vốn là muốn đi Thiên Hương lâu báo cho tiểu thư tới, nhưng là Vân Vương nói không có gì việc gấp, đợi tiểu thư trở lại cũng được, bình thường tiểu thư rất nhanh trở về, nhưng ai mà biết hôm nay trễ như thế.

“Tốt, ta trở về phòng đổi lại bộ y phục, lập tức đi gặp Vương gia”, Tiểu Tinh đi theo Hàn Nguyệt Nguyệt trở về phòng, đổi lại y phục sau đó mới đến Mai viên. Mai viên vốn là ở bên cạnh vườn mai phía sau.

Chỉ thấy Vân Vương đứng ở bên vườn, nhìn phía trước, Hàn Nguyệt Nguyệt cho Tiểu Tinh đứng yên, ý bảo Tiểu Tinh không cần đi theo.

“Mới mấy ngày, hoa cũng đã rụng một nửa, thật là đáng tiếc”, Vân Vương gia cũng không có quay đầu, hướng về phía trước nói. Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới bên cạnh Vân Vương gia, “Hoa nở hoa tàn, vốn là luân hồi, rụng cũng không phải bắt đầu một thứ mới hay sao, Vương gia có gì đáng tiếc”. “Đúng vậy a, Hàn cô nương cũng là nghĩ thoáng”, Hàn Nguyệt Nguyệt không nói lời nào, hai người cứ như vậy lẳng lặng đứng, thưởng thức hoa rơi trong viên.

“Mai hoa nhất lộ đoạn nhân tràng, Mai hoa nhị lộ phí tư lượng, Mai hoa tam lộ phong ba khởi, Vân yên thâm xử thủy mang mang” Mạnh Dịch Vân nhẹ nhàng nhớ tới. Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu nhìn về phía Mạnh Dịch Vân, không ngờ hôm đó hắn nghe thấy được. “Câu thơ thật là đẹp, đáng tiếc là nhiều thương cảm hơn, không nghĩ tới Hàn cô nương bằng chừng ấy tuổi làm ra được câu thơ như vậy”, hôm đó hắn ở cách đó không xa, nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt ở giữa bụi hoa mai nhảy múa, vốn là đẹp như vậy, chẳng qua là nàng trong miệng ngâm câu thơ quá mức bi thương.

“Vương gia quá khen, thơ này là Nguyệt Nguyệt là thấy qua ở một quyển tạp ký, cảm thấy không tệ liền ghi nhớ, không nghĩ tới sẽ bị Vương gia nghe được”, vốn không phải nàng làm, nàng cũng không thể lấy trộm thơ người ta, cho nên không thể làm gì khác hơn là nói như vậy, hy vọng Mạnh Dịch Vân không hỏi tới nữa, nếu không nàng thật đúng là không biết làm sao.

“Thì ra là như vậy”, thấy Mạnh Dịch Vân không có nói nữa, Hàn Nguyệt Nguyệt mới yên tâm. “Vương gia, sắc trời đã tối, kính xin di giá đến trước sảnh dùng cơm, tối nay Vương gia trước nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chúng ta bắt đầu”, không có điện, chỉ có thể sớm ăn cơm một chút, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy trên trời biến thành màu đen, vội vàng nhắc tới, nếu không phải đốt đèn dầu.

“Cũng tốt”. Dàn xếp xong Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức chuẩn bị dược liệu, đọc trên người Mạnh Dịch Vân cần ngâm thuốc tắm, ngâm nửa tháng là được, chẳng qua là dùng đến tương đối nhiều dược liệu, may là thời gian trước đã chuẩn bị xong.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Nguyệt Nguyệt đem Mạnh Dịch Vân dẫn tới dược phòng, đây là gian phòng nàng chuyên dùng để chế thuốc cùng trị liệu. “Vương gia, thuốc này cần mỗi ngày ngâm tắm bốn canh giờ,

nửa tháng sau là độc được giải”, Hàn Nguyệt Nguyệt cho người ta chuẩn bị một cái thùng gỗ lớn, phía dưới đốt than, như vậy mới có thể giữ nước ấm.

Trước tiên đem mấy vị thuốc thả vào trong nước ngâm, ở giữa còn thêm những dược liệu khác. Ngâm thuốc tắm hẳn là phải cởi quần áo, Hàn Nguyệt Nguyệt là một người hiện đại cũng không phải sợ cái gì, chẳng qua là cô nương thời này thì dù sao cũng nên chú ý, hơn nữa chính mình còn chưa lấy chồng, cho nên không thể làm gì khác hơn là chuẩn bị tới một cái nắp nữa, như vậy có thể đậy ở một nửa, còn một bên thêm dược liệu.

“Hết thấy làm phiền Hàn cô nương”, Mạnh Dịch Vân đi tới rèm phía sau cởi quần áo, đi vào trong thùng thuốc. “Hàn cô nương, có thể tiến vào rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe thấy thanh âm mới đi vào, sương khói nước nóng lan tỏa ở trong phòng. Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ thấy Mạnh Dịch Vân ngồi ở bên trong thùng, lộ ra cái đầu, bả vai trở xuống đều ngâm trong nước, cầm lấy nắp nửa một bên kia đậy lên.

“Vương gia, nước này có quá nóng hay không?” Hàn Nguyệt Nguyệt thấy sương khói lớn như vậy, có chút lo lắng nước nóng làm lột da người. “Không nóng lắm, còn có thể chịu được”, Mạnh Dịch Vân ngẩng đầu nói với Hàn Nguyệt Nguyệt, hẳn cái gì cũng đã nhận thức qua, lần này nước nóng hẳn là chịu được.

Hàn Nguyệt Nguyệt không tin, đưa tay nhúng vào trong nước. Trời ạ, Như Ngọc đốt nước sao nóng như vậy, đây có phải là luộc heo đâu.

“Nước này quá nóng, để ta thêm nước vào”, Hàn Nguyệt Nguyệt đem thêm nước đi đến đổ vào bên trong thùng, còn gọi Như Ngọc đốt lửa ít một chút, chỉ cho nước ấm chút ít.

Hàn Nguyệt Nguyệt sợ Mạnh Dịch Vân nhàm chán, trò chuyện một câu, “Vương gia lần này sao đơn độc đến đây? Mỗi lần không phải đều có người theo ở phía sau sao?” Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy kỳ lạ.

“Bốn vương cũng không phải là tiểu hài tử, đâu cần ngày ngày có người theo ở phía sau. Đúng lúc cần bọn họ làm ít chuyện, Bốn vương cũng được nhàn nhã một thời gian ngắn”, Mạnh Dịch Vân đưa đầu tựa vào bên thùng gỗ.

“Bình thường Vương gia cũng nhàn nhã mà”, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở một bên, dùng vai gối gãi thuốc.

“Để cho Hàn cô nương chê cười, mỗi ngày đối mặt với nhiều sự tình quả thật làm cho ta thấy mệt mỏi”, người khỏe trở lại cũng sẽ có một ngày mệt thêm, Mạnh Dịch Vân nhắm mắt dưỡng thần, hưởng thụ thời khắc thanh tĩnh này.

“Vương gia gọi ta Nguyệt Nguyệt là được rồi, luôn gọi Hàn cô nương, Hàn cô nương, Nguyệt Nguyệt thật cảm thấy không được tự nhiên, mỗi lần đều cô nương này cô nương nọ, có phiền người hay không?”

“Được, Bốn vương sau này gọi người là Nguyệt Nguyệt. Nhưng sao người lại gọi ta là Vương gia, công bằng một chút, người nên gọi ta Mạnh đại ca được không?”, Mạnh Dịch Vân trong lòng có chút khác thường, ba năm trước đây hẳn đã cảm thấy Hàn Nguyệt Nguyệt thú vị, bây giờ cũng giống như thế.

“Như vậy sao được, người đường đường là Vương gia Vương triều Đại Khánh”, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không thể làm được, quan hệ với người trên cao, cũng không thể quá rõ ràng như vậy được.

“Vương gia thì thế nào, cũng không phải là cũng tìm muối chữa bệnh à, muối gọi ta là Vương gia chẳng phải là lộ ra về xa lạ sao”, Mạnh Dịch Vân không phải là đối với người nào cũng nhiều lời như thế.

Hàn Nguyệt Nguyệt đem thuốc gãi xong đổ vào trong thùng, “Cũng được, Mạnh đại ca, nước có đủ ấm không?” Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ cười một tiếng, có đại ca là Vương gia, nàng sau này có chỗ dựa vững chắc rồi.

Mạnh Dịch Vân mở mắt, vừa lúc nhìn thấy bộ dạng cười cười của Hàn Nguyệt Nguyệt, “Không tồi”.

23671

Mỗi sáng sớm giúp Mạnh Dịch Vân ngâm thuốc tắm, mỗi lần bốn canh giờ, Hàn Nguyệt Nguyệt phát hiện Mạnh Dịch Vân cũng không phải nghiêm túc như ngoài mặt vậy, có khi rất là hài hước.

“Tốt lắm, có thể đứng dậy rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt dành không gian cho Mạnh Dịch Vân mặc quần áo, chính mình đi ra ngoài cầm cái sọt để đựng thuốc vụn. “A ~ “, Mạnh Dịch Vân thấy thân thể Hàn Nguyệt

Nguyệt ngã về phía sau, lập tức đưa tay chuẩn bị đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt lúc khẩn cấp liền phản xạ bằng cách quơ loạn hai tay trong không trung vừa lúc đụng phải tay Mạnh Dịch Vân phía sau, kéo một phát. Xoẹt ~ phịch một tiếng, Hàn Nguyệt Nguyệt ngã xuống đất, tiếng phịch đương nhiên chính là thanh âm Hàn Nguyệt Nguyệt chạm mặt đất, còn tiếng xoẹt kia chính là tiếng ống tay áo Mạnh Dịch Vân bị xé.

Vốn là vừa mới ngâm thuốc tắm xong, trên người chỉ mặc áo lót, quần lót, ống tay áo bị Hàn Nguyệt Nguyệt xé đi một nửa đoạn.

“Nguyệt Nguyệt, không có sao chứ”, Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt té nằm trên đất, vội vàng đi qua đỡ dậy hỏi. “A ~, đừng động, thắt lưng của ta...”, Hàn Nguyệt Nguyệt thống khổ gương mặt nhúu lại. Má ơi, làm sao xui xẻo như vậy.

Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt vẻ mặt thống khổ, ngồi chồm hổm ở một bên cũng không dám động Hàn Nguyệt Nguyệt. “Đỡ ta đứng lên”, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm giác mình có thể thở rồi, mới hướng Mạnh Dịch Vân nói đến.

Mạnh Dịch Vân cẩn thận đem Hàn Nguyệt Nguyệt đỡ dậy, “Bị thương ở chỗ nào?”. Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, không nói lời nào. “Có thể đi không?”, Mạnh Dịch Vân lại hỏi đến, trên mặt đất tất cả đều là nước, đi ra sớm một chút để ngừa để lại bị trượt nữa.

Hàn Nguyệt Nguyệt thử cất bước, nhưng là bên hông giãn ra làm cho nàng không khỏi ới một tiếng. Mạnh Dịch Vân thấy thế, trực tiếp đưa tay ôm lấy Hàn Nguyệt Nguyệt đưa ra khỏi được phòng. Hàn Nguyệt Nguyệt đột nhiên bị hành động của Mạnh Dịch Vân làm giật mình, đưa tay đẩy Mạnh Dịch Vân, “Nguyệt Nguyệt có thể tự mình đi, huynh thả ta xuống”. “Đừng động, vết thương sẽ nghiêm trọng hơn”, Mạnh Dịch Vân không để ý tới lời Hàn Nguyệt Nguyệt nói, ôm Hàn Nguyệt Nguyệt hướng Tiền viện đi tới.

“Gian phòng muội ở đâu?”, Mạnh Dịch Vân đi tới một nửa đột nhiên nghĩ đến, chính mình không biết gian phòng Hàn Nguyệt Nguyệt đi như thế nào. Hàn Nguyệt Nguyệt sợ chính mình té, hai tay vòng quanh cổ Mạnh Dịch Vân, hy vọng có thể đổi vị trí thoải mái hơn, giảm bớt đau đớn bên hông.

“Đi thẳng”, cứ như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ huy Mạnh Dịch Vân, thoáng cái quẹo trái, thoáng cái quẹo phải. Không thể trách Hàn Nguyệt Nguyệt, được phòng vốn là xây tại tận cùng bên trong Hậu viện, chính mình lại ở tại Tiền viện, dĩ nhiên hơi xa một chút.

Như Ngọc ở trong phòng Hàn Nguyệt Nguyệt đi ra ngoài, nhìn thấy Mạnh Dịch Vân mặc áo lót ôm Hàn Nguyệt Nguyệt, hơn nữa tay áo không thấy nửa ống tay áo đâu, lộ ra cánh tay, trời đang lạnh, thân thể dù tốt mấy cũng không nên như vậy mà đi, vội vàng chạy tới, “Tiểu thư? Làm sao vậy?”. Hàn Nguyệt Nguyệt nghe được thanh âm Như Ngọc, quay đầu, “Không có chuyện gì, bị té mà thôi”. Mạnh Dịch Vân mặt nhăn nhó, “Gian phòng ở đâu?”, “A? À, đi theo nô tỳ”, Như Ngọc đột nhiên nghe thanh âm Mạnh Dịch Vân liền giật mình, kịp phản ứng vội vàng đưa Mạnh Dịch Vân hướng gian phòng Hàn Nguyệt Nguyệt đi.

Mạnh Dịch Vân đem Hàn Nguyệt Nguyệt để ở trên giường, xoay người phân phó Như Ngọc: “Nhanh lên giúp nàng thay quần áo”, nơi mặt đất được phòng tất cả đều là nước, nằm trên mặt đất, y phục hẳn là ướt đầm.

“Cảm ơn Mạnh đại ca, huynh mau trở về phòng thay quần áo, đừng để gặp lạnh”. Không khỏi bị chấn động, Hàn Nguyệt Nguyệt nằm ở trên giường, mới thở dốc một hơi, trên đường đi, nàng ngượng không dám kêu.

“Được, ta đây đi về trước”, Mạnh Dịch Vân ra khỏi gian phòng Hàn Nguyệt Nguyệt, vừa lúc Như Họa Như Tuyết luyện võ trở về thấy, cũng không dám tin, ánh mắt dò xét.

“Như Họa, ánh mắt ta có nhìn nhầm không, thế nào ta lại thấy Vân Vương gia xiêm y không ngay ngắn từ trong phòng tiểu thư đi ra ngoài?”. Nhìn lên trời, “Trời còn chưa có tối a”, Như Tuyết một bên tròn tròn mắt, một bên lay lay Như Họa bên cạnh. “Ta cũng nhìn thấy”, trời ạ, hai người không thể tin được, trong lòng nói thầm, vụng trộm thì cũng có thể đợi đến tối mà, lúc “dạ hắc phong cao” (ban đêm gió lớn) a, sao ban ngày lại làm thế được, Vương gia thật lớn mật. Lại nhìn xuống ống tay áo Mạnh Dịch Vân một chút, tiểu thư cũng quá là bạo lực, đem tùm ống tay áo Vương gia đến không còn một mảnh. (hoho, 2 nha đầu này nghĩ cái gì thế :>)

“Như Họa Như Tuyết, đi mang chậu nước nóng tới”, Như Ngọc vừa ra tới cửa, liền thấy hai người đứng ở cửa phòng liền mở miệng kêu. “À, được”, Như Họa Như Tuyết thấy nghe được lời Như Ngọc nói, lập tức thu hồi suy nghĩ, chạy đi múc nước.

“Như Ngọc, từ từ thôi ~ a ~ đau chết mất”, Như Ngọc đảm nhiệm việc thay quần áo cho Hàn Nguyệt Nguyệt, nàng rất sợ đụng phải eo Hàn Nguyệt Nguyệt. “Tiểu thư, chuyện gì xảy ra a, làm sao bị ngã nghiêm trọng như thế?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nằm xong, mới chậm rãi nói “Thùng nước ở được phòng đổ ra trên mặt đất nên trơn, không cẩn thận liền bị té, không có chuyện gì, người đi đem bình thuốc giảm đau của ta lấy ra, lấy thêm lọ thuốc nước, giúp ta xoa bóp, hai ngày nữa hẳn là đỡ thôi”.

Như Ngọc đem nước nóng mà Như Họa Như Tuyết mang tới giúp Hàn Nguyệt Nguyệt lau toàn thân thể, vừa nhẹ nhàng bôi thuốc nước.

Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng buồn bực a, làm sao như vậy không cẩn thận, té cái thắt lưng đã thành ra như vậy, lại đem ống tay áo người ta giặt rách một nửa, thật là mắc cỡ chết người.

chinese_girl10

“Tiểu thư, ăn một chút gì rồi ngủ tiếp”, Như Ngọc thấy Hàn Nguyệt Nguyệt một bộ dạng mệt mỏi, nhắc nhở đến. Hàn Nguyệt Nguyệt lưng đau, nằm ở trên giường động cũng không dám động, phân phó Như Ngọc ở một bên hầu hạ.

Ngày thứ hai tỉnh lại, có thể là thuốc đã phát huy tác dụng, không có đau như ngày hôm qua, Hàn Nguyệt Nguyệt từ từ bò dậy. “Tiểu thư, thắt lưng người còn chưa lành mà, thức dậy làm gì, mau nằm xuống”, Như Ngọc vào cửa liền thấy Hàn Nguyệt Nguyệt vịn đứng bên giường. “Không có chuyện gì, khá hơn rồi, nằm không thể động dậy khổ muốn chết, đứng lên hoạt động một chút”. Y thuật nàng thiên hạ đệ nhất, thuốc nước bào chế dĩ nhiên so với bình thường tốt hơn nhiều, nghỉ ngơi một đêm là có thể xuống đất đi một chút, nhưng là động tác biên độ không thể quá lớn, đụng vào phía sau vẫn có chút đau, nhưng tổng thể vẫn tốt hơn.

Như Ngọc thả chậu nước trong tay ra, vội vàng đi qua vịn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Hay là nằm đi, để cho vết thương đỡ nghiêm trọng thêm”, Như Ngọc ở một bên lo lắng nói. “Không có chuyện gì, dầu sao y thuật ta cũng coi như là nhất nha, một chút vết thương nhỏ này không là gì cả, hoạt động hạ gân cốt sẽ tốt hơn”. Như Ngọc phải đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt đi lại vài vòng ở trong phòng, Hàn Nguyệt Nguyệt mới chịu lên giường dựa vào chỗ êm. Hàn Nguyệt Nguyệt ăn xong bữa ăn sáng, cầm chén đưa cho Như Ngọc bên cạnh.

Cầm khăn lông Như Ngọc mang qua lau miệng, “Đỡ ta đi được phòng, việc Vương gia tắm thuốc không thể gián đoạn”. Như Ngọc lo lắng thắt lưng Hàn Nguyệt Nguyệt bị thương, “Tiểu thư thắt lưng của người...”. “Không có chuyện gì, lấy thêm mấy cái đệm qua đó, ta liền ở bên ngoài tựa vào giường, ta nói người làm đi”. Nghe được lời Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Như Ngọc cũng không dám phản bác.

Như Ngọc cùng Hàn Nguyệt Nguyệt đến được phòng, không gặp Mạnh Dịch Vân ở đó. “Như Ngọc người đi báo cho Vương gia tới đây”, Mạnh Dịch Vân hẳn cho là nàng hôm nay không thể tới đây, cho nên cũng không đến.

Mạnh Dịch Vân vừa vào được phòng liền thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tựa trên giường, “Nguyệt Nguyệt, muối thắt lưng bị thương, việc tắm thuốc dừng mấy ngày có sao đâu, đợi muối khô đã rồi hãy ngâm tiếp”. Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân đi vào, chuẩn bị đứng dậy, Mạnh Dịch Vân nhìn thấy, đi nhanh qua: “Nằm xuống”. Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu cười cười với Mạnh Dịch Vân: “Không có chuyện gì, khá hơn nhiều rồi, tắm thuốc không thể gián đoạn, ta để cho Như Ngọc động thủ, ta chỉ động miệng mà thôi”.

“Nguyệt Nguyệt, tốt nhất nên nằm xuống đi!”, Mạnh Dịch Vân ngâm mình ở trong thùng gỗ hướng ra ngoài nói. Thanh âm Hàn Nguyệt Nguyệt không ngừng theo ngoài phòng truyền vào, Như Ngọc dựa theo thuyết pháp Hàn Nguyệt Nguyệt, từng bước từng bước làm theo.

Qua hai ngày, Hàn Nguyệt Nguyệt không cần Như Ngọc đỡ cũng có thể chậm rãi tiêu sái ngồi dậy. “Tiểu thư, ngày mốt chính là tết Nguyên Tiêu (rằm tháng giêng), bên trong trang chúng ta có nên chuẩn bị vài cái hoa đăng hay không a?”. Năm trước cũng là các nàng cùng ra ngoài xem hoa đăng, chẳng qua là năm nay Hàn Nguyệt Nguyệt bị thương, ngày mười lăm khẳng định là không đi được cho nên Như Ngọc nghĩ thả một ít đèn ở trong trang, Nguyên Tiêu không đi ra ngoài cũng có thể xem được. “Không cần, các người

đi dạo xong trở về mua cho ta một cái cũng được”, Hàn Nguyệt Nguyệt nằm ở trên giường, Như Ngọc tiến tới đem chăn đắp lên. “Tiểu thư một mình ở trong trang sẽ cô độc lắm a”. Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười: “Lâu lắm mới có náo nhiệt một phen, các người sao ngốc nghếch mà ở lại đây chứ, không có chuyện gì, ta thất lưng cũng tốt lên nhiều rồi”. Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ngủ, Như Ngọc mới đem đèn thổi tắt, mở cửa trở về gian phòng của mình.

“Tiểu thư, bánh trôi đã nấu xong, ta cho người bưng đến phòng người nhé”. Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu: “Không cần, ta tới phòng khách cùng các người ăn”, Hàn Nguyệt Nguyệt đến phòng khách ngồi xuống, bảy người ngồi vây quanh ở bên bàn. Hai ma ma phòng bếp và ba tiểu nha hoàn sai vặt không có ở đây, ngày lễ ngày tết Hàn Nguyệt Nguyệt đều cho các nàng về nhà đoàn viên cho nên tối nay chỉ có bảy nàng. “Tiểu Tinh, người đi đem Vân Vương gia gọi tới cùng chúng ta ăn bánh trôi đi, vẫn là khách nhân, cũng không nên coi nhẹ người ta”, “Dạ tiểu thư”.

Vương gia thân phận cao quý, cũng không thể cùng nha hoàn của mình ngồi cùng bàn. Hàn Nguyệt Nguyệt liền phân phó các nàng đem thêm bàn tới, ấy nha hoàn của nàng ngồi ở một bàn, chính mình và Mạnh Dịch Vân ngồi một bàn.

Ăn xong bánh trôi, tiễn Vân Vương gia, Như Ngọc mới đem Hàn Nguyệt Nguyệt đỡ trở về phòng. “Đi nhanh đi, các nàng đang đợi người đó”, Hàn Nguyệt Nguyệt tựa vào giường, thấy Như Ngọc còn đang đứng, vội vàng thúc dục. “Tiểu thư, ta đem điểm tâm để trên bàn, người đói thì ăn, ta còn có rót ấm trà, người khát thì đến uống”. Hàn Nguyệt Nguyệt nghe lời Như Ngọc nói, trợn mắt một cái: “Biết rồi, đi đi, ta cũng không phải là không động đậy được”. Như Ngọc thêm dầu ngọn đèn trên bàn, thêm chút ít than trong lò để ấm áp mới đi.

15. Chương 14

Bỏ lỡ một hội đèn lồng náo nhiệt, Hàn Nguyệt Nguyệt thở dài. Vốn là năm nay còn muốn đi đoán đồ đèn, hiện tại chỉ có thể ở trong phòng nhìn đèn dầu. Ai ~ thật là thiếu sót, sớm không té muộn không té, lại đến Nguyên tiêu mới té, buồn chết đi được.

Vốn là đang nhắm mắt Hàn Nguyệt Nguyệt cảm giác bên ngoài có người, lập tức mở mắt, nhìn về cửa phòng: “Người nào?”. “Là ta”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe thấy thanh âm Mạnh Dịch Vân, mới yên tâm, nếu là người xấu, chính mình chẳng phải là rất thiệt thòi sao.

Hàn Nguyệt Nguyệt đứng lên, đi tới mở cửa, thấy Mạnh Dịch Vân đứng ở cửa, “Mạnh đại ca, sao không ra ngoài xem hoa đăng? Tiết Nguyên Tiêu ở thành Tứ Phương rất náo nhiệt a”, Mạnh Dịch Vân thấy cửa phòng mở ra, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng ở phía sau cửa, một tay lại đang vịn eo.

“Vốn là muốn đi, nhưng đột nhiên phát hiện mình chưa quen thuộc thành Tứ Phương cho nên muốn tìm người dẫn đường”, Mạnh Dịch Vân vẻ mặt đứng đắn nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt. “Vây a, là Nguyệt Nguyệt suy nghĩ không chu toàn, sớm nên an bài huynh, nhưng hiện tại các nàng kia cũng đã ra ngoài”, Hàn Nguyệt Nguyệt vẻ mặt bất đắc dĩ, một đại nam nhân còn sợ lạc đường hay sao? Nhưng lời đó Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ dám nói ở trong lòng.

“Dù sao ngậy ngốc ở trong phòng cũng buồn, chi bằng Nguyệt Nguyệt dẫn đường cho ta được không?”.

“Hả?” nghe thấy lời Mạnh Dịch Vân nói, Hàn Nguyệt Nguyệt càng thêm buồn bực, biết rõ lưng nàng đau không đi được còn tới dụ dỗ nàng.

“Mạnh đại ca, thật là ngại, ta không tiện...”, Hàn Nguyệt Nguyệt còn chưa nói hết, Mạnh Dịch Vân liền mở miệng cắt đứt: “Ta dùng khinh công mang theo muội, không sao đâu”. Nghe được lời Mạnh Dịch Vân nói, Hàn Nguyệt Nguyệt có chút động tâm, chính mình bay không được, có người mang theo không phải là được sao, đến thành, cùng lắm thì đi chậm chậm.

“Được rồi, Mạnh đại ca xin chờ một chút, ta thay bộ y phục”, Hàn Nguyệt Nguyệt đóng cửa lại. Ở trong trang, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng là tùy tiện ăn mặc, đi ra ngoài nhất định phải cẩn thận sửa sang lại một phen.

Thay một bộ quần áo màu tím nhạt, mới vừa rồi nằm đầu tóc có chút rối, Hàn Nguyệt Nguyệt hướng phía gương dùng lược chải một chút. Nhìn mình trong gương, trên đầu không có gì cả, có chút đơn điệu, mở hộp đồ trang sức đeo tay ra, lấy một cây trâm có dây đeo đưa cắm lên. Dù sao cũng là buổi tối, Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ cũng không cần mang cái khăn che mặt.

file_big2012953938261

Chỉ cần bước chân không mạnh, hông chắc cũng không có ảnh hưởng gì. Hàn Nguyệt Nguyệt ra khỏi phòng, “Mạnh đại ca, thật ngại, để cho huynh chờ lâu”. Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đi ra ngoài, đi tới bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt, “Không có gì, tối nay muội rất đẹp”. Nghe được lời Mạnh Dịch Vân nói, Hàn Nguyệt Nguyệt là người hiện đại, đối với khen ngợi của người ta cũng sẽ không ngại, hướng Mạnh Dịch Vân nói: “Cảm ơn, chúng ta đi thôi”.

”Được”, Mạnh Dịch Vân đưa tay đem Hàn Nguyệt Nguyệt ôm lấy. “A ~ Mạnh đại ca?” Hàn Nguyệt Nguyệt không nghĩ tới Mạnh Dịch Vân sẽ ôm nàng, vốn tưởng rằng sẽ bị Vương gia thuận tiện kẹp ở dưới nách. “Như vậy sẽ không chạm phải thắt lưng của muội”.

Bầu trời là một màu đen, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy không rõ mặt Mạnh Dịch Vân, chỉ mơ hồ nhìn thấy một chút hình dáng. “Ôm cho chắc, té xuống cũng đừng trách ta”, vốn là đang đánh giá, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe được lời Mạnh Dịch Vân nói, vội vàng phục hồi tinh thần lại, vòng tay ôm lấy cổ Mạnh Dịch Vân.

Gió thổi có chút lạnh, Hàn Nguyệt Nguyệt không thể làm gì khác hơn là vùi đầu chôn ở trong lồng ngực Mạnh Dịch Vân để cho gió thổi không tới mặt. Đây là lần thứ hai Hàn Nguyệt Nguyệt bị Mạnh Dịch Vân ôm, hai cánh tay hắn rất có lực, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy rất an toàn, trời lạnh đang lạnh mà ở đây lại thật ấm áp. Nàng là đang suy nghĩ gì chứ? Hàn Nguyệt Nguyệt khinh bỉ chính mình một phen, cho dù người ta là mỹ nam, mình cũng nên rụt rè một chút a, làm sao nhanh như vậy đã nghĩ méo mó chứ. (cứ nghĩ đi, ta thích, ta thích =3=)

Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu đang vùi trong ngực Mạnh Dịch Vân lên, quay đầu xem một chút chung quanh đây là đâu. “Mạnh đại ca, chúng ta đến góc quanh phía trước dừng lại một chút”, góc đường này buổi tối bình thường có rất ít người, hơn nữa cách đường cái rất gần.

Mạnh Dịch Vân đến một cái ngõ dừng lại, để Hàn Nguyệt Nguyệt xuống. Hàn Nguyệt Nguyệt đứng lên sửa sang lại y phục, có chút nhần nhủu, xoay người giúp Mạnh Dịch Vân phủi phủi. “Đi thôi”, Mạnh Dịch Vân không nghĩ tới Hàn Nguyệt Nguyệt sẽ để ý y phục hắn, trong lòng có một chút cảm giác nói không ra lời, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đi, vội vàng vội bước đuổi theo. “Mạnh đại ca, ta bước đi có thể hơi chậm, huynh chờ để ý”, Hàn Nguyệt Nguyệt đối với tốc độ rùa bò mình của có chút ngượng ngùng.

“Không có gì, dù sao là đi ra ngoài ngắm hoa đăng, chúng ta từ từ xem cũng được”, Mạnh Dịch Vân chậm rãi bước tiêu sái ở bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt, hai người khoảng cách không gần cũng không xa. Qua khỏi đường cong, đã đến đường cái náo nhiệt. Người thật đông a, Hàn Nguyệt Nguyệt mặt nhần nhủu, nhiều người thế nếu chẳng may đụng vào nàng, thương thế ở hông khẳng định là tăng thêm.

Hàn Nguyệt Nguyệt rất cẩn thận tránh dòng người, tận lực hướng chỗ ít người, dù sao có thể xem một chút nàng cũng đã thấy đủ rồi. Mạnh Dịch Vân đi theo phía sau Hàn Nguyệt Nguyệt, hai người cũng không nói lời nào, từ từ đi về phía trước.

“A”, đột nhiên không biết ở đâu chạy ra một tiểu hài tử đụng vào Hàn Nguyệt Nguyệt, vốn là phải ngã nhưng thân thể nàng được lực một cánh tay đỡ lại, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng vững, thoát khỏi cánh tay Mạnh Dịch Vân. “Không có sao chứ?”, “Cảm ơn Mạnh đại ca, không có chuyện gì”, Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ở đây đúng là nguy hiểm.

“Chúng ta tìm một chỗ ngồi xem đi?”, “Được”, vốn là muốn tìm một chỗ lâu rồi bao một nhà gian có thể nhìn thấy đường là được, nhưng lớn nhất thành Tứ Phương đương nhiên chính là Thiên Hương lâu. Chính mình làm ăn dĩ nhiên phải chiếu cố chút ít, cho nên liền mang Mạnh Dịch Vân đi Thiên Hương lâu.

“Khách quan mời vào bên trong”, Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Mạnh Dịch Vân mới vừa tới cửa lập tức có tiểu nhị tiến lên chiêu đãi. “Có nhà gian hay không?” Mạnh Dịch Vân hỏi tiểu nhị bên cạnh. “Có, khách quan bên này mời”, “Chúng ta đặt Xuân cư trên lầu Thiên”, Hàn Nguyệt Nguyệt hướng tiểu nhị bổ sung. Nơi này nàng đều đặt tên cho các nhà gian, Thiên Hương lâu tổng cộng ba tầng, lầu một là Đại; lầu hai là Địa

được chia ra đặt tên là Đào viên, Hà viên, Cúc viên và Mai viên, mỗi viên phân ra hai nhả gian, vì là nhả gian bình dân nên chia làm Nhất Hào và Nhị Hào; lầu ba là Thiên, ứng với bốn cảnh, chia làm bốn cư Xuân, Hạ, Thu, Đông; tứ đại nhả gian này là để chiêu đãi khách quý, mỗi cửa sổ nhìn ra một phương hướng, mỗi phương hướng sự vật cũng khác nhau. Ở Xuân cư lại dễ dàng thấy phong cảnh bờ sông bên đường, tối nay Nguyên tiêu, bờ sông nhất định là có rất nhiều người thả đèn.

Tiểu nhị nghe được lời Hàn Nguyệt Nguyệt nói, ngại ngùng: “Thật xin lỗi khách quan, Xuân cư đã có người đặt rồi, hai vị có thể ở Hạ cư được hay không, dễ nhìn ra đường lớn nào nhiệt hơn.

Hạ cư này đối mặt ra đường cái, nhìn không thấy cảnh sắc bờ sông nên nàng mới không cần, từ lâu của mình vẫn không thể thỏa mãn yêu cầu của mình sao?

“Gọi Chu trưởng quỳ tới đây”, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy nói với tiểu nhị này cũng vô dụng, dứt khoát tìm trực tiếp Chu trưởng quỳ. Mạnh Dịch Vân ở bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không nói gì.

Tiểu nhị thấy hai người thân phận không dễ chọc, không thể làm gì khác hơn là chạy đi tìm Chu trưởng quỳ. Chu trưởng quỳ đang ở Đào viên chiêu đãi khách nhân, nghe được tiểu nhị báo, vội vàng xuống lầu. Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đứng ở cửa, lập tức chạy tới, Thiên Hương lầu này cũng chỉ có một mình hắn biết Hàn Nguyệt Nguyệt, “Chủ nhân tới”. Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Chu trưởng quỳ, nói: “Trở vào nói với khách nhân ở Xuân cư, tối nay Xuân cư không chiêu đãi khách”, nàng thất lạng không thoải mái, đứng lâu như vậy, có chút không nhịn được.

“Chuyện này ~ người đặt Xuân cư chính là nhị tiểu thư của Trần Viễn Hào, thôi lui có thể không ổn”, Chu trưởng quỳ có chút lo lắng, Trần Viễn Hào này là một trong bốn Đại Hào của vương triều Đại Khánh, nếu đắc tội có thể sẽ gặp phiền toái.

Nghe được lời Chu trưởng quỳ nói, Hàn Nguyệt Nguyệt suy nghĩ một chút, tên quan Trần Viễn Hào này người rất ngang ngược, quả thật không nên đắc tội, nếu không Thiên Hương lầu sau này làm ăn sẽ gặp phiền toái. Nhưng mà Hàn Nguyệt Nguyệt không cam lòng, từ lâu của mình vẫn không thể theo ý mình.

“Vậy thì người nói Xuân cư đã bị quý nhân đặt trước, Thiên Hương lầu không dám đắc tội với khách quý”, nói như vậy, cho dù nhị tiểu thư của Trần Viễn Hào giận thế nào cũng sẽ không liên lụy đến Thiên Hương lầu, chỉ biết oán giận người cướp đi nhả gian. Dù sao không ai biết mình chính là chủ nhân Thiên Hương lầu, nếu người ta tìm tới cửa, không phải là còn có Vương gia ở đây chống đỡ à.

“Dạ, chủ nhân”, người ta là chủ nhân, Chu trưởng quỳ tự nhiên theo lời Hàn Nguyệt Nguyệt nói mà làm. “Người mau đi đi, gọi người chuẩn bị điểm tâm và trà đưa tới”, Hàn Nguyệt Nguyệt mang theo Mạnh Dịch Vân lên Xuân cư ở lầu ba.

romance_girl_bi661_wallpaper

Ngồi ở bên cửa sổ, nhìn là có thể thấy đường cái náo nhiệt và hoa đăng trôi ở trên hồ, bờ sông vậy nên cũng có không ít người. “Phía trên Thiên Hương lầu này còn có thể thấy cảnh trí, đẹp như vậy thật là khiến ta bất ngờ”, Mạnh Dịch Vân nhìn hoa đăng nổi trên hồ nói. “Đúng vậy a, ta thích nhất là Xuân cư, có thể thấy bờ sông”, điểm tâm và trà đưa lên cùng một lượt, Hàn Nguyệt Nguyệt gọi tiểu nhị lấy thêm mấy cây đèn tới đây, quá tối khiến Hàn Nguyệt Nguyệt có chút không thích.

Lại đem hai cái đệm tới tựa vào ngang hông, lúc này mới thư thái chút ít. Mạnh Dịch Vân quay đầu, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đang loay hoay cái đệm phía sau, “Có phải thất lạng không thoải mái hay không?”. Hàn Nguyệt Nguyệt gạt đầu, cứ cảm thấy là lạ, tựa thế nào cũng thấy không được.

Mạnh Dịch Vân đứng dậy đi tới phía sau Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt không hiểu nhìn Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân giúp nàng đem đệm tựa kéo về phía trước rồi đem Hàn Nguyệt Nguyệt kéo tựa ra phía sau, “Như vậy có thoải mái hơn một chút không?”. Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu hướng Mạnh Dịch Vân cười cười: “Ừ, thoải mái hơn”, nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt trả lời, Mạnh Dịch Vân mới trở về ghế ngồi xuống.

Hai người cũng lẳng lặng nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, người nào cũng không mở miệng nói chuyện. Thẳng tới cửa truyền đến một tiếng ồn ào, hai người mới lấy lại tinh thần. “Tiểu thư, người không thể đi vào”, là thanh âm Chu trưởng quỳ, Hàn Nguyệt Nguyệt biết là nhị tiểu thư kia tới.

“Là ta đặt trước, tại sao không thể vào?”. Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, thiên kim tiểu thư trong vương triều Đại Khánh sao nóng nảy như vậy, lần trước là tiểu thư Tri Phủ, bây giờ lại là tiểu thư Hầu phủ.

“Tiểu thư, bên trong Xuân cư là khách quý, bốn điểm đặc tội không được a, Hạ cư của chúng ta cũng giống nơi này”, “Vậy tại sao không đưa cho bọn hần mà lại đoạt Xuân cư ta đặt trước, còn dám lừa ta”, một lúc sau, cửa phòng Xuân cư liền bị đẩy ra. Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi bất động, dù sao đã có người gánh đỡ.

Mạnh Dịch Vân đối với nhị tiểu thư Hầu phủ này rất không hài lòng, một cô gái chưa lấy chồng thế nhưng lại ở trong tửu lâu kêu rống rất to. Xem ra gia quy Hầu phủ phải báo cho Hầu gia sửa đổi lại.

Liễu Mộng Hoa vào cửa, chỉ thấy một nam một nữ ngồi ở bên cửa sổ, biết mình đi vào nhưng đầu cũng không có quay lại, trong lòng rất không thoải mái. “Xuân cư này là ta đặt trước, các người biết điều thì nhanh đi ra ngoài, nếu không đừng trách ta không khách khí”, Liễu Mộng Hoa hướng về phía hai người bên cửa sổ nói, mà mấy tiểu thư phía sau Liễu Mộng Hoa tự tiểu phi tiểu đang chờ xem kịch vui.

“Cút ngay đi”, Mạnh Dịch Vân cũng không quay đầu lại, nói với nhóm người phía sau, thanh âm quyết đoán, lời nói Mạnh Dịch Vân có vẻ không còn nhịn được làm cho các nàng có chút e ngại.

Liễu Mộng Hoa không nghĩ tới sẽ có người phản bác mình, nếu là nàng không lấy ra chút uy phong, sau này làm sao ở đây ra oai với mấy tiểu thư kia. “Người có biết ta là ai hay không? Dám vô lễ với chúng ta như vậy”. Mạnh Dịch Vân rất không nhịn được lại nói một lần nữa: “Cút”. Thật vất vả mới tìm được chút yên tĩnh, bị cắt đứt khiến trong lòng rất không thoải mái, nếu không phải nàng ta ở phủ Trấn Viễn Hầu, hần đã sớm đem nàng ném ra ngoài.

“Mộng Hoa, xảy ra chuyện gì?”, Liễu Ngọc Hoa vừa tới thấy cảnh tượng này có chút không rõ. “Tam ca, huynh rốt cuộc đã tới, bọn họ khi dễ muội, còn nói muội cút, rõ ràng là muội đặt Xuân cư trước, mau đem bọn họ đuổi ra đi”, Liễu Mộng Hoa vừa thấy tam ca nhà mình tới, vội vàng nói, tam ca bình thường hiểu rõ nàng nhất.

Liễu Ngọc Hoa nhìn nam nữ bên cửa sổ đầu cũng không quay lại, trong lòng tò mò, với tính tình của muội muội nhà mình hần đã sớm cho biết gia thế nhưng người ta vẫn bất động, hai người này thật không đơn giản.

“Tại hạ Liễu Ngọc Hoa phủ Trấn Viễn Hầu, không biết...”, “Trở về nói cho lão gia Hầu phủ, gia quy không đủ nghiêm”, nghe được thanh âm Mạnh Dịch Vân, Liễu Ngọc Hoa kinh ngạc, may nhờ chính mình không có kích động, nếu không sẽ gặp tai ương. “Lệnh muội không hiểu chuyện đụng đến Vương gia, kính xin Vương gia tha tội”. Nghe được Liễu Ngọc Hoa nói, người phía sau đại khí cũng không dám lộ ra ngoài, Liễu Mộng Hoa biết là Vương gia, đã sớm bị làm cho sợ đến không dám động, trong lòng sợ muốn chết. Vân Vương gia vương triều Đại Khánh được xưng là Diêm La, người nào đắc tội hần cũng không có kết quả tốt, toàn bộ trên dưới trong triều không có một ai dám phản bác Vân Vương gia.

chinese_ancient_men20

“Đi ra ngoài đi”. Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng cảm thấy sợ hãi, nàng là lần đầu tiên thấy Mạnh Dịch Vân hung dữ như vậy, rất có uy lực, làm cho người ta không tự chủ kinh hồn bạt vía. Trời ạ, may nhờ chính mình không có đắc tội hần.

“Dạ, Vương gia”, phía sau lại là một loạt tiếng bước chân vội vàng, không tới nửa phút, trong phòng khôi phục lại yên tĩnh ban đầu. Hàn Nguyệt Nguyệt ánh mắt luôn nhìn ngoài cửa sổ, rất sợ Mạnh Dịch Vân khí chưa tiêu, chính mình bị liên lụy vậy sẽ rất thảm.

Nhóm người kia đi ra, bị Mạnh Dịch Vân làm ất hết tâm tình, tự trở về phủ của mình, họ đều sợ Vân Vương gia tức giận dính lúu toàn cả gia tộc, còn dư lại chỉ có hai huynh muội Liễu gia.

“Tam ca, huynh phải cứu muội, lần này muội chết chắc”, Liễu Mộng Hoa lôi kéo ống tay áo Liễu Ngọc Hoa nói, nàng lo lắng gần chết. “Mộng Hoa, đã nói với muội bao nhiêu lần, tánh khí của muội làm sao vẫn như vậy, trong phủ náo loạn cũng không sao, đây là ở bên ngoài, muội cho rằng người trong thiên hạ đều sợ thân phận nhị tiểu thư Trấn Viễn Hầu sao a, có một ngày người ta sẽ lấy mạng của muội”. Liễu Ngọc Hoa lắc đầu, Mộng Hoa bị nhị nương làm cho hư, ý vào phụ thân sủng ái nhị nương, ở trong phủ muốn làm gì thì làm.

“Tam ca, huynh hiểu muội nhất, nhất định giúp phải giúp muội, muội biết sai rồi”, từ nhỏ đến lớn cũng không mất thể diện như vậy, bây giờ tiểu thư như nàng ở đây không còn mặt mũi nữa, lại chộc tới Vương gia, bị phụ thân biết, vậy cũng sẽ rất thảm.

“Nhìn bộ dạng Vương gia thì có thể sẽ không truy cứu, không cần lo lắng, lần sau đừng hành sự lỗ mãng nữa”, “Muội biết rồi, Tam ca”. Liễu mộng hoa lập tức gạt đầu hướng Liễu Ngọc Hoa bảo đảm.

“Tam ca, cô gái mới vừa rồi bên cạnh Vương gia kia là ai a?”, Vương gia năm nay cũng chưa có lấy vợ, cũng không có thị thiếp, trong triều đều bí mật truyền Vương gia là người đồng tính, nhưng hôm nay thế nào lại cùng một nữ tử đến xem hoa đăng, quả thật làm cho người ta thật tò mò.

“Quản mình cho tốt là được, những thứ này không phải chúng ta có thể bàn tới”, Liễu Ngọc Hoa cũng đối với nàng kia có chút tò mò, nhưng vì từ đầu tới cuối nàng kia cũng chưa từng quay đầu nên không nhìn thấy mặt mũi.

“A, người ta chẳng qua là tò mò thôi mà”.

Ở bên trong Xuân cư.

“Chúng ta đi bờ sông thả đèn được không?”, “Hả?”, Mạnh Dịch Vân đột nhiên phát ra thanh âm, Hàn Nguyệt Nguyệt có chút giật mình. “Được”, nàng có thể không đáp ứng ư, nếu chộc cho pho tượng Phật này tức giận thì mình cũng sẽ không yên.

Hàn Nguyệt Nguyệt vịn cái ghế đứng dậy, thật đúng là chịu tội. “Chúng ta trực tiếp dùng khinh công qua đi, phía dưới có nhiều người”, “Được”, đối với yêu cầu của Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt chắc chắn là không dám phản bác. Cũng vì Mạnh Dịch Vân cảm thấy phía dưới nhiều người, sợ đụng vào Hàn Nguyệt Nguyệt.

Lần này, Hàn Nguyệt Nguyệt không dám nhẹ nhàng tựa vào trong ngực Mạnh Dịch Vân như mới vừa rồi, toàn thân căng thẳng, cũng không dám động dậy. Đến bờ sông, người rất nhiều, nam nam nữ nữ, đúng là một thời cơ tốt để ước hẹn. Hàn Nguyệt Nguyệt mua hai cái hoa đăng hoa sen, cầm một cái đưa cho Mạnh Dịch Vân.

Mạnh Dịch Vân vốn là muốn cho Hàn Nguyệt Nguyệt thả, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đưa ình, có chút sững sốt, hấn lớn như vậy rồi nhưng vẫn chưa biết thả hoa đăng.

“Ngây ngốc gì vậy, tới đây”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới bờ sông, xoay người phát hiện Mạnh Dịch Vân còn đứng ở chỗ cũ, liền gọi Mạnh Dịch Vân.

“Trước khi thả, phải cầu nguyện trước”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân muốn đem đèn thả xuống sông, vội vàng nhắc nhở đến, thả hoa đăng phải cầu nguyện, sao lại trực tiếp thả như vậy được.

“Còn phải cầu nguyện?”, Mạnh Dịch Vân có chút không giải thích được. “Đúng vậy a, hướng về phía đèn cầu nguyện, sau đó thả trên sông, khiến nó mang theo nguyện vọng trôi đi, nói không chừng có thể thực hiện a”, nghe được lời Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Mạnh Dịch Vân đứng lên, Hàn Nguyệt Nguyệt cầm đèn không biết đang nói thâm cái gì đó. Mạnh Dịch Vân cười cười, hấn cũng không tin những thứ này, nguyện vọng của mình phải do chính tay mình thực hiện chứ.

“Ta cầu nguyện xong rồi, huynh xong chưa?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn về phía Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân gạt đầu, thật ra thì hấn không có cầu nguyện. “Ta không thể ngồi chồm hổm, huynh giúp ta thả nhé”, Hàn Nguyệt Nguyệt cầm đèn trên tay đưa cho Mạnh Dịch Vân. Nhìn đèn từ từ trôi đi, Hàn Nguyệt Nguyệt thở dài, nguyện vọng của nàng có thể cả đời này cũng không thể thực hiện. Trở về? Có thể hay không?

“Chúng ta trở về thôi”, Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu nói với Mạnh Dịch Vân. Mạnh Dịch Vân gạt đầu, ôm lấy Hàn Nguyệt Nguyệt trở về Mai Hoa trang.

“Tiểu thư, người đã đi đâu”, Như Ngọc trở lại không thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ở trong phòng, cho là nàng đi lại ở trong trang một chút, nhưng tìm khắp một lượt cũng không gặp, có chút gấp gáp, tiểu thư thất lạc bị thương còn chưa khỏe, nếu có người xấu xông tới thì tiểu thư hấn là rất nguy hiểm. Như Ngọc còn gọi những người khác cùng nhau tìm, vẫn là không gặp, mấy nha đầu trong lòng cũng hồi hận muốn chết, không nên cũng đi xem hoa đăng để tiểu thư một mình ở nơi này.

Loanh quanh một lúc, Lục Tư Tư chú ý thấy Vân Vương gia cũng không còn trong trang, phỏng đoán có thể là tiểu thư ra ngoài cùng Vân Vương gia.

Hàn Nguyệt Nguyệt vừa vào cửa liền thấy sáu nha hoàn đều ngồi ở trong đại sảnh.

“Ta cùng Vương gia đi ra ngoài một chút, sao sớm như vậy đã trở về rồi, hoa đăng không đẹp ư?”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi vào đại sảnh, Như Ngọc vội vàng tiến lên đỡ, những người khác thấy vậy cũng đứng lên. “Tiểu thư, hù chết chúng ta, chúng ta còn tưởng rằng người xảy ra chuyện gì rồi”, Như Song oán trách đến.

“Có thể có chuyện gì chứ, ta không phải là tiểu hài tử, nhìn các người khấn trương kìa”, mới vừa rồi nàng nhìn thấy đèn bên trong trang sáng, đoán được các nàng trở lại nên mới ở cửa gọi Mạnh Dịch Vân để nàng xuống. Mạnh Dịch Vân trở về phòng khách, Hàn Nguyệt Nguyệt mới hướng đại sảnh đi tới, mặc dù bọn họ không có quan hệ gì, nhưng để ấy nha đầu này nhìn thấy thì không biết sẽ nói gì.

“Được rồi, các người về nghỉ ngơi đi”. Hàn Nguyệt Nguyệt rửa mặt xong nằm ở trên giường, nghĩ đến tối nay ở trong ngực Mạnh Dịch Vân thì có điểm đỏ mặt, mặc dù tư tưởng nàng rất thoáng, nhưng bị một đại mỹ nam ôm, quả thật sẽ khiến người không tự chủ ảo tưởng những thứ khác.

nanglom

Thật ra thì Mạnh Dịch Vân cũng coi như là nam nhân tốt, có quyền thế, vừa đẹp trai, hơn nữa không có vợ, tuổi tác ~ cũng hơn hai mươi mấy tuổi, ở thời đại này hẳn đã hoàn toàn là lão nam nhân, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt là linh hồn người hiện đại, tự nhiên không quan tâm đến số tuổi. Nàng có chút yêu thương hẳn, lại nghĩ tới hẳn lúc bình thường còn được, nhưng hẳn là người nghiêm túc, hung dữ lên thật là đáng sợ, không được, nếu là giả cho người như thế, cuộc sống chẳng phải là hết thú vị sao, hơn nữa lại rất nguy hiểm. Đêm nay, Hàn Nguyệt Nguyệt trong lúc tư tưởng đang vật lộn thì đã ngủ say.

Ở bên kia, Mạnh Dịch Vân nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, ngoại trừ những lúc gặp phải nguy hiểm khi đánh ngoài trận chiến, đây là lần đầu tiên hắn bất an như vậy. Trong đầu luôn luôn nhớ bộ dạng tối nay của Hàn Nguyệt Nguyệt, hắn lớn như vậy rồi nhưng chưa từng vì ai mà để ý qua, trong lòng có chút phiền não, nhưng xưa mãi không tan, không thể làm gì khác hơn là đứng lên, hướng Mai viên đi tới, hóng mát có lẽ sẽ tốt hơn một chút.

“Nguyệt Nguyệt, độc của ta bao lâu có thể giải xong?”, ngày hôm qua hắn nhận được tin tức từ Tần Minh, có thể phải vài hôm nữa lên đường. “Ngâm hai ngày nữa hẳn là được rồi, có việc gấp sao?”, Mạnh Dịch Vân cũng đã ngâm nửa tháng, căn bản không sai biệt lắm. Hàn Nguyệt Nguyệt ở một bên hướng thùng gỗ thêm thuốc, bây giờ đã qua Nguyên tiêu bảy tám ngày, Hàn Nguyệt Nguyệt thất lưng căn bản cũng đã tốt.

“Cũng không phải là việc gì gấp, trung tuần tháng ba ở Hoàng Sơn cử hành đại hội võ lâm, có một số việc muốn làm”, Mạnh Dịch Vân đem đầu gối ở bên thùng gỗ, chậm rãi nói.

Võ lâm đại hội Hàn Nguyệt Nguyệt đã nghe Tiểu Tinh nói đến, năm năm mới cử hành một lần, Hàn Nguyệt Nguyệt không muốn bỏ qua. Vốn là dự tính đi xem nhưng hiện tại tháng giêng cũng chưa qua, còn không hơn hai tháng nữa mà, Mạnh Dịch Vân sao lại gấp.

“Không phải là còn có hơn hai tháng sao?”, “Trước đó ta phải xử lý một số chuyện khác nếu không sẽ không kịp, Nguyệt Nguyệt cũng dự tính đi võ lâm đại hội sao?”, Mạnh Dịch Vân mở mắt nhìn về phía Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp tục loay hoay lấy thuốc trong tay, “Đúng vậy a, khó có được một lần, ta muốn đi xem, hẳn là rất náo nhiệt”, Hàn Nguyệt Nguyệt ảo tưởng, nhất định là có rất nhiều cao thủ võ lâm, mình có thể mở rộng tầm mắt.

“Rất nguy hiểm, mấy người các muội làm sao đi?”, Mạnh Dịch Vân hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt quả là không muốn đi, Tiểu Tinh có võ công nhưng cũng khó tin tưởng, mặc dù có thể dùng khinh công nhưng khi đó cao thủ nhiều như mây, không biết những gì mình dạy các nàng có thể thoát hay không.

“Ta đây muốn đi, cùng lắm thì ta chỉ đi cùng Tiểu Tinh, Tiểu Tinh cũng có chút võ công”, Hàn Nguyệt Nguyệt rất khẳng định nói, Tiểu Tinh cũng là một võ lâm cao thủ mà.

“Chi bằng đi cùng ta thì như thế nào? Như vậy có thể hỗ trợ lẫn nhau”, Mạnh Dịch Vân đề nghị. Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ cái chủ ý này không tệ, “Huynh không phải là có chuyện phải làm sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi.

“Dù sao cũng không phải là đại sự, chúng ta đi Minh Nguyệt sơn trang trước, sau đó trực tiếp đi vô lâm đại hội là được”, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, không tỗi. “Được, ngày nào khởi hành?”, mang theo Tiểu Tinh, những người khác lưu lại trông nom nhà.

“Năm ngày sau lên đường”, năm ngày sau, Hàn Nguyệt Nguyệt nhanh chóng ở trong lòng tính toán, hẳn là chuẩn bị kịp, dù sao bình thường cũng là các nàng ấy quản. “Được!”.

Biết được Hàn Nguyệt Nguyệt muốn dẫn Tiểu Tinh tham gia vô lâm đại hội, Như Tuyết Như Họa phần nào kích động, tại sao không mang theo các nàng đi, Hàn Nguyệt Nguyệt không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là mang theo hai nàng. Như Ngọc thật sự không thể đi, Tư Tư và Như Song thường xuyên không ở trong trang, nơi này hết thảy còn phải nhờ cậy Như Ngọc, vậy nên Hàn Nguyệt Nguyệt bất kể ánh mắt ai oán của Như Ngọc mà mang theo Tiểu Tinh, Như Họa Như Tuyết lên đường.

Hàn Nguyệt Nguyệt sợ xe ngựa xóc nảy nên dọn vài lớp chăn bông, xe ngựa nàng mua chiếc đặc biệt lớn, ba người ở bên trong cũng không chen chúc, còn một người ở ngoài đánh xe ngựa. Cùng đường còn có Hắc Ứng, Hàn Nguyệt Nguyệt biết Hắc Ứng chính là người thị vệ ba năm trước đưa mình lệnh bài kia, nhưng mà thấy người ta vẻ mặt lạnh lùng, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không tiện chào hỏi.

illustration_painting_artwork_of_Chinese_beauty_in_ancient_costume_b834

“Tiểu thư, chúng ta có nên đặt một cái tên hay không a, tham gia đại hội vô lâm đều là bang phái có danh trên giang hồ, nếu người ta hỏi, chúng ta nên có một cái tên a?”, Như Họa hưng phấn đề nghị. “Đúng vậy a, tiểu thư, nếu người ta gọi chúng ta là phái vô danh, thật mất thể diện a”, Như Tuyết nghe được lời Như Họa nói, cảm thấy rất đúng, lập tức bổ sung đến.

Hàn Nguyệt Nguyệt tựa vào đệm thật dày, gật đầu, “Vậy các người cảm thấy chúng ta nên lấy tên gì?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Như Họa Như Tuyết rất chân thành, “Tiểu thư, chi bằng gọi là phái Họa Mi nha, phái Nga Mi người ta toàn là nữ, chúng ta tất cả cũng đều là nữ, người thấy thế nào?”. Hàn Nguyệt Nguyệt thật là bội phục suy nghĩ của Như Họa. “Người nghĩ chúng ta là ni cô sao? Phái Nga Mi đều là ni cô đó”, Là ni cô sao? Hàn Nguyệt Nguyệt nghe được lời Như Tuyết nói liền nghĩ, không thể nào, nàng trước kia đọc Ý Thiên Đồ Long Ký, Kỳ Hiểu Phù không phải là cũng có thể lập gia đình sao? Thế nào lại là ni cô chứ?

“Không bằng gọi là Thiên Tuyết cung đi, làm cho người ta nghe sẽ cảm thấy không dễ khi dễ”, Như Tuyết nói, bởi vì những tà phái lợi hại cũng gọi là cái gì cung, mặc dù mình không tà, nhưng có thể hù dọa người.

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, hai nàng còn quá đề nghị, “Chúng ta cũng không phải là có địa vị gì ở trên giang hồ, cái gì bang, cái gì phái chứ. Nếu có người hỏi, trực tiếp nói là Mai Hoa trang là được”, Mai Hoa trang thật không tỗi a, Hàn Nguyệt Nguyệt ở trong lòng suy nghĩ. “Mai Hoa trang? Đúng vậy, chúng ta vốn chính là Mai Hoa trang a, hại chúng ta nghĩ ngợi, vẫn là tiểu thư thông minh”, Như Họa lập tức hoan hô.

Cổ đại không có xe lửa, xe ngựa này lại thành lợi hại, một ngày đường, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy toàn thân đều nhanh mệt rồi như vậy. Nếu là trực tiếp dùng kinh công không phải là khỏe hơn sao?

“Tiểu thư, xuống xe đi, đến khách điểm rồi, Vương gia nói ở nơi này nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại lên đường”, phía ngoài truyền đến thanh âm của Tiểu Tinh. Hàn Nguyệt Nguyệt bò dậy, lắc lư một ngày như vậy, đầu tóc sớm rồi bù, Như Tuyết tiến lên giúp Hàn Nguyệt Nguyệt dùng ruy băng buộc mái tóc dài vén lên đơn giản, sửa sang lại y phục rồi mới xuống xe.

“Chúng ta ở nơi này nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại xuất phát”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới bên cạnh Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân nói. “Mạnh đại ca, tốc độ này phải bao lâu mới đến Minh Nguyệt sơn trang a?”, ngồi xe ngựa thật là chịu tội. “Chừng mười ngày, có phải trên đường quá mệt nhọc hay không?”, Mạnh Dịch Vân nhìn thân thể nhỏ nhắn yếu mềm của Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. “Không có, chẳng qua là hỏi thăm, trong lòng có chút dự tính”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân nhìn mình, lập tức cười trả lời. Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân cùng đi vào khách điểm, Hắc Ứng nói tiểu nhị thuê bốn gian phòng, “Ăn cơm trước rồi hãy nghỉ ngơi đi”, Mạnh Dịch Vân đi tới góc một cái bàn ngồi xuống. Hàn Nguyệt Nguyệt cùng đi theo qua, thật ra thì nàng cũng đói lắm rồi.

Cơm nước xong, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tắm nước nóng, trên người đau nhức một chút. “Tiểu Tinh, người và ta ngủ cùng đi, ba người các người ngủ chung quá chật”, Hàn Nguyệt Nguyệt mặc áo lót ngồi ở trên ghế,

đầu tóc dài xõa ra, nàng ngủ không thích buộc tóc, khó chịu.

16. Chương 15

Không có việc gì chứ tiểu thư?”, Tiểu Tinh giúp Hàn Nguyệt Nguyệt trải ra giường, lại đến Hàn phía sau Nguyệt Nguyệt. “Ra ngoài không cần phải cầu nê, gọi người cùng ta ngủ thì hãy cùng ta ngủ”, Tiểu Tinh cởi dây buộc tóc xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt liền cầm lấy lược chải.

“Dạ, tiểu thư”, Tiểu Tinh ở bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt lâu nhất, cho nên ở trong lòng Hàn Nguyệt Nguyệt, Tiểu Tinh là thân cận nhất, nàng không cần cái gì chủ chủ tớ tớ, nàng hy vọng có thể đối đãi nàng giống như bằng hữu.

Bón ba một ngày đường, đã sớm mệt mỏi, cũng không lâu sau, hai nàng đã tiến vào giấc ngủ.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Hàn Nguyệt Nguyệt vốn là rất tham ngủ, sớm như vậy bị đánh thức, trong lòng rất không vui. “Tiểu thư, mau rời giường, nếu không sẽ không kịp”, Tiểu Tinh đối với việc Hàn Nguyệt Nguyệt ngủ nướng rất bất lực, bình thường ở trong trang có thể tùy tiện ngủ tới khi nào cũng được, nhưng bây giờ Vân Vương gia người ta lại đang ở bên ngoài chờ.

“Biết rồi” Hàn Nguyệt Nguyệt rất không tình nguyện bò dậy, rửa mặt rồi đến sảnh đường, Mạnh Dịch Vân đã ngồi ở đó chờ. Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức đi tới “Thật ngại quá Mạnh đại ca, để cho huynh đợi lâu”. Mạnh Dịch Vân cười cười, “Không có chuyện gì, ngày hôm qua mệt nhọc, ngủ nhiều cũng phải”. Ăn xong bữa ăn sáng, đoàn người liền lên đường.

Sau chín ngày bốn ba, cuối cùng đã tới Minh Nguyệt sơn trang, Hàn Nguyệt Nguyệt xuống xe nhìn xung quanh, bốn phía cũng không một bóng người. Hơn nữa bọn họ đang ở dưới chân núi, phía trước có một cái thang đá dẫn lên núi, nguyên lai Minh Nguyệt sơn trang phía trên chân núi a.

Mạnh Dịch Vân đi tới bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt, “Minh Nguyệt sơn trang này ở nơi giữa sườn núi, chỉ có con đường này thông đến sơn trang, xe ngựa không thể lên”. Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu trông lên thang đá trước mắt, không hiểu nổi tại sao không làm con đường tới cửa mà là cái gì thang đá, không phải là tự tìm đến chịu tội sao?

“Vậy xe ngựa của chúng ta làm như thế nào?” Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu nhìn về phía Mạnh Dịch Vân, xe ngựa này nàng mua rất nhiều tiền, vứt đi rất đáng tiếc.

“Đây là địa bàn của Minh Nguyệt sơn trang, không ai dám ở nơi này động tay động chân, chờ khi chúng ta lên đến sơn trang sẽ có người tới giúp chúng ta trông coi”.

cover_girls_in_Gouache_Paintings_bi555

Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu. “Tiểu thư, bậc thang cao như vậy đi như thế nào a, đến nửa đường cũng tắt thở”, Như Họa Như Tuyết xuống xe thấy thang đá dài như vậy trong lòng có tia sợ, kề bên tai Hàn Nguyệt Nguyệt oán trách.

Mạnh Dịch Vân thấy mấy người các nàng như thế cũng lắc đầu, là người luyện võ thể mà lại sợ đi thang đá. “Mạnh đại ca, chúng ta dùng khinh công đi lên có được không?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi hộp nhìn Mạnh Dịch Vân, tất cả mọi người đều là người luyện võ, có phương pháp mau lẹ cần gì phải chính mình chịu khổ.

Mạnh Dịch Vân thấy bộ dạng Hàn Nguyệt Nguyệt, đáy mắt hiện lên vẻ cười, nhưng rất nhanh liền biến mất khiến không ai có thể thấy được.

Đoàn người đến cửa Minh Nguyệt sơn trang, Hắc Ưng tiến lên gõ cửa, chỉ chốc lát sau thì có một gã sai vặt ra mở cửa nhìn mấy người trước mắt. Hắc Ưng nói ra thân thể, gã sai vặt kia lập tức đi vào thông báo.

“Không biết Vương gia đến, thứ cho Lục mã không tiếp đón từ xa”, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng ở phía sau Mạnh Dịch Vân, nghe thấy một thanh âm dày truyền đến, mang mắt nhìn tới, chỉ thấy một nam tử chừng năm mươi tuổi cường tráng ra đón tiếp. Mạnh Dịch Vân nhìn thấy người này, trên mặt khó khăn lộ ra nụ cười, “Lục trang chủ khách khí, Bồn vương không mời mà tới, lại hy vọng trang chủ chỗ để ý mới phải”. Hai người cùng nhau cười ha ha một tiếng, Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ thầm, người trước mắt này chính là trang

chủ Minh Nguyệt sơn trang? Mạnh Dịch Vân bình thường cũng là mặt lạnh, hiện tại lại đối với hân khách khí như vậy, người này không phải bình thường a.

Mạnh Dịch Vân và Lục trang chủ kia ngồi ở phía trên còn Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở phía dưới, uống trà, nghe bọn hân nói chuyện với nhau. Nguyên lai Mạnh Dịch Vân là khách quen của Minh Nguyệt sơn trang, không trách nói chuyện tự nhiên như vậy.

“Không biết vị này là...?”, hồi lâu, Lục Phi Thiên rốt cục phát hiện sự tồn tại của Hàn Nguyệt Nguyệt, không giải thích được nhìn về phía Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân chỉ cười cười. “Tiểu nữ là Hàn Nguyệt Nguyệt khấu kiến Lục trang chủ”, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy, hướng Lục Phi Thiên cung kính cúi đầu. “Hàn cô nương đa lễ”, hướng Hàn Nguyệt Nguyệt nói xong, lại chuyển hướng sang Mạnh Dịch Vân, Vương gia hôm nay đột nhiên mang nữ tử đến, hân có chút không giải thích được, biết Vân Vương gia mười mấy năm qua, đây là lần đầu tiên thấy bên cạnh hân xuất hiện nữ nhân.

Mạnh Dịch Vân thu hồi tầm mắt trên người Hàn Nguyệt Nguyệt, chuyển hướng Lục Phi Thiên: “Nguyệt Nguyệt là bằng hữu của Bồn vương, muốn đi đại hội võ lâm xem một chút, dù sao Bồn vương cũng muốn đi đến đây trước, liền cùng nhau lên đường”. Mặc dù nghe được Mạnh Dịch Vân trả lời, nhưng Lục Phi Thiên trong lòng còn đang tính toán, cô gái này trước mắt không nên qua loa a, có thể được Vân Vương gia đặc biệt đãi ngộ thì cũng không phải là người bình thường.

“Phụ thân, Vương gia tới sao không báo cho nữ nhi một tiếng”, nghe được thanh âm, tất cả mọi người nhìn về phía cửa, chỉ thấy một cô gái áo trắng đứng ở cửa, mặc dù rất đẹp, nhưng trong lòng Hàn Nguyệt Nguyệt thì nàng ta không bì được với Y Huyền sư tỷ.

“Thất Nguyệt tới rồi à, qua đây bái kiến Vương gia đi”. Cô gái tên Thất Nguyệt kia bước chậm đi lên, đến trước mặt Mạnh Dịch Vân dừng lại: “Thất Nguyệt khấu kiến Vương gia”. Mạnh Dịch Vân nhìn người trước mặt mình, vội vàng nói: “Thất Nguyệt cô nương đa lễ, đứng lên đi”. Lục Thất Nguyệt đứng dậy đi đến bên cạnh Lục Phi Thiên ngồi xuống. “Vương gia đã lâu chưa tới, còn tưởng rằng Vương gia quên mất Thất Nguyệt rồi”, nàng kia thanh âm như xoa bóp truyền vào tai mọi người, xem ra nàng rất thân thuộc a, Hàn Nguyệt Nguyệt an tĩnh ngồi ở một bên.

17. Chương 16

“Làm phiền Thất Nguyệt cô nương nhớ thương”, Mạnh Dịch Vân nhìn về phía Lục Thất Nguyệt, nàng biết hân cũng có mười mấy năm quan hệ với Lục Phi Thiên, tự nhiên muốn thân thiết hơn chút ít. Lục Thất Nguyệt trên mặt vẫn khoe nụ cười mê người, nhưng ở trong mắt Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn ra sự dối trá, không nghĩ tới cô nương cổ đại có thể quang minh chính đại cầu dẫn người như vậy.

Lục Phi Thiên đưa tay sờ sờ mấy sợi râu dưới cằm, gật gật đầu, Vân Vương gia chưa lấy vợ, nhân phẩm không tồi, cộng thêm nữ nhi của mình đối với hân một mảnh tâm ý, trong lòng càng kỳ vọng Vân Vương gia làm con rể của mình. Mặc dù tuổi Vân Vương gia và Thất Nguyệt có chút chênh lệch, nhưng chỉ cần nữ nhi hân thích, hân tất nhiên cũng vui mừng nếu sự kết hợp này thành công.

“Vương gia lần này đến đây sẽ ở bao lâu?”, Lục Thất Nguyệt vẻ mặt mong đợi nhìn Mạnh Dịch Vân. “Năm sáu ngày”, Mạnh Dịch Vân thu hồi nụ cười trên mặt, nhàn nhạt nói, hân khách khí đối với Lục Thất Nguyệt hoàn toàn là bởi vì quan hệ với Lục Phi Thiên, hiện tại nàng lại chú ý tới hân, trong lòng có chút không thoải mái.

Lục Phi Thiên thấy thế, lập tức quay nói với Lục Thất Nguyệt: “Thất Nguyệt, Vương gia trên đường mệt nhọc, con trước đi chuẩn bị dạ tiệc chiêu đãi Vương gia, sau nữa an bài một chỗ ở cho Hàn cô nương”. Lục Thất Nguyệt vậy thấy sắc mặt Mạnh Dịch Vân mới vừa rồi không tốt, nghe được lời Lục Phi Thiên nói mới quay đầu nhìn về phía Hàn Nguyệt Nguyệt. “Thất Nguyệt thất lễ, kính xin Hàn cô nương tha lỗi, Thất Nguyệt đi trước”, nói xong liền đi ra cửa.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy người ta đối với mình như là trong suốt, không thêm để ý nàng lại càng mừng rỡ hơn.

Lúc ăn cơm, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Lục Thất Nguyệt bộ dạng nhả nhỏ, thật sự là làm cho người ta khó chịu, lơ đãng ăn chút gì liền rút lui. Ngồi ở trong sân, nhìn bầu trời bao la đen thui lù, ngay cả một vì sao cũng không có, thu hồi tầm mắt, gục ở trên bàn. Nàng chỉ là vật thừa thải, người ta không đem nàng để vào trong mắt cũng bình thường, đáng tiếc Hàn Nguyệt Nguyệt không thích ở xem sắc mặt của người ta, trong lòng có chút hối hận đã cùng Mạnh Dịch Vân tới đây. Đặc biệt là Lục Thất Nguyệt kia, đừng nhìn mặt nàng mà tưởng nàng ta là người nhu nhược, lúc ăn cơm nàng hướng Hàn Nguyệt Nguyệt quăng tới nhiều ánh mắt rất không thiện ý.

“Tối nay không có trăng sáng”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe được thanh âm, quay đầu, thấy Mạnh Dịch Vân phía nàng đi tới. “Thức ăn không hợp khẩu vị?” Mạnh Dịch Vân ở đối diện Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, mới vừa rồi lúc ăn cơm, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ ăn một chút liền nói đi ra trước, chính mình bị Lục Phi Thiên giữ lại, cũng không thể nói đi ra.

“Không có khẩu vị, Mạnh đại ca sao lại tới đây?”, người ta không phải là rất nhiệt tình chiêu đãi hần ư, sao nhanh như vậy đã thả hần ra.

Trời quá tối, chỉ có một chút ánh sáng từ ngọn đèn dầu, Mạnh Dịch Vân không nhìn thấy vẻ mặt gì trên mặt Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Ăn no nên đi tản bộ”, “Ai da”, Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp tục gục ở trên bàn, không biết tại sao, hiện tại Hàn Nguyệt Nguyệt ở phía trước Mạnh Dịch Vân không có ràng buộc như lúc trước.

93f295eef01f3a2955711eff9825bc315d607ce8

“Tâm tình không tốt?”, Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt mệt mỏi gục ở trên bàn, mặc dù bây giờ không thấy rõ bộ dáng Hàn Nguyệt Nguyệt, nhưng là theo khẩu khí ở bên trong của nàng, hần cảm nhận được tâm tình Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Không có a, chỉ là đang nghĩ chút chuyện”, nàng nhớ sư phụ, nhớ bà vú, nhớ Vân thúc còn có sư tỷ, sư ca, không biết bọn họ hiện tại thế nào, bà vú nhất định rất lo lắng cho nàng, rất muốn trở về nhìn một chút, Hàn Nguyệt Nguyệt tính toán, đợi đại hội võ lâm kết thúc sẽ trở về thăm cả nhà một lần, cũng đã ba năm không gặp.

“Nói ta nghe một chút”, Mạnh Dịch Vân thuận miệng nói ra. “Ta muốn trở về Dược cốc”, dù sao Mạnh Dịch Vân biết lai lịch của nàng nên ở trước mặt Mạnh Dịch Vân nàng cũng không giấu diếm.

Nghe được lời Hàn Nguyệt Nguyệt nói Mạnh Dịch Vân nhú lông mày lại, “Vậy thì trở về đi”, hần biết Hàn Nguyệt Nguyệt ba năm trước đây đi ra ngoài sau cũng chưa có trở về lần nào, muốn đi cũng là thường tình.

“Bên ngoài lạnh lẽo, sớm trở về phòng một chút đi”, trời hôm nay vốn đã lạnh, cộng thêm ở trong núi lại dễ lạnh hơn, Hàn Nguyệt Nguyệt gục ở trên bàn đá, Mạnh Dịch Vân nhắc nhở đến.

“Ta hóng gió một chút nữa, huynh về nghỉ ngơi trước đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không ngẩng đầu.

Tiểu Tinh vốn định đi gọi Hàn Nguyệt Nguyệt trở về phòng, bên ngoài lạnh lẽo, nhưng ra cửa đã nhìn thấy Mạnh Dịch Vân ở đó, liền lặng lẽ lui xuống. Thật lâu sau, Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không động đậy. “Nguyệt Nguyệt, đã muộn rồi, trở về phòng nghỉ ngơi đi”, không có tiếng đáp lại, Mạnh Dịch Vân đưa tay đẩy đẩy người gục ở trên bàn, nguyên lai là đã ngủ thiếp đi. Mạnh Dịch Vân lắc đầu, nếu mình đi trước thì chẳng phải là nàng nằm ngủ ở đây cả đêm sao.

Sáng ngày thứ hai, Hàn Nguyệt Nguyệt nằm ở trên giường, Tiểu Tinh thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tỉnh lại, lập tức tiến tới đem cái màn treo lên. “Tiểu thư, tối hôm qua người ngủ rất trễ phải không? Vốn là muốn ra sân gọi tiểu thư, nhưng là không cần thận ngủ thiếp đi”, Tiểu Tinh tỏ ý hối lỗi mở miệng đến.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Tiểu Tinh, không phải là Tiểu Tinh đem nàng trở về sao? Nàng nhớ được tối hôm qua là nằm gục ở trong sân, sáng sớm tỉnh lại liền ở trên giường, còn tưởng rằng là Tiểu Tinh đem nàng về phòng. “Không muộn lắm”, Hàn Nguyệt Nguyệt mặt không đổi sắc đối với Tiểu Tinh nói đến. Vội vàng rời giường, ở người ta trong nhà người ta cũng không thể thất lễ được.

“Hàn cô nương tối hôm qua ngủ có ngon giấc không?”, Hàn Nguyệt Nguyệt mới vừa sửa sang lại chính mình liền thấy Lục Thất Nguyệt mang theo mấy nha hoàn đi vào. “Đa tạ Lục tiểu thư quan tâm, Nguyệt Nguyệt

ngủ rất ngon”, Hàn Nguyệt Nguyệt vậy cố nặn ra một bộ mặt cười nhưng trong lòng không cười nhên đón Lục Thất Nguyệt.

“Hàn cô nương ngủ ngon là được, phụ thân cùng Vương gia có việc đã đi ra ngoài, phân phó riêng Thất Nguyệt hảo hảo chiêu đãi Hàn cô nương, Hàn cô nương trước hết ăn bữa sáng đã nhé”, Lục Thất Nguyệt khoát tay chặn lại, nha hoàn phía sau đem một chén cháo để vào trên bàn. “Hàn cô nương, bữa ăn sáng ta đã gọi tỳ nữ đưa đến phòng các nàng kia cho nên cô nương không cần lo lắng”. “Làm phiền Lục tiểu thư phí tâm”, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không khách khí, ngồi xuống ăn cháo.

“Đợi cô nương ăn xong, ta mang cô nương đi dạo một chút sơn trang nhé?”, Lục Thất Nguyệt mặc dù không thích Hàn Nguyệt Nguyệt, nhưng Vương gia dặn dò gọi nàng chiêu cố Hàn Nguyệt Nguyệt, nàng tự nhiên muốn giả ra một bộ dạng rất nhiệt tình.

“Minh Nguyệt sơn trang thanh danh ở trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, Nguyệt Nguyệt được may mắn tham quan là vinh hạnh cho Nguyệt Nguyệt, phong cảnh nhất định rất là đẹp”, Minh Nguyệt sơn trang qua lại với sơn trang đức kiểm của Đông Phương gia tộc, Đường Môn này trên giang hồ rất nổi danh, nếu đã tới, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng muốn nhìn một chút xem Minh Nguyệt sơn trang này có chỗ gì hơn người.

Hàn Nguyệt Nguyệt húp xong cháo, cầm khăn trên tay Tiểu Tinh mang qua lau miệng sạch sẽ. “Để cho Lục tiểu thư đợi lâu”, thả khăn trong tay ra, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới ngồi ở một bên Lục Thất Nguyệt. “Đâu có, nếu Hàn cô nương đã xong, chúng ta lên đường đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi theo bên cạnh Lục Thất Nguyệt, nghe Lục Thất Nguyệt giới thiệu, Minh Nguyệt sơn trang rất khí phái, không hổ là một sơn trang lớn trên giang hồ, Hàn Nguyệt Nguyệt không khỏi thở dài.

“Đó là chỗ nào?”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy cách đó không xa có một tảng đá lớn, trên đó viết cấm địa. Lục Thất Nguyệt ngoảnh về phía Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ nhìn lại: “Đó là cấm địa của Minh Nguyệt sơn trang, bất luận kẻ nào cũng không được nhích tới gần. Hàn cô nương, chúng ta đi bên này đi, phía trước có nơi phong cảnh cũng không tệ, ta mang cô qua xem một chút”, mọi người đều nói là cấm địa, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không nên hỏi nhiều, gật đầu, theo Lục Thất Nguyệt hướng một con đường khác đi tới. Nhưng là trong lòng nghĩ đến trước kia hay xem tivi, cấm địa đều là nơi có giấu bảo bối, nếu không cũng là thể ngoại cao nhân (cao nhân đời trước) trốn ở bên trong, tò mò trong lòng càng ngày càng mạnh, xem ra buổi tối phải đi xem một chút.

18. Chương 17

“Không nghĩ tới nơi này có một rừng đào lớn như vậy”, Hàn Nguyệt Nguyệt trông lên phong cảnh trước mắt, đúng là rất đẹp. “Bây giờ còn chưa có nở hoa, đợi đến tháng ba tháng bốn, trên núi này hoa nở đầy, lúc đó mới gọi là đẹp”. Lục Thất Nguyệt nghĩ đến phong cảnh lúc đó, trong lòng liền không tự chủ rất vui vẻ.

“Hàn cô nương không nên đi về phía trước nữa, phía trước là sườn đồi”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt cứ đi về phía trước, Lục Thất Nguyệt lập tức nhắc nhở đến. Rừng đào này ngay trước mặt đúng là sườn đồi, rất nguy hiểm. Nghe được lời Lục Thất Nguyệt nói, Hàn Nguyệt Nguyệt dừng bước lại, “Nơi này đúng là tiên cảnh nhân gian”, nàng mặc dù rất thích hoa mai, nhưng hoa đào như vậy cũng rất thích. Bài thơ “Chôn đào nguyên” của Đào Uyên Minh (nhà thơ Đào Tiềm của Trung Quốc) đã miêu tả về một thể ngoại đào nguyên (nơi tốt đẹp ngăn cách bên ngoài), Được cốc bốn mùa như mùa xuân lại không trồng được hoa mai, loại hoa đào này cũng rất được a, đợi sau khi trở về sẽ đem núi phía sau toàn bộ trồng lại, chính mình động thủ tạo một thể ngoại đào nguyên, ẩn cư ở nơi đó.

Trở lại phòng khách, Hàn Nguyệt Nguyệt liền đợi đến trời tối, nàng nghĩ đi đến cấm địa một chút xem có bí mật gì không. Thử nghĩ thôi cũng làm cho nàng kích động, rất là kích thích.

“Tiểu Tinh, ta có việc phải đi ra ngoài, ngươi ở trong phòng giúp ta che giấu”, Minh Nguyệt sơn trang này thật không đơn giản, nàng nên đề phòng một chút. “Tiểu thư, ta và người cùng nhau đi”, nghe được lời Hàn Nguyệt Nguyệt Tiểu Tinh lập tức nói, nàng phải bảo vệ tiểu thư. “Không cần, ta chỉ là đi xem một chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt vô công mặc dù không cao, nhưng là công lực chạy trốn cũng không phải tầm thường, nàng lại không phải đi đánh nhau, Tiểu Tinh đi theo chỉ có thể tăng thêm tính nguy hiểm.

Hàn Nguyệt Nguyệt đổi lại thân y phục gọn gàng một chút, mặc dù người ta buổi tối làm chuyện gì cũng mặc áo đen, nhưng nàng ra cửa không có nghĩ tới những thứ này, tự nhiên không có chuẩn bị, chỉ có cố gắng mặc y phục dễ vận động một chút, cầm cái khăn che kín mặt. Phòng ngừa là trước tiên, lấy chai thuốc đổ ra mấy viên độc được mang theo phòng thân.

Hàn Nguyệt Nguyệt đợi đến đúng giờ, liền hướng nơi ban ngày nhìn thấy bay đi, may là tối nay có trăng sáng, mơ hồ nhìn thấy một ít sự vật, nếu không nàng đến phương hướng cũng tìm không được.

Hàn Nguyệt Nguyệt đi vào trong cấm địa, tiếp tục đi về phía trước, tìm thật lâu mới phát hiện một cái sơn động hiện ra, Hàn Nguyệt Nguyệt hoàn toàn nghĩ là gặp vận may, bởi vì mới vừa rồi nàng tìm rất nhiều nơi ở sơn động cũng không tìm được cái gì.

Trước cửa động bị mấy cây dây leo vòng quanh, Hàn Nguyệt Nguyệt mất rất nhiều sức lực mới đem roi mây tháo ra một bên để ỉnh chui vào. Không có trăng chiếu sáng, trong động rất tối, cái gì cũng không nhìn thấy, có chút lo sợ. Hàn Nguyệt Nguyệt lấy ra cây đuốc lửa đã chuẩn bị bên hông thấp sáng, cuối cùng cũng thấy phương hướng, không đến nỗi đụng phải vách đá.

Càng đi vào trong, mùi nấm mốc càng nặng, Hàn Nguyệt Nguyệt lấy tay che miệng lại, vào sâu đến như vậy cũng không phát hiện cái gì không bình thường, hẳn là phía trước cũng như vậy.

Đang chuẩn bị quay ra, Hàn Nguyệt Nguyệt đột nhiên cảm giác mặt đất có chấn động rất nhỏ, mặc dù rất nhỏ nhưng đúng là có. Bận rộn đã hơn nửa ngày, thậm chí chỉ có chút phát hiện, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng xoay người đi vào trong, nhưng mà lần này cực kỳ nhỏ.

Đứng tại chỗ đi lui đi tới mấy vòng, đột nhiên thấy phía trước có chút ít ánh sáng, Hàn Nguyệt Nguyệt từ từ nhích tới gần, bên trong truyền đến thanh âm càng lúc càng lớn, rất âm ỉ, hẳn là âm thanh việc rèn đúc.

Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới, liền thấy phía trước rất rộng lớn, ngọn đèn dầu phát ra ngoài, từ từ đi đến, nhìn vào, nguyên lai vị trí nàng đứng là ở một cửa động nhỏ khác ở trên vách đá sơn động. Nếu đứng rất dễ dàng bị phát hiện, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xổm xuống, vờn đầu ra, len lén nhìn tình hình phía dưới, thật là nhiều người, giống như đều ở đây rèn đúc. Nhìn vào góc, một đồng lớn binh khí, nguyên lai là những người này ở đây tạo binh khí, nhưng là Minh Nguyệt sơn trang tại sao muốn tạo nhiều binh khí như vậy, không phải là đi đánh nhau chứ? Chẳng lẽ là Lục Phi Thiên muốn tạo phản?

Đây đúng là bí mật động trời a, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt suy nghĩ một chút, không đúng, cho dù Lục Phi Thiên muốn tạo phản nhưng võ công hắn trên giang hồ cũng không có đáng tin a. Mạnh Dịch Vân cùng Lục Phi Thiên quan hệ tốt như vậy, chẳng lẽ là...? Hàn Nguyệt Nguyệt không dám nghĩ tiếp, Mạnh Dịch Vân hẳn không phải là người như thế, huynh đệ bọn họ tình cảm không tốt sao? Không cần thiết phải làm như vậy a, nhưng là nam nhân, người nào không muốn dưới một người trên vạn người, nghĩ như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy càng có thể.

Nàng cùng Mạnh Dịch Vân ở cạnh nhau như vậy không phải là mình cũng đồng lõa sao? Mạnh Dịch Vân chết tiệt, muốn chết cũng đừng kéo nàng theo a.

“Người nào?”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy mình bị phát hiện, lập tức quay trở về, hy vọng chạy ra nhanh một chút, bị bắt lại vậy thì thảm. Ở bên ngoài có thể thi triển khinh công, nhưng là ở nơi thế đạo nhỏ hẹp như vậy làm sao bay a, chỉ có thể liều mạng chạy trở về.

“Ồ ~ “, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy mình đột nhiên bị một cái tay bắt được, vừa định gọi, đã bị bịt miệng, nhanh như vậy liền bị bắt chặt? Cây đuốc lửa rớt, Hàn Nguyệt Nguyệt không nhìn thấy người che miệng mình, chỉ biết là người nọ nhanh chóng mang theo nàng đi qua nhiều ngã rẽ.

“Bên này, nhanh lên một chút”, có người hướng bên này đuổi theo, bàn tay che miệng Hàn Nguyệt Nguyệt vừa mở ra đã nghe đến lỗ tai bên cạnh truyền đến thanh âm trầm thấp: “Đừng lên tiếng”, Hàn Nguyệt Nguyệt biết không phải hắn ta là những người kia, tâm có chút nói lỏng.

Thấy tiếng bước chân đi xa, Hàn Nguyệt Nguyệt mới đi theo phía sau người kia đi ra khỏi sơn động. “Người là ai? ” Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn người đi ở phía trước, không biết tại sao lại giúp nàng.

“Ha ha, xem các người chạy đi đâu, xông lên, toàn bộ diệt khẩu”, Hàn Nguyệt Nguyệt cả kinh, nhanh như vậy liền đuổi theo tới. Thấy mấy tên áo đen hướng bọn họ đánh tới, Hàn Nguyệt Nguyệt nhanh chóng phóng

ra lông trâu chàm, chỉ thấy đều bị làm rơi xuống, đựng phải cao thủ, Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng tính toán không biết làm sao chạy trốn.

19. Chương 18

Người kia đã đánh ấy tên áo đen chỉ còn lại một đám, Hàn Nguyệt Nguyệt móc ra thuốc bột, nhân lúc bọn họ không chú ý ném tới, gặp công kích của nàng, hai tên áo đen té xuống. Hàn Nguyệt Nguyệt đang suy tư làm sao đối phó những người còn lại, bọn họ biết trên người nàng có thuốc độc, nhất định sẽ đề phòng, hiện tại cũng không dễ dàng như vừa rồi vậy.

“Ta đếm một hai ba, người nhanh chạy trốn”, Hàn Nguyệt Nguyệt thật vất vả mới chen đến người bên cạnh kia nói, bọn họ nhiều người, võ công cao tới đâu cũng sẽ không thoát. “Một hai ba”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhanh chóng lấy ra một viên thuốc hướng dưới đất ném xuống. Ầm một tiếng, toát ra rất nhiều khói trắng, đến lúc những tên áo đen kia kịp phản ứng thì phía trước hai người đã sớm không thấy dạng.

“Lúc này bọn họ hẳn là không đuổi kịp đâu”, Hàn Nguyệt Nguyệt dừng lại gấp thở, đánh nhau thật là một việc tốn sức. “Gọi người chạy nhanh lên sao lại không chạy, bị bắt nhất định sẽ chết”, mới vừa rồi ném viên thuốc kia, lúc sương khói tỏa ra, vốn tưởng rằng người nọ trực tiếp chạy trốn, không ngờ lại kéo nàng cùng chạy.

Thấy phía sau không có thanh âm, Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu: “Người bị thương?”, chỉ thấy người nọ che cánh tay. Hàn Nguyệt Nguyệt tiến lên, “Cho ta xem”. Người nọ buông tay ra, mặc dù buổi tối không thấy rõ, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn mơ hồ thấy một vết rách rất lớn. Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức móc ra một viên thuốc trên người: “Người ăn viên thuốc này trước đi”. Buổi tối, không biết làm sao tìm được thảo dược, trước cầm máu rồi hãy nói.

“Người nên đem mặt nạ lấy xuống để băng bó vết thương, nếu không máu không cầm được”, Hàn Nguyệt Nguyệt đối với người không nhúc nhích trước mắt nói. Mặc dù nàng cũng biết người ta có thể không muốn, nhưng mạng quan trọng hơn a, lộ mặt hẳn là không có sao chứ, nàng cũng sẽ không nói ra.

“Tại sao lại là huynh?”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy người lấy khăn che mặt xuống chính là Mạnh Dịch Vân, mặc dù không thấy rõ mặt mũi, nhưng nàng vẫn nhận ra. “Chúng ta đi mau, nếu không bọn họ đuổi theo tới”, hiện tại không có thời gian giải thích, Mạnh Dịch Vân nhắc nhở, Hàn Nguyệt Nguyệt liền cầm mặt nạ băng đơn giản miệng vết thương. Hai người tiếp tục đi về phía trước, hiện đem bộ dạng này trở về Minh Nguyệt sơn trang chắc chắn sẽ bị phát hiện, cho nên không thể làm gì khác hơn là đến chân núi tìm một chỗ kín đáo ẩn nấp.

Tìm được một sơn động, hai người tùy tiện nhặt nhánh cây rơi xung quanh trên mặt đất, lại đem cỏ dại bên cạnh cửa động che đi mới vào bên trong động, đốt đồng lửa. “Để ta nhìn xem vết thương của huynh”, Hàn Nguyệt Nguyệt đến bên cạnh Mạnh Dịch Vân ngồi xổm xuống, tháo tấm vải băng bó ở phía trên ra, chỗ miệng vết thương sớm bị máu làm ơ hồ, hẳn là rất đau.

Mạnh Dịch Vân thấy bộ dạng Hàn Nguyệt Nguyệt, trong lòng âm áp, trước kia lúc ở ngoài chiến trận, bị thương cũng tự mình xử lý, hiện tại chợt phát hiện được quan tâm như vậy thấy rất vui.

Hàn Nguyệt Nguyệt đem ống tay áo bên cạnh vết thương xé ra, dùng cái khăn vừa rồi lau máu ở vết thương sạch sẽ. “Ta rắc một ít thuốc phấn lên, có thể hơi đau, huynh chịu đựng một chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt đem thuốc cầm máu mang bên người rắc lên miệng vết thương, sau đó lại giật khăn che mặt của mình xuống băng bó cho Mạnh Dịch Vân.

Từ đầu tới đuôi, không nghe thấy Mạnh Dịch Vân hừ một tiếng.

“Không phải là ta bảo muội phải ở Minh Nguyệt sơn trang ư? Tại sao ngu ngốc chạy đến đây”, Mạnh Dịch Vân đen mặt nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, mới vừa rồi nguy hiểm như thế, may là gặp trúng mình.

“Hôm nay trăng sáng rất tròn, ta đi ra ngoài ngắm trăng”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghiêm mặt cười cứng ngắt nhìn Mạnh Dịch Vân. Ngắm trăng có thể ngắm ở trong sơn động sao? Mạnh Dịch Vân đối với cô này của nàng cũng không nói gì.

Hiện tại rảnh rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt mới ý thức ra, nếu những người đó không nhận ra Mạnh Dịch Vân, vậy bọn họ không phải là cùng hội. May quá, nàng nghĩ Mạnh Dịch Vân không phải loại người như vậy, nhưng mới vừa rồi chính nàng lại không nghĩ như vậy.

“Mạnh đại ca, những người vừa rồi kia là ai a?” Hàn Nguyệt Nguyệt tò mò hỏi, nếu Mạnh Dịch Vân đã tra ra được nơi này, khẳng định cũng biết lai lịch những người đó.

“Là nhị trang chủ Minh Nguyệt sơn trang Lục Phi Hồ”, hắc lần này tới đây chính là vì điều tra chuyện này, tối nay định đi vào tìm kiếm tin tức, ai ngờ đụng phải Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Đó không phải là đệ đệ của Lục Phi Thiên sao, huynh và Lục Phi Thiên quan hệ tốt như vậy, sao lại với đệ đệ của hắc quan hệ không tốt”, khiến cho nhóm người kia đuổi giết hắc.

“Lục Phi Hồ năm năm trước đã mất tích, có thể đang ẩn nấp ở trong cấm địa Minh Nguyệt sơn trang cho nên Lục Phi Thiên không biết chuyện”, Mạnh Dịch Vân chậm rãi mở miệng nói, “Lục Phi Hồ đột nhiên xuất hiện, lại tạo nhiều binh khí như vậy, khẳng định là có âm mưu”.

“Nguyên lai là như vậy a, vậy chuyện huynh tới làm chính là chuyện này?” Hàn Nguyệt Nguyệt hướng đồng lứa thêm vào mấy cây củi. “Ừ”, hắc nhận được tin tức Tần Minh mới chạy tới.

Mạnh Dịch Vân dựa vào vách đá, nhắm mắt lại dưỡng thần. Hàn Nguyệt Nguyệt thấy bộ dạng Mạnh Dịch Vân như vậy, không lên tiếng nói gì nữa, tối nay quả thật có chút mệt mỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt ngáp một cái. “Mệt mỏi thì nằm ngủ một lát đi, bọn họ sẽ không tìm được này đâu”, nghe được thanh âm Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới bên góc tựa vào vách đá nghỉ ngơi.

20. Chương 19

Hàn Nguyệt Nguyệt mở mắt, thấy phía ngoài trời đã sáng, chuẩn bị đứng dậy nhưng phát hiện có cái gì bất thường, quay đầu, mới phát hiện chính mình vốn đang nằm ở trong ngực Mạnh Dịch Vân, không trách được cảm thấy vách đá không có cứng như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt không dám động, sợ đánh thức Mạnh Dịch Vân. Tối hôm qua nàng nhớ được bọn họ mỗi người dựa một bên a, làm sao sáng nay chính mình ở trong ngực người ta, chẳng lẽ là mình mộng du chiếm tiện nghi người ta?

Ngẩng đầu, thấy Mạnh Dịch Vân bên cạnh nhắm mắt lại, Hàn Nguyệt Nguyệt chưa bao giờ đánh giá gương mặt Mạnh Dịch Vân gần như vậy.

Lông mày nồng đậm, cái mũi cao cao, đôi môi không phải là rất mỏng, da cũng không phải là rất trắng, rất có vị nam nhân, Hàn Nguyệt Nguyệt len lén vui sướng, người nào mà sáng sớm tỉnh lại phát hiện mình nằm ở trong ngực một soái ca lại không vui a.

740316d12f2eb9384ac93c4ed5628535e7dd6fce

“Tỉnh rồi à?” Hàn Nguyệt Nguyệt không nghĩ tới Mạnh Dịch Vân lại đột nhiên mở mắt, vội vàng nhìn về phía chỗ khác. “Ừm”, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức bò dậy, tỉnh lại nằm ở trong ngực người ta thật là mạo phạm.

“Chúng ta có thể trở về chưa?” Hàn Nguyệt Nguyệt đứng lên chỉnh sửa nếp gấp y phục, Mạnh Dịch Vân đứng lên: “Chúng ta đi nơi này trước rồi sau đó trở về”. Mạnh Dịch Vân đem củi đốt một nửa đưa đến trong góc. Đi ra sơn động, mặt trời cũng đã xuất hiện, mặc dù không nóng, nhưng chiếu vào làm cho người ta cảm thấy trên người ấm áp.

Hàn Nguyệt Nguyệt đi theo phía sau Mạnh Dịch Vân, dù sao Mạnh Dịch Vân cũng sẽ không đem nàng bán đi. Dùng khinh công bay đến chân núi, sau đó đi bộ. Bộ dạng nàng có chút chật vật, mặt không có rửa, răng không có chải, y phục trên người còn có chút nhăn nhoe, hơn nữa bụng rất đói, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy đây đại khái là một ngày chật vật.

“Đi rửa mặt trước, ăn một chút rồi chúng ta trở về”, Mạnh Dịch Vân đem Hàn Nguyệt Nguyệt dẫn tới một cái viện. “Nơi này là...?” Hàn Nguyệt Nguyệt dùng cặp mắt nghi hoặc nhìn về Mạnh Dịch Vân. “Không cần lo lắng, đây là viện của ta, chẳng qua là rất ít tới, nhưng mà đều có người trông coi”, Hàn Nguyệt

Nguyệt theo Mạnh Dịch Vân đi vào trong viện, đem mình chỉnh đốn lại, ăn đầy bụng, hai người mới về đến Minh Nguyệt sơn trang.

“Vương gia, các người đã đi đâu?”, “Tiểu thư, người rốt cục trở lại”, thấy hai người trở lại, Lục Thất Nguyệt tự nhiên hướng bên cạnh Mạnh Dịch Vân dựa vào, còn Tiểu Tinh lập tức tiến lên quan tâm hỏi tình huống Hàn Nguyệt Nguyệt. Tối hôm qua tiểu thư không có trở lại làm bọn họ lo lắng đến chết, sáng nay Lục Thất Nguyệt đi qua tìm tiểu thư, sợ bị lộ, không thể làm gì khác hơn là nói tiểu thư sáng sớm đã đi ra ngoài. Không nghĩ tới xế chiều tiểu thư mới trở về, lo lắng trong lòng cuối cùng cũng buông xuống.

“Ta sợ Nguyệt Nguyệt nhàm chán cho nên sáng sớm liền mang nàng vào thành đi dạo một chút, không kịp nói với trang chủ một tiếng”, Mạnh Dịch Vân không để ý tới Lục Thất Nguyệt, đi đến đại sảnh đối với Lục Phi Thiên nói.

“Trở lại là tốt rồi, sáng nay chỉ nghe nói Hàn cô nương ra ngoài đi dạo, nàng chưa quen cuộc sống nơi đây, lão phu cũng chỉ là lo lắng cho an toàn của Hàn cô nương, nếu là cùng Vương gia đi ra ngoài, lão phu tất nhiên không lo lắng”, Lục Phi Thiên để chén trà trong tay xuống, đứng lên đi về phía Mạnh Dịch Vân.

“Là Nguyệt Nguyệt suy nghĩ không chu toàn. Làm phiền trang chủ phí tâm”, Hàn Nguyệt Nguyệt hướng Lục Phi Thiên hành lễ. Lục Thất Nguyệt một bên thấy Mạnh Dịch Vân không để ý tới nàng, lại mang Hàn Nguyệt Nguyệt ra ngoài đi dạo, trong lòng bốc lửa, nàng quen biết Mạnh Dịch Vân nhiều năm như vậy mà hắn chưa đưa nàng đi dạo lần nào.

Trước kia Mạnh Dịch Vân đối bất kỳ nữ nhân nào cũng cách xa ngàn dặm, chỉ có Lục Thất Nguyệt nàng có thể đứng ở bên cạnh hắn, mặc dù Mạnh Dịch Vân không đối với nàng quá mức nhiệt tình, nhưng nàng biết ở trong lòng Mạnh Dịch Vân, nàng không giống những nữ nhân khác. Hiện tại Mạnh Dịch Vân đối với Hàn Nguyệt Nguyệt tốt như vậy, nàng sao có thể không ghen tỵ chút.

Nhưng mà nàng là nữ nhân thông minh, nàng biết Mạnh Dịch Vân ghét nhất nữ nhân nhàn nhó, cho nên ở trước mặt người khác nàng làm một bộ mặt tự nhiên, hào phóng.

“Trở lại là tốt rồi, hẳn là rất mệt, mau đi nghỉ ngơi một chút”. Lục Thất Nguyệt tiến lên nói, Hàn Nguyệt Nguyệt cùng mọi người cáo lui, mang theo ba nha hoàn trở về phòng.

“Tiểu thư làm ta sợ muốn chết, làm sao người lại cùng Vương gia trở về đồng thời”, còn một điều Tiểu Tinh không dám hỏi, đó chính là y phục ngày hôm qua không giống với bây giờ. “Không có chuyện gì, tối hôm qua ở cấm địa đụng phải Vương gia, chúng ta bị người ta phát hiện đuổi giết, trốn cả một buổi tối, trời sáng mới dám trở về”, thân thể thật sự là mệt mỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt cởi áo khoác xuống, chui vào trong chăn. “Có bị thương không? Để ta nhìn xem”, mấy nàng vừa nghe Hàn Nguyệt Nguyệt bị đuổi giết, lập tức tiến lên xem xét Hàn Nguyệt Nguyệt có bị thương không. Hàn Nguyệt Nguyệt vẫy vẫy tay về phía các nàng: “Ta không sao, bị thương một chút cũng không có, Tiểu Tinh, người đưa lọ thuốc đi qua cho Vương gia, Vương gia bị thương”, Hàn Nguyệt Nguyệt dặn dò xong, mấy nha đầu lui xuống, nàng mới nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

“Lão Đại, làm sao đây, hai người kia chưa bắt được”, tên áo đen đứng ở phía trước Lục Phi Hổ, không nghĩ tới người nữ kia toàn thân đều là độc dược, căn bản không thể nhích tới gần, mặc dù nam kia bị thương, nhưng vẫn để cho bọn họ chạy thoát, bọn họ lục soát trên núi cũng tìm không được.

Lục Phi Hổ tựa vào ghế, không biết ở đang suy nghĩ cái gì, nghe được lời tên áo đen nói, quay đầu lại: “Người lập tức truyền lệnh xuống, dời trận địa, nơi này đã không còn an toàn”. Lục Phi Hổ híp mắt, có thể tra đến nơi đây, hai người kia hẳn không đơn giản, xem ra phải nhanh rồi đi.

Tên áo đen nghe được lời Lục Phi Hổ nói, “Dạ, lão Đại, nhưng binh khí nhiều như vậy...”, tên áo đen có chút lo lắng, dù sao hơn đem một vạn binh khí không phải là đùa giỡn.

“Không sao, hiện tại đã bảo lão Tam mang người đem binh khí chở đi trước, còn lại chúng ta đây nghĩ biện pháp sau”, tên áo đen lui ra, Lục Phi Hổ híp mắt, trong mắt lộ ra vẻ hung ác.

21. Chương 20

“Tiểu thư, dậy ăn một chút gì rồi ngủ tiếp”, trời đang sắp tối, Tiểu Tinh thấy Hàn Nguyệt Nguyệt còn chưa tỉnh, tiến lên gọi. Hàn Nguyệt Nguyệt mơ hồ mở mắt, nhìn thấy Tiểu Tinh, lại nhắm mắt: “Ta ngủ tiếp, đừng phiền ta”. Thấy bộ dạng Hàn Nguyệt Nguyệt, Tiểu Tinh không thể làm gì khác hơn là để thức ăn lại cho Hàn Nguyệt Nguyệt lát dậy ăn, bây giờ đang ở trong nhà người ta, qua thời gian ăn cơm rồi lại đi kiểm đồ ăn thật không hay.

“Vương gia, đây là Thất Nguyệt làm riêng cho ngài, nếm thử xem có hợp khẩu vị không?”, Lục Thất Nguyệt sai nha hoàn bên cạnh đem món ăn đặt lên bàn, Lục Thất Nguyệt về mặt hiện lên nụ cười mê người giới thiệu cho Mạnh Dịch Vân những thức ăn kia.

“Làm phiền Thất Nguyệt cô nương phí tâm”, Mạnh Dịch Vân nhanh chóng ăn vài miếng trên bàn, để đĩa xuống. “Vương gia, sao không ăn nữa? Có phải khó ăn hay không, ta đây đi gọi phòng bếp đổi lại món khác mang tới đây”, thấy Mạnh Dịch Vân để bát đĩa xuống, Lục Thất Nguyệt lập tức vội vã hỏi, những thứ này là nàng mất rất nhiều tâm tư mới làm được.

“Không phải, rất ngon, ta ăn no rồi”, Mạnh Dịch Vân có chút không nhịn được nói, đối mặt với Lục Thất Nguyệt không cự tuyệt đã coi là rất khách khí rồi.

“Ăn ít như vậy sao?”, Lục Thất Nguyệt nhìn món ăn trên bàn không động tới hai miếng có hơi thất vọng, người ta nói muốn bắt được trái tim của nam nhân phải bắt được dạ dày của hắn trước. Hàn Nguyệt Nguyệt kia so sánh với nàng cũng không xinh đẹp a, tại sao Mạnh Dịch Vân có thể đối với nàng tốt như vậy, hôm nay nàng cảm giác hơi nguy hiểm cho nên mới ra chiêu này.

“Thất Nguyệt cô nương, còn có chuyện gì nữa không?”, Mạnh Dịch Vân thấy Lục Thất Nguyệt còn ngồi ở chỗ đó, chân mày hướng về phía trước muốn đuổi. “Không có chuyện gì, Thất Nguyệt đi về trước, Vương gia sớm nghỉ ngơi một chút”, Lục Thất Nguyệt đi ra khỏi gian phòng Mạnh Dịch Vân, nụ cười ngọt ngào lập tức hạ xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt người có cái gì tốt, rồi sẽ có một ngày ta khiến Vương gia thích ta.

Hàn Nguyệt Nguyệt đang còn trong giấc mộng đẹp, chưa phát hiện mình đã thành cái đinh trong mắt người ta.

Mạnh Dịch Vân cầm chai thuốc Hàn Nguyệt Nguyệt gọi người đưa tới, cởi y phục xuống, dùng nước ấm rửa sạch vết máu trên vết thương, sau đó đem thuốc rắc lên, dùng một miếng vải quấn lại, xong xuôi mới mặc quần áo vào.

Ánh mắt liếc về khăn che mặt phía bên cạnh chậu nước, là của Hàn Nguyệt Nguyệt tối hôm qua cho hắn băng bó vết thương, nghĩ đến vẻ mặt Hàn Nguyệt Nguyệt giúp hắn săn sóc vết thương, khóe miệng không tự chủ giương lên.

“Mạnh đại ca, vết thương của huynh không có chuyện gì chứ?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn thấy Mạnh Dịch Vân, thấp giọng hỏi, Mạnh Dịch Vân hướng nàng gật đầu. Thuốc của nàng quả thật rất tốt, hiện tại đã hết đau, hẳn là mấy ngày nữa có thể khỏi hẳn. Lục Thất Nguyệt một bên thấy hai người châu đầu ghé tai không biết đang nói cái gì, trong lòng rất không thoải mái, xoắn tay vào cái khăn, đưa lên miệng tức tối cắn.

“Đã tới rồi, chúng ta bắt đầu thôi, hai ngày này bận rộn, không có chiêu đãi tốt Vương gia và Hàn cô nương, xin hãy thứ lỗi”, Lục Phi Thiên ý bảo Mạnh Dịch Vân và Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống. “Đâu có, là chúng ta quấy rầy trang chủ mới phải”. Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ cười không nói lời nào, dù sao đã có Mạnh Dịch Vân ở đây, nhìn ánh mắt của Lục Thất Nguyệt nhìn mình, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm giác mình càng nói sẽ càng đắc tội với người ta.

“Tới đây, nếm thử cái này, đây là Thất Nguyệt tự mình xuống bếp, bình thường lão phu muốn ăn cũng không được đâu”, Lục Phi Thiên chỉ vào món ăn rồi nhìn Mạnh Dịch Vân nói, Lục Thất Nguyệt về mặt xấu hổ vùi đầu ăn cơm. Hàn Nguyệt Nguyệt không khách khí đưa tay gấp ăn một miếng, trong lòng suy nghĩ, tài nấu nướng của Lục Thất Nguyệt này cần nâng cao hơn, trình độ loại này mà cũng muốn buộc dạ dày nam nhân lại sao.

Thật ra thì tài nấu nướng của Lục Thất Nguyệt coi như không tệ, đại tiểu thư có thể làm ra loại trình độ này cũng không nhiều lắm, chẳng qua là Hàn Nguyệt Nguyệt là người mở ra từ lâu liền tự nhiên cảm thấy món ăn này chưa ra gì.

“Như thế nào? Mùi vị cũng không tệ lắm phải không?”, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, khó ăn cũng không thể lắc đầu a. Nhận được khẳng định của Hàn Nguyệt Nguyệt, Lục Thất Nguyệt trên mặt lập tức lộ ra vẻ cao hứng, “Vây để Bồn vương ném thử”, Mạnh Dịch Vân ăn một miếng, gật đầu: “Không tệ”. Lục Phi Thiên sờ sờ mấy sợi râu dưới cằm, cười ha ha, Lục Thất Nguyệt làm một bộ dạng xấu hổ như tiểu nữ nhân nhận được khích lệ của trưởng phu.

“Chuyên của Vương gia như thế nào rồi?”. Lục Phi Thiên để đũa xuống, nhìn về Mạnh Dịch Vân. “Không sai biệt lắm, mấy ngày qua quấy rầy trang chủ”, Mạnh Dịch Vân chậm rãi nhai thức ăn trong miệng, thỉnh thoảng uống một chén cùng Lục Phi Thiên.

“Chúng ta ngày mai là không phải là có thể đi rồi sao?”, đi ra phòng khách, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức đuổi theo Mạnh Dịch Vân. “Ở nơi này không quen sao?”, Mạnh Dịch Vân quay đầu hỏi Hàn Nguyệt Nguyệt, nhưng cước bộ vẫn đi về phía trước. “Không có, mới vừa rồi nghe huynh nói chuyện không sai biệt lắm, chúng ta không đi, còn ở lại chỗ này để làm gì?”, Mạnh Dịch Vân dừng bước lại, khom lưng đến gần lỗ tai Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân như vậy, dừng bước lại, nhỏ giọng nói: “Có người nhìn chăm chăm chúng ta?”. Mạnh Dịch Vân gật đầu, Hàn Nguyệt Nguyệt ngậm miệng không hỏi nữa, nơi này quả thật không phải là nơi nói chuyện.

Hàn Nguyệt Nguyệt đi theo phía sau Mạnh Dịch Vân, hai người một trước một sau ra khỏi Minh Nguyệt sơn trang. Người theo phía sau chính là Lục Thất Nguyệt, đuổi theo một đoạn đường, thấy không đuổi được, dậm chân tức giận, bị Mạnh Dịch Vân bỏ rơi không sao, ngay cả Hàn Nguyệt Nguyệt khinh công cũng cao như thế, trong lòng không phục lắm. Không còn thấy được bóng người, không thể làm gì khác hơn là trở về sơn trang.

22. Chương 21

Hàn Nguyệt Nguyệt đi theo phía sau Mạnh Dịch Vân, hai người thấy người theo phía sau không đuổi kịp tới mới dừng lại. “Mạnh đại ca, là ai vậy?”, dám ở bên trong Minh Nguyệt sơn trang theo dõi bọn họ, chẳng lẽ là Lục Phi Thiên?

“Là ai không quan trọng, hiện tại lại đi cầm địa xem một chút”, bí mật tạo nhiều binh khí như vậy cũng không phải là chuyện đơn giản, có thể uy hiếp đến Đại Khánh Vương triều, cho nên nhất định phải tra rõ ràng người đứng sau lưng Lục Phi Hổ là ai, hắn dám đánh Mạnh độc chiếm thiên hạ chỉ có một con đường chết.

“Lại đi? Những người đó võ công cao như vậy, người lại đông, lần trước thật vất vả mới trốn được ra ngoài”, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức nghĩ đến tình huống nguy hiểm tối hôm qua, hơn nữa cánh tay Mạnh Dịch Vân lại bị thương, tỷ lệ có thể trốn so với hôm qua còn thấp hơn. “Bọn họ hẳn là đã dời địa điểm đi, hiện ở trong sơn động không ai, đi xem thử có đầu mối gì hay không”, hắn đã gọi Tần Minh âm thầm điều tra, nhưng người sau lưng kia cực kỳ giảo hoạt, căn bản không tìm được bất kỳ đầu mối nào, cho nên trước theo Lục Phi Hổ xem có thể thu hoạch được gì hay không.

Hai người trở lại nơi ngày hôm qua, Mạnh Dịch Vân đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt một cây đuốc, đi theo phía sau Mạnh Dịch Vân, theo miệng một sơn động đi vào, cửa động này lớn hơn cửa nàng chui chính hôm qua, hơn nữa lại gần, mới một lần rẽ đã đến nơi rên rúc ngày hôm qua thấy, trên mặt đất còn có lưu lại tro than màu xám, có thể là do đi quá mau, chưa kịp tiêu hủy.

Hàn Nguyệt Nguyệt dùng cây đuốc chiếu vào trong góc tường, gõ gõ, xem thử mặt kia có rỗng không, trước kia xem tivi cũng diễn như vậy, chỉ chốc lát sau, quả nhiên ở một chỗ bình thường trên mặt tường xuất hiện một cái cửa không cao, đại khái dài rộng mét rưỡi. Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức quay đầu nói cho Mạnh Dịch Vân, “Mạnh đại ca, nơi này có cái cửa”, Mạnh Dịch Vân đi tới bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt, đưa tay đẩy, cửa không động dấy, “Lui về sau”. Hàn Nguyệt Nguyệt lui về sau mấy bước, Mạnh Dịch Vân một cước

đá văng phiến cửa gỗ nhỏ kia, thành thịch một tiếng, cửa mở ra, Hàn Nguyệt Nguyệt che miệng lại, mặc dù không nhìn thấy, nhưng nhất định là có tro bụi.

Mạnh Dịch Vân đưa tay cầm lấy cây đuốc chiếu bên trong, không có phát hiện cơ quan nào mới khom lưng đi vào, đem thạch động tìm một lần, đây là nơi bọn hắn dùng để nghỉ ngơi, trừ một cái ghế, không có đặc biệt gì.

“Chúng ta đi ra ngoài tìm xem”, nơi này không có phát hiện gì, nhưng là bọn hắn nhiều người như vậy, không thể nào chỉ có một nơi này để nghỉ ngơi, phía ngoài nhiều đường như vậy, có lẽ sẽ tìm được chút đầu mối. Hàn Nguyệt Nguyệt đi theo phía sau Mạnh Dịch Vân, nàng rất sợ đi lạc, nơi này nhiều con đường bằng đá như vậy, vạn nhất đi nhầm thì thật phiền toái.

Quả nhiên ở bên trong một con đường đá phát hiện mấy thứ giống như động vừa rồi, nhưng cũng trừ những thứ đó ra thật đúng là không có gì nữa. “Chúng ta ra ngoài đi”, những người này rất cẩn thận, không có để lại dấu vết gì cho bọn họ, thật ra thì Mạnh Dịch Vân cũng chỉ là tới thử thời vận mà thôi. Thành linh, “A ~” Mạnh Dịch Vân nghe được tiếng kêu Hàn Nguyệt Nguyệt, lập tức quay đầu, “Sao vậy?”. Hàn Nguyệt Nguyệt sờ sờ cái trán, đau đến nổi nước mắt đều chảy ra, đi ở phía trước cũng không nhắc nhở nàng một tiếng, Hàn Nguyệt Nguyệt đẩy tay Mạnh Dịch Vân ra, chỉ giả vờ quan tâm!

Mạnh Dịch Vân hoàn toàn vô tội, hắn nào có làm gì a, thấy trán Hàn Nguyệt Nguyệt đụng vào vách đá, hắn chỉ là đưa tay xem nàng có nghiêm trọng không mà thôi, không hiểu tại sao bị Hàn Nguyệt Nguyệt phủ tay, hắn nào biết được ý nghĩ của Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Đừng làm rộn, nhịn một chút, đi ra ngoài trước đã”, Mạnh Dịch Vân kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt, xoay người đi ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt thử mấy lần kéo tay lại đều rút không ra, trong lòng rất ủy khuất, mình bị thương, sao không ôn nhu một chút, lại hung dữ như vậy.

“Ta nhìn xem, có nghiêm trọng không”, ra khỏi cửa động Mạnh Dịch Vân dừng lại xoay người đưa tay vén tóc mai Hàn Nguyệt Nguyệt ra, lấy cây đuốc chiếu xuống, chỉ thấy màu sắc thái dương so với xung quanh thẫm màu một chút, hắn là bị bầm. Hàn Nguyệt Nguyệt tay được tự do, cử động ngón tay, nắm chặt như vậy làm đau chết. Đối với động tác của Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt lui về sau một bước, đem tóc mai phủ xuống, “Mạnh đại ca, nam nữ thụ thụ bất thân”, Hàn Nguyệt Nguyệt đột nhiên phát ra lời nói, Mạnh Dịch Vân tay dừng tại giữa không trung.

Hàn Nguyệt Nguyệt không biết mình tại sao lại nói một câu như vậy, nhưng suy nghĩ một chút, bọn họ mặc dù quen thuộc nhưng không thân thiết đến loại tình trạng này, nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, quả thật phải chú ý một chút, tránh bị người ta chiếm tiện nghi. Thấy Mạnh Dịch Vân nhìn mình không nói gì, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy hai người như vậy rất lúng túng.

Mạnh Dịch Vân thả tay xuống, không biết mở miệng như thế nào, hơn một tháng qua, hắn cảm thấy Hàn Nguyệt Nguyệt rất thoải mái, hai người chung đụng rất tùy ý, hắn không có chú ý phương diện lễ tiết nam nữ, đột nhiên bị Hàn Nguyệt Nguyệt phát ra một câu như vậy, thật đúng là không biết phản ứng gì cho phải. Đợi tinh thần phục hồi lại, Hàn Nguyệt Nguyệt sớm không thấy bóng dáng đâu, không còn cách nào khác chính mình đành hướng Minh Nguyệt sơn trang bay đi.

“Mấy ngày qua quấy rầy thanh tĩnh của Lục trang chủ, chuyện bây giờ đã giải quyết tốt, Bồn vương cũng nên cáo từ”, sáng sớm Mạnh Dịch Vân cùng Hàn Nguyệt Nguyệt cùng tới từ giả Lục Phi Thiên, Lục Thất Nguyệt nhận được tin tức, lập tức chạy tới đại sảnh. “Vương gia làm sao đi nhanh như vậy, không phải là phải ở năm sáu ngày sao?”, thấy Lục Thất Nguyệt vội vàng vàng đi vào, Lục Phi Thiên mặt nhăn nhu, Thất Nguyệt này tâm tư Vương gia sao lại không hiểu. “Chuyện đã xong xuôi, sao còn có thể tiếp tục quấy rầy nữa”, Lục Thất Nguyệt dùng hết sức hướng Lục Phi Thiên nháy mắt, hy vọng Mạnh Dịch Vân lưu lại.

“Vương gia đã đi xa tới một chuyến, ở thêm vài ngày, nào có quấy rầy gì”. Hàn Nguyệt Nguyệt thấy bộ dạng của hai người kia, có chút im lặng, các người cũng không cần lộ liễu như vậy, một người hồ ly như Mạnh Dịch Vân vậy có thể không nhìn ra các người có mục đích gì sao? Người ta cũng đã từ chối, cô ta nên chấm dứt ngay, cứ phản đối như vậy, nam nhân gặp làm sao quý trọng cho được.

“Ta ơn trang chủ tính toán chu đáo, chỉ là chúng ta cũng cần đi những nơi khác xử lý chút chuyện, thật sự là đáng tiếc, lần sau có cơ hội nhất định ở lại nhiều ngày hơn”. Lục Thất Nguyệt về mặt đưa đám nhìn Mạnh

Dịch Vân, nàng thật vất vả mới chờ được Mạnh Dịch Vân tới một chuyến, mới hai ngày lại muốn đi.

23. Chương 22

Thấy Mạnh Dịch Vân cố ý muốn đi, Lục Phi Thiên cũng không còn lý do lưu lại nữa: “Nếu đã như vậy, Vương gia và Hàn cô nương thượng lộ bình an, Lục mỗ có chỗ nào đối đãi không chu toàn xin thứ lỗi”.

“Trang chủ khách khí”, Lục Phi Thiên đưa bọn họ ra khỏi cửa, lại cùng Mạnh Dịch Vân khách sáo mấy câu mới quay vào. Mấy người chậm rãi ung dung đi xuống thang đá, đi xuống dưới so với đi lên đi đơn giản hơn nhiều, cho nên cũng không có người than phiền muốn dùng khinh công.

“Tiểu thư, xe ngựa chúng ta ở bên kia”, Tiểu Tinh chỉ vào xe ngựa ven đường, mắt không mù đều có thể nhìn thấy mà Tiểu Tinh lại lớn tiếng như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt trực tiếp hướng xe ngựa đi tới. Tối ngày hôm qua đến giờ, Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân không nói với nhau một câu nào, cũng là Hắc Ung và Tiểu Tinh ở giữa chuyển lời.

“Tiểu thư, chúng ta bây giờ đi đâu a?” lên xe ngựa, Như Họa vội vàng hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, nàng cũng không biết đi đâu, đi theo Mạnh Dịch Vân là được. Nhận được trả lời của Hàn Nguyệt Nguyệt, Như Họa cả người cứng đờ, tiểu thư sao một chút cũng không quan tâm đến lộ trình, đại hội võ lâm còn hơn một tháng, không đến nổi lên đường sớm như vậy. Các nàng phát hiện tiểu thư và Vương gia không khí là lạ, trước kia hai người gặp mặt vừa nói vừa cười, nhưng sáng nay đến bây giờ, hai người một câu cũng không nói.

7a4b840f64b37684aa6457f1

Nằm ở trong xe ngựa, Hàn Nguyệt Nguyệt có chút muốn ngủ, tối hôm qua mất ngủ, trời sáng mới ngủ được chốc lát, nhưng Mạnh Dịch Vân lại tới thúc dục đi sớm, trong lòng rất không thoải mái. Nhưng quay đầu lại nghĩ tới, bọn họ không có quan hệ gì, người ta đường đường là một Vương gia có thể đối với mình như vậy đã rất tốt, mình tại sao để tâm vào những chuyện vụn vặt, đem Mạnh Dịch Vân đắc tội thì lỗ vẫn là mình, nghĩ thông suốt, trong lòng thư thái nhiều, nhắm mắt lại ngủ mới là quan trọng nhất.

“Tiểu thư, xuống xe”, Hàn Nguyệt Nguyệt bị Như Tuyết đánh thức, mở tròng mắt, “Giờ nào rồi?”, Như Họa kéo Hàn Nguyệt Nguyệt dậy, Như Tuyết sửa sang lại đầu tóc, “Buổi trưa, Vương gia gọi xuống xe”. Hàn Nguyệt Nguyệt chờ hai người sửa soạn xong mới vén rèm rồi xuống xe. Là một khách điểm, người đến người đi, Hàn Nguyệt Nguyệt đi vào, liền thấy Mạnh Dịch Vân ngồi ở bàn trong góc. Hắn giận sao? Trước kia Mạnh Dịch Vân đều là đợi nàng cùng vào, hôm nay lại không đợi, có phải mình tối hôm qua hơi quá mức hay không, người ta bắt quả cũng là quan tâm chính mình mà thôi.

“Mạnh đại ca, chúng ta trực tiếp đến Hoàng Sơn hay lại đi nơi nào nữa?”, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, thấy hai người không nói lời nào không khí là lạ, liền mở miệng trước nói. “Không có chuyện gì, trực tiếp đi Hoàng Sơn, dù sao cũng không vội, từ từ đi”, Mạnh Dịch Vân tối hôm qua trở về tự hỏi Hàn Nguyệt Nguyệt câu nói kia rất chân thành, Hàn Nguyệt Nguyệt là một cô nương chưa chồng, quả thật phải chú ý lễ tiết, bởi vì chuyện tối ngày hôm qua, hẳn cho là Hàn Nguyệt Nguyệt giận nên không biết làm sao mở miệng.

“Hiện tại mới đầu tháng, lại có hơn một tháng nữa, có phải quá sớm hay không?”, từ nơi này đi Hoàng Sơn tới đa cũng chỉ nửa tháng, có gấp cũng không vội vã như vậy chứ. “Không còn sớm, chúng ta trên đường đi chậm chút ít, đầu tháng sau đến Hoàng Sơn là được”, Mạnh Dịch Vân bưng chén trà trên bàn lên, tiểu nhị mang món ăn tới, Hàn Nguyệt Nguyệt sớm đói bụng, cầm lấy chiếc đũa không khách khí bắt đầu ăn. Mạnh Dịch Vân từ nhỏ đã được dạy lễ nghi, ăn cơm đương nhiên là nhai kỹ nuốt chậm, thấy bộ dạng Hàn Nguyệt Nguyệt liền lắc đầu.

“Mạnh đại ca, tối hôm qua thật xin lỗi”, Hàn Nguyệt Nguyệt ăn no, để đũa xuống, là mình cố tình gây sự, nàng rất cần vì hành vi của mình nói xin lỗi, nàng sợ Mạnh Dịch Vân mang thù.

Mạnh Dịch Vân ngẩng đầu, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt một bộ dáng nhận lỗi, trả lời đến: “Là ta lỗ mãng, hôm nay ở nơi này nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại lên đường”.

Ăn cơm xong, Hàn Nguyệt Nguyệt trở lại gian phòng, nhưng cũng ngủ không được, “Tiểu thư, có muốn dậy hay không?”, Như Họa nghe được thanh âm Hàn Nguyệt Nguyệt lần qua lộn lại, để quyển sách trên tay

xuống, đây là bí tịch võ công nàng rất vất vả mới tìm được, đi tới bên giường. “Tiểu thư, chúng ta đi ra ngoài dạo phố nhé?”, ở Minh Nguyệt sơn trang mấy ngày qua, các nàng mỗi ngày đều ngủ gật ở trong phòng, ở đâu cũng không đi được, nhàm chán sắp chết, bây giờ nghe đến thanh âm huyền ảo trên đường, trong lòng ngứa ngáy.

“Người không đi nghỉ ngơi ở nơi này coi chừng ta chính là vì điều này sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy đi tới bên cạnh bàn rót chén trà giải khát, mới vừa rồi cơm nước xong Hàn Nguyệt Nguyệt gọi ba nha đầu đi nghỉ ngơi, nhưng Như Họa dám lưu lại chiếu cổ nàng, Hàn Nguyệt Nguyệt hiểu rõ tính tình các nàng khẳng định là không chịu nổi nữa.

“Tiểu thư, người xin hãy thương xót ta đi, ta buồn chết đi rồi”, Như Họa cảm y phục qua cho Hàn Nguyệt Nguyệt mặc vào, lôi kéo nàng ngồi ở xuống chải tóc. “Được rồi, ta tự mình làm”, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không tin tay nghề Như Họa, không đem đầu tóc nàng triệt tiêu hết mới là lạ, cầm lược trong tay Như Họa qua chải xuống mái tóc thẳng.

Như Ngọc không ở bên cạnh, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng lười làm những kiểu tóc phức tạp kia, tùy ý dùng ruybăng vén lên, những thứ trâm cài tóc và vân vân thứ đều đem nhiều phiền toái, cho nên hết thấy cũng không dùng. Đến cái thế giới này mười sáu năm qua, Hàn Nguyệt Nguyệt chưa bao giờ bôi qua phấn, thấy gương mặt của chính mình lớn lên rất hài lòng, không cần thiết những thứ kia, dùng sẽ chỉ làm da biến dạng.

“Tiểu thư xinh đẹp nhất, không bôi phấn cũng có thể nghiêng nước nghiêng thành”, Như Họa thấy Hàn Nguyệt Nguyệt quần áo mộc mạc tùy tiện, trên đầu cũng không mang cái gì, sạch sẽ, làm cho người ta một loại cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, thật giống như là người phàm ở chốn tiên tử.

“Người nói ta một tiếng thôi cũng có thể đi ra ngoài rồi, không cần khen tặng ta như vậy”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy, Như Họa lập tức cầm lấy kiếm trên bàn đi theo ra.

Đến cửa, Hàn Nguyệt Nguyệt đột nhiên dừng lại, “Có mang tiền hay không?”, “A? Ta đây liền đi lấy”, nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nhắc nhở, Như Họa lập tức về gian phòng.

Hàn Nguyệt Nguyệt vỗ vỗ ngực, may là nhớ ra, nếu không đi dạo phố mà không mang tiền rất mất thể diện.

24. Chương 23

Xe ngừng chuyển động, bây giờ đã nửa tháng sau, đến thành Ly, Hàn Nguyệt Nguyệt rốt cục có lấy hết dũng khí chạy đến Mạnh Dịch Vân đàm phán: “Mạnh đại ca, chúng ta có thể ở chỗ này nghỉ ngơi mấy ngày hay không?”, dù sao cũng đã đến thành Ly, chỉ hơn mười ngày là có thể đến Hoàng Sơn, thời gian vẫn còn kịp, nàng không muốn hại cái mạng nhỏ của mình, mỗi ngày ở trong xe ngựa xóc lên xóc xuống, toàn bộ thân thể đều nhanh mệt rã rời.

Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt mỗi lần xuống xe cũng là một bộ dạng rất mệt mỏi, không đành lòng hành hạ nàng nữa, “Được, dù sao thời gian còn sớm, chúng ta ở nơi này nghỉ ngơi mấy ngày”, nghe được Mạnh Dịch Vân tuyên bố xong, Hàn Nguyệt Nguyệt vô cùng kích động. Chuyến đi lần này làm cho nàng thật cảm nhận được, sau này ra ngoài đi một người mới là tốt, có thể ban ngày ngủ, buổi tối lên đường, vừa làm việc nhanh vừa tốn ít thời gian, hơn nữa không cần chịu tội như hiện tại, cả nhóm người mỗi ngày cứ chậm rãi ở trong xe ngựa quá mệt.

“Mạnh đại ca, huynh thật là tốt, rốt cục có thể ngủ nướng”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới Mạnh Dịch Vân bên cạnh, hăng hái vuốt đuôi ngựa, vậy mà Mạnh Dịch Vân vẫn chịu đựng được.

“Đi thôi, đi vào ăn cơm trước”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi theo sau Mạnh Dịch Vân vào khách điếm, thành Ly là một thành lớn, nhân khẩu cũng nhiều, cho nên rất náo nhiệt, khách điếm người đến người đi, làm ăn rất tốt, dù sao hết thấy đều có Hắc Ưng làm hết, chủ tớ Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ nghe người ta an bài là được, ung dung mừng rỡ.

Hàn Nguyệt Nguyệt vừa đi vào cửa, bên trong liền có một người vọt ra, Hàn Nguyệt Nguyệt chưa kịp tránh ra đã bị đụng phải, may là động tác Tiểu Tinh mau lẹ mới không bị ngã trên mặt đất. “Không có mắt à”, đụng vào tiểu thư nhà mình, Tiểu Tinh một chút cũng chưa khách khí. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi”, nam tử

đụng vào Hàn Nguyệt Nguyệt kia trên người đeo một bao quần áo, hẳn là cũng tới ở trọ, không ngại đầu, chỉ nói hai câu thật xin lỗi, vội vàng vàng chạy ra ngoài. “Người này làm sao thế?”, “Quên đi, người ta có lẽ có việc gấp”, dù sao mình cũng không có chuyện gì, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng lười so đo, lôi kéo Tiểu Tinh vào khách điểm.

Hàn Nguyệt Nguyệt là lần thứ hai tới thành Ly, lần đầu tiên là lúc Thiên Hương lâu khai trương. Thiên Hương lâu hiện nay phủ đầy các thành lớn ở Đại Khánh, thành Ly này đương nhiên cũng không ngoại lệ, chẳng qua là kể từ sau khi khai trương, vẫn luôn là Tư Tư và Như Song quản, nàng vẫn chưa đến đây lại, hiện tại vừa lúc có cơ hội, tự nhiên muốn đi chiếu cố chỗ làm ăn của mình một chút.

Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới ngồi xuống đối diện Mạnh Dịch Vân, uống chén trà, “Mạnh đại ca, chúng ta đổi lại nơi ở có được hay không?”. Mạnh Dịch Vân đặt chén trà xuống, nhìn về phía Hàn Nguyệt, “Không thích khách điểm này sao?”, khắp bốn bề đây là khách điểm lớn nhất thành Ly này, Hàn Nguyệt Nguyệt chẳng lẽ không hài lòng? “Không phải, dù sao ở thành Ly không phải cũng có Thiên Hương lâu sao? Chúng ta ngụ ở đó là được”, tự mình sẽ thoải mái một chút, hơn nữa thức ăn lại hợp khẩu vị mình, tiết kiệm tiền, có nơi có thể ở, cần gì phải lãng phí.

“Bản thân ta là đã quên, muội là chủ nhân của Thiên Hương lâu”, Mạnh Dịch Vân tùy ý, ở đâu cũng được, nếu Hàn Nguyệt Nguyệt đã nói, hẳn cũng không có lý do gì để cự tuyệt.

“Ta chỉ là trên danh nghĩa mà thôi”. Mạnh Dịch Vân cười cười, gọi Hắc Ưng chuẩn bị, đoàn người hướng Thiên Hương lâu lên đường. Bây giờ là ban đêm, trên đường cực kỳ náo nhiệt, Như Họa Như Tuyết trên đường không ngừng vén màn lên trông ra ngoài.

“Tiểu thư, thành Ly này so với thành Tứ Phương cũng thật náo nhiệt”, hai cái nha đầu nhìn bên ngoài mặt chộn rộn. Thiên Hương lâu ở khu vực phồn hoa nhất thành Ly, rất dễ tìm, đoàn người đến cửa Thiên Hương lâu xuống xe, lập tức có tiểu nhị tiến lên chiêu đãi.

Đưa xe ngựa giao cho tiểu nhị, mấy người đi vào bên trong, cái bàn ở hành lang cũng ngồi đầy người, Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng cao hứng, giống như thấy nén bạc óng ánh đang hướng túi tiền của mình bay vào. (tưởng tượng thật là sinh động.haha)

“Khách quan, mời lên lầu”, dưới sự hướng dẫn của tiểu nhị, mấy người đi đến Hà viên. “Lầu Thiên không còn nhả gian sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt không thích nhiều người, nơi này hiệu quả cách âm không tốt, hơn nữa cách vách đều có người.

“Còn có Đông cư, khách quan muốn đổi sao?”, tiểu nhị tự nhiên nhìn ra mấy người Hàn Nguyệt Nguyệt là khách quý, không thể đắc tội được, cho nên rất nhiệt tình chiêu đãi. “Dẫn chúng ta đi Đông cư”, tất cả Thiên Hương lâu kết cấu đều giống nhau, cho nên Thiên Hương lâu ở thành Ly này đương nhiên là giống ở thành Tứ Phương.

Hàn Nguyệt Nguyệt đem mỗi phía sau Thiên Hương lâu xây một tiểu viện riêng, thuận tiện lúc đến có chỗ ở, bình thường Tư Tư và Như Song tới làm việc cũng là ở hậu viện.

“Tiểu thư, chúng ta đi sắp xếp chỗ ở”, hạ nhân ăn cơm xong tự nhiên là không thể cùng chủ tử ngồi cùng nhau, cho nên Hắc Ưng và mấy người Tiểu Tinh liền lui xuống, Đông cư cũng chỉ còn lại hai người Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân.

Tiểu Tinh tìm được trưởng quầy nói rõ người tới, trưởng quầy biết chủ nhân đến tìm, tự nhiên thật cao hứng đi bố trí. Chủ nhân chỉ có khai trương mới tới, cách đây cũng hai năm rồi, hôm nay đột nhiên cũng không biết vì chuyện gì đến, xem ra hẳn phải cẩn thận một chút, chộc giận chủ nhân, hẳn cũng không có quả ngon để ăn.

Bởi vì ban đêm khách nhân khá nhiều, tất cả mọi người không nhàn rỗi, không tìm được người quét hậu viện, trưởng quầy không còn cách nào khác tự thân ra ngoài tìm tạm thời bốn người làm, đem bên trong hậu viện tổng vệ sinh một lần, lại đem dụng cụ sắp hai bên, bởi vì thời gian không đủ, nếu không trưởng quầy khẳng định còn có thể đem rèm cửa sổ trong phòng thay mới.

Tiểu Tinh mang theo Như Họa Như Tuyết và Hắc Ưng đến trong phòng hậu viện ăn cơm, thấy trưởng quầy bộ dáng quần quít, mọi người lắc đầu. Ăn uống no đủ, mấy nha đầu mới đi chuẩn bị gian phòng cho Hàn

Nguyệt Nguyệt, nước nóng, y phục, Hàn Nguyệt Nguyệt ăn cơm trở lại có thể tắm rửa nghỉ ngơi.

“Như thế nào, có vừa miệng không?”, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ vào thức ăn đầy bàn hỏi Mạnh Dịch Vân, đây là tất cả món ăn chiêu bài của Thiên Hương lâu nàng mang lên một lượt, mặc dù có điểm lãng phí, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt vì để thể hiện ra phong độ chủ nhân, cho nên liền gọi tiểu nhị mỗi thứ một đĩa.

“Nguyệt Nguyệt, muối mời đầu bếp nơi nào, tay nghề không tệ”, Mạnh Dịch Vân ném vài miếng, quả thật không tệ, mùi vị cũng rất đặc biệt. Nghe được khích lệ của Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, chỉ vào một cái đĩa khác: “Ném thử cái này nữa”. Những đầu bếp này đều là nàng triệu tập từ thành Tứ Phương huấn luyện hai tháng mới có thể thượng hạng như vậy, hơn nữa dựa theo thực đơn và cách làm nàng cung cấp, mặc dù không có thể cho nàng thật hài lòng, nhưng mà cũng không tệ.

“Đậu hủ rất mềm”, Mạnh Dịch Vân ném xong cảm thấy đầu bếp trong cung cũng không hơn thứ này.

“Những món ăn này đều là ta nghĩ ra”, Hàn Nguyệt Nguyệt rất tự hào nói đến công lao của mình trước Mạnh Dịch Vân, nàng cảm thấy các tửu lâu khác chỉ được mỗi màu sắc rực rỡ, mùi vị không có gì đặc biệt, cho nên nàng mới tìm đường làm giàu từ điều này. Nơi này có rất nhiều món ăn mà những nơi khác không có, hẳn là là độc nhất vô nhị ở thời đại này.

“Không ngờ chỉ y thuật của muối rất à ngay cả tài nấu nướng cũng tinh thông như vậy”, hẳn vẫn cảm thấy Hàn Nguyệt Nguyệt là một cô gái có tài, tuổi còn trẻ, y thuật tinh xảo, hơn nữa bản lĩnh làm ăn cũng rất thông thạo, trong khoảng thời gian chung đụng với nhau, hẳn đối với Hàn Nguyệt Nguyệt thưởng thức càng ngày càng nhiều.

Hàn Nguyệt Nguyệt đưa tay gấp miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào trong chén, “So với Mạnh đại ca, Nguyệt Nguyệt như mèo đấu với hổ, Mạnh đại ca chó giễu cợt ta”, những cái khác không nói, ngân hàng tư nhân nam bắc dưới cờ Mạnh Dịch Vân đều lớn hơn của nàng gấp mấy lần, chính mình so với người ta quả thực là như hạt cát sa mạc.

“Mạnh đại ca, nói mới nhớ ta còn thiếu tiền huynh, ta bây giờ có cần phải trả huynh không?”, Hàn Nguyệt Nguyệt đột nhiên nhớ tới ba năm trước đây gọi Tiểu Tinh đến lấy khoản tiền kia, vốn là muốn sau khi có tiền lập tức trả lại, nhưng đến hiện tại cũng chưa có trả.

“Thiếu tiền ta? Nguyệt Nguyệt mượn ta khi nào, ta làm sao không nhớ rõ?”, Mạnh Dịch Vân dừng động tác tay lại, hẳn tất nhiên biết Hàn Nguyệt Nguyệt cầm lệnh bài lấy khoản tiền kia, nhưng mà trên mặt giả vờ tạo ra một bộ dạng khó hiểu.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngượng ngùng cúi đầu, “Ta lấy lệnh bài huynh cho đến ngân hàng tư nhân, bắt quá vốn định có tiền sẽ trả lại, chẳng qua là không có cơ hội gặp Mạnh đại ca, hiện tại gặp đương nhiên là phải trả”. Hàn Nguyệt Nguyệt nhấn mạnh âm thanh rất chân thành là mình thật sẽ trả tiền.

Thấy bộ dạng Hàn Nguyệt Nguyệt, Mạnh Dịch Vân trên mặt mới giả ra một vẻ mặt nghi hoặc giải thích: “Nếu là lệnh bài ta uội, muối cầm nó đi lấy vậy sẽ là của muối”, hẳn đã không nghĩ tới, Hàn Nguyệt Nguyệt ba năm qua cũng chỉ mang lệnh bài lãnh ba vạn lượng bạc. Cho dù lấy nhiều hơn nữa hẳn cũng sẽ không hỏi tới, dù sao đã cho người, người ta xử trí như thế nào là chuyện của người ta, chỉ cần không làm chuyện gì ảnh hưởng đến hẳn là được rồi.

“Sao có thể như vậy được, mặc dù tiền không nhiều lắm, nhưng là liên quan đến vấn đề nhân cách, ta nói trả là nhất định sẽ trả”, nàng mặc dù thích tiền, nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ chiếm tiện nghi người ta, nếu nói quân tử yêu tiền nhưng cũng phải có đạo lý, Hàn Nguyệt Nguyệt nàng quyết không phải loại người như vậy.

Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt bộ dáng nghiêm túc, cười cười, “Nếu nói như vậy, tiền lãi cũng phải tính một lượt chứ”. A ~ cái gì, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn về phía Mạnh Dịch Vân, trả lãi ư? Nàng đến không nghĩ qua, cẩn thận hỏi: “Ba vạn lượng cộng thêm ba năm tiền lãi là bao nhiêu?”, Mạnh Dịch Vân tính một chút: “Theo như quan hệ của chúng ta mà nói, ta uội lãi thấp nhất, ba vạn lượng một năm ba mươi lượng, ba năm tổng cộng là ba vạn chín mươi lượng”. Hàn Nguyệt Nguyệt tính toán, nhiều như vậy, chín mươi lượng là thấp nhất ư, nàng không biết ngân hàng tư nhân của Mạnh Dịch Vân tiền lãi cao như vậy, sớm biết nàng sẽ đem tiền đến trang của hẳn trả rồi.

25. Chương 24

Trong lòng mặc dù rất đau nhưng trên mặt Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn một bộ dáng hào phóng: “Được, không phải là chín mươi lượng ư, ta hiện tại trả cho huynh”. Hàn Nguyệt Nguyệt chuẩn bị đứng dậy đi xuống hỏi trưởng quầy Thiên Hương lâu này xem hiện tại vốn lưu động có bao nhiêu, không đủ sẽ đi ngân hàng lấy thêm.

“Không vội, dù sao không tiện mang theo, đợi đại hội võ lâm kết thúc mọi người hãy trả cho ta đi”, Mạnh Dịch Vân vốn định trêu chọc Hàn Nguyệt Nguyệt, khoản tiền kia sao có thể đòi lại. Thấy bộ dáng Hàn Nguyệt Nguyệt gấp gáp, không còn cách nào khác là lập tức tìm một cái cớ.

“Vây cũng tốt, đợi sau khi đại hội võ lâm kết thúc ta trả lại huynh”, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, tiếp tục ngón hết thức ăn ngon trên bàn, vẫn là thức ăn nhà mình ăn ngon hơn.

“Cái này là sườn xào chua ngọt nhưng mùi vị chưa phải chính tông, còn đậu hủ này chưa chín, mùi vị cá viên chiên cũng kém một chút, khi nào có thời gian, ta sẽ tự mình xuống bếp làm cho huynh nếm thử cái gì gọi là chính tông”, Hàn Nguyệt Nguyệt ăn no, bỏ đũa xuống, chỉ vào món ăn trên bàn, dạy bọn thế nào cũng làm không ra được đúng mùi vị.

“Được, có thể ăn thức ăn chủ nhân Thiên Hương lâu tự mình làm, thật là vinh hạnh của ta”, Mạnh Dịch Vân vẫn giữ vững tư thế cao quý chính mình từ từ thưởng thức thức ăn trên bàn.

“Tiểu thư, phía trước có người té xỉu”, vốn đang đi dạo phố, chủ tớ mấy người đột nhiên thấy phía trước một nhóm người vây quanh, Hàn Nguyệt Nguyệt gọi Tiểu Tinh đi xem thử là chuyện gì.

“Chuyện gì xảy ra? Té xỉu không ai đưa đi y quán sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt thả ra cây trâm trong tay ra, quay đầu nhìn về phía một nhóm người vây ở phía trước. Quá vô đạo đức, không đưa đi thì thôi, lại vây quanh xem náo nhiệt, không sợ hại chết người a.

“Người nọ tướng mạo rất đáng sợ, không ai dám tiến lên”, Hàn Nguyệt Nguyệt bước nhanh đi tới, làm một người thầy thuốc, nàng không thể làm như không thấy. Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới, mấy nha đầu lập tức cùng theo.

Hàn Nguyệt Nguyệt chen vào trong đám người, chỉ thấy một nam tử gầy chỉ còn da bọc xương nằm trên mặt đất, kinh mạch dưới làn da cũng đã nổi lên hơn nữa còn là màu đen, rất kinh khủng. Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tiến lên, lập tức có người nhắc nhở: “Cô nương không cần đến, tránh dính thứ không sạch sẽ”, “Đúng vậy a, cô nương, đã có người đi mời đại phu”, những người bên cạnh phụ họa, người ta cũng là một lòng hảo tâm. Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người: “Cảm ơn mọi người quan tâm, không dỗi gạt mọi người, ta là đại phu, ta xem người này nếu là cứu trễ chỉ sợ sẽ nguy hiểm tánh mạng, ta trước xem cho hắn một chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt không để ý tới những người đó, đi tới bên cạnh người nằm trên đất ngồi xổm xuống, đưa tay bắt mạch, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt sắc mặt hoảng sợ, Tiểu Tinh lập tức tiến lên gọi: “Tiểu thư”. “Đừng tới, lập tức đi nha môn mời Tri phủ đại nhân tới đây”, Hàn Nguyệt Nguyệt ngăn cản mấy nha đầu nhích tới gần, các nàng đã từng chứng kiến y thuật của Hàn Nguyệt Nguyệt, hiện tại Hàn Nguyệt Nguyệt hoảng sợ như vậy, khẳng định vấn đề rất nghiêm trọng, Tiểu Tinh ở lại coi chừng dùm Hàn Nguyệt Nguyệt, Như Họa Như Tuyết chia ra đi Tri Phủ và khách điểm.

Tiểu Tinh biết Tri Phủ nhất định sẽ không tín nhiệm lời nói của Hàn Nguyệt Nguyệt cho nên nói Như Tuyết đi khách điểm gọi Mạnh Dịch Vân tới đây, có Vương gia ở, chuyện hẳn là dễ làm một chút.

Hàn Nguyệt Nguyệt đem người nằm trên mặt đất kiểm tra trên thân người và những chỗ khác, lấy ra ngân châm châm vào đường hô hấp, tạm thời phong tỏa hơi thở người nọ. Người chung quanh thấy Hàn Nguyệt Nguyệt báo cho Tri phủ đại nhân, chuyện kia khẳng định rất nghiêm trọng, có chút sợ rước họa vào thân liền lập tức rời đi, còn có một ít người muốn xem náo nhiệt vẫn vây quanh lại ở kia.

26. Chương 25

“Chuyện gì xảy ra?” Mạnh Dịch Vân nghe được lời Như Tuyết nói, lập tức chạy tới, đi tới bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không ngăn đầu, tiếp tục bắt mạch, “Chờ đến nha môn rồi hãy

nói”, chuyện này cũng không phải là nói giỡn, Hàn Nguyệt Nguyệt tận lực làm ình bình tĩnh.

Nghe được khẩu khí Hàn Nguyệt Nguyệt, Mạnh Dịch Vân tự biết chuyện này nghiêm trọng, nhìn xung quanh, sao đã lâu cũng không thấy người nha môn đến, thật là đám ăn hại, Mạnh Dịch Vân trong lòng hung hăng mắng.

Một lát sau, kia Tri Phủ mới thông thả lắc lư mang theo mấy người đến, mới vừa mới nghe được thông báo nói trên đường có người té xỉu, chút ít chuyện như vậy cũng dám kinh động hần, hung hăng đem người truyền vào mắng một trận. Như Họa thấy tên cầu quan kia không để ý mình, nhất quyết xông vào, lấy kiếm gác ở trên cổ hần uy hiếp, hần mới dẫn người tới.

“Người ở phương nào, nhìn thấy Tri phủ đại nhân lại không quỳ xuống?”, người xem náo nhiệt sớm được chứng kiến bản lĩnh Khâu Tri Phủ, cho nên Khâu Tri Phủ vừa xuất hiện, tất cả mọi người tự động biến mất.

“Tiểu thư, Tri phủ đại nhân tới”, Như Họa thấy người tới, chạy đến bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt. Mạnh Dịch Vân nghe được lời kia, mặt nhăn nhu. Xem ra cuộc sống những Tri Phủ này trôi qua rất thư thái cho nên quên mất bốn phận của mình.

“Vân Vương gia ở chỗ này, còn dám làm càn”, Tiểu Tinh thật sự là nhìn không vừa mắt cầu quan hưởng bổng lộc mà không chịu làm việc. Nghe được lời Tiểu Tinh, Khâu Tri Phủ lập tức phục hồi tinh thần, ánh mắt quan sát kỹ phía trước, Mạnh Dịch Vân ném cho hần cái lệnh bài. “Hạ quan khẩu kiến Vương gia, không biết Vương gia giá lâm không có tiếp đón từ xa”, nhìn thấy lệnh bài, Khâu Tri Phủ kia lập tức quỳ xuống, đúng là ra cửa không bước chân thuận, nếu là đắc tội pho tượng Phật này, hần nhất định sẽ chết. Người đi theo phía sau Khâu Tri Phủ thấy thế, lập tức quỳ xuống theo.

Nhìn người phát run trên mặt đất, Mạnh Dịch Vân thu hồi lệnh bài, “Đứng lên đi, lập tức gọi người đem người trên té xỉu mặt đất trở về nha môn”, “Dạ, người đâu, đem người mang trở về nha môn”. Nhận được lời Mạnh Dịch Vân, Khâu Tri Phủ một chút cũng không dám chậm trễ, bò dậy, gọi người đem người kia về nha môn.

Đem người đặt lên băng ca, Hàn Nguyệt Nguyệt lấy ra một lọ thuốc rắc ở xung quanh, làm xong hết thấy mới đi theo trở về nha môn.

“Nguyệt Nguyệt, chuyện gì xảy ra?”, vừa đến nha môn, Mạnh Dịch Vân lập tức hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt ý bảo Khâu Tri Phủ đem những người kia mau lui xuống, “Người này bệnh cùng một loại với ôn dịch, ta cũng không dám kết luận, cho nên cần quan sát một phen”. Ôn dịch? Nghe được lời đó người nào trên mặt cũng cực kỳ khó coi, nghiêm trọng nhất là Khâu Tri Phủ kia, nếu xuất hiện ôn dịch trong phạm vi hần quản lý, vậy thì mũi ô sa của hần cũng đừng mong giữ.

“Những năm gần đây cũng không có thiên tai gì xuất hiện qua, làm sao lại có ôn dịch?”, Mạnh Dịch Vân trong đầu ở tìm kiếm tình huống những năm gần đây, cũng không phát hiện nơi này có nạn gì, làm sao tự nhiên xuất hiện ôn dịch.

“Ta cũng không xác định có phải ôn dịch hay không, nhưng mà ta dám khẳng định một chút, loại bệnh này có thể truyền nhiễm qua không khí, tốc độ cực nhanh, cho nên ta đã dùng ngân châm phong tỏa hô hấp người này”, nàng chẳng qua là ở trong sách nhìn thấy qua, chính mình chưa bao giờ gặp phải, cho nên còn phải gần một bước kiểm tra mới có thể biết kết quả.

Truyền nhiễm trong không khí? Nghĩa là hô hấp cũng sẽ bị lây bệnh, trời ạ, tốc độ không phải bình thường a, hiện tại thành Ly xuất hiện người này, xung quanh có thể vài trăm đã bị lây gần đến toàn bộ, nếu là phong tỏa trễ, nếu truyền ra, thật không thể tưởng tượng nguy hiểm cỡ nào.

“Bây giờ lập tức phái người đi thăm dò người này từ đâu mà đến, phong tỏa tin tức”, Khâu Tri Phủ sớm bị hù đến sát góc tường, Mạnh Dịch Vân rống một tiếng như vậy nữa, hần bị làm cho sợ đến gan đều muốn nhảy ra khỏi, lập tức chạy ra ngoài.

“Nguyệt Nguyệt, khi nào mới có thể cho ra kết quả”, Mạnh Dịch Vân nhìn về phía Hàn Nguyệt Nguyệt, bất kể là độc hay là ôn dịch, hần đều phải tìm được nguyên nhân trong thời gian ngắn nhất, nếu không hậu quả thật không tưởng tượng nổi.

“Ôn dịch cũng không phải là một loại độc được lan tràn, bất kể là cái gì, chúng ta hiện tại chủ yếu nhất đúng là phải tìm được nguyên nhân vậy mới có nghiên cứu chế tạo ra thuốc giải”, Hàn Nguyệt Nguyệt lần này không có gì nắm chắc, dù sao thời gian quá ngắn, hơn nữa chỉ có một bệnh nhân, nghiên cứu chế tạo thuốc giải không phải là dễ dàng như vậy, hơn nữa được vật không thể trong thời gian ngắn nhất mà chuẩn bị đầy đủ được, cộng thêm tốc độ truyền nhiễm nhanh, người trúng độc nhất định là rất nhiều, được liệu cần thiết hẳn cực kỳ khổng lồ.

“Nói rất đúng, ta lập tức phái người đi thăm dò”, Mạnh Dịch Vân xoay người đi ra ngoài, thời gian này một khắc cũng không được làm trễ nãi, bọn họ thật sự là không tin được năng lực làm việc của Khâu Tri Phủ kia.

Hàn Nguyệt Nguyệt căn cứ bệnh trạng người nọ nãy ra mấy phương thuốc ứng phó, nhưng là vẫn không hữu dụng, thật mất mặt danh hiệu đệ tử thần y của nàng, nhưng mà mỗi lần thất bại, tinh thần thí nghiệm của Hàn Nguyệt Nguyệt liền lập tức được nâng lên, nàng cũng không tin nàng không trị được độc này.

[wallcoo]_cover_girl_painting_b637

“Tiểu thư, người nhìn kia, kinh mạch của hắn bắt đầu tiêu tan từ từ, có phải là thuốc chúng ta hữu hiệu hay không?”, Như Họa thấy sắc mặt người này bắt đầu không còn kinh khủng như trước, lập tức cao hứng, hai ngày này bọn họ cơ hồ cũng không thời gian nghỉ ngơi.

Hàn Nguyệt Nguyệt kiểm tra thân thể người nọ một lần, quả thật có chút chuyển biến tốt, nhưng nàng vẫn không thể nào nghiên cứu ra thuốc giải, thuốc này chỉ có thể khống chế mà thôi.

Ngoài ra, hai ngày nay, bên phía Mạnh Dịch Vân cũng chưa có tin tức gì truyền đến, thật là sốt ruột chết nàng. Theo đạo lý mà nói độc này truyền đi nhanh như vậy, đám người cùng một chỗ sẽ bị lây, nhưng sao vẫn khó tìm như vậy, hai ngày trôi qua rồi cũng không có tin tức. Đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu? Nhưng mà điều này cũng có thể chứng minh độc này mới bắt đầu, còn chưa khuếch tán ra.

“Nguyệt Nguyệt, thế nào rồi?”, Mạnh Dịch Vân vừa vào cửa liền hướng Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới, Hàn Nguyệt Nguyệt bỏ chén thuốc trong tay ra: “Có chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng là thuốc giải còn phải cần thêm mấy ngày”, Mạnh Dịch Vân nhìn người trên giường một chút, quả thật không kinh khủng như hai ngày trước vậy.

“Cực khổ uôi, Nguyệt Nguyệt”, Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt hai ngày này cũng không nghỉ ngơi qua, quần thâm mắt cũng xuất hiện, có chút đau lòng. Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười: “Đây là trách nhiệm của thầy thuốc, Mạnh đại ca không phải cũng giống vậy sao?”, nàng thân là thầy thuốc, tất nhiên lấy cứu người làm gốc, mà Mạnh Dịch Vân làm quan, cũng lấy dân chúng làm gốc, hai người điểm xuất phát là giống nhau, chẳng qua là hướng đi khác nhau mà thôi.

Đúng vậy a, bọn họ cũng giống nhau, Mạnh Dịch Vân cười cười. “Mạnh đại ca, có tin tức chưa?”, Hàn Nguyệt Nguyệt đến bên bàn ngồi xuống, chỉ có bệnh trạng của một bệnh nhân thì quá ít, không dễ dàng hốt thuốc đúng bệnh, nếu là có thêm mấy người, có lẽ sẽ có đột phá.

“Tra đến chỗ ở người này, người này tên là Tống Hải Kim, cha mẹ đều chết hết, cũng không còn vợ con, nghe người trong thôn nói hắn đã mất tích hơn hai tháng, ta tra xét người trong thôn, kết quả cũng không có dấu hiệu ôn dịch, nhưng trong hai tháng này hắn đi đâu thì không ai biết”. Mạnh Dịch Vân đã đến phạm vi trong vòng trăm dặm thành Ly tra xét, cũng chưa phát hiện cái gì.

Hàn Nguyệt Nguyệt suy nghĩ một chút, “Mạnh đại ca, nếu không có phát hiện nhóm lớn người trúng độc, vậy thì chứng minh đây không phải là ôn dịch, độc này truyền nhanh như vậy, cũng không phát hiện những người khác bị lây, có phải hay không là có người đang giả trò quỷ gì?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghiêm túc phân tích qua, chỉ có khả năng này là cao nhất.

Mạnh Dịch Vân cũng phỏng đoán qua, nhưng mà còn chưa tra được tin tức. “Nói rất đúng, ta đem người rút về, gọi Hắc Ưng mấy người bọn hắn âm thầm điều tra, như vậy mới không đánh rắn động cỏ”.

Hàn Nguyệt Nguyệt mỗi ngày không ngừng đổi thuốc cho người trên giường uống vào, còn Mạnh Dịch Vân đem đại bộ phận phái đi lui trở về. Người này thủ đoạn hạ độc không thua chính mình, Hàn Nguyệt Nguyệt ở trong lòng suy nghĩ ai có khả năng này.

Trừ Được cốc, trên giang hồ quen dụng độc chỉ có người trong Đường Môn, chẳng qua là tra xét trước sau cũng không thấy Đường Môn gần nhất có động tĩnh gì.

“Tiểu thư ~ tiểu thư, người nọ tỉnh rồi, mau tới đây a”, nghe được thanh âm Như Họa, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức chạy đi vào. Chỉ thấy người luôn luôn mê man kia mở mắt, cảnh giác nhìn các nàng, Hàn Nguyệt Nguyệt sợ hãi tâm tình kích động, đứng cách giường không xa: “Đừng sợ, chúng ta đã cứu người”. Có thể lời nói Hàn Nguyệt Nguyệt có tác dụng, ánh mắt người nọ sáng ngời, bởi vì tiếng nói bị khan nên Hàn Nguyệt Nguyệt nghe không rõ hẳn đang nói cái gì.

27. Chương 26

Hàn Nguyệt Nguyệt từ từ đi tới: “Người nói gì?”, đem lỗ tai nhích tới gần, “A, a ~”, Hàn Nguyệt Nguyệt trừ nghe thấy người nọ một mực gọi a, ngoài ra không có nghe rõ cái gì. “Người đừng vội, từ từ nói”, người trên giường nhìn chăm chăm vào Hàn Nguyệt Nguyệt, bộ dạng rất kích động.

“Tiểu thư, cẩn thận một chút”, Như Họa đứng ở một bên lo lắng, người này bị bệnh truyền nhiễm, lỡ tiểu thư bị lây thì làm thế nào. Hàn Nguyệt Nguyệt chưa để ý lời Như Họa, rất chân thành nghe thanh âm người nọ phát ra, mấy ngày qua bọn họ thu hoạch một chút cũng không có, hiện tại là đầu mối cực quan trọng chính là bệnh nhân này, hẳn khẳng định là biết rất nhiều.

“Phật... Phật...” nghe hồi lâu chỉ nghe thấy mỗi chữ Phật, mặc dù tin tức không nhiều lắm, nhưng ít ra có chút đột phá”. Người trước đừng nói chuyện, nghỉ ngơi cho thật tốt, đừng lo lắng, chúng ta sẽ tra ra được”, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười hướng về phía người trên giường nói, thấy người nọ từ từ nhắm mắt lại vừa cái đã ngủ, dù sao cũng mới tỉnh, thân thể rất yếu, có thể kiên trì lâu như vậy đã tốt lắm rồi.

“Như Họa, lập tức báo cho Vương gia đi thăm dò có nơi nào tên có một chữ Phật hay không, hoặc là cùng âm với chữ Phật”, “Dạ, tiểu thư”, Như Họa lập tức chạy đi tìm Mạnh Dịch Vân, mấy ngày qua cực khổ cuối cùng có chút hồi báo.

Có chút tin tức, hy vọng có đột phá, Hàn Nguyệt Nguyệt ra ngoài cửa, ngồi ở bàn bên ngoài, tiếp tục nấu thuốc, người nọ hiện tại đã tỉnh vậy thì chứng minh thuốc này hữu hiệu, tiếp tục uống vào, không lâu có thể khỏi hẳn.

“Mạnh đại ca, có tin tức gì không?”, Hàn Nguyệt Nguyệt vừa thấy Mạnh Dịch Vân tới, lập tức tiến lên hỏi. “Ta dựa theo âm Phật muội nói tra xét một lần, có một nơi là núi Hoành Minh (chữ Hoành và Phật trong tiếng Trung âm đọc gần giống nhau), địa hình vắng vẻ, có rất ít người ở đây ra vào”. Mạnh Dịch Vân theo lời Hàn Nguyệt Nguyệt nói, lập tức gọi bốn đạo nhân mã hướng bốn phương tám hướng thành Ly đi thăm dò, ngoài mười dặm phía đông quả nhiên có nơi tên là núi Hoành Minh, phía đông người ở thưa thớt, lại có nhiều núi, quả thật rất bí ẩn.

“Thật sao? Chúng ta đi ngay bây giờ đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn về phía Mạnh Dịch Vân, trong lòng rất kích động, nàng muốn nhìn người hạ độc này rốt cuộc là người nào? Sao lại tàn nhẫn như vậy, nếu để cho nàng bắt được, nhất định trả lên trên người hắn gấp mười lần để cho hắn vậy ném thử mùi vị.

“Được, chúng ta ngay bây giờ đi qua đó, người nọ hiện tại thế nào rồi?”, Mạnh Dịch Vân hỏi người trúng độc, hắn muốn xem có thể hỏi thêm một chút tin tức hay không.

“Người đã tỉnh, chẳng qua là nói không ra lời, ta đã đến gần hỏi rất nhiều lần cũng không hỏi ra được cái gì”. Hàn Nguyệt Nguyệt đoán được ý nghĩ Mạnh Dịch Vân, lập tức nói, có thể là người hạ độc sợ bị tiết lộ phiền phức, dứt khoát đem người ta hạ độc không nói được.

“Vậy chúng ta trước đi núi Hoành Minh xem một chút”, người này nếu luôn luôn nhấn mạnh chữ này, rất có thể hẳn là từ nơi này trốn ra ngoài, nếu không cũng là có quan hệ rất lớn.

CÒN NỮA

28. Chương 26 Tt

“Để muối đổi lại y phục”, mấy ngày qua từ trước đến nay sống chung một chỗ với bệnh nhân này, mặc dù xung quanh mỗi ngày cũng đã khử trùng, nhưng trên y phục cũng sẽ khó thoát bị dính vào chút bệnh khuẩn, lấy phòng ngừa là vạn nhất, vẫn là nên đổi lại y phục mới tốt.

Hàn Nguyệt Nguyệt gọi Như Hòa đem y phục vừa thay đi thiêu hủy, lại dùng nước tiêu độc đem tắm toàn thân, có thể lâu một chút, nhưng như vậy mới là an toàn nhất, bệnh truyền nhiễm một chút cũng không được qua loa.

Hàn Nguyệt Nguyệt sửa sang lại chính mình xong liền đi ra ngoài, chỉ thấy Mạnh Dịch Vân ngồi ở bên cạnh bàn, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới, đưa một viên thuốc cho Mạnh Dịch Vân, “Mạnh đại ca, huynh trước ăn viên thuốc này đi, có thể phòng bệnh truyền nhiễm”. Mặc dù xung quanh đã mỗi ngày đều đã trừ độc, nhưng vì an toàn, Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn mỗi ngày cho những người ở chỗ này ăn một viên thuốc.

illustration_painting_artwork_of_Chinese_beauty_in_ancient_costume_b859Mạnh Dịch Vân nhận lấy viên thuốc trong tay Hàn Nguyệt Nguyệt, bỏ vào trong miệng.

“Đi thôi”, Mạnh Dịch Vân đứng dậy, Hàn Nguyệt Nguyệt đi theo ra ngoài. Lần này là bí mật đi điều tra, không thể huy động ồ ạt, cho nên trừ bọn họ hai người ra, còn có Hắc Ứng và Tiểu Tinh.

Hàn Nguyệt Nguyệt ra cửa, chỉ thấy Tiểu Tinh và Hắc Ứng đứng bên cạnh bốn con ngựa, Hàn Nguyệt Nguyệt mở to mắt, Tiểu Tinh biết rất rõ ràng nàng không biết cỡi ngựa, làm sao còn chuẩn bị cho nàng.

“Tiểu thư, bây giờ là ban ngày”, Tiểu Tinh thấy bộ dạng Hàn Nguyệt Nguyệt cũng biết, tiến tới Hàn Nguyệt Nguyệt nhắc nhở bên tai. Tiểu thư ra ngoài đều lên đường nửa đêm, bởi vì nàng không biết cỡi ngựa, vừa ngại xe ngựa chậm nên thường dùng khinh công.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn lên trời, đúng vậy a, cũng không thể ban ngày bay ở trên nóc nhà. Nhưng là nàng quả thật không biết cỡi ngựa a, đây không phải là làm khó nàng sao? Mạnh Dịch Vân và Hắc Ứng đã yên vị trên lưng ngựa, quay đầu, lại thấy Hàn Nguyệt Nguyệt và Trương Tiểu Tinh không biết đang nói thầm cái gì đó.

“Nguyệt Nguyệt, đi thôi”, Mạnh Dịch Vân nhắc nhở, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Mạnh Dịch Vân lúng túng cười nhẹ một tiếng, “Lập tức đi”, quay đầu nhìn về phía Trương Tiểu Tinh, “Ta và người cùng nhau”, Trương Tiểu Tinh gật đầu, đi tới con ngựa tung mình nhảy lên, sau đó đưa tay kéo Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt vươn mình ngồi vào trên lưng ngựa, vội vàng đưa tay ôm eo Trương Tiểu Tinh, đây cũng là lần đầu tiên nàng cỡi ngựa.

Hắc Ứng nhìn một con ngựa khác bị bỏ qua ở một bên, mặt không chút thay đổi, Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở phía sau Trương Tiểu Tinh, có chút không tưởng được, nguyên lai Hàn Nguyệt Nguyệt không biết cỡi ngựa.

Bốn người chuẩn bị xong, liền hướng ngoài thành phía đông đi tới, Hàn Nguyệt Nguyệt hai tay ôm chặt lấy Trương Tiểu Tinh, với đầu trông phía trước đường, trên lưng ngựa mặc dù có chút xóc nảy, nhưng vẫn là vô cùng kích thích, xem ra sau này có thời gian đi học một ít, cỡi ngựa thật ra thì cũng là chuyện rất có hứng.

Không biết qua bao lâu, mấy người ở một chỗ chân núi dừng lại, “Mạnh đại ca, đây chính là núi Hoành Minh?” Hàn Nguyệt Nguyệt không ngừng liên tục trông lên ngọn núi trước mắt, đây không phải là một ngọn núi a, rõ ràng là dãy núi.

Mạnh Dịch Vân nhảy xuống ngựa, “Không phải, núi Hoành Minh ở trong núi này, cách nơi này còn đoạn nữa, chúng ta như vậy đi qua sẽ kinh động đến những người đó”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhảy xuống ngựa, phỉ phỉ y phục trên người, “Ừm, vậy chúng ta chia nhau hành động hay vẫn đi cùng nhau?”. Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới bên cạnh Mạnh Dịch Vân, loại hành động đột kích này không phải là trước sau giáp kích đấy sao? Nếu là cùng nhau hành động, bị bắt thì ngay cả người cứu cũng không có.

“Chúng ta cùng đi trước, đợi xác định địa điểm bọn họ ẩn thân, chúng ta chia nhau hành động”, Mạnh Dịch Vân đem ngựa dắt đến một gốc cây trổ chặt, nếu là thuận lợi thì sẽ trở lại nơi này lấy ngựa, nếu là có nguy hiểm gì, trổ ở chỗ này cũng có thể có người phát hiện.

Mạnh Dịch Vân biết rõ ràng Hàn Nguyệt Nguyệt công phu mèo quào, nếu là động thủ nàng một chút phần thắng cũng không có, bất quá hần vẫn bội phục khinh công của Hàn Nguyệt Nguyệt, cũng không phải là bình thường, trừ người Được cốc, đôi mắt khắp thiên hạ hần không ai có thể đuổi kịp, không thể không nói, bản lãnh bảo vệ tánh mạng của Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn còn rất cao.

Mấy người cột chắc ngựa, dùng khinh công bay về phía núi Hoành Minh, “Phía trước chính là đỉnh Hoành Minh, chung quanh nhất định là có nhân tuyến (cơ sở ngầm), cẩn thận một chút”, mấy người đi theo phía sau Mạnh Dịch Vân dừng lại, Hàn Nguyệt Nguyệt lặng lẽ nhìn xung quanh, nơi này rừng cây kín như vậy, là một nơi tốt để làm chuyện xấu.

Hắc Ưng, người và Tiểu Tinh cô nương đi bên trái”. Mạnh Dịch Vân hướng Hắc Ưng phía sau nói đến, chia làm hai đường, như vậy có thể dẫn dắt lực chú ý của những người kia dời đi.

“Đạ”, Trương Tiểu Tinh theo Hắc Ưng hướng bên trái đi, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn về Mạnh Dịch Vân: “Chúng ta đi bên kia?”, phía trước còn có hai con đường bên phải, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi.

Mạnh Dịch Vân quay đầu lại: “Chúng ta trực tiếp vào núi”, khinh công bọn họ tránh những thứ nhân tuyến kia không khó khăn. Hiện tại chủ yếu nhất là tìm được chỗ bọn họ ẩn thân.

Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, nàng muốn nhìn là người phương nào hạ độc, mắt nàng nhiều thời gian như vậy mới có thể giải ra. Sờ sờ viên thuốc bên người, nếu đúng phải người hạ độc, bước đầu tiên chính là ép hần ăn, để cho hần ném thử mùi vị trúng độc.

Mạnh Dịch Vân khinh công mặc dù chưa xuất quỷ nhập thần như Hàn Nguyệt Nguyệt, nhưng ở trên giang hồ cũng là nhất đẳng, hai người trước sau bay vào núi Hoành Minh. Đỉnh Hoành Minh rất rộng lớn, muốn tìm cũng không phải dễ dàng như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt bay lên trước bắt được cánh tay Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân quay đầu lại, Hàn Nguyệt Nguyệt nói: “Mạnh đại ca, chúng ta tìm như vậy không biết phải tới khi nào, không bằng chúng ta một người tới hỏi xem như thế nào?” Hàn Nguyệt Nguyệt một đường tới đây, cách một đoạn thì có hai người núp ở trong bụi cỏ, trong lòng tính toán, nếu là bắt tới hỏi thì không phải là bớt thời gian nhiều lắm à.

Mạnh Dịch Vân gật đầu, sau đó nhanh chóng đánh úp về đám người phía trong bụi cỏ, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân làm xong, mới xuống tới, “Sao lại để bọn họ chết?” Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn người nằm trên mặt đất, không giải thích được nhìn về Mạnh Dịch Vân, không phải để hỏi sao? Đem người đi giết làm sao hỏi?

Mạnh Dịch Vân ngồi xổm xuống nhìn người nằm trên mặt đất một chút, “Bọn họ hần là trong miệng cũng có ngậm độc dược, vừa gặp phải tập kích, trốn không thoát liền cắn nát viên thuốc tự vẫn”. Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn sắc mặt hai người trên mặt đất một chút, đúng là trúng độc chết, không ngờ lại tình nguyện tự sát để không lộ ra tin tức, thật đúng là trung thành a.

Hàn Nguyệt Nguyệt lấy ra thuốc bột hóa thi (thuốc tiêu hủy thi thể), rắc ở trên thân hai người, Hàn Nguyệt Nguyệt che miệng lại, mùi vị thi thể mục rửa rất thúi, thi thể trên đất biến thành một vũng máu. Mạnh Dịch Vân cầm qua một ít lá cây từ xung quanh đắp ở phía trên, chuẩn bị xong hết thấy, hai người lại đi.

Người sợ hãi định cắn nát độc dược, lần này Mạnh Dịch Vân từ phía sau điểm huyệt, sau đó đánh thuốc độc trong miệng bọn họ ra, Hàn Nguyệt Nguyệt nhặt viên thuốc lên, đưa trước mũi ngửi một chút, người này thật là độc ác a, thuốc này nuốt vào là có thể mất mạng.

“Mạnh đại ca, đem cái này rắc trên người hần đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt đem một bọc thuốc bột đưa cho Mạnh Dịch Vân, đây là phần ngựa sư huynh độc môn bào chế, chỉ dính vào chút là lập tức giống như vụn con kiến bỏ ở trên người, đây so với bị chặt mấy đao còn làm cho người khó chịu hơn.

“Đây là cái gì?” Mạnh Dịch Vân nhận lấy bao thuốc, hỏi. “Phần ngựa a”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười hì hì trông lên người bị bất động trước mắt, “Đây cũng là phần ngựa độc nhất vô nhị của sư huynh, trừ phi lột da, nếu không nó sẽ luôn luôn ngứa, người này không nhúc nhích được, chúng ta đem phần rắc trên người hần, quả thực là so với chết còn khó chịu hơn trăm lần, từ từ hành hạ hần, xem hần có nói hay không”. Mạnh Dịch Vân cười cười, chủ ý này không tệ, hần không biết làm sao đối phó người này, nếu người ngay cả chết còn không sợ thì hần thật đúng là không biết làm sao uy hiếp mới có tác dụng, lại không thể gây ra động tĩnh lớn.

Con người người bị điểm huyết cũng không chuyển một chút, hấn ngay cả chết còn không sợ lại sợ một bọc phần ngựa? Muốn dò tin tức từ hấn à, nằm mơ. Hấn nghĩ như vậy, hấn không biết sư huynh trong miệng Hàn Nguyệt Nguyệt kia là ai, nếu hấn biết là thần y Y Thường Thanh bào chế phần ngựa còn có thể yên lặng như thế sao?

29. Chương 27 : Độc Nhân 4

“Cẩn thận một chút, đừng dính vào” , Hàn Nguyệt Nguyệt đứng bên cạnh nhắc nhở , Mạnh Dịch Vân mở gói thuốc ra, từ từ đến người nọ rắc ở bên ngoài làn da. Hàn Nguyệt Nguyệt đi ra ngoài vài bước, để ngựa thuốc bột bay tới trên thân mình, phần ngựa này nặng đúng là người đầu tiên thử nghiệm qua .

Không quá 2 phút, trên mặt người kia biểu tình bắt đầu từ từ mất tự nhiên , Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Mạnh Dịch Vân nhìn chăm chăm vào, “Nếu là người tính toán nói cho chúng ta biết địa điểm của lão Đại , liền nhảy mất hai lần , ta sẽ cho người giải được ” , Hàn Nguyệt Nguyệt ở một bên nói . Nàng muốn nhìn người này có thể kiên trì bao lâu.

Nhưng là người nọ vẫn cố nén , không để ý lời nói của Hàn Nguyệt Nguyệt , 10 phút qua đi, trên trán người nọ đã đầy mồ hôi , nhưng là vẫn không đầu hàng, Hàn Nguyệt Nguyệt có phần bội phục tính nhẫn nại của hấn, vậy mà có thể kiên trì lâu như vậy.

“Nói hay không?” Hàn Nguyệt Nguyệt thúc giục hỏi. Hao phí thời gian càng nhiều, xác suất bọn hấn bị phát hiện lại càng cao, xem ra vẫn lại là tốc chiến tốc thắng mới tốt, loại trò chơi này có thời gian thoải mái lại ngoạn chơi. Chỉ thấy người nọ bộ mặt bắt đầu vụn vỡ, Mạnh Dịch Vân không thể tưởng được, phần ngựa này công hiệu mạnh như vậy .

“Mạnh đại ca, cởi bỏ huyết đạo của hấn, nhưng không thể để cho hấn nói chuyện, tay chân thôi, chờ chút khí lực để giải ngựa là được” , nếu như vậy có thể chịu, vậy để cho chính hấn giải , càng giải sẽ càng ngứa . Mạnh Dịch Vân nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, cởi bỏ huyết đạo người nọ, bất quá á huyết không giải, tay chân khí lực cũng bị che lại, như vậy hấn mới không còn sức làm ra động tĩnh lớn.

Huyết đạo được giải , người nọ lập tức ngã trên mặt đất, đạt được tự do hai tay không ngừng ở trên người giải loạn. Từng vết máu đều đã xông ra, trên mặt còn có chút máu.

“Các người lão Đại ở nơi nào?” Thấy người trên chỉ lo giải, không để ý đến mình, Hàn Nguyệt Nguyệt còn nói , “Liền tính người không nói chúng ta cũng có thể tìm đến, chỉ là phí chút thời gian thôi, người cũng đừng đắc ý, chúng ta có thể đi vào nơi này cũng chưa bị phát hiện, vậy chứng minh căn bản người của các người không phát hiện ra chúng ta, dù sao chúng ta có thể tìm được, người hà tất phải tự tìm tội chịu” , Mạnh Dịch Vân đứng ở bên cạnh, nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt nhất cử nhất động, trong lòng nhớ lại, bình thường chỉ biết nàng y thuật rất cao, khinh công thật tốt, không nghĩ tới lúc chính người , thủ đoạn cũng lợi hại như vậy.

Người nọ khả năng quả thật chịu không nổi , vội vàng quỳ đến phía trước Hàn Nguyệt Nguyệt dập đầu, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy thế, cười cười, Mạnh Dịch Vân tiến lên cởi bỏ á huyết của người nọ.

Hàn Nguyệt Nguyệt đã chuẩn bị tốt, nếu là người nọ không thành thật , lập tức dụng lông trâu châm làm hấn mất cảm giác. Mà Mạnh Dịch Vân nhớ lại, nếu là dám kêu, liền lập tức diệt khẩu. Hai người đều mỗi người tồn một tâm tư.

“Sơn Nam bên cạnh trong sơn động” , đạt được tin tức, Mạnh Dịch Vân lập tức đem người giải quyết, Hàn Nguyệt Nguyệt lại lấy ra phần hóa thi , đem thi thể hóa đi, che dấu hoàn toàn dấu hiệu, hai người hướng nam bên cạnh bay đi.

Quả nhiên phát hiện một cái cửa động , trên mặt đất đường cực kỳ trơn nhẵn, nên là thường xuyên có người ra ngoài. Hai người đứng ở cửa động một hồi, không thấy có người xuất hiện, mới an tâm hướng trong động đi đến.

Hàn Nguyệt Nguyệt đi theo phía sau Mạnh Dịch Vân , hai người từ từ đi vào bên trong , đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến tiếng nói chuyện , Mạnh Dịch Vân lập tức lôi kéo Hàn Nguyệt Nguyệt trốn vào

một chỗ lõm trong hang đá. Hàn Nguyệt Nguyệt bị Mạnh Dịch Vân đặt ở trên thạch bích, không dám lên tiếng, sau khi thấy thanh âm từ từ đi xa, Mạnh Dịch Vân mới buông ra Hàn Nguyệt Nguyệt.

Hai người tiếp tục đi vào trong , trong động không tối, bởi vì có rất nhiều cây đuốc đều đã đốt treo trên thạch bích, có phải là vì những người đó thuận tiện ra vào . Nửa đường gặp mấy nhóm người, bắt quả đầu trốn đi, không bị phát hiện. Bọn hắn đều là từ phía trước trở lại , người dẫn đầu bọn hắn nên là ở ngay bên trong này , Hàn Nguyệt Nguyệt thật cẩn thận đi theo sau Mạnh Dịch Vân .

“Mạnh đại ca, bên trong có khí độc ” , Hàn Nguyệt Nguyệt che miệng, người học y đối được vật sẽ miễn cảm hơn so với những người khác . Càng đi vào bên trong, Hàn Nguyệt Nguyệt lại càng thấy được độc khí rất nặng.

Mạnh Dịch Vân quay đầu lại xem Hàn Nguyệt Nguyệt liếc mắt một cái, hắn cũng không có nghĩ được hương vị gì không bình thường a? Bất quá lấy y thuật của Hàn Nguyệt Nguyệt , nếu có thể nghĩ được ra có độc khí, kia khẳng định không sai được, Hàn Nguyệt Nguyệt bỏ ra hai viên thuốc, chính mình ăn một viên, còn lại một đưa cho Mạnh Dịch Vân.”Cái này có thể dự phòng độc khí nhập thể” , Mạnh Dịch Vân tiếp nhận nuốt xuống.

Đi lâu như vậy, trung tâm của bọn hắn nên là ngay tại phía trước , hai người không dám thở mạnh, từ từ đi vào bên trong, đường đi trong động thật im ắng , hơi có chút động tĩnh đều có khả năng đã bị phát hiện.

“Dẫn người tiếp xuống đi” bên trong truyền đến một tiếng trầm thấp , hai người thần tốc trốn sang một bên, Hàn Nguyệt Nguyệt từ từ vươn đầu ra đánh giá chung quanh, phía trước là bãi đất trống rất lớn , có người quỳ trên mặt đất, mà ngồi ở mặt trên là một nam nhân toàn thân y phục màu đen . Người này phải là lão đại của bọn hắn rồi.

Hiện tại bọn hắn ẩn nấp ở hai vị trí mà coi , đen tuyền , Hàn Nguyệt Nguyệt tiến đến bên cạnh Mạnh Dịch Vân , kéo ống tay áo. Mạnh Dịch Vân quay đầu lại, tuy cực kỳ tối, nhưng là hai người bởi vì khoảng cách rất gần, đại khái có thể mơ hồ nhìn đến hình dáng đối phương .

Hàn Nguyệt Nguyệt hướng Mạnh Dịch Vân ra hiệu, nhưng là Mạnh Dịch Vân xem không hiểu, không có biện pháp, Hàn Nguyệt Nguyệt đành phải kiễng chân lên đem miệng tiến đến bên tai Mạnh Dịch Vân hỏi “Hắn là ai vậy?” , Mạnh Dịch Vân ngẩn người, khí tức nóng hầm hập thổi tới bên lỗ tai, ngứa .

Lấy lại tinh thần, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt còn đang nghi vấn nhìn hắn, khước miệng Mạnh Dịch Vân không lưu tâm hát lên trên, cũng học bộ dáng Hàn Nguyệt Nguyệt, tiến đến bên tai nàng”Nếu ta đoán không sai, hắn hẳn là Đường Gia Tam Thiếu gia, Đường Gia Bảo” , lỗ tai có chút ngứa, Hàn Nguyệt Nguyệt chìa tay gãi gãi bên tai, trước không phải tra quá Đường gia trang bên kia không vấn đề gì sao? Như thế nào hiện tại lại hiện ra tam thiếu gia ở trong này.

Bất quá Hàn Nguyệt Nguyệt đem nghi vấn đặt ở trong lòng, bởi vì nơi này không phải là địa phương tốt để hỏi vấn đề này.

“Chủ nhân, lại chết năm người ” , nhìn thi thể nằm trên mặt, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy có phần ghê tởm, trước nàng đã cảm thấy cứu người kia đã đầy khủng bố , hiện tại xem ra, người nọ ít nhất vẫn còn nhìn giống người , mà hiện tại thi thể nằm trên mặt đất quả thực chỉ là giống một loại biến dạng ngoài không gian .

Nghe được hồi báo, người ngồi ở mặt trên hơi nhíu mày, ánh mắt quét một lần thi thể trên mặt đất “Kéo xuống chôn ” , “Là” đạt được tin tức, cấp dưới vung tay lên, góc sáng sửa đứng mười mấy người thần tốc đem thi thể kéo ra ngoài.”Từ từ” , người cầm đầu nghe được Đường Gia Bảo nói, lập tức ngừng lại.

“Chủ nhân còn có cái gì phân phó” , người nọ xoay người, khom lưng mặt hướng người ngồi ở phía trên.

“Bây giờ còn có bao nhiêu người?” , Đường Gia Bảo ngoan chơi bắt đầu không biết làm gì gì đó , hiện tại chế thuốc người càng ngày càng ít, xem ra lại đi tìm vài người tới bổ sung.

“Hồi chủ nhân, còn có mười sáu người, bất quá có hai người đã không được” , người đầu lĩnh chi tiết hồi báo .

Đường Gia Bảo vẫy vẫy tay, ý bảo bọn hắc lui ra, cùng tất cả mọi người đi ra ngoài, chính mình tựa vào mặt sau chỗ tựa lưng, trong lòng có chút phiền não, một trăm người thực nghiệm, hiện tại chết chỉ còn hơn mười người, nhưng là được còn chưa có thử đủ.

Trong sách Đường gia của bọn hắc vẫn ghi lại một loại độc dược, độc tính phi thường mạnh, một giọt có thể độc chết hơn một trăm người, hơi dính một chút sẽ lập tức bị mất mạng, mà còn không có giải dược, cho nên gia tộc cấm tình luyện loại độc này. Trong sách cũng không có nói như thế nào luyện, chỉ giới thiệu tình trạng phát bệnh của nó, mà những thứ này cũng đều là tổ sư sáng tạo ra Đường Môn lưu lại, mấy trăm năm qua, vùng trộm tình luyện loại độc dược này người cũng không nhiều, nhưng là một người đều không có thành công.

Nhưng hắc không tin, thế gian nào có loại độc dược nào mà Đường gia luyện không được, chỉ là những người đó ngu dốt mà thôi, cho nên hắc liền vùng trộm ở bên ngoài Đường gia tình luyện, nhưng là ba năm qua, vẫn không có tiến triển, năm nay bắt về hơn một trăm người hiện tại cũng đã chỉ còn mười mấy người.

Hiện tại Nhị ca đã đối hắc có chỗ hoài nghi, nếu là tiếp tục kéo dài, nhất định bị những người khác ở Đường gia phát hiện, đến lúc đó có thể phiền toái.

“Chúng ta đi trước tìm những người trúng độc”, Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu hướng Mạnh Dịch Vân nói, Mạnh Dịch Vân gật gật đầu, hai người từ từ thối lui ra ngoài, vừa rồi thấy những thi thể này là từ nơi này mang đi ra ngoài, những người khác là ở ngay phía bên trong.

Hai người đi vào bên trong, phía trong này đều có cây đuốc dẫn đốt, cho nên có thể thấy đường rất rõ ràng, bất quá tốc độ của bọn hắc phải thật nhanh, nơi này không có chỗ trốn, nếu như bị phát hiện, vậy kiểm củi ba năm thiêu một giờ.

“Ở trong này”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn người bị giam ở bên trong, tất cả gân mạch đều lòi ra, giống như cương thi, Hàn Nguyệt Nguyệt thối lui đến phía sau Mạnh Dịch Vân. Nơi này hương vị quá ghê tởm.

Nhìn thấy có người tiến vào, người bị giam ở bên trong một điểm phản ứng đều không có, Hàn Nguyệt Nguyệt lấy ra dược đã chuẩn bị tốt đưa cho Mạnh Dịch Vân, đây là năng căn cứ bệnh trạng của người cứu trở về kia nghiên cứu chế tạo ra, tuy không thể giải độc của bọn hắc, nhưng là có thể áp chế một khoảng thời gian, trở về lại giải độc cho bọn hắc là được.

“Không muốn chết liền đem thuốc này ăn vào”, nghe được Mạnh Dịch Vân nói, người ở bên trong ngẩng đầu, khoảng thời gian bọn hắc ở trong này, mỗi ngày đều bị ép ăn rất nhiều dược, mỗi ngày đều có người chết, từ lúc bắt đầu sợ hãi, đến khủng hoảng, càng về sau càng vô cảm, bọn hắc đã không còn ý thức muốn sống, tất cả đều đã giống những cái xác không hồn.

Thấy bọn họ không hề động, Hàn Nguyệt Nguyệt lại nói “Chúng ta là tới cứu các ngươi, nếu như bị phát hiện mà nói, chúng ta bị bắt, các ngươi cũng sẽ không có cơ hội sống, thuốc này có thể giảm bớt độc của các ngươi, trước ăn vào, đi ra ngoài ta sẽ giúp các ngươi giải độc”, nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, có người đứng lên, đã đi tới, bộ dáng cực kỳ kích động.

“Chúng ta biết các ngươi không thể nói chuyện, các ngươi trước bình tĩnh, chỉ cần làm dựa theo lời nói của chúng ta, các ngươi nhất định có thể ra ngoài”, mọi người bị giam ở bên trong đã đi tới, dù sao bọn hắc có đi hay không đều chết, không bằng bọn hắc nghe hai người nói thử xem, bị phát hiện chẳng qua là chết, nếu thành công, bọn hắc là có thể sống sót. Ý thức muốn sống lại từ từ mãnh liệt bùng lên.

Mạnh Dịch Vân cầm dược trên tay phân ọi người, “Mạnh đại ca, người thả bọn hắc ra, ta ở phía trước mở đường”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói đến, Mạnh Dịch Vân tuy võ công cao, nhưng nếu giết người động tĩnh quá lớn, sẽ đưa tới thêm nhiều người, nhưng là năng bất đồng, năng có thể dụng ám khí thần tốc làm tê dại những người đó.

Mạnh Dịch Vân gật gật đầu, Hàn Nguyệt Nguyệt đi ở phía trước, hiện tại không biết Hắc Ung cùng Tiểu Tinh đến chưa, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ có thể cầu nguyện bọn hắc hai người nhanh tìm tới nơi này tiếp ứng bọn hắc.

30. Chương 28 : Độc Nhân 5

Mạnh Dịch Vân kêu những người đó tránh ra, sau đó dùng nội lực phá cửa lao ra , người trúng độc thân thể thái hư, đi đường đều lung lay thoảng động , tốc độ này chạy trời chết có chút khó, bắt quả Mạnh Dịch Vân thả chậm tốc độ, để cho những người đó bắt kịp cước bộ hần .

Hàn Nguyệt Nguyệt đi ra đụng phải hai nhóm người, tuy làm tê dại đảo ngã, nhưng đợi đã lâu cũng không thấy Mạnh Dịch Vân dẫn người đi ra, có phần sốt ruột, có thể hay không bị bắt lại? Hàn Nguyệt Nguyệt lo lắng lại đi trở về.

“Người nào” , Hàn Nguyệt Nguyệt thần tốc xuất mấy miếng lông trâu châm, thấy người ngã xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt chạy đến bên người Mạnh Dịch Vân , “Mạnh đại ca, đi mau” , người này kêu như vậy khẳng định sẽ đưa tới những người khác .

Nhanh đến cửa động , Hàn Nguyệt Nguyệt để cho Mạnh Dịch Vân mang theo người trúng độc đi ra ngoài trước, chính mình canh giữ ở bên trong, nàng nên vì Mạnh Dịch Vân tranh thủ thêm thời gian. “Nguyệt Nguyệt, người dẫn bọn hần đi” , hần đem những người đó mang đi ra ngoài xong, phát hiện Hàn Nguyệt Nguyệt không cùng đi ra, cho nên lại chạy trở về.

“Mạnh đại ca, người như vậy đến đây, người mau dẫn bọn hần đi a, để cho bọn hần đuổi theo liền phiền toái” , Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân lại trở về, trong lòng gấp gáp, người này như thế nào thời khắc mấu chốt không biết phối hợp nàng a.

“Người dẫn bọn hần rời đi, Hắc Ưng bọn hần nên là ngay tại bên này” , để cho Hàn Nguyệt Nguyệt lưu lại, Mạnh Dịch Vân lo lắng, Hàn Nguyệt Nguyệt công phu tự bảo vệ mình đều có vấn đề.

Hàn Nguyệt Nguyệt không nghĩ muốn lãng phí thời gian, rất tức giận hướng Mạnh Dịch Vân nói đến “Người chạy trốn mau hay là ta chạy trốn mau, hiện tại chính yếu là nắm chặt thời gian mang những người đó rời đi” , trên người nàng có mê dược, còn có thể ứng phó một khoảng thời gian, nếu là thật sự ngăn không được , nàng có thể dụng khinh công đào tẩu, ai có thể đuổi đến nàng a, bình thường Mạnh Dịch Vân đầu óc không phải cực kỳ tinh sao? Như thế nào thời khắc mấu chốt nào lại rơi xuống cổ .

Mạnh Dịch Vân thấy bộ dáng cực kỳ kiên trì của Hàn Nguyệt Nguyệt , không nói gì nữa, xoay người đi ra ngoài. Hần nhanh đem những người đó giao cho Hắc Ưng , rồi mới có thể trở về.

Thấy Mạnh Dịch Vân đi tới, Hàn Nguyệt Nguyệt lấy ra thuốc bột đã chuẩn bị trên người , tới một người làm mê một người, tới một đôi, làm mê một đôi.

“Chủ nhân, có người xông tới mang người đi” , Đường Gia Bảo nghe được hồi báo, lập tức đứng lên, “Các người làm ăn kiểu gì không biết, còn không mau đuổi theo” , nếu là những người trúng độc bị mang ra ngoài, thực nghiệm của hần liền thất bại trong gang tấc .

“Là” , người cầm đầu thần tốc thối lui ra ngoài.

“Không được, quyết không thể để cho những người đó chạy đi” , Đường Gia Bảo lập tức hướng ngoài động đi, hần nhất định phải đem người đuổi trở về.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy người càng ngày càng nhiều, thuốc bột đều đã đã dụng xong rồi, trong lòng thực vội, không biết Mạnh Dịch Vân dẫn người đi đến kia . Đường Gia Bảo đi ra, chỉ thấy trên mặt đất ngã một đám người, đều là người của mình phái đi, trong lòng nhanh bốc hỏa.

Thấy Đường Gia Bảo đi ra, Hàn Nguyệt Nguyệt thần tốc giải quyết hết vài người còn lại, hiện tại nhân vật chính ra đây , nàng phải nghĩ biện pháp thoát thân mới được.”Người là người nào, vì sao tới đây?” , Đường Gia Bảo phát hiện trước mắt nữ tử đều là dùng độc được hạ độc người dưới tay mình, trách không được, chẳng thể thì một nữ tử làm sao có thể có khí lực lớn như vậy cùng nhiều người tiêu hao .

Hàn Nguyệt Nguyệt dừng lại động tác trong tay, cùng Đường Gia Bảo đối diện”Ta là ai không trọng yếu, quan trọng là ...kế hoạch của đã ngấm nước nóng , người hạ độc cũng không phải thiên hạ độc nhất độc, cũng không phải không có giải dược, những người trong lao, ta đã giúp bọn hần giải , hiện tại ? Là trên đường về nhà” , Hàn Nguyệt Nguyệt chậm rì rì nói đến.

Đường Gia Bảo nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói trùng to mắt”Không có khả năng, độc của Đường Môn chúng ta thiên hạ không ai có thể giải” , Hàn Nguyệt Nguyệt ý định là đả kích Đường Gia Bảo mà thôi, nếu hẳn nghĩ muốn luyện thiên hạ độc khó giải, kia nàng liền không để cho hẳn như ý.

“Như thế nào không có khả năng? Người không phải đã thấy được sao? Trong các người kia ăn độc của người , căn bản không thể đi đường, mà hiện tại a? Bọn hắn đều có thể chính mình chạy về nhà, kia không phải chứng minh độc của bọn hắn đã giải ” , Hàn Nguyệt Nguyệt vỗ vỗ thuốc bột trên tay , nín thở , hít vào liền phiền toái .

“Người tới cùng là người phương nào, ta và người vốn không quen biết, người vì sao phải cùng ta đối nghịch?” , nữ tử trước mắt bất quá là thiếu nữ mười mấy tuổi, tuy hẳn rất không nghĩ muốn tin , nhưng đó là sự thật, nếu không có giải độc, những người đó làm sao có thể có khí lực chạy ra đi, ngay cả đi đường đều có vấn đề.

“Là không nhận thức a, ta chỉ là thích náo nhiệt mà thôi” , Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói đến, nàng vốn là đi ngang qua , nếu không trên đường đụng tới người té xỉu kia, nàng làm sao biết hẳn Đường Gia Tam Thiếu tại thâm sơn cùng cốc này làm chuyện xấu gì.

“Vây đừng trách ta không khách khí, là người chính mình muốn chết ” , nói xong, Đường Gia Bảo thần tốc đánh úp về phía Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt mau tránh thoát một bên, nhưng là chính mình đánh nhau không tốt, Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp mấy chiêu, phát hiện Đường gia bảo võ công không sai, chính mình không phải đối thủ của hắn.

“Hương ta hạ độc? Cũng không nhìn xem là ai” , Hàn Nguyệt Nguyệt thấy chính mình bị xuyên qua, trong lòng cực kỳ buồn rầu. Trong động không thể thi triển khinh công, chạy trốn xem ra có chút khó .

Một hồi qua đi, Hàn Nguyệt Nguyệt bại trận xuống, hai tay bị Đường Gia Bảo cầm , “Những người bị độc đào tẩu , tóm được người tới bổ sung cũng được ” , giao thủ tiếp xuống, Đường Gia Bảo phát hiện Hàn Nguyệt Nguyệt cực kỳ giỏi về dụng độc, mà còn không thua chính mình, nếu là chính mình không tinh thông độc được, sớm bị nàng hạ độc được . Hàn Nguyệt Nguyệt vùng vẫy , nhưng là tay vẫn động không được.

“Nhanh buông ra” , Hàn Nguyệt Nguyệt hướng Đường Gia Bảo hống lên, sớm biết thế này nàng trốn ngay tại cửa động , làm chi muốn chạy đến bên trong , biến thành hiện tại bị nắm trụ.

“Thả người? Có thể a, bất quá người nói cho ta biết trước người là ai?” , trên giang hồ cũng không có môn phái nào dụng độc có thể tương xứng cùng Đường Môn , nữ tử tuổi còn trẻ liền cao như vậy , không đơn giản a.

“Người trước buông, ta sẽ nói cho người biết” , Hàn Nguyệt Nguyệt đối Đường Gia Bảo tựa vào gần như vậy , cực kỳ phản cảm. Đây tuyên bố ăn đậu hủ nàng thôi, nếu là có cơ hội, nàng nhất định phải độc phết hai tay Đường Gia Bảo kia .

“Buông ra người? Truyện cười” , buông ra nàng, để cho thừa dịp chính mình không chú ý, hướng hẳn xuống tay? Hẳn có ngốc như vậy sao?

Thấy cứng rắn không được, Hàn Nguyệt Nguyệt đành phải cúi thấp gập thân, ôn nhu nói đến”Ta một tiểu nữ tử, không phải đối thủ của người a, tay người cầm đau quá a” , Hàn Nguyệt Nguyệt chính mình nói rằng mình một cái.

Đường Gia Bảo vốn là đồ đệ ái sắc, nghe được khẩu khí mềm nhũn của Hàn Nguyệt Nguyệt , trong lòng bị ngứa , hẳn không thể không thừa nhận, bộ dáng Hàn Nguyệt Nguyệt là đại mỹ nhân, lại thêm đáng người nữa , đúng là cái vưu vật khó có được.

“Là tại hạ đường đột làm đau cô nương ” , Đường Gia Bảo điểm huyệt đạo Hàn Nguyệt Nguyệt, sau đó mới cỡi trói, Hàn Nguyệt Nguyệt choáng quáng a, tay được thả, nhưng là bị điểm huyệt ngược lại toàn thân đều không động được, này không phải tự làm tự chịu sao,

“Công tử có hay không cởi bỏ huyệt đạo của tiểu nữ ? Như vậy không tốt, , , ” , Hàn Nguyệt Nguyệt vì phạm lương tâm đá lông nheo cho Đường Gia Bảo , trong ba mươi sáu kế , mỹ nhân kế xác xuất thành công là rất cao , chính nàng đối với khuôn mặt này có vẻ có tin tưởng, cùng với việc đạt được tự do, nàng liền lập tức hướng ngoài động chạy, sau đó dùng khinh công bay đi, Đường Gia Bảo đuổi không kịp nàng.

Đường Gia Bảo đối Hàn Nguyệt Nguyệt vút tới mị nhân cực kỳ hưởng thụ, “Tiểu mỹ nhân nhanh như vậy liền chờ không được ?” Nói xong, mê đắm nhìn bộ ngực Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt rất muốn móc hai mắt Đường Gia Bảo .

Hàn Nguyệt Nguyệt bị Đường Gia Bảo ôm ấp đến bên trong, đặt ở trên giường nhỏ , “Tiểu mỹ nhân là môn phái nào a? Như thế nào trước kia cũng chưa thấy quá” , Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Tiểu nữ tử không phải môn phái nào , lúc nhỏ trong nhà cùng, ở ven đường, bị một cái thầy bà cứu đi, cho nên mới học được tiểu tạp kỹ để phòng thân ” , Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn còn không quên diễn một bộ dáng bị thương .

Đường Gia Bảo hai tay không an phận đuổi hướng Hàn Nguyệt Nguyệt, “Như vậy a, kia về sau đi theo bản công tử như thế nào? Bản công tử nhất định cho người ăn hương uống lạt ” , Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

“Công tử nói là thật sự? Tiểu nữ có thể đi theo công tử tất nhiên là đời trước đã tu luyện có phúc” , hai mắt nhìn chăm chăm cặp tay của Đường Gia Bảo , trời ạ, chẳng lẽ trong sạch của nàng liền đánh mất tại trong tay tên cầm thú này?

“Tiểu mỹ nhân có thể nghĩ như vậy đó là tốt nhất ” tay của Đường Gia Bảo từ từ xẹt qua mặt Hàn Nguyệt Nguyệt , Hàn Nguyệt Nguyệt trốn không được. Hai mắt then thùng hướng Đường Gia Bảo.”Công tử, có thể hay không cởi bỏ huyệt đạo của tiểu nữ , như vậy nhiều bất tiện a” , Đường Gia Bảo thấy bộ dáng mê người của Hàn Nguyệt Nguyệt , hai mắt phóng điện.

Hắn không phải ngốc như vậy , buông ra nàng? Đây nữ tử biến hóa quá nhanh, khó bảo toàn sẽ làm ra cái gì , “Không vội, trước để cho bản công tử nhìn xem dáng người của người ” , nói xong, hai tay phóng tới đai lưng Hàn Nguyệt Nguyệt , cởi bỏ. Hàn Nguyệt Nguyệt nhắm mắt lại, trời ạ, Mạnh Dịch Văn thật sự ném nàng ở đây ?

“Không nghĩ tới dưới xiêm y dáng người mê người như vậy” , Đường Gia Bảo mê đắm đánh giá thân thể Hàn Nguyệt Nguyệt . Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không biết bộ dáng của thân thể này như thế nào , còn nhỏ tuổi như vậy liền no đủ, bình thường nàng là mặc y phục để che dấu .

Đai lưng buông ra, Đường Gia Bảo khẩn cấp kéo, sau đó kéo quần áo nàng ra , liếc mắt một cái chỉ thấy cái yếm màu hồng hiện ra, Hàn Nguyệt Nguyệt nước mắt đều nhanh rơi xuống , nhưng là không thể phản kháng, chẳng thể thì Đường Gia Bảo thú tính nổi lên, nàng thật là một cơ hội đều không có , không phải là cởi quần áo sao? Có cái gì , trước kia mặc quần siêu ngắn, áo ngực còn không mặc chạy đầy đường , cũng không phải bị cởi sạch, Hàn Nguyệt Nguyệt ở trong lòng an ủi bản thân.

“Công tử đừng nóng vội a, để cho tiểu nữ hầu hạ công tử chẳng phải là tốt hơn sao?” , Hàn Nguyệt Nguyệt mở miệng nhắc nhở đến, mẹ nó, nếu là Đường Gia Bảo lạc trong tay nàng, xem nàng có thể hay không bắt hắn phế đi.

“Không cần, bản công tử liền thích như vậy, ” Đường Gia Bảo cười tít mắt ngẩng đầu đem tầm mắt chuyển dời đến trên mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, này khuôn mặt, này dáng người, như thế nào bảo hắn một nam nhân bình thường không động tâm, hắn Đường Gia Bảo mặt hàng nào chưa thấy qua, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không xem như là tốt nhất, quý là quý tại trên người nàng có hương khí thanh thuần khó có được, còn có cặp mắt trong suốt kia , lại thêm nữa trên mặt biểu tình khổ sở động lòng người , thật muốn làm cho người ta yêu thương một phen.

Hàn Nguyệt Nguyệt hận không thể đem Đường Gia Bảo tháo thành tám khối, không, là mười tám khối, nhắm mắt lại, chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện Mạnh Dịch Văn phát hiện nàng không trở về, quay lại cứu nàng, liền tính Mạnh Dịch Văn không đến, Tiểu Tinh nên là cũng tới đi

31. Chương 29 : Thổ Lộ

Hàn Nguyệt Nguyệt nghe được tiếng bước chân giống như đang đi về phía bên này, kích động lập tức mở to mắt, Đường Gia Bảo cũng phát hiện không thích hợp, quay đầu, chỉ thấy Mạnh Dịch Văn rút kiếm thần tốc hướng hắn đánh úp lại, Đường Gia Bảo chớp lóe, tránh thoát một kiếm.

Đường Gia Bảo chưa thấy qua Mạnh Dịch Vân, tự nhiên không biết hắn là ai vậy, chỉ biết là người này làm hồng chuyện tốt của hắn, ra tay, thần tốc hướng Mạnh Dịch Vân đánh trả, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy không thể động, đầu xoay vặn nhưng không tới, nhìn không tới tràng diện bọn hắn đánh nhau, chỉ nghe thấy thanh âm của binh khí va chạm, trong lòng một khắc tảng đá rất cục hạ xuống, may mắn Mạnh Dịch Vân đứng lúc tới, chẳng thế thì nàng đã có thể thảm.

“Nguyệt Nguyệt, ngươi không sao chứ”, Mạnh Dịch Vân giải quyết xong Đường Gia Bảo, lập tức đi đến bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt, chỉ thấy Hàn Nguyệt Nguyệt áo mở ra lộ ra cái yếm màu hồng nhạt, ánh mắt không biết nhìn về phía nào mới tốt.

Vừa rồi tiến vào chỉ thấy Đường Gia Bảo nửa bò tới trên người Hàn Nguyệt Nguyệt, trong lòng rất không thoải mái, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân bộ dáng ngốc lằng, lập tức nói “Cởi bỏ huyết đạo cho ta”, người này như thế nào thời khắc mấu chốt nào luôn rơi xuống cổ, không thấy nàng động không được sao, người trước không cởi bỏ huyết đạo thì nên là giúp nàng đem y phục mặc vào a a thôi, bất quá Hàn Nguyệt Nguyệt thấy đến Đường Gia Bảo kia, trong lòng lập tức cảm thấy Mạnh Dịch Vân là nam nhân thật tốt a.

Mạnh Dịch Vân nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, chìa tay cởi bỏ huyết đạo, sau đó quay lưng lại, trong lòng rất tức giận, nếu là hắn trở lại trễ giờ, chẳng phải Nguyệt Nguyệt sẽ bị súc sinh kia đập hư, may mắn còn kịp.

Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy, đem y phục mặc vào, còn một bên đang buộc đai lưng, thấy bóng lưng cứng ngắc của Mạnh Dịch Vân, có phần buồn cười, cổ đại nam nhân liền là giữ danh tiếng cho nữ tử chưa chồng a, tuy nàng một đời tiếp xúc đến nam nhân không nhiều lắm, cũng không biết chính mình tương lai sẽ gả cho người như thế nào, có lẽ có rất nhiều lựa chọn, nhưng là trước mắt tốt nhất không phải là Mạnh Dịch Vân sao? Sống một đời, nàng cũng có mấy bạn trai, nhưng là nam nhân người nào không phải hoa tâm, sau cùng đến chết chính mình đều còn không phải một người.

Đời trước cùng đời này cộng lại, nàng không sai biệt lắm cũng bốn mươi tuổi, nhưng là nữ nhân, mặc kệ nhiều, trong lòng đều có khát vọng một phần tình yêu không phải sao?

Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến phía sau Mạnh Dịch Vân, vòng tay ôm lấy eo Mạnh Dịch Vân, có lẽ, Mạnh Dịch Vân là một lựa chọn không sai, mặc kệ Mạnh Dịch Vân trong lòng là nghĩ như thế nào, nàng cũng nên là thử nhìn xem, nếu bị cự tuyệt, ít ra cũng phải tranh thủ.

Mạnh Dịch Vân thấy hai tay trên lưng, có phần phản ứng không kịp “Nguyệt Nguyệt?”, Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng không ngừng cổ vũ cho chính mình cố lên, không phải là tổ tình sao, cũng không phải chưa làm qua.

“Mạnh đại ca, ngươi là không phải xem nhẹ ta”, người cổ đại đem trinh tiết xem so với mệnh vẫn là trọng đại, tuy mình không nghiêm trọng đến tình trạng này, nhưng là nàng bị nam nhân khác xem qua cái yếm, Mạnh Dịch Vân có thể hay không xem nhẹ nàng.

Mạnh Dịch Vân nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, lập tức lắc đầu đến “Không có, đừng nghĩ lung tung, chúng ta đi ra ngoài trước đi”, hắn không biết nên trả lời như thế nào, hắn chỉ là sinh khí, vì cái gì chính mình vừa rồi không kiên trì để cho Hàn Nguyệt Nguyệt dẫn người đi, như vậy sẽ không có chuyện vừa rồi.

Hắn không có thể an ủi an ủi chính mình sao? Chẳng lẽ Mạnh Dịch Vân thật sự đối nàng không có ý nghĩa? Chính mình bị cầm thú mất dâm, hiện tại lại bị Mạnh Dịch Vân từ chối không tiếp, hôm nay là cái ngày gì ngày, xui xẻo như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy được cực kỳ ủy khuất, hai tay dùng lực nắm thật chặt.

Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không ra tiếng, bên hông càng khẩn trương, cảm thấy được không thích hợp, có thể hay không là Nguyệt Nguyệt trong lòng lẩn quẩn? Quýnh lên, hai tay kéo ra tay Hàn Nguyệt Nguyệt, xoay người, chỉ thấy Hàn Nguyệt Nguyệt trên mặt rưng rưng nước mắt.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy tay mình bị Mạnh Dịch Vân kéo ra, đối với động tác thô lỗ của hắn, lại càng cảm thấy Mạnh Dịch Vân xem nhẹ nàng, khẳng định cho rằng nàng là nữ nhân không biết xấu hổ, mới vừa bị người cưỡi y phục, hiện tại lại nói cho hắn yêu thương nhưng nhớ, nước mắt không tự giác ra sức rơi xuống.

Mạnh Dịch Vân trong lòng gấp đến độ không biết làm sao bây giờ, “Nguyệt Nguyệt, đừng khóc a” , tay không biết có nên vươn ra hay không .

Hàn Nguyệt Nguyệt khóc càng lớn tiếng, như thế nào , ngay cả khóc cũng không làm cho người ta khóc, ông trời có thiên lý hay không . Mạnh Dịch Vân tính tình cương trực, trước kia những nữ nhân khóc hẳn đều là trực tiếp xoa người rồi khỏi không để ý tới , mà lúc này thấy bộ dáng Hàn Nguyệt Nguyệt, hẳn thật đúng là không biết như thế nào an ủi.

Mạnh Dịch Vân đem Hàn Nguyệt Nguyệt kéo vào trong lòng, hẳn không biết làm sao bây giờ, chỉ là muốn để cho Hàn Nguyệt Nguyệt đừng nữa khóc, quán tính kéo vào trong lòng , vỗ vỗ lưng Hàn Nguyệt Nguyệt .

Hàn Nguyệt Nguyệt khóc một hồi, cảm thấy mệt mỏi, ngẩng đầu nhìn Mạnh Dịch Vân”Mạnh đại ca, người thích ta sao?” , Mạnh Dịch Vân bị Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi những lời này làm cho ngây ngẩn cả người, thích không? Chính hẳn cũng không rõ ràng, chỉ biết là cùng Hàn Nguyệt Nguyệt ở cùng một chỗ thực nhẹ nhàng, cũng cực kỳ vui vẻ, hẳn đối những nữ nhân khác cực kỳ bài xích, nhưng là đối Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không có loại cảm giác này, chẳng lẽ nội tâm hẳn đã tiếp nhận sự tồn tại của Hàn Nguyệt Nguyệt? Chỉ là chính mình còn không có phát hiện mà thôi?

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân không nói chuyện, chìa tay đẩy ra Mạnh Dịch Vân, người ta chưa nói đó chính là không đành lòng cự tuyệt mình, nàng biết, tay đưa trên mặt lau nước mắt, sau đó đối Mạnh Dịch Vân nói đến”Đi thôi” .

Mạnh Dịch Vân chìa tay giữ chặt Hàn Nguyệt Nguyệt, lần hai ôm vào trong lòng, Hàn Nguyệt Nguyệt bị động tác của Mạnh Dịch Vân làm nhảy dựng, đây là ý tứ gì?”Nguyệt Nguyệt, ta sẽ cưới người” , Hàn Nguyệt Nguyệt sững sốt, đây cuối cùng là cái gì.

“Người đối ta không có trách nhiệm, không cần người phụ trách, vừa rồi là ta điên rồi, Mạnh đại ca không cần để ý, coi như chưa phát sinh chuyện gì” , nàng mới không cần cái gì trách nhiệm, không thích liền là không thích, không có lý do khác .

Nhưng là Mạnh Dịch Vân không phải nghĩ như vậy, người nói hẳn một đại nam nhân như vậy đi nói những lời này, hẳn sẽ lấy nàng không phải là cách chứng minh tốt nhất rồi sao?

Hàn Nguyệt Nguyệt lại mở ra ôm ấp của Mạnh Dịch Vân , “Nguyệt Nguyệt, ta nói sự thật” , Mạnh Dịch Vân lập tức nói đến, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Mạnh Dịch Vân, “Vậy là người thích ta ?” , Mạnh Dịch Vân cứng ngắc gật gật đầu, Hàn Nguyệt Nguyệt mặt khó lập tức tiêu thất, thay thế là vẻ mặt hưng phấn, nam nhân thực không được tự nhiên, thích để làm chi không nói , vẫn còn cần nàng một nữ nhân tới bởi móc.

Hàn Nguyệt Nguyệt giơ tay lên ôm cổ Mạnh Dịch Vân , ngẩng đầu nhìn ánh mắt Mạnh Dịch Vân , “Vậy bây giờ người là của ta , gặp phải ta người đời này đều đừng nghĩ lại bỏ ra, người muốn hay không lo lắng ?” Hàn Nguyệt Nguyệt bá đạo nói đến, Mạnh Dịch Vân khóe miệng há lên trên, “Không cần suy xét ” , trong lòng hẳn rất rõ ràng hiện tại đang làm cái gì, hẳn Mạnh Dịch Vân cho tới bây giờ đều là nói là làm .

“Thật sự? Lòng ta mất đúng là rất nhỏ , trong mắt không chấp nhận được bất luận một hạt cát, đặc biệt là chuyện tình cảm , người đã nói muốn cưới ta, đời này cũng chỉ có thể lấy ta một người, không thể có bất luận thiếp thị” , nàng trước đó nói rõ ràng điều kiện, nếu là làm không được hai người một đời một kiếp , kia nàng tình nguyện không cần bắt đầu.

Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt bá đạo nói những thứ này, trong lòng thật cao hứng, hẳn cũng không thích cưới thiếp thị, hẳn nếu đáp ứng cưới nàng, tự nhiên đời này chỉ có nàng một người, “Được” , Hàn Nguyệt Nguyệt đạt được câu trả lời của Mạnh Dịch Vân , cười cười, “Nếu là người ngày nào đó cưới tiểu thiếp, ta không ngại một đám độc chết, sau đó đem người phế đi” , Mạnh Dịch Vân không nghĩ tới Hàn Nguyệt Nguyệt một nữ tử sẽ bá đạo như vậy, bất quá hẳn cực kỳ hưởng thụ, này có phải chứng minh Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng cực kỳ để ý hẳn .

“Không có một ngày như thế ” , Mạnh Dịch Vân đem Hàn Nguyệt Nguyệt hướng về phía trước kéo đi , để cho hai người có thể nhìn thẳng, Mạnh Dịch Vân thân cao 1m8 mấy , Hàn Nguyệt Nguyệt 1m6 mấy tự nhiên so không được, bình thường đi đường đều đã chỉ tới cổ Mạnh Dịch Vân .

Hàn Nguyệt Nguyệt mãn ý tại trên mặt Mạnh Dịch Vân hôn một cái, đây chính là nụ hôn đầu tiên của nàng

ở đời này , Mạnh Dịch Vân cười cười, “Chúng ta ra ngoài đi” , “Được” , nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt tay vẫn không buông ra”Ta mệt mỏi, người ôm ta ra ngoài” , Mạnh Dịch Vân đem Hàn Nguyệt Nguyệt chặn ngang ôm lấy, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Oanh ~” sao lại thế này? Thanh âm gì vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn về phía Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân dừng bước lại, sau đó lại là oanh một tiếng, nếu nàng không đoán sai mà nói, đây là có người tại sơn động làm cho nổ, nhìn về phía trên mặt đất, bóng dáng Đường Gia Bảo đã sớm không thấy.

“Người không giết hần?” , Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, Mạnh Dịch Vân lắc đầu, lúc ấy hần lo lắng Hàn Nguyệt Nguyệt, vội vả đem Đường Gia Bảo đánh nằm úp sấp, cái gì chú ý hần chết hay không chết.

“Chúng ta nhanh lên đi” , Hàn Nguyệt Nguyệt nhắc nhở , chuẩn bị từ trên người Mạnh Dịch Vân nhảy xuống, nếu là bọn hần lại không ra ngoài, đều bị chôn tại đây . Mạnh Dịch Vân không buông tay, ôm Hàn Nguyệt Nguyệt thần tốc hướng cửa động chạy đi.

“Oanh ~” Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy chính mình bị một vật thể nặng đặt ở trên người, thân thể bị ném trên mặt đất nhất thời để cho nàng không thở nổi, hít thở sâu một hơi khí, Hàn Nguyệt Nguyệt mở to mắt, chỉ thấy mình đã ở ngoài động, trên người đè nặng đích thị là thân thể Mạnh Dịch Vân , nhưng là Mạnh Dịch Vân như thế nào không nhúc nhích?”Mạnh đại ca? , Mạnh đại ca tỉnh tỉnh a” , kêu vài tiếng, cũng chưa thấy Mạnh Dịch Vân có phản ứng, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức sử dụng khí lực toàn thân đẩy ra Mạnh Dịch Vân, chính mình đứng lên.

Chìa tay đến trước mũi Mạnh Dịch Vân , còn có khí, Hàn Nguyệt Nguyệt tâm rất cực hạ xuống, “Đường Gia Bảo, ta không để yên cho người” , Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu chính đang nhìn đến bóng dáng Đường Gia Bảo muốn chạy trốn , hần vốn định tiếp tục nhìn xem hai người này có thể hay không chết ở trong động , nhưng là không nghĩ tới, một khắc trước khi sơn động nổ tung, hai người vậy mà chạy ra, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không chết, trên người hần bị trọng thương, tự nhiên không phải đối thủ của Hàn Nguyệt Nguyệt , cho nên muốn thừa dịp Hàn Nguyệt Nguyệt không chú ý vụng trộm chạy trốn.

“Nữ hiệp, tha mạng a. Nữ hiệp” , Hàn Nguyệt Nguyệt thần tốc chắn đến phía trước Đường Gia Bảo , muốn chạy trốn? Không dễ dàng như vậy. Đường Gia Bảo thấy đường đi bị ngăn trở, lập tức quỳ xuống trên mặt đất cầu xin tha thứ.

“Đường Gia Bảo, rơi vào trong tay ta tính người xứng đáng, ” may mắn vừa rồi không bị Đường Gia Bảo soát người, giấu ở trên người còn có mấy viên thuốc, lấy ra một viên nhét vào miệng Đường Gia Bảo .

“Người cho ta ăn cái gì?” Đường Gia Bảo ra sức lấy tay móc miệng, nhưng vẫn lại là nhả không ra viên thuốc vừa nuốt vào .

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười”Cho người nếm thử tư vị của độc dược a? Người không phải muốn biết ta là ai sao? Hiện tại sẽ nói cho người biết, ta gọi là Hàn Nguyệt Nguyệt, là từ Dược cốc , điểm độc của Đường Môn các người không làm khó được ta” , nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Đường Gia Bảo ánh mắt lộ ra tuyệt vọng, Dược cốc? Nữ nhân này mà lại là đồ đệ của Y Phẩm Đường .

“Thuốc này hần không bị mất mạng, một thời giờ sẽ chỉ làm người tay chân vô lực giống như phế bỏ, ba ngày sau không có giải dược, mắt thấy sẽ mù quáng đi, sáu ngày lỗ tai điếc đi, giống như một người hoạt tử, không, nên là so với người hoạt tử vẫn tốt chút, người suy nghĩ là thanh tỉnh , chỉ là cảm giác không được thể giới bên ngoài mà thôi, cả đời đều đã giống bị nhốt tại nhà tù tăm tối ” . Hàn Nguyệt Nguyệt thấy ánh mắt tuyệt vọng của Đường Gia Bảo , trong lòng thật cao hứng, cho người nơi nơi hại người, nàng cái này xem như vì thiên hạ trừ hại.

32. Chương 30 : Dưỡng Thương

“Ta không cần, người nhanh cho ta giải dược, người nhanh cho ta” , Đường Gia Bảo giống như nổi điên , hướng Hàn Nguyệt Nguyệt bỏ nhào tới. Hàn Nguyệt Nguyệt vọt đến một bên”Đã quên nói cho người, này độc không có giải dược, bất quá cũng coi như ta nhân từ , giống người người như thế giết mười tám lần cũng không là quá, ít nhất độc này không có bất luận ốm đau, thừa dịp bây giờ còn động được, nhanh tìm địa phương có người, chẳng thể thì tại đây thâm sơn cùng cốc, người cũng khó giữ được mạng nhỏ này ”

Hàn Nguyệt Nguyệt tùy ý Đường Gia Bảo đang nổi điên, chẳng muốn cùng hắn chu toàn, Mạnh Dịch Vân không biết thế nào, Hàn Nguyệt Nguyệt hướng đến bên cạnh Mạnh Dịch Vân.

Chìa tay bắt mạch, may mắn không có nguy hiểm tánh mạng, chỉ là bị cường đại áp khí chấn thương mà thôi, “Này đứa ngốc” Hàn Nguyệt Nguyệt đem đầu Mạnh Dịch Vân gối trên chân mình, nếu không có Mạnh Dịch Vân che chở nàng vào trong ngực, chẳng thể thì nàng làm sao có thể không thụ thương, dấu tay xoa lên khuôn mặt rõ ràng kia, đây là Hàn Nguyệt Nguyệt lần thứ hai thấy bộ dáng khi ngủ của Mạnh Dịch Vân.

Trên người không có được, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ có thể dụng chính mình nội lực vì Mạnh Dịch Vân chữa thương, hi vọng hắn nhanh tỉnh lại, chẳng thể thân thể nàng làm sao mà khiêng được Mạnh Dịch Vân. Nơi này rừng núi hoang vắng, lại không ai đi qua.

Đỡ Mạnh Dịch Vân nằm xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt lau sạch sẽ mồ hôi trên trán, dụng nội lực chữa thương quá hao phí tinh lực, Hàn Nguyệt Nguyệt nằm ở bên cạnh Mạnh Dịch Vân nghỉ ngơi, không biết Mạnh Dịch Vân khi nào thì có thể tỉnh lại.

Không biết qua bao lâu, Hàn Nguyệt Nguyệt mở to mắt, phát hiện chính mình đang bị một bàn tay ôm vào trong ngực, ngẩng đầu, thấy Mạnh Dịch Vân nhìn chính mình, “Thức dậy?” Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức hỏi, “Uh’m”, Mạnh Dịch Vân cười cười. Hàn Nguyệt Nguyệt tránh ra cánh tay Mạnh Dịch Vân, đứng lên, nhìn sang chung quanh, hôm nay trời nhanh tối, bọn hắn không thể ở trong này ngốc một đêm đi.

“Có chỗ nào không thoải mái?” Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu lại, thấy Mạnh Dịch Vân đã thức dậy, lập tức chìa tay qua đi đỡ. “Không có” Mạnh Dịch Vân lắc đầu, bắt quả bị chấn thương mà thôi, với hắn mà nói chỉ là cái tiểu thương tổn.

“Trời sắp tối rồi, chúng ta nhanh rời khỏi nơi này đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, nếu không đi, tối rồi, không biết nơi này có chó sói thường lui tới hay không? Hàn Nguyệt Nguyệt đỡ Mạnh Dịch Vân, hai người đi xuống núi đi.

“Ngựa của chúng ta còn đang ở đây sao?” Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Mạnh Dịch Vân, hiện tại Mạnh Dịch Vân bị thương không dễ dụng khinh công, nhưng hai người cũng không khả năng đi trở về, trời đã tối rồi, Tiểu Tinh không thấy nàng trở về cũng không đi tìm sao.

” Chắc là còn đang ở đây”, hắn gọi Hắc Ưng mang những người đó trở về, nê ngựa không bị cướp đi. Hàn Nguyệt Nguyệt đột nhiên nhớ tới những người trúng độc này “Những người đó người mang tới đâu vậy?”, vừa rồi chỉ nghĩ đến đối phó Đường Gia Bảo, đã quên chính sự, những người này không thể mang vào thành, độc còn không có giải, vạn nhất truyền ra, kia đã có thể phiền toái.

“Ta giao cho Hắc Ưng cùng Tiểu Tinh, bọn hắn sẽ an bài”, lúc ấy hắn vội vàng trở về tìm Hàn Nguyệt Nguyệt, giao người cho Hắc Ưng gọi bọn hắn chính mình an bài. Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, mấy người kia có Tiểu Tinh cùng Hắc Ưng, mà hiện tại trọng yếu chính là bọn họ hai người như thế nào trở lại, trời đã tối mau nhìn không tới đường, bao tử lại đói, ài ~

“Ngựa đều còn ở đây ai ~” Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn mấy con ngựa đang gặm lá cây, phiền não bọn hắn hai người như thế nào đem ba con ngựa cưới trở về. “Đi lên”, Mạnh Dịch Vân chìa tay cho Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn về phía Mạnh Dịch Vân “Kia này hai con ngựa làm sao bây giờ?”, không thể bắt bọn nó ở nơi này tự sinh tự diệt a.

“Hắc Ưng bọn hắn hẳn là còn đang ở trong núi này, đem ngựa để lại nơi này, chúng ta đi về trước, ngày mai mang được trở lại cho những người này”, Mạnh Dịch Vân nói đến, đám người kia thân thể suy yếu, cùng đi không xa. Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi vào phía trước Mạnh Dịch Vân, hai người hướng rời đi đến.

Ngồi ở phía trước Mạnh Dịch Vân, hai người khoảng cách rất gần, gần đến nỗi hô hấp của Mạnh Dịch Vân đều sát bên tai Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt thân thể có phần cứng ngắc, tuy hôm nay hai người mới xác định quan hệ, nhưng là Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn lại cảm thấy được có chút không được tự nhiên, nàng kiếp này vẫn là lần đầu tiên cùng một người nam nhân dựa vào gần như vậy, về sau hẳn là trọng phu của nàng, người cùng nàng cả đời, nghĩ tới đây Hàn Nguyệt Nguyệt không tự giác cười cười.

Mạnh Dịch Vân lạnh nhạt như thế, xem ra sau này còn phải dạy dỗ một phen, chẳng thế thì mỗi ngày đối mặt với một khối băng, sinh hoạt bao nhiêu không thú vị a.

Buổi tối, gió thổi hơi lạnh, Hàn Nguyệt Nguyệt hướng trong lòng Mạnh Dịch Vân tựa vào, “Chậm một chút, dù sao không vội, như vậy bốn ba để cho người thương tổn lại nghiêm trọng ” , Hàn Nguyệt Nguyệt lo lắng thân thể Mạnh Dịch Vân , vốn là nội thương, hiện tại lại xóc nảy, thân thể như thế nào chịu được.”Không có việc gì” , Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt khẩn trương, nàng mặc đơn bạc như vậy, khẳng định rất lạnh, nghĩ muốn mau chóng trở lại .

“Mạnh Dịch Vân, người là không phải cảm thấy ta y thuật cao, liền không cần cố kỵ thân thể của chính mình ” , Hàn Nguyệt Nguyệt rất tức giận, đã biết sao lo lắng hần, hần lại vẫn như vậy không biết đau tức, thân thể có làm bằng sắt cũng không có thể chà đạp như vậy a.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt sinh khí, Mạnh Dịch Vân đành phải chậm dần tốc độ, hai người ở trên lưng ngựa, chậm rì rì tiêu sái , qua một lúc lâu sau”Mạnh đại ca, người dạy ta cưỡi ngựa có được hay không?” , Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu, chống lại Mạnh Dịch Vân nói đến, như vậy, về sau chính mình liền có thể cùng Mạnh Dịch Vân cưỡi ngựa lưu lạc thiên nhai , nhiều rục rở a.

“Được” , trừ bỏ mẫu hậu, hần lớn như vậy còn không có cùng nữ nhân nào ở chung quá, đối với Hàn Nguyệt Nguyệt, hần không biết như thế nào ở chung, bất quá trong lòng hần rất rõ ràng, Hàn Nguyệt Nguyệt là nữ nhân của hần.

Trở lại Thiên Hương lâu, Hàn Nguyệt Nguyệt đem Mạnh Dịch Vân tiến về phòng, sau đó lập tức chạy về phòng mình đi lấy dược, có mấy viên thuốc là chuyên môn dung trị nội thương , Như Họa cùng Như Tuyết còn đang tại nha môn chiếu cố người bệnh kia, cho nên hậu viện không có ai, hiện tại đã trở thể này, trong điểm sớm đóng cửa, “Mạnh đại ca, người trước đem thuốc này ăn, sau đó vận công nhìn xem” , Hàn Nguyệt Nguyệt đem dược đưa cho Mạnh Dịch Vân, lại chạy đến trên bàn đổ nước cho Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân uống thuốc xuống, ngồi xếp bằng ở trên giường vận công.

Trong lúc vận công là không có thể quấy rầy , Hàn Nguyệt Nguyệt lặng lẽ đóng cửa đi ra ngoài, vội vàng một ngày, trên người rất không thoải mái, Hàn Nguyệt Nguyệt đến phòng bếp nhìn xem còn có nước ấm hay không , mở ra thùng nước, nhúng tay thử thử, nước vẫn ấm , lấy thùng gỗ nơi góc tường, phòng bếp cách hậu viện cũng không tính xa, nhưng là Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn lại là chạy hơn mười lần, cởi hết y phục xuống ngâm mình trong nước, Hàn Nguyệt Nguyệt khiếm nhã hít vào một hơi, mặt sau nóng rát truyền đến , bởi vì nhìn không tới sau lưng, Hàn Nguyệt Nguyệt loạn dụng nước xem xét một phen thân thể, sau đó chạy đến trước gương, lấy thuốc phấn rắc trên miệng vết thương.

Vừa rồi vội vàng lo lắng Mạnh Dịch Vân, chính mình thật đã quên phía sau lưng trầy da, hần là bọn hần từ sơn động chạy đến lúc ngã trên mặt đất trầy da .

Mặc quần áo tử tế, Hàn Nguyệt Nguyệt lại chạy đến phòng bếp nấu nước cho Mạnh Dịch Vân , để cho vận công xong nên là toàn thân đều đã ra mồ hôi , nắm lửa dẫn đốt, lại đổ thêm nước vào trong nồi, những thứ này đối Hàn Nguyệt Nguyệt mà nói quả thực là chút lòng thành, lúc nàng tại Dược cốc là trợ thủ thường xuyên ở bên cạnh bà vú , nhóm lửa gì gì đó căn bản không phải việc khó.

Từ lúc ra ngoài đến bây giờ, hai người cũng chưa ăn qua chút gì, Hàn Nguyệt Nguyệt sờ sờ bao tử, thật đúng là đói quá mức , lục lọi lật chuyển đồ ăn tại phòng bếp, cũng còn một chút đậu cùng rau cải trắng còn có rau họ, Hàn Nguyệt Nguyệt châm lửa, hướng hầm băng đi, là hầm chứa đá, chuyên môn dùng để bảo quản một chút thịt còn lại , Hàn Nguyệt Nguyệt che cái mũi, này hương vị thật đúng là giống như ở chợ .

Mạnh Dịch Vân bị thương, thân thể nên là bồi bổ thật tốt, Hàn Nguyệt Nguyệt lấy một khối thịt gà, trở lại phòng bếp, đốt lửa, gạo, rửa sạch, toàn bộ xong, đem cắt thịt gà để trong nồi đất ninh hầm . Hiện tại Mạnh Dịch Vân không biết có tốt hay không? Hàn Nguyệt Nguyệt thấy nước nóng , cho vào thùng gỗ, hướng phòng Mạnh Dịch Vân đi tới.

“Mạnh đại ca” , Hàn Nguyệt Nguyệt buông thùng gỗ trong tay ra , gõ gõ cửa.”Vào đi” , nghe được thanh âm Mạnh Dịch Vân , Hàn Nguyệt Nguyệt đẩy cửa ra, đem nước đi vào, sau đó đổ đến trong bồn, để cho Mạnh Dịch Vân ngâm thân thể có thể thoải mái.

“Có thấy khá hơn chút nào không?” Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến bên giường, Mạnh Dịch Vân mở to mắt, “Tốt hơn nhiều” , “Vậy người trước rửa mặt chải đầu một phen, ta đi phòng bếp lấy đồ ăn ” , Mạnh Dịch Vân gật gật đầu, Hàn Nguyệt Nguyệt trở lại phòng bếp, ninh hầm quá phí thời gian, Hàn Nguyệt Nguyệt nắm lửa đốt cực kỳ lớn, mở nắp nồi canh đang sôi, lấy nắm gạo bên cạnh bỏ vào, hương vị cháo từ từ bay tới, Hàn Nguyệt Nguyệt không tốt nuốt nuốt nước miếng.

Tắt lửa, đem cháo mang đến phòng Mạnh Dịch Vân, “Mạnh đại ca, ăn trước một chút rồi ngủ tiếp” , Hàn Nguyệt Nguyệt đem cháo để tới trên bàn, múc ra hai chén, Mạnh Dịch Vân đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Đợi Mạnh Dịch Vân nghỉ ngơi , Hàn Nguyệt Nguyệt mới trở lại phòng, hôm nay thật sự là mệt , ngáp một cái, hiện tại là đã khuya rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt trên lưng có thương tích, chỉ có thể nằm nghiêng đi ngủ.

“Mạnh đại ca, người như thế nào đã đến?” , Hàn Nguyệt Nguyệt cùng tới, chỉ thấy Mạnh Dịch Vân đã ngồi ở trong phòng khách , thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tới, Mạnh Dịch Vân cười cười, “ Ta muốn đi tìm Hắc Ưng ” , không có được vật khổng chế, Hắc Ưng cùng Tiểu Tinh ở cùng những người đó một chỗ rất nguy hiểm.

“Ta đi là có thể , người bị thương, nghỉ ngơi thật tốt” , Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến bên cạnh Mạnh Dịch Vân , bị nội thương nặng như vậy, tới hôm qua lại cười ngựa xóc nảy, hiện tại lại không nghỉ ngơi, người này thật sự là không bớt lo.

“Không có việc gì , đã tốt hơn nhiều” Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nghiêm mặt, lập tức giải thích nói, điểm ấy tiểu thương tổn kia tính cái gì, hưởng chỉ được vật của Hàn Nguyệt Nguyệt lực rất mạnh, hiện tại cơ bản không có chuyện gì .

“Không được, người hôm nay tại đây nghỉ ngơi, Hắc Ưng cùng Tiểu Tinh bên kia ta đi, ta là đại phu, người lại không hiểu y thuật, đi cũng vô dụng” , Hàn Nguyệt Nguyệt không phải cố ý đả kích Mạnh Dịch Vân, mà là ở chung lâu như vậy tới nay, Hàn Nguyệt Nguyệt phát hiện Mạnh Dịch Vân hoàn toàn là một người cực kỳ bá đạo , cái gì đều là dựa theo ý mình đi làm, nếu là không đánh tan nhuệ khí của hắn , còn tưởng rằng chuyện gì không có hắn sẽ làm không xong.

Lần đầu tiên có người phản bác hắn, Mạnh Dịch Vân không có sinh khí, mà là trong lòng cảm thấy được cực kỳ vui vẻ, có người quan tâm thân thể hắn, “Nguyệt Nguyệt, ta thật sự không có việc gì , nhanh lên ăn cái gì, chúng ta lập tức xuất phát” , Mạnh Dịch Vân không để ý Hàn Nguyệt Nguyệt, mà là vội đầu ăn cơm.

Thấy bộ dáng Mạnh Dịch Vân , Hàn Nguyệt Nguyệt cảm chiếc đũa hung hăng trọc cơm trong bát, ngang ngược tựa như trâu bò, xem ra không ra chiêu ngoan độc là không làm được.

33. Chương 31 : Võ Lâm Đại Hội 1

“Mạnh đại ca, được của ta còn trong phòng , người có thể theo ta đi lấy?” , Hàn Nguyệt Nguyệt hạ bát đũa, đối với Mạnh Dịch Vân nói đến, “Được” , Mạnh Dịch Vân gật gật đầu, Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng cười trộm , theo ta đấu, tiểu tử người còn kém lắm , tốt xấu năng hai thể cộng lại cũng là thắng đến năm mươi , lại vẫn không đối phó được hắn.

Đi vào trong phòng, Hàn Nguyệt Nguyệt đóng cửa lại, Mạnh Dịch Vân quay đầu, thấy được động tác của nàng có phần nghi hoặc, lấy được không tất yếu đóng cửa lại đi. Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến phía trước Mạnh Dịch Vân , vòng tay ôm chặt cổ Mạnh Dịch Vân , cực kỳ ôn nhu nói đến”Mạnh đại ca, ta đẹp sao?” , đối với động tác thỉnh linh của nàng , Mạnh Dịch Vân có phần phản ứng không kịp, mấy mớ gật gật đầu.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười , thừa lúc Mạnh Dịch Vân phản ứng không kịp, kiễng chân lên hôn , Mạnh Dịch Vân trừng to mắt, càng không nghĩ tới Hàn Nguyệt Nguyệt lớn mật như vậy, bắt quá rất nhanh phản ứng kịp, Hàn Nguyệt Nguyệt hiện tại là nữ nhân của hắn Mạnh Dịch Vân , mặc kệ làm cái gì đều là đương nhiên , khoe miệng hất lên trên.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân mở miệng đáp lại chính mình, trong mắt hiện lên một tia đắc ý, thần tốc đem viên thuốc đổ vào trong miệng Mạnh Dịch Vân, đưa tay vỗ một cái phía sau lưng Mạnh Dịch Vân . Buông tay ra, Hàn Nguyệt Nguyệt lui về sau một bước, Mạnh Dịch Vân cả kinh”Người cho ta ăn cái gì?” , nghi hoặc vọng hướng nữ nhân trước mắt vẻ mặt đắc ý .

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười”Mê được a, người hôm nay liền ở trong này nghỉ ngơi cho ta , ta trở về lại cho người giải được” , Mạnh Dịch Vân trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, không nghĩ tới chính mình đường đường một đại nam nhân, lại bị cái này tiểu nữ nhân sắp xếp vào đây, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân nghiêm mặt không nói chuyện, cho rằng hắn sinh khí, lập tức chạy tới giữ chặt cánh tay Mạnh Dịch Vân “Mạnh đại ca, người đừng sinh khí thôi, chúng ta sẽ trở lại thật nhanh , người trước ngủ một giấc, ” lời kéo Mạnh Dịch Vân hướng bên giường đi đến, ” Nghỉ ngơi, ngủ một giấc thì tốt rồi” , Hàn Nguyệt Nguyệt lấy chăn đắp kín người Mạnh Dịch Vân, ngồi vào bên giường về mặt thật sự nói đến.

Thấy Mạnh Dịch Vân đã ngủ, nàng mới rời khỏi phòng , hướng nha môn đi đến, đi trước chuẩn bị tốt được vật cùng thực vật, sau đó lại dùng xe ngựa kéo qua đi cho bọn hắn.”Tiểu thư, tốt” , Như Họa dựa theo Hàn Nguyệt Nguyệt phân phó, chuẩn bị hơn một trăm suất thuốc uống, hiện tại trong phòng người kia độc đã có thể khống chế được , thuốc này phải là giải được, Hàn Nguyệt Nguyệt lại bảo khâu Tri Phủ chuẩn bị một đồng đồ ăn gì đó, những thứ này mới có thể duy trì hai ngày, còn lại lại tìm thời gian đưa qua đi.

Hàn Nguyệt Nguyệt đem Như Họa ở lại nha môn, mang theo Như Tuyết qua đi sắc thuốc, đến dưới chân núi, chỉ thấy Tiểu Tinh ở ven đường chờ, nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt bọn hắn tới, lập tức chạy tới.

“Tiểu Tinh, người như thế nào tại đây?” Hàn Nguyệt Nguyệt lại vẫn lo lắng như thế nào tìm đến bọn hắn a.”Ta sợ tiểu thư tìm không thấy, cho nên tại đây chờ” , ngày hôm qua sau khi mang những người này rời khỏi, nàng liền vẫn lo lắng cho Hàn Nguyệt Nguyệt, về sau lại nghe tiếng nổ mạnh , nhớ lại Hàn Nguyệt Nguyệt khả năng gặp phải nguy hiểm, vốn nghĩ muốn trở về nhìn xem , nhưng là Hắc Ưng nói có Vương gia sẽ không có việc gì, bọn hắn trọng yếu là dàn xếp những người này , ngày hôm qua tìm đã lâu, mới tìm được cái sơn động lớn để ở, sáng nay sáng sớm, nàng chạy đến đây tiếp ứng .

Trương Tiểu Tinh ngồi vào trên xe ngựa, chỉ thấy Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Như Tuyết hai người, có phần khó hiểu”Tiểu thư, Vương gia đâu?” . Vương gia như thế nào không có tới?”Hắn bị thương, tại Thiên Hương lâu nghỉ ngơi” , những người trúng độc này, càng ít người biết càng tốt, cho nên Hàn Nguyệt Nguyệt ngay cả Tri Phủ cũng không nói cho, dù sao có Mạnh Dịch Vân ngăn cản, kia Tri Phủ cũng không dám không nghe lời nàng.

“Tiểu thư, nghỉ ngơi một hồi đi” , thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không ngừng thi châm cho những người kia, Trương Tiểu Tinh có chút lo lắng Hàn Nguyệt Nguyệt thân thể chịu không nổi, đều đã ba giờ đi qua, còn có bốn người không thi châm. Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không có việc gì” , nếu là chỉ dựa vào được vật khống chế sẽ rất chậm , cho nên nàng muốn làm dụng ngân châm thử xem có thể hay không bức độc đi ra, không nghĩ tới có thể, trước người kia không có được vật tác dụng, độc bức không được, hiện tại bớt việc hơn, như vậy tiếp xuống, không ra năm ngày, những người này là có thể sinh sống giống người bình thường .

Như Tuyết cùng Hắc Ưng không ngừng sắc thuốc, cùng mười sáu người giải độc xong, Hàn Nguyệt Nguyệt sớm mệt đến mức thở không nổi , nàng thi châm phương pháp không giống bình thường, những châm này mỗi lần đều phải dụng nội lực đánh vào vào mới có thể được, cho nên bình thường Hàn Nguyệt Nguyệt có thể không thi châm tận lực không thi châm. Lần này lâu như vậy, thân thể sớm đã cạn kiệt .

Tiểu Tinh cùng Hắc Ưng vẫn còn lưu lại chiếu cố những người này , cho nên sau khi đem Hàn Nguyệt Nguyệt đưa lên xe ngựa , Như Tuyết vội vàng cho xe ngựa rời đi.” Nhanh chuẩn bị nước ấm đưa đến trong phòng tiểu thư” , Như Tuyết xuống xe liền đối tiểu nhị phân phó đến, Hàn Nguyệt Nguyệt bị Như Tuyết đỡ xuống xe ngựa, cả người hỗn loạn , mắt thấy đều nhanh không mở ra được , mệt mỏi quá, rất nghĩ muốn đi ngủ.

“Vương gia?” Như họa đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt trở lại phòng, chỉ thấy nằm trên giường Hàn Nguyệt Nguyệt là Mạnh Dịch Vân, có phần bị dọa đến, Hàn Nguyệt Nguyệt bị hành động của Như Tuyết sợ tới mức lấy lại tinh thần, đã quên Mạnh Dịch Vân còn đang tại trong phòng nàng, “Như Tuyết, đem cái hòm thuốc lại đây” , Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi vào bên cạnh bàn, phân phó đến, nàng cho Mạnh Dịch Vân ăn được lượng nhiều gấp bội , không có giải được mà nói, muốn ba ngày sau mới có thể tỉnh.

Như Tuyết đem cái hòm thuốc lấy đến phía trước Hàn Nguyệt Nguyệt , Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ vào một cái bình sứ màu trắng”Mở ra, để cho Vương gia ngủ một chút sẽ thức dậy” , Hàn Nguyệt Nguyệt miễn cưỡng chống đỡ .

Như Họa đem được bình tới trước mũi Mạnh Dịch Vân , thấy Mạnh Dịch Vân mở mắt, lập tức thu hồi được

bình, Mạnh Dịch Vân đứng lên, chỉ thấy Hàn Nguyệt Nguyệt mặt trắng xanh, hai mắt vô lực tựa vào bên cạnh bàn, xốc lên chần, lập tức đi qua, vẻ mặt lo lắng hỏi: “Nguyệt Nguyệt, làm sao vậy?” , Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, đối Mạnh Dịch Vân miễn cưỡng lộ ra mặt tươi cười, “Không có việc gì, là quá mệt mỏi , nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi” .

“Tiểu thư, trước tắm rửa đi” , Như Tuyết nhắc nhở đến, nếu không tắm rửa, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ sợ mê man đi qua. Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, “Mạnh đại ca, người đi nghỉ trước đi, ta ngủ một giấc thì tốt rồi” . Cùng Mạnh Dịch Vân ly khai, Hàn Nguyệt Nguyệt ngấm mình ở trong nước, Như Tuyết ở trong nước thêm chút tinh dầu, đây là Hàn Nguyệt Nguyệt chuyên môn dùng để nâng cao tinh thần .

Như Tuyết thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ngủ mới ra ngoài, mới trở về nghỉ ngơi, hôm nay nàng nhin một ngày muốn mệt chết , vẫy vẫy cánh tay, so với một ngày luyện võ vẫn còn khó chịu.

Nửa đêm, Mạnh Dịch Vân ngồi ở bên giường Hàn Nguyệt Nguyệt , gờ tay sờ sờ gương mặt tái nhợt , vừa rồi Hắc Ưng đã trở về hướng hắc báo sự tình hôm nay, Hàn Nguyệt Nguyệt trong một ngày vậy bức độc ười sáu người, để cho hắc cực kỳ kinh ngạc, này quả thực là hành động liều chết, mà càng thêm đau lòng, nếu là mình hôm nay đi theo , hắc nhất định hắc không để cho nàng làm như vậy .

Bất đắc dĩ lắc đầu, nữ nhân này tổng sẽ cho hắc một chút hành động không tưởng được, bất quá mỗi lần đều có thể để cho hắc đối nàng lại nhiều thêm phần thưởng thức .

“Tiểu thư, trước đây ăn một chút gì đi” , sáng sớm, Như Tuyết liền bưng bát cháo đến trong phòng Hàn Nguyệt Nguyệt , tối hôm qua Hàn Nguyệt Nguyệt trở về cái gì cũng chưa ăn, sáng nay tỉnh lại nhất định đói bụng.

Hàn Nguyệt Nguyệt mở to mắt, sờ sờ bao tử, thật đúng là đói bụng, “Vương gia” thấy Mạnh Dịch Vân đến đây, Như Tuyết lập tức thối lui đến một bên, “Nguyệt Nguyệt như thế nào?” Hàn Nguyệt Nguyệt chuyển bát không cho Như Tuyết, tiếp nhận khăn lau chùi miệng, “Không có việc gì, ngủ một giấc, tốt hơn nhiều, người thương tổn không có việc gì thôi?” , Như Tuyết hầu hạ xong Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức thối lui ra ngoài, nàng thấy Mạnh Dịch Vân đen mặt, trong lòng cảnh giác đến, người này hắc là còn sinh khí chuyện ngày hôm qua đi?

“Không có việc gì” , Mạnh Dịch Vân mặt không chút thay đổi nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, nàng cúi đầu, trong lòng cực kỳ hoảng, Mạnh Dịch Vân vẫn là lần đầu tiên đối nàng có bộ dạng này. Trong lòng tính toán các loại chiêu thức ứng phó .

“Mạnh đại ca, ta sai lầm rồi, người đừng sinh khí” , Hàn Nguyệt Nguyệt thật cẩn thận nói đến, Mạnh Dịch Vân nam tử chủ nghĩa lớn như vậy, ngày hôm qua Mạnh Dịch Vân bị nàng tính kế , trong lòng nhất định rất không thoải mái.

Mạnh Dịch Vân không nói gì, nàng vụng trộm nhìn thoáng qua, chìa tay giữ chặt ống tay áo Mạnh Dịch Vân, “Nếu không người cũng đem ta mê choáng váng tại nơi này một ngày, như thế nào?” Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Mạnh Dịch Vân thật sự nói đến, như vậy được chưa. Mạnh Dịch Vân hơi nhíu mày, hắc không phải khí chuyện bị mê choáng, mà là Hàn Nguyệt Nguyệt không quan tâm thân thể của mình đi bức độc cho nhiều người như vậy.

“Ta lần sau cũng không dám , người cũng đừng tức giận a, đối thân thể không tốt” , Hàn Nguyệt Nguyệt cười hì hì nói đến, Mạnh Dịch Vân thở dài, thấy bộ dáng này của nàng , hắc vẫn là không thể sinh khí nổi .

“Người mỗi lần thi châm đều là bộ dạng này?” Lần trước ở trong cung cũng là một dạng, thi châm xong liền hôn mê bất tỉnh, lần này lại biến thành nghiêm trọng như vậy.”A?” Hàn Nguyệt Nguyệt có phần khó hiểu nghe Mạnh Dịch Vân nói, “Không có a, chỉ là ngày hôm qua quá sức, thân thể có phần không chịu nổi, về sau tuyệt không như vậy , ta bảo chứng” , Hàn Nguyệt Nguyệt quỳ gối trên giường, vươn ra tay trái hướng Mạnh Dịch Vân bảo chứng đến, trong lòng lại vụng trộm cười, cái này nam nhân thực không được tự nhiên, lo lắng liên lo lắng thôi, lại vẫn bày ra một bộ dáng lạnh như băng.

Mạnh Dịch Vân đem Hàn Nguyệt Nguyệt nhét vào trong chăn, “Nghỉ ngơi thật tốt” , Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Người ngồi xuống giúp ta” , Mạnh Dịch Vân ngồi vào bên giường, Hàn Nguyệt Nguyệt lôi kéo tay Mạnh Dịch Vân , nhắm mắt lại, trong lòng âm áp .

Hàn Nguyệt Nguyệt hô hấp đều đều , đã ngủ, Mạnh Dịch Vân mới từ trong tay nàng rút tay về , đem tay Hàn Nguyệt Nguyệt để vào trong chăn, mới xoay người ra ngoài.

“Bọn hần độc đã không có việc gì ” , Hàn Nguyệt Nguyệt vì những người này bắt mạch xong, quay đầu đối Mạnh Dịch Vân nói đến, nàng lần trước đã giúp bọn hần đem độc bức ra, lại ăn vài ngày được, thân thể đã không có việc gì, chẳng qua thân thể có phần suy nhược, về nhà tĩnh dưỡng một thời gian là có thể .

Mạnh Dịch Vân gật gù đầu”Hắc ưng, cho bọn họ một chút bạc làm cho bọn họ về nhà đi” , Mạnh Dịch Vân đối Hắc Ưng phía sau phân phó đến, đám người trúng độc nghe được, lập tức quỳ gối phía trước Hàn Nguyệt Nguyệt “Cám ơn ân nhân, cảm ơn ân nhân, ” Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Các người đứng lên đi, chúng ta bắt quá là tiện tay giúp đỡ mà thôi, các người cầm chút tiền ấy về nhà đi” , Hắc Ưng cấp mỗi người một hai bạc, đem những người đó đưa xuống núi.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn bóng lưng những người đó rời đi, trong lòng cảm khái, về nhà vui sướng bất luận lý do gì đều ngăn không được

34. Chương 32 : Võ Lâm Đại Hội 2

“Chúng ta cũng đi thôi” , Mạnh Dịch Vân nhắc nhở đến, bị sự tình này chậm trễ tiếp xuống, khoảng cách võ lâm đại hội thời gian càng ngày càng gần, nếu là lại không xuất phát, liền đến không kịp . Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu lại, đi tới xe ngựa đi, Tiểu Tinh điều khiển xe ngựa, mà Mạnh Dịch Vân cùng Hắc Ưng ngồi ở trên lưng ngựa, mấy người hướng rời đi đến, Như Tuyết Như Họa còn ở Thiên Hương lâu a.

Hiện tại là ngày mừng sáu , khoảng cách võ lâm đại hội còn có tám ngày, đến Hoàng Sơn nhanh nhất cũng cần phải tám ngày a, vạn nhất trên đường lại có chuyện gì giống trước kia, chẳng phải là tới không kịp? Hàn Nguyệt Nguyệt lo lắng cảm không nổi, “Tiểu Tinh, nếu cưỡi ngựa đi Hoàng Sơn nhanh nhất mất mấy ngày?” Cưỡi ngựa so với ngồi xe ngựa nhanh hơn rất nhiều.

“Năm sáu ngày đi, làm sao vậy tiểu thư?” Trương Tiểu Tinh khó hiểu nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, tiểu thư cũng sẽ không cưỡi ngựa, hỏi cái này để làm chi. Hàn Nguyệt Nguyệt không để ý tới Tiểu Tinh, chạy đến bên cạnh Mạnh Dịch Vân , “Mạnh đại ca, ta cưỡi ngựa đi thôi, ngồi xe ngựa quá chậm ” , vốn mấy người còn tưởng rằng thời gian cực kỳ thoải mái , không nghĩ tới bị sự tình này trì hoãn, hơn nữa tháng liền đi qua.

Mạnh Dịch Vân nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, khó nghĩ, Nguyệt Nguyệt không phải không biết cưỡi ngựa sao? Thấy Mạnh Dịch Vân nhìn chính mình, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức giải thích đến”Ta sợ trên đường vạn nhất lại trì hoãn liền cảm không nổi , cho nên ta nghĩ muốn cưỡi ngựa đi nhanh một chút ” , nàng hần không cưỡi ngựa, không phải có bọn hần ở đây sao?

“Kia, được rồi” , Mạnh Dịch Vân gật gù đầu, cưỡi ngựa quả thật muốn so với xe ngựa nhanh rất nhiều, trước tiên đến cũng có một số việc phải bàn bạc .

Hàn Nguyệt Nguyệt bỏ lại xe ngựa, kêu Như Họa Như Tuyết cái gì đều không mang theo, mọi thứ trước đặt ở Thiên Hương lâu, thời điểm trở về trở lại lấy, nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, hai người cũng vui vẻ được thoải mái.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở phía trước Mạnh Dịch Vân , Tiểu Tinh cùng Như Họa Như Tuyết trừng to mắt, đây là có chuyện gì? Bất quá rất nhanh liền phản ứng kịp , mọi người đều truyền Vân vương lãnh khốc vô tình, giết người không chớp mắt, nhưng là trong khoảng thời gian này ở chung, Vân vương gia không hề giống trên giang hồ nói như vậy, đặc biệt thời điểm đối với tiểu thư . Nguyên lai hai người sớm thầm yêu trộm nhớ a, mỗi ngày bồi ở bên cạnh tiểu thư cũng chưa có phát hiện, hai người giữ bí mật công tác quả thực rất tốt. Bất quá bọn hần cũng cao hứng, đó chính là tiểu thư phải làm Vương Phi .

“Chúng ta tại đây nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại đi Tàng Kiếm sơn trang” , Mạnh Dịch Vân đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt xuống ngựa, Hàn Nguyệt Nguyệt thiếu chút nữa không đứng vững, hai chân run lên, mấy ngày nay một đường bôn ba, toàn thân già rồi.

Nơi này đã là dưới chân núi Hoàng Sơn , lần này võ lâm đại hội là ở Tàng Kiếm sơn trang cử hành, các đại môn phái mấy ngày nay nhao nhao đều đã đến Phong Vân trấn dưới chân Hoàng Sơn , trên đường tùy ý

đều có thể nhìn đến một đám đám người mang theo kiếm hoặc là đao , cực kỳ náo nhiệt, ngày mai liền là võ lâm đại hội , Mạnh Dịch Vân tính toán ở trong này nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lên núi, Hàn Nguyệt Nguyệt đã sớm mệt không nghĩ muốn động, toàn bộ đều do Mạnh Dịch Vân quyết định, nàng chỉ cần đi theo là được.

Thoải mái tắm nước nóng, trên người mỗi một giảm bớt rất nhiều, Hàn Nguyệt Nguyệt nằm ở trên giường, nàng vẫn là lần đầu tiên cảm thấy thân thể của mình yếu như vậy, vài người trong đó, mỗi nàng một người đi nửa cái mạng, may mà dọc theo đường đi đều là dựa vào trong lòng Mạnh Dịch Vân, chẳng thể thì sớm rơi xuống ngựa .

“Đây là Tàng Kiếm sơn trang?” Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn đại môn phía trước, như thế nào đều là đại môn phái trên giang hồ, Tàng Kiếm sơn trang cùng Minh Nguyệt sơn trang hoàn toàn khác nhau, Minh Nguyệt sơn trang đại môn như thế xa hoa, nhìn xem Tàng Kiếm sơn trang, đại môn cũng quá khiêm tốn thôi, mà còn lạnh lẽo, Hàn Nguyệt Nguyệt hoài nghi bọn hắn có phải hay không đi nhầm địa phương , ngày mai không phải là võ lâm đại hội sao? Như thế nào hiện tại không thấy người.

” Người tham gia võ lâm đại hội buổi chiều mới đến” , Mạnh Dịch Vân đối Hàn Nguyệt Nguyệt nói đến, Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, trách không được, nguyên lai là bọn hắn tới sớm.

“Vương gia bên trong mời, trang chủ chúng ta đang xử lý chút chuyện, phiền toái Vương gia chờ một chút” , gã sai vặt dẫn bọn hắn đến phòng khách, dâng hồ trà liền đi xuống đi, Vương gia đều đã đến đây, cũng không ra cửa nghênh đón, này Tàng Kiếm sơn trang so với Minh Nguyệt sơn trang lại vẫn tím. Bất quá cũng là, tham gia võ lâm đại hội người nhiều như vậy, chủ nhà khẳng định bề bộn nhiều việc , không có việc gì không tiếp khách cực kỳ bình thường, huống chi là bọn hắn tới sớm.

Hàn Nguyệt Nguyệt cước bộ đuổi theo Mạnh Dịch Vân “Mạnh đại ca, người lần này không phải cũng tham gia trận đấu?” , lấy võ công của Mạnh Dịch Vân , tranh chức Võ Lâm minh chủ tỉ suất vẫn lại là rất lớn .”Nguyệt Nguyệt vì sao cảm thấy ta sẽ tham gia?” Mạnh Dịch Vân hỏi lại đến, hắn đường đường một Vương gia của vương triều Đại Khánh , còn để ý vị trí Minh Chủ nhỏ nhỏ này.

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu”Không có a, ta chỉ là tùy tiện hỏi, người võ công cao như vậy, làm cái Minh Chủ đương đương cũng là rất không sai a” . Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp tục nói đến, tuy Võ Lâm minh chủ không có bổng lộc không có quan chức, nhưng là nó ở trên giang hồ kêu gọi lực vẫn lại là rất mạnh a, đáng tiếc chính mình không tốt, chẳng thể thì có thể thử xem, hô hô.

Đi đến chỗ tiểu viện người ta chuẩn bị cho bọn hắn , Hàn Nguyệt Nguyệt trở lại phòng, ghé vào trên giường, Mạnh Dịch Vân thật sự là kẻ đầu gỗ, nói chuyện với hắn, nhất điểm luyện ái cảm giác đều không có, hỏi một câu đáp một câu, càng đừng nói cái gì lời ngon tiếng ngọt , bi ai a, này cổ đại yêu đương thật là so với nước đều vẫn thuần khiết a.

Bất quá Mạnh Dịch Vân tốt nhất một điểm là có cảm giác an toàn, nghĩ vậy vài ngày vẫn ru rú tại trong lòng người ta, Hàn Nguyệt Nguyệt không khỏi cười, (đừng nghĩ nghiêng, là Hàn Nguyệt Nguyệt không cười nữa, cho nên ngồi ở phía trước Mạnh Dịch Vân), thật sự là nam nhân khó chịu, tuy giống đầu gỗ , nhưng chỉ là loại này mới hắn không trên hoa ghẹo nguyệt.

“Tiểu thư, người muốn ra ngoài a?” , Trương Tiểu Tinh thấy Hàn Nguyệt Nguyệt thay quần áo, lập tức hỏi, lần trước ở ngoài Minh Nguyệt sơn trang nửa đêm ra ngoài bị người đuổi giết, lần này tới tham gia võ lâm đại hội người nhiều như vậy, tiểu thư ra ngoài chẳng phải là càng nguy hiểm?

“Đúng vậy a, ta ra ngoài nhìn xem” khi trời tối, Hàn Nguyệt Nguyệt liền khẩn cấp nghĩ ra đi xem, hiện tại trên giang hồ cao thủ đều đã tụ tập tại đây , đây là cơ hội khó được.

“Tiểu thư, không được, hiện tại bên ngoài rất nguy hiểm ” , Trương Tiểu Tinh đi đến bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt , phản kháng đến, những người này gọi là nhân nghĩa quân tử ai biết sau lưng có thể làm ra chuyện tình gì, nếu là tiểu thư gặp phải , kia đã có thể phiền toái .

Hàn Nguyệt Nguyệt không để ý Trương Tiểu Tinh, đeo lên cái khăn che mặt, nàng vẫn còn không đem những người đó để vào mắt a, “Tiểu thư” , thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không nói chuyện, Trương Tiểu Tinh ở một bên gọi vào, Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến cạnh cửa, quay đầu lại”Không cho phép nói cho Vương gia”

, trong khoảng thời gian này tiếp xuống, chính mình mấy cái nha hoàn đều nhanh thành người của Mạnh Dịch Vân .

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ra ngoài, Trương Tiểu Tinh đứng ở trong phòng không biết làm sao bây giờ, tiểu thư ra ngoài sẽ rất nguy hiểm, tiểu thư tính tình ngang ngược, căn bản khuyên không được, hiện tại chỉ có Vương gia mà nói tiểu thư sẽ nghe, chỉ là tiểu thư lại không cho nàng nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt phi trên nóc nhà Tàng Kiếm sơn trang, bây giờ còn không trễ, rất nhiều sân đều còn sáng đèn, những người này chắc là đều là tới tham gia võ lâm đại hội , nói vậy ngày mai là cực kỳ náo nhiệt .

“Người nào?” , Hàn Nguyệt Nguyệt đã quên nơi này mọi người là cao thủ trên giang hồ , nhất thời sơ suất vậy mà bại lộ hành tung, thấy có người đuổi theo, Hàn Nguyệt Nguyệt thần tốc phát xuất ám khí, giao thủ chính mình không phải cường hạng, vẫn lại là chạy nhanh lên có vẻ an toàn.

Trần Đình Hạo mới tránh thoát mấy mũi ám khí, quay người lại, phía trước bóng người sớm không biết tung tích, khinh công thật nhanh, hắn ở trên giang hồ vài thập niên, phóng mắt khắp thiên hạ, chính mình tuy không phải đệ nhất, nhưng là khinh công so với hắn không ra năm người, đều là trên giang hồ đại nhân vật, nhưng là vừa rồi bóng người rõ ràng là nữ tử trẻ tuổi, không biết là người nào, khinh công vậy mà có thể cao đến nông nổi này.

“Sư phụ, vừa rồi là người phương nào?” Thấy Trần Đình Hạo trở về, ngồi ở trong phòng mấy người lập tức đứng lên, Trần Đình Hạo đi đến thượng vị ngồi xuống, đem trong tay hai hồng ngân châm để trên bàn, Vệ Hải đi lên phía trước, cầm lấy ngân châm, coi hồi lâu, cũng không biết hồng ngân châm có chỗ đặc biệt gì.

“Có thể phát hiện cái gì?” , Vệ Hải là đại đệ tử của Côn Luân phái , là người có tu vi cao nhất trong các đệ tử, nghe được Trần Đình Hạo hỏi, Vệ Hải lắc đầu, cây châm bạc cùng ngân châm phổ thông không có gì khác nhau.

“Đây là vừa rồi người nọ lưu lại , vì sư cũng đoán không được là người phương nào, người này khinh công rất cao, mà còn là cái tuổi trẻ nữ tử, các môn phái trên giang hồ không có đệ tử nào có thể có tu vi cao như vậy” , Trần Đình Hạo hơi nhíu mày, hắn thật đúng là đoán không được nàng kia là người phương nào. Ngồi ở phía dưới mấy đệ tử người xem ta ta xem người.

“Sư phụ, có thể hay không là người của Quỳnh Hoa cung?” , Vệ Hải nói đến, Quỳnh Hoa cung trên dưới đều là nữ tử, mà còn giết người không chớp mắt, nếu là vừa rồi nàng kia là người của Quỳnh Hoa cung, chuyện đó đã có thể không tầm thường .

Trần Đình Hạo gật gật đầu, hắn cũng đoán quá, nhưng là Quỳnh Hoa cung chủ khinh công vẫn chưa cao tới mức đó? Cho nên mới không xác định, nhưng việc này vẫn không thể qua loa, này quan hệ tất cả an nguy của giang hồ, ” Hải, nhanh nhanh đi thông tri môn phái khác làm tốt phòng bị” , Vệ Hải không dám qua loa, lập tức hướng các môn phái khác cư trú đi thông tri sự tình.

Hàn Nguyệt Nguyệt bỏ lại người phía sau đuổi theo, không dám tiếp tục lượn vòng , lập tức hướng sân mình ở bay đi.”Là ta” , Hàn Nguyệt Nguyệt thấy có người hướng bên này bay tới, vừa mới chuẩn bị xuất thủ, nghe được là thanh âm của Mạnh Dịch Vân mới thu hồi tay, “Mạnh đại ca, người như thế nào tại đây?” . Hàn Nguyệt Nguyệt nhỏ giọng hỏi, Mạnh Dịch Vân không có trả lời, kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt, hướng trong viện đi.

Thấy Mạnh Dịch Vân không nói chuyện, Hàn Nguyệt Nguyệt cho rằng Mạnh Dịch Vân sinh khí, lập tức thành thành thật thật tùy ý Mạnh Dịch Vân lôi kéo, không dám nói lời nào. Đến trong viện , Mạnh Dịch Vân dừng bước lại, “Mạnh đại ca?” Hàn Nguyệt Nguyệt thật cẩn thận gọi vào, Mạnh Dịch Vân nóng giận cực kỳ khủng bố , chính mình như thế nào lại giẫm lên địa lôi của hắn .

” Bảo ngươi thành thành thật thật gốc , tại sao lại chạy ra ngoài, ngươi có biết hay không rất nguy hiểm?” , Mạnh Dịch Vân xoay người, lạnh lùng nói đến, bình thường tùy ý nàng hồ nháo còn chưa tính, nhưng là hiện tại trong sơn trang nơi nơi đều là cao thủ, liền nàng điểm đó công phu, không bị tóm được mới là lạ.

Hàn Nguyệt Nguyệt cúi đầu thật thấp , trong lòng thầm mắng Tiểu Tinh nha đầu kia, rõ ràng kêu nàng không nói , vậy mà còn dám nói cho Mạnh Dịch Vân, Trương Tiểu Tinh oan uổng a, nàng nào dám vi phạm

lời nói của Hàn Nguyệt Nguyệt, hiện tại đều còn đang trong phòng trốn tránh a, rõ ràng là Mạnh Dịch Vân thông minh, sớm đoán được nàng sẽ chạy đi, mới có thể đợi ở đây .

Thấy bộ dáng này của Hàn Nguyệt Nguyệt , Mạnh Dịch Vân trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, hẳn cũng chỉ là lo lắng an nguy của nàng mà thôi, Hàn Nguyệt Nguyệt vụng trộm ngắm Mạnh Dịch Vân liếc mắt một cái, thấy sắc mặt không có khùng bố như vừa rồi , chìa tay lôi kéo cánh tay Mạnh Dịch Vân “Mạnh đại ca, ta biết sai lầm rồi, người đừng sinh khí ” , Mạnh Dịch Vân lắc đầu, “Hiện tại trong sơn trang rất nguy hiểm, không cần nơi nơi chạy loạn” , Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức gật đầu “Tuân mệnh” , nàng liền biết Mạnh Dịch Vân không đành lòng mắng nàng.

Nhưng là Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu lại nghĩ đến, ta còn không có gả a, đã bị Mạnh Dịch Vân quản chết như vậy, kia về sau còn gì nữa? Nàng cũng có cuộc sống tự do của chính mình a, nhưng là chỉ dám ở trong lòng nghĩ muốn, ngoài miệng vẫn lại không dám nói.

“Trở về nghỉ ngơi đi” , Hàn Nguyệt Nguyệt thần tốc hôn một cái trên mặt Mạnh Dịch Vân , lập tức chạy về phòng, chỉ còn lại Mạnh Dịch Vân ngơ ngác đứng ở trong viện , đây là lần thứ hai nàng chủ động hôn hắn, hai người còn không có thành thân, như vậy rất không phù hợp lễ giáo, nhưng là hắn cũng không có bối rối mà cảm thấy nàng lỗ mãng, ngược lại trong lòng cực kỳ vui vẻ, nếu tiếp tục như vậy , khó bảo toàn chính mình ngày nào đó không làm ra chuyện gì khác người , xem ra nhanh cưới nàng vào cửa mới được, nghĩ tới đây, khóe miệng không tự giác hất lên trên, qua một lúc lâu sau, mới hướng phòng mình đi đến.

35. Chương 33 : Võ Lâm Đại Hội 3

Do đi cùng Mạnh Dịch Vân , mấy người Hàn Nguyệt Nguyệt không cần đến đại đường dùng cơm, mà là ở tiểu viện, Vương gia thân phận tôn quý, Tàng Kiếm sơn trang tự nhiên không dám thất lễ, lại đặc biệt phái hai nha hoàn đến hầu hạ. Cơm nước xong, Hàn Nguyệt Nguyệt chủ tổ bốn người đi theo sau Mạnh Dịch Vân hướng điểm luận võ đi đến.

“Tham kiến Vương gia, Vương gia thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế” vừa đi vào đại đường , thấy Mạnh Dịch Vân tới, trong phòng mọi người lập tức quỳ xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt nháy mắt, loại này trước kia đều là thấy qua trên TV , tận mắt thấy vẫn là lần đầu tiên, bất quá nàng là nhờ phúc Mạnh Dịch Vân .

“Tất cả mọi người đứng lên đi” , “Tạ Vương gia” , Mạnh Dịch Vân tay vừa nhấc, trên mặt đất mọi người nhao nhao đứng lên, Mạnh Dịch Vân rất đẹp trai a, Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng vụng trộm cười . Thấy Mạnh Dịch Vân đi lên phía trước, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức theo sau, người ta thân phận tôn quý, mình chỉ có thể đứng ở bên người Mạnh Dịch Vân .

“Lần này Vương gia có thể tới tham gia võ lâm đại hội, là vinh hạnh của chúng ta “ , một lão nhân hơn sáu mươi tuổi đi ra khỏi đám người , khom lưng đối Mạnh Dịch Vân nói đến, “Trang chủ khách khí , bổn vương chỉ là tới tham gia náo nhiệt mà thôi, sự tình nên như thế nào chấp hành liền như thế mà làm, các người tiếp tục đi” , Mạnh Dịch Vân vẫn là vẻ mặt mặt không chút thay đổi đối cấp dưới nói đến, Hàn Nguyệt Nguyệt trợn trắng con mắt, khí tràng của người lớn như vậy đặt tại nơi này, ai còn dám không tôn trọng người.

Mấy người cầm đầu người xem ta, ta xem người, thấy Mạnh Dịch Vân không có ý định nói gì , lắc đầu, “Chúng ta đây tiếp tục đi” , Mạnh Dịch Vân ngồi chậm rì rì phẩm trà, mà Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ có thể đứng ở bên cạnh, thật sự là không công bằng, Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng nghĩ muốn, bất quá nàng vẫn là một bộ dáng thật sự nghe cấp dưới thảo luận đại hội võ lâm lần này.

Nguyên lai lần này tham gia đại hội có ba mươi bảy bang phái, không giới hạn người tham gia , chỉ cần muốn thử xem đều có thể lên đài nhiều lần, ai có thể thắng đến sau cùng, người đó liền là Võ Lâm minh chủ, trận đấu tổng cộng có thời gian là ba ngày .

Thủ tục năm nay vẫn giữ như mọi năm , cho nên thảo luận không sai biệt lắm hơn nửa canh giờ liền kết thúc , một đám người hướng sân thi đấu đi đến. Ngồi ở thượng vị tự nhiên là mấy vị trưởng lão có danh tiếng trên giang hồ , hai bên là các môn phái, trung gian đắp một cái võ đài rất lớn, vốn là không có vị trí của Hàn Nguyệt Nguyệt , nhưng là mấy vị trưởng lão thấy Mạnh Dịch Vân đối với cô gái che mặt sát người cực kỳ khách khí, không dám thất lễ, lập tức réo người nâng cái ghế dựa đi lên. Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở

bên cạnh Mạnh Dịch Vân , thấy phía dưới cũng không nhiều lắm, mỗi môn phái có lẽ chỉ có đại đệ tử đến đây đi, muốn tuyển ra Minh Chủ, Tàng Kiếm sơn trang chủ Diệp Thiên Phàm lên đài nói vài câu, phía dưới tiếng hò hét vỗ tay qua đi, đại hội liền tuyên bố chính thức bắt đầu.

Ngày đầu tiên tự nhiên không có cao thủ, đều là đệ tử của các môn phái trong lúc đó thiết tha, đều muốn thừa cơ hội này rèn luyện một phen, các chương môn tự nhiên cũng không đi tranh , cao thủ đều là ngày sau cùng mới xuất hiện đi, một giờ sau khi đi qua, Hàn Nguyệt Nguyệt không ngừng ngủ gà ngủ gật, trận đầu tiên quá nhàm chán.

Mạnh Dịch Vân quay đầu, chính đang thấy Hàn Nguyệt Nguyệt híp mắt, đầu nghiêng về một bên, Mạnh Dịch Vân cười cười, đưa tay đem đầu Hàn Nguyệt Nguyệt dựa trên bả vai mình, sau đó mới quay đầu xem trận thi đấu tiếp.

Ngồi ở bên cạnh mấy trưởng lão thấy thế, đều trừng to mắt , Vân vương không gần nữ sắc người người đều biết , hiện giờ vậy mà cùng cô gái che mặt này thân mật, tất cả đều đã đoán nữ tử tựa vào trên vai Mạnh Dịch Vân là ai? Nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Phía dưới tất cả chương môn nhìn thấy, đều tính toán như thế nào đặt lên cây đại thụ Vân vương này .

Mà đứng ở sau người Tiểu Tinh cùng Như Họa Như Tuyết thấy bộ dáng Hàn Nguyệt Nguyệt, lắc đầu, tròng diện đồ sộ như vậy mà tiểu thư còn có thể đi ngủ, nhưng lại tựa vào trên vai Vương gia , nhiều người như vậy, ngày mai khả năng toàn bộ giang hồ đều biết tiểu thư nhà mình là Vân vương phi thôi.

“Nguyệt Nguyệt, tỉnh tỉnh” , Hàn Nguyệt Nguyệt mở mắt ra , thấy Mạnh Dịch Vân đang nhìn chính mình, dụi mắt hướng nhìn sang phía dưới, “Kết thúc sao?” , quay đầu nhìn về phía Mạnh Dịch Vân.

Mạnh Dịch Vân thấy bộ dáng Hàn Nguyệt Nguyệt , cười cười, “Không sai biệt lắm , nếu là buồn ngủ thì đi về trước nghỉ ngơi?” , Hàn Nguyệt Nguyệt vừa vào trận không đến nửa canh giờ liền ngủ thẳng tới hiện tại, Mạnh Dịch Vân lắc đầu, dù sao quan hệ hai người sớm muộn gì những người đó đều biết , cho nên vừa rồi hắn mới không thèm để ý ánh mắt của những người đó, nữ nhân của Mạnh Dịch Vân hắn nếu ai dám chú ý, liền đừng trách hắn không khách khí.

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không có việc gì, dù sao ngủ xong rồi, lại xem tiếp đi” , Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn hai người trên sàn đấu , những người này kêu là đại đệ tử của các đại môn phái cũng không khá hơn chút nào, kêu Như Họa Như Tuyết đi lên đều có thể dễ dàng đánh thắng.

Ngày mai kêu các nàng ba người đi lên thử xem, coi như rèn luyện , thua dù sao cũng không có gì tổn thất, thắng đó là tốt nhất , như vậy cũng không uổng phí các nàng một chuyến tới đây.

Rốt cục kết thúc, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng lên, Tiểu Tinh tiến lên hỗ trợ xử lý y phục, ngủ lâu như vậy y phục đều có điểm nhũ.”Vương gia dừng bước” , nghe đến thanh âm phía sau, Mạnh Dịch Vân cùng Hàn Nguyệt Nguyệt đồng thời dừng bước lại, xoay người”Trang chủ có chuyện gì?” , nguyên lai là Tàng Kiếm sơn trang trang chủ a, “Đêm nay lão phu thiết yến, mời Vương gia tới hậu viện” , ngày hôm qua một mực vội vàng, hiện tại khó có thời gian, Diệp Nhất Phàm tự nhiên muốn chiêu đãi Mạnh Dịch Vân.

“Trang chủ khách khí ” , Diệp Nhất Phàm ở phía trước dẫn đường, thường thường cùng Mạnh Dịch Vân phiếm vài câu, Hàn Nguyệt Nguyệt chen miệng vào không lọt, đành phải thành thật theo ở phía sau.

Sau khi tới, Hàn Nguyệt Nguyệt mới biết được, không chỉ là mời mấy người các nàng , các chương môn cơ bản đều đã ở đây, nhìn thấy Mạnh Dịch Vân tới, lập tức đứng lên hành lễ, một phen hàn huyên qua đi, mỗi người mới ngồi vào vị trí.

“Lão phu mất vụng về, không biết cô nương là môn phái nào ?” , trên giang hồ vẫn chưa xuất hiện môn phái mới, cô gái che mặt không biết là người nào, có thể được Vân vương như vậy đối đãi, nghe được Diệp Nhất Phàm nói, những người khác lập tức an tĩnh lại, vểnh tai, bọn hắn cũng đều tò mò cô gái che mặt là người phương nào.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy mọi người rốt cục phát hiện chính mình tồn tại, lập tức mỉm cười trả lời”Trang chủ nói giỡn, tiểu nữ cũng không phải người trong giang hồ, lần này đến chỉ là muốn mở rộng tầm mắt” , nàng vốn là tới xem náo nhiệt .

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Diệp Nhất Phàm sờ sờ mấy sợi râu dưới cằm, cười đáp, “Thì ra là thế, kia không biết cô nương như thế nào xưng hô? Hôm nay vừa thấy hần là hữu duyên”, hần đoán nữ tử này cũng không ở môn phái nào, bởi vì hần chưa bao giờ thấy qua nữ tử này.

“Tiểu nữ họ Hàn, tên gọi Nguyệt Nguyệt, lần này tùy tiện đến, mong trang chủ đừng trách”, Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp tục nói, “Hàn cô nương khách khí, cô nương có thể tới là hần xá vinh hạnh, trái lại có chiêu đãi bất chu, vẫn mong Hàn cô nương xin đừng trách mới đúng”, sau khi biết Hàn Nguyệt Nguyệt họ Hàn xong, các chương môn đang ngồi ở đây trong lòng suy tư một phen, nữ tử này không là người trên giang hồ, kia hần là quan gia tiểu thư nhà nào, phóng nhãn cả triều, đương kim Tể tướng họ Hàn, nhưng là theo bọn hần biết, Hàn Tể tướng hiện có một nữ, tuổi tuy không sai biệt lắm, nhưng là tên không kêu Hàn Nguyệt Nguyệt, mà là kêu Hàn Thanh Tư, chẳng lẽ là họ hàng của Hàn Thừa tướng?

Tất cả suy đoán đều có, nhưng chỉ đều để ở trong lòng, vẫn chưa dám nói ra, Hàn Nguyệt Nguyệt tự nhiên không biết, “Trang chủ khách khí”, cơm nước xong, Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Mạnh Dịch Vân cáo từ, loại này cơm ăn một người, uống chén rượu vẫn còn khách khí thật lâu.

Hàn Nguyệt Nguyệt rất xa chỉ thấy một người bồi hồi đứng phía trước tiểu viện của mình, đi qua, “Đông Phương công tử?”, Hàn Nguyệt Nguyệt đến gần, mới nhìn đến là Đông Phương Trí, kinh ngạc gọi vào, nàng không nghĩ tới ở trong này có thể gặp phải hần, lần trước hai người tán gẫu thật sự vui vẻ, khó có được bằng hữu, Hàn Nguyệt Nguyệt tự nhiên thật nhiệt tình.

Đông Phương Trí nghe được thanh âm, xoay người, thấy là Hàn Nguyệt Nguyệt, lập tức đi tới “Hàn cô nương, thật là người?”, hôm nay hần thấy nữ tử bên cạnh Vân vương rất giống Hàn Nguyệt Nguyệt, nhưng là không dám gọi, hỏi thăm nơi bọn hần ở, buổi tối mới dám tới xác nhận một phen.

“Đúng vậy a, không nghĩ tới tại đây cũng có thể nhìn thấy”, Mạnh Dịch Vân thấy hai người thân thiết như thế, sắc mặt lập tức kéo xuống, “Nguyệt Nguyệt”, nghe được thanh âm của Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Đông Phương Trí đồng thời đi qua.

“Tại hạ Đông Phương Trí, tham kiến Vương gia”, vừa rồi hần nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt thật là vui, trái lại đem Vân vương phía sau xem nhẹ, Mạnh Dịch Vân cau mày, “Đứng lên đi”, hần đối với nam nhân cùng Hàn Nguyệt Nguyệt thân thiết cực kỳ không hảo cảm.

Thấy bộ dáng Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt buồn bực, chính mình đâu nào chọc tới hần, vừa rồi còn tốt, xoay người liền thay đổi sắc mặt, “Mạnh đại ca, Đông Phương công tử là bằng hữu của ta, người đi vào trước đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt đối Mạnh Dịch Vân nói đến, khó có thể gặp mặt một lần, khẳng định muốn tâm sự thật lâu, Đông Phương Trí đúng là bằng hữu duy nhất của nàng ở trên đời này.

Đơn độc tâm sự? Nàng không biết nam nữ khác biệt sao? Hơn nữa còn là buổi tối khuya, Mạnh Dịch Vân trong lòng bốc hỏa, cái này nữ nhân thật không hiểu nổi, bất quá trên mặt vẫn là mặt không chút thay đổi “Nếu là bằng hữu của Nguyệt Nguyệt, vậy vào trong viện tán gẫu đi”, không đợi hai người trả lời, Mạnh Dịch Vân liền nhấc chân tiến vào trong viện.

Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người đối Đông Phương Trí nói đến “Chúng ta tiến vào sân tán gẫu đi”, Đông Phương Trí gật gật đầu, lúc trước sau khi biết Hàn Nguyệt Nguyệt là lão bản của Thiên Hương lâu xong hần liền biết Hàn Nguyệt Nguyệt không tầm thường, nhưng là không nghĩ tới nàng cùng Vân vương, , , Đông Phương Trí lắc đầu, chuyện hôm nay, khả năng tất cả trên giang hồ đều biết Hàn Nguyệt Nguyệt là nữ nhân của Mạnh Dịch Vân.

Đến trong viện, kêu Tiểu Tinh pha ấm trà, lần trước bọn hần gặp mặt đã là hơn hai tháng, Đông Phương Trí là con cả của Đông Phương gia tộc, tự nhiên muốn đại diện Đông Phương gia tộc tham gia võ lâm đại hội.

“Không nghĩ tới tại đây cũng có thể đụng tới Hàn cô nương”, hần cho rằng Hàn Nguyệt Nguyệt là thương nhân, đối những chuyện trong chốn võ lâm không có hứng thú, Hàn Nguyệt Nguyệt rót cho Đông Phương Trí chén trà, “Khó có được cơ hội nhìn thấy nhiều cao thủ tụ cùng một chỗ như vậy, ta tất nhiên là không thể bỏ qua”, đáng tiếc ngày đầu tiên đều là con tôm nhỏ, làm hại nàng ở trong trường thi đầu ngửa một ngày.

“Đông Phương công tử cũng tham gia sao?” , Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, làm con cả của Đông Phương gia tộc , không gương mẫu sao được.”Đúng vậy a, thử một lần ” , Đông Phương Trí nói đến.

“Khi nào thì thi đấu? Ta cổ vũ người” , Đông Phương trí võ công hẳn là không kém, hẳn lên sân khấu nên là có trò hay, Hàn Nguyệt Nguyệt có phần chờ mong cao thủ so chiêu là như thế nào , còn có nên là tránh đi những người này, làm ấy người Tiểu Tinh bọn hắn thi đấu , nếu là mới vừa đi lên đã bị đánh hạ , chẳng phải là có phần mất mặt.

36. Chương 34 : Võ Lâm Đại Hội 4

“Ngày kia đi” , dù sao hai ngày này đều là các đệ tử của mỗi môn phái thử tay nghề, lấy công phu của chính mình, hẳn tin tưởng đi vào vòng trong. Nghe được Đông Phương Trí trả lời, Hàn Nguyệt Nguyệt cực kỳ vui vẻ, vậy chứng minh ngày mai những cao thủ còn không có ra tay.

“A..., thời điểm đó ta nhất định ủng hộ người cổ lên” , cùng Hàn Nguyệt Nguyệt nói chuyện phiếm vẫn là nhẹ nhàng như vậy, bất quá trong lòng hắn vẫn hiện lên một tia đau xót, nữ tử khó có được như vậy, đáng tiếc không thuộc về mình , bất quá ngẫu nhiên có thể như vậy ngồi xuống nói chuyện phiếm, hẳn đã thỏa mãn , trước hắn vẫn ôm một phần hi vọng, hi vọng có thể cùng Hàn Nguyệt Nguyệt phát triển tiến thêm một bước , nhưng là hôm nay nhìn thấy hành động của Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Mạnh Dịch Vân , mới biết được trong lòng nàng đã có người, hơn nữa còn là Vân vương gia.

Mạnh Dịch Vân đứng ở bên cửa sổ, thấy hai người tán gẫu lâu như vậy, trong lòng rất khó chịu, Hắc Ưng đứng ở phía sau có phần bất đắc dĩ, Vương gia bình thường làm việc cũng không kéo dài dây dưa , như thế nào hiện tại xoắn xuýt như vậy, không nghĩ muốn để cho Hàn cô nương cùng nam tử khác nói chuyện phiếm, trực tiếp kéo trở về không phải là xong sao, hà tất trốn ở trong phòng nhìn lên .

Đông Phương Trí ra về, Hàn Nguyệt Nguyệt trở lại trong phòng, xoay vần xoay vần cổ, hôm nay dựa vào lâu lăm , cổ có phần không thoải mái, “Tiểu Tinh, lại đây, cùng người nói chuyện này” , Hàn Nguyệt Nguyệt hướng Tiểu Tinh đang thu thập dụng cụ rửa mặt cho nàng vẩy tay, ý bảo nàng ngồi xuống.”Tiểu thư, chuyện gì?” , Trương Tiểu Tinh vẫn còn không quên đem y phục trong tay gấp xong, để lên trên bàn.

“Ngày mai các người ba người đi lên võ đài đi, luyện thân thể một chút” , nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Trương Tiểu Tinh buông quần áo trong tay ra, nhìn về phía Hàn Nguyệt Nguyệt”Tiểu thư, người nói thật sự?” , làm người luyện võ, cơ hội như vậy là rất khó có được , hiện tại lên đài cơ bản đều là các đại môn phái có danh tiếng , chính mình có thể cùng bọn hắn so tài một phen tất nhiên là thật cao hứng .

Thấy bộ dáng của Tiểu Tinh, Hàn Nguyệt Nguyệt trợn trắng, đánh nhau một như vậy lại tích cực thế, “Ta nói thật sự, người đi gọi hai người kia cũng chuẩn bị đi” , “Được, tiểu thư” , Tiểu Tinh lập tức đem y phục cất kỹ, liền vội vàng vàng chạy ra đi, Hàn Nguyệt Nguyệt khóa lại cửa, đuổi đuổi lưng mỗi, lên giường đi ngủ.

Hàn Nguyệt Nguyệt mở to mắt, thấy bên giường có người ngồi , sợ tới mức gần chết, lập tức chuẩn bị xuất thủ, “Là ta” , nghe được là thanh âm của Mạnh Dịch Vân , mới hạ tay xuống, người này như thế nào nửa đêm không ngủ , chạy tới dọa nàng.

Trong phòng tối như mực , chỉ nhìn đến bóng người, Hàn Nguyệt Nguyệt vỗ vỗ trước ngực, “Làm ta sợ muốn chết” , Mạnh Dịch Vân chìa tay sờ sờ trán nàng, “Không có việc gì đi” , Hàn Nguyệt Nguyệt đẩy ra tay Mạnh Dịch Vân , “Làm sao có thể không có việc gì, tim bị dọa rơi xuống một nửa ” , người nào nửa đêm tỉnh lại thấy trước giường mình đứng cái bóng đen sẽ không bị dọa đến .

“Có việc?” , thấy Mạnh Dịch Vân không ra tiếng, Hàn Nguyệt Nguyệt hoàn quá mức đến đây, mới hỏi đến, “Không có việc gì” , không có việc gì nửa đêm tới để làm chi, Hàn Nguyệt Nguyệt khởi động thân thể nương đến đầu giường.

Tuy cực kỳ tối, nhưng là Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn là cảm giác được Mạnh Dịch Vân nhìn chằm chằm vào mình, người này ban đêm có thể nhìn? Hàn Nguyệt Nguyệt đưa tay lắc lắc trước mắt Mạnh Dịch Vân , Mạnh Dịch Vân thấy bộ dáng này của nàng, cực kỳ bất đắc dĩ, đưa tay bắt lấy tay nàng, “Người có thể

nhìn thấy được?” , Hàn Nguyệt Nguyệt tò mò hỏi, “Uh’m, có thể nhìn đến “ , tuy cực kỳ tối, nhưng là xem lâu tự nhiên có thể thấy được.

Hàn Nguyệt Nguyệt rút tay về , “Nếu không có việc ta ngủ” , đặc biệt tối cùng nàng ngoạn chơi mê tàng a, Hàn Nguyệt Nguyệt nằm xuống, đem chăn kéo lên trên , qua một lúc lâu sau, lại vẫn thấy Mạnh Dịch Vân ngồi ở bên giường, “Mạnh Dịch Vân, người tối cùng muốn làm gì?” , lại có để cho người ta ngủ hay không .

Mỗi lần Nguyệt Nguyệt tức giận đều gọi tên hắn một cách đầy đủ, “Nghĩ nhìn xem người” , nghe được Mạnh Dịch Vân nói, Hàn Nguyệt Nguyệt vùng trộm cười cười, người này thực không được tự nhiên, trông cậy vào hắn nói cái gì cho phải nghe thật là không khả năng .

“Đường đường một Vương gia nửa đêm bỏ cửa sổ vào phòng nữ tử , không sợ tổn hại uy phong à ?” , tuy cao hứng, bất quá Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn lại là nghiêm mặt nói đến,” Muốn ôm người một cái”, hắn cũng không biết làm sao vậy, dù sao đêm nay nhìn thấy Nguyệt Nguyệt cùng cái kia Đông Phương Trí tán gẫu vui vẻ như thế, trong lòng hắn không thoải mái, nhớ lại ngủ không được, liền lặng lẽ chạy đến phòng nàng nhìn xem, hắn vốn là không nghĩ muốn quấy rầy nàng, chỉ là trùng hợp nàng tỉnh lại.

Loại lời nói này có thể xuất hiện từ miệng Mạnh Dịch Vân , Hàn Nguyệt Nguyệt thật là ngoài ý muốn, bất quá thật vui vẻ, “Đem hài cởi” , nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Mạnh Dịch Vân ngẩn người, thấy Mạnh Dịch Vân không nhúc nhích, Hàn Nguyệt Nguyệt còn nói đến”Người đem ta đánh thức , người muốn phụ trách ru ta ngủ mới thôi” , thảng ba ban ngày tuy ấm áp, nhưng là buổi tối vẫn là hơi lạnh , mà người này lại ăn mặc như thế, cũng không sợ cảm lạnh. Hàn Nguyệt Nguyệt đem chăn xốc lên, chính mình hướng bên trong di chuyển, lôi kéo Mạnh Dịch Vân nằm trên giường.

Mặc dù có điểm không hợp lễ pháp, bất quá Hàn Nguyệt Nguyệt mới không cần những thứ này, Mạnh Dịch Vân là bạn trai mình, cũng không phải người khác, mà còn chỉ là đi ngủ mà thôi.

Mạnh Dịch Vân thân thể có phần cứng ngắc, tay cũng không biết để như thế nào , Hàn Nguyệt Nguyệt thấy thế, biết Mạnh Dịch Vân cũ kỹ lễ giáo lại xuất hiện , đưa tay ôm eo Mạnh Dịch Vân , tìm vị trí thoải mái dựa vào, nếu bộ dáng này của bọn hắn bị người khác nhìn đến, không biết có thể hay không bị nhốt lồng heo.

“Người thân thể như thế nào cứng như vậy, làm trán ta đau” , Hàn Nguyệt Nguyệt sờ sờ trán, người này như thế nào giống tảng đá . Hàn Nguyệt Nguyệt khí tức nóng hầm hập thổi tới trên cổ mình, giữa , Mạnh Dịch Vân tận lực thả lỏng chính mình, đem nàng ôm vào trong ngực. Nguyệt Nguyệt là quá tín nhiệm hắn hay là đối nam nhân một điểm đề phòng đều không có, chính mình đúng là bình thường nam nhân, thân thể nàng dán lên mình, bảo hắn như thế nào thả lỏng.

Nàng tất nhiên là biết bọn hắn không có thành thân, Mạnh Dịch Vân hẳn không đối nàng thế nào , cho nên Hàn Nguyệt Nguyệt mới an tâm ôm Mạnh Dịch Vân đi ngủ, nhưng là nàng không biết Mạnh Dịch Vân có bao nhiêu dày vò.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Hàn Nguyệt Nguyệt tỉnh lại, phát hiện Mạnh Dịch Vân sớm không thấy bóng dáng, mà vị trí bên cạnh còn lạnh , nên là đi thật lâu thôi, có phần mất mát, không phải nàng tư tưởng không bình thường, mà là có cái gối ôm ôm đi ngủ, thật sự cực kỳ thoải mái.

Cơm nước xong, mấy người lại hướng sân thi đấu xuất phát, Như Họa Như Tuyết có phần khẩn cấp, tối hôm qua nghe được Tiểu Tinh nói Hàn Nguyệt Nguyệt kêu các nàng lên sân thi đấu, cao hứng thiếu chút nữa cả đêm ngủ không được.

“Tiểu thư, chúng ta có thể lên chưa?” , thấy buổi sáng đều đã qua đi một nửa , Hàn Nguyệt Nguyệt còn không có kêu các nàng lên sân đấu, Như Họa Như vội vã vùng trộm chạy đến bên tai Hàn Nguyệt Nguyệt nhắc nhở đến, tiểu thư hẳn không là đã quên đi.

“Chờ một chút, người xem hiện tại trận kia, thực lực hoàn toàn dưới người , sao không làm cho bọn họ lại đánh mấy trận, để cho nhìn đến cùng thực lực bản thân không sai biệt lắm hãy lên, hà tất lãng phí khí lực đối phó những thứ này tôm nhỏ” , nàng võ công không cao, nhưng là Như Họa Như Tuyết cùng Tiểu Tinh cũng không phải là một dạng , sư huynh không biết từ đâu làm ra bản bí tịch, kia đúng là rất lợi hại , vốn nàng cho rằng những cái này môn phái võ công sẽ rất cao, nhìn nguyên lai cũng bất quá như vậy mà thôi.

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Như Họa cũng hiểu được, mình cần gì muốn lãng phí thời gian trên tay những người này, thối lui đến mặt sau tiếp tục xem thi đấu.

“Vị kia còn muốn đi lên tỷ thí một phen” , đứng ở đài thượng người kia thắng liền ba trận, võ công ngược lại không sai, này Côn Luân phái đệ tử còn có mấy lần, bất quá có phần cao ngạo, bất quá là thắng ba trận mà thôi, nói chuyện liền tự đại như thế.

“Chúng ta tới thử” , Như Họa Như Tuyết thật sự là cùng không vội , thấy không ai lên đài, hai người lập tức đi lên, thấy là hai thiếu nữ, Lý Nghiễm Vinh có phần không đặt ở trong mắt, dưới đài thấy thế, cũng lác đác, này hai cái tiểu nữ oa không phải đối thủ của Lý Nghiễm Vinh , bất quá đều tò mò chờ xem kịch vui, bọn hắn ánh mắt cũng không hoa, này hai nữ tử là tỷ nữ của cô nương bên cạnh Vân vương , có thể nhân cơ hội nhìn xem thực lực của Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Không biết hai vị cô nương là môn phái nào ?” , đây chính là thời cơ tốt để báo danh , cho nên những người lên đài mọi người đều báo danh tính cùng môn phái .

“Tại hạ Như Tuyết Như Họa của Hoa Mai trang , thỉnh công tử chỉ giáo nhiều hơn” , Hoa Mai trang? Lý Nghiễm Vinh đầu óc dạo qua một vòng, vẫn chưa có tung tích của môn phái này, nghĩ đến là cái kia mới vừa thành lập , liền càng đem Như Họa Như Tuyết không để vào mắt .

Bất quá những lời này tại trong lòng vài người khơi dậy một thành bọt nước, Hoa Mai trang, kia đúng là thần y thôn trang, lúc trước bọn hắn cầu thầy trị bệnh tìm đến Hoa Mai trang, thần y cứu bọn họ, nhưng là không thể tiết lộ tung tích của nàng, cùng điều kiện không tìm hiểu tin tức của nàng , cho nên trên giang hồ biết Hoa Mai trang lác đác lơ thơ, bọn hắn chỉ biết là thần y là nữ tử, tin tức khác hoàn toàn không biết gì cả, hiện tại hai nữ tử này vậy mà báo ra Hoa Mai trang, chẳng lẽ cô gái che mặt bên người Vân vương là thần y?

Mọi người đều ở trong lòng đánh tính toán, mà trên đài trận đấu đã gần đến bắt đầu, Như Họa cùng Như Tuyết công phu đều là song kiếm phối hợp, thêm nữa Hàn Nguyệt Nguyệt dạy mọc cánh thành tiên, tốc độ biến hóa lại càng mau hơn rất nhiều, không tới mấy chiêu, Lý Nghiễm Vinh liền bại trận đến nơi.

“Đa tạ” , Lý Nghiễm Vinh không thể tưởng được chính mình vậy mà thua ở trên tay hai nữ tử , trong lòng không phục lắm, nhưng là trận đấu chỉ có thể điểm đến là dừng, cho nên đành phải áp chế khí lui ra.

“Không nghĩ tới Như Họa cùng Như Tuyết song kiếm lợi hại như vậy” , nghe được thanh âm Mạnh Dịch Vân , Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu, “Đó là đương nhiên” , chính mình võ công không cao, bên người không có người lợi hại như vậy không được.

Mạnh Dịch Vân thấy kiếm pháp của Như Họa Như Tuyết cực kỳ xa lạ, chưa bao giờ thấy quá, có phần tò mò, kiếm pháp tốt như vậy, vì cái gì Nguyệt Nguyệt không có học? Bên người nàng tỷ nữ võ công đều có thể, duy nhất là chính nàng ta, điểm đó công phu mèo quào.

“Ta tới thử” , chỉ thấy một cái bạch y nữ tử bay đến trên đài, Hàn Nguyệt Nguyệt trông đi qua, quá xa, có phần thấy không rõ mặt người, “Đây là môn phái nào ?” , Mạnh Dịch Vân chậm rì rì uống trà, “Nga Mi” , nguyên lai là Nga Mi a, trách không được a, không biết bọn hắn sư phụ có phải là Diệt Tuyết sư thái hay không.

“Tại hạ Nga Mi Tổng Hải Vân, xin chỉ giáo” , Như Họa Như Tuyết nhìn nhau đều là nữ tử, bọn hắn hai người đánh người ta một người có thể hay không công bình a? Nhìn về phía Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt hướng bọn họ cho cái thủ thế cổ lên .

“Đắc tội” , rất nhanh, ba người liền đồng khởi, xem nữ nhân đánh nhau so với nam nhân thú vị rất nhiều, Hàn Nguyệt Nguyệt không chuyển mắt nhìn người trên đài , động tác liên tục đều đẹp như thế .

“Tiểu thư, chúng ta thua” , Như Họa Như Tuyết đi đến phía trước Hàn Nguyệt Nguyệt , vốn các nàng có thể thắng , ai biết người nọ sử dụng hư chiêu lừa gạt các nàng.”Không có việc gì, cố gắng lần sau” , Hàn Nguyệt Nguyệt cho bọn hắn cổ vũ, dù sao chỉ là rèn luyện mà thôi, giao thủ nhiều mới có thể biết thực lực của chính mình , trở về cố gắng luyện tập thêm.

Hiện tại lên đài cơ bản đều là các đại đệ tử của các môn phái, như vậy tiếp xuống, xế chiều hôm nay có thể coi như xong rồi, nhưng là đến buổi chiều, Hàn Nguyệt Nguyệt mới biết được, cao thủ đánh nhau tự nhiên

cùng những con tôm nhỏ bắt đồng, mấy chiêu thức có thể phân thắng thua, mà là đánh hơn nửa canh giờ mới kết thúc.

“Tại hạ Trương Tiểu Tinh của Hoa Mai trang, xin chỉ giáo” , Trương Tiểu Tinh? Dưới đài mọi người nghị luận nhao nhao, này Trương Tiểu Tinh không phải Trương Gia Bảo Đại tiểu thư sao? Khi nào thì thành người của Hoa Mai trang , ba năm trước đây, Trương Gia Bảo bị diệt môn, đồng thời Trương Tiểu Tinh cũng thất tung, trên giang hồ đều truyền nàng đã chết, cũng không nghĩ đến hôm nay có thể nhìn thấy ở đây.

Này Hàn Nguyệt Nguyệt tới cùng là người phương nào? Vừa rồi hai nha hoàn võ công chính là trên giang hồ thất truyền song kiếm hợp bích, nếu là luyện thành chắc chắn ở trên giang hồ nhắc lên một hồi phong ba, hiện tại lại là Trương Tiểu Tinh, này Hoa Mai trang thật là làm cho bọn họ giật mình không thôi a.

“Trương Tiểu Tinh? Không nghĩ tới là Trương gia Đại tiểu thư, hôm nay có thể vừa thấy tại hạ vinh hạnh ” , năm đó Trương Khôn thanh danh trên giang hồ trên hồ đúng là vang ầm ầm , chỉ là không biết gặp phải cái gì cừu gia, một đêm bị diệt môn, không nghĩ tới Trương Tiểu Tinh thật còn sống.

“Đâu nào, hiện tại Tiểu Tinh chỉ là người của Hoa Mai trang mà thôi, lại vẫn mong chỉ giáo” , hai người đánh một hồi, còn không có phân ra thắng bại, Hàn Nguyệt Nguyệt tâm đều nín chặt .

Tiểu Tinh võ công không tồi, đã đánh năm trận , vẫn không bị đả bại, bình thường chỉ thấy các nàng mấy người tại hậu viện luyện , chân chính theo người giao thủ, Hàn Nguyệt Nguyệt không có thấy quá.

“Người dạy các nàng ?” “Cái gì?” , Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu lại, thấy Mạnh Dịch Vân nhìn chính mình, khó hiểu?”Khinh công” , Mạnh Dịch Vân chậm rì rì phun ra hai chữ, giao thủ tiếp xuống, hần phát hiện mấy nha hoàn khinh công đều rất tốt, tránh rất nhanh, cho nên mới có thể kiên trì lâu như vậy.

Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu trở lại”Đúng vậy a” , nàng duy nhất cường hạng là khinh công, chỉ là muốn để cho thời điểm các nàng gặp nguy hiểm chạy trốn một cách nhanh nhất mà thôi, cho nên sẽ dạy bọn hần , không nghĩ tới, sẽ biến các nàng thành cường hạng.

“Các nàng võ công đều cao như vậy, người như thế nào không học ?” , Mạnh Dịch Vân rất kỳ quái, nha hoàn của nàng thân thủ cũng không tồi, mà nàng lại không được, “Đánh nhau quá mệt mỏi ” , như thế hao phí thể lực nàng mới không liên quan a, có khinh công có thể chạy là được, hà tất đi học. Mạnh Dịch Vân nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt trả lời, trái lại cảm thấy có ý tứ.

Thấy có ám khí bay về phía Tiểu Tinh, Hàn Nguyệt Nguyệt thần tốc phát xuất lông trâu châm chặn đứng, thủ đoạn thật hèn hạ , nếu nàng không xem thật sự, đúng là không thể phát hiện, không phải là luận võ sao? Hà tất như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt rất tức giận.

Hiển nhiên Tiểu Tinh cũng chú ý tới ám khí, chuẩn bị mau tránh ra, vừa vặn người nọ đánh lên chưởng lực, thấy Tiểu Tinh ngã xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt thần tốc bay về phía đài cao, cấp dưới chỉ thấy một cái bóng trắng chớp lóe, mặt trên người cũng đã đến chỗ lồi đài, khinh công thật thần tốc, cấp dưới không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Này nữ tử tới cùng là người phương nào? Khinh công vậy mà cao đến như thế này, mấy vị trưởng lão mặt lộ vẻ kinh sắc, nữ tử này tuổi còn trẻ liền cao như vậy, nếu bọn hần không đoán sai, nàng kia sử dụng đích thị mộc cánh thành tiên thất truyền đã lâu , khinh công này có thể làm cho người ta thân thể nhẹ tựa lông hồng, tốc độ nhanh , trách không được có thể được Vân vương gia thưởng thức như vậy.

Hàn Nguyệt Nguyệt phi châm bắn về phía người đối diện, lập tức đi đến bên cạnh Trương Tiểu Tinh “Tiểu Tinh, như thế nào?” , Tiểu Tinh lắc đầu, nhưng là khóe miệng vẫn chảy máu, rõ ràng nói là điểm đến là dừng , như thế nào đến phiên của nàng người này liền hạ độc thủ.

“Người động tay chân gì? Vì sao sư đệ ta toàn thân đều động không được?” Người nọ thấy trên đài nam tử ngã xuống lập tức chạy đến , chỉ vào Hàn Nguyệt Nguyệt nói , Hàn Nguyệt Nguyệt vốn là đang tức giận, còn dám trêu chọc nàng.

“Tránh ra, đừng trách ta không khách khí” , Hàn Nguyệt Nguyệt cho Tiểu Tinh ăn viên thuốc, ý bảo phía sau Như Họa Như Tuyết đem Tiểu Tinh nâng dậy tới, không nghĩ tới đối phương xuống tay nặng thế, hoàn toàn là lấy mệnh ấy.”Đao kiếm không có mắt, luận võ bị thương chính là chuyện thường, các người dám đối

với sư đệ ta hạ độc thủ” , Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người, chỉ thấy nam tử bị nàng phóng châm té trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, mà nam tử luôn mồm kêu hô sư đệ đứng cách Hàn Nguyệt Nguyệt không xa, chỉ vào nàng lên án.

“Dao kiếm không có mắt, luận võ quy định điểm đến là dừng, tỳ nữ của ta đã bị thương, lệnh sư đệ vẫn còn từng bước ép sát, nếu là ta không ra tay, chỉ sợ tỳ nữ liên tắt thở tại trên tay sư đệ người kia ” , Hàn Nguyệt Nguyệt không chút nào sợ hãi trừng mắt nam tử trước mặt, nghĩ muốn khi dễ người của nàng , không có cửa đâu.

37. Chương 35 : Võ Lâm Đại Hội 5

Không nghĩ tới Nga Mi võ công lại cao như thế, hơn một trăm chiêu qua đi, còn không có phân thắng thua, bưng lên trà bên cạnh uống một ngụm, không biết các nàng có khẩn trương hay không, dù sao nàng ở bên cạnh xem vì bọn họ khẩn trương hồi lâu.

“Đắc tội ” , thấy bạch y nữ tử té trên mặt đất, Hàn Nguyệt Nguyệt trên mặt mới lộ ra tươi cười, hô hô, không nghĩ tới Như Họa Như Tuyết võ công lại tiến bộ .

“Tại hạ Nga Mi Trương Du, đắc tội ” , thấy lại đi tới một bạch y nữ tử nữa, nguyên lai người ta tới báo thù đây, Hàn Nguyệt Nguyệt hướng Tiểu Tinh phía sau vẫy tay, “Người này tại Nga Mi là chức vụ gì ?” , Tiểu Tinh nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, lập tức trả lời đến” Là nhị đệ tử của Nga Mi ” , Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, liền tính thua cũng không mất mặt vì nhị đệ tử của người ta đều đã lên .

“Tiểu thư, chúng ta thua ” , Như Họa Như Tuyết đi đến phía trước Hàn Nguyệt Nguyệt , vốn các nàng có thể thắng , ai biết người nọ sử dụng hư chiêu lừa gạt các nàng.”Không có việc gì, cố gắng lần sau ” , Hàn Nguyệt Nguyệt cho bọn hắn cổ vũ, dù sao chỉ là rèn luyện mà thôi, giao thủ nhiều mới có thể biết thực lực của chính mình , trở về cố gắng luyện tập thêm.

Hiện tại lên đài cơ bản đều là các đại đệ tử của các môn phái, như vậy tiếp xuống, xế chiều hôm nay có thể coi như xong rồi, nhưng là đến buổi chiều, Hàn Nguyệt Nguyệt mới biết được, cao thủ đánh nhau tự nhiên cùng những con tôm nhỏ bất đồng, mấy chiêu thức có thể phân thắng thua, mà là đánh hơn nửa canh giờ mới kết thúc.

“Tại hạ Trương Tiểu Tinh của Hoa Mai trang, xin chỉ giáo” , Trương Tiểu Tinh? Dưới đài mọi người nghị luận nhao nhao, này Trương Tiểu Tinh không phải Trương Gia Bảo Đại tiểu thư sao? Khi nào thì thành người của Hoa Mai trang , ba năm trước đây, Trương Gia Bảo bị diệt môn, đồng thời Trương Tiểu Tinh cũng thất tung, trên giang hồ đều truyền nàng đã chết, cũng không nghĩ đến hôm nay có thể nhìn thấy ở đây.

Này Hàn Nguyệt Nguyệt tới cùng là người phương nào? Vừa rồi hai nha hoàn võ công chính là trên giang hồ thất truyền song kiếm hợp bích, nếu là luyện thành chắc chắn ở trên giang hồ nhắc lên một hồi phong ba, hiện tại lại là Trương Tiểu Tinh, này Hoa Mai trang thật là làm cho bọn họ giật mình không thôi a.

“Trương Tiểu Tinh? Không nghĩ tới là Trương gia Đại tiểu thư, hôm nay có thể vừa thấy tại hạ vinh hạnh ” , năm đó Trương Khôn thanh danh trên giang hồ trên hồ đúng là vang ầm ầm , chỉ là không biết gặp phải cái gì cừu gia, một đêm bị diệt môn, không nghĩ tới Trương Tiểu Tinh thật còn sống.

“Đâu nào, hiện tại Tiểu Tinh chỉ là người của Hoa Mai trang mà thôi, lại vẫn mong chỉ giáo” , hai người đánh một hồi, còn không có phân ra thắng bại, Hàn Nguyệt Nguyệt tâm đều nín chặt .

Tiểu Tinh võ công không tồi, đã đánh năm trận , vẫn không bị đả bại, bình thường chỉ thấy các nàng mấy người tại hậu viện luyện , chân chính theo người giao thủ, Hàn Nguyệt Nguyệt không có thấy quá.

“Người dạy các nàng ?” “Cái gì?” , Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu lại, thấy Mạnh Dịch Vân nhìn chính mình, khó hiểu?”Khinh công” , Mạnh Dịch Vân chậm rì rì phun ra hai chữ, giao thủ tiếp xuống, hắn phát hiện mấy nha hoàn khinh công đều rất tốt, tránh rất nhanh, cho nên mới có thể kiên trì lâu như vậy.

Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu trở lại”Đúng vậy a” , nàng duy nhất cường hạng là khinh công, chỉ là muốn để cho thời điểm các nàng gặp nguy hiểm chạy trốn một cách nhanh nhất mà thôi, cho nên sẽ dạy bọn hắn

, không nghĩ tới, sẽ biến các nàng thành cường hạng.

“Các nàng võ công đều cao như vậy, người như thế nào không học ?” , Mạnh Dịch Vân rất kỳ quái, nha hoàn của nàng thân thủ cũng không tồi, mà nàng lại không được, “Đánh nhau quá mệt mỏi ” , như thế hao phí thể lực nàng mới không liên quan a, có khinh công có thể chạy là được, hà tất đi học. Mạnh Dịch Vân nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt trả lời, trái lại cảm thấy có ý tứ.

Thấy có ám khí bay về phía Tiểu Tinh, Hàn Nguyệt Nguyệt thần tốc phát xuất lông trâu châm chặn đứng, thủ đoạn thật hèn hạ , nếu nàng không xem thật sự, đúng là không thể phát hiện, không phải là luận võ sao? Hà tất như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt rất tức giận.

Hiển nhiên Tiểu Tinh cũng chú ý tới ám khí, chuẩn bị mau tránh ra, vừa vặn người nọ đánh lên chưởng lực, thấy Tiểu Tinh ngã xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt thần tốc bay về phía đài cao, cấp dưới chỉ thấy một cái bóng trắng chớp lóe, mặt trên người cũng đã đến chỗ lồi đài, khinh công thật thần tốc, cấp dưới không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Này nữ tử tới cùng là người phương nào? Khinh công vậy mà cao đến như thế này, mấy vị trưởng lão mặt lộ vẻ kinh sắc, nữ tử này tuổi còn trẻ liền cao như vậy, nếu bọn hắn không đoán sai, nàng kia sử dụng đích thị mọc cánh thành tiên thất truyền đã lâu , khinh công này có thể làm cho người ta thân thể nhẹ tựa lông hồng, tốc độ nhanh , trách không được có thể được Vân vương gia thưởng thức như vậy.

Hàn Nguyệt Nguyệt phi châm bắn về phía người đối diện, lập tức đi đến bên cạnh Trương Tiểu Tinh “Tiểu Tinh, như thế nào?” , Tiểu Tinh lắc đầu, nhưng là khoe miệng vẫn chảy máu, rõ ràng nói là điểm đến là dừng , như thế nào đến phiên của nàng người này liền hạ độc thủ.

“Người động tay chân gì? Vì sao sư đệ ta toàn thân đều động không được?” Người nọ thấy trên đài nam tử ngã xuống lập tức chạy đến , chỉ vào Hàn Nguyệt Nguyệt nói , Hàn Nguyệt Nguyệt vốn là đang tức giận, còn dám trêu chọc nàng.

“Tránh ra, đừng trách ta không khách khí” , Hàn Nguyệt Nguyệt cho Tiểu Tinh ăn viên thuốc, ý bảo phía sau Như Họa Như Tuyết đem Tiểu Tinh nâng dậy tới, không nghĩ tới đối phương xuống tay nặng thế, hoàn toàn là lấy mệnh ấy.”Đao kiếm không có mất, luận võ bị thương chính là chuyện thường, các người dám đối với sư đệ ta hạ độc thủ” , Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người, chỉ thấy nam tử bị nàng phóng châm té trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, mà nam tử luôn mồm kêu hô sư đệ đứng cách Hàn Nguyệt Nguyệt không xa, chỉ vào nàng lên án.

“Đao kiếm không có mất, luận võ quy định điểm đến là dừng, tỷ nữ của ta đã bị thương, lệnh sư đệ vẫn còn từng bước ép sát, nếu là ta không ra tay, chỉ sợ tỷ nữ liền tắt thở tại trên tay sư đệ người kia ” , Hàn Nguyệt Nguyệt không chút nào sợ hãi trừng mắt nam tử trước mặt, nghĩ muốn khi dễ người của nàng , không có cửa đâu.

“Cô nương đây là như thế nào nói, mọi người đang ngồi đều nhìn đến chính nàng ta va chạm vào chưởng phóng tới, cũng không phải là sư đệ ta cố ý hạ thủ, thua liền thua, hiện tại người đem sư đệ ta biến thành như vậy, này không phải phạm vào quy tắc luận võ sao?” Hàn Nguyệt Nguyệt thấy nam tử kia một điểm cũng không sợ hãi, xem ra đến có chuẩn bị , sự tình không có đơn giản như vậy.

“Phải không?” Hàn Nguyệt Nguyệt từ từ đi đến bên cạnh lồi đài , đưa tay rút ra ám khí vừa rồi , “Kia đây là cái gì?” , mọi người thấy thế, lập tức xuất hiện tiếng nghị luận . Hàn Nguyệt Nguyệt đi trở về đến phía trước nam tử kia , quang minh chính đại bắn về phía nam tử kia, võ công không được, không có nghĩa là nàng đối ám khí không biết, nàng nắm đó vì có thể bảo mệnh, đúng là khổ công học tất cả các loại.

“Theo ta ngoạn chơi ám khí, về nhà luyện vài năm nữa” , nam tử kia né tránh ám khí, mặt lộ vẻ ra hung dữ, Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người, chỉ thấy Trương Tiểu Tinh nói không ra tiếng với nàng , Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn thấy, mới hiểu được, nguyên lai là địch nhân của Tiểu Tinh , trốn tránh vài năm thanh tịnh, không nghĩ tới hôm nay lại đụng phải, năm đó đám người này xuống tay nặng như thế , cơ hội khó có được, phải báo thù mới được, chẳng thế thì trong lòng khẩu khí nuốt không trôi.

Xoay người đối mặt nam tử phía sau, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười”Không biết Tiểu Tinh cùng vị công tử này có thù hằn gì?” , nam tử kia trước mặt thần tốc hiện lên một tia kinh sắc, bất quá rất nhanh mặt lại

lộ vẻ bình thường, “Luận võ thắng bại là thường tình, nào có nói đến cừu hận “, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, trình diễn không sai, không biết người sau lưng là ai.

“Như vậy a, kia tiểu nữ tử lỗi có thể to lắm, sự đệ trúng độc bốn cô nương cũng không có giải được” , Hàn Nguyệt Nguyệt cố ý lộ ra một bộ dạng xấu hổ.

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, nam tử kia rốt cuộc nhin không được, lập tức xuất thủ đánh úp lại phía Hàn Nguyệt Nguyệt , Hàn Nguyệt Nguyệt thấy thế vọt đến một bên, người này thật đúng là đùa khiếm nhã , mới nói hai câu liền nhin không được ra tay liền.

Mạnh Dịch Vân thấy thế, lập tức bay về phía lôi đài, che ở phía trước Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt điểm đó công phu căn bản không phải đối thủ của người nọ , nhưng là không biết vì cái gì Nguyệt Nguyệt lại vẫn cố ý khơi mào, mọi người dưới đài quan sát trận đấu cũng không dám nhúng tay.

“Mạnh đại ca, đừng phí sức với hắn ” , Tiểu Tinh còn chịu thương thế kia a, nàng mới không có thời gian lãng phí tại đây, Mạnh Dịch Vân nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, mấy chiêu liền đem người nọ đánh ngã xuống đất, Hàn Nguyệt Nguyệt đi lên phía trước, đem một viên thuốc nhét vào miệng người nọ, nhỏ giọng nói đến”Trở về nói cho chủ tử các người, nghĩ muốn đụng đến người của ta không có cửa đâu, còn có thù hận của ba năm trước đây , chúng ta sớm hay muộn là muốn đi cùng hắn đòi lại ” , Hàn Nguyệt Nguyệt đi trở về bên người Mạnh Dịch Vân .

Diệp Nhất Phàm thấy Mạnh Dịch Vân đem người chế trụ, lập tức chạy tới, “Dẫn người xuống, Vương gia, người không có việc gì đi?” , Mạnh Dịch Vân lắc đầu, “Không cần, làm cho bọn họ đi thôi” , Hàn Nguyệt Nguyệt ngăn cản đến, nếu là đem người bắt lại, người nào đi truyền lời a.

Diệp Nhất Phàm mặt lộ vẻ khó hiểu”Hàn cô nương, lúc này hắn không không ổn?” , người có mắt đều nhìn ra hai người này tới bất thiện, nếu là thả bọn họ rời đi, kia không phải thả hổ về rừng sao.

“Trang chủ không cần lo lắng, ta đã cho bọn hắn ăn tán công hoàn, công phu đã phế, đời này cũng không thể luyện võ ” , hai người này trở về giống như phế nhân, chủ tử bọn hắn khẳng định hắn không lưu lại bọn hắn, dù sao đều là chết, sao không làm cho bọn họ giúp bản thân đem lời truyền tới a.

“Vậy y Hàn cô nương nói, người tới, đem hai người này ném ra ngoài trang ” , Hàn Nguyệt Nguyệt thấy sự tình giải quyết , quay đầu hướng mọi người phía dưới nói”Chúng ta chủ tử mấy người cũng không phải vì tranh đoạt vị trí Minh Chủ chỉ là muốn mượn cơ hội này luyện thân thể mà thôi, xin lỗi vì chậm trễ mọi người ” , sau đó lại xoay người đối Diệp Nhất Phàm nói đến”Trang chủ, tiếp tục đi, chúng ta trước cáo từ ” , có chỗ dựa là Mạnh Dịch Vân , ai dám khó xử nàng a, Diệp Nhất Phàm gật gật đầu, Mạnh Dịch Vân cũng không có hứng thú xem tiếp, đi theo Hàn Nguyệt Nguyệt cùng trở về sân.

Thấy mấy người Mạnh Dịch Vân rời đi, Diệp Nhất Phàm mới tuyên bố luận võ tiếp tục.

Đem Tiểu Tinh đỡ đến trên giường, Như Tuyết mang chậu nước cho Tiểu Tinh lau mặt, “Tiểu thư” , Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn về phía Tiểu Tinh, “Cái gì đều không cần phải nói, cũng không cần nói cho ta biết” , hiện tại trên người Tiểu Tinh thương tổn nghiêm trọng, Như Họa đem cái hòm thuốc của Hàn Nguyệt Nguyệt để trên bàn, Hàn Nguyệt Nguyệt vận dụng nội lực chữa thương cho Tiểu Tinh.

“Như Tuyết, chuẩn bị nước ấm” , Như Họa lên tiền giúp Hàn Nguyệt Nguyệt lau mồ hôi trên trán, sau đó đỡ Tiểu Tinh nằm xuống. Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến bên cạnh bàn, đem dược chuẩn bị tốt, Tiểu Tinh kinh mạch có chút bị hao tổn, tuy đã ăn qua dược , nhưng vẫn ngâm dược là tốt hơn, Như Họa cùng Như Tuyết hai người đem Tiểu Tinh đỡ đến trong thùng, Hàn Nguyệt Nguyệt đem thuốc bột đổ vào.

“Như Họa, đem ngân châm lấy lại đây” , nơi này không có than lửa đun nóng nước ấm, dụng ngân châm giúp thân thể Tiểu Tinh hấp thu mới được, chẳng thế thì nước lạnh , dược liệu cũng vô dụng , Như Họa Như Tuyết đều đứng ở một bên, chờ Hàn Nguyệt Nguyệt phái, đây là lần đầu tiên thấy người bên người nàng chịu tổn thương nặng như vậy , cực kỳ lo lắng, một điểm cũng không dám qua loa.

Hai nha đầu ở trong lòng tạo mục tiêu cho chính mình , nhất định phải đem võ công luyện hảo, như vậy mới có thể vì Tiểu Tinh tỷ báo thù, trước các nàng quá thoải mái, không có gặp quá gian khổ hiểm ác.

38. Chương 36 : Võ Lâm Đại Hội 6

Đem Tiểu Tinh đỡ đến trên giường nằm xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt đem ngân châm tiêu độc cất kỹ”Các người lưu lại chiếu cổ Tiểu Tinh” , “Tiểu thư, người không sao chứ?” Như Họa Như Tuyết có chút lo lắng, tiểu thư sắc mặt có phần trắng xanh. Hàn Nguyệt Nguyệt uống vào chén nước, thuận thuận khí, “Không có việc gì, nghỉ ngơi một chút thì tốt rồi, các người tại đây chiếu cổ Tiểu Tinh” . Nàng cũng không thể đảm bảo cừu nhân của Tiểu Tinh có còn ở thôn trang hay không, hiện tại Tiểu Tinh tung tích bị lộ, khó tránh khỏi sẽ có người tìm tới cửa.

Hàn Nguyệt Nguyệt đem cái hòm thuốc cất kỹ, ra khỏi phòng, Mạnh Dịch Vân nhìn thấy lập tức đi tới”Nguyệt Nguyệt, không có việc gì đi” , Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu đối Mạnh Dịch Vân lộ ra mặt tươi cười”Không có việc gì” , thấy sắc mặt Hàn Nguyệt Nguyệt không tốt, Mạnh Dịch Vân dơ tay sờ sờ trán nàng , mỗi lần đều đem chính mình làm thành như vậy, cứu người không cứu tốt, chính mình trước hết không xong.

“Người làm gì?” , Mạnh Dịch Vân đột nhiên đem Hàn Nguyệt Nguyệt chặn ngang ôm lấy, Hàn Nguyệt Nguyệt giật mình, “Trở về phòng nghỉ ngơi” , Mạnh Dịch Vân không để ý quả đấm của nàng , nhắc chân hướng phòng nàng đi đến.

Đem Hàn Nguyệt Nguyệt đặt ở trên giường, lấy cái hòm thuốc để qua một bên, kéo chăn đắp kín, vốn là mệt chết đi , Hàn Nguyệt Nguyệt mặc kệ Mạnh Dịch Vân, nhắm mắt lại đã ngủ, Mạnh Dịch Vân thấy nàng thiếp đi, khép cửa ra khỏi phòng.

Không biết qua bao lâu, Hàn Nguyệt Nguyệt mở to mắt, chống thân thể ngồi dậy, nhìn bên ngoài, trời sáng rồi mà không ai kêu nàng, xuyên hải xuống giường, phủ thêm y phục hướng phòng Tiểu Tinh đi đến, “Tiểu thư” , Như Họa vừa thấy nàng tới, lập tức tới nghênh tiếp, Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến bên giường, Tiểu Tinh mở to mắt”Tiểu thư” , “Khỏe chưa?” , Như Họa mang cái ghế đến bên giường cho Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, “Tốt hơn nhiều” , tiểu thư y thuật kia cũng không phải là để làm đẹp , trải qua tối hôm qua, cảm giác chính mình tốt hơn nhiều.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, lại xem mạch cho Tiểu Tinh , coi như bình thường, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian thì tốt rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt đem tay Tiểu Tinh thả lại trong chăn”Người cố gắng nghỉ ngơi, vài ngày có thể tốt, những người đó người không cần lo lắng” . Tiểu Tinh về mặt tự oán , nếu không phải mình, cũng sẽ không cho tiểu thư mang đến phiền toái”Tiểu thư” , Hàn Nguyệt Nguyệt cười, thời điểm Tiểu Tinh vừa mới bắt đầu cùng nàng , nàng lại muốn bảo vệ nàng ấy an toàn , “Không có việc gì, nghỉ ngơi đi” .

“Tiểu thư, ta giúp người rửa mặt chải đầu” , Như Họa thấy Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ khoác áo khoác, tóc không chải, đứng ở phía sau nhắc nhở đến, Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, về phòng rửa mặt chải đầu.

“Tiểu thư, ăn điểm tâm đi” , Như Tuyết đem thức ăn mang đến phòng Hàn Nguyệt Nguyệt , Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi vào bên cạnh bàn, ăn xong bữa sáng, “Vương gia đi đâu ?” , vừa rồi liền thấy được Mạnh Dịch Vân.

Như Tuyết cầm chén đĩa cất kỹ, một bên trả lời Hàn Nguyệt Nguyệt nói”Tiểu thư, hôm nay là trận chung kết a, Vương gia sáng sớm liền đi xem thi đấu ” , Hàn Nguyệt Nguyệt mới nhớ tới, Đúng vậy a, hôm nay đúng là tuyển ra Võ Lâm minh chủ .”Như thế nào không gọi ta dậy” , nàng còn nhớ rõ đáp ứng Đông Phương Trí đi giúp hắc hổ vũ a, hiện tại đã trễ thế này, không biết có kịp không .

“Vương gia nói để cho tiểu thư ở trong viện nghỉ ngơi, vẫn để cho Hắc Ưng ở lại” , Như Họa ở một bên nói đến, Vương gia đối tiểu thư cũng thật tốt.

Nhà hoàn của người nào a, như thế nào luôn nghe Mạnh Dịch Vân , Hàn Nguyệt Nguyệt có chút buồn bực, “Như Họa, người lưu lại chiếu cổ Tiểu Tinh, ta cùng Như Tuyết đi xem trận thi đấu ” , nếu Mạnh Dịch Vân lưu Hắc Ưng lại, bên này sẽ không có gì nguy hiểm.

“Tiểu thư ~” Như Họa còn đang tại mặt sau oán giận, vì cái gì không mang theo nàng, nhưng là Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Như Tuyết đã ra khỏi phòng, hai người hướng trận đấu đi đến. Vòng qua bên cạnh đài chủ tịch

đi đến ghé tựa ngồi xuống, Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở bên cạnh, lập tức hỏi” Sao lại đến đây? Không phải bảo người nghỉ ngơi sao?” Hàn Nguyệt Nguyệt không thấy Mạnh Dịch Vân, ánh mắt quét về phía dưới, không biết Đông Phương Trí lên sân khấu chưa, “Không có việc gì , Đông Phương Trí lên đài chưa?” , Mạnh Dịch Vân trong lòng có phần không thoải mái, chính mình kêu nàng nghỉ ngơi không nghe, chạy tới không để ý tới hân còn hỏi nam nhân khác.

Lạnh lùng mở miệng nói đến, “Không có” . Hàn Nguyệt Nguyệt một lòng chỉ chú ý đến trận thi đấu , không chú ý tới Mạnh Dịch Vân biến hóa.

Mấy trận qua đi, rốt cục nhìn đến Đông Phương Trí lên đài , không nghĩ tới Đông Phương Trí võ công cao như vậy, vậy mà có thể đả bại Hải Sa Bang bang chủ, xem ra hấp dẫn a.

Nếu là Đông Phương Trí lên làm Võ Lâm minh chủ, nàng lại có một bằng hữu cứng rắn ở phía sau hậu trường, bất quá cũng ngấm lại, dù sao Đông Phương Trí còn trẻ, nếu đánh thắng , mọi người cũng không nhất định phục hân.

Thật không thể như ý Hàn Nguyệt Nguyệt, bởi vì Đông Phương Trí bị bang chủ Côn Luân phái đả bại . Thấy diễn trò không có xem đầu, Hàn Nguyệt Nguyệt nương đến ghé tựa, nàng mới không có hứng thú xem những lão nhân đánh nhau a.

Để cho đến sau cùng tranh đoạt vị trí Minh Chủ lại nhìn, quay đầu ngấm ngấm Mạnh Dịch Vân, vẫn lại là mặt không chút thay đổi nhìn trận đấu, hân liền không cảm thấy được nhàm chán sao? Đầu đã nhìn lâu như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt đưa tay đến phía dưới bàn vụng trộm lôi kéo ống tay áo Mạnh Dịch Vân , Mạnh Dịch Vân quay đầu lại, “Có phải có chỗ nào không thoải mái?” , Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, thân thể hướng Mạnh Dịch Vân bên cạnh méo mó”Người nào chính là Võ Lâm minh chủ a?” , đánh một hồi lâu như vậy, không biết khi nào thì mới kết thúc.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, vẫn lại là Diệp Nhất Phàm” , còn có thể tiếp tục kế nhiệm? Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy kỳ quái, thấy Mạnh Dịch Vân lại hướng trận đấu , Hàn Nguyệt Nguyệt không thú vị quay đầu lại.

Buổi chiều, Hàn Nguyệt Nguyệt trực tiếp không đi, để cho Mạnh Dịch Vân trở về hỏi kết quả là được, vốn cho rằng lần này có thể nhìn thấy cái gì tuyệt thế võ công, không nghĩ tới như vậy nhàm chán, xem ra chính mình không thích hợp hồ hởi trên giang , vẫn là trở về kiếm tiền vui vẻ hơn nhiều, hiện tại Thiên Hương lâu đã ổn định , lại có Tư Tư cùng Như Song quản, chính mình cần bản không cần quan tâm, hiện ngấm lại sẽ làm thêm cái gì, tiền bạc vĩnh viễn cũng không ngại nhiều .

Ngủ buổi chiều , Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi dậy, không nghĩ tới trời đã tối đen, ngủ lâu như vậy như thế nào cũng không ai kêu. Rời giường mặc quần áo, đem tóc buộc đơn giản buông xuống ở một bên, buổi tối khuya quần tóc phiền toái.

“Mạnh đại ca, vị trí Minh Chủ là ai?” Hàn Nguyệt Nguyệt vừa đi đến phòng khách, thấy Mạnh Dịch Vân ngồi ở bên trong, lập tức đi vào. Mạnh Dịch Vân nghe được thanh âm của Hàn Nguyệt Nguyệt, ngẩng đầu, “Là Diệp Nhất Phàm” , không có vượt ra ngoài dự kiến của hân , Hàn Nguyệt Nguyệt biết kết quả, ngồi vào một bên, “Hân võ công cao như vậy a?” ,liên tiếp hai năm đều làm Minh Chủ, xem ra thực lực không thể coi thường a. Mạnh Dịch Vân gật gật đầu, Diệp Nhất Phàm võ công ở trên giang hồ coi như có thể, chủ yếu đích thị tính tình, tính cách con người của hân đều đã thắng một nửa.

“Chúng ta đây khi nào thì trở về?” Võ lâm đại hội kết thúc, bọn hân cũng cần phải trở về, này một chuyến đi này nhanh đã hai tháng , không biết thôn trang có việc gì hay không.

Mạnh Dịch Vân đặt chén trà xuống, nhìn về phía Hàn Nguyệt Nguyệt”Nguyệt Nguyệt, theo ta về kinh thành không được sao?” , hân nghĩ muốn lập tức trở về thành thân , như vậy bọn hân không cần tách ra đi. Hôm nay đại hội kết thúc, hân nghĩ đến chính mình trở lại kinh thành còn có rất nhiều chuyện muốn xử lý, mà Nguyệt Nguyệt khẳng định phải về Tứ Phương thành, như vậy hai người không biết bao lâu mới có thể gặp lại, cho nên hân nghĩ muốn đem Nguyệt Nguyệt cùng về kinh thành, dù sao bọn hân sớm hay muộn đều phải thành thân, vì sao không sớm chút.

“A?” Hàn Nguyệt Nguyệt có phần phản ứng không kịp, đi kinh thành để làm chi, nàng còn muốn trở lại Tứ Phương thành tính thêm chuyện làm ăn a.”Theo ta về Vương Phủ” , Mạnh Dịch Vân nói đến. Hàn Nguyệt

Nguyệt có phần sững sốt, về Vương Phủ? Hắn không nhanh như vậy đi, nàng tuy cũng không muốn hai người tách ra, nhưng là thế này thì phát triển thật sự quá nhanh, thật tình nàng không nghĩ muốn lập gia đình sớm như thế, quá tháng Tám nàng mới mười bảy, tại hiện đại còn chưa trưởng thành a.

Nhưng là Mạnh Dịch Vân không có nghĩ như vậy, nữ tử mười sáu tuổi là có thể lập gia đình, Nguyệt Nguyệt tuổi đã mười bảy, thành thân, hẳn liền có lý do giữ nàng tại bên người.

“Có thể quá sớm hay không?” , Hàn Nguyệt Nguyệt thật cẩn thận hỏi, nàng còn không có làm tốt tư tưởng chuẩn bị a, thành thân? Quá xa xôi.

Mạnh Dịch Vân sắc mặt có chút không tốt, chẳng lẽ Nguyệt Nguyệt không nghĩ muốn gả cho hắn? Còn có cho tới hôm nay nàng vì Đông Phương Trí kích động như thế, trong lòng lại càng không thoải mái, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy được Mạnh Dịch Vân không thích hợp, chính mình lại trêu chọc hắn sinh khí.

“Ta là nói, có thể một thời gian nữa, ta nghĩ muốn về Tứ Phương thành một chuyến” , người này thực trêu chọc không thể nào.”Muốn bao lâu?” , Mạnh Dịch Vân hỏi, hắn chưa bao giờ khẩn cấp quá như vậy, hắn nghĩ muốn lập tức đem Hàn Nguyệt Nguyệt trói đến bên người mang về kinh thành đi, sau đó hướng thiên hạ tuyên bố nàng là nữ nhân của hắn Mạnh Dịch Vân, nếu là dám có chủ ý với nàng liền trước suy nghĩ chính mình.

Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ nghĩ, đương nhiên là càng lâu càng tốt, nhưng là ngoài miệng không dám nói, hiện tại đều đã trung tuần tháng ba, trở về muốn hơn mười ngày, không sai biệt lắm tháng Tư mới có thể trở lại Tứ Phương thành, công việc buôn bán nếu muốn ổn định, ít nhất mất nửa năm đi, tính xong thời gian, cẩn thận nhìn về phía Mạnh Dịch Vân”Cuối năm như thế nào?” , dù sao đến lúc đó thuận tiện có thể đi xem ông nội.

Hơn tám tháng, Mạnh Dịch Vân sắc mặt càng ngày càng xấu, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức đứng dậy đến phía sau Mạnh Dịch Vân, hai tay ôm cổ Mạnh Dịch Vân, vùi đầu tại gáy hắn, làm nũng nói đến”Ta đảm bảo cuối năm nhất định sẽ đi kinh thành, nếu ta cuối năm không đi, người có thể phái người tới bắt ta có được hay không ~” , thấy bộ dạng này của Hàn Nguyệt Nguyệt, tâm tình của Mạnh Dịch Vân tốt hơn rất nhiều.

Thấy Mạnh Dịch Vân không có động tĩnh gì, cho rằng hắn còn đang sinh khí, còn nói đến”Có được hay không? Uh~” , khí tức nóng hầm hập thổi tới cổ Mạnh Dịch Vân lại thêm thanh âm khó hiểu kia của Hàn Nguyệt Nguyệt, trong lòng lại càng ngứa. Mạnh Dịch Vân một tay kéo nàng ngồi vào trên đùi của mình, Hàn Nguyệt Nguyệt đối với hành động thành linh xảy ra đã giật mình, bất quá rất nhanh phản ứng kịp, đưa tay ôm chặt cổ Mạnh Dịch Vân.

Mạnh Dịch Vân thấy người trong lòng yếu điệu, không biết kế tiếp nên làm như thế nào, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy bộ dáng Mạnh Dịch Vân, cười cười, hiện tại là ở phòng khách, cửa đều mở ra, nếu như bị người ta nhìn đến, còn không biết nghĩ như thế nào a.

Đem miệng tiến đến bên tai Mạnh Dịch Vân, nhỏ giọng nhắc nhở đến”Đây là phòng khách” , nghe được nàng nói, Mạnh Dịch Vân mới phản ứng kịp, ôm lấy Hàn Nguyệt Nguyệt hướng bên ngoài bay đi.

Hàn Nguyệt Nguyệt trốn ở trong lòng Mạnh Dịch Vân cười khanh khách, nàng liền thích đùa với bộ dáng này của Mạnh Dịch Vân, Hắc Ưng thấy gia nhà mình ôm Hàn Nguyệt Nguyệt tiêu thất ở trong đêm đen, thức thời dừng lại bước chân, hộ chủ cũng phải nhìn thời gian, gia lúc này khẳng định không nghĩ muốn nhìn đến hắn xuất hiện.

39. Chương 37 : Tuyển Người

Hàn Nguyệt Nguyệt tính nợ một lần, vài năm nay thật đúng là buôn bán lời không ít, trước kia sợ ở kinh thành trêu chọc phiền toái, cho nên cũng chưa mở Thiên Hương lâu, hiện tại bất đồng, có chỗ dựa là Mạnh Dịch Vân, tin tưởng không ai dám tới quấy rối, kinh thành đúng là mỏ vàng, một nhà lợi nhuận có thể

bằng hai nhà ở địa phương khác, dù sao về sau cũng cần phải ở kinh thành sinh hoạt, sao không nhân cơ hội này đem sản nghiệp của mình phát triển đến kinh thành đi.

Ở kinh thành khai trương Thiên Hương lâu, mở cửa hàng quần áo, Tứ Phương thành tiếp tục, kinh thành dù sao cũng chỉ làm chi nhánh, tổng điểm vẫn là ở Tứ Phương thành là tốt, nếu có chuyện gì cũng rút ra được, Hàn Nguyệt Nguyệt viết xong kế hoạch, đem tiền bạc phân phối tốt, kế tiếp là tuyển chọn cửa hàng, kinh thành giá thuê nhà cao, phố xá náo nhiệt tiền thuê cực kỳ đắt, nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy không cần thiết phải tiêu uổng phí, dù sao Thiên Hương lâu cùng nhà may có tiếng, liền tính khai trương tại vùng ngoại ô, nàng cũng tin tưởng sẽ có khách.

Nói như vậy, sao không mua mảnh đất ở ngoại ô, xây dựng hai căn lầu, một tòa làm thành cửa hàng quần áo, một tòa làm Thiên Hương lâu, như vậy không chỉ có lợi, còn có thể đem giá trị con người đề cao, sau đó làm cái hậu viện, trồng chút hoa, làm chút núi giả, lại thêm nước chảy, lại lịch sự tao nhã, lại xinh đẹp. Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức cầm lấy bút, cẩn thận vẽ ra kế hoạch, nếu như vậy mà nói, kia chiếm diện tích rất lớn, xem ra trước kêu Tư Tư đi xem qua đất, xem có thể mua được ít nhiều.

Hôm sau, Hàn Nguyệt Nguyệt liền kêu Lục Tư Tư cùng Như Họa Như Tuyết ra đi, Tiểu tinh hiện tại xuất môn có vẻ nguy hiểm, vẫn là ở lại bên cạnh mình là tốt, Hàn Nguyệt Nguyệt thừa dịp bây giờ còn không vội, mỗi ngày ngâm mình ở trong thư phòng, thiết kế mấy bộ y phục, chính mình năng lực hữu hạn, không có khả năng có nhiều bản mẫu, nếu bản mẫu ra xong, không có cảm hứng mới, làm ăn liền không tốt như vậy, xem ra chế tác một bộ để đó mới được.

Càng ít hàng hóa lại càng trân quý, cứ nửa năm ra làm ra hai bộ, mỗi ngày cố gắng vẽ một bộ y phục, như vậy sau này thêm hình thức một chút, nên là có thể, tuy bán ít, nếu muốn bán giá cao, thì chất lượng phải đảm bảo.

“Như Ngọc, chúng ta đi Thiên Hương lâu một chuyến”, đem bản thảo cất kỹ, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy, đi ra phía ngoài, nàng muốn trong hai tháng phải tìm ra đất để mua, như vậy không sai biệt lắm tháng sáu hoàn thành, lại thêm thời gian chuẩn bị, thời điểm tháng tám là có thể khai trương thôi, bên kia đều là những người có tiền, chất lượng phục vụ tự nhiên muốn cao, hiện tại nên bắt đầu chuẩn bị tập huấn ọi người, đến lúc đó mới mong thượng tốp.

“Tiểu thư, người đợi chút a, ta đi chuẩn bị xe ngựa”, Như Ngọc mới vừa châm trà cho Hàn Nguyệt Nguyệt, liền nghe thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nói muốn đi Thiên Hương lâu, nàng còn không có kịp chuẩn bị xe ngựa.

Từ sau khi tham gia đại hội võ lâm trở về tiểu thư tính tình thay đổi rất nhiều, làm cái gì đều vội vàng vàng, trước kia tiểu thư là cực kỳ tự tại, đem mọi chuyện trong điểm an bài xong, mỗi ngày đều là ngủ, nếu không là phối được. Nhưng là hiện tại suốt ngày không phải chạy ra ngoài liền trốn ở thư phòng.

Nàng cũng nghe Như Họa Như Tuyết nói qua chuyện của Vương gia cùng tiểu thư, kia đúng là Vương Phủ a, tiểu thư hiện tại nên là nắm chặt thời gian luyện tập lễ nghi mới đúng, kinh thành đều là hoàng gia quý tộc, nàng nghe người ta nói trong này lễ giáo là rất trọng yếu, có một chút sai lầm đều sẽ trở thành trò cười của mọi người.

Nhưng là nàng nói ra vài lần, tiểu thư đều giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, lại vẫn một lòng nhào vào tính chuyện làm ăn, tiểu thư đúng là phải làm Vương Phi, Vương gia lại có tiền như thế, tiểu thư liều mạng để làm chi, ài ~ thật sự là cấp chết người.

Hàn Nguyệt Nguyệt ở trước cửa cùng Như Ngọc đi xe ngựa, nàng nắm chặt thời gian xử lý sự tình, kêu Như Song đi Ngọc thành xem xét thị trường cũng không biết thế nào, hiện tại nàng mới phát hiện người không đủ dụng, bây giờ kinh thành Thiên Hương lâu cùng nhà may mở tiếp, Tư Tư khẳng định là muốn ở bên kia trấn, nói như vậy, Thiên Hương lâu ở các địa phương khác đều phải cần Như Song một người đi xử lý, không được, xem ra lại tìm mấy người đáng tin mới được, Như Ngọc cùng Tiểu Tinh là không có thể ly khai bên người nàng.

Đến chỗ Thiên Hương lâu, Hàn Nguyệt Nguyệt trực tiếp đến Xuân Cư, Như Ngọc đi thông tri Chu chương quây, bình thường lâu ba giành cho khách quý đều là trống không, ngẫu nhiên mới có khách, nhưng kinh thành thì không giống thế, nơi nơi đều là người có tiền, kinh thành cùng những Thiên Hương lâu ở các địa phương khác không thể một dạng, toàn bộ đều biến thành nhã gian.

“Ông chủ” , Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Chu chương quỳ đến đây, lập tức ý bảo hần ngồi xuống, “Chu chương quỳ, ta lần này tới là có một số việc cùng người nói , , ,” Hàn Nguyệt Nguyệt đem chuyện ở kinh thành muốn mở Thiên Hương lâu nói một lần cùng Chu chương quỳ , chỉ nói cần huấn luyện người đưa qua , chi tiết khác thật chưa nói, hần chỉ quản việc chuẩn bị người là được.

“Chu chương quỳ, ta nghĩ muốn tại Ngọc thành cùng Triệu thành cũng mở Thiên Hương lâu, nhưng là người không đủ, Chu chương quỳ ánh mắt ta biết, chỉ là không biết Chu chương quỳ có người thích hợp có thể kế nhiệm hay không?” , Chu chương quỳ coi như có năng lực, tính tình tuy giáo hoạt, bất quá còn đang trong phạm vi năng thừa nhận .

“Có là có, chỉ là không biết ông chủ có hài lòng hay không?” , Chu chương quỳ nghĩ một chút, mới trả lời , Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Nói một chút , nếu là không vừa ý có thể tuyển chọn lại” .

” Trương Hải cùng Tống Lão Thất tính tình không sai, thêm nữa bọn hần ở đây đã được hai năm , đối với chuyện của tửu lâu cũng rõ ràng, chỉ là tuổi còn trẻ “ , hai người này, Hàn Nguyệt Nguyệt đã thấy quá, coi như thành thật. Nên là thử xem.

“Như vậy đi, trước đem người đào tạo tốt, làm cho bọn họ hai người phụ trách những người này, người ở bên cạnh chỉ điểm, nếu là làm không sai mà nói, ta có thể suy xét lại” , Hàn Nguyệt Nguyệt không cho phép loại tình huống gia tộc xuất hiện trong tay mình, Trương Hải là thân thích của Chu chương quỳ , khó tránh khỏi ngày sau thông đồng , vẫn là cẩn thận một chút , để tránh ngày sau có phiền toái.

“Là, ông chủ còn có chuyện gì?” , Chu chương quỳ ở trong lòng tính toán, ông chủ như vậy tín nhiệm chính mình, lần này có cơ hội biểu hiện , “Như vậy đi, người trừ bỏ việc dạy những người đó , người lại viết tám bố cáo chiêu mộ chương quỳ, nói chỉ cần có năng lực đều có thể báo danh, nếu là có năng lực mà nói, tiền lương tùy ý bọn hần , bất quá có một chút muốn viết rõ ràng, là có thể đi nơi khác làm việc ” . Có mấy chương quỳ cần thay đổi , ở dưới mắt năng động tay chân, cũng không nhìn xem năng là ai.

Chu chương quỳ trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, bất quá rất nhanh lại khôi phục bình thường, nếu lần này tìm đến người có năng lực còn hơn người của mình, kia địa vị của của hần có thể nguy hiểm , bất quá mặt sau lại nghe đến Hàn Nguyệt Nguyệt là phái đến nơi khác , mới yên tâm, hôm nay lương của Thiên Hương lâu chương quỳ đúng là cao nhất , béo bỏ lại nhiều, công việc này như thế nào có thể rơi vào trong tay người ngoài.

Bố cáo dán ra ba ngày, trong ba ngày đã có rất nhiều người đến báo danh, Hàn Nguyệt Nguyệt toàn bộ đều giao cho Chu chương quỳ ra mặt, bảy ngày sau thống nhất phỏng vấn, năng muốn đích thân phỏng vấn, toàn bộ lấy thực lực làm chuẩn, chỉ cần người có năng lực, lương thì có thể thảo luận.

Hàn Nguyệt Nguyệt đem vấn đề đều viết đến trên giấy, trước tỷ thí, xong xem qua hồ sơ mới có thể phỏng vấn, phỏng vấn quá mới có thể huấn luyện, sự tình này lại vẫn khá, Hàn Nguyệt Nguyệt đem vấn đề viết xong giao cho Chu chương quỳ, tỷ thí là ở lầu ba Đông cư, cùng Hạ cư, lần này tới tỷ thí tổng cộng có hai mươi ba người, mỗi gian kê mười hai cái bàn, một người một đề , để tránh giống nhau.

Hàn Nguyệt Nguyệt tại Xuân cư, vụng trộm nhìn xuống những người này, nếu là cái loại lén lút , trực tiếp xóa sạch, một lúc lâu sau, Chu chương quỳ đem bài thi giao cho Hàn Nguyệt Nguyệt, “Chu chương quỳ, xem những bài thi này, ta khả năng muốn một ít thời gian, người trước an bài bọn hần xuống dùng cơm” , mặc kệ như thế nào, người nếu đến đây, mời ăn bữa cơm vẫn là có thể .

“Là, ông chủ” , thấy Chu chương quỳ lui ra, Như Ngọc lập tức tiến lên đem bài thi mở ra, năng cũng rất muốn nhìn xem những người này viết gì.

Hàn Nguyệt Nguyệt từng quyển từng quyển mở ra xem, đem những bài cảm thấy được để một bên, còn lại có hứng thú mà nói có thể lưu lại làm chuyện khác, dù sao hiện tại nhân lực cực kỳ thiếu.

“Tiểu thư, cái này không sai” , Như Ngọc đem một quyển đưa tới trước mặt năng, Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp nhận mở ra, đầu tiên đập vào mắt khiến cho người cảm thấy được người này rất cẩn thận, chữ viết thật sự chính tề, giấy viết cũng rất sạch sẽ, chữ viết cũng không sai, đảo qua nội dung, lại nhìn đến phía dưới đề tên”Lương Hiên” , người này rất có suy nghĩ, Hàn Nguyệt Nguyệt lần này đặc biệt ra đề: như thế nào mở rộng thị trường , đáp rất khá, rất có chủ kiến, hần là một nhân tài.

Xem xong tất cả , tổng cộng tuyển ra năm người, trả lời không sai, chỉ là không biết tính tình như thế nào? Hàn Nguyệt Nguyệt đem danh sách giao cho Như Ngọc, đưa đi cho Chu chương quỳ, năm người này là muốn phỏng vấn , còn những người này, Hàn Nguyệt Nguyệt lại chọn ba người, ba người này đối với vấn đề làm kinh tế rất có hiểu biết, có thể tạm thời cùng huấn luyện.

Còn lại những người khác nghĩ muốn lưu lại làm việc cũng có thể, Hàn Nguyệt Nguyệt đem vấn đề muốn hỏi viết đến trên giấy, để cho Như Ngọc chuyển giao cho Chu chương quỳ, nàng tại cách vách nghe, quả thật có thể dụng , nàng sẽ triệu kiến.

Nghe xong bọn hắn trả lời, Hàn Nguyệt Nguyệt đối với Lương Hiến cùng Tống Thanh cực kỳ xem trọng, Lý Bảo Ngũ tuy nhiều chuyện làm ăn giải thích không bằng bọn hắn , bất quá công phu tính sổ trái lại cực kỳ được, Hàn Nguyệt Nguyệt làm riêng ỗi người một bản sổ sách, muốn bọn hắn trong thời gian nhanh nhất tính lại, Lý Bảo Ngũ có thể không tới nửa canh giờ liền tính xong, mà còn số liệu cũng đúng, điều này cũng làm cho Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn với cặp mắt khác xưa.

“Như Ngọc, đi đem ba người này gọi tới, người khác có thể đi về” , Hàn Nguyệt Nguyệt trên giấy viết ra tên ba người, Như Ngọc cho Chu chương quỳ truyền nói, liền đem ba người mang tới Xuân cư.

“Ba vị mời ngồi, đây là ông chủ của Thiên Hương lâu chúng ta” , Chu chương quỳ vừa vào cửa liền giải thích nói, Như Ngọc tiến lên châm trà. Ba người thấy chương quỳ dẫn bọn hắn gặp thực ra là một nữ tử mười bảy mười tám tuổi , nhưng lại che mặt, tuy nói là Thiên Hương lâu ông chủ, nhưng vẫn lại làm bọn hắn có phần không thể tin được, hôm nay khắp nơi mỗi cái tửu lâu thật to, làm ăn lại càng không cần phải nói, không nghĩ tới sau lưng lão bản thực ra là tiểu cô nương.

“Ba vị ngồi xuống trước đã” , Chu chương quỳ thấy ba người không nhúc nhích, lại nhắc nhở đến, Hàn Nguyệt Nguyệt theo bọn hắn ba người vào cửa mà bắt đầu đánh giá, nghe Chu chương quỳ giới thiệu, Hàn Nguyệt Nguyệt mới biết được, này Lý Bảo Ngũ khoảng năm mươi tuổi, bộ dáng có phần mập , bất quá xem ra đều là thành thật, này Tống Thanh chừng ba mươi tuổi, sạch sẽ lưu loát, hẳn là người làm ăn, mà chỉ có Lương Hiến có phần còn quá trẻ, vừa hai mươi, bộ dáng thanh tú, ngược lại như là thư sinh.

40. Chương 38 : Mới Có Thể

“Ba vị vừa rồi biểu hiện, ta đã thấy được, tình huống cơ bản của Thiên Hương lâu chúng ta, Chu chương quỳ đã cùng các người nói, không biết ba vị còn có vấn đề gì không?” Hàn Nguyệt Nguyệt đối với ba người phía trước nói đến, ba người kia nhìn thoáng qua lẫn nhau, bọn hắn căn bản không nghĩ tới ông chủ sau lưng lại trẻ như vậy.

“Không nghĩ tới ông chủ còn quá trẻ, để cho Lý mỗ giật mình, Thiên Hương lâu thanh danh sớm như sấm bên tai, có thể làm việc cho Thiên Hương lâu chính là vinh hạnh của Lý mỗ ” , tuổi lớn nhất Lý Bảo Ngũ mở miệng nói đến, hẳn mới mặc kệ ông chủ là người phương nào, chỉ cần có thể ở lại Thiên Hương lâu làm việc là được, mà còn tiền công theo chính mình muốn.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Lần này chúng ta Thiên Hương lâu tuyển đúng là chương quỳ, ba vị có thể trở hết tài năng vậy chứng minh ba vị có năng lực, lần này chúng ta Thiên Hương lâu muốn tại Ngọc thành cùng Triệu thành khai trương hai nhà, thời gian cấp bách, khả năng tháng tám liền muốn khai trương, cho nên ta nghĩ muốn ba vị có thể nghĩ rõ ràng, có nguyện ý đi nơi khác làm việc không? Nếu có khó khăn mà nói cũng có thể buông tha” , nhìn phía trước ba người, sắc mặt mỗi người bất đồng, Hàn Nguyệt Nguyệt đối Lương Hiến có hứng thú.

“Chúng ta nguyện ý” , nghe được ba người trả lời, Hàn Nguyệt Nguyệt ý bảo Chu chương quỳ tiếp xuống làm việc, sau đó đối ba người nói đến”Các người trước ở nơi nào làm việc và vì cái gì muốn tới Thiên Hương lâu làm việc mời viết ở trên tờ giấy trắng, ta sẽ không lộ ra chuyện của các người cho bất luận kẻ nào, cái này xin yên tâm, ở dưới tay ta làm việc, ta nhất định trước muốn hiểu biết các người, ngày sau mới có thể an bài. Dem năng lực tự nhận của các người để có thể lấy tiền công ít nhiều viết lên, không cần lo lắng, chỉ cần các người có năng lực , ra bao nhiêu giá đều không sao cả” , Như Ngọc đem ba tờ giấy trắng đặt tại trên bàn, ý bảo bọn hắn viết, đối với Hàn Nguyệt Nguyệt mà nói, bọn hắn đều còn đang suy nghĩ ở trong lòng , lấy quá giấy trắng, bắt đầu viết lên.

Qua một lúc lâu sau, Như Ngọc đem ba tấm giấy viết xong đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp nhận mở một lần, trong lòng có ý định, này Lý Bảo Ngũ nguyên lai trước là ở ngân hàng tư nhân làm việc, trách không được tính sổ nhanh như vậy, nguyên nhân thôi, đó chính là Hàn Nguyệt Nguyệt thông báo tiền công do chính mình đề nghị là điều kiện có lực hấp dẫn, người này làm việc giáo hoạt, bất quá còn có thể, dù sao chỉ là tính sổ, làm giả sổ sách cũng không thể gạt được nàng.

Này Tống Thanh trước là làm công việc của tổ tiên để lại, chỉ là bị đối thủ lấy lòng quan phủ, bề ngoài bị ép tới cùng đường, cho nên mới tìm việc làm, tai họa không lớn, trước có kinh nghiệm về việc buôn bán, quản căn tử lâu là không phải việc khó, mà người còn có vẻ thành thật, chỉ là làm việc có khả năng có phần không biết biến chuyển, nếu không mình như thế nào không đi lấy lòng quan phủ, mà là bị đối thủ qua mặt.

Này Lương Hiến thôi, là tú tài, có một bụng văn học, chỉ là trong nhà cùng, vì kế sinh nhai cho nên đành phải tìm việc làm, Hàn Nguyệt Nguyệt có phần chần chờ, cổ nhân tự nhận là đọc sách có thể tài trí hơn người, khinh thường thương nhân, trong lòng đều có một phần ngạo khí, người ta ngày sau là muốn làm Trạng Nguyên, chỉ sợ có chút khó.

Xem xong, Hàn Nguyệt Nguyệt hơi giận nổi, nếu nói như vậy, này ba người chỉ có Tống Thanh miễn cưỡng có thể sử dụng, còn lại hai người có chút khó. Hiện tại nhất thời cũng không biết đi nơi nào tìm, chỉ có thể trước thử dùng hơn nữa, hạ quyết tâm, Hàn Nguyệt Nguyệt buông giấy trong tay ra, ngắt đầu” Tình huống của các người ta đều đã xem qua, các người dẫn ra giá ta sẽ suy xét, cụ thể vẫn còn muốn thấy biểu hiện của các người, muốn cho ta nhìn xem các người có thể hay không đáng ta bỏ giá này ra mời các người, các người ở trong này huấn luyện nửa tháng, nửa tháng sau ta sẽ căn cứ ta nhìn thấy tình huống mới quyết định, bất quá ta cũng biết rõ các người khó xử, nửa tháng đó không thể uống phí thời gian của các người, ta sẽ kêu Chu chương quầy cho các người một người mười hai bạc, các người còn có vấn đề gì sao?”, mấy người tâm tư mỗi người một khác, này nửa tháng tiền công liền là mười hai bạc, thật sự là giá trên trời a, nhưng lại không phải chính thức làm việc, từ lâu khác quản sổ sách một tháng tối đa cũng năm lượng, này ông chủ thật đúng là đại lượng a.

Hàn Nguyệt Nguyệt làm như vậy tự nhiên là có mục đích của của nàng, nàng tin tưởng vững chắc chỉ có lương ới có thể lưu được nhân tài, trước dùng giá cả giữ bọn hắn ở lại, ngày sau sẽ từ từ thu nạp lòng người.

“Này nửa tháng chúng ta không có vì cô nương làm việc, vô công bắt thụ lộc, cô nương không cần cho chúng ta nhiều tiền bạc như vậy”, nghe được Lương Hiến nói, Lý Bảo Ngũ hung hăng trừng mắt một cái, này đồ ngốc, như thế nào cùng tiền bạc không qua được a, người ta nguyện ý cho, người lại vẫn nhiều vấn đề như vậy, mà Tống Thanh gật gật đầu, hắn buôn bán luôn luôn chính chính đương đương, không tham vô vọng tài, này ông chủ nửa tháng liền cho bọn hắn mười hai bạc, quả thật có điểm hơn.

Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng cảm thấy buồn cười, người đọc sách thật đúng là bất đồng, người ta trả thù lao đều ngại nhiều, bất quá nàng cũng đối với quan điểm của Lương Hiến có hảo cảm, không tham tiền tài bất nghĩa, là người chính trực, nếu là ngày sau làm quan, có thể không bị ích lợi che kín ánh mắt, hắn là quan tốt.

“Các người đúng là nhân tài ta muốn cẩn thận bồi dưỡng, đương nhiên không thể ủy khuất, chỉ cần các người làm cho tốt, ta ngày sau sẽ không bạc đãi các người, các người trước tìm Chu chương quầy an bài đi”, nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, mấy người cáo từ ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt kêu Như Ngọc đem ba tờ giấy thiêu hủy, đáp ứng cho người không tiết lộ, giấy tất nhiên là không thể lưu lại.

Qua vài ngày, Tư Tư cùng Như Hòa Như Tuyết từ kinh thành trở lại, kết quả lại vẫn mẫn ý, năm mẫu đất, xây căn tử lâu cùng nhà may tối đa liền hết hai mẫu, còn lại còn có thể làm cái hậu viện, cho công nhân nghỉ ngơi, Thiên Hương lâu vẫn lại là xây ba tầng, lầu một là nơi tiếp đãi, lầu hai làm nhã gian, lầu ba làm gian thượng đẳng.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn bản vẽ trên tay, lầu ba mới có bốn gian khách quý, lầu hai tám gian nhã gian, lầu một không có, có thể hay không hơi ít đi, kinh thành quan lại quyền quý rất nhiều, xem ra bản vẽ còn phải thay đổi. Những cái này làm quan khẳng định thường xuyên mở tiệc chiêu đãi quan lớn để đánh quan hệ, nói như vậy kia tiết mục biểu diễn là không thiếu được, đúng rồi, sao không xây một cái đài biểu diễn a?

Nghĩ vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức cầm lấy bút vẽ tới, trong đại sảnh là để không, nói thẳng mái nhà,

lầu hai cùng lầu ba vây quanh không gian này chuyển, có cái hành lang, ở mặt đất lầu một xây một cái đài, để biểu diễn tiết mục, như vậy hai ba lầu đều có thể xem tới được, lầu một tất cả đại sảnh trừ bỏ quầy thu ngân, muốn toàn bộ để không, nếu là có yến hội mà nói là có thể kê rất nhiều bàn, bất quá diện tích khả năng muốn mở rộng thêm, như vậy lầu hai nhà gian có thể thêm hai gian, lầu ba liền không cần thêm, vẫn lại là bốn gian.

“Như Ngọc, đi kêu Tư Tư đến đây”, hiện tại Tư Tư tài hoa có thể phát huy tác dụng, bất quá vẫn lại là không đủ người, xem ra còn phải ngẫm lại biện pháp mới được, mà còn năng muốn lập một cái đoàn đội, chuyên môn biểu diễn tiết mục, coi hẳn đầu não hiện đại, nhất định có thể đem công trạng lập trên mấy lần một phen, về sau tiền bạc đúng là rầm rầm hướng trong túi nàng ngã vào, ngẫm lại đều cảm thấy được như thế thật sung sướng, kiếp trước thật sự là sợ, hiện tại có cơ hội, nàng nhất định phải kiếm rất nhiều rất nhiều tiền.

“Tiểu thư”, nghe được là thanh âm của Tư Tư, Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu nói đến “Tiến vào”, Lục Tư Tư đẩy cửa ra, đi đến phía trước Hàn Nguyệt Nguyệt, “Tiểu thư, có chuyện gì?”, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ vào ghế dựa đối diện “Ngồi xuống trước, ta có chuyện muốn cùng người thương lượng một phen”, Hàn Nguyệt Nguyệt đem bản vẽ đưa cho Lục Tư Tư, nói suy nghĩ của mình một lần.

“Ta cũng không cần người xuất đầu lộ diện, chỉ cần tìm người, người dạy các nàng là có thể”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói đến, Lục Tư Tư buông bản vẽ trong tay ra, “Toàn bộ theo ý tiểu thư là có thể”, nếu không có Hàn Nguyệt Nguyệt. Nàng nào có hôm nay, cho nên Hàn Nguyệt Nguyệt kêu nàng làm cái gì, nàng sẽ tận lực đi làm.

“Tư Tư, vất vả người”, vài năm nay nếu không có Tư Tư giúp nàng quản lý nhiều chuyện như vậy, nàng thật đúng là bận không qua nổi, để ột nữ tử biến thành người làm ăn có thủ đoạn như ngày hôm nay, quả thật là khó xử nàng, Lục Tư Tư kinh ngạc, Hàn Nguyệt Nguyệt cứu nàng ra khỏi địa phương kia, mà lại trả lại cho nàng cuộc sống như ngày hôm nay, trong lòng cảm kích còn không kịp.

“Tiểu thư, những thứ này đều là Tư Tư nên làm”, Hàn Nguyệt Nguyệt vui mừng cười cười, Tư Tư là người biết điều, làm việc lại ổn trọng, “Ba năm này, ta chỉ cố việc buôn bán, đều đã đem việc chung thân đại sự của người cùng Tiểu Tinh quên ở sau đầu, nữ nhân cả đời mặc kệ như thế nào, sau cùng đều phải có người để dựa vào, các người nếu là có người trong lòng liền cùng ta nói, ta giúp các người quyết định”, Tiểu Tinh cùng Tư Tư đều đã hai mươi, nếu không gả, tại đây liền thành gái lỡ thì, kia nàng liền là người chán hạnh phúc của người ta.

“Tiểu thư, hôm nay như thế nào đột nhiên nói cái này?” Lục Tư Tư có phần thẹn thùng nói đến, dù sao cũng là cô nương, tiểu thư một cô nương chưa lấy chồng như thế nào nói việc này. Cổ đại nữ tử da mặt thật đúng là mỏng, nói chuyện lập gia đình liền không không biết xấu hổ, kia hành động của nàng cùng Mạnh Dịch Vân chẳng phải là bị dọa hết mức sao? Hàn Nguyệt Nguyệt đột nhiên nghĩ đến, vì có thể để cho Mạnh Dịch Vân đáp ứng nàng về Tứ Phương thành, nàng đúng là trả giá thảm trọng, ngay cả sắc dụ đều đã dùng tới, bất quá nàng sớm biết rằng Mạnh Dịch Vân hẳn trước khi thành thân không dám đối với nàng làm như vậy, nàng mới dám dụng chiêu này.

Hiện tại không biết Mạnh Dịch Vân thế nào, sau khi võ lâm đại hội kết thúc, đã hơn hai tháng không gặp mặt, nghĩ đến gương mặt lạnh lùng của hắn, Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng ấm áp, dù thông minh có thể có tác dụng gì, còn không phải bị nàng làm cho sưng sốt, ngẫm lại liền cảm thấy buồn cười, trong lòng rất nhớ hắn.

Lục Tư Tư thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không nói chuyện, ngẩng đầu, chính đang thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không biết nghĩ đến cái gì, khóe miệng lại vẫn hơi hơi dương lên, “Tiểu thư?”, nghe được tiếng Lục Tư Tư, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức lấy lại tinh thần, đối với Lục Tư Tư nói đến, “Dù sao các người mấy người việc hôn nhân là tự do, chỉ cần các người chính mình cảm thấy được là có thể được, ta sẽ không ngăn, đi xuống trước đi, có việc ta sẽ gọi người” thiếu chút nữa ở trước mặt người ta xấu mặt, Hàn Nguyệt Nguyệt ở trong lòng hung hăng đem Mạnh Dịch Vân mắng một lần.

“Là, tiểu thư”, Lục Tư Tư đứng dậy đi ra ngoài ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt đem bản vẽ chỉnh lý xong, nhanh lên làm ra tới đưa đi kinh thành khởi công, chẳng thể thì thời gian sợ là không kịp.

Mà Mạnh Dịch Vân lúc này đang ở cùng mấy cái quan viên thương lượng sự tình, đột nhiên hắt hơi một cái,

mấy cái quan viên thấy thế, lập tức nói đến”Vương gia nhật lý vạn kỵ(ngày đi vạn dặm), phải chú ý thánh thể a” , Mạnh Dịch Vân xấu hổ gật đầu, “Làm phiền các vị lo lắng , tiếp tục đi” .

“Vương gia, Hàn cô nương ba ngày trước lại tại Triệu thành mua gian tửu lâu” , Hắc Ưng đứng ở phía sau Mạnh Dịch Vân , từ sau võ lâm đại trở về, Vương gia liền phái ám vệ bảo hộ Hàn cô nương, mặc kệ chuyện gì, chỉ cần về đến Hàn cô nương, nhất định phải hướng Vương gia hồi báo.

“Biết rõ, đi xuống trước đi” , Mạnh Dịch Vân nhìn ngoài cửa sổ đêm tối, nha đầu kia nói là có việc hồi Tứ Phương thành, không nghĩ tới là muốn mở cửa hàng, nàng tại sao phải sợ hấn nuôi không nổi nàng sao? Lắc đầu, mấy ngày trước đây hấn gọi người đem vài mẫu ở ngoại ô kinh thành phân chia cho nàng, vậy mà vẫn còn không thỏa mãn, lại vẫn chạy tới Triệu thành cùng Ngọc thành mở tiệm.

41. Chương 39 : Điều Tra Thị Trường

“Như Ngọc, ngày mai ta cùng Tiểu Tinh đi một chuyến Triệu thành, nơi này chuyện tình liên giao cho người” , hiện tại một mình Như Song một người xử lý chuyện của Triệu thành cùng Ngọc thành , căn bản bận không qua nổi, Tư Tư cùng Như Họa Như Tuyết lại làm chuyện ở kinh thành , không thể phân thân, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là chính mình đi xem đi, đem hai tửu lâu kia mau chóng chuẩn bị cho tốt.

“Tiểu thư, sao không đem Như Họa Như Tuyết đi cùng?” , nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Như Ngọc lập tức nói đến, nếu là có nguy hiểm làm sao bây giờ, Như Họa Như Tuyết có võ công, như vậy thì an toàn hơn.

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không cần, kinh thành bên kia còn có rất nhiều chuyện muốn xử lý, ta cùng Tiểu Tinh đi là được” , nàng một điểm đều không lo lắng, từ khi trở về từ võ lâm đại hội , vẫn có mấy ánh mắt nhìn chằm chằm mình, cảm giác đối phương không có gì ác ý, chẳng thế thì lâu như vậy đều không có xuống tay, hoặc là phải nói là người của Mạnh Dịch Vân phái tới , chẳng thế thì tin tức của nàng nhanh như vậy liền truyền tới kinh thành đi, đừng tưởng rằng nàng không biết, đất ở kinh thành không phải có tiền đều mua được , chính mình vậy mà hai ngày liền mua được vài mẫu, nếu không phải Mạnh Dịch Vân động tay chân, nhìn cũng biết loại người không quyền không thế như mình, còn không biết phải cần bao nhiêu thời gian cùng tiền bạc mới có thể đủ thông a, làm sao nhanh như vậy liền thu phục.

“Nhưng là tiểu thư, ” , ” Được, nhanh đi Thiên Hương lâu nhìn xem huấn luyện như thế nào rồi, ta đi kêu Tiểu Tinh thu thập một chút” , Như Ngọc còn muốn nói cái gì, đã bị Hàn Nguyệt Nguyệt cắt ngang, ra ngoài cửa phòng.

Nha đầu kia càng lúc càng giống bà quản gia , cái gì cũng không yên tâm, nàng cũng không phải tiểu hài tử, nửa đường sợ hãi bị quải a, huống hồ cũng không phải mang vàng bạc châu báu ở trên người, sợ hãi đủ kiếp hay sao? Có những người của Mạnh Dịch Vân ở đây, nàng tin tưởng cho dù có người đánh nàng chủ ý, cũng không thể tiến vào trong phạm vi mười dặm a.

Sáng sớm hôm sau, hai người liền hướng Triệu thành xuất phát, lần này vì thuận tiện, Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Trương Tiểu Tinh hai người đều ăn mặc thành nam tử, làm như vậy lại dễ dàng một chút, tại đây cổ đại, nữ tử nói chuyện xa xa không có trọng lượng như nam nhân , Trương Tiểu Tinh điều khiển xe ngựa, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở trong xe ngựa, tuy cực kỳ lay động, nhưng là bên trong đệm lót cực kỳ dày, cho nên coi như có thể, mang sổ sách từ từ xem, mọi người hiện tại đều bề bộn nhiều việc, đành phải chính mình động thủ xem từng khoản , này cổ nhân viết sổ sách phiền toái muốn chết.

Đi một chút lại nghỉ, rốt cục ngày thứ tư đến Triệu thành, Như Song nhận được thư của Hàn Nguyệt Nguyệt , đặc biệt ở lại chờ hai người bọn hấn , Như Song đã sớm định khách sạn, thỏa mái để chịu tắm rửa xong, lại ăn đầy bụng, ngủ một giấc, hôm sau, ba người mới hướng tửu lâu đi đến.

“Tiểu thư, đoạn đường này náo nhiệt nhưng người ta không có muốn bán , cho nên đành phải ở trong này mua” . Như Song đem tình huống nói cho Hàn Nguyệt Nguyệt , Hàn Nguyệt Nguyệt dạo qua một vòng, tuy không phải là đoạn đường nóng nhất , bất quá vị trí cũng không tồi, đường này không có tửu lâu , đều là một chút thất thất bát bát mặt tiền cửa hàng, như vậy sức cạnh tranh không phải thiếu điểm sao.

Dù sao chỉ cần có thương hiệu, đồ ăn thật ngon, còn sợ không khách tới. Đây gian tửu lâu diện tích tuy lớn nhưng kiến trúc muốn thay đổi, hôm nay Thiên Hương lâu trừ bỏ ở bên ngoài kinh thành , kiến trúc đều phải nhất trí .

Xoay người, đối Như Song nói đến”Lập tức đi tìm người lại đây, ta muốn trong nửa tháng phải thay đổi lại kiến trúc nơi này” , nàng thời gian cũng không nhiều.

“Là, tiểu thư” , Như Song đi rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Trương Tiểu Tinh không có lập tức trở lại khách điểm, mà là đến trên đường cái đi dạo, phải ở chỗ này buôn bán, như vậy cần phải hiểu biết thị trường nơi này .

“Tiểu thư, chúng ta đều đã ăn ba quán ” , Trương Tiểu Tinh nhìn phía trước tửu lâu, mặt nhăn nhó , tiểu thư nói muốn hiểu biết thị trường, nguyên lai là mang nàng tới ăn cơm a, nhưng lại không phải một nhà, nàng chống đỡ đều nhanh ỏi ra.

Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu đối Trương Tiểu Tinh bắt đầu cười cười, “Ai kêu người ăn nhiều như vậy ? Chúng ta chỉ là tới ngắm, không phải tới ăn” , Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, nha đầu kia thái lão thực, hoàn toàn không tắt yếu ăn nhiều như vậy, mỗi món nếm miệng là được , còn có vài nhà không ăn a.

“Tiểu thư ~ không phải, công tử cầu người tha cho ta đi” , thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không có trở về ý tứ, Trương Tiểu Tinh lập tức bị thương cầu đến.

” Được, được, đây là nhà sau cùng, còn lại ngày mai lại đi” , Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người hướng trong tửu lâu đi đến, nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Tiểu Tinh mặt lập tức kéo cực kỳ dài, cái gì? Ngày mai lại đi? Đây không phải muốn mệnh của nàng sao?

“Tiểu ~ công tử, đợi ta với a” , thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đi vào, Tiểu Tinh lập tức theo sau.

“Khách quan, bên này mời” , Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến một bàn trống ngồi xuống, tiểu nhị đặt ấm trà.

“Khách quan muốn ăn chút gì? Chúng ta người này bất kể cái gì đều có, , , ” như thế nào mỗi nhà đều nói một lời như vậy a, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức cắt ngang tiểu nhị mà nói, “Đem tất cả đồ ăn ngon nhất của các người cho chúng ta ” , tiểu nhị nghe được, lập tức vui tươi hơn hớn đáp lời”Được rồi, khách quan, người chờ, chúng ta Hương Mãn lâu đồ ăn đúng là toàn thành nổi tiếng nhất , bảo chứng người ăn mãn ý” , đây chính là cột đại đơn, tiểu nhị lập tức chạy tới thông tri phòng bếp chuẩn bị đồ ăn.

Hàn Nguyệt Nguyệt rót chén trà, ánh mắt vẫn còn không quên đánh giá chung quanh, hiện tại quá thời gian ăn cơm , trong tửu lâu khách rất ít, nhìn không ra làm ăn tốt xấu, để cho nếm thử món ngon nhất của bọn hắn , nếu là nàng cảm thấy không được tốt lắm mà nói, kia ông trời của nàng Thiên Hương lâu đúng là rất có giá trị thị trường .

“Công tử, này ~” Trương Tiểu Tinh nhìn đầy bàn đồ ăn, có phần khó khăn, “Người mỗi món nếm một chút là được, cảm thấy được còn có thể gấp tới, không thể ăn liên tiếp” , dù sao cũng không phải thật sự tới ăn cơm .

“Khách quan, người ăn trước, còn có hai món lập tức liền xong” , tiểu nhị ở một bên nói đến, Hàn Nguyệt Nguyệt cau mày, dụng chiếc đũa chỉ vào những món đã hưởng qua nói đến”Đây món này chúng ta không thích ăn, lấy đi phân cho khát cái bên ngoài đi” , cũng không thể lãng phí , những thứ này đều là mua bằng bạc . Tiểu nhị nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, có phần khó hiểu, những thứ này đồ ăn tính ra đều là lượng bạc , có thể bằng tiền công một tháng của bọn hắn, nhưng khách quan chỉ ăn một miếng liền muốn đưa cho khát cái bên ngoài, đây cũng quá lãng phí thôi.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy tiểu nhị không hề động, có phần mất hứng, bên ngoài khát cái liền không là người? Bọn hắn như thế nào không được ăn , dù sao là tiền của nàng , bọn ta không đau lòng, hắn lo vớ vấn cái gì a, “Không có nghe đến sao?” .

“Là khách quan, ta cái này đi” , thấy Hàn Nguyệt Nguyệt sắc mặt có biến, tiểu nhị lập tức đi phòng bếp lấy những vật khác tới đựng, thượng đẳng gốm sứ lấy đi cho khát cái bên ngoài dụng, chưởng quầy biết không đánh chết hắn mới là lạ.

“Tiểu thư, cái này không sai” Trương Tiểu Tinh chỉ vào vệt nướng nói đến, Hàn Nguyệt Nguyệt cầm dưa gấp một khối đến trong bát, ném một miếng, quả thật còn có thể, thật không hổ là Triệu thành nhất đẳng tửu lâu, này đồ ăn so với các tửu lâu khác hương vị tốt rất nhiều.

“Vậy người cảm thấy đồ ăn của Thiên Hương lâu chúng ta ăn ngon hay vẫn là nơi này ?” Hàn Nguyệt Nguyệt buông dưa xuống, cùng hai món ăn sau cùng đi lên, “Đương nhiên là Thiên Hương lâu là tốt ăn”, Tiểu Tinh lập tức trả lời đến, tiểu thư tay nghề cũng không phải tầm thường, mà còn rất nhiều món là chuyên môn dùng điều dưỡng thân thể, ăn nhiều còn có thể đẹp da a.

“Nhỏ tiếng chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu đối Tiểu Tinh nói đến, nếu như bị người ta nghe được các nàng là tới thăm dò địch, không đem các nàng đuổi đi ra mới là lạ. Tám Tiểu tinh kéo kéo đầu lưỡi, thiếu chút nữa đã quên.

Hai người ăn xong, thanh toán tiền bạc, đi ra Hương Mãn lâu, nấc cục, ăn no, liền có điểm muốn đi ngủ, Hàn Nguyệt Nguyệt hí mắt nhìn mặt trời bên ngoài không biết làm sao, thật sự là cái thời tiết tốt, không nóng không lạnh, vừa vặn tốt, ngủ được thoải mái.

“Kẻ trộm, đừng chạy, kẻ trộm”, thấy phía trước có người truy đánh, Hàn Nguyệt Nguyệt mở to hai mắt, kẻ trộm cũng quá lớn mật thôi, rõ như ban ngày trộm đồ của người ta, thấy phía sau đuổi theo là một cổ gái đầu đầy mồ hôi, Hàn Nguyệt Nguyệt đưa tay hướng nam tử trẻ tuổi xuất ngân châm.

“Ôi uy ~”, chỉ thấy nam tử kia đột nhiên ngã xuống đất, người chung quanh nhao nhao vây qua, con gái đuổi theo tới tách đám người ra, xông lên liền đối nam tử té trên mặt đất giẫm hai chân”Gọi người trộm lão nương gì đó, gọi người trộm lão nương gì đó, ta đưa người đi nha môn, nhìn người về sau còn dám trộm nữa không”, nghe được con gái mà nói, nam tử té trên mặt đất lập tức vùng vẫy muốn đứng dậy, nhưng là thuốc tê sớm ngấm vào trong cơ thể, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, tay chân hoàn toàn mất đi tri giác.

Nhưng là miệng lại vẫn thét lên”Đại tỷ, ta sai lầm rồi, người tha ta đi, ta về sau cũng không dám, đại tỷ ta sai lầm rồi, thực xin lỗi, ta đem mọi thứ trả lại cho người, cầu người phóng ta một con đường sống đi”, kia con gái thấy thế, chút nào cũng không hề động tâm, “Tha cho người? Ngày mai lại đi trộm người khác? Nghĩ đến mỹ”, khom người từ trên người nam tử tìm ra túi tiền của mình bỏ vào trong túi, mọi người vây quanh nhìn thấy, chỉ vào nam tử trên mặt đất, nghị luận nhao nhao.

Hàn Nguyệt Nguyệt lách đến trong đám người, chỉ thấy nằm trên mặt đất nam tử toàn thân quần áo rách nát, tóc cũng cực kỳ hỗn độn, ài ~ mọi người cũng không tốt quá a, nếu không có chuyện gì, người nào sẽ trở thành trộm đây.

“Vị này đại tỷ, nếu đồ đã cầm lại đến đây, hãy bỏ qua hần đi, người xem trên người hần rách tung toé, hần là gặp việc khó mới có thể ra hạ sách này” Hàn Nguyệt Nguyệt tiến đến bên cạnh con gái lớn tiếng nói đến.

Kia con gái quay đầu, nhìn về phía Hàn Nguyệt Nguyệt, vốn nghĩ muốn chửi ầm lên, nhưng là thấy trước mắt nam tử tác phong nhanh nhẹn, bộ dáng tuấn tú, nhất thời trong lòng nộ khí liền đánh tan hơn phân nửa, khẩu khí cũng biến thành mềm mại.”Công tử thật sự là có lòng tốt, người này thả ra ngày sau chỉ biết lại gây tai họa cho người khác, vẫn là đưa nha môn đi”.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn trên mặt đất nam tử, vốn bởi vì Hàn Nguyệt Nguyệt ra tiếng mà vui mừng, mặt sau nghe được con gái kia nói, lại trút giận, “Cầu người tha cho ta đi, ta ngày sau thật sự hần không đi trộm, ta có thể thề với trời”, con gái nghe được nam tử kia nói, trợn mắt nhìn hần, “Thề? Ai tin a, hôm nay thề, ngày mai lại đi trộm, ngày kia còn không biết có đi giết người phóng hỏa không a”, Hàn Nguyệt Nguyệt thật sự là bội phục phụ nhân này, có thể đem việc nhỏ nháo lớn như vậy, vốn bên cạnh náo nhiệt nổi lên điểm đồng tình, bị nàng vừa nói như vậy, nhất thời tan thành mây khói.

“Đại tỷ, này cũng không thể nói lung tung, lời này truyền ra đi ngoài huynh đệ ngày sau như thế nào làm người a, nhà ai không có bản khó niệm kinh, xem mặt mũi tiểu đệ để lại hần một ngựa đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt liếc mắt với Tiểu Tinh ngầm ra hiệu.

42. Chương 40 : Tô Gia Huynh Muội

Trương Tiểu Tinh hiểu ý, lập tức tiến lên trước mặt con gái kia, cười títt mắt nói đến “Tiểu đệ vừa thấy đại tỷ liền cảm thấy được là người đại phú đại quý, khí độ cũng không phạm, dù sao mọi thứ đều đã lấy trở về phải không, hà tất lại cùng bức người này chấp nhặt, hạ thấp thân phận”, nói xong vẫn còn không quên từ trong ống tay áo lấy ra nhất đỉnh bạc lạng lẽ nhét vào trong tay con gái kia.

Kia con gái đem bạc trong tay suy nghĩ một phen, sức nặng còn có thể, nên là có mười hai lượng, trên mặt tươi cười lập tức hiện ra tới, “vậy xem mặt mũi hai vị công tử, tha cho hần một lần, nếu lần sau lại để cho ta tóm được, ta đây không khách khí”, dù sao chính mình túi tiền đã cầm lại đây, còn có thể kiếm mười hai bạc, này việc làm ăn được a.

“Vậy cảm ơn đại tỷ”, thấy nhân vật chính đi rồi, chung quanh xem náo nhiệt người cũng chậm chậm tán đi, Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến bên cạnh nam tử té trên mặt đất ngồi xổm xuống, đưa tay rút ngân châm cắm ở cẳng chân, lại từ trên người lấy ra bình dược để trước mũi nam tử kia.

Nam tử kia thấy tay chân của mình có thể động, lập tức đứng lên, Hàn Nguyệt Nguyệt lui về sau vài bước, “Cảm ơn hai vị công tử cứu giúp”, đối Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Trương Tiểu Tinh khom lưng, Hàn Nguyệt Nguyệt khiêm tốn xua tay “Không cần, không cần, chỉ thấy bất bình nên ra tay thôi”, nếu không phải mình động tay chân, hần làm sao có thể bị con gái kia đuổi tới.

“Tại hạ Tô Tổng, ở tại ngoại ô, hành động hôm nay thực là không phải, không biết hai vị ân công xưng hô như thế nào?”.

Thấy người này không giống như là vô lại, mà nói chuyện cũng cực kỳ khách khí, quan điểm của Hàn Nguyệt Nguyệt đối với hần không khỏi có chút thay đổi, “Tại hạ họ Hàn, Tô công tử là người địa phương, kia đối Triệu thành là cực kì hiểu biết?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói đến.

Tô Tổng ngẩng đầu, “Đúng vậy, ân công từ nơi khác mà đến?”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Đúng vậy a, vốn nghĩ muốn đi dạo chung quanh nhưng đối Triệu thành không có hiểu biết, hơi khó a”, có người hiểu chuyện có thể sánh bằng nàng nơi nơi hỏi thăm mạnh hơn nhiều.

Tô Tổng nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, nhận được, “Như thế, ân công nếu tin được tại hạ mà nói, tại hạ có thể mang công tử đi dạo chung quanh”, vì cảm tạ ân cứu mạng của người ta đối chính mình, Tô Tổng đang lo không biết như thế nào hồi báo, vừa vặn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt có cần, cái khác hần khả năng hần không, nhưng là đối địa hình của Triệu thành, hần vẫn lại là rất rõ ràng.

“Thật sự? Vậy thật tốt quá, đúng là như vậy có thể hay không chậm trễ thời gian của Tô công tử?”, trong lòng thật cao hứng, nhưng là Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn lộ ra biểu tình xấu hổ.

“Đâu nào, tài cán vì ân công làm chút chuyện, là tại hạ có phúc”, Tiểu Tinh tiến lên kéo kéo ống tay áo Hàn Nguyệt Nguyệt: tiểu thư sao lại thế này, người này như thế nào có thể tin được.

Hàn Nguyệt Nguyệt đối Tiểu Tinh lắc đầu, liền tính này Tô Tổng nghĩ muốn làm cái quỷ gì, kia cũng phải nhìn hần có năng lực hay không a.

“Ta gọi người Tô Tổng đi, người bảo ta Hàn công tử là được”, luôn ân công, ân công kêu, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Tô Tổng xấu hổ cười cười, “Hàn công tử, không biết các người muốn đi dạo địa phương nào?”, “Tùy tiện đi một chút đi, thuận tiện nói một chút chuyện của Triệu thành”, Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Trương Tiểu Tinh đi lên phía trước, ý bảo Tô Tổng dẫn đường.

Đi tới hơn một canh giờ, đem nơi ở của người giàu có cùng bình dân cùng một chút làm ăn buôn bán trên đường hiểu biết một lần, dưới chân có phần đau, đã lâu cũng chưa đi lâu như vậy.

“Tô Tổng, nhà người ở ngoại ô, hiện tại chúng ta nếu đều đã đến bên này, có thể tới nhà uống chén nước không?” Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu nhìn về phía Tô Tổng, một đường nói chuyện với nhau tiếp xuống, nàng phát hiện Tô Tổng ngôn ngữ cử chỉ đều như là gia đình gia giáo, chỉ là tò mò vì sao hần bỏ xuống mặt mũi đi trên đường trộm vặt của mọi người, xấu hổ mở miệng hỏi thẳng, Hàn Nguyệt Nguyệt đã nghĩ đến nhà hần đi xem, nên là có thể biết rõ.

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt mà nói, Tô Tổng lập tức nói đến “Xem ta sơ sót, công tử đi tới lâu như vậy nên là mệt mỏi, nhà ta ngay tại phía trước cách đó không xa, công tử không ngại liền đến nhà ta nghỉ chân một chút”, chỉ là nhà hắn nghèo, gia cụ lại càng cũ nát, trong lòng có chút xấu hổ.

Hai người đi theo Tô Tổng đi về phía trước, bên này rời bỏ phồn hoa phố xá càng ngày càng xa, bên cạnh nhà cửa cũng càng ngày càng rách nát, đây là nơi người nghèo cư trú đi.

Tô Tổng dẫn bọn hắn đến một chỗ cũ kỹ thì dừng lại, “Hai vị công tử, đến chỗ, đây là nhà ta, có phần cũ nát”, Tô Tổng xấu hổ đối Hàn Nguyệt Nguyệt nói đến.

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không quan hệ”, đi theo phía sau Tô Tổng đi vào, bên trong là một cái tiểu tiên viện, trung gian có ba gian phòng ốc có phần nghiêng lệch, bất quá trong viện rất sạch sẽ, hẳn là thường xuyên thu thập.

“Hai vị công tử xin chờ một chút, ta đi đi liền tới”, Tô Tổng chuẩn bị vì Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Trương Tiểu Tinh đổ nước, nhưng là ấm nước đã cạn, xấu hổ suy nghĩ nói đến, Hàn Nguyệt Nguyệt vốn định ngăn cản, nói còn không có tới kịp nói ra miệng, Tô Tổng đã cầm ấm nước trên tay chạy ra ngoài.

“Tiểu thư, này Tô Tổng gia thật sự rất nghèo a”, Trương Tiểu Tinh đánh giá trong phòng bài trí, không có một cái gì đáng giá, mà còn gia cụ đều là cũ kỹ, từ trên thân lấy ra tấm khăn mặt, lau cái ghế một lần, không phải Tiểu Tinh ghét bỏ người ta, nàng là không sao cả, người tập võ không chú ý những thứ này, nhưng là tiểu thư bất đồng.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy hành động của Tiểu Tinh, không biết như thế nào mở miệng, đi đến ghế tựa ngồi xuống, đi tới lâu như vậy, chân đau chết, Tiểu Tinh thấy thế, lập tức tiến lên ngồi xổm xuống, nhỏ giọng nói đến “Tiểu thư, ta giúp người xoa bóp đi”, tiểu thư cái gì cũng tốt, chỉ là có phần lười, bình thường không có việc gì cũng không vận động, y thuật tuy cao, nhưng là thể lực thật sự không được, mới đi đường như vậy liền chịu không nổi.

“Không có việc gì, nghỉ ngơi một chút là có thể, người cũng ngồi xuống đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt đem tay Tiểu Tinh bỏ ra, hiện tại là ở bên ngoài, nếu là người ta nhìn thấy hai đại nam nhân như vậy còn ra thể thống gì.

“Một đường tán gẫu, ta cảm thấy Tô Tổng nhân phẩm vẫn được, nói chuyện cũng quy củ, hẳn tứ chi kiện toàn vì cái gì không đi tìm công việc, mà là đi trộm”, Tiểu Tinh khó hiểu nói đến, Hàn Nguyệt Nguyệt từ lúc tiến vào đại môn bắt đầu một mực chú ý tình huống chung quanh, vào đến trong nhà, lại có một cỗ nồng đậm vị thuốc đông y, nên là trong nhà có người bị bệnh đi.

“Nhà nào mà không có chút việc khó, nếu là không có gì bất đắc dĩ người nào sẽ đi làm loại chuyện này”, Hàn Nguyệt Nguyệt đưa tay dấm dấm mũi, không biết lòng bàn chân thế nào, xem ra trở về được dụng nước thuốc ngâm chân mới được.

“Khụ, khụ, khụ khụ”, nghe được truyền đến tiếng ho khan của nữ tử, hai người nhìn nhau một phen, đứng dậy hướng phía thanh âm phát ra đi đến, nguyên lai ngay tại cách vách, Tiểu Tinh đẩy cửa ra, nồng đậm vị thuốc đông y xông vào mũi, Hàn Nguyệt Nguyệt che miệng, trong phòng ánh sáng có chút tối, chỉ thấy một nữ tử nằm ở trên giường, nghe được tiếng mở cửa quay đầu, nhìn về phía cửa, vốn có phần mỉm cười mặt lập tức cảnh giác lên.

“Các người là người nào?” Chỉ thấy cửa đứng hai nam tử xa lạ.

“Cô nương không cần kinh hoảng, chúng ta là bằng hữu của Tô Tổng”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy trên giường nữ tử dáng vẻ khẩn trương, lập tức giải thích đến, nàng kia nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, buột chặt mặt lập tức trầm tĩnh lại, “Nguyên lai là bằng hữu của ca ca, Tiểu An ốm đau không thể chiều dài, mong công tử thông cảm”, nguyên lai là muội muội Tô Tổng.

“Tô cô nương đa lễ, sinh bệnh vốn là muốn nghỉ ngơi, là chúng ta quấy rầy”, nữ tử này bệnh hẳn không phải là một hai ngày thôi, này Tô gia trong nhà vốn là không giàu có, lại thêm tiền thuốc men cho nữ tử này, trách không được Tô Tổng chấp nhận bỏ xuống mặt mũi đi làm trộm vặt trên đường.

“Tiểu An quanh năm ốm đau tại giường, trong phòng vị thuốc đông y rất nặng, công tử vẫn lại là đến phòng khách ngồi đi”, Tô An thấy người ở cửa không có ý rời đi, mở miệng nhắc nhở đến, trong nhà này vị thuốc

đồng y chính nàng ta đều chịu không nổi, huống chi là người khác.

“Ô cô nương này bệnh sợ không phải một hai ngày thôi, tại hạ hiểu sơ một chút nghi nan tạp chứng, nếu như cô nương không ngại mà nói, có thể để cho tại hạ xem qua mạch?” , Tiểu Tinh đứng ở phía sau, nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói có phần bị dọa đến, tiểu thư y thuật nếu chỉ là hiểu sơ một chút nghi nan tạp chứng mà nói, thì những đại phu trên đường chẳng phải là bác sĩ thú y cũng không bằng?

“Không sợ công tử chê cười, Tiểu An bệnh đã hơn hai năm , trong thành đại phu cũng mời mấy lần, tiêu hết tất cả tích tụ trong nhà, nhưng là không thấy chuyển biến tốt đẹp, ngược lại càng ngày càng tệ, Tiểu An đối với mình như thế thật không có gì hy vọng xa vời, công tử là ý tốt Tiểu An tâm lĩnh ” , ca ca là bệnh của nàng, đem trong nhà tất cả có thể đổi tiền gì đó đều đã đi cầm đồ, lại vẫn nơi nơi vay tiền cho nàng bốc thuốc, nhìn ca ca ngày ngày thân hình gầy gò, nàng nhiều lần đều muốn chấm dứt sinh mệnh của chính mình, không cần lại liên lụy ca ca, nhưng là nàng lại không có cái dũng khí này.

“Ô cô nương không cần nhụt chí như vậy, dù sao tại hạ cũng không nhất định có thể trị tốt, chỉ muốn thử xem, mặc kệ kết quả như thế nào, cô nương có thể cho chính mình một cơ hội còn sống không phải sao?” Bệnh đến không phải cực kỳ đáng sợ, đáng sợ chính là những người không có ý thức muốn sống, cam chịu, có những bệnh vô cùng đơn giản đều có thể kéo thành bệnh muốn chết .

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Tô An trên mặt trời lên thoải mái khó có được , Đúng vậy a, dù sao chính mình đã thành cái dạng này , để cho người ta xem mạch lại ngại gì, nàng làm sao không nghĩ muốn khỏe mạnh cường tráng , chỉ là bị bệnh hành hạ lâu, thêm nữa tình huống trong nhà , của nàng ý chí đã sớm bị phai mờ hết, có thể như vậy tham sống sợ chết , đã là vinh hạnh lớn nhất của nàng .

Thấy Tô An gật đầu, Hàn Nguyệt Nguyệt nhắc chân đi đến tiến vào, Tiểu Tinh theo ở phía sau, đi đến bên giường, Hàn Nguyệt Nguyệt ý bảo Tiểu Tinh mở cửa sổ, để cho không khí lưu thông, hoàn cảnh như vậy, liên tính không bệnh cũng bị kìm nén ra bệnh đến đây, trên giường nữ tử đại khái chỉ có mười một mười hai tuổi, sắc mặt cực kỳ trắng xanh, cực kỳ gầy, nhỏ nhỏ khuôn mặt, đối với Hàn Nguyệt Nguyệt miễn cưỡng cười.

“Đem người tay phải vươn ra” , Tô An dựa theo Hàn Nguyệt Nguyệt nói, từ từ đưa cánh tay ra , Hàn Nguyệt Nguyệt đem ngón tay để trên mạch đập, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì, quá một lát, mới thu hồi tay, đối với người trên giường an tâm cười.

“Bệnh của ngươi cũng không phải cái gì bệnh nặng, chỉ là thân thể thái hư, điều tiết không thích đáng, tâm tư quá nặng, mới có thể nằm không dậy nổi” , này tuy không phải bệnh nặng, nhưng là sầu lo quá nhiều, trong lòng kết lại không mở ra, này cũng sẽ giống như bệnh nan y, làm cho người ta ốm đau không dậy nổi, thân thể càng phát ra suy yếu, sau cùng bị mất tánh mạng.

43. Chương 41 : Tô Tiểu Muội

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Tô An vô cùng kích động, khuôn mặt nhỏ gầy tươi cười ánh mắt rất lớn, không thể tin được nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Thật vậy chẳng? Bệnh của ta thật sự có thể chữa khỏi?” , kỳ thật bệnh của nàng, chỉ cần hiểu chút y thuật là có thể nhìn ra được , chỉ là nàng tâm sự quá nhiều nên không thể dậy nổi, mới có vẻ nghiêm trọng như vậy.

“Thật sự, chỉ cần trái tim ngươi có thể mở ra, không cần băn khoăn quá nhiều, thả lỏng tâm tính, theo lời ta nói mà làm, không ra ba tháng ngươi sẽ hoạt bát nhảy loạn ” , Hàn Nguyệt Nguyệt cho nàng ánh mắt khẳng định, vẫn còn không quên nhắc nhở đến.

Trong nhà dưỡng một cái muội muội bệnh tiểu tụy như vậy, hàng ngày muốn uống thuốc duy trì thân thể, Tô Tổng nên là hao hết tâm tư , thương cảm đối với hai huynh muội, nàng xem Tô Tổng tuổi cũng không quá hai mươi, có thể kiên trì hai năm thật sự là không dễ dàng.

“Hàn công tử, các người ở bên cạnh a” , Tô Tổng nấu nước xong mang ra phòng khách, không thấy bóng người, mới đi tìm , không nghĩ tới sẽ ở trong phòng muội muội , trên mặt có phần mất hứng, muội muội vẫn là cô nương, nam tử xa lạ tiến vào sẽ đối với thanh danh của muội muội mình không tốt, tuy nhiên muội muội quanh năm bệnh không rời giường , bọn hắn khả năng không có ác ý, nhưng là xuất phát từ tấm lòng

giữ gìn của một cái ca ca đối muội muội , liền tính hấn cực kỳ cảm kích người ta cứu hấn, nhưng là trong lòng vẫn lại là không thoải mái.

Nghe được thanh âm của Tô Tổng , Tô An lập tức quay đầu nhìn về phía cửa, nàng muốn đem tin tức tốt này nói cho ca ca, ca ca nhất định cao hứng, “Ca, ca, người lại đây” , nhìn thấy ánh mắt bất thiện của Tô Tổng , Hàn Nguyệt Nguyệt xấu hổ thối lui đến bên cạnh Tiểu Tinh , không được chủ nhân đồng ý liền xông loạn vào phòng nhà người ta, quả thật có điểm xấu hổ, huống chi các nàng bây giờ còn mặc nam trang.

“Tiểu An, làm sao vậy?” Nhìn thấy muội muội kích động như thế, Tô Tổng lập tức đi đến trước giường, lo lắng hỏi, cha mẹ đi sớm, chỉ còn lại có hai huynh muội sống nương tựa lẫn nhau, tuy tiền bạc mua được uội muội cực kỳ quý, nhưng hấn vẫn nghĩ muốn tất cả biện pháp kiếm tiền, hi vọng bệnh tình có thể có chuyển biến tốt đẹp.

Tô An cầm tay Tô Tổng, ánh mắt lộ ra vui vẻ che dấu không xong , “Ca ca, công tử nói có biện pháp chữa khỏi bệnh của ta” , vẫn còn không quên nhìn về phía Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Thật sự?” , Tô Tổng trong lòng nhất thời kích động, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy ánh mắt của hai huynh muội tâm tư không giống nhau nhìn chính mình, cứng ngắc gật đầu, “Đúng vậy , ta vừa xem mạch cho lệnh muội , dựa theo lời của ta nói làm theo, không lâu sẽ khỏi hấn ” .

“Kia muốn làm như thế nào?” , hấn ngày đêm đều ngóng trông thân thể muội muội có thể giống như người bình thường , không cần chịu ốm đau hành hạ, mỗi khi Tô An dụng ánh mắt đầy côi lòng xin lỗi nhìn hấn , trong lòng hấn so với ai khác đều khó chịu, nếu không phải mình không có khả năng, kiếm không ra tiền bạc, muội muội cũng không cần vất vả như vậy.

“Kế hoạch còn phải thảo luận chi tiết , trước để cho lệnh muội nghỉ ngơi đi, chúng ta ra ngoài từ từ nói” , thấy huynh muội Tô gia kích động như thế, Hàn Nguyệt Nguyệt nhắc nhở đến, chính mình lòng bàn chân vẫn còn đau xót a, miệng lại khát.

“Xem ta kích động đều đã quên, Tiểu An, người nghỉ ngơi trước, ta cùng Hàn công tử ra ngoài nói” , Tô Tổng vì Tô An đắp kín mền, nhẹ nhàng vỗ vỗ, ý bảo yên tâm, Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Tiểu Tinh đi đến phòng khách ngồi xuống, thấy trên bàn ấm nước có nước, Tiểu Tinh lấy rót hai chén nước, khát chết nàng , nhưng là nước là Tô Tổng đun chưa sôi, cực kỳ nóng, lại vẫn bốc khói trắng, không có biện pháp, đành phải để ở một bên, đợi nguội mới có thể uống.

Đại khái đem tình huống của Tô An nói cho Tô Tổng xong, Hàn Nguyệt Nguyệt lại viết toa thuốc, những thứ được này cực kỳ phổ thông, trên đường hiệu thuốc bắc đều có bán, tuy muốn tìm hiểu thêm về thân thể nàng có thể giúp kê phương thuốc điều trị, nhưng là Tô An khúc mắc, nàng liền không biện pháp , thấy bộ dáng khó xử của Tô Tổng , Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không tính toán tiếp tục hỏi, đây là chuyện riêng của gia đình người ta biết ít một chút là tốt , lại để lại hai mươi lượng bạc cho huynh muội bọn hấn, tiết kiệm một chút, nên là có thể duy trì đến lúc thân thể Tô An khôi phục bình thường, hai mươi lượng tuy không phải rất nhiều, nhưng là tại gia đình bình thường, là có thể sống một hai năm .

Trở lại khách điểm, Hàn Nguyệt Nguyệt gọi tiểu nhị chuẩn bị nước ấm tắm bồn, Như Song đã sớm về tới khách điểm, chỉ là không thấy Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Tiểu Tinh trở về, lại không dám ra ngoài, vạn nhất các nàng trở về tìm không thấy người liền phiền toái , nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt trở về lập tức đi gọi chủ quán chuẩn bị đồ ăn.

Tắm xong thư thái rất nhiều, Tiểu Tinh cầm khăn giúp Hàn Nguyệt Nguyệt lau tóc, Hàn Nguyệt Nguyệt có tật xấu, đó chính là không nguyện lau khô tóc, luôn nói muốn để cho nó khô tự nhiên , nhưng là tối hôm nay gió lớn, cực kỳ dễ dàng cảm mạo , cho nên mỗi lần Hàn Nguyệt Nguyệt gội đầu, mấy nha hoàn đều đã chuẩn bị tốt khăn.

“Không cần bận việc , ngồi xuống ăn cơm trước, đi một ngày mệt chết ” , Như Song đem thức ăn gọi vào trong phòng, cùng Hàn Nguyệt Nguyệt tắm rửa xong liền có thể ăn.

Ở bên ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt rất ít để ý cái gì chủ tớ bất đồng, ăn cơm đều đã kêu các nàng ngồi cùng bàn, có ăn ngon , đẹp đều cho các nàng lưu trữ.

“Chuyện mặt tiền cửa hàng như thế nào?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, phải giải quyết thật nhanh , vẫn còn nắm chặt thời gian đi Ngọc thành a, còn có kinh thành, không biết thế nào .

“Ta tìm một đốc công ở địa phương , đem bản vẽ cấp cho bọn hắn, nên có thể trong thời gian quy định sẽ hoàn thành ” , bản vẽ của Hàn Nguyệt Nguyệt có một loại khác thường, có rất ít người thấy biết, may mắn hôm nay kiến trúc của hương lâu giống nhau, nàng mới có thể đem bản vẽ thêm một vài chi tiết của Thiên Hương lâu khác nói cho quần đốc nghe, hao phí thời gian rất lâu, bất quá có chút chi tiết ngày mai còn phải tự mình đi xem , thuận tiện theo chân bọn họ nói một chút.

“Uh’m, có thể hoàn thành là tốt, trong khoảng thời gian này vất vả các người, việc này xong ta sẽ thưởng cho các người, trước hết nghĩ muốn cái gì, đến lúc đó nói với ta, ta sẽ tận lực thỏa mãn yêu cầu của các người” , Hàn Nguyệt Nguyệt đối với các nàng cũng không keo kiệt, chỉ cần chính mình có năng lực có thể đều đã làm.

“Lần này ta nên cẩn thận suy nghĩ” Như Song nói đến, lần trước nàng không nghĩ rõ ràng đã nói muốn nghỉ một tháng, lúc ấy thật sự là vội vàng cả người đều hôn mê , tiểu thư lập tức cho phép, nhưng vốn là người đã quen hoạt động, đột nhiên thời gian dài không làm việc, hơn mười ngày sau toàn thân đều cảm giác không thoải mái, tiểu thư nói nàng nếu nghỉ ngơi liền thoải mái tinh dưỡng, ngay cả trà cũng không để cho nàng đảo, cái loại này quả thực là so với mỗi ngày nơi nơi chạy lại vẫn còn khó chịu hơn.

Tiểu Tinh buông dưa xuống, nàng chưa từng cùng Hàn Nguyệt Nguyệt yêu cầu quá cái gì, nàng biết Hàn Nguyệt Nguyệt đối với các nàng đã rất tốt , nàng chỉ hy vọng có thể báo đáp ân cứu mạng của Hàn Nguyệt Nguyệt, những cái khác bọn ta không cần.

Hàn Nguyệt Nguyệt cũng buông bát đĩa, tiếp tục nói đến, “Các người mấy cái đồ cưới ta đều đã chuẩn bị tốt , hao phí hơn phân nửa tài sản của ta, xuống tay không thể quá độc ác, ta hiện tại đứng là kinh tế khó khăn a” , lời này đương nhiên là nói đùa, Hàn Nguyệt Nguyệt cố ý làm vẻ mặt đau lòng.

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Như Song lập tức phản bác đến”Tiểu thư có thể khó khăn? Đại Khánh vương triều ai còn dám nói có tiền, hơn nữa như thế vội vã cho chúng ta chuẩn bị đồ cưới, tiểu thư người nói đùa” , cô nương gia thảo luận loại này vấn đề, quả thật có điểm xấu hổ, Như Song cúi đầu, tiếp tục ăn cơm, nàng hôm nay chạy một ngày, cơm trưa cũng chưa ăn, sắp đói chết nàng .

Tiểu Tinh có vẻ bình tĩnh, trên mặt không có gì biến hóa, Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu”Tiểu tinh, người theo ta sớm nhất, nháy mắt liền hơn ba năm , ngẫm lại khi đó giống như mới vừa phát sinh ngày hôm qua ” , lúc ấy nàng chạy đi ngang qua rừng cây, chỉ thấy Tiểu Tinh nằm ở vũng máu , vốn tưởng rằng đã không còn khí tức, nhưng là xuất phát từ tấm lòng thầy thuốc, nàng tiến lên thử thời vận, không nghĩ tới còn có khí, lúc ấy không có tiền, nàng lại vẫn đi hù dọa lấy một ngàn lượng bạc, hiện tại nhớ tới đều đã lại vẫn cảm thấy được buồn cười.

“Đúng vậy a, ba năm ” , gia đình trong một đêm bị diệt , phụ thân vì để cho nàng có thể chạy trốn , chính mình dẫn dắt rời đi những hắc y nhân, kết quả bỏ mình, chạy ra Trương gia bảo sau một đường bị người đuổi giết, thân kinh cùng thân thể đã sớm không kiên trì nổi, vốn muốn táng thân ở đây vực , không nghĩ tới bị tiểu thư cứu một mạng, trả lại cho nàng sinh hoạt yên ổn lâu như vậy , nhưng là gia cừ không thể không báo, nàng vĩnh viễn đều không quên được hình ảnh tối hôm đó .

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Tiểu Tinh sắc mặt có phần không tốt, biết nàng lại nghĩ tới người nhà đây”Tiểu Tinh, người này cả đời không phải vì cái khác mà sống, vì chính mình, có một số việc không phải chúng ta muốn làm có thể làm , trọng yếu nhất là chính mình sống vui hay không vui” , nếu là cả đời đều bị cừ hận che kín ánh mắt, thật là có bao nhiêu bi ai, có lẽ nàng không trải qua, không biết tư vị trong đó , nhưng là nàng biết, chỉ cần nàng có năng lực, nàng nhất định sẽ giúp Tiểu Tinh báo thù .

“Tiểu thư, ta biết, không cần lo lắng” , nàng không nghĩ muốn liên lụy người khác, một ngày nào đó, nàng nhất định làm cho người kia chết không có chỗ chôn.

Như Song ở một bên nghe hai người đối thoại, không dám xen miệng, các nàng đều biết Tiểu Tinh có cừ oán , nhưng là cụ thể những cái này gì gì đó các nàng cũng không biết, cũng không dám hỏi.

“Không nói những thứ này , ta đã cùng Tư Tư nói qua , các người mấy người trong đó liền người cùng Tư Tư lớn tuổi nhất, không cần chậm trễ chính mình, nếu như vô tình gặp người mình thích, theo ta nói, ta

sẽ giúp các người quyết định ” , nàng hi vọng mấy nha đầu đều có thể hạnh phúc, kinh thành thị phi quá nhiều, nàng cũng không biết tương lai sẽ phát sinh cái gì, nếu về sau nếu là nàng ở lại kinh thành sinh hoạt mà nói, tổng sẽ gặp phải một chút phiền toái, chỉ hy vọng không cần làm phiền các nàng .

Tiểu Tinh gật gật đầu, bất quá nàng sớm đã xác định mục tiêu cho chính mình , không báo xong cừ hận nàng không suy xét những thứ này , bởi vì nàng cũng không biết chính mình có thể toàn thân mà lui hay không .

Hai nha đầu đem phòng thu thập xong liền ra đi, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở trên giường xoa chân mình , mát xa một phen, ngày mai đi lại mới hẳn không đau, xong đầu gối lại ở trên giường luyện yoga, đây chính là nàng mỗi ngày kiên trì luyện , bất quá đều bị mấy cái nha đầu kia đùa, nữ nhân muốn giữ thân hình đẹp phương pháp tốt nhất là luyện tập yoga, như vậy dáng người mới có thể bảo trì.

Đặc biệt sinh hài tử xong nữ nhân càng nên chú ý , tuy nàng còn không có sinh con, nhưng là hiện tại cũng chuẩn bị rồi , vạn nhất đến khi đó gặp chuyện thì lại ôm chân phật, rất thống khổ .

Bình thường ăn uống nàng cũng cực kỳ chú ý dinh dưỡng, thường xuyên làm cơm cùng được liệu tới điều tiết thân thể chính mình, vùi đầu nhìn xem ngực mình, ha ha, coi như mãn ý, kiếp trước vội vàng học tập, tốt nghiệp xong vội vàng công tác, làm sao có thời giờ chú ý những thứ này, lại vẫn thường xuyên bị người đùa cợt là sân bay, về sau uống hai năm nước canh bảo dưỡng mới có điểm chuyển biến tốt đẹp.

Này đời này nàng tuyệt không làm cho bị kịch tái diễn, cái gọi là nữ nhân khuôn mặt trời sinh không xuất sắc không có biện pháp thay đổi, nhưng là dáng người là có thay đổi a, nữ nhân lớn nhất không phải khuôn mặt, mà là dáng người, khuôn mặt chỉ là một cái bảng hiệu, mà dáng người mới đúng nội dung.

44. Chương 42 : An Bài

Tại Triệu thành nán lại năm ngày, sự tình cơ bản đều đã hoàn tất , hiện tại chỉ còn phần trang trí mặt tiền cửa cửa hàng còn cần chút thời gian, mấy người thu thập xong mọi thứ lại đi đến, sắp xếp tại Triệu thành ở phương Bắc, khoảng cách còn có chút xa, điều khiển xe ngựa đi thời gian mất hai ngày, lần này mượn một người chăn ngựa lái xe, ba người đều ru rú tại trong xe ngựa nghỉ ngơi.

Hàn Nguyệt Nguyệt đem màn xe mở ra, nhìn cảnh sắc bên ngoài , dọc theo đường đi tất cả đều là rừng cây, ngẫu nhiên đi ngang qua bình địa cực kỳ rộng rãi , giống đang chạy trốn trên thảo nguyên , hiện tại không khí còn không có bị ô nhiễm, bầu trời đều vẫn là cực kỳ trong, cực kỳ xanh , còn có mấy con chim nhỏ bên ngoài cửa sổ bay qua, loại không khí này mới đúng tươi mới , nghĩ đến thế kỷ hai mươi mốt, trên trời bay tất cả đều là màu xám ô khí, trên mặt đất chảy tất cả đều là nước thải của nhà xưởng , cùng với cổ đại đúng là cách biệt một trời một vực, nào có phong cảnh thuần tự nhiên , Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy được càng ngày càng thích nơi này , ý nghĩ trở về dần dần phai nhạt rất nhiều.

“Tiểu thư, nghỉ ngơi một chút đi” , Như Song nhắc nhở đến, tiểu thư chịu không nổi xe ngựa lắc lư, nếu không có hai người các nàng , tiểu thư khẳng định nửa đêm liền dùng khinh công bay đi , mà không phải ngồi ở trong xe ngựa.

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không có việc gì, các người trước ngủ đi, không cần phải xen vào ta, ta mệt mỏi thì sẽ nghỉ ngơi ” , xe ngựa không tính nhanh, còn có thể để cho nàng xem cảnh sắc bên ngoài .

Vốn nghĩ muốn tại Ngọc thành cũng ngủ năm ngày , nhưng là sự tình quá nhiều, cùng mấy người xử lý xong, đã là nửa tháng sau , lưu lại Như Song tiếp tục xử lý chuyện bên này, Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Tiểu Tinh trở về Tứ Phương thành, nàng còn nhớ đến việc huấn luyện những người đó a, thời gian nửa tháng đã đến, nàng muốn đích thân kiểm nghiệm một phen mấy người kia.

Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn như cũ ngồi ở Xuân Cư, kêu Chu chương quây mang theo ba người kia đi lên, thời gian nửa tháng tuy không lâu lắm, nhưng là an bài cho bọn hắn khoá trình cũng đầy đủ , chuyện làm ăn không phải dạy là có thể lĩnh hội , chính yếu vẫn là muốn dựa vào đầu óc của chính mình , phương diện này là thiên phú còn có hứng thú, nếu là hoàn toàn là vì ứng phó nàng , kia người nọ là ngọc không lâu , muốn đặt chân vào Thiên Hương lâu , về sau nếu là có năng lực làm chuyện chính mình muốn làm làm sao có thể còn có thể lưu lại.

“Ông chủ” , ba người đi theo phía sau Chu chương quỳ , Hàn Nguyệt Nguyệt ý bảo bọn hắn đều ngồi xuống, nhưng là Chu chương quỳ không thích hợp ngồi , Như Ngọc cho hắn nháy mắt, Chu chương quỳ cực kỳ thức thời đi xuống .

“Trong khoảng thời gian này mọi người học như thế nào? Nói một chút cái nhìn của các người” , Hàn Nguyệt Nguyệt mở miệng nói đến, nàng muốn biết những người này có đề nghị gì đối với phương án của nàng.

“Thật không hổ là Thiên Hương lâu, trong khoảng thời gian này để cho ta ngược lại kiến thức rất nhiều, cách quản lý cùng từ lâu cũng không giống nhau, để cho Tống mỗ bội phục” , trước hết nói chuyện đích thị Tống Thanh, Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, coi hắn mặc dù có đầu óc quản lý hiện đại khẳng định không có khả năng giống các nơi khác , nàng chấp hành đúng là chế độ khen thưởng , những người từng tại Thiên Hương lâu làm việc , từ chương quỳ đến làm việc vặt ở phòng bếp đều là ký hiệp ước , không có nguyên nhân đặc biệt , ít nhất đều là ký ba năm, chương quỳ đều là mười năm trở lên, để ngừa vạn nhất, hợp đồng của nàng viết rất rõ ràng nếu là người nào không tuân theo quy định , sẽ muốn truy cứu trách nhiệm .

Bất quá nàng có quyền lợi xa thải những chương quỳ cùng những người có dấu hiệu tham ô.

Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ là cười cười, không nói gì thêm, mà ngồi ở một bên Lý Bảo Ngũ lập tức nói đến “Chúng ta còn đủ tư cách khảo hạch ?” , hắn chú ý nhất cái này, nếu có thể tại Thiên Hương lâu làm việc, hắn đã có thể không cần lo lắng , huống hồ bên ngân hàng tư nhân hắn đã xin nghỉ, nếu là không thể ở lại, ngân hàng tư nhân bên kia lại không thể quay về, kia đã có thể thảm , một nhà già trẻ lại vẫn tựa vào hắn nuôi sống a.

“Không cần lo lắng, đây là hợp đồng, các người xem hết điều kiện đi, nguyện ý là có thể ký tên, đương nhiên lương của các người là dựa theo yêu cầu của các người cùng thực tế biểu hiện của các người , chỉ cần các người có thể giúp ta làm việc tốt, ưu đãi cũng không chỉ là những con số này , nếu bất mãn cũng có thể không ký, đều là tự nguyện , ta không làm khó dễ các người” , Như Ngọc đem hợp đồng đã viết xong phát đến mọi người, trên mặt bọn họ biểu tình đương nhiên mỗi người một khác.

“Mười năm? Ông chủ thế này là như thế nào?” Lý Bảo Ngũ hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt biết yêu cầu này là đúng quyết định ảnh hưởng lớn nhất đến bọn họ, trong mười năm này chỉ có thể tại Thiên Hương lâu làm việc, không thể nào đi ăn máng khác, nếu là tiết lộ cơ mật của Thiên Hương lâu , cũng là muốn truy cứu trách nhiệm, mà còn mặt trên còn có con dấu của Tri Phủ , cái này cho thấy chuyện có tính nghiêm trọng .

“Mặt trên viết cực kỳ rõ ràng, các người nếu là lưu lại phải tại Thiên Hương lâu làm đủ mười năm, mười năm sau các người mới có thể tự do, nếu là còn muốn tiếp tục làm cũng có thể tái ký hợp đồng, đương nhiên còn có một điểm, đó chính là các người trong lúc này nếu là làm ra chuyện gì đối Thiên Hương lâu bất lợi ta cũng sẽ xa thải các người, nhưng là muốn giao phó trách nhiệm mặt trên đều có viết, mặt trên còn có con dấu của Tri phủ đại nhân có thể làm chứng” , nếu là ai không nghĩ muốn làm việc tại nơi này của nàng , cố ý làm ra chuyện gì , kia cũng có thể dụng thủ đoạn hợp lý đi giải quyết, có quan phủ địa phương phối hợp bọn hắn cũng không dám đùa giỡn thủ đoạn gì.

Tất cả đều muốn cảm tạ Mạnh Dịch Văn đưa cái lên bài kia , muốn tìm quan phủ làm việc trực tiếp xuất lệnh bài kia cho bọn hắn xem là có thể thu phục .

Hai người khác đều đã ký , chỉ có Lương Hiến chậm chạp không có hạ bút, Hàn Nguyệt Nguyệt đem toàn bộ hành động của hắn đều xem ở trong mắt, Lương Hiến không ký cũng là trong dự kiến của nàng, sang năm liền là thi toàn quốc ba năm một lần , tú tài đều là muốn tham gia , Lương Hiến tuyệt không bỏ qua cơ hội lần này , chẳng thể thì lại là đợi ba năm a.

” Lý Bảo Ngũ, người tính sổ cực kỳ khá , nếu an bài cho người làm chuyện khác mà nói thì thật lãng phí tài năng của người , như vậy đi, Tứ Phương thành là tổng điểm, người liền ở tại chỗ này hỗ trợ quản sổ sách, cứ nửa năm phải đem tất cả sổ sách của Thiên Hương lâu thẩm tra đối chiếu tính xong lại mang tới cho ta ?” , như vậy nàng cũng chỉ cần xem sổ cái là được.

Đối với chuyện nhẹ nhàng như vậy , Lý Bảo Ngũ tất nhiên là vui, “Toàn bộ nghe theo ông chủ an bài” , không cần đi nơi khác, cả nhà có thể ở lại Tứ Phương thành, mà còn nửa năm mới thống kê một lần, thời gian cực kỳ thoải mái.

“Ký xong cũng có thể đi tìm Chu chương quây, hẳn sẽ an bài cho người, hôm nay liền tính các người chính thức bắt đầu làm việc”, Lý Bảo Ngũ vui tươi hơn hởi đi tìm Chu chương quây, cũng còn lại hai người Tống Thanh cùng Lương Hiến, Hàn Nguyệt Nguyệt ánh mắt đảo qua hai người.

“Tống Thanh tổ tiên là làm nghề gì?”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy người này tính cách trầm ổn, chỉ là có phần cố chấp mà thôi, dạy dỗ một phen, hẳn là một thương nhân không sai.

”Thưa ông chủ, tổ tiên làm buôn vải, vốn gia nghiệp coi như dày, chỉ là không nghĩ tới vậy mà thua ở trong tay ta”, nói xong, không chỉ có ai thán một tiếng, gọi hẳn như thế nào đi đối mặt liệt tổ liệt tông.

Buôn vải, đưa vào quản lý hoạt động từ lâu có rất nhiều khác biệt, “Dưới tay ta tổng cộng có mười tám gian Thiên Hương lâu, khắp nơi Đông Nam Tây Bắc, ta cho người một năm thời gian, trong vòng một năm muốn người hiểu biết hết tất cả hoạt động của mười tám gian Thiên Hương lâu, đem những nơi không đủ hoặc cần sửa chữa ghi lại, một năm sau đưa lại cho ta?” Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Tống Thanh mặt lộ vẻ khó hiểu, bọn hắn không phải phỏng vấn chương quây à? Như thế nào để cho hắn đi xem xét tình huống? Huống chi đây là hoạt động của Thiên Hương lâu, ông chủ như thế nào giao cho hắn một người không quen.

Biết Tống Thanh băn khoăn, Hàn Nguyệt Nguyệt lại nhắc tới “Không nói gạt người, trên tay ta người có thể sử dụng không đủ, chính mình lại không thể thường xuyên tự mình đi điều tra, cho nên ta cần một người có thể giúp ta quản lý người”, Như Song một người cổ không thể nhiều như vậy, nếu là Tống Thanh có thể sử dụng mà nói, trái lại là chủ ý không sai.

“Có thể được ông chủ tín nhiệm như vậy, là vinh hạnh của Tống mỗ, toàn bộ nghe ông chủ an bài”, trong khoảng thời gian này tại Thiên Hương lâu học những thứ này đều là hắn trước kia chưa từng tiếp xúc quá, rất có lực hấp dẫn, làm người làm ăn, đối những thủ đoạn này chỉ là rất có hứng thú, có thể có cơ hội hiểu biết tình huống bên trong của Thiên Hương lâu, hẳn tất nhiên là thật cao hứng.

“Bất quá có một chút chuyện, là người nhà cũng không thể cùng người đi, người yên tâm, ta sẽ an bài người nhà người”, Hàn Nguyệt Nguyệt bổ sung đến, nàng muốn khảo nghiệm thêm nhân phẩm của Tống Thanh, nếu là đủ tư cách mà nói nàng là có thể yên tâm bồi dưỡng hắn tiếp nhận Thiên Hương lâu, về sau nàng liền làm lão bản phía sau màn.

“Có ông chủ an bài, Tống mỗ an tâm”, thê tử mất sớm, lưu lại cái tiểu nhi, hiện giờ đã có mười tuổi, tuy nhiên phụ tử tách ra có phần không tha, nhưng là vì cho nhi tử cuộc sống thoải mái, hẳn hiện giờ chỉ có thể nhẫn tâm một hồi.

Tống Thanh rời đi xong, chỉ còn lại Lương Hiến cũng không từng mở miệng, Hàn Nguyệt Nguyệt uống vào cốc trà nhuận nhuận yết hầu, Lương Hiến khả năng đang gian nan tư tưởng đấu tranh, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không cấp.

“Nghĩ xong chưa?” Qua một lúc lâu sau, Hàn Nguyệt Nguyệt mới mở miệng hỏi, nàng hơi mệt, phải nắm chặt thời gian trở về đi ngủ a, còn như vậy cũng chỉ là có thể ngồi xuống.

Lương dễ bị trông thấy con người vừa đóng, trên giấy ký đại tên của chính mình, hẳn đúng là hạ quyết tâm thật lớn, trong nhà hiện tại đều nhanh không cảm cự nổi nữa, nếu là hắn lại tìm không được việc làm, mẫu thân sẽ cùng hắn chịu đói, đại trượng phu có được dẫn được, chỉ cần hắn có tín niệm, tương lai vẫn lại là có thể đi tham gia cuộc thi.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy hắn thống khổ như vậy, chỉ là lắc đầu, cổ nhân tư tưởng là quá cứng nhắc, kiếm tiền cùng đọc sách hoàn toàn không xung đột a, hà tất phải vùng vẫy như vậy.

“Nghe nói người khảo tú tài khi đó là đệ nhất danh của Tứ Phương thành?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hay là nghe Chu chương quây nói, đây chính là tương đương với một cái huyện Trạng Nguyên gia a, xem ra Lương Hiến vẫn lại là rất có tài.

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Lương Hiến cười khổ một phen, đệ nhất danh lại như thế nào? Còn không phải là vì đầu gạo khom lưng, một cái đại nam tử, nuôi không nổi cha mẹ, đây bụng kinh luân lại có như thế nào dụng.

“Đúng vậy, ” , Hàn Nguyệt Nguyệt biết người đọc sách cao thượng, cho nên nàng đã vì Lương Hiên an bài mọi chuyện, nhìn hần người cũng không tệ lắm, lại hiếu thuận, có thể giúp đỡ một chút, bất quá Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn là muốn để cho hần ký hợp đồng, mười năm chuyện sau đó ai cũng không biết, nhưng là mười năm này Lương Hiên mặc kệ thế nào đều là người của nàng , liên tính vào triều làm quan cũng vẫn lại là hữu hiệu, dù sao sau này mình muốn đứng ở kinh thành, trong triều có người của chính mình sẽ an toàn hơn, có việc ít nhất cũng có người giúp đỡ.

“Ta biết người đầy bụng kinh luân không chỗ phát huy, tốt như vậy mới có thể đi giúp ta quản lý tửu lâu vậy quá đại tài tiểu dùng (ý nói có tài nhưng dụng không đúng chỗ không thích hợp), ta cũng là người ái tài , hần không đem người làm mai một , ta có mấy cái điều kiện muốn ngày khác bổ sung cho người, nhưng người cũng có thể lựa chọn cự tuyệt” , loại sự tình này khẳng định là muốn hần cam tâm tình nguyện , nàng cái này gọi là trước tiên đầu tư.

45. Chương 43 : Tương Lai Đại Quan

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Lương Hiên vẻ mặt khó hiểu, hần đã ký hợp đồng vậy khẳng định muốn tại Thiên Hương lâu làm việc, thương nhân ở thời đại này địa vị là rất thấp , hần đã bước trên con đường này. Chỉ sợ sau này con đường khoa cử chẳng phải dễ dàng .

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Lương Hiên không nói lời nào, còn nói đến, “Ta biết người đọc sách thanh cao, không muốn đi theo con đường làm thương nhân , ta tiếc cho tài hoa của người nên mới chỉ cho người một con đường, người chịu thì không thể là chuyện của một mình người , bất quá người cũng không cần lo lắng, nếu người sợ đối với người về sau bất lợi mà nói, ta có thể lập tức tiêu hủy hợp đồng này” , tư tưởng của cổ nhân Hàn Nguyệt Nguyệt thật sự nghĩ không rõ, thương nhân thì làm sao ? Thương nhân liền là kém một bậc? Đây là đạo lý gì, mặc kệ ở nơi nào, niên đại nào, chỉ có tiền bạc mới là có đạo lý, những đại quan lúc đó chẳng phải tham ô tiền tài của dân chúng , sau lưng tựa vào lợi thế của việc buôn bán, chẳng thể thì lấy chút bổng lộc của bọn hần có thể dưỡng nhiều lão bà như vậy không.

“Ông chủ lời này?” Lương Hiên khó hiểu hỏi, nàng một cái nữ tử như thế nào giúp hần? Huống chi vẫn lại là một thương nhân, liên tính sản nghiệp to lớn, lại có tiền bạc, cũng không có khả năng nhúng tay đến triều đình đi a, hần Lương Hiên tự nhận là người chính trực, không có ý tưởng đối với chuyện hối lộ, hần chỉ nghĩ muốn dựa vào thực lực của chính mình , đọc nhiều sách thánh hiền, sao lại vì tiền đồ mà làm ra chuyện trái với lương tâm .

“Ta biết tình huống trong nhà người , bất đắc dĩ mới đến tìm việc làm, hoàn cảnh của người ta đã sớm hỏi thăm rõ ràng , phóng nhân khắp trăm dặm Phương Viên có thể tìm người tài hoa như Lương Hiên người không quá hai người, nếu người hiện tại rơi vào thương đạo, đối với người về sau đường quan nhất định sẽ có điều ảnh hưởng” , thấy Lương Hiên sắc mặt lo lắng, Hàn Nguyệt Nguyệt cố ý dừng lại, không hù dọa một chút hần làm sao có thể hiểu được tính nguy hiểm của sự tình .

Uống vào cốc trà, mới lại tiếp tục nói đến”Ta tuy là một thương nhân, không hiểu chuyện trong triều , nhưng là ta có năng lực giúp người một việc, ta sẽ dựa theo hợp đồng trả lương cho người , cho đến khi hết mười năm mới thôi, như vậy việc người đi thi cùng tiền để sinh hoạt liền có bảo đảm, cũng có thể an tâm đọc sách, trong lúc này người không cần đến Thiên Hương lâu làm chuyện gì, người không có tới Thiên Hương trước là như thế nào người cứ làm theo y cũ là được” .

“Điều kiện là gì?” , trên trời không có rơi xuống bánh thịt miễn phí, Lương Hiên tự nhiên không tin Hàn Nguyệt Nguyệt có lòng tốt đi giúp hần một người xa lạ như vậy.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Rất đơn giản, trong vòng mười năm người nếu không thể vào triều làm quan mà nói ta sẽ không tìm người đòi bồi thường tiền bạc, coi như là ta làm một việc thiện, nhưng người có thể vào triều làm quan người nhất định phải cho ta sử dụng, không cần lo lắng, chúng ta có thể ước pháp tam chương, tuyệt không cho người khó xử” . Lương Hiên vừa định mở miệng đã bị Hàn Nguyệt Nguyệt cắt ngang, nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt câu nói kế tiếp, ngậm miệng lại tiếp tục nghe tiếp, dù sao hần quyết không làm ra chuyện thương thiên hại lí .

” Thứ nhất, ta quyết không lợi dụng chức quan của người muốn người làm chuyện có tổn hại tới lợi ích của dân chúng , thứ hai, tuyệt không bức người làm những chuyện không có lương tâm , thứ ba là tuyệt không hướng ra phía người bên ngoài lộ ra hiệp nghị giữa chúng ta , hợp đồng cũng vậy. Có ba điểm bảo chứng, người nên là có thể yên tâm thôi” , đây chính là nhượng bộ lớn nhất của nàng , có thể cung cấp hẳn mười năm sinh hoạt phí, mà lại vẫn còn không buộc hẳn làm chuyện xấu.

Lương Hiển nghĩ không rõ Hàn Nguyệt Nguyệt vì cái gì sẽ cho hắn đãi ngộ tốt như vậy , có ba điểm bảo chứng này, hẳn cái gì ước thúc đều không có, quả thực như là không công nhật tiện nghi, nhưng đây cũng là chuyện mà hắn đang lo lắng , “Ta đây cần vì người làm chút gì? Người tới cùng là ai?” Nữ tử này tuyệt không đơn giản.

” Thân phận của ta chung quy một ngày người sẽ biết, hiện tại không vội, trừ bỏ chúng ta lén gặp mặt bên ngoài, bất kỳ trường hợp nào người và ta đều coi như không biết, này đối với người ta đều tốt, miễn cho liên lụy phiền toái, người cần đứng ở phía bên ta là có thể , có chuyện gì mà nói ta thì sẽ tìm người” , càng ít người biết càng tốt, miễn cho thành cán chuôi bị người bắt lấy.

“Như Ngọc, đi theo Chu chương quỳ nói Lương Tú mới không cùng chúng ta ***, gọi hắn lấy năm lượng bạc lại đây, xem như cho Lương Tú trong khoảng thời gian này vất vả phí” , Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu đối Như Ngọc nói đến, làm việc muốn quyết đoán, không thể làm cho người ta ngờ vực vô căn cứ.

Cùng Như Ngọc cầm năm lượng bạc đưa cho Lương Hiển, “Người đi trước trở về đi, cố gắng thật tốt, sang năm đầu xuân không muốn thượng kinh” , Lương Hiển cất bước, Hàn Nguyệt Nguyệt lấy hợp đồng, thuận tay xé toang.

“Tiểu thư, người đây là?” , Như Ngọc khó hiểu, hợp đồng hủy đi Lương Hiển tùy thời đều có thể đổi ý , không có chứng từ chứng minh, về sau nếu là có việc vậy nói không rõ ràng .

” Chuyện này có thể là cho người ta làm cán chuôi để nắm lấy , không có càng tốt” , dù sao Lương Hiển cũng không biết nàng hủy đi không phải sao? Bọn hắn nói đích thị là hiệp định bằng miệng , hợp đồng này nội dung là về việc hắn làm việc tại Thiên Hương lâu , mà không phải là hiệp nghị giữa bọn họ , vừa rồi nàng chỉ là làm bộ cho Lương Hiển xem, liền tính ngày sau hắn muốn đổi ý cũng sẽ bận tâm hiệp ước này.

Hiện tại Triệu thành cũng đã trang hoàng xong xuôi, đều đã định ngày tám tháng tám khai trương, may mắn hiện tại đã là đầu tháng sáu, huấn luyện người phải đến cuối tháng mới có thể qua đi, lại dụng hơn một tháng chuẩn bị, thời gian cực kỳ thoải mái, lần này tuyển người không có người nào thích hợp , , cho nên chỉ có thể phái Tổng Lão Tam cùng Trương Hải mỗi người đi một chỗ, một bên lại an bài năm người lão luyện qua hỗ trợ.

Kinh thành bên kia công trình có phần lớn, bây giờ còn có một chút hậu sự không xử lý tốt, xem ra không kịp khai trương vào ngày tám tháng tám rồi , mấy cái nha đầu một mực vội vàng, đều đã lâu không về thôn trang, lãnh lãnh thanh thanh , Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở nóc nhà nhìn trên trời, bây giờ đêm hôm nay rất nhiều sao , chớp lóe chớp lóe , ngẫu nhiên còn có từng đợt gió thổi qua, cực kỳ thoải mái.

“Tiểu thư, đã khuya , nhanh xuống” , Như Ngọc ở trong phòng tìm không thấy bóng dáng Hàn Nguyệt Nguyệt , liền đoán được sẽ ở trên nóc nhà , chỉ cần thời tiết tốt, tiểu thư liền thích ngồi ở nóc nhà xem sao.

Hàn Nguyệt Nguyệt nghe được thanh âm của Như Ngọc , có phần không kiên nhẫn, “Người trước đi xuống nghỉ ngơi đi, lát ta trở về” , tuổi còn nhỏ cũng dong dài như thế, về sau nếu là thành gia thì còn gì nữa, hài tử của nàng lỗ tai nhất định đều thật dày kén, bất quá nàng cũng biết Như Ngọc lo lắng nàng mà thôi.

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt mà nói, Như Ngọc đành phải trở về nghỉ ngơi, tiểu thư khẩu khí giống như có phần không vui, vẫn lại là trước thềm tuyệt vời.

“Xuất hiện đi, không cần trốn tránh , nhiều phiền toái” , Tiểu Tinh đi đến bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt , “Tiểu thư nguyên lai đã sớm biết” , nàng còn tưởng rằng nàng trốn cực kỳ kỹ a.

“Tất nhiên, ngồi xuống cùng ta tâm sự” , Hàn Nguyệt Nguyệt lôi kéo Tiểu Tinh ngồi xuống, hai nữ tử cứ như vậy song song ngồi ở nóc nhà , đêm nay ánh trăng không phải rất sáng, còn có điểm mờ mờ.

“Tiểu Tinh, người nói chúng ta còn sống vì cái gì?” Hàn Nguyệt Nguyệt mở miệng nói, có đôi khi nàng suy nghĩ nhiều cũng không nghĩ ra, con người lúc còn sống, sinh lão bệnh tử, ngắn ngủn hơn mười năm vì cái

gì?

Trương Tiểu Tinh nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, không rõ ý tứ của nàng, Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp tục nhìn bầu trời phương xa nói “Có người sinh hạ liền nhất định cả đời muốn đấu tranh, có người là vì hưởng phúc, nếu là người, người hi vọng người là tới hưởng phúc hay vẫn lại là đấu tranh?”.

“Đấu tranh”, Trương Tiểu Tinh dễ dàng trả lời, nàng không biết kiếp trước hoặc đời sau là như thế nào, nhưng là nàng biết này một đời, nàng còn sống chính là vì đấu tranh, vì phần đấu.

“Ta ngược lại hi vọng ta là hưởng phúc, giao tranh quá mệt mỏi, chúng ta lừa, chỉ tiếc không thể do chính chúng ta lựa chọn, ài ~ ngày mai không biết lại là một ngày như thế nào”, sống hai thế là ông trời đối nàng chiếu cố, thiếu đi điểm chạng đường oan uổng, có thể vụng trộm lừa, hưởng như hiện tại, lại tự do.

“Tiểu thư, người thật sự muốn đi kinh thành?” , nàng biết tiểu thư thích cuộc sống không sầu không lo, chẳng thế thì làm sao không chịu làm Đại tiểu thư của tướng quân phủ lại chạy tới làm buôn bán, nhưng là hiện tại tiểu thư cùng Vương gia cùng một chỗ, nhất định là muốn tại Vương Phủ sinh hoạt, gia đình quy củ đều đã làm cho người ta cảm thấy được phiền, huống chi là gia đình quyền quý.

“Kia có thể làm sao, trốn a?” , lấy thủ đoạn của Mạnh Dịch Vân, liền tính nàng trốn ở chân trời góc biển đều sẽ bị tóm được, nàng hà tất phải lãng phí khí lực, huống chi nàng cũng không muốn chạy trốn, tuy nhiên cái loại cuộc sống như thế khả năng lại có điểm nhàm chán, bất quá có Mạnh Dịch Vân ở đây, sẽ phải tốt hơn nhiều.

Còn có, nàng nghĩ muốn tra rõ ràng mẫu thân là chết như thế nào, ngay cả hài tử đều đã sinh hạ tới hai tháng, như thế nào sẽ đột nhiên qua đời, trong đó khẳng định có vấn đề, nàng tuyệt không làm ấu thân chết không nhắm mắt, một ngày nào đó làm cho những người đó nợ máu trả bằng máu.

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, nghĩ đến mẫu thân chưa từng gặp mặt đều cảm thấy muốn báo thù, huống chi là Tiểu Tinh tận mắt nhìn thấy cả nhà bị diệt môn, trong lòng nhất định cực kỳ khổ đi, trước lại vẫn khuyên nàng quên, hiện tại bọn ta có phần minh bạch, có thù không báo không phải là quân tử, Tiểu Tinh cừ nhất định phải báo.

“Tiểu thư, nếu là thật sự không muốn, có thể cùng Vương gia thương lượng” Vương gia sủng tiểu thư như thế, khẳng định sẽ đáp ứng.

“Chờ người cho đến lúc đấy liền tự nhiên sẽ minh bạch, được, không còn sớm, trở về nghỉ ngơi đi”, cùng chính người yêu mình cùng một chỗ, mặc kệ là Long Đàm hoặc là hang hổ, trong lòng đều là hạnh phúc, nghĩ đến khuôn mặt Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt liền không tự giác khóe miệng hất lên trên, rất nhớ hân a, không biết cái mặt băng sơn kia hiện lên khắp nơi để làm chi.

Hai người đều đã lâu không gặp mặt, cũng không viết thư cho nàng, thật sự là không hiểu tư tưởng nam nhân, loại sự tình này vẫn còn để nàng một cái cô nương gia chủ động a, phái những người đó đi theo nàng cũng biết không thuận tiện đưa tin, không đúng, lâu như vậy cũng chưa tin tức, kinh thành mỹ nhân lại nhiều, hẳn không phải là đã sớm hưởng thụ trái ôm phải ấp, quên nàng sau đầu thôi, nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, không chuẩn nàng thật sự đoán trúng.

Tiểu Tinh thấy Hàn Nguyệt Nguyệt một hồi cười một hồi cau mày, liền biết tiểu thư lại suy nghĩ cái gì, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không để ý chính mình, đành phải thúc thời trở về phòng.

Hàn Nguyệt Nguyệt càng nghĩ càng cảm thấy được có khả năng, nếu là thật sự nói như vậy, nàng không ngại đem Mạnh Dịch Vân cho độc phế đi, Mạnh Dịch Vân cái kia oan a, hẳn mỗi ngày đi sớm về muộn nào có thời gian làm cái kia a.

“Soái ca, trốn ở chỗ này nhiều nhàm chán a, ra đây bồi tiểu nữ nói chuyện phiếm giải buồn a”, Hàn Nguyệt Nguyệt xuất hiện làm ám vệ hoảng sợ, hân ẩn tàng công tác làm cực kỳ tốt a, như thế nào bị phát hiện, xong rồi, xong rồi, lúc này chết chắc rồi, Vương gia khẳng định sẽ không bỏ qua của hân.

“Thuộc, thuộc hạ tham kiến Vương Phi”, cái kia ám vệ lập tức hướng Hàn Nguyệt Nguyệt quỳ xuống, trước khi đi Tần thị vệ đặc biệt phân phó không thể đắc tội Vương Phi.

“Người là thị vệ của Vương Phi a? Cũng đừng vào sai nhà , nơi này cũng không có Vương Phi của các người ” , Mạnh Dịch Vân như thế nào dạy những người này , như vậy không hiểu quy củ, nàng còn không có giả a, nếu như bị người ta nghe được còn tưởng rằng là nàng chờ không kịp a.

“Thuộc hạ biết sai rồi, là Hàn cô nương” , Vương Phi là bọn hần riêng về dưới kê , vừa rồi còn không có phản ứng kịp thoát ra .

“Đứng lên đi, ta chịu không dậy nổi” , kia ám vệ không dám đứng lên tiếp tục quỳ trên mặt đất, đắc tội cô nãi nãi này hần cũng không có trái cây ăn.

“Các người tại phụ cận nhà ta mai phục bao nhiêu người?” , thấy người nọ không có ý tử đứng lên , Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xổm xuống hỏi, không biết Mạnh Dịch Vân phái bao nhiêu người tới.

Cái kia thị vệ khó xử a, bọn hần làm ám vệ tuyệt không thể hướng ra phía ngoài lộ ra bất luận tin tức gì, nếu không chỉ có đường chết , nhưng là Hàn cô nương cũng không có thể đắc tội a, lấy Tần thị vệ mà nói , đắc tội Hàn cô nương cũng là gián tiếp đắc tội Vương gia, cũng là chỉ còn đường chết, trái phải đến nghĩ không ra biện pháp, thực xui xẻo, một vòng đến phiên hần gác đêm đã bị phát hiện .

46. Chương 44 : Nhớ

“Thuộc hạ biết tội , Hàn cô nương tha thuộc hạ đi” , hần sai lầm rồi, hần không nên trốn gần như vậy , đều do đám gia hỏa kia nói Vương Phi võ công thấp, hần không phát hiện bọn hần , cho nên mới sơ suất, sớm biết thế này hần nên trốn rất xa.

Hàn Nguyệt Nguyệt vô tội nhìn người quỳ trên mặt đất “Biết tội? Tội gì a, ta như thế nào không biết, hơn nữa ta cũng không phải chủ tử của người, người quỳ để làm chi, ta chịu không nổi a” , ám vệ này chỉ có mười bảy mười tám tuổi đi, trên mặt còn có chút trẻ con, một bộ dáng vẻ khẩn trương, trái lại thật thú vị .

“Thuộc hạ quấy rầy thanh tĩnh của Hàn cô nương , Hàn cô nương cứ việc trách phạt là được” , càng nói càng sợ đắc tội Hàn Nguyệt Nguyệt, thanh âm bất quá còn không có run rẩy.

“Người không đứng dậy, ta đây cũng quỳ xuống , nói như vậy quá mệt , cổ đều mỏi” , Hàn Nguyệt Nguyệt đứng lên đem góc áo nhắc lên trên, chuẩn bị quỳ xuống, kia ám vệ vừa thấy, lập tức đứng lên, để cho Hàn cô nương quỳ xuống, Vương gia biết rõ, hần có mười cái mạng cũng không đủ chặt a.

“Ô hô, chọc người chơi a” , thấy người quỳ trên mặt đất vội vội vàng vàng đứng dậy, Hàn Nguyệt Nguyệt hạ góc áo, vỗ vỗ tay.

“Người tên là gì?” , lấy ánh mắt của Mạnh Dịch Vân , tuổi còn trẻ có thể làm ám vệ dưới tay hần , võ công nên là rất cao, chỉ là bản lĩnh vào đời quá non nớt, bị đùa một phen liền thẹn thùng.

“Thuộc hạ Đậu Tĩnh” , kia ám vệ ngoan ngoãn hồi đáp, cùng ngoại nhân lộ ra thân phận cũng là không tuân theo quy định , nhưng là cô nãi nãi này lại không thể đắc tội.

” Đậu Tĩnh? Tên cũng không tệ lắm, nhà người ở đâu ?” , Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp tục hỏi.

“Không biết, thuộc hạ từ nhỏ là cô nhi, bị Vương gia nhìn trúng mới có hôm nay” , mới trước đây liền đi theo đồng bạn ăn xin, đã sớm quên nhà ở đâu rồi .

“Người thân thể thương cảm như vậy a, vậy Vương gia nhà người lại không tốt với người” , nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Đậu Tĩnh lập tức nóng nảy, “Hàn cô nương nói gì vậy, Vương gia đối thuộc hạ vẫn rất tốt ” , Hàn Nguyệt Nguyệt cười nhẹ một tiếng, “Đối người tốt lại vẫn cho người hơn nửa đêm tới thủ ở đây , hơn nữa còn là bảo vệ một cái cô nương, nếu là ngày sau người cưới vợ biết người vậy mà nửa đêm rình coi nữ nhân khác , kia không thể nào cùng người trở mặt, trời ạ” .

“Cô nương cũng đừng khó xử thuộc hạ ” , Đậu Tĩnh nghiêm mặt nói đến, đây là nhiệm vụ a, liên tính về sau vợ biết rõ cũng sẽ lý giải , nhưng là vợ hần hiện tại còn không biết ở cái góc nào a.

“Cực kỳ khó xử sao?” Hàn Nguyệt Nguyệt khó hiểu hỏi, Đậu Tĩnh vẻ mặt đau khổ, này còn không phải là vì khó xử sao? Bất luận cái gì một câu truyền tới nơi Vương gia đó đều muốn mạng của hần.

“Chỉ cần người trả lời xong vấn đề của ta là có thể đi, ta bảo chúng giữ bí mật, hẳn không nói cho Vương gia nhà người, ta thề”, Hàn Nguyệt Nguyệt giơ tay lên, cực kỳ thật sự nói đến.

“Hàn cô nương có cái gì cứ hỏi đi”, không nói là chết, nói cũng là chết, còn không bằng trước trả lời cô nãi nãi này có lẽ còn có con đường sống.

“Các người tại phụ cận nhà ta mai phục bao nhiêu người?”

“Tổng cộng là chín người, bắt quá hiện tại thay ca, đêm nay chỉ có ba người”, bọn hắn cũng là muốn nghỉ ngơi, Tần thị vệ đặc biệt dặn quá không thể để cho Hàn cô nương có một chút tổn thất, một sợi tóc cũng không được, cho nên bọn hắn một điểm cũng không dám lơ lửng.

“Các người lão Đại tên gọi là gì?”, Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, đây là sợ người ta tìm nàng phiền toái hay là sợ nàng chạy, trước kia thời điểm không cùng Mạnh Dịch Vân có quan hệ còn không phải tốt sao, có tất yếu biến thành giống như giám thị nàng không.

“Hắc Ung, Vương gia có phân phó chuyện khác, cho nên không có tới”, nguyên lai là Hắc Ung a, so với Mạnh Dịch Vân lại là soái ca vẫn khóc khóc.

“Các người tính toán tại đây tới khi nào?”

Đậu Tinh lắc đầu, “Không biết, không có thu được lệnh cho nên chúng ta vẫn ở đây”, bọn hắn đều là ám vệ bên người Vương gia, phải bọn hắn tới bảo vệ một nữ nhân, trong lòng là không tình nguyện, nhưng là mệnh lệnh, không thể làm trái.

“Vậy Vương gia hiện tại vội vàng chuyện gì?”, lâu như vậy cũng không tìm đến nàng, cũng không một câu nói.

“Không biết, bắt quá Vương gia gần đây không có trong kinh thành” đây là tin tức nội bộ, Vương gia làm việc từ trước đến nay giữ bí mật, há là bọn hắn có thể biết được.

Không có ở kinh thành? Kia đi đâu, vốn đang nghĩ muốn vụng trộm đi kinh thành cho hắn kinh hãi a, vậy mà không có ở, thực thất vọng, may mắn trước tiên hỏi, chẳng thế thì đã có một chuyến tay không.

“Được, không làm khó dễ người, lấy chút tiền ấy đi cho các huynh đệ mua chút rượu uống, ẩm áp dạ dày, ban đêm gió lớn, chú ý thân thể a”, Hàn Nguyệt Nguyệt lấy ra đỉnh bạc nhét vào tay Đậu Tinh.

“Không dám, Hàn cô nương vẫn lại là thu hồi đi, những thứ này đều là chức trách của các huynh đệ”, Đậu Tinh nhìn bạc trong tay giống như lửa phồng tay, đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt không có ý tứ cầm lại, hẳn cũng không dám động thủ.

“Cho người mượn đi, chuyện đêm nay ta sẽ không nói cho bất luận ai, người không cần lo lắng, nếu là ta có thể có một đệ đệ như người như vậy thật tốt, đáng tiếc a”, Hàn Nguyệt Nguyệt trong nháy mắt biến mất.

Đậu Tinh cười khổ không thể nào, Vương Phi giống như so với hắn còn nhỏ đi, nhìn bạc còn trong tay, không có biện pháp, ném liền là đối Vương Phi không tôn trọng, đành phải bỏ vào bên hông.

Nói tốt nghe như vậy, bạc này nào dám lấy đi mua rượu cho các huynh đệ uống, nói là Vương Phi thưởng? Đây không phải không đánh đã khai sao.

“Vương gia, sự tình làm thỏa đáng”, Tần Minh đứng ở phía sau Mạnh Dịch Vân, nghe được thanh âm, xoay người, “Được, người thông tri Hắc Ung tiếp tục nhìn chăm chăm, có tin tức lập tức truyền đến”, hẳn cũng không tin Nam Tinh Vương có thể muốn làm ra cái gì.

“Là, thuộc hạ cái này đi”, Tần Minh sau khi rời khỏi đây, Mạnh Dịch Vân lại xoay người nhìn trời đêm bên ngoài, từ khi biết Hàn Nguyệt Nguyệt có thói quen đứng ở nóc nhà, hẳn liền không tự giác mỗi ngày trước khi ngủ đều phải nhìn trời đêm ngắm người một hồi.

Lần này tới Nam Tinh là vì tra chuyện thu lương thảo ở ám địa, rất có khả năng là vì chuẩn bị tấn công Đại Khánh, Nam Tinh là một tiểu quốc ở phía nam của Đại Khánh, nhưng là dã tâm cực kỳ lớn, mười năm trước phát binh tấn công Đại Khánh sau khi chiến bại, không nghĩ tới mười năm sau lại rộ rạo.

Lần này hẳn làm sứ giả đại diện cho Đại Khánh đi thăm hỏi Nam Tĩnh, chính là vì điều tra rõ địch tình, hiện tại chiến tranh còn không có bắt đầu, ở ngoài mặt Nam Tĩnh Vương không dám có hành động gì, thừa cơ hội này an bài Hắc Ưng hủy diệt kho lúa của bọn hắn, Nam Tĩnh lãnh thổ nhỏ, cho nên lương thực hữu hạn, bọn hắn cư nhiên chuẩn bị tấn công Đại Khánh, kia lương thảo nhất định tồn vài năm, nếu là hủy diệt mà nói, bọn hắn liền cần phải thu thập, trong một hai năm sẽ không xảy ra binh biến.

Tuy nhiên Nam Tĩnh binh lính dũng mãnh, có thể lấy một đánh hai, là đối thủ không thể coi thường, nhưng cũng không là vấn đề lớn đối với Đại Khánh, chỉ là đánh giặc đói dân chúng giết hại quá nhiều, một hồi trận đánh xuống, khả năng vài năm sau mới có thể khôi phục sinh khí.

Chỉ cần Nam Tĩnh xuất binh, Tây Lương cũng khẳng định sẽ không an phận, cứ như vậy Đại Khánh liền hai mặt chịu kích, nhưng là để lâu dài cũng không phải biện pháp, xem ra chỉ có thống nhất thiên hạ này, ngày mới có thể bình tĩnh.

Đêm đã khuya, Mạnh Dịch Vân thu hồi suy nghĩ, đột nhiên nghĩ đến khuôn mặt của Hàn Nguyệt Nguyệt, trong lòng liền nhất thời ảm áp, vốn lần này là muốn quán đến Tứ Phương thành một chuyến, nhưng là sự tình quá mau, cũng chỉ đành buông tha, hai người đều đã hơn bốn tháng không có gặp mặt, nha đầu kia không biết có nghĩ đến hắn hay không.

Cùng bên này sự tình giải quyết một lần, liền đi Tứ Phương thành một chuyến, sớm biết rằng nhớ một người khó chịu như vậy, hẳn liền không nên đáp ứng để cho nàng về Tứ Phương thành.

“Vương gia, Nam Tĩnh Vương phái người đến mời người đêm nay đi dự tiệc”, Mạnh Dịch Vân buông sách trong tay ra, hắn đã tới ba ngày, ngày đầu tiên Nam Tĩnh Vương tiếp đãi hoàn hậu, hắn vẫn ở đại sứ quán, hôm nay đột nhiên mời dự tiệc, xem ra là có điểm không chịu an phận.

” Truyền lời, nói bốn vương nhất định sẽ đến”, một chuyến này có thể là Hồng Môn Yến, không đi cũng phải đi, hiện tại thân phận của hắn là sứ giả, nếu là Nam Tĩnh Vương xuống tay mà nói, đó chính là tuyên bố hướng Đại Khánh tuyên chiến.

“Vương gia đường xa mà đến, mấy ngày nay bốn vương công vụ bận rộn, không có chiêu đãi Vương gia, Vương gia xin đừng trách a”, thấy Mạnh Dịch Vân đến đây, Nam Tĩnh Vương lập tức mở miệng.

Nam Tĩnh Vương đại khái khoảng bốn mươi tuổi, thân thể khôi ngô, nói chuyện thanh âm cũng rất lớn, đang ngồi còn có mấy vị đại quan của Nam Tĩnh.

“Quốc vương bận rộn, trái lại bốn vương quấy rầy”, Mạnh Dịch Vân đi đến giữa sân, hắn là Vương gia của Đại Khánh, không có khả năng cho quốc vương của một tiểu quốc hành lễ, trái lại Nam Tĩnh Vương nên đứng dậy nghênh đón hắn mới đúng, nhưng là Nam Tĩnh Vương cũng không có đứng dậy, thế này hẳn tuyên bố không đem Đại Khánh để vào mắt.

“Vương gia khách khí, đêm nay bốn vương đặc biệt thiết yến khoản đãi Vương gia, để cho các vị đại thần tương bồi, Vương gia cần phải uống hơn mấy chén a”, Nam Tĩnh Vương nhìn Mạnh Dịch Vân, hô hô cười.

“Nhất định, có thể được quốc vương khoản đãi chu toàn như vậy, là vinh hạnh của bốn vương”, Tần Minh đứng ở phía sau Mạnh Dịch Vân, toàn thân cảnh giác chú ý tình huống chung quanh, Vương gia lần này chỉ dẫn hắn một người tiến đến, những thị vệ khác đều ở lại khách điểm, nếu là Nam Tĩnh Vương đột nhiên ra tay, thoát thân chỉ sợ có chút khó khăn.

“Vương gia mời ngồi vào, ném thử rượu này như thế nào”, Mạnh Dịch Vân đến vị trí trên Nam Tĩnh Vương một chút ngồi xuống, bưng lên chén rượu trên bàn lên, nhợt nhạt ném vào miệng, “Không sai, đều nói Nam Tĩnh giàu có mỹ thực mỹ tửu, rượu này là hàng cao cấp”, liền tính chén này là rượu độc, Mạnh Dịch Vân cũng chỉ có thể không chút do dự bưng lên.

“Đây chính là nữ nhi hồng thượng đẳng trân quý nhiều năm của bốn vương, hôm nay đặc biệt lấy ra cùng Vương gia chia sẻ”, Nam Tĩnh Vương nhìn Mạnh Dịch Vân nói, phía dưới đại thần một cái cũng không dám ra tiếng, đều đã ngoan ngoãn bắt đầu phẩm rượu.

“Khó có được quốc vương bỏ những thứ yêu thích, bốn vương kính quốc vương một ly, lúc này tạ ơn quốc vương chiêu đãi”, nói xong, bưng lên chén rượu trên bàn ực một cái cạn.

“Vương gia sáng khoái như vậy, bốn vương liền không từ chối ” , bưng chén rượu lên cũng uống một hơi hết.

Trên sân khấu xuất hiện mấy vũ nữ, âm nhạc vang lên, thân thể từ từ lắc lắc, tuy cực kỳ chán ghét, nhưng là ánh mắt Mạnh Dịch Vân vẫn lại chăm chú nhìn, đây chính là Nam Tĩnh Vương đặc biệt chuẩn bị tiết mục trợ hứng .

Chậm rì rì ăn thức ăn trên bàn, ánh mắt thường thường quét về phía những đại thần này, đều là một bộ híp mắt hưởng thụ nhìn những nữ tử này khiêu vũ .

Đột nhiên một cái nữ tử xuất hiện tại giữa sân khấu, theo âm nhạc thay đổi thân thể, đẹp hơn rất nhiều so với một đám vũ nữ vừa rồi, thêm nữa một khuôn mặt khuynh thành , Mạnh Dịch Vân trái lại nhìn nữ tử kia nhiều lần .

Những đại thần lại càng nhìn không chuyển mắt, trên tay chiếc đũa đều đã ngừng lại.

Nam Tĩnh Vương vẫn chú ý Mạnh Dịch Vân, thấy Mạnh Dịch Vân ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm người đang khiêu vũ , trong lòng không ngừng cười nhạo, đều nói Vân vương tính tình lãnh khốc vô tình, đối nữ tử không có hứng thú, nhưng là như bây giờ chết, chỉ có thể nói là những tục tằng nữ tử không thể nhập vào mắt hắn mà thôi.

47. Chương 45 : Gặp Lại

Một khúc hoàn tất, kia nữ quý trên mặt đất, “Nữ nhân tham kiến phụ vương, nguyện phụ vương thân thể an khang, sống lâu trăm tuổi” , Nam Tĩnh Vương cười ha ha, “Nghịch ngợm, còn không mau mau bái kiến Vương gia” , nguyên lai là tiểu nữ nhân của Nam Tĩnh Vương , Mạnh Dịch Vân trái lại lần đầu tiên nhìn thấy bản nhân.

Nghe được Nam Tĩnh Vương nói, nàng kia đi đến phía trước Mạnh Dịch Vân , hành lễ, “Linh nhi tham kiến Vương gia” , Mạnh Dịch Vân xem nữ tử trước mắt , khoảng mười bảy mười tám tuổi, bộ dáng tuấn mỹ.

Trước hần thu thập tư liệu của Nam Tĩnh Vương cũng biết sự tồn tại của nàng , chỉ là không quá nhiều chú ý, hôm nay vừa thấy mới nhớ tới, bộ dáng trái lại giống như trong bức họa.

“Công chúa đa lễ , mau mau xin đứng lên” , nghe được Mạnh Dịch Vân nói, kia Linh nhi lập tức đứng dậy, nhìn Mạnh Dịch Vân, ánh mắt lộ ra kinh hỉ, thấy Mạnh Dịch Vân nhìn chính mình, lập tức xấu hổ cúi đầu.

“Đây là tiểu nữ Linh nhi của ta, thân tính lương thiện, để cho Vương gia chê cười” , Nam Tĩnh Vương thấy bộ dáng của nữ nhân như vậy , làm sao nhìn không ra nguyên nhân, lập tức mở miệng nói.

“Trước bốn vương liền nghe nói quốc vương có một tiểu nữ, tài hoa xuất chúng, bộ dáng khuynh thành, hôm nay bốn vương trái lại chứng thật ” , Mạnh Dịch Vân quay đầu đối Nam Tĩnh Vương nói, đối với nữ tử nhìn chằm chằm vào mình cực kỳ phản cảm.

“Vương gia quá khen, Linh nhi còn không mau lại đây” , người kia Linh nhi nữ tử lập tức hướng Nam Tĩnh Vương đi đến, đến bên cạnh Nam Tĩnh Vương ngồi xuống, này Nam Tĩnh Vương sủng tiểu nữ nhân tin tức hẳn là biết đến, chỉ là không nghĩ tới có thể cùng bàn.

Linh nhi nhân tình không chớp rơi vào trên người Mạnh Dịch Vân , không có rời đi, Đại Khánh vương triều Vân vương gia nàng đúng là đã sớm nghe nói , hôm nay vừa thấy, không nghĩ tới so với bên ngoài truyền vẫn còn anh tuấn, một lòng đụng chạm đụng chạm nhảy không ngừng.

“Ta liền muốn Vân vương làm Phò mã của ta, người khác ta không cần” , Linh nhi ngồi đối diện Nam Tĩnh Vương , nghiêng đầu sang chỗ khác hướng một bên, nàng liền muốn gả cho Vân vương, nam nhân khác nàng xem thường.

Nhìn nữ nhi cái dạng này, Nam Tĩnh Vương đau cả đầu, nghiêm khắc đối với tiểu nữ hồng đến, “Hồ nháo, ngươi có biết hay không hẳn là Đại Khánh vương triều Vương gia, là địch nhân của chúng ta , người như thế nào có thể gả hắn?” , thật sự là tức chết hắn , đều do bình thường quá mức sủng nịch, mới có thể lớn mật như vậy.

“Ta mặc kệ, đó là chuyện của nam nhân các ngươi, ta liền muốn gả hán,” Linh nhi một điểm cũng không sợ Nam Tĩnh Vương hung ác, dù sao nàng đã hạ quyết tâm, kiếp này không phải Mạnh Dịch Vân không lấy chồng.

“Thật sự là tức chết ta, ngươi như thế nào có thể đem quốc gia vinh nhục để qua mặt sau, ngươi là công chúa của Nam Tĩnh chúng ta, muốn đặt quốc gia lên hàng đầu, như thế nào tùy hứng như vậy”, Nam Tĩnh Vương khẫu khí có chút nhuễn tiếp xuống, dù sao chính mình hiểu rõ nhất nữ nhân, ngoan độc bất hạ tâm tới.

Linh nhi một bên rơi xuống nước mắt, một bên quật cường nói “Quốc gia, quốc gia, chúng ta quốc gia không phải tốt à? Để làm chi luôn muốn cùng Đại Khánh đối nghịch, chẳng lẽ ngươi vì chiến tranh mà đành lòng làm mất hạnh phúc của ta sao? Ta là nữ nhi của ngươi, không phải binh lính của ngươi”.

Nam Tĩnh Vương vỗ vỗ đầu, lần này Mạnh Dịch Vân đột nhiên đến hán liền cảm thấy được kỳ quặc, không nghĩ tới là hướng về phía lương thảo của hán mà đến, ba cái kho lúa một đêm bị đốt một hạt gạo cũng không còn lại, đây chính là hán chuẩn bị năm năm lương thảo, tuy nhiên còn có một cái kho lúa bình yên vô sự, nhưng là thật tức giận.

Không có chứng cứ chứng minh là Mạnh Dịch Vân ra tay, cho nên chỉ có thể ngậm đắng ăn Hoàng Liên, mấy ngày nay hán đều đã buồn chết, tiểu nữ còn nháo như vậy, đầu đều nhanh bùng nổ.

“Được, được, ngươi trước tiên đi xuống, việc này sau này hãy nói”, Nam Tĩnh Vương lấy tay chống đỡ trán, Linh nhi thấy thế, khí vội vàng tiêu sái ra ngoài.

Mà Mạnh Dịch Vân hiện tại đang cùng đội ngũ trên đường trở lại kinh thành, lần này lương thảo bị hủy, cái kia Nam Tĩnh Vương nhất định tức chết rồi, thấy khuôn mặt biểu tình ẩn nhẫn của hán kia, Mạnh Dịch Vân liền vô cùng vui vẻ.

“Tần Minh, ngươi lĩnh đội ngũ hồi kinh, ta có việc muốn làm”, Mạnh Dịch Vân phân phó nói, “Là, Vương gia”, Tần Minh cung kính trả lời, Vương gia là vụng trộm đi làm việc tư, lại vẫn đứng đắn như vậy.

“Dọc theo đường đi binh lính đều đã mệt mỏi, chậm dần tốc độ, năm ngày sau ở Từ Châu nghỉ ngơi một ngày”, nơi này đi Tứ Phương thành cưỡi ngựa thời gian cũng mất hai ngày, Tứ Phương đến Từ Châu muốn một ngày rưỡi, tính thời gian, chính mình có thể tại Tứ Phương thành dừng lại hai ngày, nghĩ đến lập tức sắp gặp Hàn Nguyệt Nguyệt, Mạnh Dịch Vân khóe miệng không tự giác hất lên trên.

Tần Minh vụng trộm nhìn gia nhà mình, trong lòng rõ ràng thật cao hứng, nhưng trên mặt lại vẫn đứng đắn như thế, “Là”, từ nơi này đến chậm nhất cũng phải ba ngày, gia vậy mà muốn hán năm ngày sau mới tới, này không phải làm khó hán sao? Trên đường tốc độ đã đủ chậm, vẫn còn nghỉ ngơi một ngày, gia đây là làm việc thiên tư, bất quá chỉ dám ở trong lòng giấu lại, ngoài miệng nào dám nói, liền tính Mạnh Dịch Vân muốn hán nửa tháng đến Từ Châu, hán cũng chỉ có thể nghe theo.

May mà lần này tới đều là thủ hạ của Mạnh Dịch Vân, một đám người nhìn bóng lưng Mạnh Dịch Vân cưỡi ngựa chạy xa mãi đến nhìn không thấy bóng người, đội ngũ mới chậm rì rì đi về phía trước đi.

“Đội trưởng, vừa rồi có người bay vào trong viện, vì cái gì không đem người cản lại, quấy nhiễu Vương Phi làm sao bây giờ?”, nhất danh ám vệ khó hiểu nhìn Đậu Tĩnh, mặt trên không phải nói không được cho bất luận nhân vật không rõ tính danh tiếp sát Vương Phi trong vòng mười dặm sao? Vừa rồi thấy có người hướng bên này, hán chuẩn bị tiến lên ngăn lại, ai biết lúc trước một bước chính mình bị đội trưởng ngăn lại.

Đậu Tĩnh trong lòng cực kỳ khó xử, người nọ rõ ràng là Vương gia, nhưng là lại không dám nói, nếu là chuyện Vương gia nửa đêm xông vào phòng cô nương người ta truyền ra ngoài, kia Vương gia thanh danh đã có thể dính vào chỗ bẩn, vì không cho thủ hạ hoài nghi, Đậu Tĩnh về mặt đứng đắn đối với người đứng ở trước mặt mình nói “Vừa rồi người nọ là giúp Vương gia đưa tin cho Vương Phi, người tiểu tử này ánh mắt đi đâu vậy, ta không phải không ra tay sao, ngươi gấp cái gì, nếu là đắc tội với người bên cạnh Vương gia, về sau chúng ta cũng đừng nghĩ muốn làm thủ hạ lẫn lộn bên cạnh Vương gia, đi, đi, trở về tiếp tục canh, không có mệnh lệnh của ta không cho phép ra ngoài”, để Vương gia bảo hộ Vương Phi, còn phải bảo vệ chuyện riêng tư cho Vương gia, đầu năm nay làm thuộc hạ không dễ dàng a, lương lại thấp.

Trương Tiểu Tinh thấy có người hướng trong viện tiếp sát, đề cao cảnh giác, đã chuẩn bị nghênh đón , đứng là ra tay, còn không có đụng tới tới người, thấy là cô gia tương lai, lập tức thu tay, này tôn đại Phật đắc tội không nổi, lập tức xoay người trở về phòng đi ngủ đi, xem ra đêm nay tiểu thư cực kỳ an toàn, chính mình có thể vụng trộm lười.

Mạnh Dịch Vân đến cửa phòng của Hàn Nguyệt Nguyệt , chuẩn bị đẩy cửa tiến vào, chỉ thấy mấy miếng ngân châm hướng chính mình bay tới, xoay người lập tức mau tránh ra, ngân châm lướt qua nhau, mấy tháng không thấy, Nguyệt Nguyệt âm khí lại tiến bộ .

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy không có bắn trúng, biết người tới võ công không kém, trách không được Tiểu Tinh ngăn không được, nếu Hàn Nguyệt Nguyệt biết Tiểu Tinh còn không có ra tay liền chính mình đầu hàng , còn không biết tức thành cái dạng gì.

Mặc trên người áo lót, thuốc bột đều đã đặt ở áo khoác, Hàn Nguyệt Nguyệt vụng trộm lấy ra mê dược giấu ở nệm đầu giường, chỉ chờ tới người tiếp sát liền nhân cơ hội xuống tay.

Mạnh Dịch Vân thần tốc đẩy cửa ra, tay áo vung, cửa bị đóng lại, thân thể thần tốc hướng trước giường bay đi, Hàn Nguyệt Nguyệt mới vừa đứng dậy chuẩn bị xuống giường cánh tay đã bị một bàn tay bắt lấy, tiện tay đem trên tay thuốc bột một tung ra, Mạnh Dịch Vân chỉ cảm thấy chính mình cái mũi hút vào một cổ vị thuốc đông y, biết chính mình lại trúng chiêu , chính mình vốn định thăm dò một phen thân thủ của nàng , thật đã quên nha đầu kia trên người ẩn tàng độc dược.

Tức khí là, bọn hắn đã rõ ràng dựa vào gần như vậy , Hàn Nguyệt Nguyệt vậy mà còn không có phát hiện là hắn, tuy trong phòng cực kỳ tối, nhưng là không cảm giác được sao? Dụng nội lực cường chế áp chế được hiệu, trên tay liền dùng lực, Hàn Nguyệt Nguyệt liền đụng vào một cái ôm gắt gao .

Này không phải cướp, mà là hái hoa tặc a, Hàn Nguyệt Nguyệt hiện tại gấp giống kiến bò trên chảo nóng, kia còn có thể chú ý những chi tiết này, trong phòng lại tối, nàng căn bản nhìn không thấy bất luận cái gì, thấy chính mình bị chiếm tiện nghi, trên thân bị kim trụ động không được, đầu gối nhắc tới, cho đoạn tử tuyệt tôn , đây là người tự tìm .

Mạnh Dịch Vân phản ứng kịp, lập tức buông nàng ra, thân thể nhảy ra sau , may mắn hắn phản ứng nhanh, không cho hắn thật sự muốn đoạn tử tuyệt tôn , nha đầu kia ra tay đã vậy còn quá ngoan độc.

“Người muốn mưu sát phu quân a” , Mạnh Dịch Vân bất đắc dĩ mở miệng nói, nha đầu kia được lực quá lớn, lại đánh tiếp, khẳng định là chính mình xong đời .

Hàn Nguyệt Nguyệt còn muốn ra tay, nghe được là thanh âm của Mạnh Dịch Vân , trong lòng vui vẻ, “Mạnh Dịch Vân? Như thế nào là người?” , thân thể lập tức hướng bóng dáng loáng thoáng đi qua.

“Cẩn thận” , Mạnh Dịch Vân thần tốc đưa tay đem Hàn Nguyệt Nguyệt kéo hướng chính mình, nha đầu kia không biết phía trước là giường a, lại vẫn đâm lên trên.

Hàn Nguyệt Nguyệt chạm được tới thân thể ấm áp , lập tức đưa tay ôm lấy eo của Mạnh Dịch Vân , “Người tới như thế nào cũng không nói một tiếng?” Nếu là vừa rồi tung ra là độc dược trí mạng, kia chẳng phải là muốn mạng của hắn.

“Vốn định cho người kinh hãi , hiện tại thành kinh hách , như thế nào ra tay ngoan độc như vậy” , nếu là phản ứng chậm một chút, hắn không còn hoàn hảo đứng ở đây.

“Ha ha, ai kêu người khuya khoắt xông tới, xứng đáng” , không hạ thủ ngoan độc như thế nào nhớ kỹ giáo huấn, hướng chi nàng đây là tự bảo vệ mình, nếu là người thật có rap tâm bất lương , chịu thiệt đúng là chính nàng ta.

“Làm sao vậy?” Thấy thân thể Mạnh Dịch Vân trầm trọng ngã ở trên thân mình, Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu hỏi”Còn không phải được của người” , hiện tại hắn toàn thân vô lực, mí mắt muốn nhắm.

Hàn Nguyệt Nguyệt phản ứng quá, “Thiếu chút nữa đã quên, người trước nằm xuống, ta đi lấy giải dược cho người ” , ban đêm nàng tâm mắt không tốt, may mắn Mạnh Dịch Vân còn có ý thức, gian nan tiêu sái đến bên giường ngồi xuống.

“Người trước nằm xuống” , Hàn Nguyệt Nguyệt đem Mạnh Dịch Vân ngã ở trên giường, chính mình đi lấy cái hòm thuốc, là phòng của chính mình , tuy mơ hồ, nhưng là nàng vẫn lại là đụng đến bên cạnh bàn, đem ngọn đèn đốt lên, trong phòng nhất thời phát sáng , tuy nhiên ánh sáng không mạnh, nhưng là ít nhất có thể nhìn đến bài trí trong phòng .

Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến gần tủ đem cái hòm thuốc mở ra, lấy ra một cái bình sứ trắng , lập tức trở lại bên giường, mở ra được bình để tới trước mũi Mạnh Dịch Vân , thấy Mạnh Dịch Vân , mới thu hồi tay, đem được bình cất kỹ, để lại tại chỗ.

Mạnh Dịch Vân đứng dậy ngồi vào bên giường, lấy tay chống đầu, thuốc này lực còn quá mạnh, hắn đã dụng nội lực cưỡng chế áp trụ , nhưng vẫn lại là chịu không được.

“Tốt hơn không?” Hàn Nguyệt Nguyệt đi trở về bên cạnh Mạnh Dịch Vân , thấy hắn mặt nhăn nghiêm mặt, vội vàng hỏi. Mạnh Dịch Vân lắc đầu, “Không có việc gì” , liền là có phần choáng quáng mà thôi.

Chính mình phối được nàng tự nhiên biết, đi đến bên cạnh bàn rót chén trà đưa cho Mạnh Dịch Vân, “Uống đi, nghỉ ngơi một chút liền không có việc gì ” .

48. Chương 46 : Tư Tầm

Mạnh Dịch Vân tiếp nhận chén trà ực một cái cạn, Hàn Nguyệt Nguyệt để cái cốc trên bàn, “Có đói bụng không? Ta đi lấy đồ ăn cho ngươi ” , Mạnh Dịch Vân giữ chặt tay Hàn Nguyệt Nguyệt, “Không cần, hơn nữa đêm ngươi nghỉ muốn đem tất cả mọi người gọi dậy sao?” Gọi dậy là chuyện nhỏ, biết bọn hắn hơn nữa đêm chung sống một buồng mới đúng đại sự.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi vào bên cạnh Mạnh Dịch Vân , “Sự tình xong xuôi ? Như thế nào rảnh đến xem ta ” , hưng phấn qua đi, Hàn Nguyệt Nguyệt tỉnh táo lại, mới phát hiện chính mình không nên nhiệt tình như thế, nên có điểm rụt rè mới đúng.

Mạnh Dịch Vân đem đầu nàng để tại trong lòng ngực mình, Hàn Nguyệt Nguyệt vùng vẫy đứng dậy, “Đừng nhúc nhích” , trầm trầm khẩu khí, làm Hàn Nguyệt Nguyệt thân thể không thể nghe đại não khống chế, an tĩnh tựa vào trong lòng Mạnh Dịch Vân .

Hai người ai cũng không nói gì, cứ như vậy lẳng lặng ngồi, “Khi nào thì đi?” Trễ như vậy mới đến, hắn là chạy đi qua đây.

“Ngày kia” , Mạnh Dịch Vân mở miệng nói, nếu là Hàn Nguyệt Nguyệt đáp ứng trở lại kinh thành, hai người cũng không cần lâu như vậy mới có thể lại gặp mặt.

“Thật sự? Ngươi không phải bề bộn nhiều việc sao?” Hàn Nguyệt Nguyệt cao hứng ngẩng đầu, nàng còn tưởng rằng ngày mai vừa tỉnh dậy người đã không thấy tăm hơi a.

Mạnh Dịch Vân quay đầu trốn tránh một phen, nha đầu kia như vậy nôn nôn nóng nóng , chậm một chút, chính mình cũng sẽ bị nàng làm thương, “Làm không sai biệt lắm ” , hiện tại Nam Tĩnh Vương nên là tức giận không yên thôi.

Lại qua một lúc lâu sau, Hàn Nguyệt Nguyệt mí mắt có phần trọng, ngáp một cái, “Muốn ta đi chuẩn bị gian phòng khách cho ngươi nghỉ ngơi không?” Muốn gốc hai ngày, không thể vẫn trốn ở trong phòng nàng đi, hiện tại hai người còn không thành thân a.

“Ngươi không phiền lụy? Nghỉ ngơi trước, ngày mai rồi nói sau” , Mạnh Dịch Vân đem Hàn Nguyệt Nguyệt buông ra, tự mình đứng lên đem áo khoác cởi bỏ, một đường chạy tới, trên người tất cả đều là tro bụi.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy hành động của Mạnh Dịch Vân , mặt hơi đỏ một chút, khi nào thì Mạnh Dịch Vân lớn mật như vậy , dám tại trước mặt nàng cởi quần áo, Mạnh Dịch Vân đem áo khoác tiện tay treo tại trên cái giá , đi trở về bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt , Hàn Nguyệt Nguyệt thân thể cứng ngắc lại vẫn duy trì nguyên lai tư thế vẫn không nhúc nhích.

Trong lòng bang bang nhảy không ngừng: Mạnh Dịch Vân hẳn không là Bá Vương ngành thượng cung đi, nàng còn không có chuẩn bị sẵn sàng a, người này không phải vẫn cực kỳ tuân thủ lễ giáo à? Chẳng lẽ là tư tưởng đột nhiên mở ra? Nàng đêm nay hẳn không thể tại đây thôi?

“Nghĩ muốn cái gì a?” Hàn Nguyệt Nguyệt mạnh mẽ ngẩng đầu, thấy Mạnh Dịch Vân nhìn chính mình, lập tức lắc đầu, “Không có gì”, nếu là Mạnh Dịch Vân biết nàng hiện tại nghĩ chuyện gì, không cười chết mới là lạ.

Mạnh Dịch Vân ôm Hàn Nguyệt Nguyệt nằm ở trên giường, kéo qua chăn che đến trên thân hai người, “Ngủ đi”, qua một lúc lâu sau, thấy Mạnh Dịch Vân không có động tĩnh gì, Hàn Nguyệt Nguyệt mới trầm tĩnh lại, nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của Mạnh Dịch Vân, phát hiện người ta đã ngủ đi qua.

Nguyên lai là chính mình suy nghĩ nhiều, Mạnh Dịch Vân tính tình chính trực, làm sao có thể làm ra loại chuyện này, an tâm cười nhẹ một tiếng, tại trong lòng Mạnh Dịch Vân tìm cái vị trí thoải mái tựa vào, dần dần đã ngủ.

Sáng sớm hôm sau, “Tiểu thư, tiểu thư, người mau dậy a, Vương gia đến đây”, Như Ngọc hấp tấp chạy vào phòng của Hàn Nguyệt Nguyệt, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt còn đang ngủ, lập tức kéo ra cái màn giường, lay lay thân thể Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Ầm ỉ đã chết, ta ngủ tiếp một lát, đừng nói”, Hàn Nguyệt Nguyệt chuyển người lại, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức mở to mắt, đưa tay mò mẫn về phía sau, may mắn không ai, nếu như bị Như Ngọc nhìn thấy hai người cùng nằm trên một cái giường, còn không biết nháo thành bộ dáng gì nữa.

“Tiểu thư, nhanh dậy a, Vương gia đã ở đại sảnh chờ”, trước kia Như Ngọc đối Mạnh Dịch Vân hoàn toàn là sợ hãi cùng tôn kính, hiện tại lại tăng thêm phân nhiệt tình, Vương gia đúng là cô gia nhà mình a.

“Người nói cái gì?” Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, Mạnh Dịch Vân sáng sớm làm cái quỷ gì, tối hôm qua hai người lại vẫn thân thiết ôm nhau đi ngủ a, sáng sớm liền đến như vậy.

“Vương gia sáng sớm liền đến bái phỏng, tiểu thư, người nhanh dậy a, đừng làm cho Vương gia chờ sốt ruột”, Như Ngọc đem y phục đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp nhận chậm rì rì mặc vào, trong lòng vụng trộm cười, nàng như thế nào cảm giác hai người giống như yêu đương vụng trộm.

“Được, bản thân ta mặc, người đi múc nước lại đây đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt mặc quần áo tử tế, Như Ngọc đem khăn làm ẩm ướt đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt lau mặt, lại súc miệng, mới ngồi vào trước gương chải tóc, “Tiểu thư, người không tô son sao?”, Như Ngọc nhắc nhở đến, tiểu thư như thế nào lại để mặt đơn thuần, bình thường cũng thôi, hiện tại nhưng là đi gặp Vương gia a.

“Đi được, không cần những cái này”, cũng không phải ngày đầu tiên nhận thức, trang điểm cái gì, Như Ngọc bộ dáng khấn trương như là chính mình đi gặp tình nhân.

“Vương gia đến đây, như thế nào cũng không nói một tiếng, trái lại Nguyệt Nguyệt thất lễ, không có nghênh đón Vương gia đại giá quang lâm”, Hàn Nguyệt Nguyệt vừa vào đại sảnh, chỉ thấy Mạnh Dịch Vân chậm rì rì uống trà, trên người vẫn là quần áo tối hôm qua.

“Hàn cô nương đa lễ, bỗ vương mạo muội tiến đến lại vẫn hi vọng Hàn cô nương xin đừng trách mới đúng”, Hàn Nguyệt Nguyệt đến trên ghế dựa ngồi xuống, Như Ngọc lại cho Mạnh Dịch Vân cùng Hàn Nguyệt Nguyệt mỗi người rót chén trà.

Hàn Nguyệt Nguyệt thừa dịp Như Ngọc xoay người, trừng mắt nhìn Mạnh Dịch Vân liếc mắt một cái, Như Ngọc thấy hai người khách khí như vậy, một điểm cũng không giống Như Họa Như Tuyết nói như vậy, trong lòng có chút kỳ quái, theo lý mà nói, nếu Vương gia cùng tiểu thư cảm tình tốt như vậy, gặp mặt không phải nên là thật cao hứng sao? Như thế nào lại vẫn giống như trước kia.

“Vương gia sáng sớm tới đây khẳng định còn không có ăn điểm tâm, Như Ngọc, người đi xuống chuẩn bị một phen, thuận tiện giúp Vương gia chuẩn bị gian phòng khách”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhàn nhạt nói đến.

“Là, tiểu thư”, Như Ngọc cẩn thận mỗi bước đi đi ra cửa, nghe được tiếng bước chân đi xa, hai người mới trầm tĩnh lại.

Như Họa Như Tuyết cùng Tư Tư đều đã ở kinh thành, Như Song còn chưa có trở lại, thôn trang liền còn lại Hàn Nguyệt Nguyệt, Tiểu Tinh cùng Như Ngọc, Tiểu Tinh thức thời, hai ngày này đều núp ở phía sau viện luyện võ, mà Như Ngọc rất không tình nguyện bị Hàn Nguyệt Nguyệt phái đi Thiên Hương lâu xem xét tiến trình huấn luyện, mỗi ngày đều đi sớm về trễ.

Thô sử nha hoàn cùng bà tử không thể vào nội viện, hai người ngày quá được thanh nhàn, Hàn Nguyệt Nguyệt lại vẫn tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho Mạnh Dịch Vân, hai người suốt ngày ngấy cùng một chỗ trước tiên thể nghiệm sinh hoạt của vợ chồng son (không cần nghĩ nhiều, là cực kỳ trong sáng ha).

Ngày thứ tư, sáng sớm Mạnh Dịch Vân lại trên đường đi Từ Châu, không gặp mặt thì thôi, hiện tại vừa gặp được lại muốn tách ra, hai người trong lòng đều vạn phần không muốn.

Đến đầu tháng bảy, Hàn Nguyệt Nguyệt hướng Triệu thành Chu Toàn mỗi nơi đưa đi hai đầu bếp, đương nhiên, Hàn Nguyệt Nguyệt là tự mình kiểm nghiệm quá bọn hần làm đồ ăn, đủ tư cách mới đưa đi.

Trương Hải đi Chu Toàn làm chương quây, đưa lão Thất đi Triệu thành, mỗi người mang theo hai đầu bếp cùng năm tiểu nhị, vui tươi hơn hở lên đường, Như Song tại Triệu thành tiếp ứng bọn hần.

Triệu thành cùng Chu Toàn lộ trình vẫn còn thời gian hai ngày, mấy người Trương Hải tại Triệu thành nghỉ ngơi hai ngày, Như Song đem một vài sự tình giao cho Tổng lão bảy, lại mang theo Trương Hải mấy người lên đường đi Chu Toàn, trước khi khai trương bọn ta muốn tại hai cái địa phương chạy tới chạy lui, đợi ười lăm tháng tám hai nhà khai trương qua đi, cả người đều nhanh gầy một vòng.

Mà Tổng Thanh ngày mười năm tháng tám tới Triệu thành hỗ trợ, bởi vì Như Ngọc ở lại Chu Toàn, sợ Tổng lão bảy bận không qua nổi, mới phái Tổng Thanh qua đi hỗ trợ vài ngày, vừa lúc cho hần cơ hội rèn luyện.

.

Kinh thành nhà lầu không sai biệt lắm đã hoàn thành, Hàn Nguyệt Nguyệt nhận được thư của Lục Tư Tư, vui mừng cười cười, ba năm qua, các nàng mấy người là lần đầu tiên không cùng một chỗ quá tiết Trung thu.

Đảo mất đến tháng mười, thời tiết bắt đầu lạnh, Hàn Nguyệt Nguyệt tại trong tiệm may của nhà mình chọn ba bộ quần áo, màu sắc đều cực kỳ thuần khiết, nàng không thích những bộ quần áo màu mè, có vẻ trông cả người cực kỳ tục khí.

Như Ngọc lấy một bộ kim sắc đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt, đây chính là mẫu quần áo mà năm nay các phu nhân đồng loạt yêu thích, Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, "Màu sắc quá sáng", điều này cũng làm là chuyên môn nhằm vào những người thích khoe của mà thiết kế, lấp lánh phát quang, cả người giống bị vàng chiếu rọi, cũng không ngại đứng ở dưới mặt trời chói mắt, nàng cũng là hiểu biết tâm tư của những người đó, cho nên giá cả càng đắt đỏ, những chiếc áo khoác lấp lánh phát quang kia một cái đều phải một trăm tám mươi lượng bạc, trên đường y phục quý nhất cũng chỉ hơn năm mươi lượng.

Bất quá nàng nơi này y phục cũng đều không có tiện nghi về giá cả, một bộ đều từ ba mươi lượng trở lên, gia đình phổ thông căn bản không mua nổi, tới đặt hàng đều là chút quan thái thái hoặc là một chút nhà giàu mới nổi, lấy tiền bạc của các nàng, Hàn Nguyệt Nguyệt một điểm cũng không cảm thấy xấu hổ.

Y phục trong tiệm của nàng đều là vải dệt thượng đẳng, là hải ngoại chuyên đưa, đầu năm nay là những thương gia thường xuyên xuất ngoại, chủng loại thưa thớt từ các nơi mang về, bất quá chất lượng quả thật rất được, cùng tơ lụa ở hiện đại không sai biệt lắm, nếu nàng không cứu thương nhân kia, nàng còn không có cơ hội tìm được những thứ này, may mắn số lượng nàng muốn cũng không nhiều, cho nên thương nhân kia cũng lại vẫn cung ứng.

Nếu ở kinh thành cửa hàng may mặc khai trương, vải dệt khả năng sẽ bị thiếu, xem ra phải lấy thêm nhiều một chút.

Trừ bỏ vải dệt, còn có những tú nương này cũng là nàng từ các nơi tuyển đều là những thợ thêu cao thủ, mỗi bộ y phục đều là dùng phương pháp thủ công chế tác, chất lượng cũng có thể bảo chứng.

Tô nương cùng Lý nương là tú nương nổi tiếng vùng Giang Nam, còn có Lưu nương, tuy tay nghề không có tốt như Tô nương, bất quá cũng là đệ nhất đẳng, còn có Thu Nhánh cùng Thu Nhân, hai năm qua trải

qua dạy dỗ, tay nghề đúng là đại đại tiến bộ, dưới tay nàng đoàn đội bất luận là phái ai đi ra, đều có thể đem những tú nương này đào tạo tiếp xuống.

Lần này cửa hàng ở kinh thành, Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ muốn đem Tô nương cùng Lưu nương, Thu Nhánh ba người mang đến kinh thành, bên này liền lưu Lý nương cùng Thu Nhân ở lại, còn có mấy cái tiểu nha đầu, thêu thùa cũng không tệ lắm, nên là có thể vội vàng qua đi.

“Tiểu thư, quần áo của người không thể luôn đơn thuần như vậy a, đi kinh thành, nơi nơi đều là quan gia quý tộc, không thể bị người ta so không bằng”, Như Ngọc oán giận nói.

“Đến lúc đó rồi nói sau, không phải ở kinh thành cũng mở sao? Còn sợ không y phục mặc?”, Hàn Nguyệt Nguyệt bắt đầu chọn vải, lần này đóng hàng chỉ có năm thất vải, hơi ít đi, nhưng là chất lượng là cực kỳ vừa ý nàng.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không hề có ý đóng đưa, Như Ngọc đành phải đem y phục ném qua một bên, ánh mắt cũng phóng tới trên mấy cây vải dệt, thực mịn a, Như Ngọc lấy tay sờ sờ, mặc lên người nhất định cực kỳ thoải mái.

Tiểu thư hàng năm đều cho bọn hắn dụng vải dệt làm hai bộ quần áo, bình thường bọn hắn không nỡ mặc, này một bộ bán đi cũng phải hơn năm mươi lượng, mặc hồng đau chết lòng nàng.

49. Chương 47 : Vào Kinh

Tháng mười một bốn hiệu, kinh thành Thiên Hương lâu cùng cửa hàng may chính thức khai trương, khách hàng nghe tiếng mà đến liên tục không ngừng, Lục Tư Tư vội vàng chân không chạm đất, ở kinh thành khách nhân không phải có thể liền là có tiền, tất cả đều là tổ tông, một người cũng không thể đắc tội.

Thiên Hương lâu thức ăn chay một món đều phải nhất định bạc rỗng, những món khác càng không cần nói nữa, tuy đắt đỏ, nhưng là kinh thành những người này người nào không nghĩ muốn lộ mặt ra.

Mà cửa hàng may tiếp nhận đơn hàng đầu tiên là Trần viễn hầu Đại phu nhân đặt một bộ y phục, chỉ cần đặt may quần áo ở cửa hàng, ba ngày sau mới có thể lấy, Trần viễn hầu Đại phu nhân đúng là quảng cáo miễn phí cho cửa hàng may, làm cho tất cả phu nhân trong kinh thành đều mở to mắt.

Trong một tháng, ở tất cả các đại tửu lâu trong kinh thành đàm luận đều là những chuyện bát quái về Thiên Hương lâu cùng cửa hàng may, chuyện này ngày càng đưa danh khí của Thiên Hương lâu lên cao.

“Ài ~ người có nghe nói không, hôm nay Thiên Hương lâu lại mới ra một món ăn mới có tên là hoa nở Phú Quý, nghe nói đồ ăn có lai lịch lớn, hoa là dùng Thiên Sơn tuyết liên, mà tâm hoa a, cả đám đều là từ Nam Hải trân châu làm ra”, hai trung niên nam tử chừng ba mươi tuổi vừa ăn cơm vừa nghị luận, người chung quanh nghe được ba chữ Thiên Hương lâu kia, lập tức vỗ tay.

“Người này tin tức quá chậm rồi, ngày hôm qua ta nghe nói Hộ bộ thượng thư nhị công tử hướng Thiên Hương lâu Lục chương quầy cầu hôn, kết quả bị cự tuyệt”, nghe cái tin tức đó, tất cả đều đã nghị luận hăng hái.

” Lục chương quầy tuy mỹ mạo, tài nghệ xuất chúng, nhưng dù sao cũng là một thương nhân a, mà Hộ bộ thượng thư lại là đại quan, cự tuyệt nhị công tử cầu hôn sẽ không sợ đắc tội?”, nam tử kia lắc đầu, thật sự nói.

” Hộ bộ thượng thư nhị công tử phong lưu thành tánh, nhìn thấy mỹ nhân như vậy tự nhiên sẽ không thể kiềm chế, nhưng đích thị là kỳ quái, sau khi bị cự tuyệt nhị công tử không chỉ có không có thẹn quá thành giận, ngược lại hướng Thiên Hương lâu càng siêng năng đến, trái lại đem Thượng Thư đại nhân tức nhảy người.” Nghe thế mọi người không khỏi vụng trộm che miệng nở nụ cười.

“Không chỉ có là Lục chưởng quầy, ngay cả nha hòa của Thiên Hương lâu tất cả đều xinh đẹp như hoa, nếu có thể thấy được liếc mắt một cái, ta chết đều đã sáng mắt ” tên còn lại ai thán nói.

“Liền người? Kiếp sau đi, hôm nay lâu chiêu đãi đều là đại quan có quyền có thế , không nói cái này, liền tính người đi vào đi, bên trong giá thức ăn chay đều là nửa tháng tiền công của người , người bỏ được sao ” , người chung quanh đều cười ha ha , loại chuyện này cơ bản mỗi ngày đều diễn ra.

Hàn Nguyệt Nguyệt cau mày: Hộ bộ thượng thư nhị công tử hướng Tư Tư cầu hôn? Nàng như thế nào không biết, cây to đón gió, không biết như bây giờ đối Thiên Hương lâu là tốt hay xấu.

“Tiểu nhị, tính tiền” , Hàn Nguyệt Nguyệt từ trên thân lấy ra một thỏi bạc để trên bàn, tiểu nhị lập tức đã chạy tới, “Khách quan, đi thông thả, hoan nghênh lần sau trở lại” .

Hàn Nguyệt Nguyệt mặc nam trang đi ở trên đường cái , đây là nàng lần thứ ba tới kinh thành, bất quá hai lần trước cũng chưa đi dạo quá.

Hiện tại nàng hoàn toàn phải tay không làm một chưởng quầy , Thiên Hương lâu hiện tại tổng chưởng quầy là Tư Tư, Tổng Thanh là lão bản, cửa hàng may có Tô nương các nàng tại quán, không cần nàng ra tay.

Vì muốn tránh những người của Mạnh Dịch Vân , nàng đặc biệt kêu Như Ngọc giả trang bộ dáng của nàng tại Hoa Mai trang, mà chính mình trộm đi , khinh công của nàng bỏ xa những ám vệ này là một chuyện dễ dàng , nhưng là khó liền khó là bọn hắc nếu biết rõ nhất định sẽ thông báo cho Mạnh Dịch Vân biết, như vậy sự tình liền không đơn giản , cho nên đành phải ủy khuất Như Ngọc.

“Ông nội” , buổi tối, Hàn Nguyệt Nguyệt vụng trộm chạy vào biệt viện của Hàn gia , nhỏ giọng kêu lên.

Hàn lão Thừa tướng thích thanh tĩnh, cho nên cả ngày đều ở tại biệt viện , Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ ghé qua một lần.

“Nguyệt Nguyệt đến đây? Như thế nào lén lút , mau vào” , Hàn lão Thừa tướng thấy Hàn Nguyệt Nguyệt lộ cái đầu cạnh cửa sổ, lập tức hướng Hàn Nguyệt Nguyệt ngoác.

Hàn Nguyệt Nguyệt từ trên cửa sổ lật chuyển vào gian phòng, hiện tại trời còn sáng, Hàn Nguyệt Nguyệt sợ bị hạ nhân phát hiện, tiện tay đem cửa sổ đóng lại, Hàn lão Thừa tướng hí mắt nhìn hành động của Hàn Nguyệt Nguyệt .

“Ông nội, ăn cơm chưa?” , Hàn Nguyệt Nguyệt đi qua, Hàn lão Thừa tướng buông thư quyển trong tay ra , “Ném qua , ngươi đã lâu không có tới xem ông nội ” , Hàn lão Thừa tướng cố ý nghiêm mặt nói.

“Ta bây giờ đến đây không phải sao? Người thân thể có khỏe không?” , Hàn lão Thừa tướng tuy đã hơn sáu mươi tuổi , nhưng là chăm sóc cực kỳ tốt, lại thêm Hàn Nguyệt Nguyệt đưa được vật điều trị, trên đầu không có một sợi tóc bạc, người cũng giống chỉ hơn bốn mươi tuổi .

“Tốt, tốt, ngươi lần trước đưa tới viên thuốc, ta ăn xong, thân thể ảm rất nhiều, như thế nào lại mặc thế này ? Một cái cô nương gia ” , thấy Hàn Nguyệt Nguyệt mặc nam trang, Hàn lão Thừa tướng bất mãn nói.

Lão nhân thân thể dù sao không thể sánh bằng người trẻ tuổi, thân thể hư, dễ dàng trúng gió , Hàn Nguyệt Nguyệt đặc biệt phối trí , có thể phòng trừ bệnh thấp khớp.

Hàn Nguyệt Nguyệt hì hì cười, “Này không phải vì thuận tiện sao” , mặc nữ trang sao có thể trên đường đi dạo.

Hàn lão Thừa tướng lắc đầu, “Đều đã lớn, lại vẫn ham chơi như vậy, có đói bụng không? Ta gọi người chuẩn bị một ít thức ăn lại đây” , thấy Hàn lão Thừa tướng muốn rêu người, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức ngăn cản nói, “Không cần, không cần, ta ném qua , ta ở đây một chút lập tức đi” , về sau có thời gian lại đến.

Hàn Nguyệt Nguyệt từ Hàn gia trang đi ra, trời đã tối đen, hiện tại là tháng mười hai, tuy chưa có tuyết rơi, nhưng là gió thổi thật đúng là lạnh, Hàn Nguyệt Nguyệt rừng mình một cái.

“Gia, Hàn cô nương không thấy nữa” , Hắc Ứng cầm trên tay tờ giấy đưa cho Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân tiếp nhận nhìn thoáng qua, sau đó ném tới trong chậu than thiêu hủy.

Hắc Ung cúi đầu không dám nhìn Mạnh Dịch Vân, nhiều ám vệ như vậy đều xem không được Hàn cô nương, Vương gia nhất định rất tức giận, nhưng là Hàn cô nương khinh công gia cũng không phải không biết, bọn hắn sao có thể đuổi theo à? Bất quá không dám nói ra.

“Là thuộc hạ làm việc không tốt, thỉnh Vương gia trách phạt”, Mạnh Dịch Vân trên mặt thật không có gì biến hóa, hắn sớm đoán được nha đầu kia hắn không an phận, chỉ là không nghĩ tới người không thấy hai ngày bọn hắn mới phát hiện, ám vệ năng lực khi nào thì trở nên yếu như vậy.

“Gọi bọn hắn trở về huấn luyện ba tháng, đủ tư cách mới được trở ra, không có việc gì, người đi xuống trước đi”, Hắc Ung thối lui ra ngoài, trong lòng cảm thấy kỳ quái, Hàn cô nương thất tung, Vương gia như thế nào không nóng nảy. Mạnh Dịch Vân cầm lấy bút, tiếp tục chữ trên tay, không lâu, cửa phòng lại bị gõ vang, Mạnh Dịch Vân cau mày, mãi mới viết được một bức chữ, nguyên nhân một bút sẽ phá hủy.

Để bút xuống, đối với cửa nói, “Tiến vào”, Vương quản gia nghe được thanh âm của Mạnh Dịch Vân, lập tức đẩy cửa tiến vào, “Vương gia, ngày mai liền là giao thừa, trong cung truyền lời kêu người dự tiệc”, hắn tại Vương Phủ nán lại hơn mười năm, có thể leo đến vị trí hiện giờ toàn bộ dựa vào năng lực, mỗi lần đều có thể nghĩ cách thay Vương gia.

“Biết rõ”, Mạnh Dịch Vân trong lòng phiền não, hàng năm trong cung mỗi ngày lễ gì đều cử hành tiệc tối, quan viên từ tam phẩm trở lên đều mang theo người nhà tham gia, bất quá hắn cực kỳ phiền, đối những thứ này không có hứng thú.

“Kia nô tài trước hết lui xuống”, quản gia hướng Mạnh Dịch Vân cúi mình vái chào, xoay người chuẩn bị ra ngoài.

“Từ từ”, nghe được thanh âm của Mạnh Dịch Vân, Vương quản gia lập tức xoay người, “Vương gia còn có cái gì phân phó?”, Mạnh Dịch Vân nghĩ nghĩ, “Chuẩn bị gian phòng khách, mấy ngày nay khả năng có khách nhân muốn tới, còn có, an bài mấy nha hoàn vào trong viện hầu hạ”, nha đầu kia hiện tại nên là ở trong kinh thành.

“Là, Vương gia”, Vương quản gia sau khi rời khỏi đây, ở trong lòng cân nhắc, lấy khẩu khí của Vương gia, vị khách nhân này hẳn là nữ tử, chỉ là không biết là thân phận gì, xem ra đi theo Tần thị vệ nghe ngóng.

Hàn Nguyệt Nguyệt hai ngày này đúng là đem tất cả các địa phương của kinh thành đều đi dạo mấy lần, chưa từng cảm thấy được thoải mái giống như hiện tại, tại Dược cốc có bà vú nhìn, này không được kia không được, ra đi lại vì tiền bạc một mực phấn đấu, về sau có tiền lại có Như Ngọc ở một bên ủi nhai, hiện tại mới là chân chính thanh tĩnh.

“Khách quan, bên trong mời”, Hàn Nguyệt Nguyệt vừa đến cửa, liền một vị tiểu nhị đi lên nghênh đón, có thể tới nơi này ăn cơm đều là đại nhân vật, tiểu nhị ca tự nhiên không dám thất lễ.

Này kinh thành Thiên Hương lâu, nàng vẫn lại là lần đầu tiên đi vào, tuy không có hoàn mỹ như ý tưởng của nàng, bất quá có trình độ này đã không sai, hiện tại là buổi xế chiều, cho nên người ít hơn.

“Chưởng quầy các người có còn ở đây hay không?”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến giữa sân khấu dừng lại, tuy không có hiệu quả như ở hiện đại, bất quá tại thời đại này đã là hiếm lạ.

“Ở đây, khách quan là muốn lầu hai hay là lầu ba?”, Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu, khách điểm nhà mình lại không cần tiền bạc, khẳng định muốn tốt nhất. “Lầu ba, gọi chưởng quầy các người đi lên một phen”, Hàn Nguyệt Nguyệt nâng bước đi lên lầu, tuy chưa từng tới, bất quá nơi này đúng là nàng tự tay thiết kế, đối với đường nơi này đương nhiên rất quen thuộc.

“Tiểu thư, người như thế nào hiện tại mới đến, lo lắng chết ta”, Lục Tư Tư vừa vào cửa nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt thân mặc nam trang liền lập tức đóng cửa đi qua, nàng mấy ngày hôm trước nhận được tin tức tiểu thư tới kinh thành, nhưng là chờ mòn chờ mỏi cũng không thấy người tới, còn tưởng rằng nửa đường xảy ra sự tình gì a.

“Không có việc gì, nơi nơi chơi hai ngày, công việc có tốt không”, thấy Tư Tư càng ngày càng có bộ dáng của nữ nhân, nhất định hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của nam nhân thôi.

“Kia còn nói, bận chết ta , tiểu thư, ngươi còn không có ăn cơm đi, ta cái này đi gọi người chuẩn bị” , cùng Hàn Nguyệt Nguyệt lấp đầy bụng, hai người đều trở nên cực kỳ lười biếng, thật sự là ăn no đã nghĩ ngủ.

“Không ai tới quấy rối đi?” , Hàn Nguyệt Nguyệt mở miệng, Lục Tư Tư ngồi ở đối diện, rót chén trà cho Hàn Nguyệt Nguyệt, “Có chút người tới gây chuyện, bất quá đều vẫn ứng phó được” , tuy đều là người có một chút quyền thế , nhưng là không dám làm càn, này Vân vương thường thường tới cổ động, ai còn dám xằng bậy.

“Vậy là tốt rồi, nghe nói mấy ngày hôm trước có người cầu hôn với ngươi ?” , Hàn Nguyệt Nguyệt đột nhiên nhớ tới mấy ngày hôm trước trên đường nghe được tin tức bất quá, “Tiểu thư đừng lấy ta đây làm trò cười, cái kia không phải cái gì cầu hôn, lấy mấy rương bạc tới cửa liền kêu ta đi làm tiểu thiếp, nghĩ dễ dàng thế, ta đem cây chổi ra quét đuổi hắn đi ” , ngấm lại nàng liền tức đến bốc hỏa, Thượng Thư nhi tử khá lắm a.

Nghe được Lục Tư Tư nói, Hàn Nguyệt Nguyệt nhin không được nở nụ cười, Tư Tư kiên kị nhất người ta muốn nàng làm tiểu thiếp , “Làm là tốt, nếu là những người đó trở lại, ngươi liền trực tiếp dụng cây chổi quét ra đi, việc buôn bán cũng không có thể ủy khuất chính mình” .

50. Chương 48 : Đêm Giao Thừa(Thượng)

“Biết, tiểu thư tốt nhất ” , trong lòng ám áp , nàng đời này có thể đi theo tiểu thư là may mắn của nàng .

“Đúng rồi tiểu thư, còn muốn nói chuyện này với ngươi a, không biết có nên chấp nhận chuyện làm ăn này không .” Lục Tư Tư mặt lập tức lo lắng trở lại, đây cũng không phải là nói đùa .

“Chuyện gì?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, còn có chuyện làm ăn của nhà ai mà nàng không thể tiếp .”Ngày mai là đêm giao thừa, trong cung muốn tổ chức tiệc tối, nói là quan tam phẩm trở lên đều mang theo gia quyến tham dự, sáng nay trong cung truyền lời bảo là muốn Thiên Hương lâu chúng ta hiến tiết mục, ta không thể từ chối, cho nên trước hết nói muốn hỏi thăm lão bản” , tiến cung nếu là có một chút sai lầm, khi đó khả năng rơi đầu rất cao, mấy ngày nay tới giờ, Thiên Hương lâu quá mức rêu rao, chỉ sợ là đã có người nhớ thương thôi .

Tiến cung hiến tiết mục? Đây là Thiên Hương lâu thanh danh quá lớn hay vẫn lại là có người cố ý gièm pha, Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ nghĩ, “Nếu là trong cung yêu cầu , chúng ta cự tuyệt sẽ là kháng chỉ, việc này sợ là không nghĩ muốn đáp ứng cũng phải đáp ứng” , này có lựa chọn sao?

Lục Tư Tư cũng biết, chỉ là trong lòng nàng thật sự rất sợ, vạn nhất gặp phải phiền toái, kia tất cả Thiên Hương lâu đều muốn rơi đầu a.

“Người truyền lời cụ thể nói như thế nào?” , không có khả năng đơn giản như vậy, nhất định còn có ý tứ gì khác.

Lục Tư Tư thật sự hồi tưởng buổi sáng người nọ nói, sau đó từ đầu chí cuối nói cho Hàn Nguyệt Nguyệt một lần.

“Nếu nói như vậy, tiết mục của chúng ta không đạt được theo yêu cầu của bọn hắn nói , hoàng thượng nhất định sẽ cho rằng là Thiên Hương lâu chúng ta khuyếch đại thanh thế để mời chào làm ăn, người khác chỉ cần nói vào vài câu, không tội cũng sẽ biến có tội a” , người nào thiếu đạo đức như thế, xem người ta kiếm tiền khó chịu a, thật là.

“Tiểu thư, kia làm sao bây giờ?” Đi cũng có tội, không đi cũng có, này không phải không trâu bắt chó đi cày sao, trong cung ca cơ vũ nương đều là các nơi tiến cử tiến cung , chính mình bán nói ra gia, như thế nào có thể so với người ta.

Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ nghĩ, không đi mà nói trực tiếp liền là kháng chỉ, đi mà nói, có lẽ còn có một chút cơ hội, nếu là thật sự không được, nàng còn có hậu chiêu a, nàng dù sao đã cứu mệnh của hoàng thượng , nên là có thể cầu tình đi.

“Tư Tư, đi trước gọi người tới, ta xem tiết mục của các người” , còn không có thấy quá các nàng biểu diễn tiết mục a, không biết trình độ như thế nào.

“Công tử đều đã tại đây ” , Lục Tư Tư hướng Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Hàn Nguyệt Nguyệt xem trước mắt đứng thành một hàng mười mấy người, đều là độ tuổi từ mười năm đến hai mươi , đáng vẻ tuy không phải cực kỳ xuất sắc, nhưng tất cả đều vẫn là thanh tú.

“Đem những tiết mục bình thường các người vẫn biểu diễn diễn một lần cho ta xem” , Lục Tư Tư réo người đem nhạc khí mang tới trong phòng, “Hôm nay Thiên Hương lâu không mở cửa, đi đóng cửa lại, Lục Tư Tư gọi một cái tiểu nhị nói đến, kia tiểu nhị lập tức đóng cửa ra ngoài.

Một người đánh đàn một người đàn tỳ bà một người thổi sáo, dàn nhạc đầy đủ hết, một khúc qua đi, Hàn Nguyệt Nguyệt chống trán, trình độ này coi như có thể, nhưng là tiến cung mà nói, liền có vẻ quá mức bình thường chút, những người này hoàng thân quốc thích cái dạng gì chưa thấy qua, phải nghĩ muốn tiết mục tươi mới mới được.

” Công tử, còn tiếp tục?”Lục Tư Tư quay đầu nhìn về phía Hàn Nguyệt Nguyệt, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đang tự hỏi cái gì, hướng phía những người trước mặt làm một thủ thế không cần ra tiếng , thời điểm tiểu thư nghĩ chuyện gì ghét nhất bị quấy rầy.

Đúng rồi, nơi này không có pháo hoa, nếu kia tặc nhân nhìn đến pháo hoa mà nói nhất định cực kỳ hiếm lạ, Hàn Nguyệt Nguyệt chính đang cao hứng , nhưng là nghĩ lại, nàng hẳn không làm a.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt trên mặt lập tức vui lập tức buồn , tất cả mọi người thành thành thật thật không dám động.

“Tư Tư, lấy giấy bút lại đây” , Lục Tư Tư lập tức kêu một người đi dưới lầu lấy giấy bút, Hàn Nguyệt Nguyệt viết tên vài loại dược vật , vài loại này để cùng một chỗ nghiền nát thành phần hình như là sẽ phát quang , nhưng là không mạnh, nếu là có phần đom đóm thì tốt rồi.

“Kêu người đi hiệu thuốc bắc mua thêm vài loại dược này, mua nhiều mấy thang ” , trước kia nghe nói qua giống như có một loại vải, ban đêm sẽ phát quang, nhưng là nàng không chính mắt thấy quá, không biết Tô nương có biết hay không.

Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức hướng cửa hàng may đi đến, rất gần, ngay tại phía sau Thiên Hương lâu , chỉ là hai tòa nhà không cùng một chỗ mà thôi.

“Tô nương, dụng cái gì nhuộm vải dệt sẽ phát quang a?” , Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, Tô nương ngừng công việc trong tay , nghĩ nghĩ, “Này ta không rõ ràng lắm, bất quá nghe nói Giang Nam có làm ra vải phát quang , nhưng là rất ít, trên thị trường không có mua, tiểu thư người muốn mua?” , nàng cũng là nghe nói qua.

“Đều không phải, chỉ là nghĩ muốn một loại ở ban đêm phát quang ” Giang Nam cho dù có bán, hiện tại cũng không kịp a, qua lại ít nhất đều phải hơn mười ngày, tối mai liền muốn tiến cung .

“Dạ Minh Châu không phải liền ban đêm sẽ phát quang sao? Tuy rất thưa thớt, tiểu thư có thể thử xem xem có thể mua hay không ” , nghe được Tô nương nói, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức đứng lên: Đúng vậy a, nàng như thế nào đem Dạ Minh Châu quên đi.

“Tiểu thư, người được không?” , Lục Tư Tư nhìn trước mắt dài hai miếng vải đen, trong lòng có phần hư.

“Nên là có thể” , miếng vải đen độ dày mỏng như cánh ve, ở mặt trên vẽ tranh, nên là có thể đi, “Người trước xé xuống một khối nhỏ cho ta thử xem” , Hàn Nguyệt Nguyệt đem thuốc bột điều xong, lại thêm vào bột phấn Dạ Minh Châu trộn đều, dụng bút lông vẽ một đóa hoa mai trên miếng vải .

Lục Tư Tư cùng Tô nương mấy người nhìn hành động của Hàn Nguyệt Nguyệt mà thay nàng đau lòng, đây chính là Dạ Minh Châu a, có tiền đều rất khó mua được , tiểu thư vậy mà lập tức đem hai khối lớn như trứng ngỗng nghiền thành phần mịn, ánh mắt cũng chưa nháy một phen.

“Nhanh đưa bức màn hạ xuống, nhìn xem được chưa” , Hàn Nguyệt Nguyệt hạ bút, thấy mấy người lại vẫn thất thần đứng ở phía trước, lập tức nói đến, thành bại ngay tại lần này .

Bức màn để xuống, nhưng là dù sao cũng là ban ngày, ánh sáng là có phần sáng, nhìn không ra hiệu quả, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo qua miếng vải đen trên mặt đất, đem vải dệt quần quanh, sau đó tất cả mọi người chui vào.

Thấy mấy người còn lại không nhúc nhích, lập tức lộ ra cái đầu, “Các người mau vào nhìn xem a,” nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, mấy người cũng chui vào phía dưới miếng vải đen, chỉ thấy Hàn Nguyệt Nguyệt trong tay chiếu ra một đóa hoa trông rất sống động, bởi vì chung quanh đều là tối như mực, cho nên vải dệt màu đen không thấy nữa, cũng chỉ còn lại có đóa hoa trên mặt vải dệt.

“Tiểu thư, thật khá a”, mấy người đều đã nhìn đóa hoa kia, không khỏi kinh ngạc, này nếu là tại ban đêm nhìn đến, nhất định rất đẹp.

May mắn không uống phí nhiều Dạ Minh Châu như vậy, chẳng thế thì thật sự là đau đến chết lòng của nàng.

“Được, hiện tại thời gian không nhiều lắm, chúng ta muốn phân công hành động”, Hàn Nguyệt Nguyệt đem miếng vải đen xốc lên, đối với mấy người nói “Tư Tư, chúng ta hiện tại đi tập luyện tiết mục, thời gian không nhiều lắm, hiện tại đã là chạng vạng, ngày mai liền muốn tiến cung, thời gian thật sự là gấp gáp.

“Ô nường, các người mấy người chuẩn bị y phục để ngày mai cho chúng ta mặc” giữa trưa ngày thứ hai, trong cung liền phái người tới đón các nàng vào cung, Hàn Nguyệt Nguyệt mặc trên người giống những người khác, đi theo phía sau Lục Tư Tư, cũng không phải cực kỳ thu hút.

“Lục chương quỳ, các người tại đây nghỉ ngơi, hiện tại đợi tiệc tối còn có chút thời gian, bất quá không thể chạy loạn, đây chính là trong cung, nếu là xảy ra chuyện gì, lão nô đúng là cứu không được các người”, trong cung nơi nơi đều là quý nhân, hơi chút không chú ý liền có khả năng rơi đầu.

“Đa tạ công công nhắc nhở, dân nữ nhất định xem trọng các nàng, hẳn không cho công công ngọt ngào, hôm nay có chút lạnh, công công nên cẩn thận thân thể, điểm ấy là tâm ý của dân nữ, cho công công bình rượu nóng để tránh cảm lạnh”, Lục Tư Tư tiến lên đem một cái hà bao vụng trộm nhét vào trong tay của công công kia.

“Lục chương quỳ khách khí, đây là phận sự của lão nô, các vị cô nương nghỉ ngơi cho tốt, lão nô còn có việc trước hết cáo từ”, kia công công đem hà bao thu vào trong ống tay áo, vui tươi hơn hớn xoay người đi tới.

Mọi người là lần đầu tiên tiến cung, trong lòng đều cực kỳ vui vẻ nhưng là lại có chút sợ hãi, nếu là xảy ra một chút lầm lỗi, mệnh đều đã có thể mất, người càng nhiều càng dễ loạn, cho nên lần này trừ bỏ Lục Tư Tư cùng chính nàng, còn có năm cái cô nương.

“Hoàng thượng Hoàng hậu nương nương giá lâm”, một cái âm thanh thái giám cao giọng hô, mọi người lập tức quỳ xuống “Tham kiến hoàng thượng, Ngô Hoàng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế, nương nương thiên tuế, thiên tuế thiên thiên tuế”.

“Các vị ái khanh xin đứng lên, lần này là gia yến, các vị ái khanh không cần câu thúc”, Mạnh Dịch Hiên đứng ở phía trên đối với quan viên phía dưới nói.

“Tạ Hoàng thượng Hoàng hậu nương nương ân điển”, phía dưới quan viên mang theo gia quyến của mình trở lại vị trí, có thể mang người nhà tham gia hoàng yến, đây chính là cực kỳ vinh hạnh.

Mạnh Dịch Vân ngồi ở phía trước, Tần Minh đứng ở phía sau, trừ bỏ hoàng hậu, còn có mấy cái tần phi cũng đến đây.

Mấy khúc qua đi, mọi người ăn đều đã không sai biệt lắm, ngẫu nhiên có mấy người đang nói chuyện phiếm, “Phía dưới là Thiên Hương lâu dâng lên tiết mục”, nghe được tên Thiên Hương lâu, tất cả mọi người buông đũa xuống, hôm nay Hương lâu đúng là thể diện trong kinh thành, tài múa đúng là siêu quần, bọn hắn đang ngồi quan viên cái kia không đi qua.

Mạnh Dịch Vân trên mặt không có gì biến hóa, lạnh lùng nhìn, Mạnh Dịch Hiên đặt chén rượu xuống, hẳn cũng muốn biết hôm nay Hương lâu năng lực cao như thế nào, vậy mà có thể để cho kinh thành phố lớn nhỏ đều có dư luận.

Mấy cái cung nữ đem miếng vải đen trải trên mặt đất, sáu người đi đến trung gian thượng triều cúi mình vái chào, lần này Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Lục Tư Tư là nhân vật chính, còn lại năm người là giúp việc vặt .

Chỉ thấy miếng vải đen hai bên đều được mấy người cầm căng ra , bên trong tất cả đều là thuốc màu, mọi người đều tò mò hôm nay Hương lâu ôm vào làm cái gì.

Chung quanh đều đã đốt đèn , cho nên hiện tại những thuốc màu này nhìn không ra hiệu quả, âm nhạc vang lên, mấy người thân thể chậm rãi bắt đầu chuyển động, Hàn Nguyệt Nguyệt phụ trách chủ họa, Lục Tư Tư phụ trách tân trang lại những chỗ Hàn Nguyệt Nguyệt họa qua , hai người khinh công vốn là không sai, cho nên thân thể biến hóa rất nhanh.

Thường thường dụng chân dính vào hai bên cạnh miếng vải, sau đó lại chỉ có nhảy múa hoặc xoay tròn bay lên.

Hai người trải qua một đêm luyện tập, mới có thể đem công phu vẽ bằng chân phu rèn luyện, tuy không có tinh xảo như vẽ bằng tay , nhưng là đại khái hình dáng vẫn lại là có thể hiện lên .

Năm nữ tử còn lại phụ trách khiêu vũ phối hợp, những người đang ngồi trái lại chỉ nhìn đến sáu nữ tử nhảy múa ở một chỗ trên miếng vải đen , Mạnh Dịch Vân nhân tình không chớp nhìn chăm chăm người ở giữa, tuy vũ đạo rất đẹp, nhưng là Mạnh Dịch Hiên còn nhìn không thể rời mắt .

Chỉ thấy năm người khác thối lui đến bên cạnh, một người cầm lấy một cái bát chứa thuốc màu , hướng mấy nơi hắt đi, nước màu dần dần cực cao, Hàn Nguyệt Nguyệt thần tốc dụng tay áo dài đem nước màu tán đến trên miếng vải đen , trên người dính rất nhiều thuốc màu.

51. Chương 49 : Đêm Giao Thừa(hạ)

Nhìn đến mọi người trừng to mắt, trời a, như vậy cũng vẽ tranh được ? Chỉ thấy một nữ tử thần tốc xoay người, không ngừng đem nước màu hắt vào những chỗ khác, y phục theo động tác của thân thể mà bay loạn, Hàn Nguyệt Nguyệt nhanh chóng tắt những ngọn đèn chung quanh , chỉ còn một ngọn đèn phía trước Mạnh Dịch Hiên còn sáng, toàn bộ tối đen, những quan viên này phản ứng kịp, vừa mới chuẩn bị kêu hô thích khách, chỉ thấy giữa không trung xuất hiện một bức ngàn dặm Trường Giang và Hoàng Hà đồ, nói là bản đồ, nhưng là trời tối đen nhìn không thấy miếng vải đen, cho nên nhìn thấy chỉ là một tòa núi trông rất sống động , còn có con sông, còn tản ra một tia sáng, giống như tùy thời đều có thể tiêu thất .

Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Lục Tư Tư mỗi người cầm một góc vải hướng lên trên bay đi, phía dưới mấy người cầm lấy phần còn lại, đêm nay gió không lớn, cho nên coi như thuận lợi.

” Được, một bộ ngàn dặm Trường Giang và Hoàng Hà đồ” , Mạnh Dịch Hiên đứng dậy nhìn bức họa phía trước , trong lòng thật cao hứng, không nghĩ tới đoàn nữ tử tài nghệ xuất chúng như vậy, trách không được có thể hấp dẫn nhiều người đến thế, chỉ là hôm nay đều đeo cái khăn che mặt, nhìn không thấy diện mạo.

Nghe được Hoàng thượng mở miệng, mọi người cũng phục hồi tinh thần lại, nhao nhao khen ngợi, Mạnh Dịch Vân vẫn là vẻ mặt bình tĩnh.

Mấy người lui ra, có mấy thái giám đem bức tranh cất kỹ, không thấy phát sinh chuyện gì, mấy người một lòng thấp thỏm rất cực có thể buông xuống.

Ở lại thời gian càng lâu, sẽ càng nguy hiểm, trở về chỗ nghỉ ngơi thu thập xong hành trang, lập tức có người đem các nàng đưa về Thiên Hương lâu.

“Làm phiền công công ” , xuống xe ngựa, Lục Tư Tư hướng thái giám nói.

“Lục chương quây khách khí , vừa rồi nhìn thấy các vị cô nương biểu hiện, thật sự là để cho lão nô mở rộng tầm mắt , lão nô vẫn là lần đầu tiên thấy dụng chân có thể vẽ ra đẹp tới như vậy” , kia thái giám vui tươi

hơn hử nói xong, người sáng suốt đều đã nhìn ra được tới, Hoàng thượng đối với bức họa của Thiên Hương lâu cực kỳ mãn ý.

“Công công quá khen, đáng tiếc sắc trời quá muộn, lần sau có thời gian, dân nữ nhất định sẽ chiêu đãi công công” .

“Có thời gian, lão nô nhất định tới cổ động, nếu các vị cô nương đã đưa đến, lão nô đi về trước ” , đem cái kia thái giám đưa lên xa, mấy người thân thể nhất thời giống như trút được sức nặng ngàn cân .

Hàn Nguyệt Nguyệt rửa mặt chải đầu hoàn tất, cả người nằm ở trên giường, mí mắt giống như đang đánh nhau, nhưng vẫn là không thể ngủ , vừa rồi ở trong cung, nàng thu được tin tức đêm nay Mạnh Dịch Vân muốn tới tìm nàng , cho nên không thể ngủ, đành phải chờ.

“Yến hội kết thúc?” , Hàn Nguyệt Nguyệt mở to mắt, chỉ thấy Mạnh Dịch Vân ngồi ở bên giường, vừa rồi không biết khi nào thì ngủ đi qua.

“Uh’m, mệt chết đi?” , Mạnh Dịch Vân nắm tay Hàn Nguyệt Nguyệt , đều đã tới kinh thành nhiều ngày như vậy , cũng không đi tìm hân, trong lòng có một chút mất mát.

Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, “Trời lạnh như thế, người mau vào, tay sao lạnh như băng thế ” , Hàn Nguyệt Nguyệt hướng bên trong di chuyển , ý bảo Mạnh Dịch Vân nằm đến trên giường, cũng không phải lần đầu tiên, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không ươn ẹo.

Mạnh Dịch Vân ôm Hàn Nguyệt Nguyệt nương đến đầu giường, “Người vợ vả muốn Dạ Minh Châu chính là vì họa cái kia ?” , Hàn Nguyệt Nguyệt cầm lệnh bài lấy thân phận của hân ở kinh thành mỗi một tiệm trang sức tìm kiếm Dạ Minh Châu, Mạnh Dịch Vân nhận được tin tức lập tức đem hai quả mà chính mình cất giữ đưa đến tay lão bản tiệm trang sức, đồ trân quý như thế vậy mà nha đầu kia đập nát lấy ra vẽ tranh.

“Uh’m, Đúng vậy a, có xem được không ?” , Hàn Nguyệt Nguyệt nói đến kiệt tác của mình, lập tức đầy hứng thú, ngẩng đầu nhìn Mạnh Dịch Vân, giống như một hài tử khao khát một câu khích lệ .

“Về sau chỉ cho phép nhảy cho ta xem” , chính nàng khẳng định không biết thời điểm khiêu vũ có bao nhiêu quyến rũ, nhìn thấy ánh mắt của những người đó nhìn nàng không nháy mắt, khi đó hân hận không thể đem trông mắt những người đó lấy xuống.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, tựa đầu trong ngực Mạnh Dịch Vân , “Được” , hai người lẳng lẳng không tiếng động, khi Hàn Nguyệt Nguyệt tỉnh lại đã là sáng ngày thứ hai, bên người sớm không có bóng người.

“Phụng thiên thừa vận, , , , , , phủ Thừa Tướng dòng chính nữ tài hoa xuất chúng, đặc biệt ban cho hoàng mệnh, cùng Văn vương tùy ý thành hôn, khâm thưởng!”

“Tạ chủ long ân” , toàn bộ trên dưới tể tướng phủ quỳ gối đại sảnh tiếp chỉ, kia thái giám tuyên xong, cầm trên tay thánh chỉ đưa cho Hàn Diệu Văn, “Lão nô lúc này chúc mừng Hàn tướng gia , đây chính là thiên đại hoàng ân a” , lão thái giám vui tươi hơn hử nói.

Hàn Diệu Văn tiếp nhận thánh chỉ đứng dậy, “Làm phiền công công ” , phía sau mấy người vị phu nhân tất cả đều đã ở trong lòng tính toán .

Công công tuyên chỉ cất bước, Hàn Diệu Văn trở lại đại sảnh, vài vị phu nhân lập tức đứng vững, “Lão gia, chúc mừng a” tam phu nhân tiến lên nói. Đại phu nhân lườm nàng một cái, “Lão gia, sao lại thế này a? Hoàng thượng làm sao có thể đột nhiên tứ hôn?” .

Hàn Diệu Văn cũng nghĩ không thông, sáng nay vào triều cũng chưa nghe Hoàng thượng đề cập qua, một chút tin tức đều không có, làm sao có thể đột nhiên liền tứ hôn , “Các người mấy người trước tiên đi xuống” .

Tam phu nhân bất mãn chu mỏ, nhìn Đại phu nhân liếc mắt một cái, hoa hoa lệ lệ xoay người đi ra ngoài, nhị phu nhân thấy thế, cũng cùng đi theo ra ngoài, Đại phu nhân đi đến bên cạnh Hàn Diệu Văn ngồi xuống.

“Ta cũng không rõ ràng a” , nghe được Hàn Diệu Văn nói, mặc dù có điểm khó hiểu, nhưng là suy nghĩ muốn cùng Hoàng gia kết thân, Đại phu nhân trong lòng liền nhịn không được cao hứng.

Tam phu nhân cảm lấy khăn trên tay che miệng, cười nói "Tỷ tỷ liền thích dưa cọt ta, lao gia có thể thích ta làm điểm tâm, là ta có phúc" , này gia đình quyền quý nữ nhân đều là như vậy sống qua ngày, chỉ cần

người khác không thoải mái, chính mình mới có thể có khoái hoạt.

Nhị phu nhân tức giận rằng , nhưng là mặt mũi vẫn là vẻ mặt bình tĩnh, tiếp tục châm tuyền trong tay, thấy nhị phu nhân không có nói tiếp, tam phu nhân lại nói thêm”Đại phu nhân thật sự là mệnh tốt a, nhi tử thông minh, mười tám tuổi có thể vào Lễ bộ học tập, nữ nhân hiện giờ vừa muốn làm Vương Phi , ngày hôm đó thật sự là càng nhiều càng tốt, nhìn nhìn lại ta, ài ~ người so với người thật sự là tức chết người” .

“Muội muội hà tất thổ dài, này Đại tiểu thư đương Vương Phi, tất cả tướng phủ đều sẽ là hoàng gia thân thích, muội muội như thế nào liền không vui ?”

“Muội muội nào có không thích a, tỷ tỷ nghe lầm , muội muội chỉ là tại ngóng trông Bác Dương cùng tiểu Vân sau khi lớn lên có thể tiền đồ chút, đều là làm mẹ ôi, tỷ tỷ chẳng lẽ không nghĩ muốn Thanh Diệp gả chỗ tốt ?” , tuổi trẻ dựa vào tư sắc của chính mình , lớn tuổi tự nhiên cũng chỉ có thể trông mong nữ nhân.

“Tiểu thư, tiểu thư, người như thế nào còn đang ngủ a, đại sự xảy ra rồi” , Lục Tư Tư vừa vào cửa liền đến trên giường đem Hàn Nguyệt Nguyệt kéo, Hàn Nguyệt Nguyệt mở to mắt”Trời sập ?” , chuyện gì so với giấc ngủ của nàng trọng yếu hơn.

“Tiểu thư, lúc này vẫn còn nói đùa, hiện tại bên ngoài đều đã truyền khắp , Hoàng thượng hạ chỉ muốn Vương gia cùng thiên kim của Hàn tướng tùy ý thành hôn” , thật sự là Hoàng thượng không vội thái giám cấp.

“Cái gì? Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn?” , Hàn Nguyệt Nguyệt ngủ tròng nháy mắt bị ném đến lên chín từng mây, sao lại thế này, Hoàng thượng như thế nào đột nhiên hạ chỉ tứ hôn, hơn nữa còn là tướng phủ thiên kim.

“Tiểu thư?” Lục Tư Tư đẩy đẩy vẫn không thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nhúc nhích , tiểu thư u mê? Lại đẩy đẩy”Tiểu thư, người nhanh đi tướng phủ nhìn xem sao lại thế này a?”

52. Chương 50 : Nhận Thân 1

Hàn Nguyệt Nguyệt lấy lại tinh thần nói “Đi tướng phủ để làm chi?” , nên là đến hỏi Mạnh Dịch Vân sao lại thế này mới đúng a, tối hôm qua hai người mới chung một tấm chăn , hôm nay liền muốn cùng người khác thành thân.

“Tiểu thư, người u mê, người không phải là thiên kim của tướng phủ sao? Trên thánh chỉ viết đích thị tướng phủ dòng chính nữ cùng Vương gia lập gia đình, chưa nói là Hàn Thanh Tư a” , tiểu thư như thế nào đem thân thể của chính mình quên a, tướng phủ trừ bỏ Hàn lão thừa tướng , không ai biết tiểu thư tồn tại, nếu là tùy tiện đến mà nói, nhất định hẳn không được thừa nhận .

“Đúng vậy a, ta là tướng phủ dòng chính nữ” , Hàn Nguyệt Nguyệt gõ gõ đầu, Mạnh Dịch Vân làm cái quỷ gì, đã biết nhiều năm cũng chưa về tướng phủ, đột nhiên xuất hiện người ta nhất định không nhận thức a.

“Tiểu thư, người đến biệt trang tìm Hàn lão gia , hiện tại chỉ có tướng gia có thể làm chứng” Lục Tư Tư thần tốc đem y phục đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt, hiện tại bên ngoài đều nói là Hàn Thanh Tư cùng với Vương gia lập gia đình, tiểu thư nếu không về tướng phủ liền chậm.

“Biết rõ, đi được, bản thân ta mặc, người đi múc nước lại đây” , Hàn Nguyệt Nguyệt mặc quần áo tử tế, rửa mặt hoàn tất, ” Bức họa của mẫu thân để ở nơi nào?” .

“Tại thư phòng, có vấn đề?” Tiểu thư kêu nàng vẽ tất cả đều là một nữ tử , bộ dáng cùng tiểu thư rất giống nhau , cũng là mẫu thân của tiểu thư, Hoàng Thái Phó gia Đại tiểu thư Hoàng Y Lâm.

“Không có việc gì, người giúp ta đem tóc trải giống như trong tranh” , Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở trước gương, nếu là Hàn Diệp Văn không tiếp thu nàng, kia Hoàng gia hẳn không thể không tiếp thu , huống chi chính mình cùng mẫu thân bộ dáng giống nhau như thế.

“Tiểu thư thật thông minh, xem ta đều đã gấp đến mức hồ đồ ” , Hoàng gia cùng Hàn gia đám hỏi lúc ấy đúng là tất cả kinh thành đều biết , này Hoàng Y Lâm mới đúng là chính thê của Hàn Thừa tướng , liền tính các nàng không nghĩ muốn nhận thức , cũng còn có Hoàng phủ, lần này cùng Hoàng gia kết thân, nếu là người của Hoàng gia biết nhất định sẽ giúp tiểu thư , chuyện tốt như vậy , ai không nghĩ muốn phân một ly .

Trải tóc xong, Lục Tư Tư lại tìm ra bộ y phục màu vàng nhạt đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt thay, đây là giống như bức họa , “Tiểu thư, thật sự giống như, giống nhau như đúc ài, giống như từ trong tranh đi tới , nhưng là tiểu thư xinh đẹp hơn chút” , bởi vì người trong bức họa không có linh khí như trên người tiểu thư , đặc biệt là ánh mắt, giống như tiên tử không dính vào khói lửa nhân gian .

“Hỏi thăm một phen, hôm nay tung tích của người Hoàng gia” , người Hàn gia dù sao cũng là thân nhân của ông nội , nàng không nắm chắc, còn không bằng tựa vào người của Hoàng gia đâu.

“Là” , Hàn Nguyệt Nguyệt cơm nước xong liền đứng ở trong phòng, Mạnh Dịch Vân tới cùng đang làm cái gì, Hoàng thượng hạ chỉ làm sao có thể không đem tên nói rõ ràng, nhất định là Mạnh Dịch Vân cố ý .

“Sao lại thế này?” Cổ kiệu dừng lại, Hàn Nguyệt Nguyệt vén rèm lên vọng hướng nha hoàn bên cạnh .”Tiểu thư, phía trước đường bị chặn, ta đi nhìn xem sao lại thế này” Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu.

“Cô nương, gia nô không hiểu chuyện ngăn cản đường của cô nương , mong cô nương chớ nên tức giận, ta cái này kêu bọn hần đem cổ kiệu dời đi” , đường bên này vốn nhỏ, Hoàng Hạo đứng ở trước cổ kiệu nói .

“Công tử khách khí , Tiểu Vũ nếu thật sự không được, chúng ta đi đường vòng là được, hà tất quấy rầy công tử” , kia nha hoàn Tiểu Vũ nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói lập tức tiến lên, “Tiểu thư nói đúng lắm, là Tiểu Vũ lỗ mãng ” .

“Tại hạ cũng không phải ý tứ này, cô nương hiểu lầm ” , nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Hoàng Hạo lập tức giải thích đến.

Hàn Nguyệt Nguyệt đem màn xích lên một góc, chỉ thấy Hoàng Hạo cứ đứng ở trước cổ kiệu , “Tiểu Vũ, lại vẫn thất thần làm gì, còn không đi ” , Hoàng Hạo thấy dáng vẻ của nữ tử bên trong kiệu , giật mình nhìn, đợi phản ứng kịp, phía trước cổ kiệu cùng mọi người đã không thấy nữa.

Đi về phía trước một đoạn, không phát hiện tung tích, hần hoài nghi chính mình vừa rồi có phải hoa mắt hay không , mặc kệ có đúng hay không, hần nhất định phải đem nàng kia tìm ra, xoay người lập tức đi về .

Hàn Nguyệt Nguyệt đến một chỗ thôn trang dừng lại, Tiểu Vũ đem tiền bạc đưa cho kiệu phu, đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt đi vào.

“Ca, người đoán ta vừa rồi nhìn thấy người nào ?” , Hoàng Hạo vừa vào cửa liền lập tức hướng viện Hoàng Dân đi tới, còn không có vào cửa liền hô, hần vừa rồi phải đi dự tiệc , nhìn thấy nàng kia hần liền yến cũng chưa đến liền chạy về đến đây.

“Nhìn thấy Chung gia tiểu thư ? Kích động như vậy” , Hoàng Hạo đối với tiểu nữ của Chung thái sư rất vừa lòng, Hoàng Dân sau khi biết , hay lấy cái này tới trêu ghẹo hần.

“Không phải, người đừng nhìn sách nữa ” , Hoàng Hạo đem thư trong tay Hoàng Dân đoạt lấy để trên bàn.

“Cẩn thận một chút, làm hỏng thư của ta ” , Hoàng Dân thấy thư bị cướp đi, lập tức mở miệng nhắc nhở, Hoàng gia không được cười thiếp, cho nên hai người là cùng cha mẹ, Hoàng Dân so với Hoàng Hạo lớn hơn hai tuổi, làm việc có vẻ trầm ổn chút, mà Hoàng Hạo cũng có chút xúc động.

“Người còn nhớ rõ cô cô đi, trong phòng tổ mẫu treo bức họa đó?” , tổ phụ tổ mẫu có hai người con một trai một gái , cho nên có vẻ yêu thương, đặc biệt cô cô, năm đó cô cô lập gia đình, tổ mẫu ánh mắt đều nhanh khóc mù, bất quá những thứ này đều là hần nghe người trong nhà nói , thời điểm cô cô qua đời hần mới một tuổi nên còn nhớ rõ.

“Nhớ rõ a, làm sao vậy?” , năm đó hần so với Hoàng Hạo lớn chút, cho nên đối với cô cô có chút ấn tượng.

“Ta trên đường nhìn thấy một nữ tử cùng với bức họa trong phòng giống nhau như đúc, người nói có thể hay không là cô cô a?”

Nghe được Hoàng Hạo nói, Hoàng Dân nhú mày, “Người không nhìn lầm? Cô cô đều đã chết hơn mười năm , nếu nàng là cô cô mà nói, như thế nào không trở lại xem tổ phụ tổ mẫu” , người còn sống không có khả năng không trở lại .

“Cũng là, bất quá thật sự giống nhau như đúc, ta không hoa mắt, còn rất trẻ ” , nếu cô cô còn sống hiện tại nên là hơn – ba mươi tuổi thôi, cái kia nữ tử giống như mới mười bảy tám tuổi, tuổi quả thật không giống.

“Người hiện tại ở nơi nào?” Hoàng Dân hỏi, mặc kệ là ai, gặp mặt một lần liền biết, Hoàng Hạo nhúc nhích, “Ta lúc ấy quá giật mình , chờ ta phục hồi tinh thần lại người không biết đi nơi nào .”

“Vậy trước đừng nói cho những người khác, bây giờ phải người đi thăm dò tra nơi nữ tử đặt chân, chắc còn đang ở bên trong thành” , hi vọng không phải có người cố ý dụng thân phận của cô cô tới làm chuyện gì.

“Ta biết, ta đã phái người đi thăm dò , giờ chắc là có tin tức ” , kinh thành tuy lớn, nhưng là lấy thể lực của hắn , tìm một người không phải là việc khó.

Hàn Nguyệt Nguyệt đang ở trong viện ăn điểm tâm, đây là nhà nàng mua , Thiên Hương lâu không thể ở, nơi này vừa lúc có thể dùng, Tiểu Vũ là nha hoàn nơi này , bình thường trong viện này không có chủ nhân, toàn bộ đều là Tiểu Vũ xử lý.

Hiện tại nàng cái gì đều không cần làm, cứ chờ người ta tìm tới cửa là được, nơi này tốt tìm như vậy, lấy thể lực của Hoàng gia nên là rất nhanh có thể tới cửa .

“Tiểu thư, có người tìm” , Tiểu Vũ đứng ở phía sau Hàn Nguyệt Nguyệt , đằng sau đi theo hai người, đương nhiên là Hàn Nguyệt Nguyệt đã phân phó, nói cho Tiểu Vũ nếu là có người tìm tới cửa, trực tiếp mang vào.

“Tiểu Vũ đi đổi ấm trà lại đây, trà này có phần lạnh ” , Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy, nàng liền đoán được là hai công tử của Hoàng gia .

“Công tử tới đây có chuyện gì ?” , xem nữ tử trước mắt , Hoàng Dân cũng chấn động, thật là rất giống, quả thực giống nhau như đúc.

“Công tử?” , thấy hai người không nói gì, Hàn Nguyệt Nguyệt nhắc nhở.

“Cô nương thật sự là cùng một vị cổ nhân bộ dáng rất giống, Hoàng mỗ nhất thời thất thần, mạo phạm ” , mở miệng đích thị Hoàng Dân, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Công tử vẫn là qua đây ngồi xuống đi, thời tiết lạnh, uống chén trà đã” , Hàn Nguyệt Nguyệt ý bảo hai người ngồi xuống, Tiểu Vũ đem trà rót đến.

“Đi xuống trước đi” , Hàn Nguyệt Nguyệt đối Tiểu Vũ nói đến, nha đầu kia nàng cũng là hôm qua mới tiếp xúc, không biết, vẫn lại là rời đi cho thỏa đáng.

Hoàng Dân, Hoàng Hạo ngồi xuống nhưng là nhân tình không chớp nhìn chăm chăm mặt Hàn Nguyệt Nguyệt , quả thật là quá giống.

Hàn Nguyệt Nguyệt cúi đầu, Hoàng Dân thấy thế, xấu hổ mở to mắt”Tại hạ thất lễ , không biết cô nương như thế nào xưng hô, là người phương nào ?” .

“Tiểu nữ tử họ Hàn, tên Nguyệt Nguyệt, hai vị công tử tới có việc gì hay không ?” , Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi.

Họ Hàn? Làm sao có thể khéo như vậy, chẳng lẽ là nữ nhân của cô? Năm đó cô cô sau khi đi, tiểu biểu muội cũng không biết tung tích, nữ tử này chẳng lẽ liền là tiểu biểu muội năm đó ?

Hoàng Dân trong lòng vui vẻ nói không nên lời , khẳng định là, chẳng thế thì hai người làm sao có thể giống nhau đến thế, ngay cả họ đều sao mà khéo.

“Người thật sự họ Hàn? Vậy người cha mẹ ở đâu, chỗ nào?” , Hoàng Hạo lại hỏi, nếu thật là biểu muội, tổ mẫu cùng tổ phụ nên cao hứng biết bao nhiêu a.

“Nguyệt Nguyệt từ nhỏ chưa thấy qua phụ mẫu của chính mình, là bị sư phụ nuôi lớn ” , trừ bỏ ông nội, nàng thật sự chưa thấy qua Hàn Diệu Văn, đây không tính nói dối.

“Vậy người năm nay bao nhiêu tuổi? Có biết thân thế của mình ?” , Hoàng Dân có phần sốt ruột.

Hàn Nguyệt Nguyệt nghiêm mặt, “Công tử nói gì vậy?” , đường đường thế gia công tử, như thế nào tùy tiện hỏi tuổi cô nương nhà người ta, nếu quá mức theo bọn hắn, bọn hắn khẳng định lại có nghi ngờ, Hàn Nguyệt Nguyệt cố ý cả giận nói.

Hoàng Dân ý thức chính mình mất lễ, lập tức áy náy, hắn này không phải quá kích động sao?

“Thực xin lỗi, tại hạ lại mạo phạm , chỉ là cô nương quả thật cùng một vị thân nhân của tại hạ bộ dáng rất giống, cho nên khó tránh khỏi kích động chút” .

“Hai vị công tử tới chơi Nguyệt Nguyệt trong lòng cực kỳ cảm tạ, chỉ là ta cùng với hai vị công tử vốn không quen biết, hai vị không biết là hỏi thăm nhiều lắm sao? Huống chi hiện tại ta cũng không từng biết thân phận của hai vị công tử ” , Hàn Nguyệt Nguyệt xem hai người trước mắt, khẩu khí có phần để lộ ra nàng hiện tại rất không thoải mái.

“Tại hạ Hoàng Dân, đây là bào đệ Hoàng Hạo, cô nương chớ nên tức giận, chúng ta cũng chỉ là tò mò thôi” , Hoàng Dân cùng Hoàng Hạo có phần xấu hổ.

Sắc mặt Hàn Nguyệt Nguyệt hoà hoãn xuống, “Nguyên lai là Hoàng công tử, Nguyệt Nguyệt thất lễ ” , không thể quá phận, chuyện kể tiếp còn phải dựa vào bọn hắn a.

“Đâu nào, là chúng ta huynh đệ hai người mạo phạm mới đúng, cô nương họ Hàn, cùng đương kim Tể tướng có thể có quan hệ?” , Hàn Nguyệt Nguyệt biết hai người bắt đầu nói khách sáo, trên mặt mỉm cười, “ Nếu theo lời hai vị công tử, nếu không có gì sai lầm mà nói, Hàn Tể tướng hẳn là cha ta, chỉ là ta từ nhỏ ở trong núi lớn lên không có về tướng phủ, sợ là trở về, tướng gia cũng sẽ không nhận thức ta, lần này ông nội thân thể đau yếu, Nguyệt Nguyệt mới đặc biệt tiến đến ” , nếu không có xuất hiện cái gì khoa trương lại giả tạo ly miêu hoá thái tử, hoặc là mẫu thân cùng những người khác, , , phi, phi, làm sao có thể, nàng nhất định là nữ nhi của Hàn Diệu Văn .

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Hoàng Dân cùng Hoàng Hạo hai người nhất thời kích động đứng lên, “Thật sự? Kia khẳng định không sai , Nguyệt Nguyệt, không ngại ta như vậy gọi người đi, ta là biểu ca của người a” , Hoàng Hạo mở miệng nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt lộ vẻ khó hiểu nhìn ý tứ của hai người này , Hoàng Dân lại giải thích nói, “Người nương, là cô cô của ta a, người cùng nương lớn lên giống nhau như đúc, khẳng định không sai được”

53. Chương 51 : Nhận Thân 2

“Mẹ ta? Cô cô? Ta chưa từng nghe ông nội nhắc tới quá a, ta cũng chưa thấy qua mẹ ta, bà vú nói mẹ ta lúc ta còn rất nhỏ liền qua đời” , Hàn Nguyệt Nguyệt thật sự nói, nàng quả thật cũng chưa thấy qua bộ dáng Hoàng Y Lâm , chỉ là nhìn qua bức họa mà thôi.

“Thật sự, nương người là cô cô ta, muội muội của cha ta , năm đó gả cho đương kim Hàn Thừa tướng, chỉ là sinh hạ người sau đó, cô cô liền chết , người cũng mất tích , ta tìm khắp không tới, còn tưởng rằng, , , ” , còn tưởng rằng đã chết.

Hàn Nguyệt Nguyệt rơi vài giọt nước mắt, “Chưa từng có người nói với ta những thứ này, nguyên lai mẹ ta là vì sinh ta mà chết ” , thấy Hàn Nguyệt Nguyệt khóc, hai người không biết như thế nào xuống tay, “Biểu muội, người đừng khóc a, không phải như vậy , cô cô là sinh bệnh mà chết , không liên quan tới người” .

Hàn Nguyệt Nguyệt lấy tay lau nước mắt, “Ta như thế nào mới có thể tin tưởng các người nói là thực hoặc là giả” , Hoàng Hạo nhìn Hoàng Dân liếc mắt một cái, Đúng vậy a, chuyện lớn như vậy, bằng vào hai người bọn hắn nói như vậy quả thật không thể tin tưởng.

“Như vậy, người theo chúng ta về Hoàng phủ một chuyến liền tự nhiên biết rõ” , tổ mẫu cùng cô cô bộ dáng cũng có vẻ giống, còn có bức họa của cô cô , Nguyệt Nguyệt thấy nhất định sẽ tin tưởng .

“Ta xem hay là thôi đi, nhiều năm đều đã qua như vậy , hà tất đi quấy rầy các người, dù sao qua một thời gian ngắn ta trở về trên núi . Ta trở về chỉ biết cho các nàng tăng thêm thương cảm” , nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt mà nói, Hoàng Hạo vừa định mở miệng, đã bị Hoàng Dận giữ chặt.

“Nguyệt Nguyệt nói cũng có lý, dù sao người cũng sẽ không rời khỏi kinh thành nhanh như vậy, chúng ta sẽ chọn thời gian tới là được, chúng ta đi về trước” , thấy Hoàng Dận lôi kéo Hoàng Hạo đi tới, Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn như cũ ngồi ở tại chỗ, thừa dịp hiện tại Hàn gia những người đó không phát hiện chính mình, bọn hắn nên là không có phòng bị, muốn tra ra nguyên nhân mẫu thân chết sẽ dễ dàng chút.

Buổi tối, Hàn Nguyệt Nguyệt liền hướng tể tướng phủ đi đến, Hàn Thanh Tư nhỏ hơn mình một tuổi, vậy chứng minh thời điểm mẫu thân còn chưa có chết , Đại phu nhân liền vào cửa , hiện tại hiềm nghi lớn nhất liền là nàng, mà còn nàng lại là chất nữ của lão phu nhân , mẫu thân đã chết, nàng liền thuận thành vợ kế của Hàn Diệu Văn , còn nhị phu nhân cùng tam phu nhân là sau khi mẹ nàng mất mới cưới vào cửa , cùng chuyện này nên là quan hệ không lớn.

Tướng phủ nàng mấy ngày hôm trước cũng đã tới, đại khái đường đi coi như rõ ràng, Hàn Nguyệt Nguyệt bay đến trước cửa sổ của phòng lão phu nhân , thấy lão phu nhân nằm ngủ, trong phòng còn có một cái ma ma, hẳn là gác đêm , Hàn Nguyệt Nguyệt mở cửa sổ ra, ma ma nghe được thanh âm cửa sổ mở ra , tưởng rằng gió lớn đem cửa sổ thổi mở, lấy quá đèn đứng dậy chuẩn bị đi đóng, chỉ thấy một người đứng ở phía trước cửa sổ, lập tức sợ tới mức hét rầm lên, ngã trên mặt đất, “A, quý a, quý a” , Hàn Nguyệt Nguyệt nghiêm mặt, cái này ma ma hẳn là lão ma ma , chẳng thể thì làm sao mà biết nàng là quý.

Hàn lão phu nhân nghe được tiếng thét chói tai, lập tức kinh tỉnh xốc lên cái màn giường, lão phu nhân tuổi lớn, sợ ban đêm đứng dậy thấy không rõ, cho nên trong phòng đều đốt mấy ngọn đèn, phủ thêm y phục mặc hài, “Vương ma ma, làm sao vậy?” , kia vương ma ma đã sớm sợ tới mức che kín ánh mắt, miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ, “Người chết theo ta không quan hệ, người đừng tới tìm ta a” .

Lão phu nhân đi ra, thấy vương ma ma ngã trên mặt đất ôm đầu, ngọn đèn dầu rơi trên mặt đất đã tắt, dầu đổ trên đất, ánh mắt vọng hướng bên cửa sổ, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn lão phu nhân, tuy lão phu nhân là thê tử của ông nội , nhưng là cùng nàng lại không quen, lão phu nhân bị kinh đến, trừng to mắt, phản ứng không có mảnh liệt như cái ma ma kia, một hồi qua đi, đưa tay chỉ vào Hàn Nguyệt Nguyệt, “Người này tiện nữ nhân, ta là bà bà người cũng dám tới làm ta sợ, nếu người không đi, ta lập tức báo người tới thu người” , nghe được một tiếng tiện nữ nhân, Hàn Nguyệt Nguyệt tâm tình thật không tốt, chẳng lẽ lão phu nhân không thích mẫu thân? Cũng là, Đại phu nhân là cháu gái ruột của nàng, thích mẫu thân mới là lạ.

Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy hướng trong phòng thần tốc bay đi, lão phu nhân chỉ thấy kia quý hướng chính mình bay tới, lập tức sợ tới mức ngã xuống đất ngất đi, Hàn Nguyệt Nguyệt dừng lại, bay tới phía trước ma ma , kia ma ma thấy lão phu nhân té xỉu, kia quý lại bay tới trước mặt mình, khẩn trương che kín ánh mắt, “Không phải ta, thật sự không phải ta” , Hàn Nguyệt Nguyệt đem thanh âm giáng xuống thật sự thấp, dụng nội lực phát ra tiếng rất nhẹ , “Trả mệnh cho ta, trả mệnh cho ta” .

“A, thật sự không phải ta hại chết người, là lão phu nhân, đúng, là lão phu nhân” , Vương ma ma toàn thân phát run, Hàn Nguyệt Nguyệt không nghĩ tới ma ma này có thể nói ra tin tức hữu dụng như vậy, “Là người, là người hại chết ta, còn có nữ nhi của ta , là các người, đưa mệnh tới cho ta” , Hàn Nguyệt Nguyệt tới gần bên người ma ma kia, “Không phải ta, không phải ta, thật là lão phu nhân, là nàng cùng Đại phu nhân, bọn hắn muốn hại chết người, không tin người đi tìm Ngô ma ma, là nàng đã hạ thủ, ta cái gì cũng không biết, ta cũng là vụng trộm nhìn đến , không phải ta, thật sự không phải ta, , , ,” , kia ma ma sớm bị dọa đến hồ ngôn loạn ngữ, Hàn Nguyệt Nguyệt sợ quấy đến chết người, không lại dọa ma ma kia, dù sao nàng đã biết chuyện nàng muốn .

Nguyên lai là lão phu nhân cùng Đại phu nhân đã hạ thủ, là các nàng hai người hại chết mẫu thân, Hàn Nguyệt Nguyệt một bụng hỏa, lại đi đến sân của Đại phu nhân , Đại phu nhân đã sớm nghỉ ngơi, Hàn Nguyệt Nguyệt lặng lẽ đẩy cửa đi vào, nha hoàn gác đêm ghé vào ghế dựa ngủ thiếp đi, không làm kinh động đến, Hàn Nguyệt Nguyệt bay tới bên giường, gió thổi mở cửa sổ , Hàn Nguyệt Nguyệt dụng ngân châm đâm vào người trên giường đang ngủ giống lợn chết làm tỉnh lại, Đại phu nhân mở mắt thấy, chỉ thấy một cái bóng dáng phiêu trước giường, khi thấy khuôn mặt đó, nhất thời thét chói tai đến, “A, quý a, quý a” , “Trả mệnh cho ta, trả mệnh cho ta ~” , tốt nhất hù chết những người này.

“Không phải ta, không phải ta, người tránh ra, ai kêu người trước đoạt lấy vị trí của ta, người là xứng đáng , không liên quan chuyện của ta, không liên quan chuyện của ta” , Đại phu nhân đem gối đầu chần toàn bộ hướng Hàn Nguyệt Nguyệt bên này ném, bên ngoài nha hoàn nghe được động tĩnh, “Phu nhân, làm sao vậy? Phu nhân” , chỉ thấy chần gối đầu toàn bộ rơi trên mặt đất, Đại phu nhân ôm đầu, ngoài miệng lại vẫn hồ ngôn loạn ngữ.

“Tránh ra, người tránh ra, không phải ta, thật sự không liên quan ta , là người tự tìm ” , nói xong sợ tới mức khóc ngon lành, nha hoàn mới vừa đụng tới thân thể của Đại phu nhân , đã bị đẩy ra, “Phu nhân, ta là Xuân Tới a, người làm sao vậy?” , Đại phu nhân nghe được là nha hoàn của chính mình, ngẩng đầu, nhìn một vòng, bóng dáng vừa rồi sớm không thấy nữa, trong phòng đèn toàn bộ sáng , chỉ còn lại chạt vật trên đất .

“Quý, có quý, vừa rồi liền đứng ở chỗ này” , Đại phu nhân toàn thân phát run, Xuân Tới xem tình huống không ổn, lập tức chạy ra đi tìm người hỗ trợ, giờ này sân của Đại phu nhân bận bịu rối rít, mà lão phu nhân bên kia cũng là đèn đuốc sáng trưng.

Ngày hôm sau tất cả tể tướng phủ đều đã rối thành một nùi, nơi nơi đều có pháp sư làm phép, Hàn Diệu Văn đỡ đầu, hần tối hôm qua nghe được nha hoàn báo lại, nói lão phu nhân cùng Đại phu nhân gặp quý, bị dọa đến không nhẹ, nguyên bản không tin, nhưng là hôm nay nhìn thấy mẫu thân trắng xanh mặt, phu nhân nằm ở trên giường hồ ngôn loạn ngữ, hần đều không có, hần không tin trên đời này có cái gì Quý Hồn, nhất định là có người cố ý quấy rối, nhưng là vẫn không lay chuyển được mẫu thân, đành phải mời đến một đám hòa thượng tiến đến làm phép.

Hàn lão tướng gia sáng sớm nhận được tin tức, liền biết là Nguyệt Nguyệt giả trò quý, nhưng là cũng chỉ có thể lắc đầu, năm đó nếu là hần biết chuyện làm căng lên, có lẽ đều không phát sinh sự kiện kia, hiện tại nha đầu kia nhất định biết rõ chân tướng, cho nên mới chạy tới tướng phủ, ném qua điểm tâm, chuẩn bị kiện trở về tướng phủ.

“Phụ thân, người xem đây là ~” Hàn Diệu Văn nhìn Hàn lão tướng , trong lòng hần rối thành một nùi, Hàn lão Thừa tướng khoát tay, “Ta đều biết , chờ nương người có phần chuyển biến tốt đẹp sẽ đưa đến Quốc Quang tự tĩnh dưỡng một đoạn thời gian” , hần chỉ hi vọng Nguyệt Nguyệt trong lòng không cần nén giận hần mới tốt.

“Phụ thân ~” này Quốc Quang tự là tự miếu của Hàn gia thờ phụng tổ tiên , đưa đi tĩnh dưỡng còn không bằng nói là giam cầm, đi vào trong đó mọi người là phạm vào gia quy mới đi .

“Cái gì đều sau này hãy nói, liền định như vậy ” , lão bà tử không cho điểm nhan sắc nhìn một cái cũng không biết an phận.

Hàn Nguyệt Nguyệt nghe được tin tức, trong lòng cười lạnh, không làm việc trái với lương tâm không sợ quỷ gõ cửa, dọa thành như vậy là các nàng tự chuốc phiền, năm đó thời điểm các nàng xuống tay sao không nghĩ sẽ có một ngày như vậy, nếu năm đó nàng không vụng trộm bị tống xuất ra khỏi tướng phủ, sợ là cũng chạy không thoát ma trảo của các nàng , nàng như vậy đối với các nàng đã là thủ hạ lưu tình .

“Tiểu thư, Hoàng công tử đến đây” , Tiểu Vũ nói, Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người, “Ta cái này đi” , Hoàng gia dù sao cũng là nhà của mẫu thân , không thể vắng vẻ .

“Hoàng công tử” Hàn Nguyệt Nguyệt vừa đi vào phòng khách, chỉ thấy một người trung niên nam tử đứng lên, “Người là Nguyệt Nguyệt, giống, thật sự quá giống” , Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn về phía bên cạnh Hoàng gia huynh đệ.

“Phụ thân, người trước bình tĩnh đã” , Hoàng Dận nói, “Xem, ta quá hưng phấn , Nguyệt Nguyệt, ta là cậu người a” , tối hôm qua hần nghe được hai đứa con trai nói, vốn định lập tức tới ngay .

“Người là Hoàng đại nhân?” , nguyên lai là ca ca mẫu thân , không làm sao giống, bất quá huynh đệ Hoàng gia trái lại cùng phụ thân hần rất giống , “Cái gì Hoàng đại nhân, ta là cậu người, nhiều năm không thấy người đã lớn như vậy , đáng vẽ cùng nương người giống nhau như đúc” , Hoàng Duy Kiệt lôi kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Cậu” , Hàn Nguyệt Nguyệt kêu một tiếng, “Ai ~ bé ngoan, nhiều năm qua khổ người ” , năm đó muội muội

đi trong nhà đều đã quá mức thương tâm, đợi cho phản ứng kịp, hài tử đã sớm thất tung , phái người tìm đã lâu đều không có tin tức, ngay cả con mồ côi duy nhất của muội muội đều chiếu cố không tốt, nhiều năm qua hẳn vẫn đều tự trách.

“Phụ thân, người ngồi xuống trước” Hoàng Dận nhắc nhở đến, như vậy đứng nói giống cái gì, Hoàng Duy Kiệt lôi kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi vào bên cạnh hẳn, trong mắt mơ hồ một tầng nước mắt, “Trở về là tốt, trở về là tốt, cùng cậu về nhà, người ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu nhìn thấy người nhất định thật cao hứng ” , mẫu thân mỗi ngày nhìn bức họa gặt lệ, phụ thân ngoài miệng tuy không nói, nhưng là tất cả mọi người biết hẳn cũng cực kỳ thương tâm, Lâm nhi từ nhỏ liền là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ, muội muội qua đời đối bọn hắn đã kích rất lớn, trong một đêm già hơn rất nhiều.

“Ngoại tổ mẫu cùng ngoại tổ phụ thân thể có khỏe không?” , Hàn Nguyệt nguyệt hỏi, tâm tình cũng bị không khí này kéo xuống, không khỏi có chút thương cảm, “Tốt, thân thể đều vẫn cường tráng, chỉ là tuổi già, có chút tật xấu” , trời lạnh thì đau khớp, trời nóng lại đầu chóng váng.

Không lay chuyển được phụ tử Hoàng gia , Hàn Nguyệt Nguyệt đành phải cùng bọn hắn trở về Hoàng gia, dọc theo đường đi, Hoàng Duy Kiệt đầu đều lôi kéo nàng hỏi cái này hỏi cái kia, bất quá Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng âm áp , mặc kệ ngày sau Hoàng gia đối nàng như thế nào, ít nhất hiện tại, hẳn là thiệt tình đối nàng tốt.

54. Chương 52 : Sính Lễ 1

Trở lại Hoàng gia, hai lão nhân Hoàng gia nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt vừa khóc vừa cười lôi kéo nàng nói đã lâu, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng cảm động rơi vài giọt nước mắt, này Hoàng gia lão phu nhân một bó tuổi , nói đến nữ nhân, vẫn lại là nhịn không được thương tâm, Hàn Nguyệt Nguyệt an ủi hai người thật lâu, tâm tình mới có thể bình tĩnh trở lại, không đành lòng cự tuyệt hai vị lão nhân là tốt tâm, Hàn Nguyệt Nguyệt đành phải lưu lại ở vài ngày, cũng coi như thay mẫu thân hiểu thuận hai vị lão nhân.

Hàn Nguyệt Nguyệt ở phòng mà mẫu thân trước kia ở, bên trong gì đó một tầng không nhiễm bụi, hẳn là mỗi ngày đều có người dọn dẹp, Hàn Nguyệt Nguyệt đảo qua trên giá sách tất cả đều là một chút bộ sách liệt nữ , mẫu thân hẳn là người rất có tài hoa , nhiều thư như vậy mà trên án thư vẫn còn bằng chữ còn chưa có viết xong , phía trước cửa sổ lại vẫn bày đặt một thanh cầm, năm đó mẫu thân còn chưa lấy chồng, người tới cửa cầu hôn nên là rất nhiều đi, nhưng là lại cứ gả cho Hàn diệu văn, biến thành trắng niên mất sớm.

“Nguyệt Nguyệt, lại vẫn tập không thói quen, còn cần cái gì liền cùng mợ nói” , Hoàng phu nhân cười hì hì tiêu sái tiến vào, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy nghênh đón, “Phiền toái mợ , toàn bộ cũng khỏe, Nguyệt Nguyệt không có gì không thói quen ” , này công công cùng bà bà còn có trượng phu cũng hiếm lạ này ngoại tôn nữ, nàng tự nhiên cũng cần phải chiều cố thật tốt.

“Nơi này liền là nhà người, yên tâm ở, nơi này là sân của tiểu cô khi chưa lấy chồng , bà bà suy nghĩ nữ nhi, cho nên nơi này toàn bộ đều không có thay đổi, người nhìn xem, nương người khi còn sống thích nhất đọc sách ” , Trương Thị lôi kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt , về mặt hiền lành nói, năm đó nàng vào cửa, tiểu cô còn không có xuất giá, hai người ở chung cũng coi như không sai.

“Ta hiểu được, chỉ là làm phiền mợ lo lắng ” , Trương Thị thấy Hàn Nguyệt Nguyệt hiểu chuyện như vậy, trong lòng vui mừng lại nhiều nhất phân, “Đều là người một nhà, nói những thứ này chỉ lam gì , sắc trời không còn sớm, có chuyện gì khiến cho hai nha hoàn đi làm, sớm một chút nghỉ ngơi” , đưa Hoàng phu nhân cất bước, hai cái nha hoàn lấy nước cho Hàn Nguyệt Nguyệt rửa mặt chải đầu.

Qua vài ngày, Hàn lão Thừa tướng tới Hoàng gia bái phỏng, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe được nha hoàn thông báo, lập tức hướng phòng khách đi đến, “Ông nội” , tuy người Hàn gia đáng giận, nhưng là ông nội vẫn lại là đối nàng rất tốt , nếu không có ông nội, nàng cũng sẽ không có ngày hôm nay, Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến bên cạnh Hàn lão Thừa tướng.

“Không hiểu quy củ, người ngoại tổ phụ cùng ngoại tổ mẫu còn không có bái kiến a” , nghe được Hàn lão Thừa tướng nói, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức xoay người, “Cho ngoại tổ phụ ngoại tổ mẫu thỉnh an” , Hoàng

gia hai lão cười hề hề nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Ngoan, tới ngồi bên cạnh ngoại tổ mẫu, ông nội người vừa mới nhắc tới người a”.

Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến bên cạnh Hoàng lão thái thái ngồi xuống, người Hoàng gia là không biết mẫu thân chết như thế nào, chẳng thế thì sao còn có thể đối với người Hàn gia khách khí như thế

.

“Hoàng huynh, lần này ta tiến đến là muốn tiếp Nguyệt Nguyệt hồi tướng phủ, người cũng biết Hoàng thượng thời gian trước hạ đạo chỉ, Nguyệt Nguyệt là ta Hàn gia dòng chính nữ, thân phận là như thế nào đều cải biến không xong”, thánh chỉ viết đích thị Hàn gia dòng chính nữ, đương nhiên liền là Nguyệt Nguyệt.

“Này, , ,” Hoàng gia tổ phụ lần mò chòm râu, cau mày, này Nguyệt Nguyệt là Hàn gia dòng chính nữ, đúng là gả cho Vân vương hấn có phần không vừa ý, Vân vương người quá mức lãnh đạm, làm việc cũng rất tàn bạo, nếu là Nguyệt Nguyệt gả đi chỉ sợ ngày không dễ chịu a, hấn tình nguyện Nguyệt Nguyệt gả cho người bình thường nhất, bình bình thường thường quá đời này.

“Ài ~ ta cũng biết rõ, chỉ là thánh chỉ đã xuống đến nơi, nếu là không tuân liền là kháng chỉ a”, nếu không phải Vân vương tìm hấn nói qua, hấn nhất định hấn không đáp ứng, nếu Nguyệt Nguyệt chính mình đều nghĩ rõ ràng, hấn cũng không tất yếu làm người xấu.

“Hàn huynh nói đúng lắm, không theo liền là kháng chỉ a”, Hàn Nguyệt nguyệt nghe được bọn hấn mà nói, biết bọn hấn là vì chính mình suy nghĩ, Hoàng gia tổ mẫu sờ sờ đầu Hàn Nguyệt Nguyệt, trong lòng có chút không tha.

Mất mà được lại ngoại tôn nữ, Hoàng gia lão thái như thế nào cũng không để cho Hàn Nguyệt Nguyệt hồi Hàn phủ, không có biện pháp, Hàn Nguyệt Nguyệt đành phải lưu lại ở lại một đoạn thời gian.

“Phụ thân, người nói cái gì? Năm đó hài tử không phải đã, , ,”, Hoàng Diệu Văn nghe được chính phụ thân mình mà nói, lập tức nhảy dựng lên, năm đó hài tử không phải tại lúc mẹ nàng đi rồi không thấy nữa sao? Như thế nào lại trở lại.

“Người này nghịch tử, đừng cho là ta không có ở trong phủ cũng không biết người làm chuyện tốt, quá hai ngày đi Hoàng phủ đón hài tử trở về, nàng mới đúng chúng ta Hàn gia dòng chính nữ”, Hàn lão Thừa tướng chỉ vào Hàn Diệu Văn, hấn đời này thất bại nhất là dạy dỗ con trai như vậy.

“Không được, nếu như đem nàng tiếp trở về, kia Thanh Tư làm sao bây giờ, phụ thân, nàng cũng là cháu gái a người a, đứa nhỏ này đã ở bên ngoài sống nhiều năm như vậy, vì sao hiện tại muốn trở về?” Nếu nàng trở về, kia Thanh Tư đã có thể từ thân phận trưởng nữ của Hàn gia cúi xuống đến.

“Nghịch chương, đây là lời của một người làm phụ thân nói sao? Liền tính người nghĩ muốn, người Hoàng gia sẽ đáp ứng? Dù sao liền định như vậy, ngày trừ tịch đi đón Nguyệt Nguyệt trở về bái tế tôn thất”, để cho Nguyệt Nguyệt ở bên ngoài chịu khổ lâu như vậy, nên đến thời điểm trở về nhận tổ quy tông.

“Dượng, ta tiến vào Hàn gia lâu như vậy liền tính không có công lao cũng có khổ lao a, người như thế nào có thể đối với mẫu tử chúng ta như vậy a”, Đại phu nhân chuẩn bị vội tới Hàn lão gia thỉnh an, vừa vặn đến bên ngoài nghe được muốn tiếp nữ nhi của Hoàng Y Lâm trở về, trong lòng kinh ngạc, năm đó không phải nói đã chết sao? Kia hài tử như thế nào còn sống, không được, nàng nhất định không thể để cho hài tử của tiện nhân kia trở về, chỉ cần nàng vừa về đến, kia nàng nhiều năm tâm huyết như vậy liền uổng phí.

Hướng dưới chân Hàn lão Thừa tướng quỳ, khóc hô, nếu là cô cô còn đang tại nhất định không cho phép, nhưng là hiện tại cô cô bị đưa đi Quốc Quang tự, không được, nhất định không thể để cho tiện nha đầu kia trở về.

“Vân Hương, người cái này gọi là nói cái gì, người tại Hàn gia nhiều năm như vậy, chúng ta Hàn gia có từng hà khắc quá người? Đừng tưởng rằng thủ đoạn nhỏ của các người ta không biết, người làm Hàn gia đương gia chủ mẫu vậy mà không chấp nhận được nữ nhi của chính thê”, Hàn lão Thừa tướng tức giận đập bàn.

Đại phu nhân khuê danh Liêu Vân Hương, là cháu gái ruột của Liêu Bội Dung cũng là thê tử của hấn, lúc ấy phu nhân muốn nâng chất nữ nàng vào cửa, hấn cũng muốn thân càng thêm thân cũng được, ai biết chính

là người đồ kị .

Đại phu nhân thấy Hàn lão Thừa tướng khẩu khí không tốt, không thể không phóng hạ dáng người, “Dượng, dù nói thế nào ta cũng là chất nữ người a, người hiện tại đem hài tử kia tiếp trở về, kia Bác Nhân cùng Thanh Tư làm sao bây giờ, bọn hần cũng là tôn nhi của người a” , sớm không trở lại, trễ không trở lại, lại cứ là muốn cùng thời điểm Hoàng gia kết thân trở về, này không phải cố ý đích thị cái gì.

“Ta khi nào thì nói Bác Nhân cùng Thanh Tư không phải con cháu Hàn gia ta ? Đây là Liêu gia giáo ra nữ nhân sao? Hoàng gia năm đó cùng Hàn gia kết thân, là tất cả kinh thành đều biết , người cho là nói mấy câu có thể đem sự thật xóa đi? Cái gì đều không cần phải nói , Bác Nhân cùng Thanh Tư vẫn là Hàn gia dòng chính nữ, nhưng là Nguyệt Nguyệt là Hàn gia đích trưởng nữ, nếu là ai còn có ý kiến, gia pháp xử lý” , Hàn lão Thừa tướng quay đầu nhìn Hàn Diệu Văn, “Nhà này sớm hay muộn muốn thua ở trên tay nghịch tử người , muốn chọc giận chết lão nhân ta người mới cam tâm” .

“Phụ thân, đều là hài nhi lỗi, người đừng sinh khí, cẩn thận thân thể, ta đi Hoàng phủ tiếp người là được, Vân Hương là đàn bà , người đừng cùng nàng so đo, thân thể quan trọng hơn” , Hàn Diệu Văn cho Hàn lão Thừa tướng rót chén trà, trừng mắt Đại phu nhân đang quỳ trên mặt đất, nữ nhân này thật sự là không có việc gì lại tự đi tìm việc.

Trừ tịch, tại Hoàng gia nếm qua cơm trưa, Hàn Diệu Văn liền đến tiếp người, khi nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt , chấn động, hần lại vẫn cho là Hoàng Y Lâm sống lại a, người Hoàng gia lo lắng, Hoàng phu nhân tự mình đưa Hàn Nguyệt Nguyệt trở lại Hàn phủ, đem toàn bộ an bài thỏa mới trở về.

Bái qua tổ tông nàng xem như nhận tổ quy tông , Hàn Nguyệt Nguyệt do nha hoàn đỡ trở về phòng nghỉ ngơi, nàng hiện tại ở sân trước đây mẫu thân gả qua đã từng ở , Hàn Nguyệt Nguyệt trái lại không thêm để ý, ở nơi này nàng là có thể càng gần cùng mẫu thân tiếp xúc một phen.

Mấy ngày hôm trước, Lục Tư Tư từ Tứ Phương thành đem Như Ngọc nhận lấy, bên người có người mình mới tốt làm việc, Hoàng gia sợ người Hàn gia đối Hàn Nguyệt Nguyệt không tốt, Hoàng gia tổ mẫu đặc biệt phái hai cái ma ma cùng bốn nha hoàn qua đây hầu hạ nàng.

Buổi tối nếm qua cơm trừ tịch , Hàn Nguyệt Nguyệt cùng người Hàn phủ gặp mặt, có Hàn lão Thừa tướng ở, ai cũng không dám làm càn, Đại phu nhân cũng chỉ là đối nàng lạnh lùng , không cố ý khó xử cái gì, mà hai vị phu nhân khác trái lại lôi kéo nàng hỏi han.

Bình thường các nàng đều phải xem sắc mặt Đại phu nhân , trong lòng không phục lắm, hiện tại Hàn Nguyệt Nguyệt trở về, Đại phu nhân trong lòng rất không vui, Hàn Nguyệt Nguyệt lại là trưởng nữ mà Hàn lão Thừa tướng nhận định , kia gả cho Vân vương tự nhiên không phải Hàn Thanh Tư, cho nên hai vị phu nhân trong lòng mỗi người đều có tính toán.

Ngày hôm sau là lần đầu, Hàn Nguyệt Nguyệt sáng sớm đi cho ông nội chúc tết, lại cho các vị phu nhân thỉnh an, mới trở lại trong viện nghỉ ngơi.

“Như Ngọc, đi gọi nhóm người trong viện triệu tập tới” , trừ bỏ Như Ngọc cùng Hoàng gia đưa tới sáu người, Hàn phủ cũng an bài ba cái nha hoàn lại đây, người Hoàng gia tạm thời còn có thể tin, nhưng là ban hạ hoàn của Hàn phủ liền không nhất định , Đại phu nhân hận không thể bôi,lột da của nàng , không có ở trong viện an bài cơ sở ngầm mới là lạ.

“Mọi người nếu ở trong viện ta làm việc, hôm nay liền đem sự tình an bài một phen, các người nếu là làm là tốt, ta nhất định hần không bạc đãi , nhưng nếu là dám ăn cây táo, rào cây sung vậy đừng trách ta không khách khí” , không tới trước cái ra oai phủ đầu, những người đó còn tưởng rằng nàng dễ khi dễ.

“Mận ma ma cùng Tô ma ma là ngoại tổ mẫu đặc biệt đưa tới chiếu cố ta, ta tự nhiên tin được, Nguyệt Nguyệt tuổi còn nhỏ, có chừng nhiều chỗ nào không hiểu, ngày sau lại vẫn cần hai vị ma ma nhắc nhở một chút.

Mận ma ma cùng Tô ma ma lập tức cùng nói, “Tiểu thư khách khí , lão nô nhất định hội tận tâm tận lực hầu hạ tiểu thư” , lão phu nhân từng phân phó quá, sợ biểu tiểu thư tại Hàn phủ chịu ủy khuất, để cho các nàng hai cái tới trấn.

“Kia về sau trong viện lớn nhỏ sự việc liên toàn bộ tựa vào hai vị ma ma , Như Ngọc là nha hoàn bên người ta, về sau có chuyện gì các người có thể tìm nàng, hiện tại bên cạnh ta còn kém ba cái nhất đẳng nha hoàn, ma ma có thể có tiền cử người nào?” , tuy trước kia vẫn đều là Như Ngọc một người hầu hạ chính mình, nhưng là hiện tại không giống như thế, ngày sau nhất định sẽ có rất nhiều việc cần ứng phó , một mình Như Ngọc một người khẳng định bận không qua nổi.

“Nếu tiểu thư tín nhiệm lão nô, kia lão nô liền lớn mật nói lên một câu, Tiểu Hoa cùng Tiểu Cầm tại Hoàng phủ là nhị đẳng nha hoàn, mà Tử Thanh là nhất đẳng nha hoàn, mà Tiểu Cúc là tam đẳng, tiểu thư có thể quan sát một phen” , Tô ma ma mở miệng nói.

“Nếu nói như vậy, kia Tiểu Hoa cùng Tiểu Cầm còn có Tử Thanh nâng lên tới, đổi tên là Ngân Nguyệt, Kim Thu cùng Trúc Thanh, Tiểu Cúc là nhị đẳng nha hoàn” , làm cho Hàn phủ ba nha hoàn thành thật một chút là nhị đẳng, còn lại hai người là tam đẳng chuyên làm việc nặng.

“Tạ tiểu thư ban thưởng tên” , mấy người quỳ xuống trên mặt đất, Như Ngọc an bài sự tình cho bốn người xong xuôi, Ngân Nguyệt phụ trách việc ăn, Kim Thu phụ trách quần áo, Trúc Thanh cùng Như Ngọc phụ trách một chút việc vặt.

55. Chương 53 : Sính Lễ 2

Sáng sớm mừng hai , Hàn Nguyệt Nguyệt đi Hoàng phủ chúc tết, Hoàng gia chủ mẫu lôi kéo Hàn Nguyệt Nguyệt nói chuyện thật lâu, Hàn Nguyệt Nguyệt lắng nghe từng cái, cùng ném qua cơm trưa, sau đó mới ra về.

“Tiểu thư, nhị tiểu thư đến đây” , Hàn Thanh Tư tới làm gì, không phải tìm đến tra đi, tuy không cùng nàng tiếp xúc quá, nhưng là có người mẹ như thế tất có nữ nhân thể này, xem Đại phu nhân như vậy, liền biết không phải kẻ dễ bắt nạt.

“Biết rõ, ta cái này đi” , Hàn Nguyệt Nguyệt ở nhà thường không chú ý quần áo chính mình , hiện tại chỉ mặc toàn thân bạch sắc áo choàng, tóc thoảng vãn lên, cái gì trang sức đều không có mang, trên mặt cũng là sạch sẽ .

“Để cho nhị tiểu thư đợi lâu, không biết có gì muốn làm?” Hàn Nguyệt Nguyệt vào cửa, chỉ thấy Hàn Thanh Tư ngồi ở trong phòng khách, phía sau đi theo hai cái nha hoàn, này Đại phu nhân dáng vẻ không tính xuất sắc, nhưng là này Hàn Thanh Tư lại là một mỹ nhân khó có được.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tiến vào, Hàn Thanh Tư nhìn chằm chằm vào, mấy ngày hôm trước nàng thấy quá Hàn Nguyệt Nguyệt liếc mắt một cái, cũng bắt giác thấy được có bao nhiêu xinh đẹp, đúng là hiện tại, toàn thân quần áo áo bào trắng, trên người không mang bất luận trang sức gì, trên mặt cũng không trang điểm, đến làm cho người ta có một loại cảm giác không ăn khói lửa nhân gian

.

“Tỷ tỷ vừa tới, muội muội như thế nào có thể không tới bái phỏng một phen” , là Hàn Nguyệt Nguyệt đoạt đi toàn bộ của nàng , địa vị, hôn nhân nàng hết thấy đều không có, trong lòng đều đã bắt đầu vụn vỡ, nhưng là trên mặt vẫn lại là một bộ mỉm cười đẹp ngọt ngào.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, “Làm phiền nhớ đến , không biết nhị tiểu thư hôm nay lại đây, cho nên không có chuẩn bị, , , , ” , Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không rêu người mang điểm tâm, hai người câu có câu không nói xong, Hàn Nguyệt Nguyệt không muốn cùng nàng có cái gì liên lụy.

Mấy ngày nay phổ lớn ngõ nhỏ đều đang thảo luận chuyện hôn nhân của tể tướng phủ cùng Vân vương , vốn tất cả mọi người cho rằng vị trí Vân vương phi là Hàn Thanh Tư, ai biết nửa đường nhảy ra cái Hàn Nguyệt Nguyệt , mọi người mới nhớ tới Hàn Tể tướng năm đó cưới hỏi đẳng hoàng đích thị Hoàng gia dòng chính nữ, kia vị trí trưởng nữ của Hàn gia đương nhiên rơi vào trên người Hàn Nguyệt Nguyệt .

Tháng giêng mừng sáu, sáng sớm trên đường liền đầy ắp người, tất cả mọi người tò mò thái độ của Vân vương luôn không gần nữ sắc đối với cuộc hôn nhân này, cho nên nghe được là ngày mừng sáu Vương Phủ hướng tể tướng phủ mang sinh lễ, tất cả mọi người tò mò nghĩ muốn nhìn một lần sinh lễ này.

Đương một gánh lại một gánh mang tới tướng phủ, khi đó tất cả mọi người bị hoa mắt, chỉ là thượng đẳng tơ lụa đều đã vài chục rương, trời ạ, đây là lần đầu tiên thấy sinh lễ liền nhiều thứ như vậy .

Đại phu nhân là đương gia chủ mẫu của Hàn gia , những thứ này tự nhiên là do nàng xử lý, đương xem vừa thấy xuất hiện tại trước mặt nàng, khi đó trong lòng lại càng không thoải mái, nếu không có Hàn Nguyệt Nguyệt xuất hiện, hiện tại toàn bộ đều là của nữ nhân nàng.

Bà mới đem danh mục quà tặng đưa cho Đại phu nhân, Đại phu nhân mở ra đảo qua một lần, tròn vẹn ba tờ giấy quà tặng, trong lòng càng ngày càng không thoải mái, đúng là người Vương Phủ còn đang tại đây, không dám phát huy.

“Này hai cái ma ma là Vương gia đặc biệt phái tới dạy lễ nghi , này sinh lễ cũng đều tại đây , lại vẫn thỉnh Hàn phu nhân nói ngày sinh tháng đẻ của tiểu thư cho lão nô, ngày thành thân mới nhanh có thể định ra” , những thứ này ma ma cả đám đều không phải kẻ dễ bắt nạt, mà đại tiểu thư không phải Hàn phu nhân sinh ra, hôn sự nhất định không để bụng, mà đại tiểu thư ngày sau đúng là chủ tử các nàng , như thế nào có thể làm cho người ta cho khi dễ , cho nên mới phái hai ma ma tới nhìn chăm chăm, có các nàng ở đây, những người này cũng không dám thế nào.

“Xem, ta đều đã vội vàng hồ đồ , ma ma ngồi xuống trước uống chén trà, ta cái này kêu là người đi lấy” , Đại phu nhân không dám đắc tội người Vương Phủ , đành phải vui tươi hơn hớn hờ mặt tươi cười, nàng không nghĩ tới Vân vương sẽ coi trọng việc hôn nhân này như vậy .

Vương Phủ ma ma, Hàn Nguyệt Nguyệt không dám thất lễ, để cho Tô ma ma an bài chỗ ở, mỗi ngày đều nghe hai vị ma ma thay phiên dạy nàng học, cái gì phụ nhân chi đạo a, cái gì cung trung lễ nghi, tuy cực kỳ phiền, nhưng là Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn là cực kỳ thật sự nghe, hai vị là lão nhân của Vương Phủ , ngày sau nhất định có chỗ cần đến các nàng , không thể đem người ta đắc tội .

Qua vài ngày, ngày đại hôn định tiếp xuống, định tại trung tuần tháng sáu, Hàn Nguyệt Nguyệt mỗi ngày đều ở trong sân, bất quá buổi tối liền không an tĩnh giấc như thế .

“Tiểu thư, phu nhân dẫn người vội tới làm giá y” , Trúc Thanh đứng ở ngoài cửa nói, Hàn Nguyệt Nguyệt đang luyện chữ, bị quấy rầy trong lòng rất không thoải mái.

Hàn Nguyệt Nguyệt để bút xuống, “Biết rõ, ta cái này đi” , có người Hoàng gia cùng người Vương Phủ ở đây, Đại phu nhân thật không dám tới cửa tìm nàng phiền toái, chỉ là không ai tại thời điểm thích nói chút không tốt nói, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ là cười cười, không để ý đến.

Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới phòng khách chỉ thấy Đại phu nhân ngồi ở ghế chủ vị , lập tức đi vào, “Nữ nhân bái kiến mẫu thân, ” , Đại phu nhân khoát tay, trên mặt có phần không kiên nhẫn, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt nàng tâm liền có điểm run sợ.

“Đứng lên đi, đây là sư phó của Hồng Tú lâu , hôm nay vội tới làm giá y cho ngươi ” , Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy, xem qua đứng ở một bên hai người, Hồng Tú lâu là tú lâu có vẻ nổi danh ở kinh thành, quan gia tiểu thư đều là ở nơi đó làm y phục.

“Làm phiền mẫu thân lo lắng, giá y nữ nhân sớm chuẩn bị tốt , chỉ là còn không có tới kịp cùng mẫu thân nói tiếng, thật sự là nữ nhân lơ là, lại vẫn để ấu thân một chuyến tay không” , nàng mới nhìn không tới y phục của Hồng Tú lâu , giá y là áo cưới của nữ nhân áo , cả đời chỉ mặc một lần, đương nhiên là muốn tốt nhất, đẹp nhất .

“Cái gì? Giá y đều đã chuẩn bị tốt , , ” , nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Đại phu nhân trong lòng một đoàn hỏa, vừa mới chuẩn bị mở miệng, chỉ thấy Vương Phủ ma ma đứng ở một bên, đành phải đem lời đến bên miệng nuốt xuống.

Thay đổi khuôn mặt, khẩu khí phóng nhu, “Nếu xong rồi để ta nhìn xem, cô nương gia cả đời liền một lần như vậy, cũng không thể qua loa ” .

” Thừa mẫu thân, giá y chỉ là tại Thiên Hương lâu thợ may điểm làm theo yêu cầu, khả năng vẫn cần một đoạn thời gian mới có thể hoàn thành, khi nào giá y đưa tới, nữ nhân nhất định trước tiên đưa mẫu thân xem ” , Thiên Hương lâu thợ may điểm, bình thường một bộ y phục phổ thông đều phải hơn năm mươi lượng, này giá y chẳng phải là muốn trên trăm lượng? Nha đầu kia tuyên bố là muốn đối nghịch nàng, chuyện lớn như vậy cũng không cùng nàng nói một tiếng.

“Thiên Hương lâu thợ may điểm? Kia tiêu bao nhiêu bạc a, của người đồ cưới ta đều đã thao nát tâm, chuyện lớn như vậy không cùng ta thương lượng một phen” , một bộ giá y liền muốn tiêu nhiều bạc như vậy, nàng cho rằng tướng phủ là mở ngân hàng tư nhân a.

Đứng ở một bên ma ma nghe được Đại phu nhân nói, trong lòng có chút không thích, Vương Phi các nàng tự nhiên muốn mặc giá y đẹp nhất , Vương Phủ cho sinh lễ kia đúng là một bút số lượng không nhỏ , như thế nào ngay cả đồ cưới cũng không đầy đủ.

Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng cười lạnh, vì nàng quan tâm đồ cưới? Sợ là ngày đêm quan tâm như thế nào nuốt vào sinh lễ kia đi, “Là nữ nhi sơ suất , mấy ngày hôm trước ma ma bồi nữ nhân ra ngoài đi dạo phố, vừa lúc đi dạo đến Thiên Hương lâu thợ may điểm bên kia, thấy y phục xinh đẹp, nữ nhân liền định ra rồi, tiền đặt cọc đã giao phó, khi nào y phục đưa tới lại giao tiếp, nữ nhân đang lo như thế nào mở miệng với mẫu thân, nếu mẫu thân hỏi, kia nữ nhân nói luôn, mẫu thân cũng có cái suy xét” .

“Này giá y vốn là muốn một ngàn lượng, nữ nhân sợ quá quý , nhưng là ma ma nói đây là cùng với Hoàng gia kết thân, giá y không thể quá tùy tiện, đắt thì đắt thật, may mà hình thức đẹp, cho nên nữ nhân thanh toán năm mươi lượng làm tiền đặt cọc, còn lại chín trăm năm mươi lượng khi y phục đưa tới khi đó lại trả” , nghe được vừa thấy giá y một ngàn lượng, người không biết chuyện đều đã hít vào một hơi, này giá y là nam vàng hay là tương khảm ngọc , nếu quý như vậy, đây chính là bọn hán lần đầu tiên nghe được giá y có giá trên trời như vậy a.

Đại phu nhân mặt đều nhanh khí tái rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt vẻ mặt vô tội, này quả thật là Vương Phủ ma ma nói như vậy a, nàng lại không nói dối, bất quá là chính nàng ta đem y phục bán cho chính mình để cho người khác trả tiền bạc thôi.

“Mẫu thân có phải hay không sinh khí? Nguyệt Nguyệt cũng biết một ngàn lượng quá quý, nếu là mẫu thân không thích, kia Nguyệt Nguyệt đi thôi lui là được” , Hàn Nguyệt Nguyệt một đôi ánh mắt thương cảm , cẩn thận nhìn sắc mặt Đại phu nhân .

“Đại tiểu thư không cần lo lắng, Vương gia nói qua không thể ủy khuất Đại tiểu thư, toàn bộ chỉ cần Đại tiểu thư vui vẻ là được, thật sự không được, lão nô về Vương Phủ lấy bạc là được” , Đại phu nhân còn không có mở miệng, một bên ma ma đã nói , đem Đại phu nhân khí một hồi đỏ một hồi xanh .

“Ma ma nhiều lo lắng, nhà gái giá y như thế nào có thể để cho nhà trai bỏ ra, nếu định ra là được, đợi y phục đưa tới nói với ta một tiếng” , cất bước Đại phu nhân, Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Như Ngọc trở về phòng cười to một phen, nghĩ muốn cho nàng là quả hồng mềm mà nắn, không có cửa đầu.

“Tiểu thư, người thật giỏi, đem Vương gia nhắc lên, cho nàng mười cái lá gan bọn ta không dám không ra tiền bạc, lần này nhưng lại kiếm lớn ” , Như Ngọc cao hứng nói, giá y quả thật là ở Thiên Hương lâu làm , chẳng qua là tiểu thư tự mình thiết kế lấy đi cho Tô nương các nàng làm mà thôi.

“Nhỏ tiếng chút” , Hàn Nguyệt Nguyệt nhắc nhở đến, Như Ngọc lập tức chặn miệng, nàng cao hứng đã quên, nơi này cũng không phải là Hoa Mai trang.

Đảo mắt đến tháng ba , trời dần dần biến ấm, Hàn Nguyệt Nguyệt nằm ở trong viện phơi nắng, ngày hôm đó đều nhanh đem người quét mốc meo , hi vọng nhanh đến tháng sáu, đã bãi đường, là có thể đem Mạnh Dịch Vân quai đi chơi.

Tuy nói trước khi thành thân hai người tốt nhất không cần gặp mặt, nhưng luôn luôn chống không lại nỗi nhớ trong lòng , Mạnh Dịch Vân thường xuyên vụng trộm nửa đêm chạy tới xem nàng, nàng ngẫu nhiên ngủ không được cũng chạy đi tìm Mạnh Dịch Vân, biến thành hai người giống như yêu đương vụng trộm .

“Tiểu thư, nhị tiểu thư phái người nói là ngày mai mời người cùng đi du hồ” , Như Ngọc nói, Hàn Thanh Tư đã tới vài lần, bất quá Hàn Nguyệt Nguyệt chẳng muốn ứng phó, mỗi lần đều rất không khách khí, như

thể nào còn có thể lại vẫn mời nàng du hồ.

“Biết rõ” , mặc kệ thể nào vẫn đi là tốt, dù sao nàng cũng đang sầu không có gì lấy cớ đi chơi a, cơ hội nếu đưa lên cửa nàng phải lợi dụng thật tốt a.

Ngày hôm sau ném qua điểm tâm, Hàn Thanh Tư liền phái người tới thúc giục, Hàn Nguyệt Nguyệt toàn thân y phục màu vàng nhạt , trên đầu cắm mấy cây trâm, mang theo Như Ngọc cùng Trúc Thanh hai người hướng đại môn đi.

Từ khi biết mẫu thân thích mặc y phục màu vàng , Hàn Nguyệt Nguyệt gần đây cũng thường xuyên mặc y phục màu vàng , mỗi lần thấy khuôn mặt kinh hách của đại phu , nàng cảm thấy rất thoải mái .

“Tỷ tỷ hôm nay thật xinh đẹp” , thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tới, Hàn Thanh Tư lập tức tiến lên nói.

“Nào dám cùng muội muội so với, hôm nay muội muội xinh đẹp làm hoa cũng thấy xấu hổ ” Hàn Thanh Tư toàn thân hồng nhạt , thêm nữa khuôn mặt không sai, trái lại xinh đẹp làm cho người ta không thể tách rời mắt, nghĩ muốn khi đi ra, Hàn Nguyệt Nguyệt đến có vẻ mặc rất nhiều.

Bị Hàn Nguyệt Nguyệt khen như vậy , Hàn Thanh Tư then thùng đỏ hồng mặt, “Tỷ tỷ đây là chọc ghẹo ta a” , Hàn Nguyệt Nguyệt mặc kệ, thuận tiện hừ vài câu, liền chui vào cổ kiệu.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở trong khoang thuyền, từ cửa sổ nhìn cảnh sắc phía bên ngoài , cổ đại nữ tử liền là phiền toái, ra ngoài ngoạn chơi vẫn còn không có thể lộ diện, trái lại Hàn Thanh Tư vẻ mặt vui vẻ nhìn bên ngoài.

“Trên thuyền là tiểu thư của Hàn tướng phủ ?” Nghe được có người hỏi, nha hoàn của Hàn Thanh Tư nhanh nhay ra ngoài xem, chỉ nghe đến hàn huyền vài câu, liền vén rèm lên tiến vào.

“Tiểu thư, là Lý tiểu thư cùng Trần tiểu thư hôm nay cũng tới du hồ, không nghĩ tới có thể bên ngoài gặp phải, cho nên phải người tới mời tiểu thư qua cùng nhau du hồ” , Hàn Thanh Tư trên mặt lộ ra vui vẻ che dấu không xong , “Thật sự, thật tốt quá, chúng ta hiện tại liền qua đi” , đối với Hàn Thanh Tư đột nhiên mời nàng du hồ còn có hiện tại hưng phấn, Hàn Nguyệt Nguyệt không nghĩ muốn khổ nghĩ đều khó.

56. Chương 54 : Quan Gia Tiểu Thư

“Tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau đi qua đi, Lý tiểu thư cùng Trần tiểu thư rất tốt ” , Hàn Thanh Tư đối Hàn Nguyệt Nguyệt nói.

“Ta cùng hai vị tiểu thư không quen, đi chỉ làm mất hưng trí của mọi người , muội muội cứ đi thôi, ta ở trên thuyền xem một lúc rồi trở về ” , Hàn Nguyệt Nguyệt không muốn cùng những tiểu thư yếu điệu này tiếp xúc, huống chi hôm nay đến cùng có phải trùng hợp hay không vẫn còn không nhất định a.

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói không đi, Hàn Thanh Tư lập tức nóng nảy , “Chúng ta cùng tới, ta sao có thể để một mình tỷ tỷ ở đây, chúng ta cùng đi đi, gặp nhau chào hỏi một chút thôi là được” , hôm nay nàng đúng là hao phí tâm tư rất lớn.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn ra ngoài, chỉ thấy một chiếc thuyền lớn tựa vào bờ biển, trên sàn tàu còn có hai nam tử đang đứng , trong lòng có chút không thoải mái, “Muội muội vẫn nhanh chút đi thôi, ta từ trước đến nay thích thanh tĩnh quen rồi, không có gì đáng ngại, nếu có cơ hội mà nói sẽ cùng hai vị tiểu thư gặp mặt” .

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Hàn Thanh Tư đành phải một người lên chiếc thuyền lớn kia, Hàn Nguyệt Nguyệt cười lạnh một phen, cùng nàng chơi thủ đoạn, vẫn còn thiếu kinh nghiệm.

“Thanh Tư, sao chỉ có một mình người, Hàn Nguyệt Nguyệt đâu ?” , các nàng đều nghe nói , vốn Thanh Tư cùng với Vân vương thành thân, thật tốt một đôi trai tài gái sắc, nhưng là nửa đường nhảy ra Hàn Nguyệt Nguyệt, làm Hàn Thanh Tư mất hết tất cả, các nàng đối Hàn Nguyệt Nguyệt cũng nảy sinh địch ý.

“Hừ, nhỏ tiếng chút, bị người khác nghe qua không biết còn tưởng rằng ta đối tỷ tỷ không ra gì” , Hàn Thanh Tư nghiêm mặt, trong lòng tính toán như thế nào đem Hàn Nguyệt Nguyệt sang đây.

Lý Tuệ Phân lôi Hàn Thanh Tư kéo đến bên cạnh bàn ngồi xuống, trên mặt mỉm cười, “ Ta biết người có lòng tốt, mới có thể bị người khi dễ đi, hôm nay có chúng ta ở đây, người sợ cái gì” .

Hàn Thanh Tư mặt đỏ hồng, “ Ta biết các người rất tốt với ta, chỉ là nàng dù sao cũng là tỷ tỷ của ta, toàn bộ đều là ta nên trả lại cho nàng” , thấy bộ dáng này của Hàn Thanh Tư, Trần Tú Mỹ lắc đầu, “Người sao mà ngu như vậy a, người mới đúng là Hàn gia dòng chính nữ, nàng chỉ là nửa đường mới xuất hiện, ai biết có phải là thật , huống chi lại là thời điểm Hoàng thượng tứ hôn , là nàng đoạt những thứ nguyên bản thuộc về người , người còn giúp nàng nói chuyện” .

“Hiện tại nói những thứ này còn có tác dụng gì, gả cho Vương gia cũng không phải ta” , rất không cam tâm, vốn cho là Vân vương có thể không kháng chỉ là sai lầm rồi, ai biết hẳn lại coi trọng như thế, nếu không phải Hàn Nguyệt Nguyệt, thì vị trí Vương Phi là của nàng mới đúng.

“Nàng không phải là từ nông thôn đến , làm sao có thể xứng với Vân vương? Vân vương mười hai tuổi liền tiến quân đội, mười bốn tuổi ở sa trường giết địch, mười sáu tuổi lập công lớn, mười tám tuổi đã bị phong vương, bộ dáng anh tuấn, trong phủ lại không thiếu thị, ngày sau khẳng định là nam tử chung tình, người là tài nữ mà mọi người công nhận , chỉ có người mới có thể xứng đôi Vân vương, nàng Hàn Nguyệt Nguyệt tính cái gì” , Lý Tuệ Phân vô lễ nói, Vân vương tuy lãnh khốc, nhưng là các nàng công nhận là mỹ nam.

” Các người đừng đùa cợt ta, không nói những thứ này , hôm nay thời tiết tốt như vậy, chúng ta nên vui vẻ mới đúng, rất không dễ dàng đi một chuyến” , Hàn Thanh Tư cười nói.

“Đúng vậy a, ca ca ta cùng Hường công tử cũng đến đây, Tuệ Phân, người nên nắm chắc cơ hội a, ta quần ca ca ta đã lâu, hẳn mới nguyện ý theo giúp ta đi đó ” , Trần Tú Mỹ vui tươi hơn hớn nói, Lý Tuệ Phân thích Trần Hiền, các nàng cũng đều biết .

Lý Tuệ Phân then thùng chuyển tới một bên, “ Chỉ biết trêu ghẹo ta, ngày nào đó nếu là người cũng có người thích , xem ta nói người như thế nào” , Hàn Thanh Tư cùng Trần Tú Mỹ đều cười cười, “Ta không phải giúp người sao, sao lại nghĩ ta thành người xấu” .

” Ta không nói chuyện với các người ” , Lý Tuệ Phân cố ý tức giận nói, nàng biết Trần Hiền sẽ đến, cho nên hôm nay cố ý ăn mặc thật đẹp .

Đột nhiên thuyền lay động , mấy người hướng boong tàu đi đến, “Sao lại thế này?” , Trần Tú Mỹ đi đến bên cạnh Trần Hiền hỏi.

“Hình như là đụng vào thuyền của người ta, ta đi xem” , mấy người thấy Trần Hiền tránh ra, tò mò cũng đi theo sau đi đến bên kia boong tàu.

Hàn Nguyệt Nguyệt bị hoảng làm đổ chén trà, trong lòng rất không thoải mái, không thấy thuyền nàng đứng ở nơi này a, lại vẫn cố ý đụng vào, “Trúc Thanh, người ra xem sao lại thế này?” .

“Xấu hổ cô nương, đụng vào thuyền của các người, không có việc gì đi?” , Trần Hiền thấy một cái nha hoàn từ trong thuyền đi ra, lập tức nói, Trúc Thanh ở bên cạnh lão phu nhân hầu hạ lâu như vậy, liếc thấy công tử này là người không đơn giản , trên mặt lập tức mỉm cười.

“Không có việc gì, công tử đa lễ , chúng ta phải về trên bờ, mong công tử kêu người lái thuyền của các người tránh ra chút” , thuyền của mình nhỏ, nếu là thuyền lớn không tránh ra, làm sao trở lại bờ .

“Trúc Thanh? Sao lại thế này?” , Hàn Thanh Tư nhìn thấy lập tức tiến lên hỏi, “Người nhận thức vị cô nương trên thuyền này ?” , Hàn Thanh Tư xấu hổ gật đầu, “Trong thuyền là tỷ tỷ ta, chúng ta cùng nhau du hồ , vừa rồi đụng tới thuyền của các người, vốn nghĩ muốn cùng đi du hồ, nhưng là tỷ tỷ thích thanh tĩnh, cho nên không đến đây” , Hàn Thanh Tư giải thích nói.

Trần Hiền nghe được là trưởng nữ vừa mới trở về của Hàn gia , hứng thú dâng lên, vị Đại tiểu thư này mới trở về, hiện tại đúng là đại hồng nhân, vẫn không có cơ hội nhìn thấy, hôm nay trùng hợp lại gặp phải .

“Nguyên lai là Hàn gia Đại tiểu thư, tại hạ Trần Hiền, thất lễ ” , Hàn Nguyệt Nguyệt ở trong khoang thuyền nghe được bên ngoài nói, không khỏi bội phục ý niệm của Hàn Thanh Tư, một điểm cơ hội cũng không

buông tha.

“Công tử đa lễ , Nguyệt Nguyệt hôm nay có chút mệt mỏi, không tiện gặp khách, mong công tử đừng trách, Trúc Thanh, thuyền sao còn không đi?” Nàng hiện tại là nữ tử đang đợi gả , nếu hiện tại cùng nam nhân gây ra chuyện gì mà nói thật phức tạp .

“Hôm nay thời tiết tốt như vậy, Hàn tiểu thư lại muốn đi về, chẳng lẽ không muốn gặp Trần mỗ ?” , Hàn Nguyệt Nguyệt thật muốn một búng máu phun chết hẳn, người ta không muốn gặp người, người lại vẫn cố ý dây dưa .

“Trần công tử đừng nên hiểu sai, tỷ tỷ chỉ là không có thói quen gặp mặt người lạ mà thôi, ” Hàn Thanh Tư vội vã giải thích nói, mọi người không biết còn tưởng rằng nàng cực kỳ xứng chức muội muội a.

“Hàn Đại tiểu thư cái giá lớn như vậy, cũng không đem chúng ta để vào mắt, ca ca vẫn đừng nên cưỡng cầu ” , Trần Tú Mỹ vô lễ nói.

Lời nói này nghe thật chói tai, Hàn Nguyệt Nguyệt cau mày, nhóm người này quả nhiên là cá mè một lứa, “Nói như vậy , là lỗi của Nguyệt Nguyệt , ” , Như Ngọc vén rèm lên, Hàn Nguyệt Nguyệt đi ra, mọi người trên sàn tàu , trừ bỏ Hàn Thanh Tư, còn lại đều là lần đầu tiên gặp Hàn Nguyệt Nguyệt.

Thấy mọi người không nói lời nào, Hàn Nguyệt Nguyệt khó hiểu nhìn đối diện, Trần Tú Mỹ cùng Lý Tuệ Phân chỉ cảm thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không có bộ dáng xinh đẹp như Hàn Thanh Tư, quần áo mặc trên người cũng mộc mạc, khuôn mặt thật sự là chưa thấy qua , chỉ coi như thanh tú mà thôi, mà Trần Hiền cùng Hướng Minh Vũ đều xem chăm chú, chỉ cảm thấy nữ tử đối diện toàn thân tràn ngập một cỗ cảm giác tươi mát , tuy cách ăn mặc trên người không có gì đặc biệt, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác như một tiên tử không nhiễm bụi nhân gian .

“Tỷ tỷ chớ nên tức giận, nếu mệt mỏi chúng ta trở về là được” , Hàn Thanh Tư vẻ mặt sợ hãi nói, Lý Tuệ Phân đi lên phía trước, “Thanh Tư, người sợ làm chi? Nàng phải đi về khiến cho nàng trở về thôi, chúng ta đi chơi ” , Hàn Nguyệt Nguyệt nghe được Hàn Thanh Tư nói, có phần mất hứng, nàng khi dễ quá nàng sao? Không có a, bình thường cũng không thấy Hàn Thanh Tư sợ nàng a, hiện tại có người xem ở đây liền cầu lấy phiếu thương cảm ? Để ọi người tưởng rằng nàng đoạt đi toàn bộ của nàng, hơn nữa còn là một người tỷ tỷ dã man không hiểu chuyện ?

“Lý tiểu thư nói gì vậy, mọi người có duyên đụng tới thì cùng đi, làm sao lại để cho Đại tiểu thư đi trước” , nghe được Trần Hiền mở miệng, Lý Tuệ Phân không dám nói thêm gì.

“Nếu Hàn tiểu thư không giận, có thể cùng chúng ta du hồ hay không ?” , Trần Hiền nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Có thể đi cùng mọi người là vinh hạnh của Nguyệt Nguyệt , có gì mà không cam lòng” , người đều nói là hãnh diện , có thể không nể mặt người sao?

Như Ngọc đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt lên thuyền lớn, Hàn Thanh Tư giới thiệu mọi người với nhau, mới đem nhân hân phận của nàng nói rõ ràng .

“Nghe nói trước Hàn tiểu thư một mực ở trên núi học sư?” , Hướng Minh Vũ vẫn không mở miệng hỏi, bọn hắn rất tò mò.

“Không phải học cái gì, chỉ là thân thể so với người bình thường yếu chút, ở trên núi không khí tốt hơn thôi” , Hàn Nguyệt Nguyệt thản nhiên nói.

“Hàn cô nương thực khiêm tốn, nói một chút về núi đó, xem chúng ta có ai biết không” , Trần Tú Mỹ cùng Lý Tuệ Phân trao đổi ánh mắt.

“Đúng vậy a, Hàn tiểu thư nói đi” .

“Bất quá là một ngọn Tuyết Sơn bình thường thôi, có nói thì mọi người cũng không biết, hôm nay mọi người khó có được cùng nhau du hồ, nên thưởng thức cảnh đẹp mới đúng” , đương sự nói như vậy, mấy người khác cũng không tiện mở miệng.

“Tỷ tỷ tâm tình không tốt sao?” , Hàn Nguyệt Nguyệt đứng ở trên sàn tàu, nghe được Hàn Thanh Tư nói xoay người, “Vì cái gì hỏi như vậy?” Trên mặt nàng chẳng lẽ có ghi ta rất không vui vẻ sao? Để làm chi luôn hỏi.

“Tất cả mọi người ở trong khoang thuyền, tỷ tỷ một người ra đây, ta cho rằng tỷ tỷ không vui a?” Hàn Thanh Tư đi đến bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt .

“Nguy hiểm, đừng hướng về trước ” , trên thuyền này không có lan can, thấy Hàn Thanh Tư đứng ở bên cạnh, Hàn Nguyệt Nguyệt nhắc nhở.

“Tỷ tỷ, đều là ta sai, van cầu người đừng như vậy a, về sau ta không tranh đoạt mọi thứ với người , tỷ tỷ, van cầu người” , Hàn Thanh Tư đi đến đầu thuyền, quay đầu cười nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt la lớn, Hàn Nguyệt Nguyệt cả kinh, nha đầu kia muốn làm thôi, thấy Hàn Thanh Tư xoay người chuẩn bị nhảy xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt mới phản ứng kịp, thần tốc tiến lên bắt lấy cánh tay Hàn Thanh Tư, dùng lực kéo lên trên, Hàn Thanh Tư ngã vào trên sàn tàu, mở to mắt, Hàn Nguyệt Nguyệt không thấy nữa.

Bên trong mấy người nghe được thanh âm vội vàng đi tới, chỉ nghe thấy tiếng có gì đó rơi xuống nước , trên sàn tàu chỉ có Hàn Thanh Tư ngồi dưới đất, Như Ngọc, Trúc Thanh lập bổ nhào vào bên cạnh thuyền , “Tiểu thư, tiểu thư, người ở đâu, mau ra đây a” , hai người la lớn, mọi người phía sau mới kịp phản ứng.

“Sao lại thế này?” Trần Hiền cùng Hương Minh Vũ đi đến bên cạnh thuyền , chỉ thấy mặt nước đã khôi phục bình tĩnh, không thấy bóng dáng Hàn Nguyệt Nguyệt , Trần Tú Mỹ chạy đến bên cạnh Hàn Thanh Tư hỏi.

“Trúc Thanh, người đi lên bờ tìm người tới hỗ trợ, ta nhảy xuống tìm xem” , Trúc Thanh còn không có mở miệng, Như Ngọc đã nhảy xuống, tiểu thư hiện tại rất nguy hiểm, Trúc Thanh đứng dậy trừng mắt nhìn những người trên thuyền, chạy đến phía sau cũi thuyền nhỏ nhảy tới, những người trên thuyền không đáng tin cậy, hiện tại nàng chỉ có thể đi lên bờ tìm người chèo thuyền hỗ trợ.

“Chính nàng ta nhảy xuống , không phải ta, không phải ta” , Hàn Thanh Tư một bên vừa khóc vừa nói , “Thanh Tư, không có việc gì, đừng khóc a” , Trần Tú Mỹ cùng Lý Tuệ Phân an ủi, các nàng thật đã quên có người rơi xuống sông .

“Ta đi kêu người xuống tìm” , hiện tại còn không có nổi trên mặt nước, Trần Hiền có chút lo lắng, nếu là mất mạng có thể phiền toái , hơn nữa còn là Vương phi chưa qua cửa của Vân vương .

57. Chương 55 : Rơi Xuống Nước

“Tiểu thư, làm ta sợ muốn chết” , Như Ngọc mới vừa nhảy xuống, đã bị Hàn Nguyệt Nguyệt lôi kéo lặn dưới đáy thuyền , phía trên mọi người căn bản không có khả năng phát hiện.

“Suyt, nhỏ tiếng chút, người kéo ta đến trên bờ đi” , Hàn Nguyệt Nguyệt lấy ra một viên thuốc, muốn hại nàng, không có cửa đâu, “Tiểu thư, nguyên lai người sớm chuẩn bị trước ” , Như Ngọc thấy viên thuốc kia của Hàn Nguyệt Nguyệt , há to mồm.

“Thuốc này ăn vào sẽ giống như là bị sặc nước mà ngắt đi, những lang băm sẽ không tìm ra nguyên nhân được , sau khi trở về, người đem sự tình làm âm ỉ lên biết không?” , Như Ngọc gật gật đầu, thấy có mấy con thuyền hướng bên này đi tới, Hàn Nguyệt Nguyệt đem viên thuốc nuốt vào.

“Chúng ta ở bên này, , người tới , cứu mạng a” , Như Ngọc một tay lôi kéo Hàn Nguyệt Nguyệt, hướng những con thuyền này bơi qua, nàng biết bơi là do tiểu thư dạy .

Mấy người chèo thuyền đem Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Như Ngọc kéo lên thuyền, thấy có một người bất tỉnh nhân sự, lập tức đem thuyền trở lại bờ , không khẩn trương tìm đại phu thì cô nương này sợ là mất mạng.

“Tiểu thư, người đừng làm ta sợ a, tiểu thư, hu hu, tỉnh tỉnh a, tiểu thư” , Như Ngọc ngồi ở bên người Hàn Nguyệt Nguyệt , liều mạng khóc, vào bờ, Trúc Thanh lập tức tiến lên, “Tiểu thư như thế nào?” .

“Tiểu thư nàng, , nàng, , ” Trúc Thanh thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nằm ở trên sàn tàu, trong lòng gấp đến độ đều nhanh khóc, “Nhanh đi mời đại phu a, nhanh, tiểu thư nhất định không có việc gì ” , bên cạnh người chèo thuyền lập tức chạy đi tìm đại phu.

“Cô nương, đại phu đến đây, nhanh để cho đại phu nhìn một cái” , từ thuyền lớn mấy người chạy tới nhìn thấy tình huống này, trong lòng có chút sợ hãi, nếu hôm nay Hàn Nguyệt Nguyệt tắt thở tại đây, bọn hắn nhất định thoát không được quan hệ, Hàn Thanh Tư thần tình sợ hãi, bất quá trong lòng vẫn là có phần vui sướng khi người gặp họa, nếu là Hàn Nguyệt Nguyệt thật sự đã chết, phụ thân nhất định không đành lòng đem nàng gả ra ngoài , kia đến lúc đó nàng lại có thể làm đại tiểu thư của Hàn gia .

“Đại phu, tiểu thư nhà ta như thế nào?” , Trúc Thanh sốt ruột hỏi, đại phu trán có chút mồ hôi, lắc đầu, “Sợ là không được, thừa dịp còn có khí, khẩn trương mang về nhà lo hậu sự” , thật đáng tiếc một cô nương còn trẻ như vậy .

“Hắn không , tiểu thư nhà chúng ta còn sống , người nói linh tinh cái gì , Như Ngọc, nhanh đưa tiểu thư về nhà, chúng ta đi tìm ngự y” , Trúc Thanh bên cạnh vừa khóc vừa nói , tuy nàng cùng tiểu thư không lâu, nhưng là tiểu thư đối với các nàng đều rất tốt, mà lão phu nhân đặc biệt từng phân phó nếu là tiểu thư xảy ra chuyện, nàng nhất định khó giữ được cái mạng nhỏ này .

“Sao lại thế này? Tiểu thư làm sao vậy?” , thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ướm sừng nằm ở trên giường, mấy ma ma lập tức tiến lên.

“Ma ma, trước đừng hỏi nhiều như vậy, cứu mạng quan trọng hơn, Trúc Thanh, kêu người chuẩn bị nước ấm, Ngân Nguyệt, Kim Thu các người đổi y phục sạch cho tiểu thư ” , vài người không dám thất lễ, lập tức động thủ, Như Ngọc đi đến phía trước mấy cái ma ma , đình một tiếng quỳ trên mặt đất.

” Mệnh của tiểu thư bây giờ ở trên tay các vị ma ma , mong các vị ma ma nhất định phải cứu tiểu thư” Như Ngọc một bên khóc một bên dập đầu, Tô ma ma lập tức đem Như Ngọc nâng dậy tới, “Người đừng vội, chúng ta đi gọi người đến” , Mạn ma ma lưu lại, Tô ma ma lập tức về Hoàng phủ, hai ma ma của Vương Phủ thấy Vương Phi tương lai như vậy, trong lòng cũng là vạn phần lo lắng, nếu là Vương Phi có chuyện không hay xảy ra, bọn hắn khẳng định sống không quá ngày mai.

“Đại phu giờ này sao còn không có tới?” , Kim Thu cùng Ngân Nguyệt giúp Hàn Nguyệt Nguyệt đổi y phục, cả khăn trải giường ẩm ướt cũng đổi xuống, nhưng là còn không thấy đại phu tới, sốt ruột hỏi, “Ta ra cửa nhìn xem” , Trúc Thanh lập tức hướng trong viện đi đến.

“Tiểu thư như thế nào?” , Đại phu nhân phía sau đi theo hai đại phu, nhìn thấy Trúc Thanh lập tức tiến lên hỏi, nàng vừa rồi nghe nói Hàn Nguyệt Nguyệt rơi xuống nước bất tỉnh nhân sự, trong lòng là thống khoái nói không nên lời, vì muốn nhìn xem hư thực, lập tức kêu người mời hai đại phu lại đây nhìn xem.

“Đại phu, mau đi xem một chút tiểu thư nhà chúng ta” , Trúc Thanh không để ý Đại phu nhân nói, lập tức lôi kéo hai đại phu đi vào trong phòng, Đại phu nhân thấy thế, trong lòng cười lạnh một phen, đợi tiểu nha đầu kia đã chết, xem nàng như thế nào thu thập mấy cái nha hoàn này.

“Đại phu, như thế nào?” Mấy nha hoàn lo lắng hỏi, hai đại phu thay phiên vì Hàn Nguyệt Nguyệt bắt mạch, trán đều đã đổ mồ hôi, lắc đầu, “Tại hạ y thuật không tinh, vẫn là mời người khác inh hơn đi” .

Nếu theo đạo lý chìm mà nói, thì trong ngực phải có nước, ở trong khoảng thời gian ngắn tắt thở mới đúng, nhưng là Hàn tiểu thư ngực cũng không có nước, mà còn từ bờ sông đến Hàn phủ, thời gian nhanh nhất cũng cần phải một nén nhang , theo tình huống này Hàn tiểu thư sớm nên tắt thở , nhưng là thật kỳ quái Hàn tiểu thư tuy mũi không có hơi thở, bệnh trạng cũng không giống như rơi xuống nước chết đuối nhưng là mạch đập còn có mặc dù là mỏng manh , loại tình huống này bọn hắn chưa bao giờ thấy quá, cũng không biết xuống tay như thế nào.

“Như thế nào?” Đại phu nhân thấy đại phu thật lâu không có đi ra, lập tức đi vào trong phòng, nghĩ muốn xem, rốt cuộc “Không cần người giả hảo tâm, người chỉ mong tiểu thư chúng ta hiện tại xảy ra chuyện a, người ra ngoài, ” Như Ngọc đem Đại phu nhân ngăn ở ngoài cửa, hung hăng nói, không mượn cơ hội này hả giận, nàng sẽ ghen chết .

“Lớn mật, người một cái nha hoàn cũng dám nói với ta như vậy, người tới, đem nha đầu kia kéo ra ngoài đánh hai mươi đại bản cho ta ” , nàng đường đường Tể tướng phu nhân, lại bị một cái nha hoàn quát, thật sự là không đem nàng để vào mắt a, .

“Ta nói không đúng sao, nếu không phải Hàn Thanh Tư đem tiểu thư nhà chúng ta đẩy xuống sông, tiểu

thư sẽ không bị như vậy? Mẹ con các người cũng chẳng phải người có lòng tốt, chủ tử của ta không phải người, người không tư cách giáo huấn ta” , nàng mới không sợ a, trong khoảng thời gian này tiểu thư luôn kêu nàng chịu đựng, hiện tại rốt cục có thể báo thù .

“Cơm có thể ăn vậy, nói không thể nói loạn , còn muốn vu oan cho nữ nhi của ta, tiểu thư nhà người dạy bảo nha hoàn như vậy à, ngay cả chủ tử cũng không để vào mắt , ta thân là Hàn gia chủ mẫu, ta ngược lại nhìn xem ta có tư cách giáo huấn người hay không, người tới, kéo ra ngoài đánh, đánh thật mạnh cho ta” , Đại phu nhân đem Như Ngọc đẩy, liền có hai gia đình đem Như Ngọc kéo tới trong viện.

Như Ngọc lớn tiếng kêu la , nàng muốn cho tất cả mọi người của Hàn phủ đều nghe được, tiểu thư nói làm càng âm ỉ càng tốt, “Đại phu nhân, van cầu người , người buông tha tiểu thư nhà chúng ta đi, tiểu thư đã chỉ có một hơi , chịu không được , Như Ngọc nguyện thay tiểu thư đi tìm chết, chỉ cầu phu nhân có thể buông tha tiểu thư một mạng, ” , nghe được Như Ngọc nói, Đại phu nhân mặt đều đã tái đi rồi, nha đầu kia dám tạt nước bẩn lên thân nàng .

“Đánh, đánh chết cho ta, xem nàng còn miệng để nói linh tinh không” , trong phòng mấy cái nha hoàn nghe được tiếng kêu thảm thiết của Như Ngọc càng ngày càng yếu, lập tức quỳ đến bên chân Đại phu nhân , “Đại phu nhân, van cầu người , tiểu thư bây giờ sinh tử còn chưa biết a, người buông tha Như Ngọc tỷ đi, nàng chỉ là quá mức lo lắng , cho nên miệng mới không có chừng mực, van cầu người Đại phu nhân” , Trúc Thanh, Ngân Nguyệt cùng Kim Thu đều đã quỳ trên mặt đất.

Viên thuốc này Hàn Nguyệt Nguyệt uống vào phải ba ngày sau mới có thể tỉnh lại, cho nên hiện tại nàng hoàn toàn giống như người thực vật , hoàn toàn mất đi ý thức.

“Sao lại thế này?” Hoàng phu nhân nghe được Tô ma ma thông báo, lập tức phái người đi mời thái y chạy đến đây, nếu là bà bà cùng công công biết khẳng định sẽ chịu không nổi, cho nên nàng trước tiên đành phải tạm thời nói dối .

“Phu nhân, người tới vừa lúc, nhanh kêu ngự y vào xem tiểu thư, tiểu thư nhanh không được” , Trúc Thanh thấy Hoàng phu nhân đã tới, lập tức đứng dậy tiến lên nói.

“Mệnh thái y, mau đi xem một chút Đại tiểu thư như thế nào , ” Hoàng phu nhân không để ý Đại phu nhân đứng ở cửa, trực tiếp dẫn người vào phòng.

Sau đó, Tần Minh tự mình lại dẫn theo hai vị ngự y lại đây, Mạnh Dịch Vân nghe được ma ma thông báo, trong lòng hồi hộp một phen, đúng là quay đầu lại nghĩ , Nguyệt Nguyệt khinh công cao như vậy, không có khả năng tránh không được Hàn Thanh Tư, khẳng định là nha đầu kia lại ngoạn chơi cái gì rồi, vì phối hợp Hàn Nguyệt Nguyệt, Mạnh Dịch Vân đành phải phái Tần Minh dẫn theo ngự y tốt nhất trong cung đi qua, bày tỏ chuyện này hẳn rất trọng thị.

“Dừng tay, đều đi xuống, cãi nhau còn thể thống gì” , Hàn Diệu Văn từ phía sau đi đến , hẳn còn không có đi vào trong viện, liền nghe đến tiếng kêu thảm thiết của nha hoàn , trong lòng nộ khí nhất thời lại tăng , vừa rồi hẳn cùng mấy đồng nghiệp tại nhà Hoắc đại nhân thương lượng sự tình, nghe được gia đình báo lại nói Đại tiểu thư rơi xuống nước hôn mê bất tỉnh, lập tức cáo từ về phủ.

“Lão gia, người cuối cùng đến đây, trong viện này nha hoàn bình thường quá mức tùy hứng, cho nên trong mắt mới không có chủ” , thấy Hàn Diệu Văn đến đây, Đại phu nhân lập tức đi lên.

“Hồ nháo, hiện tại khi nào , người lại vẫn có tâm tư này” , nghe được ngữ khí tràn ngập tức giận của Hàn Diệu Văn, Đại phu nhân lập tức ngậm miệng lại.

Gia đình ngừng tay, Tiểu Cúc lập tức đi lên đỡ lấy, Như Ngọc ngồi phịch ở trên mặt đất, cắn răng, hôm nay đau, nàng một ngày nào đó sẽ trả lại gấp mười lần , ngẩng đầu nhìn hướng Hàn Diệu Văn, “Tướng gia, ta biết mười mấy năm qua tiểu thư không có ở bên cạnh ngài hầu hạ, phụ tử cảm tình không sâu, nhưng là tiểu thư dù sao cũng là cốt nhục của người , Như Ngọc van cầu người cứu tiểu thư, chỉ cần tiểu thư có thể sống, người kêu Như Ngọc làm cái gì đều có thể, van cầu người ” , Như Ngọc bên cạnh khóc nói.

Đại phu nhân gắt gao trừng mắt Như Ngọc, ngoan độc không thể nào lập tức bối, lộ da của nàng , nhưng là người của Hoàng phủ cùng Vương Phủ đang ở đây, nàng chỉ có thể nuốt lửa giận.

Hàn Diệu Văn cau mày, nha đầu kia hiện tại nói như vậy, không phải tuyên bố hẳn không thích nữ nhân này sao? Mọi người Hoàng phủ cùng Vương Phủ còn ở đây, “Người trước tiên đi xuống bôi thuốc, có việc đợi Đại tiểu thư tỉnh lại rồi nói” .

Hàn Diệu Văn bước vào phòng, Tần Minh trong lòng không thoải mái, vẫn lại là hành lễ “Tướng gia” , Hàn Diệu Văn khoát tay, “Tần thị vệ đa lễ” , hiện tại trọng yếu nhất là tình hình của Hàn Nguyệt Nguyệt

“Như thế nào?” , thấy cửa phòng mở ra, Hàn Diệu Văn lập tức hỏi, Mạn thái y đầu đầy mồ hôi, đây chính là Vương phi tương lai của Vân vương gia , nếu là có một chút sai lầm, bọn hắn đầu liền rơi, “Lập tức kêu người đi Thái Y Viện theo phương thuốc trên giấy mang tới đây, phải nhanh” , Hàn Diệu Văn lập tức kêu quản gia tự mình đi trước.

Hoàng phu nhân lưu mấy cái nha hoàn ở trong phòng hỗ trợ, chính mình đi ra, nàng thấy sắc mặt Hàn Nguyệt Nguyệt tái nhợt, mà trong mũi cũng không có hơi thở, toàn thân lạnh ngắt, giống như người chết , duy nhất còn lại chỉ có một chút mạch đập, thái y tùy thời đều có khả năng tuyên bố tử vong, tình huống lớn như vậy chính mình không dám làm chủ, đành phải phái người đi thông tri trưởng phu cùng hai đứa con trai.

“Trúc Thanh, tới cùng sao lại thế này, tiểu thư làm sao có thể biến thành như vậy?” Hoàng Dận thấy Trúc Thanh quỳ trên mặt đất vẫn khóc, trong lòng vội vã hỏi, Hoàng Duy Kiệt ngồi ở bên cạnh Hàn Diệu Văn , sắc mặt hai người cũng không khá hơn bao nhiêu.

“Dận Nhi, đừng kích động” , Hoàng phu nhân thấy nhi tử như vậy, lập tức nhắc nhở, Đại phu nhân sắc mặt lại càng không tốt, vừa rồi nha hoàn kia nói là Thanh Tư đem nha đầu kia đẩy xuống sông , tuy không có chứng cứ, nhưng là có người của Hoàng gia cùng Vương Phủ tại đây, lão gia khẳng định cấp cho họ câu trả lời thỏa đáng .

“Tử Thanh, đừng sợ, người hãy nói lại tất cả chuyện ngày hôm nay ra , chúng ta nhất định sẽ vì tiểu thư tìm công đạo ” , Hoàng phu nhân nói , “Đúng vậy a, nên đem sự tình từ đầu chí cuối nói rõ ràng , một câu cũng không có thể rơi rớt” , Thanh Tư tính tình từ nhỏ liền nhu thuận, thông minh, không có khả năng làm ra chuyện ngốc như vậy , nhất định là Hàn Nguyệt Nguyệt động tay chân.

58. Chương 56 : Ranh Giới Sinh Tử

Trúc Thanh không dám ngẩng đầu, quỳ dưới đất, đem những chuyện xảy ra trong ngày hôm nay toàn bộ nói ra, về mặt mỗi người diễn biến những sắc thái khác này, không ngờ Lý gia tiểu thư cùng huynh muội Trần gia lại, còn có Hường gia công tử, đều tiểu nhân như thế.

Đại phu nhân nghe Trúc Thanh nói các nàng ra ngoài, Hàn Thanh Tư ngã trên thuyền, Hàn Nguyệt Nguyệt rớt xuống sông, lòng thấp thỏm không yên nhưng vẫn thấy có chút hi vọng, “Nói như vậy, không có ai thấy Nhị tiểu thư đẩy Đại tiểu thư xuống nước, bọn nô tài các người thật lớn mật, ngay cả chủ tử cũng dám vu cáo, người đâu, mang nó xuống.” , nghe những lời Đại phu nhân nói, mấy người đang ngồi sắc mặt cũng không tốt mấy, trên thuyền chỉ có Hàn Thanh Tư cùng Hàn Nguyệt Nguyệt, không phải Hàn Thanh Tư đẩy người xuống sông, chẳng lẽ Hàn Nguyệt Nguyệt rảnh rỗi tự nhảy xuống sông.

Hàn Diệu Văn vô cùng khó xử, phải suy nghĩ để cho Hoàng gia cùng Vương Phủ một câu trả lời thỏa đáng, nhưng Thanh Tư là nữ nhi hẳn hiểu rõ nhất, hiện tại chỉ có thể cầu nguyện Hàn Nguyệt Nguyệt mau chóng tỉnh lại, hẳn mới có thể giúp Thanh Tư thoát thân.

“Khoan đã, Tử Thanh là nha hoàn của Hoàng gia chúng ta, không cần làm phiền Hàn phu nhân động thủ, Tử Thanh, người đi chăm sóc tiểu thư.” , nghe được lời Hoàng phu nhân nói, Trúc Thanh lập tức đứng dậy, cúi đầu, rồi khỏi.

Đại phu nhân trừng mắt nhìn Hoàng phu nhân, đây chính là tướng phủ, khi nào thì đến phiên Hoàng gia nàng nói chuyện, “Hoàng phu nhân nói gì vậy, Trúc Thanh hiện tại là nha hoàn Đại tiểu thư, đương nhiên

cũng là người Hàn phủ, giáo huấn nha hoàn nhà mình, sao nói là làm phiền a” , Hoàng Duy Kiệt thấy Đại phu nhân nói như vậy, sắc mặt xám xịt, Hàn Diệu Văn đang lúc khổ não, nghe những lời đó không cảm thấy tốt chút nào, vô cùng khó chịu, “An phận chút đi, nên ý tứ một chút, giờ lập tức kêu người đến biệt trang mời phụ thân tới.” , mặc kệ kết quả việc này ra sao, nhưng tất cả mọi người trong phủ đều biết rõ , nhất định không thể giấu được phụ thân.

Đại phu nhân bị Hàn Diệu Văn la mắng, lập tức khó chịu bước ra ngoài, những cang卫 còn lại vẫn an tĩnh trong phòng, trong lòng đều cầu mong Hàn Nguyệt Nguyệt nhanh chóng tỉnh lại, Tần Minh đứng ở một bên, trong lòng cố gắng kìm nén để cho chính mình không bật cười, lần này Hàn cô nương chơi đùa có hơi quá mức hay không, bất quá cũng do Hàn phủ bọn họ thật quá phạm, không dọa bọn họ thì không được.

Trời 23 dần dần chuyển tối, 7 trong phòng, 0 các thái 3ay đều đang 0 thảo luận 0 về bệnh 2 tình, cho 6 uống thuốc 2 đã lâu 50 nhưng một 3 chút biến 1 chuyển đều 1 không có, tất cả 9 đều sốt 4 dđ, Hàn lão tướng 8 gia sau khi 94 trở về 2 nhanh chóng đến thăm 4 Hàn Nguyệt 76 Nguyệt, cái 4 gì cũng không 3 nói, liền 4 trở về 1 biệt viện 7 của chính 01 mình.

Tần Minh thấy sắc trời không còn sớm cũng cáo từ trở về Vương Phủ, Hoàng phu nhân ở lại cũng không có ích gì, đành phải lưu lại Hoàng Dận cùng Hoàng Hạo, rồi hai phu thê cũng trở về nhà.

“Vương gia” , Tần Minh trở lại Vương Phủ, lập tức đến thư phòng bẩm báo cho Mạnh Dịch Vân

“Sao?” , Mạnh Dịch Vân tựa vào ghế, đến giờ vẫn chưa có chuyển biến, chứng minh đám lang băm kia còn chưa tra ra nguyên nhân.

“Hàn cô nương vẫn còn hôn mê.” , trong viện nhiều người, hẩn thoát thân đi tìm nha hoàn bên người Hàn Nguyệt Nguyệt – Như Ngọc, lúc đến thấy nha đầu kia náo nhiệt vui vẻ, khẳng định là đã thông đồng với Hàn cô nương.

Nha đầu kia vậy mà dám tự hạ được chính mình để chơi đùa mọi người, được nàng hạ chỉ sợ trừ người Được Cốc ra, không có người nào có thể giải được, nếu nàng muốn đem sự tình quây to như thế, hẩn sẽ giúp đỡ một chút, để cho nàng thỏa mãn.

Tần Minh sau khi rời khỏi, đem những lời Mạnh Dịch Vân đã nói hồi tưởng một lần, cảm thấy được không đủ ngoan độc, uyển chuyển đem nội dung phong phú một chút, hôm sau, trên dưới kinh thành đều bàn tán xôn xao sự việc kia.

“Mẫu thân, thật sự con không có đẩy cả xuống , chính ả ta tự nhảy , không liên quan đến con, mẫu thân nhất định phải cứu con.” , Hàn Thanh Tư vùi vào trên vai Đại phu nhân, Đại phu nhân vỗ vỗ đầu Hàn Thanh Tư, “Ta liền biết là kia tiện nha đầu chính mình nhảy , Thanh Tư, đừng lo lắng, mẫu thân nhất định sẽ bảo vệ con.” , Đại phu nhân an ủi Hàn Thanh Tư, trong lòng tính toán làm sao để đối phó tình huống hiện tại, nếu người chết, hai nha đầu kia liền kết luận là Thanh Tư đẩy, tội trạng này dù nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch , không được, nha đầu kia tạm thời không thể chết.

“Chuyện hôm qua ở tướng phủ, Nhị tiểu thư đẩy Đại tiểu thư rớt xuống nước người có biết không?” , một nữ đứng quầy thức ăn cùng một nữ quầy bán thịt heo bên cạnh nói chuyện.

“Sao lại không biết, lúc ta đi ngang qua sông, thấy nhiều người bu quanh, liền đi qua nhìn xem, lúc ấy thấy Đại tiểu thư hình như ngừng thở, sắc mặt khó coi lắm...” .

“Đúng vậy, đúng vậy, ta cũng có nghe nói, ngay cả thái y tốt nhất trong cung cũng đến nhưng người vẫn chưa có tỉnh nha” , nữ đứng quầy thức ăn nghe được lập tức nói tiếp.

“Gi mà không tỉnh, rõ ràng là không có thở, chỉ có mạch đập mà thôi, không biết khi nào mới tỉnh, số phận của Đại tiểu thư thật khổ, phiêu bạc bên ngoài nhiều năm như vậy, khó khăn lắm mới trở về đã bị người ta hại thảm.” , nữ quầy bán thịt heo lên tiếng oán thán.

“Đúng vậy, Nhị tiểu thư này thật quá nhẫn tâm, nói thế nào cũng là tỷ muội ruột thịt, sao lại ra tay độc ác như vậy?” , nữ quầy thức ăn nói.

Nữ quỳ bán thịt heo lác đầu, “Chuyện này chả phải quá rõ hay sao, ta thấy căn bản là Nhị tiểu thư kia không cam lòng bị Đại tiểu thư thay thế trở thành Vương Phi, cho nên ghi hận trong lòng, người ngấm lại, nếu Đại tiểu thư chết đi, vậy hôn sự này không phải rơi vào trên người Nhị tiểu thư sao?

Những người xung quanh nghe thấy cũng vào bàn tán tiếp, càng nói càng sôi nổi.

“Tiểu thư thế nào rồi?” Qua một đêm, các thái y thương lượng biện pháp, thay phiên nhau túc trực, đã qua ngày hôm sau, người nằm trên giường vẫn chưa thấy dấu hiệu gì mới, nếu mạch đập nhỏ này biến mất, vậy chứng tỏ người đó đã chết.

“Tướng gia thứ tội, chúng ta đã dùng hết mọi biện pháp, nhưng Đại tiểu thư vẫn không thấy có gì biến chuyển tốt đẹp, nếu ngày hôm sau vẫn không tỉnh lại, rằng... không còn hi vọng.” , Lý ngự y cau mày, kỳ thật bây giờ bọn họ đã dùng hết biện pháp rồi, giờ chỉ còn vô vọng chờ đợi mà thôi.

“Tại sao lại vậy? Suy nghĩ biện pháp, nhất định phải cứu người sống.”, Hàn Diệu Văn rất sốt ruột, nếu người này tắt thở, hẳn giải thích sao với hoàng thượng đây.

“Được rồi, chúng ta sẽ dùng hết sức.” a, Lý ngự y vô cùng áp lực, quay lại phòng, người này không chết không sống, bọn họ đến giờ vẫn không hiểu được.

Phu thê Hoàng gia sáng sớm đã đến đây, thấy vẫn không có dấu hiệu gì mới, lại đi trở về, thấy hai đứa nhi tử một đêm không ngủ, Hoàng phu nhân đau lòng, đành phải khuyên nhi tử trở về nghỉ ngơi.

Hiện tại khắp kinh thành đều nói là Hàn Nhị tiểu thư đẩy Đại tiểu thư xuống người, người còn chưa tỉnh, chỉ sợ sống không quá ngày mai, Trần Tú Mỹ sốt ruột đi tới đi lui trong phòng, nàng phái nha hoàn tới tường phủ hỏi thăm vài lần, vẫn không có tin tức, trong lòng khẩn trương vô cùng, các nàng chỉ muốn hù dọa Hàn Nguyệt Nguyệt một phen mà thôi, ai biết Hàn Thanh Tư lại đẩy người xuống sông, mạng của Hàn Nguyệt Nguyệt thật quá ngắn.

Đại phu nhân rất sợ Hàn Nguyệt Nguyệt một hơi liền hương tiêu ngọc vẫn, vội vàng giả vờ mang điểm tâm qua để tìm hiểu tình hình.

Như Ngọc dựa vào trên giường, xem nhẹ sự tắt bật của mọi người, nếu không phải mông còn rất ê ẩm, nàng sớm nhảy lên vỗ tay cười to, ai bảo các người bình thường khi dễ tiểu thư, hiện tại biết sợ chưa.

Trúc Thanh đưa Như Ngọc được thượng đẳng, lại vội vàng rời khỏi, Như Ngọc chỉ có thể cắn môi không nói lời nào, mấy nha hoàn này đều cho nàng bị dọa sợ đến hỏng người, toàn nói an ủi.

Ngày thứ ba, khi tất cả đều cho rằng Hàn Nguyệt Nguyệt đã chết, nàng lại mở mắt, làm những ngự y đang túc trực trong phòng hoảng sợ vô cùng, lập tức đến kiểm tra thân thể Hàn Nguyệt Nguyệt, thấy mũi có hơi thở, chỉ là hơi yếu chút, mạch đập cũng mạnh lên, rốt cuộc cũng được thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ tại sao lại như thế, chỉ cần người tỉnh lại là tốt.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy một lão nhân đem ngón tay đặt ở trước mũi chính mình, trong lòng buồn cười, thấy tay hắn run run khi đưa dần về trước mũi nàng, xác chết sống dậy, cái này cũng hợp phong cảnh a.

Các thái y vui mừng, cười cười, “Đại tiểu thư hiện tại cảm thấy có chỗ nào khó chịu không?” , Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, nàng đang rất khỏe mạnh.

Khi nghe thấy thái y nói Hàn Nguyệt Nguyệt đã thức dậy ngoại trừ thân thể có chút hư nhược, thì không có chỗ xấu gì, mọi người đều thở dài nhẹ nhõm, đưa tiễn thái y xong, Tô ma ma lập tức tự mình đi sắc thuốc, lần này làm các nàng sợ không nhẹ, hiện tại nàng không tin bất cứ ai trong Tương phủ.

An ủi bọn nha hoàn một lúc, Hàn Nguyệt Nguyệt mới biết Như Ngọc bị đánh đến không thể rời giường, trong lòng tức giận vô cùng, ma ma Hoàng phủ cùng ma ma Vương Phủ đều có ở đây, huống chi Như Ngọc cũng không phải nha hoàn Hàn phủ, vậy mà bọn họ dám đánh, Đại phu nhân này thật sự là càng ngày càng quá phận .

Kêu Trúc Thanh lấy một lọ dược trong rương đưa cho Như Ngọc trị thương, hiện tại không thể vội vã, phải có chút đáng về bệnh nhân.

“Thân thể đã tốt chưa? Sao có thể lấy tánh mạng chính mình ra đùa giỡn, lần sau không cho phép nàng làm vậy. ” , hai ngày trước luôn có người túc trực, nên hắn không cơ hội tiến vào, Mạnh Dịch Vân bên Hàn Nguyệt Nguyệt khá lâu, đương nhiên hiểu rõ đây là diễn trò của nàng, nhưng khi nghe thái y nói nàng sống không quá ngày mai, lòng của hắn vẫn co rút đau đớn.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Từ lúc nào chàng lại dong dài còn hơn mama vậy, ta không phải rất tốt à?” , mặt của Mạnh Dịch Vân lập tức lạnh xuống, nha đầu kia cũng dám lấy so sánh hắn lung tung, hắn không phải vì quá lo lắng nàng sao.

Thấy sắc mặt Mạnh Dịch Vân chìm xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt biết mình lại nói sai, khẩn trương cầu tốt, “Mạnh Dịch Vân là nam nhân tốt nhất trên đời, đậm chất nam nhân. Vừa rồi là do ta nhất thời hồ đồ, đem lòng tiểu nhân, ngài đại nhân đại lượng không nên tức giận.” Hàn Nguyệt Nguyệt nghiêng người xê dịch gần Mạnh Dịch Vân.

Thấy Mạnh Dịch Vân không nói gì, Hàn Nguyệt Nguyệt nói thầm trong lòng, nam nhân này thật đúng là lòng dạ hẹp hòi, tuy nhiên vẫn cố gắng lấy lòng, “Tức giận sao? Đừng như vậy mà, cười một cái đi.” , Hàn Nguyệt Nguyệt duỗi tay đến mặt Mạnh Dịch Vân, xoa, đúng là một lftên mặt lạnh, ngay cả da mặt cũng lạnh băng khiến 0nàng không dám xuống tay.

Hàn Nguyệt Nguyệt thò tay xuống dưới, hung hăng nhéo chính mình một cái, ôi trời, nàng hoàn toàn là tự ngược, nước mắt thi nhau rơi xuống, Mạnh Dịch Vân thấy hốc mắt Hàn Nguyệt Nguyệt đầm nước, vội vàng hỏi”Làm sao vậy? Có chỗ không thoải mái à?” .

Nhìn Mạnh Dịch Vân lo lắng sốt ruột, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức ủy khuất nói, “Người ta hai ngày này bị khổ nhữ vậy mà chàng cũng không đến xem ta một cái, bây giờ lại giận ta, nam nhân đáng ghét, không tốt gì cả.” , thấy khuôn mặt Hàn Nguyệt Nguyệt đầy nước mắt khiến Mạnh Dịch Vân hơi mềm

59. Chương 57 : Khiến Trách

Hắn dù sao vẫn là người rất ít khi tức giận, mỗi lần Hàn Nguyệt Nguyệt làm vậy chắc chỉ có thể giơ tay đầu chàng, “Không được đụng ta, nam nhân các người đều là phũ phàng, ăn trong nồi ngồi trông hướng, không có gì tốt.” , Hàn Nguyệt Nguyệt giãy nảy, nhưng nam nữ khác biệt, cuối cùng vẫn bị Mạnh Dịch Vân kéo chặt vào lòng.

“Tiểu thư, có chuyện gì sao?” Trúc Thanh ở ngoài cửa nghe được thanh âm Hàn Nguyệt Nguyệt, lập tức hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt im lặng lại, mới nhớ ngoài cửa còn có người, nhéo Mạnh Dịch Vân một cái, dám khi dễ nàng, “Không có việc gì, các người nghỉ ngơi đi, đêm nay không cần hầu hạ ” , Mạnh Dịch Vân cau mày, nha đầu kia một chút cũng không chịu lưu tình.

“Tiểu thư, cẩn thận một chút, Như Ngọc tỷ hiện tại đã ổn a, chỉ là miệng vết thương chưa khép lại, thân thể còn suy yếu, khoảng hai ngày sau mới đến được.”

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không sao, cứ nằm mãi trên giường khiến xương cốt rã rời, ngày mai nên hoạt động một chút cho khỏe người.” , nàng đã hai ngày chưa gặp Như Ngọc, không biết nha đầu kia bị thể nào nữa.

Thân thể nàng vốn tốt , chỉ là đã diễn phải diễn tới cùng, nàng mới nằm trên giường suốt hai ngày, cả người đã mỏi nhừ, nàng làm vậy chẳng qua để chút giận, nhưng rất không công bằng với gia gia, nàng đã đem tướng phủ quây đến long trời lở đất, không quan tâm đến thể diện Hàn gia, dù sao rõ ràng trong chuyện của mẫu thân thì gia gia là vô tội.

Lúc này lão phu nhân đang ở Tự Miếu, mỗi ngày bái Phật, cũng coi như vì hành vi sai trái của bà mà kiểm điểm lại, còn Đại phu nhân bên kia, nàng tuyệt không khinh địch mà buông tha như vậy, không biết hối cải còn chưa tính, vậy mà còn dám ra tay với nàng.

“Ôi ~ tiểu thư, sao lại tới đây.” , nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt bước vào phòng, Như Ngọc chuẩn bị đứng dậy, nhưng khi vừa nhích lên, vết thương va chạm vào giường truyền đến một hồi đau đớn, lập tức la lên.

“Người nằm xuống, đừng nhúc nhích” , Ngân Nguyệt đỡ Nguyệt đến bên giường ngồi xuống, nhìn Như Ngọc9bị thế này, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy rất áy náy.

“Đau lắm không?” , Hàn Nguyệt Nguyệt định kéo y phục của Như Ngọc, Như Ngọc lập tức lấy tay giữ chặt, “Tiểu thư, không có việc gì, cũng ổn rồi.” , Hàn Nguyệt Nguyệt cau mày, Đại phu nhân xuống tay thật quá ác, dám đánh Như Ngọc khiến vài ngày không xuống giường được, món nợ này nàng sẽ tính tốt.

Hàn Diệu Văn dù biết rõ là Hàn Thanh Tư đẩy nàng xuống sông , thiếu chút nữa mất mạng, nhưng chỉ phạt cấm túc ba tháng, trách mắng đôi câu, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe nha hoàn báo lại, chỉ cười khổ một phen, từ lúc nàng tỉnh lại cũng chưa thấy Hàn Diệu Văn một lần, đều là nữ nhi, sao lại khác biệt lớn như vậy, vậy nếu lần này nàng vẫn chưa tỉnh lại, có phải chỉ phạt Hàn Thanh Tư cấm túc vài tháng cùng chép lại kinh thư, hai tháng sau sẽ vô cùng cao hứng để Hàn Thanh Tư thay mình xuất giá? Ai, bi ai lớn nhất cả đời của mẫu thân chính là lấy tên nam nhân như Hàn Diệu Văn.

Hàn lão Thừa tướng đến thăm Hàn Nguyệt Nguyệt một chút rồi trở về biệt trang, chuyện này trong lòng cả hai người đều đã rất rõ ràng, chỉ là Hàn lão Thừa tướng cái gì cũng không có nói, chỉ dặn nàng chú ý thân thể một chút, cố gắng chuẩn bị xuất giá.

“Tiểu thư, chúng ta trở về đi, cứ tiếp tục ở đây rất nguy hiểm.” , Trúc Thanh kéo kéo ống tay áo Hàn Nguyệt Nguyệt , nhỏ giọng nói, bọn ta cùng tiểu thư quỳ gối hơn nửa canh giờ, nhưng Đại phu nhân vẫn không chịu ra ngoài gặp mặt, Hàn Nguyệt Nguyệt lần này quyết định muốn dùng khổ nhục kế, còn việc Đại phu nhân có ra hay không với nàng không quan trọng.

“Không có việc gì, lần này là ta hại Thanh Tư bị cấm túc, ta phải cầu Đại phu nhân khai ân, chuyện ta té sông cùng Thanh Tư không quan hệ, là ta chính mình không cẩn thận ” , bọn hạ nhân đi ngang qua không dám lên tiếng, chỉ là nhỏ giọng xầm xì vài tiếng rồi rời khỏi, hiện tại chủ nhân là Đại phu nhân, trong phủ ai dám đắc tội, tuy nhiên bọn họ cực kỳ đồng tình với Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Đại tiểu thư thật sự là rất tốt, nhị tiểu thư hại nàng thiếu chút nữa là mất mạng, vậy mà vẫn còn vì nàng mà cầu tình.” , mấy người giúp việc trong phòng bếp bàn tán xôn xao.

“Đúng vậy a, bình thường thấy nhị tiểu thư hiền thực như thế, không nghĩ tới tâm địa ác độc như vậy, Đại phu nhân lại không chịu ra ngoài gặp mặt Đại tiểu thư, bắt người mới khỏi bệnh quỳ lâu như vậy, rất dễ bị ốm mất.

“Các người quá rảnh rồi sao, có thời gian tại đây bàn tán về chuyện của chủ tử.” , nghe được thanh âm, mấy nữ nhân lập tức ngậm miệng lại, quay đầu lại, “Minh Xuân cô nương tha mạng a, là bọn hạ nhân chúng ta làm miệng, Minh Xuân cô nương coi như cái gì cũng chưa nghe thấy.” , Minh Xuân này chính là nha hoàn bên người của Đại phu nhân, nếu là lời này truyền tới tai Đại phu nhân, bọn họ đừng nghĩ yên ổn sống qua ngày.

“Chuyện của chủ tử không phải đề tài để bọn cậu nô tài các người nhiều chuyện , bảo quản cái miệng cho tốt, họa đều từ ở miệng mà ra, có khi bị chết mà không biết tại sao.” , Minh Xuân đến trước bàn, cầm khay thức ăn, quay đầu bước đi , mấy người còn lại vỗ ngực, may mắn tránh được một trận, lập tức tản ra đi làm chuyện mỗi người.

“Nó vẫn còn quỳ bên ngoài?” , Đại phu nhân dựa trên giường, híp mắt.

“Vâng, còn ở đó.” , Minh Xuân dọn cơm lên bàn, Đại tiểu thư đã quỳ hơn một canh giờ , Đại phu nhân không lên tiếng, các nàng cũng không dám làm miệng.

“Nó diễn thật tốt, lão gia lại không có ở nhà, nó muốn quỳ thì cứ để cho nó quỳ. c1 ” , rõ ràng là chính ả ta tự nhảy, vậy mà vu hãm là Thanh Tư đẩy , hiện tại lại vì Thanh Tư cầu tình, tiện nhân này thật tính toán không ít.

“Phu nhân, mời dùng cơm ” , Minh Xuân đỡ Đại phu nhân dậy, kêu nha hoàn lui xuống.

“Phu nhân, để Đại tiểu thư vẫn tiếp tục quỳ cũng không phải biện pháp, người ra gặp ả một lần rồi kêu người đưa ả về, sắp giữa trưa rồi , ánh nắng gay gắt, khiến người ta chịu không nổi mà ngã bệnh, người ngoài không biết còn tưởng rằng là phu nhân đối xử ác với nàng, vì người không liên quan, tại sao phu nhân lại muốn bôi xấu thanh danh của mình, không đáng” , Minh Xuân khuyên nhủ một bên.

Minh Xuân thông minh, bình thường chuyện gì khó khăn đều có nàng cho ý kiến giúp giải quyết, Đại phu nhân cũng cảm thấy lời nàng rất chí lý, việc này truyền ra ngoài còn tưởng rằng nàng là người ác độc, hành hạ ả tiện nhân kia, “Cũng đúng, tội gì vì cái tiện nhân này mà bôi rêu thanh danh mình, người dẫn nó vào.”

Hàn Nguyệt Nguyệt bị nâng dậy, suýt nữa ngã xuống, quỳ cũng lâu lắm , chân cũng mỏi nhừ, Trúc Thanh đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt 6theo Minh Xuân vào hậu viện.

“Mẫu thân, chuyện lần này không liên quan đến Thanh Tư, là con không cẩn thận ngã xuống sông, cầu mẫu thân nói phụ thân tha thứ tội muội.”

Đại phu nhân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt quỳ trên mặt đất, liếc mắt một cái, “Biết rõ, người mới khỏi bệnh, thân thể còn yếu, trở về nghỉ ngơi đi.” , vừa thấy Hàn Nguyệt Nguyệt, trong lòng Đại phu nhân liền dấy lên một cỗ oán hận khó hiểu.

“Đa tạ mẫu thân quan tâm, vậy nữ nhi xin về trước ” , Trúc Thanh đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt, Đại phu nhân”Uh’m” một tiếng để các nàng trở về.

Chớp mắt cũng tới tháng năm, thời tiết dần dần trở nên nóng bức, Hàn Nguyệt Nguyệt lười biếng, mỗi ngày đều trốn ở trong viện mình, trừ bỏ ngủ thì xem thư từ.

“Tiểu thư, Hoàng phu nhân truyền lời nói người ngày mai trở về dự tiết Đoan Ngọ”, Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, ý bảo đã biết, tuy người Hoàng gia đối xử nàng rất tốt, nhưng vẫn có quá nhiều khoảng cách, nàng không thích cảm giác này lắm, nàng thật nhớ khoảng thời gian cùng mấy nha đầu tại Hoa Mai trang , lần này ra đi hơn nửa năm, không biết thôn thế nào.

Hiện tại Thiên Hương lâu cùng tú trang toàn bộ đều hoạt động bình thường, mỗi tháng nàng chỉ cần liếc mắt một cái, Tổng Thanh biểu hiện khá tốt, Hàn Nguyệt Nguyệt gọi hân trở về tiếp quản Thiên Hương lâu, hỗ trợ Tư Tư.

“Cuối cùng mới gặp được con, mấy ngày nay ngoại tổ mẫu con cứ luôn nhắc tới con không.” , Hàn Nguyệt Nguyệt vừa vào cửa, Hoàng phu nhân liền tiến đến nắm tay nàng nói, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “ Nguyệt Nguyệt bất hiếu, sớm nên trở về bồi lão nhân gia mới đúng” .

Hoàng phu nhân mang nàng tiến vào trong phòng, Hoàng gia chủ mẫu thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tới, lập tức vui vẻ vẫy tay về phía nàng, “Nguyệt Nguyệt đến đây, đến bên cạnh ngoại tổ mẫu.” , Hoàng phu nhân thả tay Hàn Nguyệt Nguyệt ra, cười nói, “Ngoại tổ mẫu con sáng sớm hôm nay đã phái người đến cửa chờ con, nhanh đến cho ngoại tổ mẫu con nhìn.” , Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến bên cạnh Hoàng gia tổ mẫu, “Nguyệt Nguyệt thỉnh an ngoại tổ mẫu ” .

“Ngoan, lại đây, ngồi xuống, để cho ngoại tổ mẫu nhìn con thật kĩ.” Hoàng gia tổ mẫu kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt qua một bên, hàn huyền thủ thủ, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi một bên im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng đáp lại vài câu, mãi cho đến khi có người đến mời dùng cơm, Hoàng gia tổ mẫu mới buông nàng ra.

“Nguyệt Nguyệt, tháng sau con sẽ xuất giá , chuẩn bị đồ cưới tốt chưa? Đợi ta một chút, mợ giúp con chuẩn bị thêm chút đồ cưới.” , cơm nước xong xuôi, tất cả mọi người ngồi ở phòng khách dùng trà, nghe lời Hoàng phu nhân nói, tất cả đều rất hứng thú.

“Đúng vậy a, chớp mắt cái con phải xuất giá , mợ con lo lắng vô cùng, con không cần khách khí, cứ lấy nhiều một chút” , Hoàng gia tổ mẫu nói, còn nhớ năm nào, nữ nhi còn nằm trong lòng mình làm nũng, lúc đó tuổi còn rất nhỏ, nháy mắt cái, ngoại tôn đã lớn còn sắp xuất giá nữa rồi.

“Những thứ này mẫu thân đều đang chuẩn bị, con không dám tùy tiện, nhưng nếu ngoại tổ mẫu nói như vậy, đợi tháng sau Nguyệt Nguyệt mang đi thứ yêu thích của mợ, mợ cũng mừng lắm lòng a”, nàng mới không tin Đại phu nhân sẽ chuẩn bị cái đồ cưới gì cho nàng, chắc cũng chỉ mấy chai lọ son phấn tầm thường.

“Nhìn con nói vậy, cho là mẹ không có mắt sao, cũng đã đầu tháng năm, Hàn phu nhân còn không có lấy một món đồ cưới cho con xem? Cô nương lúc xuất giá, sao có thể không biết đồ cưới chính mình.”, Hoàng phu nhân nói có lý, những gì xảy ra khi Hàn Nguyệt Nguyệt ở mấy tháng tại Hàn phủ tất cả đều rõ, Đại phu nhân làm việc quả thật có chút quá phận, một chút đồ cưới đơn giản cũng còn chưa thấy.

Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ cười cười, không nói gì.

“Lúc mẫu thân con xuất giá mang theo ba mươi tám gánh, lúc mẫu thân con mất, chúng ta cũng không có tâm tư đi để ý những thứ này, hiện tại con sắp xuất giá, ba mươi tám gánh này hẳn là vật hồi môn của con, ta đã kêu người chuẩn bị, để mẹ con đi giúp con kiểm kê”, Hoàng gia tổ mẫu lên tiếng.

Hai ngày sau, Hoàng phu nhân mang theo mấy nha hoàn đến tướng phủ bái phỏng, bảo là muốn giúp Hàn Nguyệt Nguyệt thêm đồ cưới, sắc mặt Đại phu nhân không tốt lắm, năm Hoàng gia gả nữ nhi mang theo ba mươi tám gánh đồ cưới là chuyện khắp kinh thành đều biết, Hoàng Y Lâm sau khi mất đi, đồ đồ cưới kia, nàng cùng cô cô đã sớm chia nhau, hiện tại Hoàng gia tới chơi, bà sao có thể vui vẻ đây.

“Những thứ này là tâm ý của mẹ, con hãy nhận lấy đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp nhận thùng hàng, kêu người mang về phòng, Đại phu nhân không thấy được bên trong có cái gì, nhưng thùng hàng rất lớn, chắc chứa rất nhiều vật.

“Cám ơn mẹ”, Hoàng phu nhân mỉm cười, quay đầu nói với Đại phu nhân, “Hàn phu nhân, lần này ta trừ việc đến giúp Nguyệt Nguyệt thêm đồ cưới, còn có một chuyện, năm đó đồ cưới của Hoàng Y Lâm cũng không đi lấy về, hiện tại Nguyệt Nguyệt sắp xuất giá, bà bà dặn ta tới kiểm kê một phen, trong lòng cũng hơi chút bối rối, vẫn hi vọng Hàn phu nhân bỏ qua cho.”

Sắc mặt Đại phu nhân lập tức trở nên khó coi, lạnh lùng nói.

60. Chương 58 : Đồ Cưới

“Hoàng phu nhân sao lại nói như vậy, ta là mẫu thân của Nguyệt Nguyệt, chẳng lẽ lại keo kiệt đồ cưới nữ nhi sao?”, mang nhiều như vậy, nàng sao sắp xếp được.

Thấy Đại phu nhân không khách khí, Hoàng phu nhân cũng chẳng muốn tiếp tục tươi cười, “Đại phu nhân nói quá lời, một chút đồ cưới đó là của Hoàng gia chúng ta, hiện tại Nguyệt Nguyệt sắp xuất giá, chúng ta tới kiểm kê một chút cũng không có chỗ nào không ổn, Đại phu nhân cần gì phải sốt ruột như vậy.”

Nghe Hoàng phu nhân nói vậy, Đại phu nhân dù khó chịu cỡ nào, cũng đành phải nhịn xuống, “Hoàng phu nhân nói đúng, đồ cưới thì nên kiểm kê lại, chỉ là hôm nay có chút vội, qua vài ngày được không? Ta cũng muốn kiểm kê lại một chút.”

Hoàng phu nhân cười lạnh một tiếng, kiểm kê, sợ là đã sớm rơi vào túi của ả mà thôi, dù sao nàng cũng biết Hàn phu nhân không dám không giao đồ cưới này ra, nếu là chuyện kể mẫu tham ô đồ cưới của chính thê nều truyền ra ngoài, sợ là sự tình càng nghiêm trọng.

“Cũng được, vậy hai ngày sau ta trở lại, bà bà mới giao danh sách cho ta, ta không dám thất lễ, nên có chút nóng vội, mong Hàn phu nhân đừng trách.” a, ngụ ý của Hoàng phu nhân chính là cảnh cáo Đại phu nhân chớ vọng tưởng là chỉ qua loa cho xong, trong tay nàng có chứng từ đầy đủ không dễ thoát đầu.

Sắc mặt Đại phu nhân trắng bệch, vội vàng vâng vâng, đưa tiễn Hoàng phu nhân, Hàn Nguyệt Nguyệt trở về viện của mình, Đại phu nhân ở lại tức giận vô cùng, đập phá đủ thứ, khiến nha hoàn bên cạnh sợ hãi không dám tiến lên, một khoản đồ cưới lớn như vậy, nói nàng kiểm thế nào.

“Lão gia, đây là danh sách đồ cưới của Đại tiểu thư, hãy xem qua một chút.”, Đại phu nhân đưa danh sách trước mặt Hàn Diệu Văn, Hàn Diệu Văn đang xem công văn, nghe Đại phu nhân nói, đầu cũng không ngẩng, “Nàng là chủ mẫu, những thứ này nàng tùy tiện quyết định đi.”, chuyện chuẩn bị đồ cưới từ xưa đến nay đều do nữ nhân chuẩn bị mà.

Thấy đại phu nhân còn chưa rời đi, Hàn Diệu Văn thả công văn xuống, ngẩng đầu, thấy đại phu nhân đang cúi đầu rũ rượi, không đành lòng hỏi "Có chuyện gì sao?"

Đại phu nhân oán thán một tiếng, "Thì là vấn đề của đồ cưới, thiệp vốn đã chuẩn bị tốt, chỉ là Hoàng gia vẫn cứ muốn xem, thiệp cũng không có cách, cho nên muốn hỏi chàng, có nên thêm chút thứ gì hay không,"

Người Hoàng gia muốn xem đồ cưới của Nguyệt Nguyệt cũng là hợp tình hợp lý, "Vậy nàng đem bản danh sách này đưa cho Hoàng phu nhân nhìn cái là được."

Đại phu nhân không biết nên mở miệng ra sao, ấp a ấp úng nói không nên lời. "Thiệp có nói qua, hai ngày sau Hoàng phu nhân sẽ đến, chỉ là họ muốn kiểm kê 38 gánh đồ cưới lần trước khi gả nữ nhi nữa, thiệp đi đâu tìm đồ đưa cho họ xem.", đại phu nhân cẩn thận nhìn sắc mặt Hàn Diệu Văn.

"Sau khi phu nhân qua đời, đồ đồ cưới kia không phải tại kho sao? Bọn họ nếu muốn xem, nàng dẫn họ đến đó, đó là đồ cưới của mẫu thân Nguyệt Nguyệt, cho nó cũng đúng. ", loại việc nhỏ này vẫn còn tới hỏi hần sao, Hàn Diệu Văn có chút không kiên nhẫn.

"Năm đó sau khi phu nhân qua đời, hài tử cũng mất tích, cô cô sớm phân chia đồ cưới cả rồi, hiện tại không còn có gì trong kho hết.", đã sớm chia mỗi người một nửa, mẫu thân đã bán không biết bao nhiêu món, nàng cũng bán vài bộ, hoặc để làm đồ cưới cho Thanh Tư, chả còn lại bao nhiêu cả.

Nghe đại phu nhân nói vậy, Hàn Diệu Văn nhú mày, "Cái khác thì không nói, nhưng ngay cả đồ cưới các người cũng tham, hiện tại Hoàng gia tới đòi, lấy không được, người ta nói tướng phủ chúng ta ra sao đây, mặt mũi đều bị các người quăng mất hết rồi.", Hàn Diệu Văn đập mạnh trên bàn, đại phu nhân sợ hãi lùi vài bước.

"Là cô cô muốn chia, thiệp cũng không thể cãi.", Hàn Diệu Văn thấy nàng nói cực kỳ lý lẽ, kiêu ngạo liền lớn hơn vài phần nữa, "Nếu nàng không có lòng tham, sao có thể chia đồ đồ cưới đó, ta mặc kệ, nàng phải đem đồ đồ cưới này từng món thu về, nếu không mặt mũi Hàn gia ta mất sạch hết.", tướng phủ hần thiếu tiền lắm sao, nữ nhân này cũng không chịu suy nghĩ, nếu truyền ra ngoài, hần sao có thể ra ngoài gặp người.

Đại phu nhân thấy Hàn Diệu Văn nóng giận, lập tức ảo não chạy về phòng, nàng cũng chỉ muốn nhờ Hàn Diệu Văn ra mặt nói một tiếng với người Hoàng phủ, tướng phủ họ chuẩn bị đồ cưới cho nữ nhi không tới phiên Hoàng phủ đến quản lý, có Hàn Diệu Văn ngăn cản, Hoàng phủ nhân cũng không dám đòi, đợi cho chuyện này qua đi, mọi việc tự nhiên sẽ được giải quyết, nàng không nghĩ tới Hàn Diệu Văn sẽ tức giận như vậy, nhưng không phải lỗi của nàng a, là cô cô đòi chia, nàng cũng chỉ còn vài thứ, giờ nói nàng làm sao đem toàn bộ về.

Mà nếu không có, ngày kia Hoàng phu nhân đến nên ứng phó sao đây, không có biện pháp, đành phải kiểm thôi.

Nhìn 38 gánh đồ cưới trong phòng, Hàn Nguyệt Nguyệt cười trộm, trong vòng hai ngày có thể chuẩn bị nhiều như vậy, lần này số tiền đại phu nhân bỏ ra e rằng không ít.

"Hoàng phu nhân, mọi thứ đều đã ở trong này, mời xem qua", đại phu nhân nhìn Hoàng phu nhân, trên mặt tươi cười, trong lòng khó chịu vô cùng.

Hoàng phu nhân lấy một bản danh sách trong ống tay áo, "Ô ma ma, Lý ma ma hai người kiểm tra đi." đây là người của Hoàng phủ, nên nàng cực kỳ yên tâm.

"Vâng, phu nhân", đại phu nhân trừng mắt nhìn mấy người, tuy nhiên mọi thứ đều kiểm lại, nhưng vẫn thất lạc vài món.

"Phu nhân.", Hoàng phu nhân nhận lại danh sách từ tay Lý ma ma, nhìn thoáng qua, cười nói, "Năm đó bà chuẩn bị đồ cưới cho tiểu cô, ta cũng không ở bên cạnh, không ngờ nhiều như vậy, ngoài mấy thứ bình thường ra thì bị mất cái gì?", nghe được Hoàng phu nhân nói, sắc mặt đại phu nhân càng xám xịt, Tô ma ma mở miệng nói, "Ngoại trừ những vật bình thường, thì sáu vài thượng đẳng cùng một đôi vòng ngọc không thấy nữa.", những vật trong rương toàn là hàng phổ thông, thiếu toàn là thiếu vật thượng đẳng.

“Làm phiền cậu mợ lo lắng , còn lại những thứ này, hẳn là mẫu thân khi đó đã dùng cho chỗ khác, nếu hầu như mọi thứ đều vẫn còn, vậy mấy thứ kia cũng không cần tính toán làm gì.” , Hàn Nguyệt Nguyệt tiến lên nói, mấy thứ kia hẳn là tại trong túi đại phu nhân, đại phu nhân có thể bày xuất nhiều như vậy cũng đã vượt qua dự kiến của nàng.

Đại phu nhân liếc Hàn Nguyệt Nguyệt một cái, hừ nhẹ một tiếng, xem như nhả đầu kia thức thời.

Hoàng phu nhân đưa bản danh sách cho Tô ma ma, “Nguyệt Nguyệt nói rất đúng, dù sao cũng thiếu một chút, các người đi bổ sung lại, đưa cho đại tiểu thư bảo quản, sau khi gả vào vương phủ, cũng không thể để người ta xem thường.” Ánh mắt liếc qua đại phu nhân một cái.

“Phu nhân yên tâm, chúng ta nhất định làm tốt ” , 38 gánh đồ cưới, cùng một số đồ tướng phủ vừa chuẩn bị, cộng lại cũng coi như một khoảng lớn, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn tờ danh sách trong tay, cái này còn nhiều hơn mong đợi, nàng không ngờ nhiều như vậy, tuy nhiên số tiền đó đối với nàng mà nói chỉ như một cọng lông trâu – không đáng kể, dù sao cũng có người đưa tiền bạc cho chính mình, ai lại mất hứng, Hàn Nguyệt Nguyệt cao hứng vô cùng.

Giữa tháng năm, giá y rốt cục làm xong , thời điểm đưa tới, Hàn Nguyệt Nguyệt lại một lần nữa gặp được khuôn mặt vẹo vọ khó chịu của Đại phu nhân, một bộ giá y tốn đến một ngàn lượng còn chưa tính, chỉ là sau 2 ngày lại lục đục đưa mũ, giày, trang sức gì gì đó, đại phu nhân rốt cục bạo phát, Hàn Nguyệt Nguyệt rưng rưng nước mắt quỳ gối trước cửa phòng đại phu nhân nhận sai, Hàn Diệu Văn biết chuyện, trách mắng đại phu nhân một trận.

Vật tuy quý một chút, đúng là có chút khó khăn với tướng phủ, nhưng sau này Hàn Nguyệt Nguyệt là Vãn vương vương phi, Hàn gia tuy nhiên không tựa vào nàng giúp đỡ, nhưng nếu chọc nàng giận, khó tránh khỏi ngày sau giận chó đánh mèo vào tướng phủ, nữ nhân này thật không biết suy nghĩ.

Đại phu nhân sau đó cũng không dám tìm Hàn Nguyệt Nguyệt gây phiền toái, đành phải mỗi ngày đem nàng tiến cung , Hàn Nguyệt Nguyệt mừng rỡ vô cùng.

“Tiểu thư, người xuất giá, giá y đều là chính mình tự thêu, tuy nhiên đã có giá y sẵn rồi, vậy người nên tự thêu thứ khác đi, tỷ như khăn tay, túi tiền a, người cũng chưa từng thêu qua, nếu Vương gia thấy được nhất định rất thích.” , Như Ngọc một bên thêu gối đầu, mở miệng nó, Hàn Nguyệt Nguyệt nằm trên giường êm, nhắm mắt lại, khí hậu ở kinh thành thật quá nóng, ngồi một chút cũng chảy đầy mồ hôi.

“Vương gia đã đưa tín vật, tốt xấu gì tiểu thư cũng nên đưa một chút hồi đáp cho người ta, có qua có lại mà.” , tín vật? Hàn Nguyệt Nguyệt mở to mắt, “Vương gia từ lúc nào đưa tín vật cho ta? Ta sao lại không biết?” Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu nhìn Như Ngọc.

Như Ngọc ngừng công việc trong tay, “Tiểu thư sao lại vậy, Vương gia đưa gì đều quên mất” , Vương gia đối với tiểu thư tốt như vậy, tiểu thư thật quá vô tâm rồi.

“Ai nói với người ?” , Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi.

“Tần thị vệ bên người Vương gia a, hẳn nói Vương gia đã tặng một cái lễ vật rất quý giá cho tiểu thư, ta có hỏi hẳn là cái gì, nhưng hẳn lại không chịu không nói” , nàng lúc ấy còn cho là Tần thị vệ nói đùa, nếu là Vương gia đưa vật gì cho tiểu thư, nàng sao lại không biết.

Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu lại, “Về sau bớt tiếp xúc với tên Tần Minh kia” , có thể nói như thế, nhất định là một tên tâm địa gian xảo, nên để mấy nha đầu kia tránh xa một chút.

Như Ngọc le lưỡi; nàng cũng chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, tò mò Vương gia đưa tiểu thư thứ gì.

Tay nghề của Hàn Nguyệt Nguyệt có hạn, nàng cũng thử vụng trộm thêu vài cái túi tiền, chỉ là đều rất xin lỗi người xem, không thể dùng được, kêu nàng thêu chữ thập thì thêu được, chứ thêu cái này, thôi, dọa người.

Đầu tháng sáu, tất cả tướng phủ đều bận rộn cho đại hôn Hàn Nguyệt Nguyệt , tuy nhiên những thứ này cũng không mắc mớ gì tới nàng, nàng cứ đến lúc đó làm tân nương là được, mỗi ngày đóng cửa trong phòng, lo làm việc riêng của mình.

Trái lại, người Hàn gia mỗi ngày tới một người, siêng năng nhất là tam phu nhân cùng nữ nhi nàng là Hàn Thanh Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt đối với những người này cũng không quá xa cách, cũng không quá nhiệt tình

Hàn Thanh Tư bị giam cầm ba tháng, vừa vặn đến giữa tháng sáu sẽ bỏ lệnh cấm, nhưng cũng không có đến, Hàn Nguyệt Nguyệt sớm quên người này còn tồn tại.

Trước khi nữ nhân xuất giá, đều có mẫu thân đến dạy bảo các chuyện phòng the, đại phu nhân chỉ mong nàng đừng tới quấy rầy bà, tự nhiên cũng không để ý tới những thứ này, Tô ma ma được Hoàng phu nhân dặn, đến nói cho Hàn Nguyệt Nguyệt biết một chút, còn len lút nhét một bản Xuân Cung Đồ cho nàng.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn đồng sách trong tay có phần uể oải, cổ nhân khi xuất giá thì ra là kiểu này, chỉ xem những hình ảnh trong sách này, các nữ tử da mặt mỏng có thể hiểu được không? Đem đồng sách đó vứt qua một bên, nàng mới không cần phải coi thứ này.

Trong lúc Như Ngọc quét dọn căn phòng, vốn cho rằng những quyển sách Hàn Nguyệt Nguyệt thường xem sẽ được cất kỹ, nên mở vài cuốn vứt lung tung xung quanh, khi nhìn thấy, mặt đỏ như quả cà, tay giấy ra giống như bị phỏng: sách như vậy mà tiểu thư dám vứt lung tung, xấu hổ quá.

61. Chương 59 : Đại Hôn

Thấy Như Ngọc đỏ mặt, Hàn Nguyệt Nguyệt cười ghẹo, “Thẹn thùng rồi hả? Không phải chỉ là mấy bức hình thôi sao mà đã xấu hổ như thế, sau này thành thân thì tính sao?” Hình trên sách dù sao cũng khá sơ sài.

“Tiểu thư, loại sách như thế này sao lại vứt lung tung được, mau cất đi.”, Như Ngọc vội nói, may là hôm nay nàng tới dọn phòng, nếu để mấy nha hoàn khác, vậy thì một đây, tiểu thư sao lại cả gan như thế.

“Mang đi đốt đi.”, cái này nàng không cần dạy, tốt xấu gì cũng từng là người hiện đại, hiểu biết còn nhiều hơn đồng sách này.

Như Ngọc cầm sách, len lén nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt một cái, cúi đầu hỏi, “Tiểu thư xem hết rồi sao?” , đây chính là thứ dành cho nữ nhân trước khi xuất giá.

“Có phải muốn giữ riêng ỉn?” , Hàn Nguyệt Nguyệt nói.

Như Ngọc lập tức lắc đầu, “Ta mà giữ cái này sẽ chết mất.” , nàng còn chưa có xuất giá a, nhìn cái này để làm chi, cho đau mắt sao.

Ngày đại hôn, Hàn Nguyệt Nguyệt sáng sớm đã bị Như Ngọc đánh thức, mở mắt ra, “Trời còn sớm mà.” , tối hôm qua nàng còn hưng phấn đến khuya còn chưa ngủ được, mới vừa nhắm mắt lại một chút đã bị gọi dậy, nàng hôm nay sẽ làm tân nương xinh đẹp nhất ,ngủ không đủ giấc sẽ bị quăng thâm thì sao.

“Tiểu thư, trời sắp sáng , dậy tắm rửa, không thì muộn mất.” , bọn nha hoàn đã bận túi bụi rồi, ba vị ma ma mỗi người phụ trách một việc.

“Sớm vậy sao?” , cuộc sống độc thân của nàng chỉ có đến nửa đêm thôi sao ? Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy bước đến phòng tắm, Hàn Nguyệt Nguyệt tựa vào bên cạnh thùng gỗ, tùy ý để mấy nha hoàn hầu hạ, Tô ma ma cầm một lọ đổ vào trong nước, Hàn Nguyệt Nguyệt còn không kịp thấy đó là gì, đã tan trong nước rồi..

“Ma ma bỏ cái gì vậy?” Nghe Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, Tô ma ma cười cười, đến bên tai Hàn Nguyệt Nguyệt nói thầm vài câu, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không nghĩ tới những thứ này, vẫn là người già cẩn thận hơn.

Hôm nay người tới giúp Hàn Nguyệt Nguyệt chải đầu là Hoàng phu nhân, Hàn Nguyệt Nguyệt soi gương, Hoàng phu nhân lấy lược gỗ chải tóc, tết tóc, trang điểm, thay y phục, xoay Hàn Nguyệt Nguyệt giống như con rối.

“Thật đẹp, Nguyệt Nguyệt chúng ta quả thật là một đại mỹ nữ.” , Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười không nói, đại phu nhân đứng ở một bên, nếu không phải do Hàn Nguyệt Nguyệt chen ngang, người xuất giá hôm nay chính là nữ nhi của mình mới đúng.

Bận rộn cả buổi, cuối cùng Hàn Nguyệt Nguyệt đã chuẩn bị xong xuôi, ngoan ngoãn ngồi ở bên giường, chờ người đón dâu đến, trong lòng vừa hưng phấn lại có chút e dè, dù sao cũng là lần đầu tiên thành thân, nếu hôn nhân giữa hai người không chỉ cần dựa vào tình yêu để duy trì, mà còn phải bao dung nhau nữa.

“Tiểu thư, tiểu thư, người rước dâu đã tới cửa , nhanh trùm khăn lên đầu.” ,Như Ngọc lấy khăn che trên đầu Hàn Nguyệt Nguyệt, lần này nàng chỉ mang Như Ngọc cùng Trúc Thanh, Ngân Nguyệt, Kim Thu còn có Tô ma ma làm của hồi môn, mấy ngày hôm trước đại phu nhân cũng có dẫn theo vài nha hoàn cho nàng, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy đều xinh đẹp như hoa, cũng đoán được tính kế của đại phu nhân, nên nhẹ nhàng cự tuyệt , đem những cái nha đầu không an phận làm đối thủ cạnh tranh tình, nàng không có ngu cổ đó.

Hàn Bác Nhân là Đại công tử tướng phủ, hẳn dẫn Hàn Nguyệt Nguyệt ra khỏi cửa, Hàn Nguyệt Nguyệt chưa từng tiếp xúc với người này, nên có chút không tự nhiên, ngoại trừ gia gia, nàng không thân thiết với những người khác cho lắm, cho nên khi vừa đến cửa, không có cảnh lưu luyến không rời, Hàn Diệu Văn chỉ dặn dò vài câu, Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, mãi đến rơi vào cái ôm quen thuộc, trên mặt Hàn Nguyệt Nguyệt mới mỉm cười, hai tay túm chặt cổ Mạnh Dịch Vân, để ngừa ngã xuống, tuy nhiên đó là việc không có khả năng xảy ra.

Phụ mẫu Mạnh Dịch Vân đã tạ thế, huynh trưởng Mạnh Dịch Hiên nhận lấy “bái cao đường” của hai người , dọc theo đường đi Hàn Nguyệt Nguyệt đều tùy ý để ma ma dẫn dắt, toàn thân đề cao cảnh giác, rất sợ chính mình phạm lỗi, mãi đến khi được dìu vào một gian phòng, mọi người đi ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt mới an tâm xuống, thành thân thật quá ngược thân, đội cái mũ nặng như thế này trên đầu không thấy khó chịu sao.

Tân lang còn chưa đến tháo khăn, Hàn Nguyệt Nguyệt không dám tự tiện tháo xuống, ngồi mép bên giường lấy tay đỡ mũ, để cho cổ bớt mỏi.

Không biết đã bao lâu, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy mình sắp ngủ thiếp đi, mới nghe được bên ngoài có tiếng người nói chuyện, vội thả tay xuống, lắc lắc.

“Vương phi, ăn trước một chút, Vương gia có thể còn lâu lắm mới tới.” , Hàn Nguyệt Nguyệt thấy một nha hoàn đi đến bên cạnh mình, sáng nay nàng chỉ húp sơ một chén cháo, giờ đã sớm đói đến mức cơ hồ bụng dán vào lưng rồi, “Nha hoàn của ta đâu?” Đã lâu cũng chưa thấy bọn Như Ngọc đến.

“Vương phi yên tâm, quần gia đã an bài, sẽ sớm đến thôi.” , ngửi thấy hương vị thức ăn, Hàn Nguyệt Nguyệt nuốt một ngụm nước bọt, “Ta có thể tháo cái mũ này xuống được sao?” nếu không làm sao ăn được

“Vương phi có thể tháo xuống rồi ăn, sau đó mang lại là được.” , đây chính là mệnh lệnh mà Vương gia đặc biệt giao cho nàng đến đưa thức ăn cho Vương phi , Vương gia đối với vương phi thật tình nghĩa, các nàng cũng không dám đắc tội người này.

Hàn Nguyệt Nguyệt thở nhẹ một hơi, nàng còn tưởng rằng phải đợi đến tối luôn chứ, đẩy khăn voan lên, dưới sự trợ giúp của nha hoàn, Hàn Nguyệt Nguyệt tháo cái mũ kim quan xuống.

“Thải Âm tỷ tỷ, thì ra là tỷ a” , chính là nha hoàn bốn năm trước lúc Hàn Nguyệt Nguyệt đến vương phủ tới hầu hạ nàng.

“Vương phi, xin đừng gọi vậy, cứ gọi nô tỳ là Thải Âm, mà sao vương phi lại biết nô tỳ?” Nghe vương phi kêu mình là tỷ tỷ, Thải Âm thật hoảng sợ.

“Người không biết ta , ta là Hàn Nguyệt Nguyệt a, bốn năm trước chúng ta đã gặp nhau. ” , không nghĩ tới lâu như vậy, Thải Âm vẫn còn ở trong vương phủ.

Nhìn kĩ lại Hàn Nguyệt Nguyệt, sau đó nghe nàng nói bốn năm trước, Thải Âm mới nhớ tới bốn năm trước Vương gia có ôm một tiểu cô nương trở về vương phủ , Vương gia rất hiếm khi mang nữ nhân về vương phủ, lúc ấy Hàn Nguyệt Nguyệt lại chỉ đứa bé, cho nên nàng mới nhất thời không nhận ra, hèn chi Vương gia đã ngoan ngoãn tiếp chỉ thành thân, thì ra hai người đã sớm nhận thức rồi.

“Vương phi nhỏ tiếng chút, ” để cho người khác nghe được thì không tốt lắm, Hàn Nguyệt Nguyệt mới nhận ra đây là vương phủ, lập tức ngậm miệng lại.

“Vương phi ngồi xuống ăn chút gì đi.” Hàn Nguyệt Nguyệt đến bên cạnh khay đồ ăn đặt trên bàn, lập tức ngồi xuống, Thái Âm đứng ở một bên.

Trời sắp tối, Hàn Nguyệt Nguyệt mới nghe được thanh âm Mạnh Dịch Vân, trong lòng đột nhiên có chút khẩn trương, vội ngồi xuống, nghe được tiếng đóng cửa, sau đó trước mắt xuất hiện một đôi chân, bàn tay nhỏ run run nắm chặt ống tay áo.

Mạnh Dịch Vân nhắc khăn voan, khoe miệng cong lên, rốt cục đã lấy được nàng, ma ma thấy thế, vội vàng nhắc nhở hai người buông rượu giao bôi, sau đó nói vài câu Cát Tường, mới đóng cửa rời khỏi.

Trong phòng chợt yên lặng, Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu thấy Mạnh Dịch Vân đang nhìn mình, xấu hổ quay đầu đi, “Mọi người đều về rồi?”, thuận miệng hỏi.

“Phải, cũng về gần hết.” Hần chỉ ứng phó một chút, còn lại sẽ có người lo liệu.

Hàn Nguyệt Nguyệt cúi người đến bên tủ, tháo dây cột áo ra, rồi đến trước gương tháo trang sức trên người, hiện tại cũng không cần mang theo cái gì.

Thái Âm gõ cửa tiến vào, theo sau là Trúc Thanh cùng Như Ngọc, “Vương phi, nước ấm đã chuẩn bị tốt, hãy rửa mặt chải đầu đi.”, Trúc Thanh đem y phục sắp xếp lại, Như Ngọc cầm y phục cũ mang ra ngoài.

Tắm rửa sạch sẽ, Hàn Nguyệt Nguyệt bước, trong phòng chỉ còn Thái Âm đang trải giường chiếu, không thấy Mạnh Dịch Vân đâu, Hàn Nguyệt Nguyệt xấu hổ nói, “Các người nghỉ ngơi đi, đều đã mệt mỏi cả ngày rồi.”, Thái Âm, Như Ngọc cùng Trúc Thanh cúi xuống rồi rời khỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt tựa vào đầu giường, trong lòng khẩn trương cực kỳ.

Mạnh Dịch Vân bước đến, chỉ thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tựa vào trên giường, ánh mắt nhìn phía trước, không biết đang suy nghĩ cái gì mà nhập thần như thế, hần đã bước vào mà còn chưa phát hiện ra.

“Chàng đến rồi?” . Hàn Nguyệt Nguyệt hồi hồn lại, đã thấy Mạnh Dịch Vân đứng ở bên cạnh, lập tức đứng dậy.

“Đang nghĩ gì vậy?”

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không có gì”, thấy Mạnh Dịch Vân chỉ mặc áo lót trên người, mới biết được là hần mới đi tắm rửa trở lại.

Hai người tuy nhiên ôm nhau ngủ vài lần, nhưng đó chỉ là ngủ bình thường, như bây giờ, Hàn Nguyệt Nguyệt có chút xấu hổ.

“Có đói bụng không? Ta gọi họ mang chút thức ăn vào” .

Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức nói, “Không cần, ta đã ăn một chút rồi.” .

Trong lúc này hai người cũng không biết mở miệng như thế nào, Hàn Nguyệt Nguyệt cúi đầu, “Hôm nay mệt quá, ta ngủ trước.”, lập tức nghiêng người bước vào trong giường, nằm xuống đắp kín chăn, tuy vào tháng sáu, thời tiết có chút nóng, nhưng là Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn có thói quen che một lớp.

Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt như thế, vụng trộm cười cười, đi qua thổi tắt đèn, nằm xuống bên cạnh, Hàn Nguyệt Nguyệt đưa lưng về phía Mạnh Dịch Vân, tay gắt gao túm chặt chăn, nhưng khá lâu cũng không thấy động tĩnh của người bên cạnh, chẳng lẽ lần này cũng không có gì xảy ra?

Hàn Nguyệt Nguyệt mới vừa can tâm nhắm mắt lại, trên eo mình bỗng xuất hiện thêm một bàn tay, cả người cùng chân đơn đều bị Mạnh Dịch Vân ôm vào trong ngực, “Nương tử”, thanh âm trầm trầm, lướt nhẹ qua lỗ tai, ngứa, Hàn Nguyệt Nguyệt nhích người một tí, thuận miệng “Uh” một tiếng, đây là Mạnh Dịch Vân lần đầu tiên gọi nàng là nương tử

Thấy người trong lòng muốn chạy trốn, Mạnh Dịch Vân buộc chặt cánh tay, gối đầu sau gáy Hàn Nguyệt Nguyệt, “Ta rốt cục đã lấy được nàng”, hần đã khao khát rất lâu rồi.

Tay bên eo bắt đầu từ từ không an phận, di chuyển xung quanh, Mạnh Dịch Vân kéo người trong lòng đến, đặt ở dưới thân, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt gắt gao nhắm mắt lại, toàn thân cứng ngắc, Mạnh Dịch Vân cười cười, thời điểm còn chưa có thành thân nha đầu kia ra sức hành hạ hắn, hiện tại đã sợ rồi hả ?

Nghe được tiếng cười trầm thấp Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt mở to mắt, trong phòng không đốt đèn, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ thấy bóng dáng Mạnh Dịch Vân, không thấy sắc mặt của hắn, Mạnh Dịch Vân biết Hàn Nguyệt Nguyệt mắt không tinh, kéo tay nàng đặt kề sát mặt mình

Hàn Nguyệt Nguyệt va chạm vào mặt Mạnh Dịch Vân, lập tức thu tay, Mạnh Dịch Vân thấy nàng như thế, cúi đầu nói nhỏ trong tai nàng, “Hiện tại mới biết sợ?” .

Hàn Nguyệt Nguyệt xoay đầu qua một bên, “Ai nói ” , nàng lúc nào mà sợ, chỉ là xấu hổ mà thôi.

Một nụ hôn nhẹ lướt qua trên mặt, từ từ lan rộng ra, Hàn Nguyệt Nguyệt không phục, nàng là người hiện đại lại sợ một tên cổ nhân hay sao, hay tay ôm cổ Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân thấy người trong lòng bắt đầu đáp lại, cao hứng lập tức cúi xuống tấm môi đỏ mọng kia hôn sâu, hai người tuy không phải là lần đầu tiên hôn môi, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn rất bội phục năng lực học tập của Mạnh Dịch Vân.

62. Chương 60 : Cuộc Sống Sau Thành Thân

Chẳng biết lúc nào, y phục của hai người đã thoát sạch, trong lúc mê tình loạn ý, Hàn Nguyệt Nguyệt đột nhiên bị một cơn đau đốn dưới hạ thân lay tỉnh, cắn mạnh môi dưới, cố gắng thả lỏng người ra, Mạnh Dịch Vân đau lòng không thôi, tận lực khống chế chính mình. Thái Âm cùng Như Ngọc đang đứng gác đêm ngoài cửa nghe được thanh âm trong phòng, mặt cả hai người đều đỏ bừng, dù sao hai người đều đã vẫn là cô nương chưa thành thân , đối với loại sự tình này cực kỳ thẹn thùng, hai người liếc mắt nhìn nhau, Thái Âm mở miệng nói, “Ta thấy đêm nay không cần canh, chúng ta trở về nghỉ ngơi đi, sáng mai đến là được” , Như Ngọc gật đầu liên tục, chạy theo Thái Âm rời khỏi. Không biết qua bao lâu, Hàn Nguyệt Nguyệt mơ mơ màng màng đã ngủ thiếp đi, khi mở mắt ra, đã là sáng ngày hôm sau rồi. Thấy cả người mình bị Mạnh Dịch Vân ôm vào trong ngực, trong lòng ấm áp, mặt cọ sát trong ngực Mạnh Dịch Vân, “Dậy rồi?” Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, “Lúc nào rồi ?” , tối hôm qua nàng không biết mình ngủ lúc nào nữa. “Còn sớm, ngủ tiếp một lát đi.” , tối hôm qua chính mình quá mức hưng phấn, khẳng định nàng mệt lắm rồi. Hàn Nguyệt Nguyệt “Uh~m” một tiếng, nhưng lại nghĩ đến, ngày đầu tiên con dâu không phải nên đi kính trà sao?

Cũng không thể làm sai quy củ, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức ngẩng đầu nhìn Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân thấy lạ, lập tức hỏi, “Sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái à?” . “Ngày đầu tiên phải đi kính trà , nhanh lên, không thể để người ta nói ta không quy củ” , hiện tại trời sáng rồi, không biết có trễ hay không. Còn tưởng rằng chuyện gì, Mạnh Dịch Vân cười cười, “ Phụ hoàng cùng mẫu hậu cũng đã tạ thế, nàng muốn kính trà cho ai?” , hoàng huynh đặc biệt cho hắn ba ngày nghỉ, không cần làm triều. Đúng vậy a, Mạnh Dịch Vân không có phụ mẫu, nhưng vẫn không thích dáng vẻ giễu cợt của Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt mạnh miệng nói, “Ta làm dâu cũng không thể quá thoải mái, dù không có công công, bà bà(1) để kính trà, nhưng mấy người tiểu thiếp của chàng không cần ta kính trà sao?” , đẩy người đang ôm mình, kéo chăn bao trùm kín người, tuy hai người đã là phu thê, nhưng ở trước mặt đối phương để trần trụi thì nàng không có quen. Mạnh Dịch Vân cực kỳ vô tội, thấy chăn gấm bị Hàn Nguyệt Nguyệt kéo đi, lập tức giữ chặt, hai người bây giờ cũng không có ai mặc y phục cả 2, “Ai nói với nàng, ta khi nào đã có tiểu thiếp rồi hả?” , từ lúc hắn cùng nàng ở chung một chỗ, chưa hề chạm vào bất cứ nữ nhân nào, ngay cả nha hoàn thông phòng cũng bị đuổi. Hàn Nguyệt Nguyệt kéo Mạnh Dịch Vân, chính mình lại không dám cứ để như vậy mà đi tìm y phục, lại càng không dám để cho nha hoàn tiến vào, đành phải trừng mắt nhìn Mạnh Dịch Vân, dù không cần phải làm gì nhưng ngày đầu tiên cũng không thể ngủ nướng a, ngay cả mấy lão nhân trong phủ cũng dặn dò kỹ lưỡng, nên không thể không để ý những chuyện này. “Mặc kệ, ta vẫn muốn rời giường” , da mặt của nàng cũng không dày như thế, đứng dậy ngồi xuống, bên hông truyền đến từng trận đau nhức khiến nàng hít vào một hơi, làm nữ nhân thực khổ. Mạnh Dịch Vân cười cười, đứng dậy lấy chăn bọc lấy thân thể Hàn Nguyệt Nguyệt, ôm vào bên trong, “Để làm gì?” , Hàn Nguyệt Nguyệt đã giật mình, người này sao lại dám trước mặt nàng khóa thân. “Đừng nhúc nhích, tẩy rửa một chút, sẽ

thoải mái hơn.” , Hàn Nguyệt Nguyệt vui đầu tại trong lòng Mạnh Dịch Vân, Thái Âm nghe trong phòng có động tĩnh, mới dẫn người đi vào dọn phòng. Trúc Thanh giúp Hàn Nguyệt Nguyệt búi tóc phụ nhân, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy là lạ , y phục trên người rất sáng mịn, Kim Thu biết Hàn Nguyệt Nguyệt thích đơn thuần, nên mở miệng khuyên nhủ, ”Tiểu thư, hiện tại người là vương phi, không thể giống như trước kia cứ những bộ thuần khiết như thế, phải có phẩm giá của vương phi.” , Hàn Nguyệt Nguyệt chau mày, phẩm giá vương phi có thể chỉ qua y phục mà có sao? Ăn chút điểm tâm, đã không thấy tẩm hơi Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi nhàm chán, không cần hầu hạ công bà, so ra với những nàng dâu khác thì nàng khá sướng. ”Vương phi, có muốn gọi toàn bộ người trong phủ đến không?”Thái Âm là nha hoàn bên người Mạnh Dịch Vân, lời nói ở trong phủ cũng có trọng lượng, Mạnh Dịch Vân đưa Thái Âm cho nàng , xem như giải quyết nhàm chán của nàng. ”Cũng được, làm quen một chút, người đi gọi người tới đại sảnh, chúng ta liên qua đó.” , làm chủ mẫu cũng không dễ dàng, Hàn Nguyệt Nguyệt không thích những thứ việc vặt này. ”Tham kiến vương phi” , một đoàn người quỳ trên mặt đất, Hàn Nguyệt Nguyệt lần đầu tiên thấy nhiều người quỳ lạy như vậy,có phần không thích ứng, lập tức ngoắc, ”Đều đứng lên đi” . ”Tạ vương phi” , tất cả cúi đầu, nhưng đều đang lặng lẽ đánh giá tân vương phi trước mắt này, trước kia trong vương phủ không có nữ chủ nhân, các nàng vô cùng hỗn loạn, sau này có vương phi đứng giữ, khả năng kéo mỗi e rằng rất khó. ”Ai là Vương quản gia?” , tình huống đại khái ở vương phủ Thái Âm đã nói một lần cho nàng, nên cũng có chút hiểu biết, nghe được vương phi gọi tên, Vương quản gia lập tức đứng dậy. ”Nô tài khấu kiến vương phi” , không ai ngoài hần biết, hần phải dò xét từ trong miệng Tần thị vệ thật lâu mới biết được tin tức, vương phi này chính là do Vương gia tự mình tuyển chọn , không thể đắc tội. Thấy một nam nhân khoảng năm mươi tuổi đứng dậy, Hàn Nguyệt Nguyệt mỉm cười, ”Vương quản gia khách khí , người là lão nhân trong phủ, rất nhiều chuyện còn phải nhờ người chỉ giáo một phen.” , thấy vương phi khách khí, Vương quản gia mới hơi hơi thả lỏng người, ”Vương phi khách khí , có việc cứ phân phó nô tài một tiếng là được.” . ”Ta mới tới, quy củ trong phủ có rất nhiều điều không rõ, nên làm phiền quản gia đem chút chuyện cùng những người trong phủ nói cho ta biết” , nếu muốn thoải mái, trước nên đào tạo hạ nhân cho thật tốt. ”Vâng, vương phi” , Vương quản gia đi đến này đám người phía trước từng cái vạch, ”Đây là vương bà tử, phụ trách mọi chuyện lớn nhỏ trong phòng bếp, đây là Dương bà tử là quản lý phòng giặt , , “ , Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn từng người từng người một, âm thầm ghi nhớ kĩ, ”Thôi ma ma cùng Triệu ma ma là quản giáo lễ nghi cùng các ma ma chuyên huấn luyện người mới.” , thấy năm sáu người đứng dậy, Hàn Nguyệt Nguyệt không nghĩ tới chỉ trong một phủ nhỏ mà phân thành nhiều bộ phận và cần nhiều người như thế, nên có chút đau đầu. ”Các người vẫn cứ quản lý chuyện của mình, bắt quá trong vòng ba tháng, nếu có người nào làm sai, vậy thì đổi người, nếu làm tốt tự nhiên có thưởng” dùng chút thời gian mới có thể hiểu biết những người này. ”Vâng vương phi” , bọn họ đều có thâm niên nhiều năm , có thể làm sai chuyện gì, trong lòng thầm nghĩ vương phi này quả nhiên có chút non mềm, cẩn thận một chút cũng không có việc gì. ”Tô ma ma là ma ma hồi môn của ta, trước cùng Thôi ma ma và Triệu ma ma làm quen một chút công việc khắp nơi trong phủ, Như Ngọc thì theo Vương quản gia học hỏi, ngày sau quản lý chuyện trong viện, các người theo Trúc Thanh đi lĩnh bạc, xem như lễ gặp mặt, hôm nay chỉ đến đây thôi.” , Thái Âm đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt trở về phòng. ”Mệt mới sao?” Mạnh Dịch Vân trở về chỉ thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tựa vào bên cạnh bàn, Thái Âm cùng Như Ngọc thức thời lui ra, đóng cửa, Hàn Nguyệt Nguyệt mở to mắt, nhìn Mạnh Dịch Vân: tối hôm qua ngủ không đủ giấc, có thể không mệt sao? ”Về rồi sao?” Đứng dậy lấy khăn cho Mạnh Dịch Vân lau mặt, thời tiết bên ngoài thật nóng, chắc cũng đã khá mệt. ”Ừ, nàng ăn cơm chưa?” , Mạnh Dịch Vân nhận khăn lau mặt, đây mới là cảm giác có gia đình. Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, ”Chờ chàng đến mới ăn, trời nóng như vậy, cởi áo khoác ra đi, dù sao cũng không có người ngoài.”, vươn tay nhanh chóng giúp Mạnh Dịch Vân cởi áo ngoài xuống, y phục cổ đại toàn là tay áo dài, trời nóng lại vẫn mặc rườm rà như thế. ”Ái phi thực tri kỷ” Hàn Nguyệt Nguyệt đánh nhẹ một phát, ”Giỏi mồm mép, nhanh bụng ra, nha hoàn mà thấy thì ra thể thống gì.” Mạnh Dịch Vân cười cười, ”Ta ôm thê tử của ta, có gì không ổn”. Hàn Nguyệt Nguyệt không nói gì, đây là Mạnh Dịch Vân sao? Nếu để bọn thủ hạ thấy Vương gia bọn họ như vậy, không biết có cảm tưởng gì. ”Được rồi, ăn cơm trước, sau đó ngủ một chút, buổi chiều chúng ta sẽ tiến cung.” Tiến cung? Nhanh như vậy, nàng còn tưởng rằng qua vài ngày a. ”Nhanh như vậy?” , Mạnh Dịch Vân kéo Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, ”Cái tân nương tử này không phải muốn gặp ông bà sao? Tối nay chúng ta đi bái kiến phụ hoàng cùng mẫu hậu,hoàng huynh cũng đã chuẩn bị gia yến” bái tôn thất cũng xem như bọn họ gặp người Mạnh gia. ”Được, ” Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, cái gì đến sẽ đến, nhưng nàng cũng không muốn tham gia vào tranh đấu của hoàng cung. ”Vương phi, đây là chính trang, người không tô son lên sao được” , Kim Thu cùng Như Ngọc ở bên cạnh cầu xin, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn chính mình trong gương, cách ăn mặc như vậy không phải khiến mình trông già đi vài tuổi

sao. "Tốt, nhưng tự ta làm, các người lui sau đi." , nàng cũng không muốn đem chính mình mặt đỏ đỏ hồng hồng như hồng khỉ hôm qua, ngày hôm qua có khăn voan thì không nói, hôm nay dù sao cũng không được, Hàn Nguyệt Nguyệt mang lên vài trang sức thanh nhã. Y phục của Mạnh Dịch Vân so với bình thường có chút long trọng hơn, Hàn Nguyệt Nguyệt đi qua giúp chỉnh sửa lại y phục, cười cười, "Vương gia, xuất phát được chưa?". "Được rồi" , Mạnh Dịch Vân gật gật đầu, Hàn Nguyệt Nguyệt đi theo sau lưng Mạnh Dịch Vân, Thái Âm cùng Như Ngọc đưa Hàn Nguyệt Nguyệt lên xe, mới đi về. "Không thoải mái sao?" Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nhăn mặt, Mạnh Dịch Vân hỏi, trong xe ngựa rất rộng, hai người một người ngồi một bên, "Về sau chúng ta phải thường xuyên tiến cung sao?" , nàng chỉ muốn đóng cửa lại sống an bình trong gia đình nhỏ của mình. "Không thích?" , Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu, "Ta lười lắm, không thích cùng người ta chơi trò tâm lý." Mạnh Dịch Vân chuyển qua bên người Hàn Nguyệt Nguyệt, ôm người vào trong ngực, hai người tựa vào trên vách xe. "Tốt, về sau trừ phi không đi không được, còn lại đều không cần đi" , Hàn Nguyệt Nguyệt đẩy đẩy người bên cạnh, "Cẩn thận y phục nhăn lại" , y phục nhiều nếp nhăn , người không biết sẽ dễ hiểu lầm lắm. "Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương." , Hàn Nguyệt Nguyệt đứng ở bên cạnh Mạnh Dịch Vân, hành lễ Mạnh Dịch Hiên, Mạnh Dịch Hiên ngồi ở trên câm thành đánh giá Hàn Nguyệt Nguyệt, ngày hôm qua lúc bãi đường hắc cũng không thấy rõ tân nương tử, hắc rất tò mò cái nữ tử để cho hoàng đế cầu chỉ tứ hôn có bộ dạng gì, hắc trước kia vì hôn sự hoàng đế mà phải suy nghĩ mệt mỏi, nhưng tên kia vẫn không chịu hôn sự nào. "Không cần đa lễ, đều là người trong nhà" , Mạnh Dịch Hiên nói, Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu, tính ra đây là lần thứ ba nàng gặp Mạnh Dịch Hiên, cái người có bộ dạng nhìn khá giống Mạnh Dịch Vân. "Tạ hoàng thượng" , tại trong mắt Mạnh Dịch Hiên, nhan sắc của Hàn Nguyệt Nguyệt không tính tuyệt sắc, tuy nhiên là một nữ tử hiếm thấy. Hoàng hậu ngồi ở bên cạnh Mạnh Dịch Hiên, trên mặt vẫn mỉm cười, xem ra cực kỳ hiền lành, nhưng ai có thể biết trong nụ cười này ẩn giấu tâm tư gì. "Nhanh ngồi xuống, ai gia cùng hoàng thượng đã vô cùng tò mò về tướng phủ thiên kim thật lâu, hiện tại cuối cùng có thể nhìn thấy người rồi." , hoàng hậu mở miệng nói, Hàn Nguyệt Nguyệt xấu hổ cúi đầu. Thấp hươg hành lễ cho phụ hoàng và mẫu hậu của Mạnh Dịch Vân xong, thì đến ăn cơm tối, sau đó hai người mới hồi phủ, đêm nay không có các phi tần bỏ đây, Mạnh Dịch Hiên cùng hoàng hậu Tăng Nhu rất giống một đôi phu thê ân ái.

(1) công công: cha chồng, bà bà: mẹ chồng

63. Chương 61 : Lại Mặt

Hàn Nguyệt Nguyệt dựa vào Mạnh Dịch Vân, xe ngựa chậm rãi di chuyển, còn một đoạn nữa mới đến vương phủ, bên trong hai người vẫn lẳng lặng ngồi, Hàn Nguyệt Nguyệt có quá nhiều nghi vấn, nhưng lại không biết có nên hỏi hay không, thị phi hoàng gia, ai có thể nói được rõ ràng.

Tranh đấu cầu xé lẫn nhau, hậu cung chính là một chỗ chiến tranh kinh khủng như vậy, tranh danh tranh lợi, bề ngoài tươi cười roi rói nhưng bên trong ẩn giấu tâm địa hiểm ác, Mạnh Dịch Hiên tuy đã hơn ba mươi tuổi, nữ nhân hậu cung nhiều vô kể, nhưng đến nay vẫn chưa có một đứa con nào , Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy mình thật may mắn, may mắn là Mạnh Dịch Vân không phải là đế vương.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhích vào trong lòng Mạnh Dịch Vân, cái nam nhân này là con cháu hoàng gia, kêu Mạnh Dịch Vân dứt bỏ những việc nạp thiếp là không có khả năng, trong lòng nàng chỉ hy vọng thời điểm hắc cần mình, nàng có thể giúp hắc san sẻ một chút.

"Tiểu thư, hôm nay phải lại mặt, nên chuẩn bị lễ vật gì?" Như Ngọc đang đấu tranh tư tưởng, mang thứ bình thường thì sợ mất mặt, nhưng mang vật quý trọng thì nàng lại cảm thấy được đáng tiếc, sắc mặt những người trong tướng phủ đó, Như Ngọc nhớ đến đều muốn phát hỏa trong lòng.

Lại mặt? Chết thật, nàng đã quên mất, đặt sách xuống, "Người đi kêu Tô ma ma cùng Thôi ma ma đi chuẩn bị là được." , qua thời gian ăn cơm thì về, nàng cũng không muốn nán lại một phút giây nào bên đó.

Như Ngọc nghe chỉ thị Hàn Nguyệt Nguyệt, lập tức chạy đi tìm Thôi ma ma cùng Tô ma ma, các nàng đều là lão nhân, hắc hiểu rõ quy củ nhất.

“Sao về sớm vậy?” , thấy Mạnh Dịch Vân tiến vào, Hàn Nguyệt Nguyệt bước đến, giúp cởi áo khoác, thường ngày Mạnh Dịch Vân đều là giữa trưa mới trở về , hôm nay đã về sớm như vậy.

“Hôm nay là ngày lại mặt, ta sao quên được, đã chuẩn bị tốt chưa?” , mỗi buổi sáng hần rời giường, Hàn Nguyệt Nguyệt đều đang ngủ ngon lành, hần cũng không nhấc tâm đánh thức nàng.

“Chàng còn nhớ sao, nếu Như Ngọc không nhắc tới chắc ta cũng quên mất, ta không hiểu những thứ lễ tiết này, nên kêu Thôi ma ma cùng Tô ma ma chuẩn bị, chắc là được” , Lễ tiết cổ đại cùng hiện đại rất khác nhau, lại không có bai nói cho nàng biết những thứ này, nàng sao biết được hướng chi tướng phủ cũng không tính là nhà thân mẫu, nếu là thật sự về nhà thân mẫu, nên đến Được cốc mới đúng, lần này thành thân ngay cả bà vú cùng sư phụ cũng chưa cho biết.

Mạnh Dịch Vân cười cười, “Chờ mấy ngày ta làm xong việc, rảnh rỗi, chúng ta đến Được cốc một chuyến, nàng đã đi lâu rồi, nên trở về thăm lại đi.” , nàng từ nhỏ lớn lên tại Được cốc, cảm tình với Được cốc còn sâu nặng hơn tướng phủ.

Nghe tin sắp được về Được cốc, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức vui vẻ ôm lấy Mạnh Dịch Vân, “Chính chàng nói đó , không cho gạt ta”

Mạnh Dịch Vân cười cười, “Ta nói là làm, có gạt nàng bao giờ đâu?” .

Thấy Thái Âm bước vào, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức buông tay, nàng cao hứng thật quên mất là cửa phòng vẫn mở a, Mạnh Dịch Vân trước mặt người ngoài luôn trưng mặt lạnh lùng, Thái Âm thấy mình đến không đúng lúc, thả chậu nước trong tay, lập tức lui ra ngoài, sẵn tiện đóng cửa lại , để ngừa có nha hoàn ngây ngô không biết xông loạn vào.

Thấy vẻ mặt Hàn Nguyệt Nguyệt đau khổ nằn nì, Mạnh Dịch Vân lập tức hỏi, “Sao vậy?” Vừa rồi còn vui vẻ cao hứng, nhanh như thế lập tức thay đổi.

“Bà vú từ nhỏ rất yêu thương ta, còn có sư phụ, sư tỷ, sư huynh, Vân thúc, đi lâu như vậy cũng ckhông có trở về, bọn họ nhất định rất tức giận, đã vậy thành thân còn không nói cho họ biết” , thấy nàng u sầu, Mạnh Dịch Vân ngồi bên cạnh.

“Thành thân là chuyện lớn như vậy mà không nói cho họ biết, quả thật có chút quá phận.” nghe Mạnh Dịch Vân nói thế, Hàn Nguyệt Nguyệt càng xụ mặt.

“Tuy nhiên ta có biện pháp có thể để cho họ không tức giận.” , Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức nhìn Mạnh Dịch Vân, “Biện pháp gì, nói mau đi.” , thấy Hàn Nguyệt Nguyệt sốt ruột, Mạnh Dịch Vân cố ý đi vòng vòng.

“Làm ăn không lỗ vốn, ta hỏi nàng, ta có ưu điểm gì?” Nghe Mạnh Dịch Vân nói, Hàn Nguyệt Nguyệt trờm mắt một cái, “Ta vô duyên vô cớ mang một cô gia trở về, bọn họ chắc chắn không chấp nhận, nếu là bọn họ không chấp nhận cô gia này, thì ta cũng không thể làm trái đúng không?” .

“Nàng thật không có lương tâm, ta làm mọi chuyện đều vì nàng, thế mà giờ nàng lại không chịu chấp nhận ta sao?” Nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói thế, Mạnh Dịch Vân đứng dậy túm bả vai Hàn Nguyệt Nguyệt, ôm lấy đi đến bên giường.

Hàn Nguyệt Nguyệt cả kinh, “Ban ngày ban mặt, chàng làm cái gì vậy, mau buông ta xuống” , Hàn Nguyệt Nguyệt khó thở, nhưng cũng không dám cử động mạnh, bên ngoài còn có người a, cái tên này lúc nào đã trở nên vô lại như vậy rồi.

Mấy cú đánh đấm của Hàn Nguyệt Nguyệt đối Mạnh Dịch Vân mà nói chỉ như gãi ngứa, “Chúng ta cùng nhau chế tạo hài tử, đến lúc đó dù bọn họ tức giận khó chịu, cũng phải chấp nhận cô gia này, nàng cũng đừng mong không muốn nhận” .

Thấy mình bị đặt dưới thân, Hàn Nguyệt Nguyệt lấy tay đẩy đẩy, “Sắp đến giờ đi lại mặt rồi, nhanh lên kéo không kịp.” , dù không muốn quay lại tướng phủ, nhưng hôm nay không đi không được.

Mạnh Dịch Vân Nguyên vốn chỉ muốn dọa dọa nàng mà thôi, nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói thế, cười tà hỏi, “Vậy tối nay nàng tính đền bù ta thế nào?”

Hàn Nguyệt Nguyệt nhéo Mạnh Dịch Vân một cái, trước kia vẫn cho rằng Mạnh Dịch Vân là một chính nhân quân tử, không nghĩ tới sau khi thành thân, bản tính thật lộ ra, nam nhân đều là sói đội lột cừu, không có một tên đứng đắn.

Sợ hấn tiếp tục quây nữa, Hàn Nguyệt Nguyệt đành phải chịu thua, “Tất cả nghe theo chàng được chưa? Nhanh đi thôi”, nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói vậy, Mạnh Dịch Vân cười cười, hôn trên má nàng một cái.

Hàn Nguyệt Nguyệt không nói gì, đẩy Mạnh Dịch Vân ra, đứng dậy xử lý y phục chính mình, để cho bọn nha hoàn nhìn thấy nàng y phục nhiều nếp nhăn, không sinh ra ý nghĩ xấu thì mới là lạ.

“Tiểu thư, chuẩn bị xong rồi.”, Như Ngọc đứng ngoài cửa nói lớn, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân đã đứng dậy, về mặt đứng đắn đi tới trước cửa, hít sâu một hơi, khôi phục tâm tình, “Đặt chết trên bàn đi”, Như Ngọc đẩy cửa, mấy nha hoàn phía sau bưng tất cả đồ vật đặt trên bàn, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn sơ từng cái một.

“Vây được rồi”, đều là vải dệt cùng lá trà thượng đẳng, tuy nhiên không phải vàng bạc châu báu, nhưng là lại mặt, lễ này cũng coi như khá nhiều, Hàn Nguyệt Nguyệt thay chính 1atrang, cùng Mạnh Dịch Vân trở về tướng phủ.

“Đến rồi, đến rồi, xe ngựa đại tiểu thư đã đến cửa rồi.”, nghe gã sai vặt báo lại, Hàn Diệu Văn mang theo toàn thể mọi người đi đến cửa nghênh đón, đại phu nhân không thích, nên chậm rãi theo sau.

“Tham kiến Vương gia, vương phi”, Mạnh Dịch Vân đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt xuống, thấy mọi người trong tướng phủ quỳ xuống, Như Ngọc vui cùng vui vẻ.

“Phụ thân mau mau đứng lên, đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy”, Hàn Nguyệt Nguyệt bước đỡ Hàn Diệu Văn dậy, những người phía sau cũng bắt đầu đứng dậy, thấy Mạnh Dịch Vân theo Hàn Nguyệt Nguyệt đến lại mặt, tâm tư mọi người trong tướng phủ có chút không giống nhau.

Nhị phu nhân cùng tam phu nhân thấy thế, cảm thấy Hàn Nguyệt Nguyệt hiện tại đang được sủng ái, vô cùng vui vẻ chạy đến nịnh bợ, Hàn Diệu Văn mỉm cười, Vân vương vậy mà nguyện ý cùng Nguyệt Nguyệt lại mặt, thì ra cũng rất quan tâm cuộc hôn sự này, hi vọng ngày sau sẽ nhờ được Hàn Nguyệt Nguyệt giúp đỡ trong quan trường, đại phu nhân cùng Hàn Thanh Tư đều trừng mắt nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, trong lòng cực kỳ ghen tị.

“Con bây giờ là vương phi, thân phận khác biệt, sao lại giống như trước được”, Hàn Diệu Văn cố ý quát lớn đến, Hàn Nguyệt Nguyệt cúi đầu nói, “Nữ nhi biết sai, ngày sau chắc chắn sẽ chú ý”.

“Bên ngoài khá nóng, mau đưa Vương gia, vương phi vào nhà, còn mọi người có muốn nói chuyện gì, lát nữa nói cũng không muộn”, tam phu nhân hơn hử nói, Hàn Diệu Văn nghe tam phu nhân nói thế, lập tức dẫn Mạnh Dịch Vân phía trước, “Lão phu nhất thời cao hứng quá mức, Vương gia mời vào trong”.

Hiện tại Hàn Diệu Văn là trưởng bối của hấn, dù sao cũng nên cho vài phần mặt mũi, “Nhạc phụ đại nhân cứ gọi ta là Dịch Vân là được”, nghe thấy Mạnh Dịch Vân nói hòa nhã như vậy, Hàn Diệu Văn như mở cờ trong lòng.

Hàn Diệu Văn cùng Mạnh Dịch Vân đi vào, nhị phu nhân cùng tam phu nhân lập tức tiến đến bên người Hàn Nguyệt Nguyệt, hai người một người một bên dẫn Hàn Nguyệt Nguyệt bước vào, đại phu nhân thấy người ta không để ý mình, tức giận trừng mắt nhìn: không phải chỉ là Vương phi thôi sao, có cái gì hay, lên mặt cái gì, biết rõ hôm nay bọn họ đợi, lại còn đến trễ như vậy.

Hàn Thanh Tư đi sau đại phu nhân, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt khí phách vô cùng, trong lòng rất khó chịu, nếu không nàng ta chen ngang, hiện tại này toàn bộ đều là của nàng mới đúng.

“Con không biết mọi người thích thứ gì, cho nên chỉ chuẩn bị chút vải dệt, không biết có thể vào mắt của mẫu thân cùng di nương và muội muội hay không”, tam phu nhân nhận vải dệt, sờ thử, xét nhẹ qua nàng liền biết không phải vải dệt phổ thông, trên mặt lập tức nở nụ cười roi roi, “Đều là người một nhà, vương phi thật quá khách khí”.

Hàn Nguyệt Nguyệt không nói tiếp, cười fccười, đại phu nhân nhìn thoáng qua, “Chỉ là chút vải dệt thôi, vương phi cũng sẽ không để vào mắt”, lời này rõ ràng cho thấy lễ vật không đủ quý trọng, Hàn Diệu Văn

thấy đại phu nhân như vậy, hơi khó chịu, nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, đại phu nhân thấy thế, lập tức ngậm miệng lại.

Nam nữ không thể ngồi cùng bàn, cho nên Mạnh Dịch Vân bị Hàn Diệu Văn giữ lại đại sảnh, Hàn Nguyệt Nguyệt đi theo nữ quyến vào gian trong.

Hàn Diệu Văn không có ở đây, đại phu nhân lập tức thể hiện uy nghiêm chủ mẫu của mình, chỉ huy mọi thứ, Hàn Nguyệt Nguyệt uống trà, làm như không thấy, nàng không cần chấp với người như thế.

“Người hiện tại mặc dù là vương phi địa vị cao quý, nhưng dù sao vẫn là nữ nhân tướng phủ, có một số việc ta còn là phải nói cho người nghe.” , người dù cao tới đâu, còn không phải muốn gọi ta một tiếng mẫu thân sao, đại phu nhân lạnh lùng nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt biết nàng ta sẽ tìm cơ hội làm khó dễ, lập tức cung kính hồi đáp, “Mẫu thân nói đúng lắm, nữ nhi chỗ nào không hiểu vẫn cần mẫu thân chỉ giáo một phen” , thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ngoan ngoãn như thế, tâm tình đại phu nhân tốt lên một chút.

“Làm nữ nhân phải biết rộng lượng, mọi việc không thể tùy tính theo ý thích chính mình, ta biết người cùng a Vương gia mới tân hôn nên nói những thứ này sẽ khiến người mất hứng, nhưng nam nhân nào không thích trên hoa ghẹo nguyệt” , nói một chút lại dừng, liếc mắt nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt một cái.

“Trước ta có tuyển chọn nha hoàn cho người mà người không cần, tại vương phủ sao có thể không có người của mình, người ngoài vẫn không hiểu rõ bằng người trong nhà, nên suy nghĩ chút đi.” , lời này nếu là thân mẫu của nàng , nàng khẳng định sẽ tin tưởng là vì suy tính cho nàng, nhưng suy tính của đại phu nhân, nàng còn có thể không biết hay sao.

“Mẫu thân nói đúng lắm, chỉ là nữ nhân mới vừa gả đi, sẽ không hay nếu mang theo những thứ này, nhưng Như Ngọc cùng Trúc Thanh đều là của hồi môn của con, họ cũng khá hiểu chuyện, mẫu thân không cần quá lo lắng.” , người ta vừa mới thành thân, người liền muốn cho người ta thêm tiểu thiếp, suy tính như vậy có chút tốt bụng quá.

64. Chương 62 : Lại Mặt 2

Edit: Miathermopoliz96

Nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói vậy, đại phu nhân cũng không nể mặt,” Bên cạnh người cũng cần có người chiếu cố, mấy nha hoàn này đứa nào cũng giỏi , Hàn Mai và Họa Mai đã theo ta nhiều năm , hai nhà đầu này tính tình hiền lành, rất cẩn thận” nghe đại phu nhân nói thế, tất cả nữ quyến trong phòng cũng không dám lên tiếng, rất sợ chính mình bị liên lụy vào.

Đại tiểu thư lú ở nhà đã gây phiền toái còn chưa nói, nhưng hiện tại xưa đâu bằng nay, người ta đã là Vương phi cao cao tại thượng, gọi một tiếng mẫu thân đã là nhượng bộ lớn nhất rồi, không nghĩ tới đại phu nhân còn được nước lấn tới, người ta mới vừa thành thân đã muốn nhét thêm người vào phòng người ta, cái này có chút quá phận.

Tất cả đều muốn xem Hàn Nguyệt Nguyệt ứng phó ra sao, nhị phu nhân cùng tam phu nhân không có thể lực của nhà mẹ đẻ hùng hậu như đại phu nhân, dù muốn nịnh bợ, nhưng các nàng dù sao sau này vẫn ở trong tướng phủ, cũng không dám đắc tội với đại phu nhân.

Như Ngọc cùng Trúc Thanh đứng ở hai bên Hàn Nguyệt Nguyệt , vô cùng tức giận, đại phu nhân này cũng quá càn quấy, tốt xấu gì tiểu thư bây giờ đã là Vương phi, vậy mà đáng quang minh chính đại xếp người lên vào trong vương phủ.

Hàn Nguyệt Nguyệt không nể mặt” Hang Mai cùng Hạ Mai nếu là cánh tay đắc lực của mẫu thân, nữ nhi sao có thể tham lam giành lấy, với lại trước khi nữ nhi tiến vào vương phủ, Vương gia ngay cả một thị thiếp nhỏ nhỏ cũng không từng có, tác phong của Vương gia tất cả người dân Đại Khánh kể cả hoàng thượng

cũng chưa ai từng nghi ngờ, mẫu thân là quá lo lắng cho nữ nhi nhưng lại quên thân phận của chính mình”, nghĩ nàng ngu lắm sao, như vậy mà tốt cho nàng à?

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nói ra những lời đó, đại phu nhân liền xám xịt, đúng là hiện tại Hàn Nguyệt Nguyệt là vương phi, không thể đắc tội, đành phải đè nén tức giận: “Ta cũng chỉ muốn nhắc nhở, miễn cho người ta nói Hàn gia không biết dạy dỗ nữ nhi”.

” Nữ nhi tạ ơn ý tốt của mẫu thân”. Hàn Nguyệt Nguyệt cười lạnh, nhị phu nhân thấy sự tình đã được giải quyết, lại sợ đại phu nhân sẽ nói ra lời khó nghe, chọc giận Hàn Nguyệt Nguyệt, lập tức nói: “Tốt, tốt, hôm nay là ngày lại mặt, sao có thể thất lễ, Tiểu Lệ, người xem đã lâu như vậy cũng không mang thức ăn lên, Vương phi chúng ta cũng đã đói bụng lắm rồi”, đại phu nhân chỉ “Ừm” một tiếng, cũng không mở miệng nữa.

Ăn cơm xong, Hàn Nguyệt Nguyệt nói Mạnh Dịch Vân công vụ bận rộn, cho nên liền không thể ở lại, lúc Hàn Nguyệt Nguyệt rời đi, đại phu nhân còn nói một đồng lời lẽ khó nghe, Hàn Diệu Văn thấy nàng không hiểu chuyện như vậy, hừ một tiếng, xoay người vào thư phòng.

Hàn Nguyệt Nguyệt tháo chính trang cùng vật trang sức trên đầu, thật tức chết ma, bữa cơm này ăn không nổi, Mạnh Dịch Vân vừa ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt không có gì để làm, đành phải nằm ở trên giường ngủ bù.

”Chàng về rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt trong mơ màng, thấy có người ôm mình, liền biết là Mạnh Dịch Vân đã trở lại, vươn tay đẩy Mạnh Dịch Vân ra, thời tiết nóng như vậy, ngủ một giấc cũng đổ đầy mồ hôi, người này lại ôm chặt nàng, khiến nàng nóng đến hoa đầu rồi.

” Phải, làm sao vậy?” Mạnh Dịch Vân khó hiểu, Hàn Nguyệt Nguyệt mở to mắt, “Nóng, khó chịu”, xoay người đưa lưng ra bên ngoài, Mạnh Dịch Vân cười cười, ra ngoài kêu Thái Âm bưng một chậu băng tới đặt trong phòng, hẳn không biết Hàn Nguyệt Nguyệt sao lại sợ nóng đến vậy, rõ ràng trong phòng đã đặt một khối băng, so với bên ngoài còn mát rất nhiều, chẳng lẽ nàng nóng trong người.

”Làm gì đó?” Hàn Nguyệt Nguyệt bị chọc tỉnh, nhìn Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân cười cười, “Nàng không phải đang nóng sao, cởi y phục sẽ mát hơn”, không để ý phản ứng của Hàn Nguyệt Nguyệt, vươn tay nhanh chóng cởi bỏ y phục của Hàn Nguyệt Nguyệt.

Hàn Nguyệt Nguyệt vừa tức lại cảm thấy buồn cười, “Nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, quả nhiên như thế” nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói thế, Mạnh Dịch Vân ngừng tay lại “Đâu nào nàng nói vậy”, hẳn thân thiết với nương tử có gì không đúng? Sao khi nghe những lời này, cảm thấy mình như là cầm thú.

” Chẳng lẽ không đúng? Thế thì hiện tại chàng nằm úp đè trên người ta để làm gì?” Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Mạnh Dịch Vân. mặc kệ bên ngoài có bao nhiêu người sợ hãi, nhưng nàng mới không cần, chính lão công của mình mà không thể phát giận, vậy gả cho hắn làm gì?

” Ai chọc giận nàng sao?” Nàng hiện tại đường đường là Vương phi của Đại Khánh, có ai dám không biết tốt xấu đi làm thế, chẳng lẽ là những người tướng phủ đó? Xem ra sau này vẫn nên cùng tướng phủ phân rõ giới hạn là tốt.

” Đại phu nhân muốn đưa thiệp cho chàng, bị ta cự tuyệt, chàng hẳn không ghét ta chứ?” tuy nàng biết Mạnh Dịch Vân sẽ không muốn nạp thiệp, nhưng nàng vẫn cứ muốn nghe chính miệng hắn nói.

Mạnh Dịch Vân còn tưởng là chuyện gì, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt như vậy, cười cười “Ái phi hiểu rõ bốn vương như vậy, bốn vương sao có thể sẽ tức giận, yêu thương còn không đủ”, nói xong lại tiếp tục kéo xuống y phục của Hàn Nguyệt Nguyệt.

Không cần vì người ngoài tức giận, chỉ cần Mạnh Dịch Vân không có cái suy nghĩ kia là được, sau khi nghĩ thông, Hàn Nguyệt Nguyệt mỉm cười, nghiêng người ôm eo Mạnh Dịch Vân môi cong lên đáp lại.

Hai người mây mưa ở trong phòng, Thái Âm mang theo một chậu băng đi tới cửa, nghe động tĩnh, gương mặt lập tức đỏ bừng, xem ra chậu băng này, ngày mai mới đặt được.

” Ngân Nguyệt, tổ yến này là do ai nấu? Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn bát tổ yến, xoay người hỏi.

” Là dịch thân nô tỳ đi nấu, vương phi, có gì không ổn sao?” thức ăn vương phi trước giờ vẫn là nàng phụ trách, sau này cũng vậy, cũng không xảy ra vấn đề gì, hôm nay thấy Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi như vậy, có chút khó hiểu.

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, ” không có gì, chỉ là cảm thấy tổ yến này vô cùng tốt, nhưng mỗi ngày đều ăn, cho dù tốt đến mấy cũng sẽ ngấy, ném thì lãng phí, các người bưng xuống chia nhau ăn đi”. Hàn Nguyệt Nguyệt đặt bát xuống, ném cũng không ném qua.

” Đa tạ vương phi”, Ngân Nguyệt tiến lên, lập tức bưng xuống, Như Ngọc lập tức đến bên người Hàn Nguyệt Nguyệt, ” Tiểu thư, có phải tổ yến này có gì không ổn?, nàng theo tiểu thư hơn ba năm, tiểu thư mỗi ngày đều phải ăn một chén tổ yến để dưỡng nhan, hôm nay đột nhiên như vậy, dù gặt được người khác, nhưng không gặt được nàng.

“” Không có việc gì, chỉ là trong tổ yến có thêm một vài vị thuốc mà thôi, cảm thấy không quen:, thuốc này tuy là phổ thông, bình thường ăn cũng không gây hại gì, chỉ là ăn quá nhiều sẽ dẫn đến vô sinh.

Mấy ngày hôm trước nàng còn lo lắng không biết nên tránh thai thế nào, lại sợ Mạnh Dịch Vân biết sẽ tức giận, cho nên tổ yến này chính là hợp tâm ý nàng, nhưng là không thể dùng lâu, nàng cũng không muốn sau này mình bị vô sinh,

Ngân Nguyệt là người Hoàng phủ, nếu nàng có gì không hay xảy ra, Hoàng phủ chắc chắn bị liên quan, không biết ai lớn mật như vậy, dám ở trong vương phủ động tay chân, may mà nàng biết ý, nếu là người khác, khả năng khi già cũng không thể có con.

” Đem lỗi tai qua đây”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Như Ngọc đi đến bên cạnh nàng, cúi người.

” Tiểu thư, vậy không được đâu”, khi nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Như Ngọc lập tức cả kinh kêu lên

” Nhỏ tiếng chút, hiện tại mau đi ngay: thấy không có thể thương lượng, Như Ngọc đành phải xoay người đi ra ngoài.

“Những thứ này đều là phụ thân giúp con lựa chọn, thử nhìn xem, có cảm thấy thích không?” đại phu nhân đem vài thiệp mời đặt trước mặt Hàn Thanh Tư, dù Thanh Tư không gả cho người như Vân vương được, nhưng những nam nhân này so với Vân vương cũng không thua kém mấy.

” Mẫu thân, bây giờ con chưa muốn thành thân, cái này sau này hãy nói”, Hàn Thanh Tư đem thiệp mời đặt qua một bên, hiện tại trong mắt nàng tất cả đều là hình bóng của Mạnh Dịch vân, đâu còn tâm trí mà để ý người khác.

” Cái gì chưa muốn thành thân, ta và phụ thân con vì hôn nhân của con đã cân nhắc rất nhiều, con nghĩ ỉn lại cũng phải nghĩ cho chúng ta chứ”, đại phu nhân nén giận, nữ nhi chỉ có gả là ốt, ngày sau chính mình mới có thể ngẩng cao đầu khi đứng trước mặt nhà đầu kia.

” Là nữ nhi bất hiếu, để hai người lo lắng, phụ thân cũng mẫu thân cứ tùy tiện quyết định đi,” thấy nữ nhi như vậy, đại phu nhân thờ dài, ” Vân vương mặc dù tốt, nhưng dù sao đã cưới nhà đầu kia, dù hấn đồng ý cưới con, cũng chỉ có thể làm trắc phi, vẫn lại thấp hơn nhà đầu kia, người phụ thân con chọn đều là hoàng thân quốc thích, gả vào đó sẽ làm chính thê, con hãy cẩn thận suy nghĩ đi”, nàng tuy cũng muốn nữ nhi gả cho Vân vương, nhưng nghĩ đến việc phải thấp hơn nhà đầu kia một bậc, trong lòng liền khó chịu.

Đại phu nhân đi rồi, Hàn Thanh Tư ngồi ở bên giường lặng lẽ rơi lệ, vì cái gì Hàn Nguyệt Nguyệt trở về, vì cái gì lại cướp đi trượng phu của nàng, nếu không phải nàng ta xuất hiện, hiện tại đứng bên cạnh Mạnh Dịch Vân chính là nàng mới đúng.

Ngày ấy thấy Mạnh Dịch Vân xùnh Hàn Nguyệt Nguyệt lại mặt, ánh mắt của Mạnh Dịch Vân nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt nhu hòa vô cùng, nếu người trong xe ngựa là nàng, hấn có thể sẽ như thế không?

” Tham kiến Vương phi nương nương”, Lục Tư Tư quỳ trên mặt đất, Hàn Nguyệt Nguyệt khoát tay, ” nhanh đứng lên, cần gì làm mấy lễ tiết này”, Lục Tư Tư đứng dậy cười cười.

” Hiện tại đã là vương phi, sao có thể như trước kia được” tuy nàng cũng thấy có chút không được tự nhiên, nhưng lễ nghi không thể bỏ,

“Được rồi, người nói gì cũng đúng, Tống Thanh hiện tại đang ở đâu?” . từ khi đem Thiên Hương lâu giao cho Tống Thanh cũng Lục Tư Tư , nàng liền vội vàng kết hôn, đã lâu chưa từng để ý đến chuyện Thiên Hương lâu rồi.

“Đang nghỉ ngơi a, tối hôm qua mới đến, tin tức tiểu thư thật tinh thông, ta đi gọi hân đến”, Lục Tư Tư cho Hàn Nguyệt Nguyệt nhấp ngụm trà, đứng dậy đi đến chỗ Tống Thanh.

Mạnh Dịch Vân mấy ngày nay đi Từ Châu, để Hắc Ưng lại bên người nàng, khó khăn lắm mới có thể rời khỏi Hắc Ưng, liền chạy tới Thiên Hương lâu một chuyến, mỗi ngày hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại ăn, một đám người trước mặt sau lưng, đều sắp chết phiền rồi.

Tống Thanh hiện tại là lão bản của Thiên Hương lâu, thường xuyên thị sát ở các nơi, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đến, lập tức đem sổ sách đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt.

Hàn Nguyệt Nguyệt giải thích cho Tống Thanh vài chỗ, cảm thấy được người này tiến bộ không ít, không khỏi có chút cao hứng, cất sổ sách, chuẩn bị trở về.

Hắc Ưng thấy Hàn Nguyệt Nguyệt từ bên ngoài trở về, liền nhảy dựng, hắc luôn tức tức không rời, Vương phi ra ngoài mà đến giờ hắc không phát hiện ra, xem ra công phu chính mình vẫn còn thấp kém, sau này phải luyện tập nhiều hơn.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười với Hắc Ưng , bay xuống phòng mình, Như Ngọc thấy Hàn Nguyệt Nguyệt trở về, thấp thỏm trong lòng mới hạ xuống, nàng dù có mười cái đầu cũng bị chặt hết.

” Nghỉ ngơi đi, đêm nay không cần canh đầu”,Hàn Nguyệt Nguyệt không thích có người ở trong phòng của mình gác đêm, cho nên mỗi lần đều kêu nha hoàn rời khỏi, một mình ngủ cũng không tệ, nhất là những lúc có Mạnh Dịch Vân, hai người thỉnh thoảng thân mật một chút, nếu như bị người bên ngoài nghe được thì xấu hổ chết đi được

65. Chương 63 : Tiếp Khách

“Vương phi, đây là thiệp mời của phu nhân Trần Viễn Hầu đưa tới”

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn thoáng qua, thì ra là thiệp mời muốn đến gặp, Hàn Nguyệt Nguyệt đưa cho Thái Âm “Người đi chuẩn bị, ngày mai có khách.”

Chiều đãi những phu nhân viên quan này vẫn luôn là chuyện phiền toái nhất, nàng không ra cổng trước không bước cổng sau, những người này vẫn đến tìm tới cửa.

“Vâng, vương phi”

Thái Âm nhận thiệp mời, nàng cũng là lần đầu tiên tiếp đãi nữ quyền, không biết có gì nên chú ý hay không, có lẽ nên đi hỏi các ma ma trong phủ một chuyến xem sao.

“Tiểu thư đem sổ sách về không sợ Vương gia phát hiện sao?”

Thấy những người khác đã đi xuống, Như Ngọc thấy Hàn Nguyệt Nguyệt lấy ra một bản sổ sách, vội hỏi.

“Phát hiện thì sao?”

Đây là tài sản riêng của nàng, Mạnh Dịch Vân phát hiện cũng không có thể làm gì.

“Lỡ vương gia tức giận thì sao?”

Vương gia không cho tiểu thư buôn bán, hai người vì thế lại tranh cãi một trận, đây chính là lần đầu tiên hai người cãi nhau kể từ lúc thành thân.

“Ta có biện pháp, người đi ngoài cửa canh giữ giúp ta, có người đến thì nhanh báo liền”

Nàng mở sổ sách ra xem xét, tuy mặt trên đều là con số Ả Rập nên sẽ không ai nhận ra, nhưng nàng vẫn sợ có người đến mách lẻo với Mạnh Dịch Vân, như vậy mọi thứ sẽ bị lộ ra.

“Tham kiến vương phi”

Ba người khom người hành lễ Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn ba người, một người cũng không biết, có chút lúng túng, lỡ nếu gọi sai thì sẽ gặp phiền toái.

“Các vị phu nhân khách khí, đều đứng lên đi”

Liếc mắt ra hiệu cho Thái Âm, Thái Âm hiểu ý, lập tức tiến lên bên cạnh các phu nhân, rót trà.

“Hôm nay mạo muội đến quấy rầy thanh tĩnh vương phi, xin vương phi đừng trách”

Một phu nhân khoảng bốn mươi tuổi mở miệng nói trước, mấy người trong đó đều đã coi nàng ta người đứng đầu, chắc là phu nhân trấn viện hầu.

“Phu nhân khách khí, sớm nên gặp nhau mới đúng, chỉ là gần đây hơi bận rộn, không có thời gian”

Không biết giao lưu với giới thượng lưu, Hàn Nguyệt Nguyệt khi nói cảm thấy thật quá lao lực. Phu nhân Trấn Viễn hầu giới thiệu mấy vị phu nhân khác cho Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn qua, xem như quen biết với các nàng, người ta mang lễ vật tới cửa, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng tặng mấy phần, tính là đáp lễ.

Khách khí một chút, Hàn Nguyệt Nguyệt dẫn người đến hậu viện chiêu đãi mấy vị phu nhân dùng trà, dùng chút điểm tâm, sau khi ăn cơm trưa xong, vài vị phu nhân mới cáo từ trở về.

Mạnh Dịch Vân gặp phải chút phiền toái, ngày trở về bị lùi lại, Hàn Nguyệt Nguyệt nhàm chán, nên tính đi Thiên Hương lâu một chút.

“Thái Âm, người đi chuẩn bị đi, đêm nay ta đã hẹn với Hoàng phu nhân đến Thiên Hương lâu dùng cơm”

Đã lâu không gặp mẹ, Hàn Nguyệt Nguyệt mang theo Như Ngọc cùng Thái Âm, quản gia sợ có người đến quấy rối, nên bảo vài thị vệ trong phủ đi trước, vốn Hàn Nguyệt Nguyệt tính yên tĩnh đi đến, cuối cùng lại bị một đám người che chở, chậm rãi đi Thiên Hương lâu.

“Vương phi, Trần công tử cầu kiến”

Như Ngọc rất khó chịu về Trần công tử, lần trước chuyện tiểu thư té sông, bọn họ đều cùng một ruộc.

“Ai là Trần công tử?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi.

“Là Trần gia công tử đã gặp lúc du hồ khi trước.”

Như Ngọc nói như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt mới nhớ tới, nhíu mày, ngay cả đi ra ăn bữa cơm lại có thể gặp nhiều người như thế.

“Vương gia không có ở đây, ta chỉ là nữ quyến gặp hấn không tiện, nói hấn rời đi thôi, ngày khác Vương gia trở về thì gọi hấn đến vương phủ cầu kiến là được”

Như Ngọc lĩnh mệnh, xoay người ra ngoài.

“Trần công tử, Vương gia chúng ta không có ở đây, vương phi không tiện gặp nam khách, Trần công tử nếu có việc thì xin đợi Vương gia hồi phủ rồi quay lại cầu kiến” Trần Hiền nghe vậy, hơi ảo não.

“Là Trần mỗ lỗ mỗ, thật không có việc gì, chỉ là ở đây gặp phải vương phi, cho nên mới tiến lên bái phỏng, nếu không tiện gặp khách, vậy Trần mỗ xin cáo từ”

Như Ngọc giơ tay tiễn khách, Trần Hiền liếc mắt nhìn cửa một cái, nhìn không tới bên trong, đành phải rời khỏi.

Lần trước chuyện Hàn Nguyệt Nguyệt té sông hấn cũng có mặt, vốn tưởng rằng nàng cứ như vậy mà toi mạng, không nghĩ tới còn có thể sống lại, hiện tại nàng là Vân vương phi địa vị cao quý, vốn định tìm cơ hội xin lỗi, chỉ là vẫn tìm không thấy cơ hội thích hợp, hôm nay khó có dịp gặp được, nhưng người ta vẫn không bằng gặp hấn, trong lòng có chút không thoải mái.

Tốt xấu gì hấn cũng đường đường là nhi tử Thái Phó, qua hai năm nữa là có thể vào triều làm quan, đắc tội vương phi chẳng khác nào đắc tội Vân vương, đối với con đường làm quan của hấn chỉ sợ sẽ có trở ngại, người đã đến xin gặp, nhưng người ta vẫn cố ý không muốn gặp mình, e chỉ uống công vô ích.

“Tham kiến vương phi nương nương”

Hoàng phu nhân vừa vào cửa liền hành lễ Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức đứng dậy bước đến đỡ dậy “Nơi này không có người ngoài, mợ không cần đa lễ, mau mau đứng lên”.

“Con hiện tại vương phi địa vị cao quý, cấp bậc lễ nghĩa không thể bỏ.” Hoàng phu nhân nắm tay Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói, vốn nàng đang lo lắng Hàn Nguyệt Nguyệt khi làm vương phi sẽ kiêu ngạo bất hòa với nàng, không ngờ vẫn như trước kia, khiến nàng rất yên lòng.

“Cái gì lễ mà không thể bỏ, người là mợ của con, đều là người nhà, không cần quy củ nhiều như vậy”

Nghe thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nói vậy, Hoàng phu nhân vô cùng cao hứng trong lòng.

Hai người ngồi xuống, Như Ngọc giúp Hoàng phu nhân rót trà, Hoàng phu nhân nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi “Vương gia đối xử với con thế nào? Ta vốn định đến vương phủ thăm con, nhưng lại sợ đường đột”.

Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu “Khá tốt, làm phiền mợ lo lắng”

Mạnh Dịch Vân tính tình lãnh khốc, thủ đoạn ngoan độc, người nào không tò mò Hàn Nguyệt Nguyệt sinh sống ra sao trong vương phủ.

“Vậy là tốt rồi, Ngoại Tổ Mẫu cùng Ngoại Tổ Phụ của luôn nhắc con mãi, sợ con bị uất ức”

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười “Hại lão tổ tông phải lo lắng, vương phủ rất tốt, Vương gia mặc dù lãnh đạm chút, nhưng vẫn rất tốt với con”.

“Tương lai còn dài, có thể yên tâm đừng lo lắng.” ngoại trừ việc Mạnh Dịch Vân không cho nàng ra khỏi nhà ra, thứ khác đều được.

“Nghe nói Hương lâu có nhiều món ăn ngon, hôm nay mợ được nhờ phúc của con rồi.” nghe Hoàng phu nhân nói vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức kêu Như Ngọc cùng Thái Âm đi chuẩn bị.

Hoàng phu nhân nói với nha hoàn hai bên “Hai người các người cũng xuống đi”.

Thấy trong phòng không có người khác, Hoàng phu nhân nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, nói “Con đừng trách mợ lắm miệng, con thành thân đã hơn hai tháng, sao chưa có động tĩnh gì?” thấy Hoàng phu nhân nhìn chằm chằm bụng của mình, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức hiểu ý, xấu hổ cúi đầu.

“Vẫn từ từ đã”

Nàng cố gắng tránh thai, làm sao có thể có hài tử, tuy nhiên nghe được Hoàng phu nhân nói vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy rất ấm áp.

“Nữ nhân đều thế, con không cần xấu hổ, Vương gia khác cũng từng tuổi này, hài tử đầy nhà, Vương gia hiện tại ngay cả một đứa bé cũng không có, con nên chú ý nhiều chút, chỉ cần có hài tử, Vương gia nhất định sẽ cao hứng, con nên biết nắm chặt chút.”

Việc này nàng nắm chặt ra sao, Hàn Nguyệt Nguyệt có chút khó nói, thì ra nhiệm vụ sinh hài tử ở cổ đại đều đặt trên người nữ nhân, chỉ cần không có hài tử, người ta đều đã hoài nghi là nữ nhân có vấn đề, chưa từng có người đi hoài nghi nam nhân.

“Con đã hiểu”

Ở hiện đại, nam nhân đang lúc 30 như một đóa hoa, nhưng tại cổ đại quả thật có chút già, từ trong miệng người khác nói ra, Hàn Nguyệt Nguyệt mới ý thức được mình từ trước đến giờ chưa để ý đến cảm nhận của Mạnh Dịch Vân.

“Hiểu được là tốt, đây là phương thuốc mà năm xưa ta mua được từ tay một du y, khi đó ta uống sau đó liền sinh ra biểu ca của con, con dùng thử xem, có lẽ rất hữu dụng”

Hoàng phu nhân rút ra một tờ giấy trong ống tay áo đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt nhận lấy, mở ra nhìn, là một phương thuốc điều trị thân thể, không có chỗ gì không ổn,

“Cám ơn mợ, con khi về sẽ dùng thử xem”

Cái phương thuốc này đối với những người khác mà nói có lẽ rất khó có được, nhưng với nàng cái này cùng lắm chỉ là một đơn thuốc bổ mà thôi, khó có người để tâm đến hạnh phúc của mình như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn cực kỳ cảm kích.

Hai người dùng cơm xong, Hàn Nguyệt Nguyệt lại bảo Như Ngọc đến chỗ thợ may chọn hai bộ y phục đưa cho Hoàng phu nhân. Hoàng phu nhân cho rằng Hàn Nguyệt Nguyệt đang là vương phi nên chút tiền ấy không đáng kể với nàng, vì thế không suy nghĩ gì, yên tâm nhận.

Y phục này không phải là bộ phổ thông người ta hay mặc, một bộ gần mấy chục phụ kiện, Hàn Nguyệt Nguyệt lấy hai bộ tốn ít nhất cũng hơn năm trăm lượng bạc.

“Thải Âm, viện này vì sao lại khóa?”

Hàn Nguyệt Nguyệt dừng bước lại, nàng đi dạo trong vương phủ rất nhiều lần, vẫn luôn thắc mắc tại sao viện đông này luôn không có người.

“Bẩm vương phi, đây là thiên viện, trong phủ vốn ít người, lại chưa từng dùng đến, cho nên liền khóa lại.”

Nàng sao dám nói viện này chính là chỗ cư trú của trắc phi và thị thiếp của vương gia.

“Viện lớn như vậy khóa lại thật rất đáng tiếc, người đi theo quản gia lấy cái chìa khóa mở cửa ra, chúng ta vào xem”

Nàng từ lúc thành thân đến nay đều ở tại trong viện Mạnh Dịch Vân, tuy phu thê ở chung là việc rất thường tình, nhưng nàng không phải cũng nên có viện riêng của chính mình sao?

“Bên trong đã lâu chưa dọn dẹp, chỉ sợ tro bụi rất dày, vương phi nếu muốn xem, nô tỳ đi gọi người vào dọn dẹp, ngày mai vương phi đến được không?” Thải Âm nói.

“Không sao cả, chúng ta không cần vào xem gian phòng là được.” nhìn từ xa thấy bên trong lớn như vậy, không biết phong cảnh ra sao.

“Vâng, vậy nô tỳ đi đây.” Thải Âm không dám vi phạm, đành phải đi theo quản gia lấy cái chìa khóa mở cửa ra.

“Nhiều phòng như vậy mà để không rất đáng tiếc, người ngày mai kêu người thu dọn nơi này đi.”

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy trong viện chia làm bốn tiểu viện, từng phòng trong viện đều trống rỗng, cảm thấy thật đáng tiếc.

“Vâng vương phi”

Thải Âm đang âm thầm tính toán làm sao để dẫn Hàn Nguyệt Nguyệt, do Hàn Nguyệt Nguyệt mới hỏi “Nơi này là cho ai ở? Sao lại nhiều phòng như vậy?”

Một nơi rộng như vậy nếu là cải tạo một chút, về sau cũng ngang ngửa viện của Mạnh Dịch Vân rồi.

“Bẩm vương phi, những thứ này là cho, cho khách nhân ở, chỉ là khách nhân Vương gia rất ít, cho nên chưa từng dùng đến” Thải Âm ấp a ấp úng nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười “Người sợ cái gì? Không phải là cho thị thiếp của Vương gia ở sao, có cái gì không thể nói.”

Thải Âm đỏ mặt mồ hôi lạnh “Vương phi không cần nghi ngờ, Thải Âm vào phủ từ lúc mười tuổi tới nay, trong viện này đều luôn khóa.”

Rất sợ Hàn Nguyệt Nguyệt hiểu lầm, nếu Vương gia biết nhất định rất tức giận.

“Ta lại không có hỏi, người khẩn trương làm gì? Viện lớn như vậy để không rất đáng tiếc, người kêu người tu sửa nơi này lại một chút, về sau có thể tới đây tránh nóng”

Một rừng trúc xanh rộng lớn, ở giữa lại cái ao sen, thật là một nơi nhân gian tiên cảnh. Thải Âm sợ mình càng nói càng sai, đành phải ngậm miệng trốn sau lưng Như Ngọc.

Càng nghĩ cũng càng cảm thấy có thể thực hiện được, vừa lúc bây giờ đang rảnh rỗi, Hàn Nguyệt Nguyệt dạo qua một vòng, sau đó trở về phòng thiết kế một bản, chuyện lớn như vậy, vẫn nên nói cho Mạnh Dịch Vân một tiếng, nhưng đã hơn nửa tháng, vẫn chưa thấy tin tức, Hàn Nguyệt Nguyệt mệt mỏi tựa vào trên ghế.

Mạnh Dịch Vân vừa đi liền đi hơn nửa tháng, vậy về sau nàng sẽ không chờ vô ích như vậy nữa, nếu không cứ thế, chưa đến một năm, chính mình khẳng định sẽ trở thành oán phụ nơi khuê phòng.

66. Chương 64 : Xây Lại Hậu Viện Mới

Vương quân gia ở trong phòng gấp đến độ xoay quanh, Tần thị vệ không có ở trong phủ, bây giờ muốn hỏi tin tức cũng không biết đi đâu mà tìm. Hắc thị vệ thì quá lãnh, hẳn lại không dám đi hỏi, từ khi làm quản gia tới nay, hẳn vẫn là lần đầu tiên mâu thuẫn như vậy.

Vương phi muốn đem hậu viện của Vương gia hủy đi, đây chính là chuẩn bị cho thị thiếp, nếu hủy đi Vương gia có thể mất hứng hay không ? Nhưng là không phá hủy vương phi lại mất hứng, tuy Vương gia hiện tại cực kỳ sủng vương phi, nhưng là nam nhân người nào không tam thê tứ thiếp, hiện tại trong phủ không có, nhưng không có nghĩa là về sau không có.

Quay đầu ngẫm lại, nếu là không phá hủy, với trình độ sủng của Vương gia đối với vương phi hiện tại, chỉ cần gió thổi thoảng bên gối, sợ là khung xương của chính mình bị phá, thật sự là khó xử chết hẳn. Vương gia khi nào mới có thể trở về, Vương quân gia chỉ có thể hướng lên trời cầu nguyện Mạnh Dịch Vân có thể mau chóng trở về, hẳn ở bên này còn có thể kéo vài ngày.

“Đừng kêu, là ta”

Mạnh Dịch Vân lập tức che miệng Hàn Nguyệt Nguyệt đang muốn lên tiếng, Hàn Nguyệt Nguyệt nháy mắt, nhìn mặt Mạnh Dịch Vân.

Đưa tay đem kéo tay Mạnh Dịch Vân đang che miệng mình ra “Chàng nghĩ muốn ghen chết thiếp”

Thấy mặt Hàn Nguyệt Nguyệt tức giận, Mạnh Dịch Vân hung hăng hôn một cái, hẳn vì chạy trở về, đều có mấy ngày chưa chợp mắt, vừa về đến, nữ nhân này vậy mà vẫn sinh khí.

Thấy hành động của Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt trừng mắt một cái, người này ra ngoài lâu như vậy, muốn trở về cũng không viết phong thư báo trước nói cho nàng một tiếng.

“Như thế nào hơn nửa đêm mới trở lại?”

Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy, chuẩn bị giúp Mạnh Dịch Vân cởi áo.

“Sự tình xong xuôi liền suốt đêm trở lại”

Từ ngày hai người thành thân đây là lần đầu tiên tách ra lâu như vậy, không có nàng ôm ở trong ngực, đi ngủ đều có chút không quen.

“Nhanh tắm rửa đi, thiếp giúp chàng lấy y phục”

Thấy Mạnh Dịch Vân phong trần mệt mỏi gấp trở về, Hàn Nguyệt Nguyệt tới cùng vẫn là mềm lòng, hướng chỉ trong khoảng thời gian này, nàng nhớ hẳn không hề thiếu so với hẳn.

“Không cần, nàng ngủ trước đi, ta đi tắm xong lại vào”

Phòng của Mạnh Dịch Vân nối thẳng tới phòng tắm ở phía sau, bên trong có một cái bồn tắm, hiện tại trời không lạnh, không cần nấu nước cũng được.

Đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, hướng chỉ hai người lại là tân hôn xong lại là xa cách, cả đêm Hàn Nguyệt Nguyệt đều đặc biệt nhiệt tình.

Hôm sau sáng sớm, Thái Âm cùng Như Ngọc tới hầu hạ Hàn Nguyệt Nguyệt dậy, thấy Mạnh Dịch Vân từ trong phòng đi ra, hai người giật mình, xoay người lập tức đi giúp Mạnh Dịch Vân chuẩn bị đồ dùng rửa mặt.

“Đây là cái gì?”

Mạnh Dịch Vân tiếp nhận trang giấy mà Hàn Nguyệt Nguyệt đưa qua, khó hiểu hỏi.

“Hậu viện, thiếp thấy phía sau có mấy cái sân để không cảm thấy đáng tiếc, cho nên chuẩn bị cải tạo một phen, đây là bản vẽ”

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Mạnh Dịch Vân lại tinh tế xem qua một hồi, quả thật là một bản vẽ, chỉ là phong cách này quá mức cổ quái, hẳn chưa từng thấy quá.

“Phân phó Vương quản gia một tiếng là xong, cái khác nàng quyết định là được”

Chỉ cần không đem vương phủ phá đi xây lại, hẳn còn có thể tiếp thu.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân không để tâm, từ trong tay Mạnh Dịch Vân lấy bản vẽ về “Đây chính là hậu viện được chuẩn bị cho tiểu thiếp của chàng đấy, thiếp hủy đi, ngày sau hồng nhan tri kỷ của chàng nghỉ ngơi ở đâu? Có cần lưu lại một cái hay không, về sau các nàng cũng có chỗ an thân?”

Mạnh Dịch Vân khước miệng gương lên “Không cần, ái phi cứ việc theo ý của mình là được, nếu là thật sự không có chỗ an thân, bốn vương trong viện còn có mấy gian phòng trống”.

Thấy dáng vẻ đắc ý của Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt xem thấy khó chịu, liền nói “Cũng được, đỡ lãng phí được của thiếp, đến lúc đó cùng chiêu đãi tất cả các nàng”

Thấy bộ dáng bá đạo của nàng, Mạnh Dịch Vân trong lòng vạn phần đắc ý. Hàn Nguyệt Nguyệt đi ra thư phòng, đem bản vẽ giao cho Vương quản gia, hiện tại Vương gia trở lại, không có ngăn cản, hẳn tự nhiên vui tươi hơn hờn chán chạy đi.

Nguyên nhân do Hàn Nguyệt Nguyệt thúc giục nhiều, Vương quản gia đành phải tìm thêm vài người tới hỗ trợ, ba ngày sau, tất cả phòng ốc cùng núi giả trong viện hoàn toàn thay đổi.

Mấy chục bụi trúc từ trên núi ngoài thành mang về, vài ngày qua đi, một mảng lớn trúc lâm hiện lên, Hàn Nguyệt Nguyệt không có chuyện để làm, mỗi ngày đều tự mình tới giám sát công trình. Thái Âm không có biện pháp, đành phải réo người di chuyển cái ghế cho Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, đằng sau mấy cái nha hoàn thay phiên nhau quạt.

“Các người đều đi xuống đi”

Hàn Nguyệt Nguyệt vung tay lên, Như Ngọc mang theo mấy nha hoàn rời khỏi phòng, Hàn Nguyệt Nguyệt đem tổ yến của mình để lên phía trước Mạnh Dịch Vân.

“Ta không thích hương vị này, đồ đi thì lãng phí, chàng ăn đi”

Mạnh Dịch Vân buông chén cháo trong tay ra “Nàng không phải mỗi ngày đều ăn sao? Như thế nào hôm nay lại không thích rồi hả?”

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười “Chàng gần đây bận quá, người gầy, người ta nghĩ muốn bồi bổ cho chàng không được sao?”

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Mạnh Dịch Vân mỉm cười “Vẫn là ái phi thận trọng”.

Mạnh Dịch Vân nâng bát, dụng thìa đưa vào trong miệng một miếng, chỉ thấy mặt lập tức đen lại, đây đều là trong dự kiến của nàng, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Mạnh Dịch Vân.

“Hương vị không tốt ?”

Mạnh Dịch Vân ngẩng đầu “Nàng gần đây đều ăn cái này?”

Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu “Không biết sao lại có người cẩn thận như vậy, mỗi ngày đều chuẩn bị cho thiếp một chén, bỏ đi lại đáng tiếc, cho nên liền ăn, chẳng lẽ không đúng như Vương gia phân phó?”

Hàn Nguyệt Nguyệt vô tội nhìn Mạnh Dịch Vân.

“Nếu nàng biết bên trong này có thuốc tránh thai, vì sao vẫn còn uống?”

Hắn vẫn hi vọng hai người có thể có con, nhưng là nữ nhân này biết rõ rành rành vẫn còn ăn hết. Thấy thái độ của Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức cười hì hì giải thích nói

“Chàng yên tâm, thiếp mỗi ngày đều kêu người đem tổ yến đổi, ăn không phải bát này, ta nghĩ muốn nói cho chàng một tiếng, cho nên hôm nay mới không đổi, lấy ra cho chàng xem”.

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Mạnh Dịch Vân trong lòng lửa giận mới tắt xuống, may mắn không phải Nguyệt Nguyệt không muốn hài tử.

“Trong phủ có nội gian, sao nàng không nói sớm, lần sau gặp phải chuyện này trước tiên nói cho ta biết” Hàn Nguyệt Nguyệt nhanh gật đầu “Được, nhưng là người nào phải làm như vậy? Chẳng lẽ là người nào của chàng?”

Sắc mặt vừa hòa hoãn xuống, lại bị những lời này của Hàn Nguyệt Nguyệt làm cho tiếp tục đen thêm.

“Mặc kệ là người phương nào, nàng đều giả vờ như không biết, đem người nọ dẫn tới”

Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu “Nói như vậy, nếu ta mang thai, người nọ chẳng phải biết được của mình không hiệu quả, sẽ lập tức vội vã xuống tay?”

Người này mục đích là không muốn để cho nàng có bầu, vậy nếu nàng hiện tại mang thai, người kia nhất định sẽ sốt ruột xuống tay, đến lúc đó chân tướng không phải rõ ràng.

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Mạnh Dịch Vân gật đầu “Đúng là như vậy, vì nhanh đưa người nọ dẫn tới, chúng ta vẫn nên nắm chặt thời gian”.

“Thời gian gì?”

Hàn Nguyệt Nguyệt khó hiểu hỏi, đọc lại suy nghĩ trong ánh mắt Mạnh Dịch Vân, hiểu ra lập tức giải thích.

“Ta nói là giả vờ mang thai, thả tin tức ra ngoài là được rồi.”

Người này biến hóa thực nhanh, cùng nam nhân thảo luận vấn đề này quả thật không quá thích hợp.

Quá vài ngày, tin tức Vân vương phi mang thai truyền khắp tất cả kinh thành, tất cả phu nhân của quan viên thừa cơ tới cửa tặng lễ, hi vọng có thể cùng Hàn Nguyệt Nguyệt có quan hệ.

Hàn Nguyệt Nguyệt chẳng muốn gặp, Mạnh Dịch Vân trực tiếp hạ lệnh nói Hàn Nguyệt Nguyệt muốn dưỡng thai không dễ gặp khách, những người đó mới thôi. Bất quá sau khi Hoàng phu nhân biết, đặc biệt dẫn theo rất nhiều đồ vật mang đến.

“Ta đã nói thuốc này tốt, hiện giờ có hài tử, ngày sau của ngươi sẽ càng tốt đẹp”

Hoàng phu nhân vui tươi hơn hử nói, Hàn Nguyệt Nguyệt không biết trả lời như thế nào, đành phải vui tươi hơn hử cười theo.

“Vương gia cao hứng đi, đây chính là hài tử đầu tiên của Vương gia, ta nghe nói sau khi ngươi mang thai, Vương gia ngay cả công việc đều bỏ qua không ít”.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười “Vương gia gần đây có vẻ rảnh rỗi, mới có thời gian nhiều ở trong phủ, người bên ngoài đều là khuyếch đại thanh thế, nào có như vậy”

Mạnh Dịch Vân nói vì muốn diễn cho tốt, hai người nên tận lực hiện ra một bộ dáng thật cao hứng. Cho nên mỗi ngày đều đứng ở trong phủ, ân ái đến ngay cả không thèm để ý đến Như Ngọc đang đứng ở sau lưng nàng rồi.

“Vương gia coi trọng nên mới để ý, ngươi hiện giờ là phụ nữ có mang, cần phải để ý, đừng làm cho người ta có chỗ trống để chui vào”

Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu từng cái, rất không dễ dàng tiến bước Hoàng phu nhân. Hàn Nguyệt Nguyệt trở lại phòng đem bất mãn toàn bộ phát đến trên người Mạnh Dịch Vân.

Mạnh Dịch Vân cực kỳ vô tội thừa nhận quyền đâm cước đá, còn có cả cắn nữa, bất quá cũng vui vẻ ở trong đó.

Hàn Diệu Văn biết Hàn Nguyệt Nguyệt mang thai, thật cao hứng, kêu đại phu nhân mang theo rất nhiều thuốc bổ đi xem Hàn Nguyệt Nguyệt, đại phu nhân cân nhắc, bất mãn lôi kéo Hàn Thanh Tư cùng đi.

Hàn Nguyệt Nguyệt không nghĩ muốn cùng hai người dính líu, gặp xong, nói chính mình mệt mỏi, kêu Như Ngọc đưa người ra cửa. Đại phu nhân hung hăng đem Hàn Nguyệt Nguyệt mắng một trận, chính mình dầu gì cũng là tướng phủ phu nhân, vậy mà còn không nể mặt như vậy, không phải là có đứa bé sao, còn không biết có thể sinh ra tới hay không.

“Tiểu thư, tổ yến đều là lấy từ kho để hàng hoá ra rồi là Ngân Nguyệt tự mình làm, cũng không có những người khác” Như Ngọc lặng lẽ tại bên tai Hàn Nguyệt Nguyệt nói.

Mấy ngày nay nàng từ một nơi bí mật gần đó vẫn giám sát Ngân Nguyệt, cũng không có chỗ nào khả nghi, khi nấu cũng không từng phát hiện cái gì, không biết thuốc này là như thế nào bỏ vào.

Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu “Người đi kho để hàng hoá nhìn xem tất cả tổ yến, có phải chúng đều bị bỏ được vào hay không”

Nếu không có cho vào trong quá trình nấu, vậy nhất định là cho trực tiếp vào nguyên vật liệu, người này hẳn là không ngốc như vậy, trực tiếp đem được rót vào tổ yến, Hàn Nguyệt Nguyệt suy nghĩ chuyện này là có khả năng.

Mấy ngày nay Hàn Nguyệt Nguyệt vì có thể dẫn người hoài nghi tới, đem Mạnh Dịch Vân đuổi tới ngủ ở thư phòng, ở cổ đại nếu là nữ nhân có bầu, phu thê là không có khả năng cùng phòng, cho nên diễn trò muốn diễn tới cùng, người này có lẽ còn đang hoài nghi, chính mình mỗi ngày đều đã ăn loại được kia, làm sao còn có thể mang thai, cho nên hiện tại khả năng là đang ở góc nào đó giám thị.

Đông, đông, đông, nghe được tiếng đập cửa, Mạnh Dịch Vân để thư trong tay xuống “Vào đi”

Mấy ngày nay nha đầu kia không ỉnh vào phòng, đành phải chạy tới thư phòng ngủ, buổi tối không có chuyện để làm, đành phải mang sách ra xem, giết thời gian.

“Vương gia, đây là vương phi phân phó nô tỳ đưa tới, vương phi đặc biệt dặn dò kêu Vương gia đừng nên làm việc quá vất vả, sớm một chút nghỉ ngơi”

Một nha hoàn cầm đồ ăn khuya trên tay để tới trên án thư của Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân ngẩng đầu “Người là hầu hạ trong phòng vương phi?”

Thấy nha hoàn phía trước trông lạ mặt, Mạnh Dịch Vân hỏi.

Nha đầu kia chớp mắt, lập tức trả lời “Vâng, nô tỳ là mới đến, Thải Âm tỷ tỷ đang bận, cho nên kêu nô tỳ đưa lại đây”

Nghe được nha hoàn kia nói như vậy, Mạnh Dịch Vân tiếp tục xem thư trong tay, nói “Biết, đi xuống đi”

Thấy Mạnh Dịch Vân hạ lệnh, nha hoàn kia không dám nán lại, phúc thân, thối lui ra ngoài.

67. Chương 65 : Mười Lăm Tháng Tám

“Ai phái người tới?”

Thấy một nha hoàn lén lút đi vào, muốn xem thử trò hay, Mạnh Dịch Vân cố ý nằm ở trên thư án, nha hoàn kia bước đến bên cạnh Mạnh Dịch Vân, gọi hai tiếng, thấy Mạnh Dịch Vân không có động tĩnh, khoe miệng cười cười.

Đưa tay vuốt nhẹ mặt của Mạnh Dịch Vân, không ngờ lại bị Mạnh Dịch Vân bắt được

Lập tức muốn thu tay “Vương Gia bớt giận, nô tỳ đến dọn dẹp bát đĩa, thấy Vương Gia nằm ngủ ở trên thư án, nô tỳ sợ ngài sẽ cảm lạnh, cho nên nô tỳ định gọi Vương Gia tỉnh”.

Nha hoàn kia mắt khép hờ, không dám nhìn mặt của Mạnh Dịch Vân, nhưng tay vẫn bị Mạnh Dịch Vân cầm, trong lòng tim đập không ngừng, trên mặt từ từ xuất hiện một tia đỏ ửng.

Thấy cái nha hoàn này nói không có gì không ổn, Mạnh Dịch Vân buông tay ra, quay đầu, lạnh lùng nói “Nếu không có việc gì thì đi đi”.

Nha đầu kia cúi đầu, bưng chén lên lập tức lui ra ngoài, đi tới ngoài cửa, dùng sức vỗ ngực, mới vừa rồi nguy hiểm thật, thiếu chút nữa liền bị phát hiện, nhìn đồ trên tay, một hộp cũng không có nhúc nhích, trong lòng có chút mất mát.

“Vương phi, đây là thiệp do trấn viễn Hầu phủ phu nhân đưa tới”

Một tiểu thiệp được đưa đến trên tay Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt nhận lấy liếc mắt nói “Nói lại cho người đưa thiệp, ta nhất định sẽ đi”.

Hàn Nguyệt Nguyệt chống cằm, mấy phu nhân này thật đúng là không có chuyện gì làm, mười lăm tháng tám không phải nên cùng người nhà đoàn tụ cùng nhau ngắm trăng sao? Tổ chức chi cái tiệc thưởng cúc, thật đúng là quá rảnh rỗi.

“Vâng”

Đại hội thưởng cúc này là mỗi năm hết tết đến đều cử hành, người tham gia đều là nữ quyến có chút mặt mũi, Hàn Nguyệt Nguyệt nhận được thiệp này cũng không có gì khó hiểu.

“Đang nghĩ gì thế?”

Mạnh Dịch Vân đi tới bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi han, Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu nhìn Mạnh Dịch Vân. “Thơ cổ.”

Ngắm hoa e rằng chỉ là phụ, chủ yếu là đến lúc đó người ta gọi nàng làm thơ vậy thì thăm, nhìn đồng cổ thư này thật chán, chả bằng sổ sách kế toán.

Mạnh Dịch Vân ngồi bên cạnh, cầm lấy sách trên tay Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn một cái “Nhìn này nhiều rồi sẽ biết làm thơ sao?”

Bình thường nói nàng đọc sách, nàng tránh né như gặp quỷ.

Hàn Nguyệt Nguyệt mất mặt “Nếu không thì làm thế nào được, đến lúc đó ta không xuất khẩu được khác nào bôi xấu chàng.”

Mấy chữ trong này cứ bay lượn xung quanh, thật muốn gây buồn ngủ cho người ta.

Mạnh Dịch Vân cười cười, đem sách ném sang một bên “Nàng đường đường một vương phi, nàng không muốn mở miệng làm thơ, ai dám yêu cầu nàng?”

Gặp chuyện thì mới ôm chân phạt, coi như có làm thì cũng không khá hơn chút nào.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, Đúng vậy, nàng đường đường là một vương phi, ai dám yêu cầu nàng làm cái gì, xoay người ôm cổ của Mạnh Dịch Vân, hôn trên má một cái “Có thể vì bốn vương phi giải trừ ưu nan coi như là lập công lớn, thưởng cho chàng.”

Cách cư xử này của Hàn Nguyệt Nguyệt, ban đầu Mạnh Dịch Vân có chút không quen về sau tập mãi cũng thành thói quen, hiện tại cũng không có kinh ngạc gì nữa “Tạ lời khen của ái phi dành cho bốn vương, vương phi khách khí như vậy. Bốn vương có phải cũng nên đáp lễ lại hay không?”

Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức buông tay ra, cách xa Mạnh Dịch Vân, xoay đầu hướng khác, “Vương Gia khách khí, đáp lễ thì hãy để lần sau đi.”

Nàng cũng không muốn ban ngày ban mặt, đóng kín cửa làm chuyện mờ ám.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tỏ vẻ nghiêm chỉnh, Mạnh Dịch Vân cười cười “Buổi tối không để cho Bốn vương trong phòng ngủ thì chịu, hiện tại Bốn vương giúp ái phi ngủ trưa được không?”

Vươn tay ôm lấy Hàn Nguyệt Nguyệt, hướng vào phòng trong đi, Hàn Nguyệt Nguyệt sợ hết hồn, lập tức ôm lấy cổ của Mạnh Dịch Vân, rất sợ mình té xuống, há mồm cắn trên vai ở Mạnh Dịch Vân một cái.

Đảo mắt đã đến mười lăm tháng tám, Hàn Nguyệt Nguyệt sai người chuẩn bị xong đồ ăn, thưởng cúc sẽ là tại xế chiều, buổi tối đó nàng còn có thể cùng Mạnh Dịch Vân cùng nhau ngắm trăng.

Hiện tại bên ngoài đều biết Hàn Nguyệt Nguyệt mang thai, mặc chính trang thì quá nặng, cho nên Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ tùy tiện mặc y phục rộng, trên đầu cũng chỉ mang mấy cây trâm, trên mặt không có trang điểm.

Thải Âm thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ăn mặc quá mức tùy ý, liền nhắc nhở nhẹ, nhưng vương phi bây giờ đang mang bầu, không thể quá hạn chế, cho nên đành phải thôi.

Sau khi ăn cơm trưa, Hàn Nguyệt Nguyệt mang theo Trúc Thanh, Như Ngọc còn có Thải Âm ba người cùng đi đến trấn viễn Hầu phủ.

Hàn Nguyệt Nguyệt đỡ xuống xe ngựa, thấy một đám nữ quyến đứng trước cửa, trên mặt lập tức cúp nụ cười, Như Ngọc đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới.

“Tham kiến vương phi nương nương”

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới, trấn viễn Hầu phủ cùng nữ quyến sau lưng lập tức đến hành lễ.

Hàn Nguyệt Nguyệt khoát khoát tay “Tất cả mọi người đứng lên đi, không cần đa lễ”

Nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt nói vậy, trấn viễn Hầu phu nhân lập tức tiến lên đi tới bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt “Vương phi có thể tới là vinh hạnh của chúng ta, mau mời vào bên trong”

Những nữ quyến phía sau đứng ở hai bên, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, cùng trấn viễn Hầu phu nhân đi vào.

Thường cúc đương nhiên là tại hậu viện, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn cả vườn Cúc Hoa trong lòng không khỏi có chút vui vẻ, mặc dù hoa cúc so ra thì kém hơn hoa mai nhưng cũng được yêu thích, nhưng là thấy nhiều hoa như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt vui hẳn lên.

“Vương phi mời vào bên trong”

Hiện tại Vân vương phi đang có mang, cả Kinh Thành cũng biết, sợ có người đụng phải Hàn Nguyệt Nguyệt, trấn viễn Hầu phu nhân đặc biệt làm một cái nhà gian, đặc biệt chiêu đãi Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Cúc Hoa thật đẹp, phu nhân thật có lòng”

Hàn Nguyệt Nguyệt đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn cảnh sắc trong viện nói.

“Vương phi thích là tốt rồi”

Đi theo trấn viễn Hầu phu nhân còn có mấy vị phu nhân, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ nhận biết hai vị trong đó, là người lần trước cùng đi vương phủ bái kiến, còn lại đều không nhận ra.

Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người, cười nói “Hôm nay mọi người nếu đều là tới thưởng cúc, cũng không cần phải gò bó, đều ngồi xuống đi”

Một mình nàng ngồi, để những người khác đứng cũng có chút khó chịu.

Trong phòng tương đối nhỏ, không thể để nhiều người ngồi được, Hàn Nguyệt Nguyệt vốn cũng chỉ là lịch sự, mấy vị phu nhân kia sau khi nghe được lời nói của Hàn Nguyệt Nguyệt, đều cười cười.

“Vương phi giờ là người có mang, vẫn nên ở an tĩnh thì tốt hơn, chúng ta ở sát vách là được rồi”

Một vị phu nhân nói, mấy vị phu nhân khác nghe được, đều rút rút phụ họa theo, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không thích nhiều người chen chúc tại một chỗ.

Vì thế trong nhà chỉ còn trấn viễn Hầu phu nhân, và ba vị phu nhân khác, còn lại đều lui ra ngoài, tùy tiện nói chuyện vài câu, bên ngoài liền có tiếng người, cửa bị đẩy ra, Hoàng phu nhân mợ của Hàn Nguyệt Nguyệt bước vào.

“Nghe nói vương phi ở chỗ này, nên ta đến đây thăm một chút.” người trong nhà đều biết quan hệ Hoàng phu nhân cùng Hàn Nguyệt Nguyệt, liền cười cười “Hoàng phu nhân đã tới, mau lại đây ngồi.”

Trấn viễn Hầu phu nhân vốn sợ Hàn Nguyệt Nguyệt nhàm chán, cho nên mới gọi mấy vị phu nhân lưu lại làm bạn, hiện tại đã có người tới, mấy vị phu nhân rồi rút lui ra.

Trần viễn Hầu phu nhân là chủ nhân nhà, còn phải chiêu đãi cái khác người, dặn dò mấy câu liền đi ra ngoài, trong nhà chỉ còn lại Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Hoàng phu nhân.

Hoàng phu nhân hỏi han về sức khỏe, lại dặn dò một chút công việc, Hàn Nguyệt Nguyệt đều nhất nhất nghe theo.

“Họ ở bên ngoài làm thơ, la hét muốn vương phi ra làm trọng tài.”

Trần viễn Hầu phu nhân vào cửa, cười nói, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không tiện cự tuyệt “Đây chính là làm khó ta, bình thường ta viết cái gì cũng không vào được mắt Vương Gia, gọi ta làm trọng tài, sợ là đến lúc đó không hiểu, lại thành chuyện cười”.

Nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói thế, trần viễn Hầu phu nhân cười nhẹ nói “Vương Gia nổi danh là tài tử, sao có thể so sánh với nữ quyến chúng ta, họ cũng làm ra thơ gì hay, cũng chỉ là vui đùa một chút thôi.”

Tất cả mọi người nếu muốn nhân cơ hội này cùng Vân vương phủ thành lập quan hệ, cho nên mới đề nghị gọi Hàn Nguyệt Nguyệt làm trọng tài, trần viễn Hầu phu nhân lại không tiện cự tuyệt, đành đến nói.

“Tài nữ kinh thành khá nhiều, ta ở bên cạnh nghe một chút là được, trọng tài vẫn là thôi vậy.”

Nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói vậy, trần viễn Hầu phu nhân gật đầu một cái, chỉ cần Hàn Nguyệt Nguyệt lộ mặt ra, những thứ còn lại đều có thể thu xếp được.

Lần này không đơn thuần là đi thưởng thức, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy mấy vị phu nhân đều mang theo nữ nhi chưa chồng của mình đi theo, cũng biết này là một cuộc hội xem mắt.

Từ xưa hôn sự đều do phụ mẫu làm chủ, cho nên tất cả mọi người đều thừa cơ hội này bán nữ nhi mình, hi vọng có thể kiếm được một cuộc hôn nhân tốt.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tới, tất cả mọi người ríu rít nhường chỗ ngồi, đại phu nhân cùng Hàn Thanh tư lần này cũng tới, Tướng phủ ở trong triều cũng là thuộc dạng dưới một người trên vạn người, cho nên rất nhiều phu nhân cũng vây quanh đại phu nhân nói chuyện, hi vọng có thể để cho Hàn Thanh Tư đến làm dâu nhà mình.

Hàn Thanh Tư bị một đám người vây quanh chuyện trò, trong lòng cực kỳ vui mừng, len lén nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt mấy lần: là vương phi thì như thế nào, người ngoài không phải cũng phải đến nhìn bộ ta sao.

Cùng đại phu nhân khách khí mấy câu, bởi vì nhiều người, đại phu nhân đành phải cho Hàn Nguyệt Nguyệt chút sắc mặt, nhưng trong lòng vẫn không thoải mái hừ hừ mấy tiếng, Hàn Nguyệt Nguyệt coi như không nghe thấy.

Một lát sau, Hàn Nguyệt Nguyệt lặng lẽ đi tới bên cạnh trần viễn Hầu phu nhân, nói mình thân thể có chút mệt mỏi, nên cáo từ sớm, mặc dù không muốn để Hàn Nguyệt Nguyệt đi, nhưng bây giờ Hàn Nguyệt Nguyệt đang có mang, nhiều người như vậy, quyết liệt, quả thật không quá thỏa đáng, không thể làm gì khác hơn là gật đầu đồng ý.

“Nói, rốt cuộc là ai phái người tới?” nha hoàn bị Mạnh Dịch Vân bóp chặt cổ, liều mạng giùng giàng, hốc mắt tràn ngập nước mắt.

“Không nói thì ta sẽ bóp chết ngươi.”

Tăng sức trên bàn tay một chút, nha hoàn kia thấy Mạnh Dịch Vân như vậy, đã sớm bị sợ đến trắng bệch cả mặt, lắc đầu “ Vương Gia tha mạng, nô tỳ chỉ là một lúc quỷ mê tâm hồn”.

Mạnh Dịch Vân hí mắt, tay vung ra, nha hoàn kia té ở xuống, nhẹ thở ra một hơi, may quá không có chết, đứng dậy quỳ gối trước mặt Mạnh Dịch Vân “Vương Gia tha mạng, nô tỳ lần sau cũng không dám nữa, Vương Gia tha mạng”

Tin tức Vương Gia giết người không chớp mắt nàng đã sớm biết. Mạnh Dịch Vân nhìn người quỳ trên đất, hừ lạnh một tiếng, nếu không phải hấn sớm phát hiện trong cháo có gì đó không đúng, chỉ sợ sớm đã không bận tâm, nha hoàn này gần đây mỗi ngày đều phụ trách đưa ăn khuya tới đây, thật may là sớm có hoài nghi.

“Nếu như không muốn chết, tốt nhất ngoan ngoãn đem những gì người biết nói hết ra, nếu không đừng trách ta không khách khí”, nghe được lời nói của Mạnh Dịch Vân, nha hoàn kia liều mạng dập đầu.

“Vương Gia tha mạng, nô tỳ thật chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, mới có thể làm như vậy, Vương Gia tha mạng”

Nàng chỉ là muốn nhân lúc Mạnh Dịch Vân đang ngủ bò lên giường mà thôi, có nha hoàn nào không muốn làm như vậy, hiện tại vương phi đang có mang không thể hầu hạ, nàng ình chút cơ hội điều này cũng có lỗi sao?

“Cháo này là ai bảo người đưa tới?” Mạnh Dịch Vân cau mày hỏi.

“Vâng là Ngô thắm trong phòng bếp, bà, bà nói Vương Gia mỗi ngày đều bận đến rất khuya nhất định rất đói, cho nên, cho nên kêu nô tỳ mang tới cho Vương Gia ăn khuya” cho Vương Gia ăn khuya là cơ hội khó được, nếu không phải là nàng cơ trí, cơ hội này ắt không rơi vào trong tay nàng.

“Vậy lần trước sao người dám nói là vương phi bảo người đưa?”

Thấy Mạnh Dịch Vân tra hỏi, nha hoàn kia khóc nức nở, nhỏ giọng nói “Ngô thắm nói nếu như không nói là vương phi kêu đưa, Vương Gia nhất định không dùng, cho nên, cho nên nô tỳ mới nói như vậy”

Không nói như vậy, Mạnh Dịch Vân sao có thể để cho nàng đến gần.

“Ngô thắm chỉ kêu người tới đưa cháo? Còn nói gì nữa không?”

Ngô thắm này là ai? Chẳng lẽ người bỏ thuốc cho Nguyệt Nguyệt cũng chính là bà ta?

68. Chương 66 : Ngô Thắm

Nha hoàn kia đã bị Mạnh Dịch Vân dọa sợ đến gan phổi muốn rơi hết. Toàn thân phát run quỳ xuống, mặc dù cực kỳ sợ, nhưng lại không dám không đáp lại, nếu không e rằng ngay cả cái mạng nhỏ này cũng không giữ được.

“Ngô thắm nói vương phi hiện tại đang có thai, Vương Gia hiện không có người hầu hạ, cho nên nói với nô tỳ, chỉ cần nô tỳ cùng Vương Gia ngủ chung giường, về sau cuộc sống của nô tỳ sẽ tốt hơn. Vương Gia xin người tha mạng cho nô tỳ, nô tỳ không dám nữa”

Nha hoàn trong phủ thường bị lão ma ma khi dễ, nàng chẳng qua chỉ muốn làm cho cuộc sống mình tốt hơn.

Mạnh Dịch Vân cảm thấy rất phiền lòng, vung tay lên, trong nháy mắt xuất hiện hai bóng đen trong phòng “Mang xuống”

Nha hoàn này còn hữu dụng. Từ trước đến nay, Mạnh Dịch Vân thường hay mặc kệ chuyện trong phủ, cho nên cái người gọi là Ngô thắm kia hẳn cũng không có ấn tượng. nếu nha hoàn nói đây là chủ ý của Ngô thắm, vậy thì bà ta sẽ không thể thoát khỏi có liên đới.

“Khởi bẩm vương phi, trong hồ ở hậu viện phát hiện một xác chết” Thái Âm nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu “Có biết đó là ai không?” Vô duyên vô cớ tại sao có thể có người chết ở trong hồ?

“Là Ngô thắm phụ trách phòng bếp.”

Sáng nay nàng đi chuẩn bị điểm tâm thì không nhìn thấy Ngô thắm, đến khi nàng đi ngang qua hồ nước, mới phát hiện có một xác chết nổi lên trên mặt hồ.

Ngô thắm? Bên nàng vừa mới nghe được tin tức, ngay sau đó Ngô thắm liền chết, kẻ chủ mưu thật nhay bén.

“Chúng ta đi xem sao.”

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đi ra ngoài, Thái Âm cùng Như Ngọc liền theo sát phía sau.

Một đám người đang tụ tập xung quanh hồ nước, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới, toàn bộ lập tức quỳ xuống “Tham kiến vương phi”.

“Miễn lễ, tất cả mau giải tán”

Người chết có cái gì hay để xem, nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói vậy, mọi người không dám vây quanh xem nữa, trừ mấy thị vệ cùng Vương quản gia, còn lại đều đi giải tán.

Hàn Nguyệt Nguyệt bước lên trước “Chết ra sao?”

Mặc dù thi thể nằm trong nước, thế nhưng điểm trí mạng không nhất định chính là cái này.

“Bẩm vương phi, là chết đuối.”

Một thị vệ tiến lên đáp, Hàn Nguyệt Nguyệt cau mày “Đem bố vén lên”

Nàng muốn đích thân kiểm tra rồi mới có thể xác định.

“Vương phi, điều này...”

Vương phi hiện tại đang mang thai, người này bị ngấm dưới nước cả đêm, toàn thân sưng vù, e rằng có chút không ổn.

“Vương phi tốt hơn là đừng xem, nên bảo trọng thân thể?” Thái Âm đứng bên nhắc nhở.

Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, nàng cũng không muốn xem người chết, chẳng qua muốn biết rõ mà thôi.

“Vậy làm phiền Vương quản gia xử lý” chờ Mạnh Dịch Vân trở lại sẽ hỏi cặn kẽ hơn.

Nàng kêu Như Ngọc vào phòng bếp điều tra chuyện bỏ thuốc, hôm qua mới phát hiện ra Ngô thẩm, vốn định chưa đánh rắn động cỏ, tìm hiểu kỹ mới làm, ai ngờ qua hôm sau liền bị diệt khẩu, kẻ chủ mưu này thật nhanh tay, e rằng có đặt tai mắt bên cạnh mình, nhưng không rõ là ai?

“Thế nào rồi?”

Thấy Mạnh Dịch Vân vào phòng, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức hỏi, đây chính là đầu mối duy nhất tra được mấy ngày nay.

Mạnh Dịch Vân lắc đầu “Ngô thẩm đúng là bị chết đuối, ta đã thăm dò người trong phòng bếp, tất cả đều nói tối hôm qua không có nhìn thấy Ngô thẩm, người cuối cùng thấy Ngô thẩm chính là nha hoàn Tiểu Văn”

Việc canh giữ trong phủ này từ khi nào trở nên lỏng lẻo như thế, ngay cả chuyện người đã chết mà cũng không có điều tra ra.

Hàn Nguyệt Nguyệt châm trà cho Mạnh Dịch Vân, lại hỏi “Vậy Tiểu Văn nha hoàn đâu?”

Người cuối cùng nhìn thấy, nhất định sẽ có chút tin tức.

“Đang ở trong tù”

Mạnh Dịch Vân chậm rãi nói, dựa theo lời những người khác, tiểu Văn nha hoàn này nhất định chính là nha hoàn tối qua bùng thức ăn.

“Sao? Đã bắt lại rồi? Hỏi cái gì chưa?” Không ngờ hần làm việc nhanh thật.

“Vẫn chưa, tối hôm qua nha hoàn này len lén vào thư phòng bị ta phát hiện, cho nên nhốt vào trong ngục, nàng ta nói đây là chủ ý của Ngô thẩm”

Hần không dám nói đến việc nha hoàn đó tính bỏ lên giường hần nhưng bị hần bắt được.

“Vậy manh mối đã bị chặt đứt rồi sao?”

Kẻ nào độc ác lại muốn Mạnh gia không có con nối dõi như vậy? Ban đầu, nàng cho là nhắm vào nàng, nhưng bây giờ suy nghĩ lại một chút, e là đối tượng bị nhắm đến chính là Mạnh Dịch Vân. Mạnh Dịch Vân đến nay vẫn không có con cái, chẳng lẽ...?

Mạnh Dịch Vân nhấp ly trà, im lặng không nói, tên này hành tung quá mức kỳ bí, rất khó phát hiện.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi ở một bên, đem các vấn đề mắc xích lại với nhau, e là mục đích của tên này là muốn Mạnh gia tuyệt tử tuyệt tôn. Nếu Mạnh gia không có người nối dõi, ngôi vị hoàng đế sẽ không có người thừa kế, như vậy kẻ khả nghi lớn nhất chính là người có cùng huyết mạch với Mạnh gia, nhưng cũng không loại trừ khả năng có những quan viên có mưu đồ xấu.

Thấy Mạnh Dịch Vân ưu tư như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng đoán được hắn đang suy nghĩ những gì, nàng giơ tay ra kéo cánh tay Mạnh Dịch Vân “Đói bụng chưa, ăn cơm thôi, lát hẵng nghỉ.”

Mạnh Dịch Vân gạt đầu một cái, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy đi gọi Ngân Nguyệt mang thức ăn lên.

Sau khi ăn uống xong, Mạnh Dịch Vân nằm nghỉ cùng Hàn Nguyệt Nguyệt. Thấy người bên cạnh từ từ chìm vào giấc ngủ, Mạnh Dịch Vân lặng lẽ đứng dậy, sai Tần Minh chỉnh đốn toàn bộ người trong phủ, tất cả những kẻ khả nghi đều phải loại bỏ, hắn không muốn Hàn Nguyệt Nguyệt sẽ bị bắt kỳ nguy hiểm.

“Sao vậy?”

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt thao thức khó chịu, Mạnh Dịch Vân lo lắng hỏi

“Không ngủ được”

Hiện tại chả làm gì cả, cả ngày hết ăn rồi lại ngủ, nàng cũng không phải là heo, sao có thể như vậy mãi được.

Mạnh Dịch Vân ôm Hàn Nguyệt Nguyệt vào trong lòng, cạ cằm cọ xát trên đầu nàng “Có chuyện khó sao?”

Trước kia nàng chỉ cần nằm xuống là có thể ngủ, thế nhưng mấy bữa nay, hắn thấy nàng rất khó ngủ.

Hàn Nguyệt Nguyệt dựa vào lồng ngực của Mạnh Dịch Vân, nhắm mắt lại “Ta muốn biết là ai ra tay, một ngày không có tin tức, lòng của ta bồn chồn không yên.”

Sau lưng có một kẻ nguy hiểm như vậy, sao có thể an ổn được.

“Không cần suy nghĩ nhiều như vậy, tất cả đã có ta, nàng chỉ cần chăm sóc kĩ chính mình là được”

Nữ nhân của Mạnh Dịch Vân chỉ cần hưởng thụ là được, không cần quản các chuyện khác.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói “Thế khác nào muốn thiếp thành heo? Thiếp là nương tử của chàng, không phải sủng vật của chàng, thiếp có trách nhiệm cùng chàng đảm đương bất kỳ nguy hiểm, cho nên mặc kệ về sau gặp phải chuyện gì chàng cũng không thể một mình gánh chịu, nếu không đừng trách thiếp không khách khí”

Phu thê vốn là nên cùng chung hoạn nạn, nàng không muốn cứ sống dưới sự che chở của Mạnh Dịch Vân, nàng cũng có thể vì hắn che gió tránh mưa.

“Nương tử đã nói như vậy, vi phu tuân lệnh” hắn ôm nàng thật chặt.

“Thiếp muốn xem mạch cho hoàng thượng” Hàn Nguyệt Nguyệt nói.

Lúc này chỉ có thể là Mạnh Dịch Hiên không có khả năng sinh đẻ hoặc các phi tần trong hậu cung có vấn đề. Nếu như Mạnh Dịch Hiên không có người nối dõi, như thế ngôi vị hoàng đế nhất định sẽ phải thuộc về Mạnh Dịch Vân, nàng không muốn, không muốn chia sẻ hắn với những nữ nhân khác

Mạnh Dịch Vân buông tay ra, nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, suy nghĩ một chút, gạt đầu “Được”

Hắn vô cùng tín nhiệm y thuật của Nguyệt Nguyệt, mặc kệ có hay không, vẫn nên đi xem mới tốt.

“Làm sao vậy?”

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đẩy mình ra, lại vén chăn lên, Mạnh Dịch Vân khó hiểu hỏi. Hàn Nguyệt Nguyệt liếc mắt xem thường, không phải vừa nãy mới nói rồi sao, cái người này sao mau quên vậy.

“Dù sao cũng không ngủ được, vậy hai chúng ta liền vào cung”

Hiện tại đã hơn nửa đêm, lấy công phu của hai người bọn họ, có thể tránh tất cả tai mắt cũng không khó. Mạnh Dịch Vân im lặng, nàng không ngủ được không có nghĩa là ta cũng không ngủ được, bận rộn cả một ngày, vất vả lắm mới có thể nghỉ ngơi, sao nữ nhân này không hiểu. Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không có ý

định dừng lại, Mạnh Dịch Vân không thể làm gì khác hơn là đành đứng dậy, nha đầu này vừa nghĩ cái gì là lập tức đi làm, bản tính hấp tấp này không biết đến khi nào mới chịu sửa đây.

“Chờ một chút”

Hàn Nguyệt Nguyệt kéo ống tay áo Mạnh Dịch Vân, nhỏ giọng nói, len lén nhìn xuống chung quanh. Mạnh Dịch Vân không hiểu, quay đầu hỏi “Sao vậy?”

Trong nửa đêm kéo mình đi đến đây, giờ mới bắt đầu do dự sao. Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới bên cạnh Mạnh Dịch Vân nói “Chúng ta nên xem thử trong phòng còn có người khác hay không?”

Nếu không lỡ quấy rầy việc thị tẩm của hoàng thượng thì có mà mất đầu. Mạnh Dịch Vân gật đầu, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng lấy ra một viên gạch ngói, thấy trong phòng không có người khác, hai người mới lặng lẽ chạy vào. Mạnh Dịch Vân thấy hai người đến, nhưng không có bộc lộ gì. Mạnh Dịch Vân trực tiếp nói mục đích đến cho Mạnh Dịch Vân nghe, Mạnh Dịch Vân gật đầu, xem như là đồng ý, y thuật của Hàn Nguyệt Nguyệt hẳn cũng đã thấy, năm đó nếu không nhờ sư tỷ muội bọn họ, có lẽ hẳn cũng sống không tới ngày hôm nay.

Hàn Nguyệt Nguyệt đưa tay bắt mạch Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân đứng ở sau lưng Hàn Nguyệt Nguyệt, thật lâu vẫn chưa có động tĩnh, trong lòng ít nhiều hiểu rõ, mặc dù trước đây hẳn cũng hoài nghi, chỉ là vẫn chưa có ý định tự mình đi kiểm chứng.

“Nguyệt Nguyệt, sao rồi?”

Mạnh Dịch Vân hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt thu tay lại, nhìn Mạnh Dịch Vân

“Hoàng thượng ắt hẳn rất hiểu rõ thân thể chính mình, chỉ là Nguyệt Nguyệt không hiểu tại sao hoàng thượng lại làm như thế?”

Mạnh Dịch Vân khôn khéo như vậy, Mạnh Dịch Vân làm sao có thể ngốc ngếch được. Mạnh Dịch Vân nhếch mép “Hiểu hay không hiểu có gì khác nhau chứ, khuya lắm rồi, các người trở về đi”

Có lẽ người khác không hiểu hẳn, nhưng chỉ cần chính hắn rõ ràng là được.

“Thân thể hoàng huynh ra sao?”

Sau khi trở lại vương phủ, Mạnh Dịch Vân liền hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người, ôm hông của Mạnh Dịch Vân “Hoàng huynh dùng một loại độc lâu dài, bây giờ độc đã ngấm sâu vào đến trong máu rồi.”

Độc được cùng máu hòa lẫn một chỗ, nếu như muốn chữa, trừ lọc sạch máu, nhưng nơi này là cổ đại, nếu lọc sạch máu thì khác gì tự tìm chết.

Mạnh Dịch Vân vỗ vỗ ngực, làm sao có thể như vậy, hoàng huynh không phải đang khỏe mạnh sao? “Có nguy hiểm sinh mạng không?”

Rốt cuộc là kẻ nào muốn cho Mạnh gia vào chỗ chết.

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu “Không có, sẽ không dễ thương tánh mạng, chỉ là không có khả năng có con thôi”

Thuốc này Mạnh Dịch Vân có lẽ đã sớm phát hiện, nhưng không hiểu tại sao hắn còn phải làm bộ như không biết và tiếp tục dùng.

“Vậy thì tốt”

Điều này vẫn còn ở trong dự liệu của hắn, nhiều năm như vậy hoàng huynh vẫn chưa có con cái, hẳn cũng hoài nghi tới, hiện tại chẳng qua là xác nhận mà thôi.

“Tốt cái gì, hoàng huynh không có người thừa kế, vậy sau này ngôi vị hoàng đế truyền cho người nào?”

Truyền cho Mạnh Dịch Vân? Không, nàng không muốn Mạnh Dịch Vân đi lên con đường kia. Mạnh Dịch Vân phì cười một tiếng, chuyện lớn như vậy, hoàng huynh có lẽ đã an bài từ sớm, không cần họ phí tâm.

“Suy nghĩ nhiều như vậy làm gì? Hiện tại hoàng huynh mới 35, hai mươi, ba mươi năm nữa vẫn còn có thể làm hoàng thượng.”

Nghe Mạnh Dịch Vân nói vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt mới buông lỏng một chút. Đúng vậy, Mạnh Dịch Hiên còn trẻ tuổi như thế, mấy thập niên sau vẫn thừa sức làm hoàng đế, mình lo lắng làm gì.

69. Chương 67 : Thăm Viếng

Hàn Nguyệt Nguyệt mấy ngày nay tâm tình đặc biệt tốt, mỗi ngày đều vui vẻ. Hiện tại sắp đến tháng Chín, từ Kinh Thành đến Dục cốc chỉ cần nửa tháng, trở về Dục cốc một chuyến, đợi hết năm trở lại. Mạnh Dịch vân mấy ngày nay đang bận giao phó công chuyện, xong việc là có thể lên đường đi Dục cốc.

Không biết bà vú thế nào? Còn có sư phụ, sư tỷ cùng sư huynh không biết đã có gia đình chưa, Vân thúc lớn tuổi còn phải lo toan nhiều chuyện trong cốc, sư phụ cũng không biết có mời thêm người giúp một tay không. Nghĩ đến trở về, tâm tình của Hàn Nguyệt Nguyệt cực kỳ kích động, nếu như không phải là Mạnh Dịch vân ràng buộc năng, sợ rằng mình đã sớm bay trở về rồi.

“Trở về?”

Thấy Mạnh Dịch vân trở lại, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức tới giúp hắn cởi áo khoác.

Mạnh Dịch vân “Ừ” một tiếng, mặc cho Hàn Nguyệt Nguyệt động tay.

“Còn phải đợi mấy ngày”

Nàng đã muốn đợi không kịp, kể từ khi biết được về Dục cốc, nàng mỗi tối hưng phấn ngủ không yên, hận không được lập tức trở về, thế nhưng người này lại không cho nàng thời gian xác định, luôn nói là qua hai ngày, nhưng hai ngày rồi lại hai ngày, cả Hiểu Tinh từ Tứ phương thành cũng đã kêu tới đây.

Mạnh Dịch Vân vuốt vuốt gương mặt đang nhăn nhó của Hàn Nguyệt “Không lâu nữa, ngày mốt khởi hành”

Chuyến đi sợ là hai ba tháng không về được, hắn phải đem mọi chuyện an bài xong.

Hàn Nguyệt tháng lập tức mỉm cười “Thật? Thật tốt quá, ta sẽ đi gọi Như Ngọc thu dọn đồ đạc”

Mặc dù nói là trở về Dục cốc, nhưng ở trong tâm Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ chuyến đi này giống như đi hưởng trăng mật, chẳng qua là nhiều hơn mấy người, nàng đem Hiểu Tinh mang theo trên người, không thể để cho những người đó lợi dụng cơ hội để ám hại.

Mạnh Dịch vân thấy dáng vẻ kích động của Hàn Nguyệt Nguyệt, có chút cam chịu lôi kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt “Gấp cái gì, ăn cơm trước, sau đó hẵng làm”

Hắn coi như bận rộn đi nữa, cũng sẽ trở về cùng nàng ăn cơm, thế nhưng nữ nhân giống như không có để tâm.

Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người “Vui quá nên quên mất, chàng ăn trước, thiếp không đói bụng, mới vừa ăn một bàn điểm tâm”

Mặc dù không thích ăn vương phủ điểm tâm, nhưng mà đồ ăn để đó, nàng lại không có chuyện để làm, miệng lại tham, nên nàng đã đem hai bàn điểm tâm ăn sạch.

“Không được, không đói bụng cũng phải ăn, chỉ ăn những thứ đó sao được” Mạnh Dịch Vân kéo Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi vào băng ghế, gấp thức ăn vào trong chén nàng. Hàn Nguyệt Nguyệt cau mày, nhìn bụng mình, nàng thật không đói bụng, kêu nàng làm sao ăn, người này thiệt là, nhưng ánh mắt của Mạnh Dịch Vân cứ nhìn chăm chăm vào mình, Hàn Nguyệt Nguyệt không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là cầm đũa lên, một chút lại một chút đưa đồ ăn vào miệng.

Lần này xuất hành, nhất định là có rất nhiều người nhìn chăm chăm để tìm cơ hội xuống tay, Mạnh Dịch vân không dám sơ sài, đem một nửa người để lại cho Tần Minh, còn lại ám vệ toàn bộ mang theo trên người để ngừa thích khách.

Hàn Nguyệt Nguyệt lần này trở về Dục cốc cũng chỉ mang theo Hiểu Tinh và Như Ngọc. Như Hòa và Như Tuyết ở lại Hương lâu hỗ trợ Lục Tư Tư, dù sao Tư Tư chỉ biết khinh công, nếu có gì nguy hiểm, có hai người biết võ công bên người, tánh mạng cũng được bảo toàn hơn.

“Vương phi, Hàn tiểu thư tới chơi”

Hàn Thanh Tư? Hàn Nguyệt Nguyệt trong khoảng thời gian vì bận việc nên quên mất mẹ con họ, không biết hiện tại tìm mình có việc gì? Nhất định không phải chuyện tốt.

“Mời vào” Thật muốn xem nàng sẽ đưa ra thủ đoạn gì.

Hàn Nguyệt Nguyệt tựa vào giường, Hàn Thanh tư được nha hoàn tới tận cửa, mắt liếc vào trong nhà, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nhắm mắt, mình cũng không dám mở miệng, nếu là ở Tướng phủ thì đã khác, nhưng là bây giờ đang ở vương phủ, nàng không dám can rờ. Nha hoàn kia mang người tới cũng xoay người lui ra ngoài. Như Ngọc đứng dậy đi tới bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt nhỏ giọng nói “Vương phi, nhị tiểu thư đến”.

Hàn Nguyệt Nguyệt từ từ mở mắt, thấy Hàn Thanh Tư đứng ở cửa, lập tức mở miệng nói

“Tại sao có thể để nhị tiểu thư đứng ngoài cửa, mau mời vào, Như Ngọc mau mau dâng trà”

Cố ý đối với Như Ngọc oán giận đến. Thái âm đồ Hàn Nguyệt Nguyệt dậy, ánh mắt không chớp nhìn Hàn Thanh Tư, sự tình về nhị tiểu thư nàng cũng sớm có nghe thấy, lần trước cùng Hàn phu nhân, giọng điệu không tốt lắm, lần này lại không biết có ý định gì.

“Muội muội nhanh ngồi, chớ đứng. Tỷ dựa vào liềm ngủ mát, người đến mà những nha hoàn này cũng không biết gọi tỷ một tiếng” Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói.

“Tham kiến vương phi” Nàng không phải là không hiểu lễ nghĩa. Chỉ là hướng Hàn Nguyệt Nguyệt hành lễ, trong lòng nàng có chút không phục. Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới đỡ Hàn Thanh tư dậy “Muội muội đa lễ, nhanh ngồi xuống” Nàng là nữ nhi Tướng phủ, không thể để cho người ta bắt được nhược điểm.

“Muội muội lần này đến không biết có chuyện gì?”

Vô sự bất không đăng diện tam bảo, Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói. Như Ngọc cho người dâng trà. Thấy Hàn Thanh tư có chút nhăn nhó, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng làm như không thấy.

“Nghe nói tỷ tỷ phải xa nhà, muội muội đặc biệt để đưa tiễn” Hàn Thanh tư nói.

Nàng nghe được tin tức nói Vân vương muốn dẫn Hàn Nguyệt Nguyệt du ngoạn. Cho nên mới tới do thám thật hư, Hàn Nguyệt Nguyệt hiện có thai hơn hai tháng, ra cửa không phải rất nguy hiểm sao?

Hàn Nguyệt Nguyệt thàng cười nói “Muội muội tin tức thật đúng là linh thông. Đúng vậy, tỷ ở trong phủ buồn bực nên mới nói Vương Gia dẫn tỷ đi ra ngoài xem một chút rồi trở về, muội muội cho là không được?”

Lần này đi Được cốc, trừ Mạnh Dịch Vân cùng các người thân cận nhất biết, những người khác cũng giấu giếm, nếu nhiều người biết nàng là đệ tử Y Phẩm Đường chỉ sợ ngày sau không còn thanh tĩnh.

“Muội cũng vậy chỉ là nghe người bên ngoài nói như vậy, cho nên mới xem tỷ tỷ. tỷ tỷ hiện đang có mang, đi xa không sợ gặp nguy hiểm?” Hàn Thanh Tư hỏi.

“Làm phiền muội muội lo lắng, thái y nói thai nhi rất khỏe mạnh, dù sao cũng không vội vã lên đường, từ từ đi thôi, có thể có nguy hiểm gì, lại có thái y đi theo”

Cũng là bởi vì nàng mang thai là giả, Mạnh Dịch Vân mới cho phép nàng trở về, nếu là thật chỉ sợ của chính đều không cho ra, cái nam nhân bá đạo.

“Tỷ tỷ thật có phúc khí, Vương Gia đối với ngài tốt như vậy”

Nghe lời Hàn Thanh tư nói, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ cười. Hai người dứt quãng hàn huyên mấy câu, thấy Hàn Thanh tư không có ý tứ rời đi, Hàn Nguyệt Nguyệt trong lòng nghĩ không biết nàng đang tính toán gì. Đến thời gian cơm tối, Hàn Nguyệt Nguyệt định nhắc nhở nàng nói thời gian không còn sớm để đuổi người. Tuy nhiên Thanh Tư thật có ý lưu lại ăn cơm tối.

Mạnh Dịch Vân trở lại, thấy trong nhà có cô gái xa lạ, nhú mày một cái, đi tới bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt. Thấy Hàn Thanh Tư vẫn nhìn Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt trong tâm cực kỳ không thoải mái “Vương Gia trở lại. Đây là muội muội của thiếp, Hàn Thanh Tư”

Hàn Thanh tư nghe được Hàn Nguyệt Nguyệt giới thiệu, lập tức đứng dậy.

“Tham kiến Vương Gia”

Mạnh Dịch vân đối với người của Tướng phủ cũng không quá quan tâm “Nhị tiểu thư xin đứng lên”.

Hàn Thanh Tư yên vị, ánh mắt nhìn Mạnh Dịch vân không rời, như vậy quang minh chánh đại nhìn trượng phu của người ta, Hàn Thanh tư lá gan thật đúng là lớn.

“Vương Gia bận rộn một ngày, có đói bụng không? Ngân Nguyệt, mau mang bữa tối lên” Đối với Mạnh Dịch vân cười nói, hoàn toàn là một bộ dáng thê tử tốt. Mạnh Dịch Vân nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt một cái “Không cần, người cứ tiếp khách, ta đi thư phòng”

Hàn Thanh Tư như vậy trắng trợn nhìn mình, Mạnh Dịch Vân cũng cảm thấy không thoải mái.

“Cũng tốt, đừng làm muộn quá”

Mạnh Dịch vân không nói gì, đi ra ngoài. Hàn Thanh tư thấy Mạnh Dịch Vân đối với Hàn Nguyệt Nguyệt dịu dàng, trong lòng cực kỳ ghen tỵ.

“Vương Gia tính tình lạnh lẽo, muội muội đừng sợ”

Thấy Hàn Thanh Tư vẫn nhìn theo bóng dáng của Mạnh Dịch vân. Hàn Nguyệt Nguyệt mở miệng nói, Thái Âm thấy Hàn Thanh Tư không thức thời, hung hăng nhìn chằm chằm Hàn Thanh Tư.

Nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Hàn Thanh Tư lắc đầu, nếu như ban đầu giả cho Mạnh Dịch vân là mình, vậy hẳn có thể hay không cũng sẽ đối đãi với mình như vậy. Hàn Thanh Tư trong lòng cảm thấy uất ức. Luận về tướng mạo, Hàn Nguyệt Nguyệt không bằng nàng, luận tài hoa, nàng xứng danh tài nữ. Chỉ có nàng mới có thể xứng với hắn, nhưng tại sao hắn liền nhìn cũng không nhìn mình lấy một cái.

Hàn Nguyệt Nguyệt để cho người mang thức ăn lên, chiêu đãi Hàn Thanh Tư ăn cơm. Trời đã tối đen, nhưng Hàn Thanh tư vẫn không có ý tứ muốn trở về. Hàn Nguyệt Nguyệt trong tâm cười lạnh, chẳng lẽ nàng vẫn còn chờ Mạnh Dịch vân trở lại?

“Sắc trời đã tối, muội muội không đi trở về sợ là không ổn?” Hàn Nguyệt Nguyệt nói.

70. Chương 68 : Bị Tập Kích

Để ngồi cho thoải mái, Hàn Nguyệt Nguyệt yêu cầu làm một chiếc xe ngựa rất lớn, bên trong tựa như một gian phòng nhỏ, lúc đi trên đường có thể đọc sách, xem một chút phong cảnh ven đường, nhưng nhiều nhất là để ngủ, Mạnh Dịch Vân đã không còn gì để nói về sự lười biếng này của Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Lão gia, phu nhân, đã đến à”, Như Ngọc ở bên ngoài nói vọng vào, Hàn Nguyệt Nguyệt vén rèm lên, nhìn ra bên ngoài, thì ra là đến khách điểm, đuổi người một cái, Mạnh Dịch Vân ngựa mất, trực tiếp ôm lấy Hàn Nguyệt Nguyệt xuống xe, thị vệ bên cạnh cũng làm bộ như không thấy gì hết.

“Mệt mỗi sao?”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt rửa mặt xong liền chui vào trong chăn, Mạnh Dịch Vân đến bên giường hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Sớm biết đi xe ngựa chậm vậy, còn không bằng hai chúng ta tự đi, tiết kiệm được nhiều thời gian hơn ấy”, dựa vào công lực của hai người, chắc chắn chỉ bốn năm ngày là đến được Tuyết Sơn rồi, như hiện giờ cả một đoàn người như vậy, mỗi ngày chậm rì rì hết nghỉ rồi lại đi, chẳng biết lúc nào mới có thể đến, hiện tại đã là tháng chín rồi, qua hai tháng nữa, ở Tuyết Sơn chắc chắn sẽ có tuyết lớn.

Mạnh Dịch Vân cười cười, kéo chăn ra, chui vào, ôm Hàn Nguyệt Nguyệt, “Thật đúng là sâu lười”, ban ngày ở trên xe, hơn nửa thời gian nàng đều ngủ, thế mà giờ còn kêu mệt.

Hàn Nguyệt Nguyệt đưa tay ôm lấy hông Mạnh Dịch Vân, cọ cọ, “Giờ mới phát hiện ta lười à, quá muộn rồi”, nghe thấy lời Hàn Nguyệt Nguyệt, Mạnh Dịch Vân cũng không phản bác.

“Gia, chung quanh có mai phục”, Hắc Ứng nói, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Mạnh Dịch Vân, lo lắng nói “Cẩn thận một chút”, võ công những người này cũng không yếu, với khinh công của nàng nếu cố gắng thì có thể chạy thoát, chỉ là trong đoàn còn nhiều người, nàng không thể bỏ mặc được.

Mạnh Dịch Vân gạt đầu một cái, chuyện này hẳn đã sớm đoán được, vì thế đã mang ám vệ theo, nên còn có thể ứng phó với những người đó.

Qua một lát, bên ngoài liền truyền tới tiếng đánh nhau, Hàn Nguyệt Nguyệt vén rèm lên, chỉ thấy những thị vệ bên ngoài kia đang đánh nhau loạn xạ với bọn người áo đen, “Như Ngọc vào đây”, Như Ngọc không biết võ công, ở bên ngoài rất nguy hiểm, nghe được lời Hàn Nguyệt Nguyệt, Như Ngọc lập tức chui vào trong xe ngựa, thấy khuôn mặt lạnh lẽo của Mạnh Dịch Vân, lập tức trốn ở góc xe không dám lên tiếng, từ nhỏ đến lớn, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng chém giết thế này, trong lòng có chút sợ.

Hắc Ưng và Trương Tiểu Tinh vẫn bảo hộ xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước, mục tiêu của những người áo đen kia chính là Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân, không bao lâu liền xông tới, Hắc Ưng giao cương ngựa cho Trương Tiểu Tinh, tự mình đi đối phó những kẻ áo đen đuổi theo.

Không biết chạy bao lâu, xe ngựa mới dừng lại, “Những người đó không đuổi kịp rồi”, Trương Tiểu Tinh nói, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức theo Mạnh Dịch Vân xuống xe, hiện giờ một họ đang ở sâu trong rừng, xung quanh đều là cây.

“Chúng ta đợi ở đây, chờ Hắc Ưng đến”, Hàn Nguyệt Nguyệt lần đầu tiên thử nghiệm loại chạy trốn này, cảm thấy cực kỳ kích thích, mắt không chớp quan sát tình huống xung quanh, rất sợ tự nhiên từ trong rừng nhảy ra bọn áo đen kia.

“Gia”, một lúc sau, Hắc Ưng mới vội vàng chạy tới, trên người không có vết thương, những người áo đen kia cũng đã giải quyết xong, “Lên đường trước đã”, nếu không đi chút nữa trời sẽ tối, vào thành không được, ở bên ngoài càng thêm nguy hiểm.

Kể từ lần đó, vài ngày tiếp theo, cũng chưa gặp lại bọn người áo đen kia, có thể lần trước bọn chúng thương vong thảm trọng, bây giờ còn đang chỉnh đốn lại, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy càng nhiều người sẽ càng nguy hiểm, phải nhanh tới Dược Cốc mới an toàn, cho nên dưới sự yêu cầu liên tục của Hàn Nguyệt Nguyệt, Mạnh Dịch Vân quyết định để những thị vệ kia ở lại, chỉ mang theo Hắc Ưng lên đường.

Năm người, một chiếc xe ngựa, một con ngựa, tốc độ nhanh hơn rất nhiều, bản mặt lạnh của Mạnh Dịch Vân thì sợ là chỉ có Hàn Nguyệt Nguyệt là không sợ mà thôi, Như Ngọc thà ra đầu xe ngồi cùng Trương Tiểu Tinh cũng không muốn ngồi trong xe.

“Những người áo đen kia làm việc cho ai?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, những người đó võ công không thấp, sợ là tới vì lấy mạng bọn họ, bình thường nàng cũng làm việc thiện không ít, chưa từng đắc tội người nào, cây to đón gió, sợ là do Mạnh Dịch Vân bị nhiều người xem không thuận mắt rồi, cộng thêm tin đồn về đứa bé trong bụng nàng truyền ra, những người đó càng không thể nào bỏ qua cho bọn họ. Bình thường ở kinh thành còn chút kiêng kị, giờ ra ngoài, vừa đúng là thời cơ cho bọn chúng.

Mạnh Dịch Vân nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, lắc đầu, “Những kẻ này đều là sát thủ thuê trên giang hồ, che giấu cực tốt, tạm thời còn chưa tra ra là người nào thuê”, tổ chức sát thủ tốt nhất trên giang hồ là Vô Hoa Các ở phía bắc Trường Thành, chỉ cần đủ tiền, vụ nào cũng nhận, xem chiêu thức những người này, tám chín phần mười là người của Vô Hoa Các.

“Chờ ta tìm ra là ai ở sau lưng giở trò quỷ, ta nhất định độc chết cả nhà hắn”, dám đối phó bọn họ, mà mạng lưới thu thập tin tức tốt nhất nhì giang hồ của Mạnh Dịch Vân cũng chưa tra ra được, sợ là kế hoạch này đã sớm được tính toán chuẩn bị vẹn toàn rồi.

Mạnh Dịch Vân giương khóe miệng, cười nói, “Được rồi chờ tìm ra kẻ nào đứng phía sau, độc chết cả nhà hắn cho bỏ tức”, lại nghĩ, muốn độc chết cả nhà người ta cũng không nghĩ thử xem mình có bản lĩnh đó hay không.

Hai người nhìn nhau cười, mặc kệ nguy hiểm thế nào, chỉ cần họ vẫn còn ở cạnh nhau, dù có khó khăn gì cũng không sợ.

“Tiểu thư, cẩn thận”, nghe được tiếng Như Ngọc, thân thể Hàn Nguyệt Nguyệt nghiêng một cái, tránh thoát một mũi tên bay tới, Mạnh Dịch Vân lập tức ôm lấy Hàn Nguyệt Nguyệt bay ra ngoài xe ngựa, trong nháy mắt xe ngựa liền nổ tan tành, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy bùm... một tiếng, mình nặng nề ngã trên đất, cảm thấy tình huống không ổn lập tức chui ra từ ngực Mạnh Dịch Vân, chỉ thấy xe ngựa đã không còn,

Trương Tiểu Tinh và Hắc Ứng đang đánh nhau với bọn áo đen, Như Ngọc không biết võ công, nhưng khinh công coi như không tệ, đã bay đến bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Tiểu thư, Vương gia, không sao chứ?”, Hàn Nguyệt lắc đầu, nhanh chóng kéo Như Ngọc ra, một người áo đen phóng phi châm về phía bọn họ, Mạnh Dịch Vân kéo Hàn Nguyệt Nguyệt ra sau lưng, tự mình tiếp chiêu, công phu mèo quào của Hàn Nguyệt Nguyệt căn bản không phải là đối thủ của những người này.

“Nguyệt Nguyệt, nàng và Như Ngọc đi trước, ta sẽ tìm nàng sau”, nghe thấy lời Mạnh Dịch Vân, trán Hàn Nguyệt Nguyệt nháy mắt xuất hiện ba vạch đen, chẳng lẽ nàng là loại người sợ chết? Giờ đang lúc nguy hiểm nàng sao có thể bỏ lại mình hân.

“Không cần để ý đến ta”, lần này ra ngoài nàng cũng đã chuẩn bị rất nhiều thứ, những thứ khác không nói, còn độc dược quả thật đem theo mấy bọc lớn, đối phó những người này dư sức, Hàn Nguyệt Nguyệt nhét một bọc thuốc vào tay Như Ngọc, “Cẩn thận một chút, theo sau ta”, mấy năm nay cái khác Như Ngọc không học được, nhưng công phu hạ độc đã học được, làm cho Hàn Nguyệt Nguyệt rất hài lòng.

Như Ngọc gật đầu, theo sau Hàn Nguyệt Nguyệt tiến sát lại những người kia, Hàn Nguyệt Nguyệt vung tay áo một cái, bột phấn liền tán ra trong nháy mắt, mấy kẻ áo đen vừa định vận công, đã thấy toàn thân như nhũn ra, đồng loạt ngã xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt chen đến bên cạnh Mạnh Dịch Vân, lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng Mạnh Dịch Vân, nếu không dùng thuốc giải, bọn họ cũng sẽ trúng độc.

Đám người áo đen kia thấy Hàn Nguyệt Nguyệt lợi hại, chỉ cần tiếp cận mọi người sẽ trúng chiêu, không thể làm gì khác hơn là toàn bộ đánh về phía Mạnh Dịch Vân và Hắc Ứng.

Dù sao địch quá nhiều người, qua một lát, thể lực mấy người bọn họ đều cạn kiệt rõ, nếu tiếp tục như vậy, nhất định sẽ chết ở đây, Mạnh Dịch Vân dẫn mấy người từ từ thối lui về hướng rừng cây bên kia, vừa vào trong rừng, mấy người liền nhân cơ hội chạy trốn, bọn áo đen võ công mặc dù không tệ, đánh giáp lá cà còn ưu thế, thế nhưng vừa vào trong rừng, khinh công theo không kịp, một chút đã mất dấu.

Bởi vì cây tương đối dày đặc, chạy một lúc, bọn áo đen kia đuổi không kịp, nhưng cũng không dám khinh thường, họ chạy cho đến lúc lâu mới dám dừng lại nghỉ ngơi.

“Nàng không sao chứ?”, Mạnh Dịch Vân lo lắng hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Trên người ta tất cả đều là độc dược, họ căn bản không đến gần ta được, yên tâm, chàng có bị thương không?” những kẻ kia dùng ám chiêu, còn Mạnh Dịch Vân lại trực tiếp đối địch.

“Tại sao không đi?” Tình huống nguy hiểm như thế, nàng chạy thoát dễ dàng, thế nhưng nàng cố tình ở lại, hân không lo lắng sao được?

“Tình huống như thế ta làm sao có thể bỏ chàng lại mà chạy một mình, chúng ta là phu thê, nên cùng nhau đối mặt kẻ địch mới phải, chàng muốn ta làm rùa đen rút đầu à?” ba người còn lại thấy bộ dáng Hàn Nguyệt Nguyệt cùng Mạnh Dịch Vân như vậy, cũng quay đầu đi nơi khác làm bộ không nghe thấy.

Đối với mấy cái lý do đó của Hàn Nguyệt Nguyệt, Mạnh Dịch Vân vĩnh viễn đều chỉ có thể chịu thua, kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt, xoay người hướng về phía ba người vẫn còn đang làm bộ kia nói, “Nơi này không an toàn, chúng ta đi nhanh một chút”, những người đó nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, nói không chừng một lúc nữa sẽ đuổi tới nơi, ba người gật đầu một cái, Như Ngọc vốn muốn đi qua đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt, kết quả nhìn thấy hai người nắm tay nhau, mặt trong nháy mắt đỏ bừng, ngượng ngùng nghiêng đầu sang chỗ khác, đi theo phía sau Trương Tiểu Tinh không dám lên tiếng.

Mấy người cũng biết Hàn Nguyệt Nguyệt là giả mang thai, cho nên thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đánh nhau, cũng không có gì kinh ngạc, nếu Hàn Nguyệt Nguyệt mang thai thật, vậy bây giờ phiền toái nhiều rồi.

“Nàng có mệt không?”, Mạnh Dịch Vân hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu “Không sao, đi tiếp thôi”, mặc dù nàng lười chút, thế nhưng chút thể lực vẫn phải có.

“Gia, phía trước có một trang viên” Hắc Ứng đi dò đường đã trở lại nói.

“Trời đã tối, không thể ngủ ngoài đồng hoang thế này, người đi xem chủ nhân trang viên có ở đó hay không?” trên đường đi, mấy dặm xung quanh đều không thấy người, khó có được một gia đình thế này, hi vọng có thể tá túc ở đây một đêm, sáng sớm mai lại lên đường.

Cốc, cốc, cốc, sau khi gõ mấy tiếng, thấy cửa chính khép chặt không có phản ứng, Trương Tiểu Tinh lại gõ tiếp mấy cái, một lát sau, cuối cùng bên trong cũng có động tĩnh.

Chỉ thấy mở cửa là một ông lão chừng năm mươi tuổi, thấy mấy người họ, trên mặt có chút âm trầm, “Mấy vị có chuyện gì?” Nơi núi hoang đồng vắng này, xuất hiện mấy người nam nữ trẻ tuổi, lão thật không dám khinh thường.

“Ông lão, chúng ta đi ngang qua đây, thấy trời đã tối, cho nên muốn xin ở đây tá túc một đêm không biết có tiện không?” Trương Tiểu Tinh nói, sau khi ông lão nghe nói muốn xin tá túc liền quan sát bọn họ một lượt, sau đó nói “Làm phiền đợi ở đây, ta vào hỏi một chút”, nói xong đóng cửa, mấy người sớm biết ông lão kia không phải chủ nhân, cũng không thể làm gì khác hơn là chờ ở ngoài cửa.

71. Chương 69 : Tri Âm

“Các vị nghỉ ngơi trước, ta sẽ phái nha hoàn đưa thức ăn đến liền”, ông lão kia nói xong xoay người đi, lưu lại một bọn không hiểu gì chỉ biết nhìn nhau.

Bọn họ xin tá túc không phải nên gặp chủ nhà một lần hay sao? Chẳng lẽ người ta không muốn? Có lẽ là vậy...! cho bọn họ tá túc là tốt lắm rồi.

Một lát sau, có mấy nha hoàn lần lượt đem đồ ăn, còn có một ít y phục để tắm rửa đến, Hàn Nguyệt Nguyệt liền cầm lấy y phục vào trong phòng, cả ngày bốn ba, toàn thân đầy mồ hôi, khó chịu muốn chết rồi.

Ban đêm, tiếng đàn du dương truyền đến, Mạnh Dịch Vân mở mắt, đứng dậy đi ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt trở mình, tiếp tục ngủ.

“Người đã đến rồi”, tiếng đàn ngừng lại, một cô gái đánh đàn nói, Mạnh Dịch Vân tiến lên phía trước, “Thì ra đây là trang viên của cô nương.”

Nàng kia đứng dậy, nhìn Mạnh Dịch Vân, “Đúng vậy, thế gian quá mức hỗn loạn, khó có được một nơi thanh tĩnh thế này, không ngờ chúng ta có thể gặp lại, thật là có duyên.”

Mạnh Dịch Vân khẽ cười, “Đúng vậy, bổn vương cũng không ngờ có thể gặp được Minh Nhi cô nương ở đây, nếu đã có duyên, Minh Nhi cô nương có thể vì bổn vương mà đàn một khúc không?”, nghe thấy lời của Mạnh Dịch Vân, Minh Nhi khẽ mỉm cười.

“Tất nhiên, có thể đánh đàn cho vương gia nghe là phúc khí của Minh Nhi”, lại đặt ngón tay lên dây đàn, tiếng đàn du dương từ từ vang lên, truyền khắp sơn cốc.

Mạnh Dịch Vân đứng ở sau lưng Minh Nhi, lắng lắng nghe, tiếng đàn của nàng luôn cho người ta cảm giác thật yên bình, bất giác mà thả lỏng bản thân.

“Các vị, chủ nhân ta nói, nơi thâm sơn này hiếm có khách đến, cho nên muốn xin các vị ở lại một đêm nữa”, lời này làm cho Trương Tiểu Tinh và Hắc Ứng đều nhìn Mạnh Dịch Vân.

“Nếu chủ nhân lão đã có tốt, vậy chúng tôi ở lại một đêm nữa, dù sao mấy ngày nay bốn ba trên đường cũng không được nghỉ ngơi thoải mái, ở lại nghỉ ngơi cho tốt, sáng sớm ngày mai chúng tôi lên đường”, nghe thấy lời Mạnh Dịch Vân, mấy người khác đều gật đầu đồng ý, Hàn Nguyệt Nguyệt vui mừng trong lòng, rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một ngày.

“Mời các vị tự nhiên, lão nô xin lui xuống.” Mạnh Dịch Vân gật đầu một cái.

“Chủ nhân nơi này là ai a? Tại sao phải lưu chúng ta ở lại một ngày, lại không chịu gặp chúng ta”, dù gì bọn họ cũng là khách, nếu nhiệt tình mời ở lại, sao lại không chịu lộ mặt .

“Chủ nhân nơi này họ Thái, tên là Minh Nhi, nếu người ta đã có ý tốt, chúng ta cứ ở lại”, Mạnh Dịch Vân nói, Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên, “Làm sao chàng biết, hai người quen nhau sao?”, ngày hôm qua còn không biết chủ nhân là ai, sao giờ Mạnh Dịch Vân lại biết rõ ràng như vậy?

“Gặp qua vài lần”.

“Gia, ta đi xem xét tình huống xung quanh”, Hắc Ứng nói, Mạnh Dịch Vân gật đầu, thấy Hắc Ứng đi, Trương Tiểu Tinh đi theo sau, “Vậy ta cũng đi xem ha”, Như Ngọc thấy hai người đi, như vậy chỉ còn lại một mình nàng, nàng cũng không dám quấy rầy tiểu thư và vương gia, lập tức đuổi theo, “Tiểu Tinh tỷ, chờ ta, ta đi cùng hai người.”

Thấy trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới ghé dựa ngồi xuống, nhìn Mạnh Dịch Vân, “Thằng thần được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, xảy ra chuyện gì, thành thật khai báo?” Sao mà chỉ một đêm liền quen biết vị chủ nhà này, hơn nữa lại là nữ nhân, Mạnh Dịch Vân từ trước tới giờ không thích giao thiệp cùng nữ nhân, nhưng lại biết rõ cô Minh Nhi này như thế.

Mạnh Dịch Vân thấy bộ dạng Hàn Nguyệt Nguyệt như vậy, tới ngồi bên cạnh, “Khai báo cái gì?”, đang yên lành, nháy mắt liền tức giận? Chẳng lẽ là vì hắc nhắc đến cô nương Minh Nhi gì đó?

Thấy Mạnh Dịch Vân một bộ vô tội, Hàn Nguyệt Nguyệt tức giận, dám giả bộ không hiểu với nàng.

“Nàng nói Minh Nhi cô nương? Chúng ta chỉ là gặp mặt vài lần mà thôi”, bọn họ gặp mặt chưa tới mười lần, chỉ là tương đối hợp ý mà thôi.

“Gọi thật thân thiết a? Minh Nhi cô nương? Mạnh Dịch Vân, chàng mau nói rõ ràng cho ta”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tức giận thật, Mạnh Dịch Vân không hiểu, “Nguyệt Nguyệt, ta cùng Minh Nhi cô nương chỉ là bằng hữu, chỉ là nói chuyện mà thôi”, ít nhất nàng hiểu hần.

Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu, nhìn Mạnh Dịch Vân, “Bằng hữu? Bằng hữu tại sao không gặp mặt vào ban ngày ban mặt, mà phải đến nửa đêm mới gặp”, đừng tưởng rằng nàng không biết, tối hôm qua hai người bọn họ ở trong viện bao lâu.

Mạnh Dịch Vân ngơ ra một chút, cười cười, thì ra là nha đầu này tối hôm qua len lén đi theo sau hần, “Không có gì mà, tối hôm qua nghe được tiếng đàn, cảm thấy quen thuộc mới đi xem thử một chút, không ngờ là nàng ta.”

Mặc dù bọn họ cũng không có làm gì, nhưng nàng kia đánh đàn, Mạnh Dịch Vân ở một bên nghe...tình cảnh ầm áp như vậy, trong lòng nàng thật không thoải mái, tại sao phu quân nàng nửa đêm lại gặp mặt cô nương khác.

“Tốt nhất là như thế, nếu không đừng trách ta không khách khí!”, Mạnh Dịch Vân có lẽ không xem trọng nàng ta, thế nhưng nàng ta cũng không nhất định là không xem trọng hần a.

Mạnh Dịch Vân bắt đầu đi lắc đầu, chỉ là trong nội tâm lại rất ngọt ngào, Nguyệt Nguyệt là đang ghen, quan tâm hần và nữ nhân khác ở chung một chỗ.

“Cô nương, tiểu thư của chúng tôi mời”, một nha hoàn nói với Hàn Nguyệt Nguyệt, “Dẫn đường đi”, đúng lúc nàng cũng muốn xem xem cô nương Minh Nhi kia có âm mưu gì.

“Tiểu thư, người tới rồi a”, Hàn Nguyệt Nguyệt bị đưa đến trước một cái đình treo đầy rèm xung quanh, không thấy được người ở bên trong, nghe tiếng nha hoàn, bên trong truyền ra âm thanh của một cô gái, “Lui ra đi”.

Sau khi nha hoàn kia đi, Hàn Nguyệt Nguyệt vén rèm đi vào, chỉ thấy một nữ tử áo trắng ngồi bên cầm, cũng không chút để ý tới Hàn Nguyệt Nguyệt đi vào.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhận ra, khúc nhạc này chính là khúc nhạc dẫn Mạnh Dịch Vân ra tối hôm qua, cô nương này hẹn nàng ra không phải chỉ là để cho nàng nghe đánh đàn thôi chứ.

“Hàn tiểu thư cảm thấy khúc nhạc này như thế nào?”, xong một khúc, Thái Minh Nhi đến ngồi đối diện Hàn Nguyệt Nguyệt, cầm lấy bình trà rót cho Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Rất hay, chỉ là còn chưa sánh được tương mạo xinh đẹp của Minh Nhi cô nương”, quả thật, Thái Minh Nhi rất đẹp, như tiên tử lạc vào hồng trần, nàng nhìn thấy cũng phải ngẩn người.

Nghe thấy lời Hàn Nguyệt Nguyệt, Thái Minh Nhi khẽ mỉm cười, “Hàn tiểu thư quá khen.”

“Không biết Minh Nhi cô nương hẹn ta đến có chuyện gì?” khoe khoang với nàng, cố tình cho nàng biết nàng không đẹp bằng nàng ta, sẽ không bắt mình so tài đánh đàn với nàng ta chứ?

“Ta và vương gia biết nhau từ năm năm trước, khi đó vương gia xuôi nam, ta ở nhờ nhà thân thích, vốn nhàm chán đánh giết thời gian, không ngờ vương gia nghe được, khi đó hấn cũng khen ngợi như vậy”, nói đến đây, Thái Minh Nhi nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt cười một tiếng.

“Hấn nói tiếng đàn của ta có cho người ta cảm giác thật yên bình, có thể làm hấn quên đi phiền não, khó gặp được tri âm, ngày đó hấn yêu cầu ta đàn tiếp một bài, không ngờ hấn lại nghe hết một buổi chiều, cho nên từ đó về sau, mỗi lần gặp mặt hấn cũng sẽ bắt ta đàn mấy khúc liền”, Thái Minh Nhi một vẻ hoài niệm, lúc ấy bọn họ cũng không có nói gì, không làm gì, chỉ cần hấn lắng lắng nghe nàng đánh đàn, nàng đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhíu mày, đây là cái gì? Khoe khoang với nàng sao? Khoe khoang hai người lúc ấy ngọt ngào cỡ nào sao?

“Minh Nhi cô nương làm cái gì vậy? Mặc kệ ban đầu quan hệ của hai người tốt như thế nào, nhưng bây giờ thê tử của chàng là ta không phải sao? Ở trước mặt người ta kể về quá khứ của trượng phu người ta và mình, người đang khoe khoang sao?”, dù quá khứ như thế nào đi nữa, chỉ cần hiện tại trong lòng Mạnh Dịch Vân có nàng là đủ rồi.

“Hàn tiểu thư không cần khách động, ta chỉ là muốn tìm người tâm sự một chút mà thôi” nghe thấy lời Hàn Nguyệt Nguyệt, Thái Minh Nhi lập tức cười nói.

“Minh Nhi cô nương muốn nói gì với ta? Chẳng lẽ Minh Nhi cô nương không cảm thấy nên tôn xưng ta một tiếng Vân vương phi sao?” biết rõ nàng đã thành thân, còn cố tình gọi nàng là Hàn tiểu thư, chẳng lẽ nàng ta không thừa nhận, thì nàng không phải là thê tử Mạnh Dịch Vân sao?

Thái Minh Nhi từ trong ống tay áo móc ra một mảnh ngọc bội thả trước mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt liếc mắt nhìn, không nói gì.

“Hàn tiểu thư biết mảnh ngọc bội này chứ?”, nàng sao lại không biết, đây là ngọc bội Mạnh Dịch Thiên đeo hàng ngày, nhưng tại sao lại ở trong tay Thái Minh Nhi? Chẳng lẽ là Mạnh Dịch Vân đưa cho nàng ta tối qua?

Hàn Nguyệt Nguyệt ngăn lại lửa giận trong lòng, tự nói mình phải tỉnh táo, không cần so đo với nữ nhân này làm gì, nàng mới là thê tử chính thức, nàng ta cùng lắm chỉ là kẻ thứ ba mà thôi.

“Cái này à, tất nhiên là biết rồi, Hắc Ứng và Tần Minh đều có một mảnh, không ngờ Minh Nhi cô nương cũng có một mảnh giống vậy”, Hàn Nguyệt Nguyệt cầm ngọc bội lên nhìn một cái, sau đó để xuống, cười nói.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không nổi giận, còn làm dáng vẻ nhẹ nhàng, Thái Minh Nhi có chút hoài nghi, chẳng lẽ người báo tin sai rồi? Không thể nào, mảnh ngọc bội này đúng là mảnh ngọc bội của Mạnh Dịch Vân mà, nàng đã thấy qua.

Thấy Thái Minh Nhi không nói gì thêm, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Nếu như Minh Nhi cô nương không còn chuyện gì nữa, vậy bản vương phi cáo từ”, rồi xem nàng xử lý tên Mạnh Dịch Vân kia thế nào, dám tặng đồ cho nữ nhân khác.

“Chờ đã” thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy, Thái Minh Nhi lập tức nói, “Minh Nhi cô nương còn chuyện gì?” Hàn Nguyệt Nguyệt dừng bước.

“Người không quan tâm chút nào quan hệ của ta và vương gia sao?”, nghe thấy lời Thái Minh Nhi, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Ta là thê tử của chàng, sao có thể không quan tâm, nếu như ngày nào đó hai người thật sự có chuyện gì, khi đó mới là lúc ta nên đau lòng, nhưng bây giờ, cái đó không cần thiết”, tính tình Mạnh Dịch Vân nàng có thể không hiểu sao, hai người quen nhau từ trước, nếu như Mạnh Dịch Vân thật thích Thái Minh Nhi, sao còn có thể thành thân cùng nàng chứ.

“Hàn tiểu thư thật là sáng suốt, nếu Hàn tiểu thư không tin, vậy Minh Nhi cũng chỉ có thể để cho Hàn tiểu thư nhìn thấy tận mắt”, nói xong, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy toàn thân cứng ngắc không nhúc nhích được, nữ nhân này thật là to gan, dám điểm huyệt nàng.

“Người đầu, dẫn Hàn Nguyệt Nguyệt đi, chiều dài cho thật tốt”, trong đình xuất hiện mấy nha hoàn, nâng Hàn Nguyệt Nguyệt lên, đi ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn xung quanh, hi vọng có thể nhớ được đường đi, có cơ hội sẽ chạy trốn.

Hàn Nguyệt Nguyệt bị đưa đến một gian phòng, thả trên giường, trong lòng khẽ thả lỏng, may mắn không phải phòng tối, mấy nha hoàn để Hàn Nguyệt Nguyệt xuống liền đi ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt quan sát xung quanh, mặc dù không thể quay đầu, nhưng nàng vẫn có thể biết được đây là phòng của một nữ tử.

Không biết qua bao lâu, Hàn Nguyệt Nguyệt mông mông lung lung nghe được tiếng nói, cố gắng mở mắt.

Nghiêm túc nghe giọng nói bên ngoài, hình như là một nam một nữ, nhưng lại cảm thấy không phải, có thể do khoảng cách quá xa, nàng không nghe rõ được.

Hiện tại là giờ nào rồi? Mạnh Dịch Vân sao còn chưa tới cứu nàng? Nam nhân đều giống nhau, chẳng lẽ có người tình cũ, liền ném chính thê là nàng ra sau đầu rồi sao?

72. Chương 70 : Ép Buộc

Nghe được tiếng cửa mở, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức nhắm mắt lại giả bộ ngủ, tiếng bước chân càng ngày càng gần, cảm thấy người nọ đến bên giường, nhưng lại không làm gì tiếp, chờ một lát, Hàn Nguyệt Nguyệt đã chuẩn bị tốt, nhưng người nọ lại đi ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt thở phào nhẹ nhõm.

Lén lút mở mắt ra, liếc một cái, chỉ thấy cách đây không xa buông rèm thật nhiều, ngăn gian phòng thành hai nửa, người nọ ở phía bên kia rèm, cho nên Hàn Nguyệt Nguyệt không thấy rõ hình dáng.

Tiếng đàn từ từ vang lên, Hàn Nguyệt Nguyệt mới xác định được, người đó là Thái Minh Nhi, Hàn Nguyệt Nguyệt không hiểu tại sao nàng ta lại bắt nốt nàng trong phòng của nàng ta.

“Ngồi xuống đi, nghe ta đàn một khúc nữa”, sau khi hết một khúc, nghe được tiếng của Minh Nhi, Hàn Nguyệt Nguyệt từ trong mơ hồ tỉnh táo lại, ngoại trừ nàng còn có người khác sao? Không thì Thái Minh Nhi đang nói chuyện với ai?

Một lát sau, tiếng đàn dừng lại, Hàn Nguyệt Nguyệt vểnh tai chú ý động tĩnh bên ngoài.

“Vương gia đến tìm Minh Nhi có chuyện gì sao?”, Mạnh Dịch Vân? Nghe thấy lời Thái Minh Nhi, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức nổi giận, nàng đã biến mất lâu như vậy, Mạnh Dịch Vân không lo đi tìm, lại chạy tới nơi này ước hẹn với người tình cũ.

“Quấy rầy Minh Nhi cô nương đánh đàn rồi, bốn vương chỉ là muốn hỏi thăm Minh Nhi cô nương có thấy thê tử ta ở đâu không?”, nghe thấy lời Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt liếc mắt, coi như chàng có lương tâm.

“Vương gia đến đây chính là vì chuyện này sao?”, Thái Minh Nhi nhìn Mạnh Dịch Vân.

Mạnh Dịch Vân gật đầu, “Kính xin Minh Nhi cô nương chỉ cho”, xế chiều hôm nay Hàn Nguyệt Nguyệt đi ra ngoài, hẳn cho là sẽ về liền, giờ trời đã sắp tối rồi mà không thấy bóng người, trong lòng có chút lo lắng.

“Nếu như ta nói nàng đã đi rồi thì sao?”, Thái Minh Nhi nói, Mạnh Dịch Vân không hiểu ý Thái Minh Nhi, Nguyệt Nguyệt đã đi đâu.

Thái Minh Nhi thấy Mạnh Dịch Vân không nói gì, đưa ngọc bội trong tay đến trước mặt Mạnh Dịch Vân, nhìn chằm chằm Mạnh Dịch Vân, để có thể thấy rõ sự biến đổi về mặt của hắn.

“Cô nương sao lại có mảnh ngọc bội này?”, không cầm lấy, thấy mảnh ngọc bội này giống mảnh ngọc bội của mình như đúc, Mạnh Dịch Vân khó hiểu hỏi, từ mấy năm trước hắn cũng không nhớ đã làm mất mảnh ngọc bội này ở đâu, về sau vì nhiều nguyên nhân, lại có được một mảnh ngọc bội giống như đúc mảnh cũ, chính là mảnh đang đeo trên người.

Thái Minh Nhi khẽ mỉm cười, “Vương gia thật là mau quên, chính vương gia tự tay đưa cho Minh Nhi mảnh ngọc bội này mà, vương gia đã quên sao? Cái đêm bốn năm trước ở Từ Châu?”, nàng vĩnh viễn cũng không quên ngày đó, cùng những lời Mạnh Dịch Vân đã nói với nàng ngày đó.

Mạnh Dịch Vân không nhớ, “Minh Nhi cô nương có thể nói rõ ràng một chút được không?”, Từ Châu? Chính là cái đêm mình uống say kia sao? Nhưng mà buổi sáng lúc tỉnh dậy hẳn chẳng có ấn tượng gì về đêm đó cả.

Thấy Mạnh Dịch Vân không nhớ ra, Thái Minh Nhi cảm thấy hơi mất mát, “Thì ra là chỉ có một mình Minh Nhi nhớ mà thôi, vương gia đã sớm quên rồi”, đêm đó hẳn nắm tay nàng nói, trên đời này nàng là người duy nhất hiểu hắn, cũng là nữ nhân duy nhất ở gần hắn, nhưng vì sao sáng hôm sau hắn không chào từ biệt đã ra đi, mấy lần gặp sau, hắn càng ngày càng xa lánh nàng, lúc đó hẳn đã quen biết nàng kia hay sao?

Mạnh Dịch Vân xụ mặt xuống, bọn họ mặc dù hợp ý, nhưng cũng không phải loại quan hệ đó, chỉ là do lúc đó tình huống quá mức hỗn loạn, hắn cần người tâm sự mà thôi, không ngờ lại làm cho nàng hiểu lầm, còn mảnh ngọc bội, hắn đưa cho nàng lúc nào chứ, không có một chút ấn tượng nào cả.

Thấy Mạnh Dịch Vân không nói gì, Thái Minh Nhi nói tiếp, “Ta biết người đã thành thân, mảnh ngọc bội này không nên giữ lại nữa, nên muốn đưa nó cho Hàn tiểu thư, nhưng Hàn tiểu thư hiểu lầm ý ta, không nói lời nào đã bỏ đi, ta tưởng rằng nàng đi tìm người, thật xin lỗi, ta không biết mảnh ngọc bội này lại làm nàng sốc đến vậy”, Thái Minh Nhi cúi đầu, nước mắt sắp rơi xuống.

Mạnh Dịch Vân cau mày, nha đầu kia nhất định là hiểu lầm rồi, hắn làm sao có thể đưa lung tung vật tùy thân cho những cô nương khác.

“Minh Nhi cô nương không nên tự trách, xung quanh nơi này không có nhà dân, Nguyệt Nguyệt chắc không đi xa đâu, xin cáo từ”, Mạnh Dịch Vân xoay người muốn đi, Thái Minh Nhi thấy Mạnh Dịch Vân không để ý đến mình, cắn mạnh môi dưới, ngẩng đầu lên, vẻ mặt đau thương nhìn Mạnh Dịch Vân, “Vương gia chẳng lẽ chưa từng để ý đến Minh Nhi chút nào sao? Chúng ta quen biết đã năm năm, mà hai người mới ở cùng nhau chỉ một năm mà thôi”, vẻ tướng mạo, tài hoa nàng có điểm nào thua nữ nhân kia chứ, vì sao Mạnh Dịch Vân lại chọn nàng ta mà không chọn nàng.

Mạnh Dịch Vân dừng bước, ngoại trừ Hàn Nguyệt Nguyệt, hắn lần đầu tiên đối mặt với một cô nương khóc thê này không biết phải làm sao, “Bọn ta là phu thê, trong lòng ta chỉ có một mình nàng ấy mà thôi, Minh Nhi cô nương quá tốt, bổn vương thật không xứng”, nếu không nhờ lần này gặp lại, hắn cũng đã quên mất sự tồn tại của nàng ta rồi.

Nhìn Mạnh Dịch Vân biến mất sau cánh cửa, Thái Minh Nhi hung hăng nắm chặt tay thành quả đấm, móng tay đâm sâu vào trong thịt, chảy cả máu, đau thương trong mắt đã biến mất ngay lúc Mạnh Dịch Vân xoay người bước đi, thay vào đó là tức giận, ghen tỵ, và căm hận.

Giao tình mấy năm lại không bằng mấy tháng ở cùng nữ nhân kia, trong lòng nàng không cam tâm và phần nộ: người quan tâm nàng như vậy, vậy thì xem xem tình nghĩa phu thê của hai người nhiều đến mức nào.

Hàn Nguyệt Nguyệt sững sờ giường mắt nhìn nóc phòng, lúc này trong lòng không biết là nên cảm động vì câu nói kia của Mạnh Dịch Vân hay nên lo lắng vì quá khứ của hắn và nữ nhân khác, nếu như nàng không xuất hiện, có phải Mạnh Dịch Vân sẽ cùng Thái Minh Nhi thành thân? Nếu không phải vô tình biết được, vậy không phải là cả đời nàng cũng sẽ không biết Mạnh Dịch Vân còn có hồng nhan tri kỷ, ông trời bày ra tất cả những chuyện này, chẳng lẽ chỉ là vì để cho nàng biết những việc này sao?

Thái Minh Nhi đến bên giường, thấy dáng vẻ mất hồn của Hàn Nguyệt Nguyệt, giải á huyệt cho Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt lấy lại tinh thần, nhìn Thái Minh Nhi, mỹ nhân khuyên thành như vậy, Mạnh Dịch Vân sao lại không yêu chứ? Chẳng lẽ là do bọn họ thành thân rồi, hắn bị trói buộc bởi trách nhiệm, vậy nếu như bọn họ chưa thành thân, hôm nay Thái Minh Nhi tỏ tình hắn sẽ đồng ý sao?

“Nghe hết rồi đúng không? Chắc là trong lòng rất không vui hả?” Thái Minh Nhi nhìn chằm chằm mặt Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Tại sao lại không vui, người đã bị cự tuyệt không phải sao? Mặc kệ trước kia hai người như thế nào, nhưng bây giờ trong lòng chàng chỉ có mình ta, ta phải cảm thấy vui mừng mới đúng chứ?”, không thể để cho nàng ta được như ý, nếu như tức giận, vậy chẳng phải đúng ý nữ nhân này rồi sao.

Thái Minh Nhi cười lạnh một tiếng, “Người thật là đại lượng, người ta nói con gái nhà quan đều được dạy

đỗ rất tốt, hôm nay mới thấy quả đúng thế thật, trong mắt các người nam nhân tam thê tứ thiếp là việc hiển nhiên, vậy ta với người giao dịch thế nào?”

“Ta và cô nương không quen biết, không biết cô nương muốn giao dịch gì với bốn vương phi ta?”

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không yếu thế, Thái Minh Nhi cũng không tức giận, chậm rãi nói, “Ta muốn gả vào vương phủ, ta không tranh vị trí chánh phi với người, thế nào?”, chỉ cần gả cho Mạnh Dịch Vân rồi, nàng còn sợ sẽ không đáp được Hàn Nguyệt Nguyệt xuống sao?

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Thái Minh Nhi, cười ha hả, “Minh Nhi cô nương thật là hào phóng, chỉ là người tìm lộn người rồi, người muốn gả vào vương phủ thì phải đi tìm vương gia chứ, vương gia trước giờ làm việc luôn quyết đoán sẽ không nghe theo ý kiến của ta”, cướp trượng phu người ta, mà còn dùng lời lẽ hùng hồn như vậy, Thái Minh Nhi này đúng là cá biệt trong thời đại này.

“Người ~, đừng không biết tốt xấu, vương gia là một người có tình có nghĩa, nếu không phải tại người, hấn sao lại không cưới ta chứ? Chẳng qua vì nể mặt thân phận đại tiểu thư Tướng phủ của người mới hỏi người thôi, người tự đề ỉnh quá rồi.”, nếu Hàn Nguyệt Nguyệt không có thân phận như vậy thì Mạnh Dịch Vân sao lại phải cưới nàng, chỉ là vì thánh chỉ mà thôi.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt một bộ không lo gì, Thái Minh Nhi hiển nhiên cực kỳ tức giận, nàng vốn chờ Mạnh Dịch Vân đến cửa cầu hôn, kết quả đợi tới đợi lui, lại là thành chỉ ban hôn hấn và người khác.

Thấy bộ dáng Thái Minh Nhi phần hận, Hàn Nguyệt Nguyệt cuối cùng cũng cảm thấy thắng được một ván rồi, vừa rồi Mạnh Dịch Vân đã cự tuyệt, nàng không tin Thái Minh Nhi còn dám đi nói nữa, với tính khí của Mạnh Dịch Vân, nếu nhắc lại chuyện đó lần nữa, nhất định sẽ tức giận, Thái Minh Nhi hiểu rõ Mạnh Dịch Vân, nên mới không dám nhắc lại chuyện đó nữa, muốn xuống tay từ chỗ nàng, không có cửa đâu.

“Ta không có mị lực, Minh Nhi cô nương nếu tự tin như vậy, sao không tự mình đi nói với vương gia, nếu như vương gia đồng ý, ta chỉ là một nữ nhân nào dám lên tiếng phản đối chứ?”, hừ hấn cũng không dám cưới tiểu thiếp đâu.

Thái Minh Nhi bị Hàn Nguyệt Nguyệt nói trúng điểm yếu, lập tức điểm á huyết của Hàn Nguyệt Nguyệt, tức giận sập cửa mà đi, Hàn Nguyệt Nguyệt liếc mắt nhìn theo, nghe được tiếng bước chân đã đi xa, lên cười thầm trong lòng.

Nữ nhân này thật thông minh, giấu nàng trong phòng của nàng ta, cứ cho là bọn Mạnh Dịch Vân phát hiện nàng bị Thái Minh Nhi bắt đi, cũng sẽ không lục soát chỗ này, ai ~ Mạnh Dịch Vân là đồ đại trư ngốc, không có việc gì làm lại đi giăng tình khắp làm gì, trêu hoa nguyệt, cuối cùng người chịu khổ luôn là nàng.

“Vương gia, đã tìm khắp nơi trong trang mấy lần rồi mà cũng không tìm thấy vương phi”, Hắc Ưng đứng sau lưng Mạnh Dịch Vân nói, mấy dặm xung quanh đây hoang tàn vắng vẻ, vương phi có thể đi đâu chứ?

“Tiểu thư đi đâu rồi? Có phải đã gặp nguy hiểm gì rồi, không được, chúng ta tiếp tục tìm thôi”, Như Ngọc nóng nảy nói, sớm biết thế này, nàng đã không đi theo Tiểu Tinh, giờ không thấy tiểu thư, lòng nàng vô cùng lo lắng, núi hoang đồng vắng, tiểu thư có thể đi đâu được?

“Như Ngọc, đừng nóng, ta và Hắc Ưng ra ngoài trang tìm, có lẽ vương phi đã ra ngoài giải sầu, người ở lại trong trang tìm thử đi”, nghe thấy lời Trương Tiểu Tinh, Như Ngọc gật đầu, “Được, ta đi kiểm ngay bây giờ”, để lâu nữa, trời càng tối thêm, được Mạnh Dịch Vân cho phép, mấy người lập tức hành động.

Mạnh Dịch Vân ngồi xuống, nghĩ lại những lời Thái Minh Nhi đã nói, chẳng lẽ Nguyệt Nguyệt giận mình nên bỏ đi rồi? Nhưng lại cảm thấy không đúng, với tính tình của Nguyệt Nguyệt, sẽ cầm mảnh ngọc bội kia đi tìm hấn tính sổ mới đúng, như vậy chỉ có một khả năng, là Nguyệt Nguyệt đã gặp chuyện.

Nơi này là trang viên của Thái Minh Nhi, chẳng lẽ nàng ta bắt Nguyệt Nguyệt? Mạnh Dịch Vân từ từ hồi tưởng lại lời Thái Minh Nhi, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, nếu như vậy, không thể đánh cỏ động rắn được, nếu như bị phát hiện, bọn họ sẽ đem người giấu nơi khác.

73. Chương 71 : Rơi Xuống Vực 1

“Minh Nhi, người thế này là sao?”, Thái Minh Nhi xoay người, “Phụ thân, con không xuống tay được, van cầu người, đừng ép con”, người người ngày nhớ đêm mong, khó khăn lắm mới gặp lại được, bảo người làm sao xuống tay được đây.

“Minh Nhi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện tình cảm, người phải lấy đại cục làm trọng, bỏ qua cơ hội lần này, về sau sẽ ra rất khó ra tay”, nhiều sát thủ như vậy cũng không giết được hắn, hiện tại hắn tự chui đầu vào lưới, đây đúng là cơ hội trời cho.

“Con hiểu rồi, cho con thêm chút thời gian, con nhất định sẽ cho phụ thân một kết quả như mong muốn”, chỉ có một cơ hội, nếu như Mạnh Dịch Vân đã không quý trọng, thì đừng trách nàng vô tình.

“Được, nhất định phải ra tay trước khi hắn rời khỏi nơi này, hi vọng người không để cho ta thất vọng”, đám người đi rồi, Thái Minh Nhi còn sững sờ đứng trong phòng mình, nhìn hai bàn tay của mình, từ lúc mười tuổi, nó bắt đầu dính máu tươi, bao nhiêu người đã chết dưới đôi tay này.

Nếu như được chọn lựa, nàng cũng muốn được làm một tiểu thư khuê các thực sự, đôi tay này là đôi tay đánh đàn, chứ không phải là đôi tay giết người, nàng không cam tâm, nàng muốn chạy trốn, nhưng lại không có cách nào.

“Vương gia”, nghe tiếng gõ cửa, Mạnh Dịch Vân lấy lại tinh thần, “Vào đi”, giờ Thái Minh Nguyệt đến tìm hắn không biết là có chuyện gì.

Thái Minh Nhi vào trong phòng, hai nha hoàn theo sau, bưng món ăn để lên bàn, “Vương gia chắc là đói bụng rồi, Minh Nhi đặc biệt bảo đầu bếp làm mấy món này, ném thử một chút nha?”.

“Cám ơn Minh Nhi cô nương, chỉ là hiện tại bổn vương không có tâm tình ăn uống”, giờ hắn đang lo lắng an nguy của Hàn Nguyệt Nguyệt, đâu còn tâm tư mà ăn cái gì.

Thấy Mạnh Dịch Vân không động, Thái Minh Nhi ngồi đối diện Mạnh Dịch Vân, “Minh Nhi biết vương gia lo lắng cho vương phi, nhưng vương gia cũng không thể để bụng đói a, có lẽ vương phi chỉ là ra ngoài giải sầu mà thôi, hết rồi sẽ trở lại thôi.”

Thấy Thái Minh Nhi không có gì khác thường, Mạnh Dịch Vân không tìm ra đầu mối, không thể làm gì khác hơn là cầm đũa lên, “Phiền Minh Nhi cô nương quan tâm rồi”.

“Khó có dịp thế này, vương gia có thể cùng Minh Nhi uống rượu không?”, nha hoàn sau lưng tiến lên rót rượu, Mạnh Dịch Vân thấy ánh mắt kì vọng của nàng, gật đầu.

“Vương gia từ xa đến, Minh Nhi kính vương gia một ly”, Thái Minh Nhi cầm ly rượu lên, ngửa đầu uống cạn, Mạnh Dịch Vân thấy thế, đành cầm ly rượu lên, “Đa tạ Minh Nhi cô nương đã tiếp đãi”.

Uống xong mấy ly, Thái Minh Nhi giới thiệu cho Mạnh Dịch Vân biết mấy món ăn trên bàn, trò chuyện câu có câu không, Mạnh Dịch Vân thật đoán không ra Thái Minh Nhi có âm mưu gì.

“Các người lui xuống đi”, Thái Minh Nhi vung tay lên, hai nha hoàn xoay người lui ra ngoài.

“Vương gia có còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta không?”, Thái Minh Nhi cười cười, nhìn Mạnh Dịch Vân, tiếp tục nói, “Nháy mắt đã qua vài năm, nhưng Minh Nhi luôn cảm thấy như mới chỉ hôm qua”, nhớ rất rõ ràng, từng ánh mắt, từng động tác, nàng đều ghi tạc trong lòng.

“Năm nay hội hoa Mầu Đơn ở Từ Châu náo nhiệt hơn trước rất nhiều, đáng tiếc vương gia không đi xem”, nàng vì chờ ngày đó mà không biết bao đêm trằn trọc không ngủ, đáng tiếc ngày đó hắn lại không tới.

Thái Minh Nhi nói rất nhiều, đáng tiếc Mạnh Dịch Vân không chút để ý, xong bữa cơm, Thái Minh Nhi phát hiện chỉ có một mình mình độc thoại mà thôi.

“Đã khuya lắm rồi, Minh Nhi cô nương nên trở về nghỉ ngơi đi”, trời đã tối, cô nam quả nữ ở chung một phòng có chút không ổn.

Thấy Mạnh Dịch Vân muốn tiễn khách, Thái Minh Nhi mượn rượu làm loạn, giả bộ say, nằm sấp xuống bàn, không để ý lời Mạnh Dịch Vân.

Mạnh Dịch Vân thấy Thái Minh Nhi không có phản ứng, lay lay “Minh Nhi cô nương? Minh Nhi cô nương?” đáng tiếc không có một chút phản ứng nào, đứng dậy định ra ngoài kêu nha hoàn tới đỡ Thái Minh Nhi về.

Không ngờ vừa mới bước đi, bên hông xuất hiện một đôi tay, nhất thời sửng sốt, “Minh Nhi cô nương nếu tỉnh, trở về nghỉ ngơi đi, uống nhiều rượu hại thân”.

Thái Minh Nhi dán mặt vào sau lưng Mạnh Dịch Vân, “Đừng động, một lát thôi, là được rồi”, nàng đã bao ngày ảo tưởng được hắt ôm vào lòng, nhắm mắt lại, Thái Minh Nhi khẽ mỉm cười.

“Vương gia”, ngoài cửa truyền đến tiếng của Hắc Ung, Mạnh Dịch Vân lập tức gỡ tay Thái Minh Nhi ra, “Minh Nhi cô nương xin tự trọng”.

Thái Minh Nhi đột nhiên bị Mạnh Dịch Vân đẩy ra, lùi mấy bước mới đứng vững lại được, nhìn chằm chằm Mạnh Dịch Vân, trong nháy mắt rơi hai hàng lệ, “Trong mắt chàng, ta là như vậy sao? Ta không quan tâm chàng đã thành thân, ta cũng không quan tâm trong lòng chàng có nàng ta, ta chỉ hi vọng, chàng có thể để cho ta được ở lại bên cạnh chàng, dù là làm nha hoàn ta cũng không có ý kiến, có được hay không?”.

Thấy dáng vẻ Thái Minh Nhi, Mạnh Dịch Vân đen mặt, cô nương này sao lại trắng trợn như vậy, “Vương gia? Có chuyện gì sao ạ?”, ngoài cửa lại truyền tới tiếng của Hắc Ung.

“Đa tạ Minh Nhi cô nương đã ưu ái, đáng tiếc trong lòng bản vương đã có người, cô nương quá tốt đẹp, bản vương không cách nào tiếp nhận được, cô nương nên trở về nghỉ ngơi cho sớm đi”, đời này thể tử của hắn chỉ có thể là Hàn Nguyệt Nguyệt mà thôi.

“Mạnh Dịch Vân, ngươi vô tình như thế, vậy đừng trách ta không khách khí”, nói xong, Thái Minh Nhi liền đánh tới Mạnh Dịch Vân, hắn không ngờ một cô nương bình thường nhìn nhu nhược thể kia, ra chiêu lại hung ác như vậy.

Nghe trong phòng truyền tới tiếng đánh nhau, Hắc Ung lập tức xông vào, Trương Tiểu Tinh theo sau, Như Ngọc đã sớm trốn ở góc phòng, hi vọng mình không liên lụy bọn họ.

Hắc Ung và Tiểu Tinh cũng coi như là cao thủ, nhưng đối với Thái Minh Nhi mà nói, bọn họ vẫn còn kém xa, không ngờ cô nương nhìn nhu nhược thể kia, võ công lại cao như vậy, giang hồ thật là ngọa hổ tàng long a.

“Đừng đuổi theo, chúng ta nhanh đi tìm Nguyệt Nguyệt”, thấy Thái Minh Nhi chạy trốn, Mạnh Dịch Vân lập tức ngăn hai người đuổi theo lại, hiện tại quan trọng nhất là tìm được Nguyệt Nguyệt, bây giờ đuổi theo Thái Minh Nhi, Nguyệt Nguyệt gặp nguy hiểm.

Hắc Ung và Trương Tiểu Tinh dừng bước, tới bên cạnh Mạnh Dịch Vân, “Vậy giờ chúng ta phải làm sao?”, bọn họ đã tìm suốt một ngày cũng không thấy Hàn Nguyệt Nguyệt, xem ra bọn chúng đã dự mưu từ lâu rồi.

“Như Ngọc đến trước cổng đợi, chú ý xem bọn chúng có đem người đi nơi khác không, có tin tức lập tức thông báo, hai người các ngươi tiếp tục tìm trong trang, xem có chỗ nào khả nghi không, ta đi theo dõi Thái Minh Nhi”.

Nghe xong lời Mạnh Dịch Vân phân phó, mấy người lập tức hành động, Như Ngọc không có võ công, nhưng nếu gặp nguy hiểm, vẫn có thể chạy trốn được.

Trong trang vẫn yên tĩnh như trước kia, như không có gì xảy ra, Hắc Ung và Trương Tiểu Tinh lặng lẽ thị sát xung quanh.

“Các ngươi yêu nhau sao? Vậy ta xem các ngươi có thể yêu nhau bao lâu, nam nhân luôn không chịu nổi tịch mịch, chỉ cần người biến mất, chắc chắn chỉ mấy tháng sau, hắn sẽ quên mất người thôi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn chằm chằm Thái Minh Nhi, nữ nhân này tự nhiên nổi điên cái gì không biết, vốn là khuôn mặt đẹp dễ động lòng người, giờ đột nhiên trở nên ác độc như thế.

“Mang nàng ta vào Vạn Nguyên Cốc”, Vạn Nguyên Cốc chính là vực sâu vạn trượng trong sơn cốc, chỉ cần rơi xuống đó, dù võ công cao cỡ nào đi nữa cũng sẽ mất mạng.

Hàn Nguyệt Nguyệt muốn giãy giụa, đáng tiếc toàn thân không nhúc nhích được, muốn mắng, lại không phát ra âm thanh, nếu nàng thoát được, nhất định phải đem con hồ ly tinh này chặt làm trăm mảnh, Mạnh Dịch Vân không biết ở đâu rồi, chẳng lẽ nàng thật phải chết trong tay nữ nhân này sao? Kể thử ba mưu sát tchính thê, đoạt trượng phu, vào giờ phút này, trong đầu Hàn Nguyệt Nguyệt toàn là hình ảnh Mạnh Dịch Vân và đồ hồ ly tinh này ân ái với nhau, nếu sau khi nàng chết đi, hai người bọn họ thật như vậy, nàng dù có thành quỷ cũng nhất định không cho hai người họ sống thoải mái.

Hàn Nguyệt Nguyệt bị một đại hán vác trên vai, bụng bị xương vai cứng rắn của hắn cạ đau.

Hiện tại trời đã tối mịt, không thấy được đường đi, Hàn Nguyệt Nguyệt cố gắng mở to mắt, nhìn lại thời đại này một chút, biến đâu khi nàng chết đi sẽ đến một thời không khác.

“Đáng tiếc bây giờ trời quá tối, không thấy được vực sâu phía dưới, không có cảm giác khinh khủng, coi như tiện nghi cho người”, một đại hán kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt, Thái Minh Nhi giải á huyết cho Hàn Nguyệt Nguyệt.

Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức háng giọng, nhìn chằm chằm Thái Minh Nhi, “Người cho rằng ta chết rồi Mạnh Dịch Vân sẽ cưới người sao? Mơ đi, cứ cho là người đeo bám hắn không tha, nhưng đến già trong lòng hắn cũng chỉ có mình ta mà thôi, thế nào? Có phải không phục không?”, cho dù chết, cũng phải khiến nàng ta tức chết.

Nghe thấy lời Hàn Nguyệt Nguyệt, sắc mặt Thái Minh Nhi lập tức biến đổi, “Tại sao? Người không đẹp bằng ta, không có tài hoa như ta, tại sao chàng lại chọn người, nhất định là do người quyến rũ hắn, dùng bùa mê với chàng, nhất định là như vậy, người chết rồi, chàng sẽ từ từ quên, chàng là của ta, chỉ có thể là của một mình ta”.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười lạnh, “Hả? Vậy a, đáng tiếc bùa mê ta cho hắn dùng không có cách giải, sợ là làm người thất vọng rồi”.

“Người cứ mạnh miệng đi, người đâu, ném nàng ta xuống, xem nàng còn nói được nữa không”, đại hán kia kéo Hàn Nguyệt Nguyệt đến bên cạnh vách đá, Hàn Nguyệt Nguyệt nhắm mắt lại, không dám nhìn xuống, từ nơi này rơi xuống, nhất định là thịt nát xương tan.

“Tiểu thư, ả tiện nhân này, mau thả tiểu thư nhà ta ra”, Như Ngọc đột nhiên vọt tới trước mặt Thái Minh Nhi.

“Con nha đầu này rất trung thành nha, chẳng qua ta khuyên người nên nói lời từ biệt với tiểu thư nhà người đi, không biết khi nào thì nàng ta sẽ rơi xuống đâu.”

Nghe được lời Thái Minh Nhi, Như Ngọc dừng bước.

“Người mau thả tiểu thư nhà ta ra, nếu không người sẽ chết rất thảm”, vương gia sao còn chưa tới, nếu chậm chút, tiểu thư sẽ mất mạng a.

“Hả? vậy ta muốn xem người có bản lĩnh gì để làm ta chết rất thảm, ném nàng ta xuống đi”, nha đầu này nếu có thể tìm tới nơi này, Mạnh Dịch Vân chắc cũng sắp đến rồi.

“Như Ngọc, chạy đi, không cần lo cho ta”, mặc dù nàng rất sợ chết, nhưng cũng không muốn liên lụy người khác.

“Tiểu thư, ta liều mạng với người” Như Ngọc xoay người đánh về phía sau Thái Minh Nhi, đáng tiếc, nha hoàn của Thái Minh Nhi lập tức tiếp chiêu, “Khinh công thật tốt a”, thấy Như Ngọc có thể né được, Thái Minh Nhi nói, một nha hoàn nho nhỏ đã có khinh công cao thế này, phải chăng khinh công của Hàn Nguyệt Nguyệt còn cao hơn rất nhiều?

“Người rút cuộc cũng tới rồi”, đại hán ngã xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt mới nhìn thấy bản mặt yêu nghiệt của Mạnh Dịch Vân.

“Không sao rồi, đừng sợ”, Mạnh Dịch Vân ôm Hàn Nguyệt Nguyệt, lần đầu tiên hắn cảm thấy sợ như vậy, sợ mất đi nàng.

“Hừ, một đôi phu thê ân ái, ha ha, sợ là các người phải gặp Diêm Vương để nói lại tiền duyên rồi, các người lên”, trong rừng cây lập tức xuất hiện một đoàn người áo đen, xem ra là đã chuẩn bị từ sớm, chỉ chờ Mạnh Dịch Vân tự chui đầu vào lưới.

“Mau giải huyệt cho ta”, Hàn Nguyệt Nguyệt nóng nảy nói, thân thể rất cuộc được tự do, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức bay tới chỗ Thái Minh Nhi, nàng phải cho nữ nhân này biết tay.

74. Chương 72 : Rơi Xuống Vực 2

Lúc Trương Tiểu Tinh và Hắc Ưng chạy đến, đang đánh nhau rất loạn bên vách núi, hai người lập tức rút kiếm xông vào.

Như Ngọc bị trúng một chưởng, Hàn Nguyệt Nguyệt bay qua chắn trước mặt Như Ngọc tiếp chiêu của Thái Minh Nhi, “Như Ngọc, chạy nhanh đi”, nhiều người như vậy, không biết có ứng phó nổi không, chạy được người nào hay người ấy.

“Tiểu thư, không sao mà”, nàng sao có thể bỏ lại tiểu thư mà chạy trốn một mình chứ.

“Các người đúng là chủ tớ tình thâm”, Thái Minh Nhi cười nói, Hàn Nguyệt Nguyệt càng gai mắt nàng ta, đúng là hồ ly tinh.

“Tất nhiên, tốt hơn rất nhiều so với những kẻ có chết cũng không ai để ý”, nghe được lời Hàn Nguyệt Nguyệt, Thái Minh Nhi lập tức đại biến, Mạnh Dịch Vân biết Hàn Nguyệt Nguyệt không phải là đối thủ của Thái Minh Nhi, thấy hai người đánh nhau, lập tức bay đến chắn trước mặt Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Mang Như Ngọc đi trước đi, bọn họ đông quá”, bọn áo đen hết lớp này đến lớp khác xông ra, đánh không hết được, Hàn Nguyệt Nguyệt nắm tay Như Ngọc, hai người bị dồn đến sát bên vách núi.

Trương Tiểu Tinh và Hắc Ưng thấy thế, lập tức chạy đến gần ba người, năm người bị bọn áo đen vây bên trong không một kẽ hở, “Làm sao bây giờ?”, Hàn Nguyệt Nguyệt gấp gáp hỏi, rơi xuống đó thì chỉ có chết mà thôi.

“Nhảy xuống”, tiến lên trước cũng chết, lui về sau cũng chết, không bằng cứ nhảy xuống, có lẽ còn có cơ may sống sót, còn hơn rơi vào trong tay bọn này, thì chỉ có một đường chết.

“Như Ngọc~”, một người đánh tới Hàn Nguyệt Nguyệt, Như Ngọc chắn trước mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, chưa kịp phản ứng, Như Ngọc đã rơi xuống đáy vực.

Mạnh Dịch Vân nắm tay Hàn Nguyệt Nguyệt, gật đầu với Hắc Ưng một cái, ôm ngang hông Hàn Nguyệt Nguyệt, bốn người cùng nhau nhảy xuống, đầu óc Hàn Nguyệt Nguyệt còn đang dừng lại ngay lúc Như Ngọc rơi xuống vách núi, khi tỉnh táo lại chỉ thấy thân thể đang rơi xuống không ngừng, ngẩng đầu lên, thấy Mạnh Dịch Vân vẫn đang nhìn nàng.

Nước mắt bất giác rơi xuống, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi”, nếu không vì nàng, Như Ngọc cũng sẽ không chết, nếu không vì nàng, bọn họ cũng không cần nhảy xuống.

Mạnh Dịch Vân ôm chặt người trong ngực, “Ngốc quá, xin lỗi gì chứ”, nếu nàng không còn, hắn sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Không biết qua bao lâu, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, cố gắng cách mấy, cũng không mở mắt nổi, suy nghĩ từ từ biến mất, chỉ còn trống rỗng.

Đến khi tỉnh lại lần nữa, Hàn Nguyệt Nguyệt mở mắt, ánh sáng mặt trời quá chói, nàng lập tức nhắm mắt lại, điều chỉnh tốt, khó nhọc đưa tay lên che bớt ánh sáng chiếu vào mắt.

Một tay còn lại chống đất ngồi dậy, lắc đầu một cái, nhìn xung quanh, phát hiện này giờ hơn phân nửa thân người mình ngâm trong nước.

Mạnh Dịch Vân đâu? Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức thanh tỉnh, bọn họ nhảy xuống cùng nhau, vậy Mạnh Dịch Vân đâu rồi? Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy, nhìn xung quanh, không thấy Mạnh Dịch Vân đâu cả.

Khó nhọc lê bước, đi tới bờ sông, nếu nàng có thể sống sót nhờ rơi vào trong nước, thì chắc Mạnh Dịch Vân cũng không có việc gì, sông lớn như vậy, chắc là bị nước cuốn trôi đi rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt đi dọc theo bờ sông để tìm kiếm.

Đi được một chút lại dừng lại nghỉ, rốt cuộc cũng thấy một người đang nằm trong nước, nàng cực kỳ kích động, vội chạy tới.

Gian nan kéo thân thể cao lớn của Mạnh Dịch Vân lên bờ, Hàn Nguyệt Nguyệt đưa tay lau mồ hôi trên trán, mỉm cười, may mắn là Mạnh Dịch Vân còn sống.

Ngồi xổm xuống bắt mạch cho Mạnh Dịch Vân, chỉ là bị ngất do va đập quá mạnh mà thôi, không nguy hiểm tánh mạng, đại nạn không chết tất được phúc về sau, Hàn Nguyệt Nguyệt dùng ống tay áo lau nước trên mặt Mạnh Dịch Vân.

Lúc rơi xuống, Mạnh Dịch Vân vẫn ôm chặt nàng vào ngực, đã cản hết lực va đập giùm nàng, nên nàng mới tỉnh lại nhanh như vậy được, Hàn Nguyệt Nguyệt úp mặt vào ngực Mạnh Dịch Vân, người nam nhân này vào những thời khắc nguy hiểm nhất đã luôn bảo vệ nàng rất hoàn hảo.

Tháng chín, tuy nắng không gắt bằng tháng bảy tháng tám, nhưng vẫn làm Hàn Nguyệt Nguyệt choáng váng cả đầu, đứng dậy kéo Mạnh Dịch Vân đi vào rừng cây.

Lúc bọn họ rút xuống là trời tối, bây giờ nắng chói chang thế này, chắc là đã qua ngày thứ hai rồi, không biết Hắc Ưng và Tiểu Tinh rơi xuống chỗ nào, còn cả Như Ngọc, nha đầu này sao lại ngốc vậy chứ, ai~ mấy người kia giờ không biết sống chết thế nào, nhìn Mạnh Dịch Vân, thật tốt quá chàng vẫn ở đây.

Bụng Hàn Nguyệt Nguyệt kêu vang, nhìn xung quanh một chút, không có gì ăn được cả, không cách nào khác là chạy đến bờ sông, hi vọng có cá, luyện ám khí nhiều năm như vậy, giờ lại dùng để bắt cá!!

Châm trên người đã rơi hết rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt nhặt những hòn đá nhỏ, lẳng lặng chờ, chờ cá xuất hiện là phóng tới ngay.

Sau khi bắt được ba con cá lớn cỡ bàn tay thì Hàn Nguyệt Nguyệt lại phát hiện: không có lửa!! làm sao nấu cá a.

Chạy đến bên Mạnh Dịch Vân, hết móc trái rồi móc phải, rốt cuộc móc ra được một ống trúc và một thanh chủy thủ phòng thân của Mạnh Dịch Vân.

Hàn Nguyệt Nguyệt mở ống trúc ra, thật may không bị thấm nước, mỗi hỏa bên trong vẫn còn tốt.

Hàn Nguyệt Nguyệt ăn no rồi, lau miệng, nghiêng đầu nhìn Mạnh Dịch Vân, mình thì ăn no rồi, nhưng Mạnh Dịch Vân phải làm sao? Không biết khi nào người này mới tỉnh lại, muốn đi vào rừng tìm chút thảo dược, nhưng để Mạnh Dịch Vân một mình lại sợ nguy hiểm.

Hàn Nguyệt Nguyệt xé vạt áo mình, giặt cho sạch sẽ, rồi múc nước cho Mạnh Dịch Vân uống..., nhưng nước cứ chảy ra ngoài không vào miệng được, Hàn Nguyệt Nguyệt đành cạy miệng Mạnh Dịch Vân đổ nước vào, đến khi thấy môi Mạnh Dịch Vân không còn khô khốc nữa mới dừng lại. Hàn Nguyệt Nguyệt cởi y phục trên người mình ra, trải ra đất, để Mạnh Dịch Vân nằm lên, rồi lấy y phục Mạnh Dịch Vân đi giặt sạch, treo lên cây hong khô.

Trong rừng muỗi rất nhiều, hong khô y phục xong, mặc y phục trở về, thấy Mạnh Dịch Vân đang bị rất nhiều muỗi tấn công, Hàn Nguyệt Nguyệt cười ra tiếng, từ lúc biết Mạnh Dịch Vân tới nay, đây là lần đầu tiên thấy hắn chật vật như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới, cởi y phục trên người mình ra, nằm sấp trên người Mạnh Dịch Vân, lấy y phục che cho hai người.

Mạnh Dịch Vân mở mắt, thấy mình đang nằm trên mặt đất, không thấy Hàn Nguyệt Nguyệt, lập tức đứng dậy, y phục trên người tuột xuống, nhìn thân mình, lại nhìn y phục dưới đất, là y phục của Hàn Nguyệt Nguyệt, rốt cuộc thả lỏng, nha đầu này không có việc gì rồi, nếu không sao có thể đắp y phục lên người hắn.

“Chàng tỉnh rồi sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân lập tức chạy tới, “A~”, nghe tiếng rên của Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức đè lại, “Chàng đừng động đây, trên người có thương tích mà”, không biết vết thương này là do lúc rơi xuống bị hay là lúc bị mình kéo lê vào đây thì bị, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không dám nói.

“Không sao đâu”, Mạnh Dịch Vân thấy không có gì đáng ngại, cười nói, “Giờ, giúp ta bôi thuốc đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt lấy mảnh vải thấm ướt, cẩn thận lau vết thương sau lưng và trên tay cho Mạnh Dịch Vân, sau đó bôi thảo dược đã nghiền nát từ lúc nãy lên.

“Đau không?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, Mạnh Dịch Vân lắc đầu, “Không sao”, vết thương thể này hẳn chịu được.

Hàn Nguyệt Nguyệt giúp Mạnh Dịch Vân băng bó kỹ vết thương, thuốc dư còn lại thì cất đi, “Ta đỡ chàng qua bên kia nhé”, đỡ Mạnh Dịch Vân đến ngồi bên gốc cây xong, lấy y phục qua, “Nhanh bận thêm vào, trong rừng nhiều muỗi lắm”.

“Chàng đói bụng không?” Hàn Nguyệt Nguyệt lại hỏi, Mạnh Dịch Vân nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Thế nào? Mặt ta dính bẩn a?”, nàng mới vừa tắm xong mà, không phải lại dính bẩn nữa chứ, lấy ống tay áo lau lau.

Thấy bộ dáng Hàn Nguyệt Nguyệt như vậy, Mạnh Dịch Vân kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt lại, “Không bẩn, rất đẹp mà”, nghe Mạnh Dịch Vân nói vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt đổi, “Phải là rất xấu mới đúng, chàng còn chọc ghẹo ta”, y phục rách rưới, tóc tai tán loạn, đẹp chỗ nào chứ.

Mạnh Dịch Vân vén sợi tóc trước trán Hàn Nguyệt Nguyệt ra sau vành tai, “Thật mà”, Mạnh Dịch Vân đột nhiên nói vậy làm Hàn Nguyệt Nguyệt không biết làm sao, mặt hơi đỏ, đẩy tay Mạnh Dịch Vân ra, “Xạo quá, ngồi yên ở đây nha, ta kiếm đồ cho chàng ăn”, nói xong, chạy đi, Mạnh Dịch Vân nhìn theo bóng lưng Hàn Nguyệt Nguyệt, khỏe miệng bất giác giương lên.

“Nguyệt Nguyệt, sao vậy?”, Hàn Nguyệt Nguyệt dùng nội lực trị thương cho Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân xoay người, thấy mặt Hàn Nguyệt Nguyệt tái nhợt, lo lắng hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt lắc lắc đầu, “Ta không sao, nghỉ ngơi một lát là khỏe thôi”, hao phí nội lực quá nhiều, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy mí mắt nặng nề, cười cười với Mạnh Dịch Vân, rồi nhắm mắt lại ngủ.

Mạnh Dịch Vân mặc quần áo tử tế, ôm Hàn Nguyệt Nguyệt vào trong ngực, hai người dựa vào gốc cây, vết thương của hắn sợ là phải nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa mới khỏi phục được.

Nhờ trời, hai người ở trong rừng không bị mưa, mỗi ngày bắt cá ăn cũng no bụng, mặc dù cá rất ngon nhưng không có muối rất khó ăn, Hàn Nguyệt Nguyệt vừa ăn vừa cau mày, Mạnh Dịch Vân thấy nhiều riết quen, cũng không nói gì, yên lặng ăn xong rồi nghỉ ngơi.

Ngoại thương căn bản đã lành, chỉ là nội lực chưa khôi phục hoàn toàn, hai người đi xuôi theo bờ sông hai ngày, cũng không thấy một bóng người, Hàn Nguyệt Nguyệt vẽ mặt đau khổ, nhưng lại không dám oán trách, dù sao Mạnh Dịch Vân cũng không khá hơn, không cách nào khác là tiếp tục lê bước theo sau Mạnh Dịch Vân.

“Chúng ta còn phải đi bao lâu nữa mới có thể ra ngoài a?”, Hàn Nguyệt Nguyệt bất đắc dĩ hỏi, nặng quá gắt, trên người ra đầy mồ hôi.

“Sắp rồi”, Mạnh Dịch Vân dừng bước, ngồi xổm xuống, “Chàng làm gì vậy?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi.

“Lên đi, ta công nàng”, thân thể Hàn Nguyệt Nguyệt nhu nhược thế kia, đi xa như vậy, bàn chân chắc đã phồng lên rồi, thế mà không nghe nàng than lấy một tiếng, Mạnh Dịch Vân không thể không bội phục nàng, mặc dù tính tình hơi nóng nảy một chút, nhưng sẽ không cố tình gây sự, bá đạo, nhưng lại làm người ta thương yêu.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Không cần đâu, ta có thể đi được mà”, Mạnh Dịch Vân đang bị thương, nàng sao nhẫn tâm làm khổ hắn thêm chứ.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, Mạnh Dịch Vân trực tiếp kéo Hàn Nguyệt Nguyệt nằm sấp trên lưng mình, rồi đột ngột đứng dậy, Hàn Nguyệt Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, thân thể nghiêng đi, sợ mình bị rơi xuống, lập tức ôm lấy cổ Mạnh Dịch Vân.

75. Chương 73 : Mang Thai

“Thả ta xuống”, Hàn Nguyệt Nguyệt sau khi ổn định thân thể liền quát, nếu làm vết thương nứt ra lại thì biết làm sao.

“Đừng động mà”, Mạnh Dịch Vân vẫn tiếp tục đi, nếu ngay cả nàng mà hắn cũng không nổi, để cho người ngoài biết được không bị cười nhạo mới là lạ đó.

Nghe thấy lời Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt đành ngậm miệng, nàng lo lắng cho vết thương của hắn, mà hắn không chịu, vậy thì thôi, tựa vào lưng hắn, làm nàng thấy thật an tâm, dù có khó khăn gì đi nữa cũng không sợ hãi.

“Nàng sao vậy?”, không thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nói gì, Mạnh Dịch Vân cho là nàng đã ngủ, để Hàn Nguyệt Nguyệt xuống, lại thấy mặt nàng tái nhợt, Mạnh Dịch Vân lập tức lo lắng hỏi.

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không sao đâu, chỉ là đau bụng mà thôi, nghỉ ngơi một lát là ổn rồi”, không phải là tới kỳ kinh chứ, kinh nguyệt của nàng trước giờ đều rất đúng ngày, không biết sao giờ bụng lại đau thế này.

Mạnh Dịch Vân ôm Hàn Nguyệt Nguyệt đến một chỗ mát ngồi xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt cắn môi dưới, chịu đựng từng cơn đau, trước giờ mỗi lần tới kỳ kinh đều rất nhẹ nhàng sao giờ lại đau thế này chứ.

“Nguyệt Nguyệt?”, Mạnh Dịch Vân thấy vạt áo màu xanh nhạt của nàng có vệt đỏ, lập tức cởi áo khoác của mình ra khoác lên người Hàn Nguyệt Nguyệt, mặc dù là vợ chồng, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt cũng rất xấu hổ, cúi đầu, “Chắc là tới kỳ đó mà...”

Mạnh Dịch Vân không suy nghĩ gì nữa, lập tức ôm Hàn Nguyệt Nguyệt bay nhanh ra ngoài, kỳ kinh của Nguyệt Nguyệt đáng lẽ đã qua rồi, sao bây giờ lại có, lo lắng trong lòng càng ngày càng tăng.

Hàn Nguyệt Nguyệt mặc cho Mạnh Dịch Vân ôm, chỉ hi vọng nhanh tìm được người, đau đớn làm nàng mất đi ý thức, chỉ biết là bụng càng ngày càng đau.

“Đại phu, mau khám xem nương tử của ta bị sao thế này?”, Mạnh Dịch Vân chạy nhanh vào một tiệm thuốc, khuôn mặt kinh hoảng, lúc này Hàn Nguyệt Nguyệt đã ngất đi, khuôn mặt tái nhợt kinh khủng, hạ thân đã nhiễm đỏ một mảnh.

Đại phu đang bốc thuốc khoảng chừng sáu mươi tuổi, nghe thấy tiếng từ từ ngẩng đầu lên, chỉ thấy một nam tử vẻ mặt kinh hoảng đang ôm một nữ tử vẻ mặt tái nhợt.

“Đặt nàng lên kia đi”, đại phu chỉ vào cái giường nhỏ ở góc tường nói, Mạnh Dịch Vân không dám chậm trễ, lập tức đặt Hàn Nguyệt Nguyệt nằm lên giường, đại phu thấy Mạnh Dịch Vân một thân sát khí, là một người không dễ chọc, lập tức buông thuốc trong tay, đi tới bắt mạch cho Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Nương tử ta thế nào?”, thấy lão đại phu hí hóp mắt vuốt râu, Mạnh Dịch Vân gấp gấp hỏi, lão đại phu buông tay Hàn Nguyệt Nguyệt ra, nói với Mạnh Dịch, “Ai~ người trẻ thật không biết chú ý, nương tử ngươi mang thai đã được hơn một tháng, ngươi còn để nàng bồn ba như vậy, ra máu quá nhiều, đứa bé sợ là không giữ được”, lão đại phu lắc đầu một cái, người trẻ thích xung động, làm mất đi một sinh mệnh bé nhỏ, thật đáng tiếc a.

Lời lão đại phu làm cho Mạnh Dịch Vân không kịp phản ứng: có thai? Nguyệt Nguyệt có thai, vốn nên vui mừng, lại bị lão đại phu tạt ột chậu nước lạnh, đứa bé không giữ được, đứa con đầu tiên của Mạnh Dịch Vân hắn cứ như vậy mất đi? Ông trời sao lại tàn nhẫn như vậy.

“Còn đứng ngơ ra đó làm gì, mau ôm nương tử ngươi vào bên trong đi, ta sắc thuốc cho nàng, phải mau tống bào thai trong bụng ra ngoài, để lâu tánh mạng người mẹ sẽ nguy hiểm, ai bảo xúc động như vậy làm gì, giờ muốn hối hận cũng không kịp rồi.”, thấy Mạnh Dịch Vân đứng bất động, lão đại phu vội giục, nếu không nhanh xử lý, người mẹ sẽ bị nguy hiểm.

Mạnh Dịch Vân lấy lại tinh thần, ôm Hàn Nguyệt Nguyệt đi vào bên trong, lão đại phu thương tiếc bọn họ mất con trong lòng chắc đau khổ lắm, gọi con dâu mình tìm quần áo sạch sẽ thay cho Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Hai người còn trẻ, sau này sẽ có lại, hiện tại người mẹ mới là quan trọng nhất, hãy nén đau thương”, lão đại phu thấy Mạnh Dịch Vân vẫn còn ngơ ngác, không đành lòng, an ủi một tiếng.

Mạnh Dịch Vân gật đầu, nếu hẳn cẩn thận hơn, thì đứa bé đã không có việc gì rồi, Mạnh Dịch Vân đâm vào tường để phát tiết.

“Hừ, người mau tỉnh táo lại đi, lo mà chăm sóc nương tử của người, an ủi nàng, đừng cho nàng nghĩ quẩn”, con dâu lão đại phu thấy Hàn Nguyệt Nguyệt mở mắt, vội đi gọi Mạnh Dịch Vân.

“Nguyệt Nguyệt, sao rồi? còn đau không?”, Mạnh Dịch Vân ngồi xổm cạnh giường, nắm tay Hàn Nguyệt Nguyệt lo lắng hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu, nhìn Mạnh Dịch Vân, “Ta bị sao vậy?”, không phải là do kinh nguyệt rồi, lần này rất nghiêm trọng.

Mạnh Dịch Vân lắc đầu nói, “Không có gì, nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai là khỏe lại thôi”, thấy ánh mắt đau thương của Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt cau mày.

“Ta mang thai phải không?”, nàng nên sớm đoán ra mới đúng, tháng này đã trễ mất mười ngày, do mãi lên đường, nên nàng quên mất chuyện quan trọng như vậy, kể từ lúc mợ cho nàng phương thuốc, nàng vẫn không giữa thai, sao lại sơ sót như vậy chứ.

Sợ Hàn Nguyệt Nguyệt kích động, Mạnh Dịch Vân vuốt ve mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, cười nói, “Không sao mà, về sau chúng ta sẽ lại có, giờ quan trọng nhất là nàng phải điều dưỡng thân thể cho tốt đã”.

Hàn Nguyệt Nguyệt giật mình, chẳng lẽ đứa bé đã không còn? Trùng to mắt nhìn Mạnh Dịch Vân, “Đại phu đâu? Kêu lão vào đây đi”, đây là đứa con đầu tiên trong hai thế của nàng, sao có thể dễ dàng như vậy được, không đâu, đại phu kia đúng là lang băm mà.

“Được, được, để ta đi gọi đại phu vào, nàng đừng kích động”, thấy bộ dáng Hàn Nguyệt Nguyệt như vậy, Mạnh Dịch Vân lập tức trấn an, đi ra ngoài gọi lão đại phu vào, y thuật của Nguyệt Nguyệt nhà mình inh như vậy, có lẽ còn có thể cứu được đứa bé không chừng.

Lão đại phu cho là Hàn Nguyệt Nguyệt gọi lão để hỏi về tình trạng đứa bé mà thôi, nhưng không ngờ sau khi Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi xong, lại đọc một toa thuốc nhờ lão đi bốc, lão đại phu nhìn phương thuốc, kích động không thôi, trời ạ, không ngờ cô nương này tuổi còn trẻ mà y thuật lại cao như vậy, lão thật bội phục, không dám chậm trễ một giây nào, tự mình chạy đi bốc thuốc.

“Mở đai lưng của ta ra, lấy hương bên trong đốt lên, chắc chỉ tối mai là sư huynh và sư tỷ sẽ tới đây thôi”, thấy thuốc không thể tự cứu được mình, phương thuốc của nàng chỉ có thể giữ được đứa bé tạm thời mà thôi, còn lại phải chờ sư huynh hoặc sư tỷ tới mới có thể xác định được, chỉ cần có còn một chút hi vọng, nàng sẽ không từ bỏ.

Nghe lời Hàn Nguyệt Nguyệt, Mạnh Dịch Vân mở đai lưng của nàng ra, quả nhiên có hai cây hương, Mạnh Dịch Vân ngửi thử, thì ra là Thiên lý hương (hương truyền được ngàn dặm), chỉ cần đốt lên, mùi thơm sẽ tản ra cực nhanh, mùi rất nhẹ, nên chỉ những người có nội lực thâm hậu mới ngửi thấy được.

Buổi chiều ngày hôm sau, một nữ tử cười bạch hổ chạy tới tiệm thuốc, vẻ mặt mệt mỏi, chưa kịp gì, đã kéo áo lão đại phu hỏi, “Nàng ở đâu?”, lão đại phu bị dọa hết hồn, méo mặt nói, “Cô nương, người buông lão phu ra trước đã”.

Y Huyền biết mình lỡ mãng, lập tức buông tay, “Ta nóng nảy quá, thật xin lỗi ông lão a”, sau khi đốt Thiên lý hương, Hàn Nguyệt Nguyệt đã sớm dặn, nếu có một cô nương cực kỳ xinh đẹp, hoặc một nam tử cực kỳ cổ quái tìm đến, thì mau dẫn tới gặp nàng.

Lão đại phu đi ra, bị con bạch hổ kia dọa hết hồn, cộp ăn thịt người, sao cô nương xinh đẹp thế này lại mang theo một con vật hung mãnh như vậy chứ.

Y Huyền vỗ nhẹ đầu bạch hổ nói, “Nó không cắn người đâu”, Tiểu Bạch rất hiền mà.

Y Huyền thấy khuôn mặt tái nhợt của Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức đến bên giường, “Nguyệt Nguyệt, sao lại như vậy?”, Hàn Nguyệt Nguyệt mở mắt ra, nhìn thấy Y Huyền, liền vui mừng kêu lên, “Sư tỷ, rốt cuộc tỷ đã tới rồi”.

Thấy dáng vẻ tội nghiệp của Hàn Nguyệt Nguyệt, Y Huyền vỗ vỗ mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, “Không sao nữa rồi, không khóc, có sư tỷ ở đây”, khi còn bé mỗi lần Hàn Nguyệt Nguyệt bị bệnh cũng sẽ một bộ muốn khóc mà không khóc được thế này mà quần lấy nàng.

“Lão đại phu, người cứ ra ngoài đi, nàng là sư tỷ của ta”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói với lão đại phu ở phía sau Y Huyền, lão đại phu gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Y Huyền ngồi bên mép giường, Tiểu Bạch an tĩnh nằm bên cạnh chân nàng, giống như bất mãn sao Y Huyền đối với người khác tốt như vậy, mà cọ cọ mặt vào chân chủ nhân.

Y Huyền bắt mạch cho Hàn Nguyệt Nguyệt, mặt lập tức lạnh đi, “Đứa bé là của ai?”, đó là tên nam nhân xấu xa nào, nếu để nàng biết được, nhất định chặt hắn ra trăm mảnh.

“Sư tỷ, cứu con muội, muội không muốn mất nó”, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo tay Y Huyền kích động nói, Y Huyền nhìn chằm chằm Hàn Nguyệt Nguyệt, chỉ tiếc rên sắt không thành thép được.

“Hắn đâu rồi?”, làm chuyện xấu xong chẳng lẽ còn không dám thừa nhận mà bỏ trốn sao?, Y Huyền cực kỳ tức giận, Nguyệt Nguyệt còn nhỏ như vậy, tên nam nhân nào độc ác như vậy chứ.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Y Huyền tức giận, hơi sợ, nhỏ giọng nói, “Hắn có chuyện, phải đi ra ngoài, sẽ về sớm thôi”, mới vừa rồi Mạnh Dịch Vân còn ở đây, chỉ là vừa khéo khi Y Huyền tới thì hắn có việc phải đi ra ngoài, nếu không với sự tức giận hiện giờ của Y Huyền, nàng không lột da hắn mới là lạ.

“Phải phá thai”, hiện tại thân thể Hàn Nguyệt Nguyệt rất yếu, giữ lại đứa bé sẽ rất nguy hiểm, Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Sư tỷ, ta đã thành thân rồi, đây là đứa con đầu tiên của ta và phu quân, ta muốn sinh nó”, Hàn Nguyệt Nguyệt thận trọng nhìn sắc mặt của Y Huyền.

“Cái gì? Muội thành thân rồi hả? Sao ta lại không biết”, Nguyệt Nguyệt thành thân khi nào, vì sao không báo cho nàng biết một tiếng, nha đầu này càng ngày càng càn rỡ, chuyện lớn như vậy cũng không báo cho bọn họ biết.

“Chuyện rất dài dòng, về sau có thời gian ta sẽ từ từ kể cho tỷ nghe, ta thật sự rất muốn giữ đứa bé, van cầu tỷ mà?”, thấy Y Huyền tức giận, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo ống tay áo Y Huyền làm nũng.

“Ai~ sợ muội rồi đó, nằm xuống đi”, thật ra nàng cũng rất thích đứa bé, Được cốc vắng vẻ như vậy, nếu có thêm trẻ con nhất định là rất náo nhiệt.

“Muội biết sư tỷ là tốt nhất mà”, Hàn Nguyệt Nguyệt vui vẻ cười nói, chỉ cần sư tỷ rat ay, đứa bé sẽ không sao nữa.

Lúc Mạnh Dịch Vân về tới, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt yên lặng ngủ trên giường, sắc mặt đã hồng hào hơn, hần quãng cho Y Huyền một ánh mắt cảm tạ.

Y Huyền thật không ngờ Nguyệt Nguyệt lại được gả cho Mạnh Dịch Vân, hơi kinh hãi, không ngờ gu của Nguyệt Nguyệt lại cao như vậy, sợ quấy rầy Nguyệt Nguyệt, hai người ra khỏi phòng.

Mặc dù Y Huyền rất giận Hàn Nguyệt Nguyệt vì đã không báo chuyện thành thân cho bọn họ biết, nhưng hôm nay gạo đã nấu thành cơm, mà cơm cũng đã chín luôn rồi, không còn cách nào khác là phải chấp nhận thực tế, dù sao trở về sư phụ sẽ xử lý chuyện này.

Nghỉ ngơi hết một tháng, Hàn Nguyệt Nguyệt đã khôi phục lại hoàn toàn, đứa bé được hơn hai tháng, nhưng vẫn chưa nhìn thấy bụng nhô lên, cũng chưa thấy hiện tượng ốm nghén.

76. Chương 74 : Được Cốc

“Chúng ta lên đường đi, thân thể ta đã tốt hơn rồi, nếu còn không đi thì tuyết sẽ che lấp đường lên núi không đi được nữa đâu”, Hàn Nguyệt Nguyệt đề nghị, Mạnh Dịch Vân lập tức phản bác “Không được, giờ nàng đang mang thai không thể bôn ba được, chờ thêm một thời gian nữa hãy tính tiếp”, thật ra thì hắn còn muốn chờ đến khi nào Hàn Nguyệt Nguyệt sinh xong mới đi cơ, lần trước hắn đã bị dọa gần gần chết rồi, hắn không thể để cho Hàn Nguyệt Nguyệt bị nguy hiểm nữa.

“Sư tỷ cũng đã nói không sao rồi, không cần lo lắng, chúng ta đi từ từ là được mà”, nếu đợi nữa tuyết lấp hết đường, vậy phải đến sang năm mới đi được, nàng không muốn tí nào, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt lại không biết ý Mạnh Dịch Vân chính là như vậy a.

“Không được, thân thể nàng vừa mới khôi phục, nghỉ ngơi trước sau đó lại tính tiếp”, Mạnh Dịch Vân trả lời kiên quyết, Hàn Nguyệt Nguyệt buông chén xuống, mở to hai mắt, “Mạnh Dịch Vân, người đã hứa với ta là năm nay nhất định sẽ đi mà”, Hàn Nguyệt Nguyệt tức giận nói.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tức giận, Mạnh Dịch Vân lập tức mềm giọng, “Ta cũng là lo lắng cho thân thể nàng mà, đừng nóng, ảnh hưởng đến con”, đại phu đã dặn dò phụ nữ có thai không được tức giận.

“Hừ ~ nam tử hán, nói một là một hai là hai, sao chàng có thể đổi ý chứ”, Mạnh Dịch Vân im lặng, mặc kệ nam tử hán gì gì đó, Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn là quan trọng nhất, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy đi ra cửa, Mạnh Dịch Vân thấy nàng đi nhanh, sợ nàng té, lập tức đi theo phía sau.

Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới trước cửa phòng Y Huyền thì dừng bước, kể từ khi Hàn Nguyệt Nguyệt mang thai, Mạnh Dịch liền xem nàng như thủy tinh mong manh dễ vỡ.

Y Huyền mở cửa ra, thì thấy, Mạnh Dịch Vân đang ôm Hàn Nguyệt Nguyệt, còn Hàn Nguyệt Nguyệt thì cố sức giãy giụa muốn thoát ra. Y Huyền lắc đầu một cái, “Nàng chỉ là mang thai, không phải bị gãy tay gãy chân, động một chút là sảy thai, nàng đã dùng thuốc an thai của ta thì dù có nhảy lên nóc nhà cũng là chuyện nhỏ, một đại nam nhân dài dòng như vậy làm gì, mau thu dọn đồ đạc, lập tức lên đường”, Y Huyền nói xong thì đóng cửa cái rầm.

Hàn Nguyệt Nguyệt len lén ngẩng đầu nhìn Mạnh Dịch Vân, nàng không ngờ sư tỷ lại độc mồm như vậy, thấy Mạnh Dịch Vân đơ ra, Hàn Nguyệt Nguyệt giật nhẹ cánh tay Mạnh Dịch Vân.

“Đi thôi, về phòng thu dọn đồ đạc”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt vẻ mặt vô tội nhìn mình, Mạnh Dịch Vân bắt đắc dĩ lắc đầu, thì ra tính khí cổ quái của Hàn Nguyệt Nguyệt không phải là độc nhất vô nhị.

Trong xe ngựa, Hàn Nguyệt Nguyệt nằm dài thoải mái đầu gối trên chân Mạnh Dịch Vân, Y Huyền tiếp tục cỡi Tiểu Bạch của nàng, một đại mỹ nữ cỡi một một cạp trắng, nhìn thật oách a.

Vốn là từ trấn nhỏ này đến Tuyết Sơn chỉ cần bốn năm ngày là tới, nhưng bị Mạnh Dịch Vân cố tình kéo dài, ba người đi mất nửa tháng mới tới nơi.

Mạnh Dịch Vân bị nội thương, được Y Huyền cho uống mấy viên thuốc xong, nội lực không chỉ khôi phục mà còn tăng lên một thành, Hàn Nguyệt Nguyệt tự thẹn mình không bằng, mấy năm nay nàng lo kiếm tiền, y thuật bị tụt hậu rồi.

Mặc kệ đang là mùa nào, chỉ cần tới Tuyết Sơn là sẽ cảm thấy một luồng khí lạnh, Hàn Nguyệt Nguyệt đang mang thai, bị Mạnh Dịch Vân tròn liên mấy cái áo ấm lên người.

Hàn Nguyệt Nguyệt vui mình trong ngực Mạnh Dịch Vân, đi lên Tuyết Sơn.

“Vân thúc”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy người mở cửa đá vãn là Vân thúc, lập tức nhảy khỏi người Mạnh Dịch Vân, chạy tới ôm.

“Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt đã trở lại rồi, Vân thúc đã già, xem chút nữa là không nhận ra con rồi”, Vân thúc cười híp mắt, nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Đã lớn đến vậy rồi sao”, lúc ra đi vẫn còn là đứa bé, giờ đã lớn thế này rồi, đúng là năm tháng không buông tha người a.

“Vân thúc, người có khỏe không, sự phụ có còn khi dễ người nữa hay không a?”, sự phụ chuyện gì cũng bắt Vân thúc làm, không biết thông cảm cho người khác chút nào.

“Tốt mà, đều tốt cả, bà vú ngày nào cũng nhớ tới con, đúng là nha đầu không có lương tâm, cũng không biết đường trở về thăm”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, lôi kéo cánh tay Vân thúc.

“Không phải đã trở về rồi sao, Vân thúc sao lại thích lải nhải giống bà vú rồi”, Y Huyền kéo Tiểu Bạch lướt qua hai người đang lảm nhảm, đi vào trong viện, Mạnh Dịch Vân đứng ở phía sau, chỉ biết lắc đầu.

“Sư phụ” Y Huyền đi tới phòng khách, Y Phẩm Đường thấy Y Huyền đã trở lại, lập tức ngẩng đầu lên, “Sư muội con đâu?”, cũng đã mấy năm không về rồi.

“Ở phía sau ạ, lần này con lập công lớn rồi, tìm một được hai, quá lời rồi”, Y Huyền ưỡn ngực ngẩng đầu nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt kéo tay Vân thúc đi ở phía sau Mạnh Dịch Vân nghe được câu này, sững sốt một chút, Y Phẩm Đường thấy Hàn Nguyệt Nguyệt vào, lập tức nghiêm mặt lại.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy tình huống không ổn, lập tức cúi đầu, “Ta đi nói cho bà vú con biết”, Vân thúc vốn đang rất vui mừng, nhìn thấy sắc mặt Y Phẩm Đường lập tức chạy mất dép.

“Sư phụ, đồ nhi bất hiếu, khiến ngài lo lắng”, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo tay Mạnh Dịch Vân cùng quỳ xuống, Y Phẩm Đường thấy Mạnh Dịch Vân cùng tới liền đoán được chín phần mười rồi.

“Còn biết đường trở về à?” vốn tưởng rằng nàng ham chơi, ra ngoài chừng nửa năm đến một năm sẽ trở lại, ai ngờ đã bốn năm rồi.

Hàn Nguyệt Nguyệt cúi đầu, Mạnh Dịch Vân thấy thế, lập tức nói, “Đáng lẽ đã trở về từ sớm rồi, chỉ là gặp nhiều chuyện làm trễ thời gian, kính xin Cốc chủ tha lỗi”, Y Phẩm Đường cũng không thèm để ý đến Mạnh Dịch Vân.

“Đường đường một vương gia mà lại quỳ trước mặt lão đây, thật làm ta ngại quá, vương gia xin mau mau đứng lên đi”, không có cách trừng phạt Mạnh Dịch Vân thì Y Phẩm Đường cũng không cho Mạnh Dịch Vân mặt mũi đâu.

Bất cóc đồ đệ của người ta, Mạnh Dịch Vân tự biết đuối lý, không dám phản bác, “Cốc chủ là sư phụ của Nguyệt Nguyệt, theo lý bốn vương nên cúi đầu”, cho dù là Hàn lão Thừa tướng hấn cũng chưa quỳ bao giờ, Mạnh Dịch Vân hành lễ lớn như vậy hoàn toàn là vì kính trọng Y Phẩm Đường đã nuôi lớn Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Làm vú lo muốn chết rồi, sao đi lâu vậy mà không trở về”, Thẩm Thục Kiều vừa vào cửa liền hét lên, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt và một nam tử quỳ trên mặt đất, lập tức nhìn Y Phẩm Đường.

“Vú à”, Hàn Nguyệt Nguyệt vui mừng ngẩng đầu lên, hoàn toàn quên mất Y Phẩm Đường còn đang tức giận.

Thẩm Thục Kiều thấy Hàn Nguyệt Nguyệt trở về với một nam tử, là hiểu rồi, đi tới bàn rót hai chén trà, sau đó đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân, “Mau kính trà sư phụ con đi, xin người bớt giận, bỏ đi nhiều năm như vậy không về, nên phạt”.

Hàn Nguyệt Nguyệt biết bà vú đang nói đỡ cho nàng, lập tức nhận lấy, đến bên Y Phẩm Đường, “Sư phụ, là đồ nhi bất hiếu, người đừng vì một đồ đệ không lương tâm mà tức giận hại đến thân thể ạ, như vậy rất không đáng”, Y Phẩm Đường trợn mắt nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt một cái, vốn chỉ muốn dọa nàng một chút mà thôi, hiện tại vừa khéo có cớ để tha thứ, nhận lấy trà, uống một hớp.

Hàn Nguyệt Nguyệt len lén cười cười, vội vàng nhận lấy ly trà để xuống, “Sư phụ, hấn là con rể của ngài đó, ngài xem, về sau vương gia uy phong nhất Đại Khánh cũng phải nghe lời ngài, có phải rất oách hay không ạ?” Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói.

Mọi người nghe thấy lời của Hàn Nguyệt Nguyệt, chỉ biết lắc đầu, lớn vậy rồi mà vẫn không chín chắn a.

“Vương gia xin đứng lên đi, Nguyệt Nguyệt rất tinh quái, chắc là mang lại cho người không ít phiền toái rồi.”, nghe thấy lời Y Phẩm Đường, Mạnh Dịch Vân đứng dậy, dâng trà cho Y Phẩm Đường.

Y Phẩm Đường uống trà, xem như là bỏ qua cho hai người, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo Thẩm Thục Kiều thì thầm nói chuyện phiếm, Y Huyền thấy chán, liền cời Tiểu Bạch về phòng.

Thẩm Thục Kiều sợ Hàn Nguyệt Nguyệt vừa mới trở về mệt mỏi, kéo Hàn Nguyệt Nguyệt về phòng, “Từ lúc con đi, không biết khi nào thì về, nên mỗi ngày vú đều giúp con dọn dẹp sạch sẽ”, Hàn Nguyệt Nguyệt đẩy cửa vào, đồ đạc trong phòng vẫn như bốn năm trước đây, không thay đổi chút nào, mắt có chút ướt.

“Vú là tốt nhất!”, chỉ có ở bên Thẩm Thục Kiều nàng mới cảm nhận được tình mẹ ấm áp.

“Đã lớn rồi, còn khóc gì chứ, nhanh ngồi xuống đi, ta đi chuẩn bị đồ ăn cho con để tẩy trần”, Thẩm Thực Kiều ấn Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống ghế, rồi hấp tấp chạy đi, Hàn Nguyệt Nguyệt Nhìn theo bóng lưng Thẩm Thực Kiều, cảm động không nói nên lời.

Mạnh Dịch Vân bị Y Phẩm Đường lôi đi hỏi chuyện, không dám phản bác, chỉ biết lưu luyến nhìn theo bóng lưng Hàn Nguyệt Nguyệt, nàng đang mang thai, sao lại đi nhanh như vậy làm gì chứ.

Bữa tối coi như bữa cơm đoàn viên, Y Phẩm Đường rất vui vẻ, lôi Mạnh Dịch Vân uống rượu cùng, đã sớm quên mất sự tức giận lúc xế chiều.

Đoán bọn họ còn lâu mới tan, Thẩm Thực Kiều kéo Hàn Nguyệt Nguyệt trở về phòng, trong mắt tràn đầy ý cười, “Kể cho vú nghe chuyện cô gia(con rể) đi”, vị cô gia này thoạt nhìn là người làm chuyện lớn, chừng chạc, kiệm lời, không biết tình cảm của hai người thế nào.

Hàn Nguyệt Nguyệt kéo tay Thẩm Thực Kiều, gối đầu trên vai bà, “Chàng là đầu gối, bình thường đều trưng ra khuôn mặt lạnh tanh, ai thấy cũng sợ, nhưng mà chàng đối với con rất tốt, vú đừng cần lo lắng mà”, Thẩm Thực Kiều vỗ nhẹ lưng Hàn Nguyệt Nguyệt, “Chỉ cần nó đối tốt với con là được rồi”, đời này bà không mong gì ngoài việc thấy được Hàn Nguyệt Nguyệt thành thân, sống hạnh phúc vậy là đủ rồi.

Chuyện thành thân này nọ, Hàn Nguyệt Nguyệt đều kể hết cho Thẩm Thực Kiều nghe, chỉ có một số chuyện tỷ như hai người chưa thành thân đã nằm ngủ cùng nhau, hay những chuyện xảy ra trong tương phủ là không kể, sợ kể ra chỉ khiến bà thêm lo mà thôi.

“Không ngờ vương gia đối với con tốt vậy, con được gả cho người tốt, vú cũng yên tâm, giờ đã lập gia đình, tính khí phải thay đổi đi, không cần để ý những chuyện nhỏ nhặt, hai người sống với nhau sẽ có những xung đột va chạm, cần phải kiên nhẫn một chút...”, Hàn Nguyệt Nguyệt lắng lắng nghe bà dặn dò.

“Nguyệt Nguyệt ~” nghe tiếng Vân thúc ở bên ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức đi tới cửa, thấy Mạnh Dịch Vân và Vân thúc, Vân thúc đến bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ vào Mạnh Dịch Vân nói, “Cốc chủ hiểm khi vui vẻ như vậy, bắt vương gia uống cùng không ít, con nhanh dìu nó vào nghỉ ngơi đi”.

77. Chương 75 : Chia Lìa

Nghe thấy lời Vân thúc, Thẩm Thực Kiều cũng đi ra, “Còn đứng đó làm gì, nhanh dìu cô gia vào đi”, bà đẩy Hàn Nguyệt Nguyệt một cái, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới bên cạnh Mạnh Dịch Vân.

“Chàng không sao chứ?”, Mạnh Dịch Vân nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Không sao đâu”, nếu không nhờ Vân thúc lôi Mạnh Dịch Vân về, sợ là Y Phẩm Đường còn chưa chịu tha cho, Y Phẩm Đường tính tình lạnh lùng, không thích nói chuyện, khó khăn lắm mới tìm được người hợp ý cùng uống rượu là Mạnh Dịch Vân, sao chịu bỏ qua.

“Vậy ta đi đây, Cốc chủ cũng uống không ít đâu”, Vân thúc nói, Hàn Nguyệt Nguyệt đỡ Mạnh Dịch Vân đến ghế ngồi, Thẩm Thực Kiều thấy mặt Mạnh Dịch Vân đỏ bừng, bèn nói với Hàn Nguyệt Nguyệt, “Ta đi lấy một chậu nước sạch tới cho cô gia rửa mặt”, “Làm phiền vú rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói với Thẩm Thực Kiều.

“Có chỗ nào khó chịu không?”, đây là lần đầu tiên nàng thấy Mạnh Dịch Vân uống nhiều rượu như vậy, trước giờ Mạnh Dịch Vân làm việc luôn có chừng mực, lần này sợ là do nể Y Phẩm Đường là sư phụ nàng, nên mới không từ chối.

Thấy Mạnh Dịch Vân không nói gì, tựa đầu trên vai mình, nàng nói, “Ta đỡ chàng lên giường nghỉ nha”, hần cao lớn như vậy, nếu ngủ thiếp đi, nàng cũng không biết đỡ lên giường thế nào.

Hàn Nguyệt Nguyệt đỡ Mạnh Dịch Vân lên giường, cởi giày ra, lấy khăn ướt lau mặt cho hần, sau đó là tay, mùi rượu quá nồng, Hàn Nguyệt Nguyệt cau mày, đi lấy viên giải rượu cho Mạnh Dịch Vân uống.

“Nguyệt Nguyệt, không ngờ lúc còn nhỏ nàng lại nghịch ngợm như vậy”, Mạnh Dịch Vân híp mắt, kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt nói.

Thấy bộ dạng Mạnh Dịch Vân như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt rút tay về, sư phụ nói với hần chuyện này làm gì không biết, “Được rồi, nhanh đứng dậy thay y phục đi, thối quá à”, mùi rượu nồng như vậy, thật là khó ngửi.

Mạnh Dịch Vân khẽ mỉm cười, mặc cho Hàn Nguyệt Nguyệt cởi y phục của hần, hần mặc dù uống không ít, nhưng không đến mức say như chết, cộng thêm viên giải rượu của Hàn Nguyệt Nguyệt, hiện tại Mạnh Dịch Vân đã tỉnh chín phần rồi, chỉ là trên mặt vẫn còn đỏ mà thôi.

“A ~ chàng làm gì đó, nhanh buông ra”, Hàn Nguyệt Nguyệt đột nhiên bị Mạnh Dịch Vân ôm, lập tức giùng giàng, “Nói nhỏ một chút”, Mạnh Dịch Vân không biết sát vách có người hay không, vội vàng nhắc nhở.

Hàn Nguyệt Nguyệt néo mạnh tay Mạnh Dịch Vân, “Hồi quá, nhanh buông ra”, Mạnh Dịch Vân cười ha ha, “Ghét bỏ ta? Rượu này mùi rất thơm, bên ngoài không có, cho nên uống thêm mấy chén, không tin nàng ngửi thử mà xem”, Mạnh Dịch Vân nói xong liền hôn lên môi Hàn Nguyệt Nguyệt.

Hàn Nguyệt Nguyệt trợn mắt, người này lại giở trò lưu manh, đánh Mạnh Dịch Vân vài cái.

“Được rồi, không đùa nữa, nhanh ngủ thôi”, giờ Hàn Nguyệt Nguyệt đang có thai, Mạnh Dịch Vân thấy nàng không chịu nằm yên, vội vàng buông ra, kéo Hàn Nguyệt Nguyệt cùng nằm.

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Thực Kiều cứ đi tới đi lui bên ngoài cửa phòng Hàn Nguyệt Nguyệt, muốn gõ cửa, sợ quấy rầy vợ chồng son nghỉ ngơi, không gõ, lại lo lắng.

Đợi đến lúc Mạnh Dịch Vân đi ra, Thẩm Thực Kiều vội vàng vào phòng kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Con bé này, có thai sao không nói với vú, để ta chuẩn bị phòng khác cho cô gia”, sáng nay bà nghe Huyền Nhi nói Nguyệt Nguyệt đang mang thai, liền lo lắng không yên.

Nữ nhân có thai, phu thê không thể cùng phòng, trong nhà Mạnh Dịch Vân không có người lớn chỉ bảo, khó trách hai người không biết.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Thẩm Thực Kiều vội vàng tới chỉ để nói chuyện này, cười trộm, nói “Vú à, chúng con biết mà, vú cứ yên tâm đi”, chỉ là thuần khiết ngủ một giấc mà thôi, chẳng làm gì khác cả.

Thẩm Thực Kiều liếc Hàn Nguyệt Nguyệt, “Chuyện này không thể làm càn được, cứ nghe lời vú không sai đâu, bây giờ ta đi dọn phòng khác cho cô gia”, nói xong nhìn bụng Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Được mấy tháng rồi? sao tối hôm qua không nói với ta, nữ nhân có bầu không thể mệt nhọc, mau ngồi xuống, ta đi hầm đồ bổ cho con”, nói đến đứa bé, Thẩm Thực Kiều liền nở nụ cười.

“Vú à, con là đại phu, mấy việc đó con biết mà, vú chỉ cần chờ ôm cháu là được a”, bên cạnh nàng có mấy đại phu rất giỏi, nàng sợ gì chứ.

Thẩm Thực Kiều thấy Hàn Nguyệt Nguyệt như vậy, lập tức xụ mặt, “Đại phu thì sao, vú là người từng trải, phải nghe vú, nhanh nằm xuống nghỉ ngơi đi, hôm qua đi đường cả ngày, nhất định là mệt mỏi, ta đi phòng bếp làm ít đồ bổ đây”, thấy Thẩm Thực Kiều kiên trì, Hàn Nguyệt Nguyệt không còn cách nào khác phải thỏa hiệp, cởi giày, nằm lên giường, Thẩm Thực Kiều giúp dèm chăn, cười hì hì đi ra. Còn suy nghĩ nên hầm con gà mái già ở nhà, hay là con Vân thúc mới mua về đây.

“Vào đi, lén lén lút lút làm gì, sợ ai thấy chứ?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói lớn, Y Huyền ghé nghiêng thấy bên ngoài không có ai, lập tức vọt vào, đóng cửa lại.

“Mặt trời đã lên cao bằng ngọn sào rồi, sao muội còn chưa dậy?”, Y Huyền đi tới bàn ngồi xuống.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi dậy, kê gối đầu vào sau lưng để dựa, nhìn Y Huyền, “Là tỷ nói cho vú biết muội có thai, muốn muội phải nằm cả ngày, để muội chán chết phải không?”

Y Huyền chỉ lo uống trà, không thèm để ý lời Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Nói xem lúc này tỷ trốn ai vậy?”, thấy Y Huyền không nói gì, Hàn Nguyệt Nguyệt bèn giả bộ kinh ngạc nói, “Không phải là trốn sư huynh đấy chứ? Chẳng lẽ hai người....” Hàn Nguyệt Nguyệt cố ý dừng lại không nói tiếp.

Y Huyền quay đầu nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Nói nhăng nói cuội gì đó, sư phụ biết được muội có thai, mừng muốn chết, mới sáng sớm đã lôi ta và sư huynh ra cảm ảm cả buổi”

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Cũng đúng mà, sư tỷ và sư huynh đã lớn rồi, cũng nên sớm thành thân rồi sinh cho sư phụ mấy đứa bé cho vui nhà vui cửa.” lại cười nói, “Nói không chừng chúng ta còn có thể kết thông gia, đã thân càng thêm thân thật tốt a”.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt như vậy, Y Huyền làm mặt lạnh, “Muội chỉ cần tự lo mình là tốt rồi, bớt lo chuyện người khác đi”, đối với nàng mà nói thành thân là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Thấy Y Huyền không nghe lời khuyên, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo chăn che mặt, “Bây giờ muội là nữ nhân có thai, dưỡng thai rất quan trọng, không chịu nổi mặt lạnh, không còn gì nữa thì mau mau ra ngoài, muội muốn nghỉ ngơi”, một Mạnh Dịch Vân mặt lạnh đã đủ lắm rồi, giờ còn thêm cả sư tỷ, nếu cả ngày cứ nhìn mặt mấy người này, sợ là đứa bé sinh ra sẽ là một khối băng, nàng không muốn chút nào.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Hàn Nguyệt Nguyệt bỏ chăn ra, Y Huyền đã đi ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt thở dài một tiếng, “Đã nhiều năm như vậy, sao sư huynh chẳng tiến bộ chút nào chứ”.

May nhờ nàng năm đó cực kỳ thông minh, sau nhiều lần thử dò xét, mới phát hiện ra sư huynh có ý với sư tỷ, nhưng tính tình sư huynh cổ quái như vậy, sư tỷ lại như thế này, vốn tưởng rằng khi lớn lên hai người tự nhiên sẽ hiểu ra, không ngờ đã nhiều năm như vậy, quan hệ của hai người vẫn như cũ không tiến triển, ai ~ phải tìm cơ hội nói cho sư phụ biết, trực tiếp bắt hai người thành thân luôn cho rồi.

“Nơi này rất đẹp, đúng không ?” Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn cảnh sắc trước mặt hỏi, Mạnh Dịch Vân gật đầu, “ Đúng là rất đẹp”, đáng tiếc trên đời này chẳng có mấy nơi có được cảnh đẹp như vậy.

“Ta thích nhất là chỗ này, hồi trước thường lên ra đây chơi, đáng tiếc đều bị sư tỷ bắt trở về”, nàng chỉ là muốn làm biếng một chút thôi, nhưng mỗi lần đều bị Y Huyền phát hiện.

Hàn Nguyệt Nguyệt dẫn Mạnh Dịch Vân tham quan một vòng Được Cốc, đây là nơi nàng lớn lên, nàng hi vọng Mạnh Dịch Vân cùng chia sẻ với mình những chuyện vui cũng như chuyện buồn.

“Cảnh nơi này rất đẹp, rất thích hợp để ẩn cư, chẳng trách Cốc chủ ở nơi này mấy chục năm rồi mà cũng không muốn ra ngoài”, đến khi hai người họ già rồi, cũng muốn ẩn cư ở đây.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Nếu thích chỗ này như vậy, vậy chúng ta bỏ hết tất cả ở lại đây được không?”, nghe thấy lời Hàn Nguyệt Nguyệt, Mạnh Dịch Vân nói, “Được, đến khi chúng ta già rồi, sẽ tới nơi này ẩn cư, chỉ là hiện tại...”, hiện tại có quá nhiều chuyện chờ hắn trở về xử lý.

Thấy Mạnh Dịch Vân như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Hiện giờ mạng của ta rất có giá, thật vất vả kiếm được nhiều tiền sao có thể cho không người ta, tất nhiên là muốn hưởng thụ mấy năm rồi, đi ngao du khắp nơi bên ngoài, đến khi mệt mỏi, đi không nổi nữa, chúng ta sẽ về đây sống”, đã biết Mạnh Dịch Vân không thể vứt bỏ được trách nhiệm , nàng vốn chỉ muốn thử một tí mà thôi.

Mạnh Dịch Vân vuốt ve mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, “Được, đến khi chúng ta già sẽ tới nơi này ẩn cư”, Hàn Nguyệt Nguyệt ôm hông Mạnh Dịch Vân, dán mặt vào ngực hắn, “Thật ra chỉ cần chúng ta ở cạnh nhau, thì nơi nào cũng tốt hết”, chỉ cần được ở bên người yêu, dù là ở đâu cũng hạnh phúc.

Hàn Nguyệt Nguyệt dần dần có những biểu hiện của thai kỳ, ốm nghén, ăn không ngon, chỉ qua mấy ngày, người đã gầy mất một vòng.

Mạnh Dịch Vân yêu thương Hàn Nguyệt Nguyệt, mỗi ngày đều ở bên cạnh một tắc cũng không rời, giám sát Hàn Nguyệt Nguyệt ăn cơm, còn Thẩm Thực Kiều thì đổi món liên tục để nàng ăn ngon miệng.

Chớp mắt đã đến tháng mười hai, hai người đến Được Cốc đã hơn hai tháng, Hàn Nguyệt Nguyệt mang thai hơn bốn tháng, bụng đã hơi nhô lên.

Vốn định trở về kinh thành đón năm mới, nhưng nhiều chuyện xảy ra làm trễ thời gian, Hàn Nguyệt Nguyệt có chút buồn khoăn, Mạnh Dịch Vân bận rộn như vậy nàng còn liên lụy hắn, nói Mạnh Dịch Vân cứ về trước, qua một thời gian ngắn nữa nàng về sau, nhưng Mạnh Dịch Vân lại không yên tâm, không còn cách nào khác hai người đành ở lại Được Cốc đón năm mới.

Hai tháng ở Dược Cốc là khoảng thời gian Mạnh Dịch Vân cảm thấy thoải mái nhất từ trước tới giờ, không có tính toán, không có tranh đấu, thật yên bình, bình dị, đáng tiếc thời gian qua thật nhanh, chớp mắt đã đến đầu xuân, Mạnh Dịch Vân không muốn đi cũng phải đi.

Bọn họ lên đường từ tháng chín, tính ra đã hơn bốn tháng chưa về kinh thành, không biết tình hình ở kinh thành thế nào, kể từ lúc rơi xuống vực, hắc phái Tần Minh về báo tin bình an, tới nay cũng chưa liên lạc lại thêm lần nào.

Thấy Mạnh Dịch Vân đêm ngủ không yên, Hàn Nguyệt Nguyệt thương tâm, nói với Y Phẩm Đường phải về kinh, nhưng lại không cho, nói Hàn Nguyệt Nguyệt đang mang thai không thể bốn ba, chờ sinh xong mới được trở về.

Nhưng Mạnh Dịch Vân lại cần trở về gấp để xử lý mọi chuyện, không cưỡng lại được lời khuyên của mọi người, cuối cùng Hàn Nguyệt Nguyệt đành phải ở lại, còn Mạnh Dịch Vân thì về trước, đến khi nàng sinh xong, sẽ trở lại đón nàng.

78. Chương 76 : Trưởng Công Chúa

“Trên đường phải cẩn thận, trời còn đang lạnh, nhớ bận nhiều y phục một chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt vừa giúp Mạnh Dịch Vân thu xếp hành lý, vừa dặn dò không ngừng.

Lần này chia tay, sợ là phải lâu sau mới gặp lại, chờ sinh xong, ít nhất cũng là tháng bảy tháng tám gì đó, Mạnh Dịch Vân nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, rất không muốn đi.

Mạnh Dịch Vân ôm lấy Hàn Nguyệt Nguyệt từ phía sau, “Ta không phải là con nít, sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, ta chỉ lo cho nàng, nàng phải chăm sóc con chúng ta thật tốt, khi có thời gian ta liền trở lại đón nàng và con”, Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người ôm Mạnh Dịch Vân, “Không có ta bên cạnh, chàng không được trêu hoa ghẹo nguyệt, nếu để ta nghe thấy chàng lại có hồng nhan tri kỷ nào nữa, đừng trách ta không khách khí, nhìn thấy mỹ nữ phải đi đường vòng, không cho phép cười với các nàng, nếu bọn họ sắp tới chàng phải chạy cho nhanh, nếu người ta có tặng y nữ cũng không được lưu lại, đừng để đến lúc ta trở về, lại thấy chàng đã nuôi một đồng tử tiểu thiếp, ta xây Trúc Viên không phải để cho người khác ở”.

Phu thê nhà khác lúc ly biệt đều nói lời yêu thương, sao nhà mình lại khác thế này, Mạnh Dịch Vân bắt đầu nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Nàng yên tâm, ta nhất định ghi tạc lời dặn dò của ái phi, tối rồi, nghỉ ngơi sớm chút đi, còn gì nữa thì mai dọn tiếp”, chỉ có mấy bộ y phục mà thôi.

Thấy đôi tay sau lưng mình lại giỡn trò lưu manh, Hàn Nguyệt Nguyệt không đẩy ra, còn nhiệt tình nghênh đón, phải xa nhau lâu như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng rất không muốn.

Nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt đang có thai, không thể làm quá, Mạnh Dịch Vân cuối cùng cũng hiểu nỗi khổ chỉ được ôm mà không được làm gì khác, nhiều lần Mạnh Dịch Vân thiếu chút không nhịn được.

Sau khi Mạnh Dịch Vân đi, Hàn Nguyệt Nguyệt ở trong Dược Cốc rất nhàn hạ, vì mang thai không thể chịu được mùi thuốc quá nồng, Hàn Nguyệt Nguyệt tuy rất ngứa tay, nhưng vì con cũng ráng nhịn, không đi bào chế thuốc, quá nhàm chán liền theo bà vú học may quần áo cho trẻ con.

“Vương gia, kinh thành có chút biến động, từ lúc vương gia rơi xuống vực, có kẻ đồn đãi rằng vương gia và vương phi gặp nạn đã bỏ mạng, lại thêm vương gia không trở về kinh một thời gian dài, một bộ phận quan viên do Thái Uyên cầm đầu, bắt đầu lôi kéo bè phái, nhưng cũng chưa dám manh động, kính xin vương gia sớm hồi kinh xử lý”, Tử Minh báo cáo.

Sau khi nhận được tin Mạnh Dịch Vân đang ở trong Dược Cốc, hắc liên chạy tới chờ dưới chân Tuyết Sơn, cũng đã mấy tháng trôi qua mới thấy Mạnh Dịch Vân xuống núi, Tần Minh vội vàng báo cáo lại tình hình ở kinh thành.

Mạnh Dịch Vân đứng bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, “Đừng để lộ tin tức, chúng ta lập tức về kinh”, đuôi hồ ly rút cuộc lộ ra rồi, khoe miệng Mạnh Dịch Vân giương lên, mới mấy tháng không có tin tức của hắc, những người này liền rục rịch không yên rồi.

“Vâng, gia, thuộc hạ chuẩn bị ngay”, Tần Minh cung kính nói, Mạnh Dịch Vân xoay người, “Có tin tức gì của Hắc Ưng chưa?”, ngày đó năm người cùng nhảy xuống vực, hắc và Nguyệt Nguyệt sống sót, không biết ba người còn lại thế nào rồi.

“Đang ở kinh thành ạ, sau khi biết tin vương gia và vương phi vào Dược Cốc, thuộc hạ đã báo tin cho Hắc Ưng và Trương Tiểu Tinh, nhưng còn Như Ngọc cô nương thì đến nay vẫn chưa có tin tức”, năm người họ cùng rơi xuống vực đáng lý phải cùng rơi vào sông mới đúng, nhưng bọn họ đã đi tìm dọc theo bờ sông hơn một tháng cũng chỉ tìm được Hắc Ưng và Trương Tiểu Tinh, lại không thấy bóng dáng của Như Ngọc.

“Được rồi, người lui xuống đi, phái người tiếp tục tìm kiếm Như Ngọc”, nghe thấy lời Mạnh Dịch Vân, Tần Minh lui xuống, Mạnh Dịch Vân lại xoay người tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang tính toán cái gì.

“Hồi bẩm đại nhân, căn cứ vào hồi báo của thám tử, phát hiện tung tích của Vân vương ở Tuyết Sơn ạ”, nghe đến chữ Vân vương, Thái Uyên lập tức ngẩng đầu lên, “Lúc nào?”, Mạnh Dịch Vân mắt tích mấy tháng, rốt cuộc đã xuất hiện.

“Năm ngày trước”, truyền tin nhanh nhất cũng phải mất năm ngày, Thái Uyên tính toán trong lòng, ánh mắt hung ác nói “Phái người đi Từ Châu theo dõi, nếu phát hiện tung tích Vân vương, lập tức động thủ”.

“Vâng, đại nhân, thuộc hạ đi làm ngay”.

Người của Vô Hoa Các cũng không giết được Mạnh Dịch Vân, xem ra sát thủ bình thường không được rồi, mặt lão híp lại, nhìn về phía trước: mặc kệ phải trả bao nhiêu tiền, cũng phải giết cho bằng được Mạnh Dịch Vân.

Về phần Mạnh Dịch Vân, thì hắc đã về đến kinh thành, tin tức kia là hắc cố ý tung ra, để đánh lại hướng bọn chúng.

“Tham kiến hoàng thượng”, Mạnh Dịch Hiên đang phê duyệt tấu chương ở Ngự Thư Phòng, nghe thấy tiếng Mạnh Dịch Vân, lập tức ngẩng đầu lên.

“Rốt cuộc cũng chịu trở lại?”, mấy tháng nay hắc cùng nương tử tiêu diêu bên ngoài thật sung sướng, còn mình bị những người đó làm cho phiền chết được.

“Đứng lên đi, đệ muội không trở về với người sao?” Mạnh Dịch Hiên đặt bút xuống, nhìn Mạnh Dịch Vân nói.

Mạnh Dịch Vân đứng dậy, “Thân thể Nguyệt Nguyệt không khỏe, không thể bôn ba, qua một thời gian nữa sẽ đón về sau”, Mạnh Dịch Hiên cười nói, “Cũng tốt, hiện tại có biến, chắc người cũng biết tin rồi, có tính toán gì không?”

Sau khi gặp Mạnh Dịch Hiên, Mạnh Dịch Vân trở về vương phủ, không ngờ những người này làm việc nhanh lạ như vậy, chỉ mới hơn ba tháng đã khống chế được thế cục.

Tin Mạnh Dịch Vân hồi kinh gây nhốn nháo trong triều, vốn được tin Vân vương đã chết, nay lại xuất hiện, bọn người do Thái Uyên cầm đầu, yên lặng đứng một bên, không bắt ngờ.

Còn những quan viên trung lập, thì vẫn còn do dự, Vân vương mặc dù đã trở lại, nhưng mà mấy tháng nay, lực lượng của Thái Uyên đã lớn mạnh cũng không thể khinh thường.

Mạnh Dịch Vân nhìn tư liệu Hắc Ưng vừa mới giao để trên thư án, tay chống trán, trong lòng thiên biến vạn hóa, lần này hắc biết mất lâu như vậy không biết là đã làm đúng hay sai, lúc hắc không ở đây bọn người kia rốt cuộc đã lộ ra đầu mối, nhưng ngàn tính vạn tính lại không ngờ là người đó, mặc dù chứng cứ không đủ, nhưng theo trực giác, buộc lòng phải hoài nghi.

Suốt cả một ngày, Mạnh Dịch Vân ở trong thư phòng không ra, không ai dám quấy rầy, Trương Tiểu Tinh đi tới đi lui trước cửa, chờ hoài cũng không thấy Mạnh Dịch Vân ra, từ sau lần lạc nhau lúc rơi xuống vực, nàng không biết tin tức của tiểu thư, vốn tưởng tiểu thư sẽ về cùng với vương gia, nhưng đã qua mấy ngày, cũng không thấy tiểu thư xuất hiện.

Mấy ngày nay, Mạnh Dịch Vân vội vội vàng vàng, nàng không dám hỏi, may hôm nay Mạnh Dịch Vân không phải ra ngoài, muốn đến hỏi thăm, nhưng cả ngày nay Mạnh Dịch Vân lại ở trong đó không ra, tiểu thư thì không có tin tức, Như Ngọc lại không biết sống chết thế nào, Trương Tiểu Tinh cứ tự trách mãi.

“Có chuyện gì sao?” Hắc Ứng nhận lệnh Mạnh Dịch Vân ra ngoài làm việc, trở về thấy Trương Tiểu Tinh vẫn còn đang chờ trước cửa thư phòng, đến bên cạnh Trương Tinh hỏi.

Trương Tiểu Tinh nhìn thấy Hắc Ứng lập tức hỏi, “Vương gia khi nào mới đi ra?”, thấy dáng vẻ nóng nảy của Trương Tiểu Tinh, Hắc Ứng cũng chỉ có thể lắc đầu, “Không biết, cô tìm vương gia có chuyện gì không?”, tâm tư của vương gia ai đoán được chứ, lần này vương gia gặp chuyện khó giải quyết, có thể còn phải mất thêm vài ngày nữa mới nghĩ thông suốt được.

“Ta muốn hỏi về tình hình của vương phi”, mấy người bị nước cuốn trôi, lạc nhau, nàng được một ngư dân cứu, mấy ngày sau, Hắc Ứng cả người thương tích xuất hiện, hai người ở nhà người ngư dân đó dưỡng thương hết nửa tháng mới khá hơn một chút, sau vốn muốn đi tìm vương gia và tiểu thư, bỗng nhiên nhận được tin từ Tần Minh, nói vương gia và tiểu thư đã đến Được Cốc, kêu bọn họ hồi kinh.

“Yên tâm đi, vương phi không có việc gì đâu, bây giờ nghỉ dưỡng ở Được Cốc, qua một thời gian nữa sẽ gặp lại thôi, cô nên chú ý chuyện Như Ngọc kia”, hiện giờ chỉ còn mỗi Như Ngọc là chưa có tin tức gì.

Trương Tiểu Tinh gật đầu, “Được, vậy ta đi đây”, Hắc Ứng nhìn chăm chăm theo bóng lưng Trương Tiểu Tinh ngẩn người, Tần Minh thấy Hắc Ứng kỳ quái, dòm theo hướng nhìn của Hắc Ứng, không thấy gì cả, quơ quơ tay trước mặt Hắc Ứng, Hắc Ứng đẩy tay hất ra, bước đi. Tần Minh khó hiểu, sờ sờ cái ót, tiểu tử này hôm nay là lạ thế nào ấy, nhún nhún vai, bỏ đi.

“Bẩm vương gia, trưởng công chúa báỉ kiến”, nghe thấy lời quản gia, Mạnh Dịch Vân lấy lại tinh thần, nói “Ta tới liền”, trưởng công chúa Mạnh Hình là cô của hắn, công chúa duy nhất của Đại Khánh, năm đó rất được ông nội Mạnh Dịch Vân là Mạnh Hạo thương yêu, hạ chỉ cho nàng tự chọn phò mã, sau đó Mạnh Hình được gả cho Vương Doãn con trưởng của Vương tướng quân, thành thân xong liền định cư ở Giang Nam, chỉ trở về một lần duy nhất lúc tiên đế băng hà, lần này đột nhiên trở lại không biết vì chuyện gì.

“Để cô cô đợi lâu rồi”, Mạnh Dịch Vân vào đại sảnh, thấy một nữ nhân duyên dáng quý phái khoảng bốn mươi mấy tuổi đang ngồi uống trà, lập tức hành lễ, thấy Mạnh Dịch Vân đến, Mạnh Hình đặt ly trà xuống, tươi cười nhìn Mạnh Dịch Vân, “Con là người bận rộn, cô cô chờ một chút cũng không sao, mau tới đây cho cô cô nhìn một chút, đã nhiều năm không gặp rồi, cô cô xem chút không nhận ra”.

Mạnh Dịch Vân ngồi xuống bên cạnh Mạnh Hình, tươi cười nói, “Cô cô hồi kinh lẽ ra con nên tới thăm mới phải, nay lại phiền cô cô tới thăm, con rất áy náy”, nghe thấy lời Mạnh Dịch Vân, Mạnh Hình ôn hòa cười, kéo tay Mạnh Dịch Vân.

“Mấy con đứa nào cũng bận, chỉ có bà lão ta đây là nhàn rồi không có việc gì làm, nên đến thăm mà”, lần gặp trước là lúc tiên đế băng hà, cũng đã hơn mười năm rồi, thiếu niên năm nào nay đã là nam nhân đầu đội trời chân đạp đất rồi.

“Lần này hồi kinh cô cô dự định ở lại bao lâu? Cô phụ (dượng) không về cùng sao?”, Mạnh Dịch Vân hỏi, Mạnh Hình vẫn cười hòa ái như cũ, nói “Đã lâu không trở lại, người già liền trở nên thích hoài niệm, cho nên lần này chắc là ở lại lâu một chút, mấy người biểu đệ trong tộc của Cô phụ người không chịu tu tâm dưỡng tính, ông ấy phải lo xử lý chuyện trong tộc, không đi được.”

Mạnh Dịch Vân không nói gì nữa, an tĩnh ngồi ở bên cạnh, Mạnh Hình quay đầu lại, nhìn Mạnh Dịch Vân nói, “Con thành thân ta không tham dự được, nghe nói là đại tiểu thư của Hàn tướng gia, là do Hiên nhi ban hôn, cô nương kia nhất định là rất xuất sắc, hôm nay cô cô tới cũng không xuất hiện, chẳng lẽ sợ cô cô khi dễ hay sao?” Mạnh Hình có chút bất mãn nói.

79. Chương 77 : Dưỡng Thai

“Cô cô đừng tức giận, Nguyệt Nguyệt không được khỏe, hiện giờ không ở trong phủ, nên không thể thỉnh an cô cô, chờ khi Nguyệt Nguyệt trở lại, con nhất định dẫn Nguyệt Nguyệt tới nhà cô cô thỉnh an”, Mạnh Dịch Vân nói.

Mạnh Hình nghe được lời Mạnh Dịch Vân, chớp mắt một cái, “Ta vừa vào kinh liền nghe nói thê tử con có thai, hiện cũng đã được sáu bảy tháng rồi, sao con không đón nàng về cùng? Ở bên ngoài sao bằng ở nhà được”.

Mạnh Dịch Vân khẽ mỉm cười, “Phiền cô cô lo lắng rồi, Nguyệt Nguyệt vốn định về cùng con, đáng tiếc thân thể mỗi một, nên ở lại biệt viện nghỉ ngơi, đợi sức khỏe tốt hơn mới trở về”.

Mạnh Hình than một tiếng, nhìn ngoài cửa, “Tùy con thôi”.

“Hôm nay gió hơi lớn, mau mặc thêm y phục, đừng để cảm lạnh”, Thẩm Thực Kiều thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đứng bên cửa sổ, vội cầm một cái áo khoác khoác cho Hàn Nguyệt Nguyệt.

Hàn Nguyệt Nguyệt khép cổ áo lại, xoay người, “Vú à, vú lại hằm cái gì vậy, con nghe mùi mà đã muốn nôn rồi nè”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn chén canh trên bàn oán trách nói, những thứ bổ thể này, lâu lâu uống còn được, chứ ngày nào cũng uống thì.....ai!!

“Con bé này, nói cái gì thế, con đang mang thai, tất nhiên phải ăn nhiều thứ bổ, thân thể khỏe mạnh, đến lúc sinh mới có sức chứ”, Thẩm Thực Kiều đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống ghế, thận trọng hầu hạ.

Hiện tại thai đã được tám tháng, bụng rất to, đi lại cũng khó khăn.

“Lần nào vú cũng nói như vậy hết, đồ bổ mà ngày nào cũng ăn thì cũng sẽ thấy ngán thôi, vú phải nghỉ ngơi đi, con không sao, chúng ta mỗi người một nửa”, Hàn Nguyệt Nguyệt xót ra một nửa cho Thẩm Thực Kiều.

“Con thật nhiều lý do”, Thẩm Thực Kiều cười nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt ở Dục Cốc rất nhàn nhã, nhìn bụng mình càng ngày càng to, Hàn Nguyệt Nguyệt cực kỳ kích động, Mạnh Dịch Vân đi đã hơn ba tháng rồi, Dục Cốc tách biệt với bên ngoài, không nghe được tin tức gì, Hàn Nguyệt Nguyệt mỗi ngày chỉ có thể nhìn trời, tưởng tượng ra Mạnh Dịch Vân đang làm gì mà thôi.

Y Thường Thanh thường không ở trong cốc, còn Y Huyền thấy cái bụng to của Hàn Nguyệt Nguyệt thì rất tò mò, mỗi lần đều chăm chú nhìn thật lâu, mặc dù nàng là một đại phu, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên chính mắt nhìn thấy nữ nhân mang thai, rất hứng thú đợi đứa bé ra đời.

“Nguyệt Nguyệt, tháng sau là muội sinh rồi, có khăn trướng không?”, Y Huyền vuốt ve bụng Hàn Nguyệt Nguyệt, thỉnh thoảng lại dán lỗ tai vào, chỉ cần đứa bé động một cái, nàng liền cực kỳ kích động quơ tay múa chân.

“Khăn trướng cái gì, dù có sợ thì vẫn phải sinh a, tỷ này nếu thích em bé như vậy thì tự mình sinh một đứa đi, lấy tay ra”, Hàn Nguyệt Nguyệt trừng mắt nói, nàng bất bình giùm sư huynh đấy.

Lần trước sư huynh đi Tây Vực một chuyến, mang theo mấy thứ đồ kỳ lạ trở về, nàng đeo theo thật lâu còn phải lấy đứa con trong bụng ra làm có xin xỏ, sư huynh mới ột khối ngọc thạch hiếm, sư huynh rất quý những thứ này, Hàn Nguyệt Nguyệt hí hửng vội đem đi khoe với sư tỷ, ai ngờ sư tỷ lại có rất nhiều khối thể này, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy uất ức a, cũng là sư muội, nhưng sao mình thì phải xin xỏ gầy cả lưỡi mới được một khối, còn sư tỷ không phải xin xỏ gì cũng được một đồng.

Hơn nữa Y Huyền còn nói, nàng không thích mấy thứ này, tiện tay đưa cho Vân thúc và bà vú, lúc ấy Hàn Nguyệt Nguyệt dường như nghe được tiếng còi lòng sư huynh tan nát.

Đại tiểu thư à chẳng lẽ tỷ không biết ngọc thạch ở bên ngoài rất là quý hiếm sao? Tại sao có thể tùy tiện nói không thích rồi đưa cho người khác, hơn nữa tại sao lại không phải là đưa cho nàng chứ, Hàn Nguyệt Nguyệt còn đang tính toán mấy khối này có thể bán được bao nhiêu tiền.

“Có gì hiếm lạ chứ, tại sao ta phải tự mình sinh”, Y Huyền miễn cưỡng bỏ tay ra khỏi bụng Hàn Nguyệt Nguyệt, lạnh lùng nói.

“Đáng tiếc cho gương mặt đẹp như vậy a, nếu tỷ ra ngoài một chuyến nhất định sẽ làm mê đắm ngàn vạn nam nhân, sư tỷ à, thật ra thì thành thân không phiền phức như tỷ nghĩ đâu, chỉ là hai người yên nhau sống cùng nhau mà thôi, sẽ không ảnh hưởng đến tự do của tỷ chút nào”, sống trong Dục Cốc quá lâu, sư tỷ quá đơn thuần, không biết đến thế giới bên ngoài, nếu không chắc chắn sẽ không như vậy.

“Ghen tỵ sao? Dù sao nam nhân của muội ta nhìn không vừa mắt, muội không phải lo lắng”, nghe được lời Y Huyền, Hàn Nguyệt Nguyệt trợn to mắt, “Vậy tỵ vừa mắt ai vậy?”

Y Huyền chống cằm, nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Cũng không hẳn là để ý, chỉ là cảm thấy hấn có chút thú vị mà thôi”, đáng tiếc giữa chừng đã bị sư huynh bắt trở về, cũng chưa gặp lại.

“Là ai? Hình dáng thế nào, mau nói uội nghe đi?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hai mắt tỏa sáng, chẳng lẽ trong lòng sư tỵ có người rồi sao?

“Không biết, lo dưỡng thai cho tốt đi, hỏi nhiều làm gì?” bỏ mặt Hàn Nguyệt Nguyệt đang tò mò muốn chết, Y Huyền bỏ ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt nói thầm, nàng chỉ là quan tâm hạnh phúc của sư huynh mà thôi, đẹp trai ngời ngời thế kia, vậy mà Y Huyền lại không nhận ra.

Sắp tới ngày sinh, Hàn Nguyệt Nguyệt chờ mòn mỏi cũng không thấy Mạnh Dịch Vân đến, cực kỳ mất mát, đã lâu như vậy không đến thăm nàng, bận dữ vậy sao?

Hàn Nguyệt Nguyệt tuy chưa từng sinh con nhưng cũng biết nữ nhân có thai cần vận động thích hợp, đến lúc sinh mới dễ, hơn nữa ba tháng cuối thai kỳ không được bỏ nhiều quá, nếu không em bé sẽ quá lớn, lúc sinh sẽ khó ra.

Mỗi lần nghĩ đến việc sinh con, Hàn Nguyệt Nguyệt lại nhớ tới trước kia nghe người ta nói, nữ nhân sinh con là một lần đến Quỷ Môn Quan, nên có chút hoảng hốt, hơn nữa nghe nói gãy tay gãy chân chỉ là đau cấp năm cấp sáu còn sinh con là đau đến cấp mười hai lận.

Hàn Nguyệt Nguyệt cau mày, nhưng vừa nghĩ tới đứa con của mình và Mạnh Dịch Vân sắp ra đời, lòng cũng rất mong đợi, không biết nó sẽ giống ai đây.

“Sao lại ra đây, mau vào nhà đi, sắp làm mẹ rồi còn không biết cẩn thận một chút”, Thẩm Thục Kiều thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đi lại trong sân vội chạy ra đỡ.

Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu lại, “Không sao mà, vận động thế này rất có lợi đó vú à, hơn nữa, bên cạnh con có mấy vị thần y lận, không cần lo lắng”, mỗi ngày đều nằm đến mức người sắp nhũn ra luôn rồi.

Thẩm Thục Kiều lắc đầu, thật là không có biện pháp mà, bụng Nguyệt Nguyệt lớn hơn so với những nữ nhân mang thai khác, mỗi lần nàng đi là lão đạo như người say, làm người khác sợ toát mồ hôi.

“Nguyệt Nguyệt chúng ta nên vào thôi”, Y Huyền nhìn bụng của Hàn Nguyệt Nguyệt, nàng cũng hơi sợ.

Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Được, đỡ muội vào”, hiện tại nàng mập hơn, bụng lại rất lớn, đi bộ khó khăn, mỗi lần đi đâu đều phải có người khác giúp mới được.

“Vương gia, đã tìm được nơi ở của Lục Phi Hồ rồi”, Hắc Ưng nói, “Tốt, không cần kinh động, tiếp tục quan sát”, Lục Phi Hồ chỉ là con tốt mà thôi, cái hấn muốn là kẻ chủ mưu đằng sau kia, giờ nếu động thủ sẽ đứt dây động rừng.

“Vâng”, Hắc Ưng cung kính nói, thấy Mạnh Dịch Vân không có mệnh lệnh khác, liền lui ra ngoài, Trương Tiểu Tinh chờ ở ngoài cửa, thấy Hắc Ưng ra, lập tức đi tới, gật đầu với Hắc Ưng, xem như là chào hỏi.

“Vào đi”, tiếng Mạnh Dịch Vân truyền ra từ bên trong, Trương Tiểu Tinh đẩy cửa vào.

“Tham kiến vương gia”, thấy Mạnh Dịch Vân ngồi sau thư án, Trương Tiểu Tinh quỳ xuống hành lễ.

“Đứng lên đi, có chuyện gì?”, Trương Tiểu Tinh đứng dậy cúi đầu, không dám nhìn mặt Mạnh Dịch Vân, “vương gia, nô tỳ muốn xin đi Dược Cốc một chuyến”, nàng nghe Tần Minh nói tiểu thư thật sự có bầu, giờ đã sắp sinh rồi, nên nàng muốn tới.

Mạnh Dịch Vân nhìn Trương Tiểu Tinh, suy nghĩ trong chốc lát rồi nói, “Cũng được, dẫn theo hai bà vú, để Hắc Ưng hộ tống các người đi”, vốn muốn tới Dược Cốc một chuyến, thế nhưng không có thời gian, Nguyệt Nguyệt lại sắp sinh rồi, để Tiểu Tinh đi cũng tốt.

“Vâng, vương gia”, Trương Tiểu Tinh cực kỳ vui mừng, thật ra thì nàng cũng không phải là nha hoàn của Mạnh Dịch Vân, không cần Mạnh Dịch Vân cho phép, nhưng nàng chưa từng tới Dược Cốc, không biết đường vào, cho nên tới tìm Mạnh Dịch Vân thử, không ngờ Mạnh Dịch Vân lại đồng ý.

“Vương gia, An quận chúa cầu kiến”, tiếng của Sắc Âm từ bên ngoài vọng vào, Mạnh Dịch Vân nhíu mày, “Nô tỳ xin lui trước”, nghe thấy lời Trương Tiểu Tinh, Mạnh Dịch Vân lấy lại tinh thần, nói “Đừng nói chuyện này với vương phi”.

“Vâng”, Trương Tiểu Tinh ra ngoài, thấy An quận chúa đang đứng cách đây không xa, Sắc Âm đang ngăn nàng ta lại không cho vào, thấy Trương Tiểu Tinh ra, An quận chúa cười một tiếng, “Tiểu Tinh cô nương đã đi ra, chứng tỏ vương gia đã xong việc, Sắc Âm cô nương còn muốn ngăn bản quận chúa sao?”.

Trong lòng Sắc Âm nguyên rửa vị An quận chúa này không biết bao nhiêu lần, nhưng nàng chỉ là một nha hoàn, không dám mạo phạm, không thể làm gì khác là tránh đường cho nàng ta đi.

“Quận chúa xin mời”, An quận chúa cười nhìn Sắc Âm một cái, không nói gì, dẫn theo nha hoàn sau lưng đi đến thư phòng của Mạnh Dịch Vân.

“An An tham kiến vương gia”, An quận chúa cúi chào, Mạnh Dịch Vân cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nói “Đứng lên đi”.

An quận chúa đứng dậy, xoay người cầm lấy cái khay trên tay nha hoàn phía sau, đi tới trước mặt Mạnh Dịch Vân, đặt chén cháo trên bàn, “Vương gia lao lực suốt một ngày rồi, nghỉ ngơi chút đi, đây là cháo An An tự tay nấu, vương gia nếm thử xem”.

“Làm phiền quận chúa rồi, không còn chuyện gì nữa thì lui xuống đi”, Mạnh Dịch Vân không nhìn An quận chúa lấy một cái, chỉ cảm thấy rất phiền.

Nụ cười trên mặt An quận chúa nhất thời cứng ngắc, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, “Quấy rầy vương gia rồi, vậy An An xin lui xuống, vương gia nhớ ăn cháo nha”, Mạnh Dịch Vân gật đầu một cái.

Thấy Mạnh Dịch Vân vẫn là bộ dạng lạnh như băng, An quận chúa về phòng dùng dùng nổi giận, đập nát hết tất cả đồ đạc trong phòng.

“Quận chúa bớt giận, bình thường vương gia đều như vậy cả, quận chúa cần gì phải tức giận”, nha hoàn đi theo An quận chúa nói.

An quận chúa buông đồ trong tay ra, ngồi xuống nói “Hắn không thèm nhìn ta lấy một cái, người nói xem ta sao có thể không tức giận chứ”, mặc kệ nàng làm gì, Mạnh Dịch Vân cũng ngó lơ.

“Quận chúa hãy nghĩ thoáng một chút, có lẽ chỉ là do vương gia lo lắng cho vương phi nên vậy thôi, với tính cách của vương gia, bất kỳ nữ nhân nào đến gần đều không cho, thế nhưng vương gia ngầm cho phép quận chúa ở đây, không phải chứng minh vị trí quận chúa trong lòng vương gia khác những kẻ khác sao? Dù sao hiện giờ vương phi không có ở đây, quận chúa cứ kiên nhẫn một chút, thế nào cũng có ngày vương gia phát hiện ra quận chúa tốt”, nghe nha hoàn nói như vậy, An quận chúa liền thoải mái hơn rất nhiều.

“Đúng vậy, mới rồi giận quá nên hồ đồ rồi, nhanh dọn dẹp đi, đừng để cho người khác nhìn thấy”, hiện giờ đang ở vương phủ, cẩn thận vẫn hơn.

80. Chương 78 : Sinh Con

“Thuộc hạ tham kiến vương phi”, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi trên ghế trong viện, thấy Hắc Ưng và Trương Tiểu Tinh đến thì rất vui mừng, “Đứng lên đi, sao hai người lại tới?”, chỉ có Hắc Ưng, còn Mạnh Dịch Vân đâu?

“Vương phi, cẩn thận”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt chống tay vào hai bên thành ghế chuẩn bị đứng dậy, Trương Tiểu Tinh nhanh chóng chạy lại đỡ, “Ta không yếu ớt như vậy đâu”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười một tiếng.

“Bẩm vương phi, vương gia bận... công việc quá nhiều không thể bỏ được, cho nên lệnh Hắc Ưng dẫn người tới đây cho vương phi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn lướt qua hai người nữ nhân phía sau Hắc Ưng, hai người đang cúi đầu nên không thể nhìn rõ mặt, nhưng quần áo cũng sạch sẽ chỉnh tề.

Nghe thấy Hắc Ưng nói Mạnh Dịch Vân không đến, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy lòng trống rỗng: thật sự bạn dữ vậy sao? Đến nỗi không có thời gian đến thăm nàng, cũng sắp đến ngày sinh rồi.

“Phiền Hắc thị vệ rồi.”, Hắc Ứng đi, Trương Tiểu Tinh và hai bà đỡ ở lại, có thể phái Hắc Ứng đến Được Cốc, vậy sao trước giờ không phái người đưa tin cho nàng biết, Hàn Nguyệt Nguyệt có chút mất mát.

“Tiểu thư, hiện tại thế cục triều đình có biến, ngày nào vương gia cũng bận tối mắt, vương gia chỉ muốn tiểu thư không lo lắng mà thôi, tiểu thư chỉ cần giữ gìn sức khỏe cho tốt, sinh một em bé mập mạp là được rồi, vương gia còn gửi hai bà đỡ đến này”, thấy vẻ mặt mất mát của Hàn Nguyệt Nguyệt, Trương Tiểu Tinh an ủi.

Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ cười, “Biết rồi, mới ở cùng vương gia không bao lâu, giờ đã nói giúp chàng, không biết chàng cho các người lợi lộc gì”, mấy nha hoàn của nàng sao lại nghe lời Mạnh Dịch Vân thế chứ, nàng mới chính là chủ tử của các nàng mà.

“Như Ngọc sao rồi?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, Trương Tiểu Tinh và Hắc Ứng đều bình an, lại không thấy Như Ngọc, Trương Tiểu Tinh nói, “Mọi người đã đi dọc theo con sông tìm mấy tháng rồi cũng không thấy bóng dáng Như Ngọc, nhưng mà tiểu thư yên tâm, không tìm thấy thi thể nghĩa là vẫn còn hi vọng, mọi người sẽ không bỏ cuộc đâu”, hiện giờ Như Ngọc chưa rõ sống chết, Hàn Nguyệt Nguyệt cực kỳ đau lòng, nếu không phải Như Ngọc đỡ cho nàng một chưởng kia, Như Ngọc cũng sẽ không như bây giờ.

“Ừ, dù chỉ còn một chút hi vọng cũng không thể từ bỏ, Như Ngọc nhất định sẽ không có chuyện gì đâu”, Hàn Nguyệt Nguyệt tự an ủi, Trương Tiểu Tinh ngồi bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt, nắm chặt hai tay Hàn Nguyệt Nguyệt: tiểu thư nhất định là rất đau khổ, ai ~ chuyện kia vẫn là nghe lời vương gia, tạm thời không nói thì tốt hơn, tiểu thư giờ đang mang thai, tâm tình không vui không tốt cho thai nhi chút nào.

“Nguyệt Nguyệt, sao rồi, có chỗ nào không thoải mái sao?”, sáng sớm Thẩm Thực Kiều tới phòng Hàn Nguyệt Nguyệt, chuẩn bị đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt rời giường, tới giường, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đầu đầy mồ hôi, mặt khổ sở, nên gấp gấp hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe thấy âm thanh, mở mắt ra thấy là Thẩm Thực Kiều, nói “Vú ơi, bụng con đau quá”, bình thường thỉnh thoảng cũng có đau bụng, nhưng hôm nay không giống, đau hoài không hết.

“Chẳng lẽ sắp sinh sao? Con chờ chút, vú đi gọi người đến, ráng chịu một chút nha”, vốn nghĩ là đau bụng bình thường mà thôi, nhưng nghe được lời của Thẩm Thực Kiều nói là sắp sinh, nàng lập tức kinh hoảng: ngày sinh dự tính không phải là cuối tháng sao? Hôm nay mới là ngày mười thôi, đột ngột thế này, nàng còn chưa chuẩn bị tâm lý mà, đứa bé, đứa bé, Hàn Nguyệt Nguyệt không còn sức để nghĩ tiếp, đau bụng quá, cả khuôn mặt nàng trắng bệch, hai tay nắm chặt chăn.

“Sao rồi, sao rồi”, Y Huyền vừa vào cửa liền chạy đến bên giường, thấy mặt mũi Hàn Nguyệt Nguyệt tái nhợt, lập tức bắt mạch cho Hàn Nguyệt Nguyệt, nàng nghe thấy bà vú nói Hàn Nguyệt Nguyệt sắp sinh vội chạy như bay đến.

“Đứa bé vẫn ổn, Nguyệt Nguyệt, ráng chịu một chút nha, nghe nói sinh con rất đau, có muốn ta uội dùng thuốc tê không?”, Y Huyền vuốt ve mặt Hàn Nguyệt Nguyệt nói, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt khổ sở như vậy.

“Ai ~ cô nương này sao lại nói như vậy, nữ nhân sinh con đều như vậy cả, không đáng sợ lắm đâu, ráng một chút là xong thôi, nếu dùng thuốc tê, sẽ chẳng còn sức mà rặn nữa, cô nương nhanh ra ngoài đi, đừng ở đây quấy rối nữa”, bà đỡ đến sau, nghe thấy lời Y Huyền lập tức phản bác, cô nương này thật buồn cười, sinh con sao có thể không đau chứ.

“Sư tỷ, tỷ cứ ra ngoài đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt khó khăn nói với Y Huyền, lúc này nàng không thể phân tâm, đứa bé mới là quan trọng nhất, Y Huyền nhún mày, “Được rồi, Nguyệt Nguyệt, ta ra ngoài chờ, sư phụ và sư huynh cũng tới rồi, yên tâm đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu.

Khi bớt đau bụng, Hàn Nguyệt Nguyệt thở phào, bên ngoài truyền đến tiếng của bà đỡ, hình như là phân phó gì đó, một bà đỡ khác đến bên giường, cười nói, “Vương phi yên tâm, lát nữa, vương phi cứ làm theo lời lão nô là được, nữ nhân nào cũng sẽ có ngày này, mặc dù gian nan, nhưng rồi sẽ qua, hãy nghĩ đến đứa bé”, nghe thấy lời bà đỡ, Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói, “Cám ơn”, dù gặp phải khó khăn gì, ý chí của một người là quan trọng nhất, Hàn Nguyệt Nguyệt không thể không bội phục Mạnh Dịch Vân đã tìm được bà đỡ rất giỏi.

“Ăn một chút đi, lát nữa mới có sức mà rặn”, Thẩm Thực Kiều bưng một chén canh nóng hổi đến, hiện tại Hàn Nguyệt Nguyệt chẳng còn tâm tư đâu mà ăn uống, nhưng nghĩ đến đứa bé, vẫn gắng ăn hết nửa chén.

Bên ngoài, Y Thường Thanh đang ung dung ngồi uống trà, giống như tất cả những việc này chẳng liên quan gì với hắn hết, nếu không phải do Y Huyền lôi kéo hắn, hắn cũng chẳng thèm đến đây đâu, chỉ là sinh em bé mà thôi, có gì to tát chứ.

Y Phẩm Đường ngồi đối diện với Y Thường Thanh, sắc mặt không có gì thay đổi, nhưng trong lòng thì đang rất rối rắm, đây là cháu ngoại đầu tiên của lão, sao không lo lắng cho được, Y Huyền thì đi tới đi lui trong viện, thỉnh thoảng nhìn về phía căn phòng: sao lâu vậy rồi còn không thấy động tĩnh gì hết, gấp chết người rồi.

Mặc dù y thuật tinh, nhưng bây giờ ba người họ cũng chỉ như những người bình thường khác đang chờ đợi đứa bé ra đời, tình huống này nếu để người khác nhìn thấy, sẽ không biết phải nói gì, có ba vị thần y ở đây, mẫu tử họ có thể có chuyện gì chứ.

“Huyền Nhi, mau đi lấy mấy miếng Nhân sâm tới đây”, Y Phẩm Đường nói, “Vâng ạ”, Y Huyền lập tức chạy tới phòng thuốc.

“A, a” trong phòng truyền ra tiếng kêu khổ sở của Hàn Nguyệt Nguyệt, mấy người bên ngoài nắm tay thành quả đấm, “Rặn đi, ráng lên một chút, đứa bé sắp ra rồi”, nghe thấy lời của bà đỡ, tay Hàn Nguyệt Nguyệt nắm chặt thành giường, mệt chết đi được, chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ, nhưng lại bị đau đớn làm cho tỉnh lại, toàn thân đau đớn như muốn nát ra.

Thấy Trương Tiểu Tinh và Thẩm Thực Kiều cứ ra ra vào vào, trong tay bưng những chậu nước bị nhiễm đỏ, mấy người bên ngoài cực kỳ lo lắng, “Sao còn chưa ra a, gấp chết người rồi”, Y Huyền nóng nảy nói, nghe thấy tiếng kêu khổ sở của Hàn Nguyệt Nguyệt nàng phát lạnh cả người.

Hàn Nguyệt Nguyệt chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi như vậy, thật chỉ muốn ngủ một giấc, mi mắt nặng nề, nhưng đau đớn nhắc nhở nàng, không thể ngủ, không thể ngủ.

“Tiểu thư, ráng lên, vương gia đang rất mong tiểu vương gia và tiểu quận chúa đó, vương gia nói chờ khi ngài hết bận sẽ đến đón vương phi và các con trở về, tiểu thư, tiểu thư, không được ngủ a”, Trương Tiểu Tinh vội vàng nói.

Mạnh Dịch Vân, Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe thấy tên Mạnh Dịch Vân, cảm thấy ấm áp, “Vương phi, rặn đi, thấy đầu đứa bé rồi, mau dùng sức rặn đi, nếu không đứa bé không ra được sẽ gặp nguy hiểm”, bà đỡ nóng nảy nói, nếu vương phi không may xảy ra chuyện, cả nhà bọn họ cũng phải chôn cùng.

Nghe bà đỡ nói đứa bé sẽ gặp nguy hiểm, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức dùng hết sức mà rặn, đứa bé không thể có chuyện gì được, nhất định không thể có chuyện, “A

~”, sau tiếng kêu đau đớn của Hàn Nguyệt Nguyệt là “Oa~ Oa~”, tiếng khóc của đứa trẻ, mấy người bên ngoài lập tức chạy đến cửa phòng, Y Huyền lập tức vọt vào, “Ra rồi sao, cho ta nhìn một chút, đứa bé đâu rồi?”, nam nhân không thể vào phòng sinh, Y Phẩm Đường nóng nảy ngo vào bên trong.

Nghe thấy tiếng trẻ con khóc, Hàn Nguyệt Nguyệt vui mừng mỉm cười, nàng chưa kịp nói gì, bụng lại đau, Hàn Nguyệt Nguyệt cắn môi, “A~”, nghe thấy tiếng kêu của Hàn Nguyệt Nguyệt, bà đỡ lập tức chạy đến nóng nảy nói “Còn một đứa nữa, nhanh lên”.

Hàn Nguyệt Nguyệt thầm kêu khổ, còn một đứa nữa a, “Vương phi, mau dùng sức rặn đi”, bà đỡ vội nhắc, nhưng hiện tại Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy toàn thân vô lực, chẳng còn sức mà rặn, Y Huyền lập tức nhét Nhân sâm vào miệng Hàn Nguyệt Nguyệt “Ngậm đi, lập tức có sức liền, đứa bé quan trọng”, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ gật đầu.

Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy mệt lả, đau đớn trong nháy mắt ập tới, Hàn Nguyệt Nguyệt nắm chặt tay Y Huyền, “A

”, “A

~~”, trong phòng truyền ra hai tiếng kêu khổ sở, một tiếng dĩ nhiên là của Hàn Nguyệt Nguyệt, tiếng còn lại chính là của Y Huyền, tay của nàng bị Hàn Nguyệt Nguyệt nắm chặt đến mức xương cốt cũng muốn nát vụn luôn rồi.

“Oa ~ oa ~ oa” ,tiếng khóc của hai đứa trẻ vang lên, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe thấy tiếng khóc, rút cuộc an tâm ngắt đi, ý niệm cuối cùng trong đầu là: không sao rồi.

“Chúc mừng, chúc mừng, là hai tiểu vương gia”, bà đỡ nói, Thẩm Thục Kiều bế một đứa bé, tươi cười, còn lại một đứa bà đỡ ôm, đi tới cửa, Y Phẩm Đường lập tức vọt tới, “Cho ta nhìn một chút, cho ta nhìn một chút”, nhận lấy đứa bé từ tay bà đỡ, tươi cười “Hai đứa bé này ngày sau nhất định có phúc khí”, Y Phẩm Đường hẳn rút cuộc có cháu ngoại rồi.

Y Huyền quên mất cái tay bị Hàn Nguyệt Nguyệt bóp đau, chạy tới bên cạnh Y Phẩm Đường, nhìn hai đứa bé, nhũn mày, “Sao lại xấu như vậy?” đỏ hỏn, nhăn nhu.

Bà đỡ cười, Y Phẩm Đường tròn mắt nhìn Y Huyền, “Lúc con mới sinh ra cũng như thế này đấy”, Y Huyền im lặng, nàng chỉ thuận miệng nói thôi mà, sự phụ thiệt là.

Thẩm Thục Kiều cười, “Huyền Nhi, đứa trẻ mới sinh nào cũng như vậy hết, chờ lớn lên một chút là xinh liền”, sinh liền hai đứa con trai, Nguyệt Nguyệt thật là tốt số.

81. Chương 79 : Ở Cữ

“Tĩnh rồi à, có đói bụng không,vú bưng cháo tới cho con nhé”, Thẩm Thục Kiều thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tĩnh, vội buông bộ y phục nhỏ trong tay ra, vui vẻ chạy đi lấy cháo, lúc ở cữ ăn cái này là tốt nhất.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn thấy hai con nằm bên cạnh, liền chống tay ngồi dậy, ôm lấy chúng, mặt tràn đầy hạnh phúc, đây là con của nàng, là con của nàng và Mạnh Dịch Vân, không biết khi Mạnh Dịch Vân nhìn thấy chúng sẽ có biểu tình gì.

“Con đang mệt, cứ để hai đứa bé xuống đi, ăn cháo trước đã”, Thẩm Thục Kiều bưng cháo vào, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đang ôm con thì cười nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt để đứa bé xuống, cảm chén cháo, Thẩm Thục Kiều nói “Là hai tiểu vương gia, ngày sau không cần sợ gì nữa rồi”, nữ nhân được cưng chiều cách mấy cũng không bằng có một đứa con để dựa vào, mẫu bằng tử quý (mẹ quý nhờ con), sau này Nguyệt Nguyệt có thể giữ vững địa vị trong vương phủ rồi.

“Không ngờ là sinh đôi”, nàng không quan tâm là con trai hay con gái nên nói Y Huyền không cần nói trước, chờ đến ngày sinh sẽ biết luôn, không ngờ Y Huyền cũng quá thật thà rồi, ít nhất cũng phải nhắc nhở nàng biết là sinh đôi chứ, hại nàng không có chút chuẩn bị nào cả, thường nói thầy thuốc không tự chẩn bệnh ỉnh được, thật đúng, nàng không biết gì cả.

Thẩm Thục Kiều cười, “Sinh đôi thật tốt a, thế này gọi là có phúc khí, lần sinh đầu tiên đã sinh được hai con trai, người khác cầu còn không được đó”. Hàn Nguyệt Nguyệt không nói, ăn xong, đưa chén cho Thẩm Thục Kiều, quay qua chơi đùa với con, hiện tại còn quá nhỏ, không biết khi lớn sẽ giống mình hay giống Mạnh Dịch Vân hơn đây.

“Đây là gì vậy?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn chất lỏng đen thùi lù trong cái chén trên tay Thẩm Thục Kiều, khó hiểu hỏi, “Mau uống hết đi, uống xong mới có sữa mà cho con bú”, vì con, Hàn Nguyệt Nguyệt nhắm mắt, bịt mũi, uống một hơi cho hết, Thẩm Thục Kiều lắc đầu, “Hai đứa lặn, chắc là con không đủ sữa rồi, giờ mà tìm bà vú cũng phải tốn mấy ngày”.

Nghe nói đứa con từ nhỏ được bú sữa của mẹ, lớn lên sẽ thân thiết với mẹ, Hàn Nguyệt Nguyệt mặc dù rất muốn như vậy, nhưng chắc không được rồi, mấy ngày đầu còn được, chứ về sau chắc chắn là không đủ sữa cho cả hai đứa, phải tìm bà vú thôi.

“Không vội, từ từ tìm cũng được”, Thẩm Thục Kiều gật đầu, vốn đã nói tìm bà vú từ trước khi sinh kìa, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt lại kiên trì muốn tự cho bé bú, không ngờ lại sinh đôi, nên giờ trở tay không kịp.

Ở thời này, lúc nữ nhân ở cữ nam nhân không được vào, nhưng Y Phẩm Đường thích hai đứa bé quá, thế nên mỗi ngày Thẩm Thục Kiều đều phải ẵm chúng đến phòng cách vách cho ông lão nhìn một lát.

Trừ Thắm Thực Kiều, còn có hai bà đỡ phụ chăm sóc nên mọi chuyện cũng suôn sẻ. Hàn Nguyệt Nguyệt cho hai con bú, lúc đầu còn nhỏ, một ngày bú hai ba lần là được rồi, nhưng đến khi được nửa tháng tuổi, mỗi ngày phải bú đến bảy tám lần, một mình nàng không đủ sữa cho cả hai, hai đứa bú không no, cứ khóc suốt, không còn cách nào, Trương Tiểu Tinh phải đi tìm bà vú, nhưng đi đã ba ngày rồi, cũng chưa thấy trở lại.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy con khóc thì rất đau lòng, mỗi ngày đều gắng uống nhiều canh bổ, hi vọng có thêm sữa.

“Nguyệt Nguyệt, nếu không thì cho chúng ăn cháo đỡ vậy?”, Y Huyền đề nghị, Hàn Nguyệt Nguyệt liếc, “Sư tỷ, đứa bé nhỏ như vậy sao ăn cháo được”, Y Huyền nhăn mặt, nàng cũng vì lo cho chúng thôi mà, hai đứa cứ khóc hoài, “Tại ta lo cho chúng mà”.

“Sư tỷ, cầu tỷ chuyện này, chuyện này chỉ có mình tỷ làm được mà thôi”, Hàn Nguyệt Nguyệt làm vẻ đáng thương, Y Huyền nói, “Chuyện gì, nói đi” lúc Hàn Nguyệt Nguyệt muốn cầu xin chuyện gì đều làm vẻ mặt như vậy.

“Núi phía sau không phải có rất nhiều động vật ư, tỷ nói sư huynh giúp muội bắt một con nai mẹ về được không, không có nai thì con khác cũng được, nhưng nhất thiết phải là con mẹ”, sữa động vật cũng rất tốt.

“Muội muốn cho bọn chúng bú sữa động vật à?”, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Không còn cách nào khác”, gần Tuyết Sơn chỉ có một trấn nhỏ, tìm một bà vú tốt thật không dễ dàng, sư huynh lại chỉ nghe lời sư tỷ thôi, nhờ Y Huyền nói sư huynh làm là thích hợp nhất.

“Được rồi, ta đi đây”, Y Huyền đưa đứa trẻ cho bà đỡ, vội vàng chạy ra ngoài.

Dưới sự công kích mãnh liệt của Y Huyền, Y Thường Thanh cực kỳ uất ức đi bắt về một con nai mẹ, mới đầu, hái đứa trẻ không quen, không chịu uống, Hàn Nguyệt Nguyệt bí quá liền lấy sữa của mình trộn với sữa nai cho hai đứa uống.

Ở cử không được gội đầu, cũng không được tắm, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy ngứa ngáy toàn thân, hận không thể chà rửa từ đầu đến chân một lần, nhưng lần nào cũng bị bà vú ngăn cản, chỉ có thể dùng khăn ướt lau sơ, phòng lại không thông gió, nên có mùi rất nặng, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ còn biết đếm ngược thời gian mong tới ngày được ra ngoài.

“Nguyệt Nguyệt, không thể cứ gọi là bảo bảo a, phải đặt nữ danh cho hai đứa đi, đại danh thì để trở về rồi vương gia sẽ đặt”, Thắm Thực Kiều ôm đứa bé nói, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy cũng phải, “Vậy nhờ sư phụ đặt đi”, sư phụ là trưởng bối, nhờ sư phụ là thích hợp nhất.

“Đã nói rồi, nhưng cóc chủ bảo cháu ngoại lão không thể dùng tên tầm thường được, cho nên bảo con tự nghĩ đi, nhưng vú nghĩ nữ danh chỉ là để gọi cho dễ thôi mà”, Thắm Thực Kiều nói.

“Vậy thì gọi Đoàn Đoàn và Viên Viên đi, vú xem bọn chúng tròn tròn phúng phính, thật đáng yêu”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Thắm Thực Kiều gật đầu, “Ừ, vậy gọi là Đoàn Đoàn và Viên Viên đi, ngụ ý tốt”, hiện tại hai đứa đã bú no rồi, đang ngủ say sưa, nhìn cực kỳ đáng yêu, lúc mới sinh đỏ đỏ nhẵn nhẵn, giờ đã trắng trắng mịn mịn rồi, Y Huyền mỗi lần tới đều nói, bọn chúng biến đổi thật nhanh, đúng là trẻ con mỗi ngày mỗi lớn.

Đoàn Đoàn chỉ ra sớm hơn Viên Viên thời gian nửa nén nhang, hai đứa cực kỳ giống nhau, đến nỗi có lúc Hàn Nguyệt Nguyệt cũng nhận không ra, đứa nào là đứa nào, chứ đừng nói chi người khác, để dễ phân biệt Thắm Thực Kiều ới đứa bạn tã màu khác nhau, Đoàn Đoàn màu đỏ, còn Viên Viên màu vàng, chờ lớn hơn sẽ dễ phân biệt hơn.

Trương Tiểu Tinh tìm được hai bà vú, đều là người ở trấn dưới núi, trong cốc chưa bao giờ nhiều người như vậy, cực kỳ náo nhiệt, Y Thường Thanh ngại ồn, mỗi ngày đều núp ở sân sau, còn Y Huyền và Y Phẩm Đường thì lại ngày ngày chạy đến bên này.

Lúc hết ở cử, Hàn Nguyệt Nguyệt tắm từ đầu đến chân đến ba lần, mới cảm thấy trên người không còn mùi, Thắm Thực Kiều thông cảm, con bé này từ nhỏ đã có thói quen sạch sẽ, giờ hơn một tháng không được tắm, thật đúng là quá khổ rồi.

“Để ông ngoại nhìn bảo bảo nào”, Hàn Nguyệt Nguyệt ẵm một đứa, Thẩm Thục Kiều ẵm một đứa, hai người vừa bước vào phòng ăn, Y Phẩm Đường đã la lớn, trong cốc trước giờ yên tĩnh, đột nhiên có hai đứa bé, náo nhiệt hơn rất nhiều, Thẩm Thục Kiều đưa đứa bé cho Y Phẩm Đường.

“Đoàn Đoàn, ông ngoại ẵm con, con đừng tè lên người ông nha”, Y Phẩm Đường nhận lấy đứa bé, mọi người nghe thấy lời Thẩm Thục Kiều đều cười ha ha, “Điều này cho thấy tiểu thiếu gia rất thích ngài a, lão nô ôm lâu như vậy, cũng chưa bao giờ tè lên người lão nô mà”, bà vú của Đoàn Đoàn nói.

Mọi người đều gật đầu, “Hai đứa bé này nhìn là biết rất thông minh, nhất định còn có tiền đồ hơn cha nó nữa”, Y Phẩm Đường chơi đùa với Đoàn Đoàn nói, Hàn Nguyệt Nguyệt thầm nói, hơn Mạnh Dịch Vân, không phải chỉ có hoàng thượng sao?

“Nguyệt Nguyệt, cho ta ôm một lúc đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt ôm Viên Viên ngồi vào bên cạnh Y Huyền, Y Huyền vội nói.

“Cẩn thận chút”, Hàn Nguyệt nhện không được nhắc nhở, lần trước lúc nàng ở cử ngày thứ mười Y Huyền cũng ẵm đứa bé, đứa bé quá nhỏ, không cẩn thận xem chút rớt xuống đất, ai cũng sợ hết hồn, từ sau lần đó không ai dám để nàng ẵm nữa.

“Hôm nay là ngày đầy tháng của hai đứa nhỏ, mọi người ngồi xuống, cùng ăn mừng nào”, Y Phẩm Đường nói, mấy người đứng sau lưng Hàn Nguyệt Nguyệt sững sờ, một bà đỡ nói “Chủ tử khác biệt, bọn nô tỳ ăn ở phòng bếp là được rồi ạ”, đây đường đường là Vân vương phi và thể tử, bọn họ sao dám mạo phạm.

“Khó có được ngày vui như hôm nay, như vậy y đi, bày thêm một bàn nữa là được” Thẩm Thục Kiều đề nghị, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Bà đỡ và bà vú khổ cực rồi, cũng không phải người ngoài, làm như vậy đi”, thân phận những người khác không nói, chủ yếu là Hàn Nguyệt Nguyệt và hai đứa bé, nếu vương phi đã lên tiếng, mọi người liền gật đầu, “Vâng phu nhân”.

Hai bà vú Trương Tiểu Tinh tìm về không biết thân phận của Hàn Nguyệt Nguyệt, lúc ấy bọn họ đồng ý là vì thấy nhà này cho nhiều tiền, mặc dù không biết đây là nơi nào, nhưng thấy những người ở đây cũng không phải là hung thần ác sát gì, hơn nữa còn hứa nửa năm sao là bọn họ có thể về, nên cũng yên lòng, thấy hai bà đỡ kia kính trọng vị phu nhân này như vậy, hai người họ cũng không dám làm càn.

“Sư phụ, mấy ngày nữa ta muốn về kinh”, đã hơn nửa năm không có tin tức của Mạnh Dịch Vân, nàng rất lo lắng, nghe thấy lời Hàn Nguyệt Nguyệt, mấy người trên bàn đều dừng đưa nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt “Nhanh vậy sao? Bọn trẻ còn quá nhỏ, sợ là chịu không nổi”, Thẩm Thục Kiều vội nói, vừa mới đầy tháng, sao đẵm đi.

“Đã gần một năm rồi”, tháng chín năm ngoái nàng bắt đầu rời vương phủ, giờ cũng gần tới tháng chín lại rồi, dù gặp phải nhiều chuyện, nhưng nàng cũng cảm thấy thật may mắn là hai đứa bé đã được sinh ra an toàn ở Được Cốc, nếu như là ở sinh ở kinh thành, không biết lại rước lấy bao nhiêu chuyện phiền phức.

Y Phẩm Đường nói, “Muốn về cũng phải đợi thêm hai tháng nữa, cho hai đứa bé lớn hơn một chút, giờ mới tháng tám, đến cuối năm về là vừa”, vừa nghĩ đến chuyện phải xa hai đứa nhỏ, Y Phẩm Đường không muốn tý nào, cuộc sống vừa mới náo nhiệt được một tí, lại phải trở về buồn tẻ rồi.

82. Chương 80 : Vô Tình Gặp Lại Cố Nhân 1

“Vú à, không cần nhiều đồ như vậy đâu, con mang không hết được, hơn nữa, vương phủ cái gì mà chẳng có”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Thẩm Thục Kiều bận rộn thu xếp hành lý nói.

“Vương phủ tất nhiên là cái gì cũng có, nhưng đi đường xa, giờ sắp tới mùa đông rồi, trời lạnh, mang theo những thứ này không thừa đâu”, những thứ này đều là do tự bà khâu, những đồ kia làm sao so được.

“Con đã báo cho cô gia tới đón con chưa?”, Thẩm Thục Kiều đột nhiên nhớ ra hỏi, “Vâng, gần đây chàng rất bận, không tự đến được, sẽ phái người đến đón”, nàng không muốn nói cho Mạnh Dịch Vân, nhưng lại sợ bà vú lo, đành nói dối.

“Cô gia là vương gia, công vụ bề bộn, con cũng đừng giận nó”, Thẩm Thục Kiều thấy Hàn Nguyệt Nguyệt có vẻ buồn, bèn an ủi, dặn dò vợ chồng phải biết bao dung lẫn nhau, tính Hàn Nguyệt Nguyệt nóng nảy, Thẩm Thục Kiều vẫn có chút không yên lòng.

“Oa ~ oa ~”, tiếng khóc của trẻ con cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, Thẩm Thục Kiều lập tức buông y phục trong tay ra, chạy tới bên giường, ôm lấy Viên Viên mà dỗ, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn y phục trong tay ngẩn người.

Đứa bé mới được ba tháng tuổi, không thể bỏ ba, mà ở đây cách kinh thành rất xa, Hàn Nguyệt Nguyệt vốn muốn nói Thẩm Thục Kiều cùng về, nhưng người quen sống ở nơi thanh tịnh thế này đến kinh thành nhộn nhịp chắc không chịu nổi, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không muốn miễn cưỡng bà.

Giữa tháng mười, Hàn Nguyệt Nguyệt lên đường, còn có Trương Tiểu Tinh, hai bà đỡ, hai bà vú, Y Phẩm Đường sợ Hàn Nguyệt Nguyệt vất vả, lại phái Y Huyền đi theo.

“Tiểu thư, thế này được không, có cần báo trước cho vương gia một tiếng không?”, lời như trên đường có chuyện gì xảy ra, nàng biết ăn nói thế nào với vương gia a.

“Không cần, người đi hỏi hai bà vú, có muốn đi cùng chúng ta không, nếu không muốn, chúng ta sẽ tìm người khác”, hai đứa bé đang ngủ say, Hàn Nguyệt Nguyệt nhẹ nhàng vỗ về.

“Vâng, tiểu thư”, Trương Tiểu Tinh ra ngoài, tiểu thư là chủ nhân của nàng, tiểu thư không muốn báo cho vương gia biết, nàng cũng không dám tự chủ trương.

Nghỉ ngơi trong trấn nhỏ một đêm, sớm mai đoàn người xuất phát tiến về kinh.

Thuê hai chiếc xe ngựa, Hàn Nguyệt Nguyệt và hai bà đỡ ngồi một chiếc, hai bà vú, Đoàn Đoàn, Viên Viên, và Trương Tiểu Tinh ngồi một chiếc, Y Huyền tiếp tục cưỡi Tiểu Bạch của nàng. Hàn Nguyệt Nguyệt cẩn thận chịu đựng một ngày, sau khi tới thành liền cho phu xe đi, tiếp tục ngồi xe ngựa nữa, dù cho hai đứa nhỏ không có việc gì, thì nàng cũng chỉ còn nửa cái mạng.

“Tiểu Tinh, đi mượn một chiếc thuyền lớn, chúng ta đi đường thủy hồi kinh”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, đi đường thủy có vẻ dễ chịu hơn.

“Vâng, tiểu thư”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghỉ ngơi một lát, cảm thấy hơi khỏe rồi, mới đi tìm hai đứa con, nàng thật không hoàn thành trách nhiệm của một người mẹ, Hàn Nguyệt Nguyệt rất tự trách, không biết hai đứa thế nào rồi.

“Phu nhân”, nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt, hai bà vú lập tức đứng lên hành lễ, “Hai đứa nhỏ thế nào rồi?”, đến bên giường, Hàn Nguyệt Nguyệt vuốt ve mặt hai con.

“Bẩm phu nhân, chắc là do đi đường mệt nhọc, hai tiểu thiếu gia ngủ say rồi”, đây là hai bà vú mới, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt còn trẻ như vậy, mang theo hai đứa con trai về kinh, mấy người đi theo lại rất có quy củ, nghĩ thầm đây nhất định là thiếu phu nhân một gia đình quyền quý nào đó rồi, thế nên không dám vô lễ.

Trương Tiểu Tinh mượn thuyền xong, lại cùng hai bà đỡ lo chuẩn bị thêm một ít vật dụng, nghỉ lại trong thành thêm một ngày nữa, ngày thứ ba mới lên thuyền.

Trên thuyền có bốn gian phòng, Hàn Nguyệt Nguyệt rất muốn ở với hai con, nhưng vì hai con, không cách nào khác là cho hai bà vú ở một gian, Hàn Nguyệt Nguyệt ở sát vách, hai bà đỡ ở đối diện, như vậy có thể thay phiên chăm sóc hai bé.

Y Huyền thích thanh tĩnh, tất nhiên là ở một mình một gian, vì vậy Hàn Nguyệt Nguyệt ở cùng Trương Tiểu Tinh.

Lúc còn ở vương phủ, mặc dù nha hoàn rất nhiều, có người hầu hạ mặc y phục, dùng cơm, nhưng trước đó, bên người nàng cũng chỉ có một mình Như Ngọc mà thôi, nhiều người phiền phức, cho nên Hàn Nguyệt Nguyệt cũng chỉ giữ lại Trương Tiểu Tinh.

Ngồi thuyền thoải mái hơn rất nhiều, buổi tối cũng không cần đi tìm khách điểm, Y Huyền thấy chán, mấy lần muốn bỏ trốn, nhưng ngại mệnh lệnh của sư phụ, không cách nào khác hơn là mỗi ngày đều ngồi ở mũi

thuyền nhìn trời, Tiểu Bạch thì nằm bên cạnh.

“Phu nhân, sắp tới trấn rồi, có muốn dừng lại lên bờ không ạ?”, một bà đỡ nói, trấn này nổi danh là giàu có, nhộn nhịp.

Hàn Nguyệt Nguyệt đang thấy chán, ở trên thuyền mấy ngày rồi, giờ lên bờ dạo một lát cũng tốt, “Được, chuẩn bị đi, chúng ta lên bờ dạo một lát”.

Gọi nhà thuyền dừng lại, Hàn Nguyệt Nguyệt vốn thấy trên trấn đông đúc, mang theo hai con sợ là không ổn, nhưng để hai con ở lại thuyền nàng lại không yên lòng, mặc dù trên đường đi bọn họ cũng đã cố che dấu tung tích, nhưng cũng không chắc là không bị phát hiện, chuyện lần trước nàng vẫn còn nhớ rõ, lần này không có Mạnh Dịch Vân bên cạnh, càng phải cẩn thận hơn nữa.

Đột nhiên xuất hiện một thiếu phụ xinh đẹp, cộng thêm Y Huyền vốn là mỹ nhân khuynh thành mà bên cạnh nàng lại có một con hổ trắng không khỏi làm mọi người chú ý.

“Ông chủ, ột bình trà”, mấy người đi vào một quán trà, Hàn Nguyệt Nguyệt ôm lấy Viên Viên, Viên Viên mở to mắt nhìn khắp nơi, có thể là do nhiều người quá, nên thấy lạ.

“Trấn này thật náo nhiệt!”, Hàn Nguyệt Nguyệt ôm con vào lòng, nhìn xuống đường phố dưới cửa sổ, “Đúng vậy a, trấn này nổi tiếng là nhộn nhịp, nếu phu nhân thích, chúng ta đến đầu kia xem một chút, bên này là nơi dân chúng bình thường mua bán, bên kia phần hoa hơn nhiều”, một bà đỡ nói, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi “Bà đã từng đến đây sao?”, người Mạnh Dịch Vân phải tới hẳn là người kinh thành, sao lại biết rõ một trấn nhỏ thế này.

Bà đỡ cười cười trả lời, “Không giấu gì phu nhân, đây là quê của lão thân, sau lấy chồng ở kinh thành, không có cơ hội trở về nữa, đã mấy chục năm, không ngờ giờ lại có cơ hội trở về một lần, nơi này cũng vẫn như xưa không có gì thay đổi”.

Khó trách lại muốn dừng thuyền ở đây, thì ra là quê nhà, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Thì ra là vậy, người nhà còn ai không? Có muốn về thăm nhà một lát không?”, mấy chục năm không trở lại, chắc phải nhớ nhà lắm, cũng không gấp, coi như làm việc thiện.

“Ý tốt của phu nhân lão thân xin nhận, nhưng có thể về lại cố hương thế này lão thân cũng đã thỏa mãn rồi”, nghe bà đỡ nói vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không hỏi thêm, nghỉ ngơi một chút, mấy người lại qua bên kia cầu, quả nhiên thấy rất nhiều cửa hiệu, mặc dù không đông đúc như bên này cầu, nhưng nhìn những cửa hiệu này là biết dành cho người có tiền.

Đi dạo phố là sở thích của nữ nhân, Hàn Nguyệt Nguyệt giao con trai cho bà vú, hăng hái lôi kéo Y Huyền chạy vùa, mấy người phía sau đành vội chạy theo.

“Phu nhân muốn mua gì ạ?”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt vào, ông chủ liền đứng dậy chào, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo Y Huyền đến quầy, có rất nhiều đồ trang sức.

“Cô nương, đây là thượng phẩm của cửa hàng chúng tôi, cô nhìn xem?”, ông chủ này tinh mắt, thấy Y Huyền không lựa gì, biết nàng không thích những thứ bình thường trên quầy, lập tức lấy ra những món khác trong hộc tủ, đặt trước mặt Y Huyền.

Y Huyền mặc dù tính hơi lãnh đạm, nhưng đối với những vật trang sức của nữ nhi vẫn rất thích thú, bắt đầu chọn, người làm thấy có mấy phụ nhân theo sau, hơn nữa còn ôm theo hai đứa bé, cũng biết đây là người có tiền, lập tức nịnh nọt kéo ghế mời mấy người ngồi, lại bưng trà thượng hạng lên tiếp đãi.

“Ông chủ, còn cái nào khác không...?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn qua những thứ kia, không thích, hỏi ông chủ. “ Có, có, phu nhân chờ một lát, tôi đem ra liền”, thật ra thì những thứ này cũng là hàng tốt rồi, chỉ là những thứ Hàn Nguyệt Nguyệt dùng xưa giờ đều là từ trong cung, tất nhiên thấy những thứ này chẳng là gì.

“Phu nhân mời xem”, ông chủ bưng ra một cái mâm, bên trong đều là vật trang sức..... Ngọc, vàng, bạc đều đủ cả.

“Ông chủ, cái này bán thế nào?”, nàng đưa ra hai thứ hỏi ông chủ, ông chủ nhìn nhìn rồi nói, “Phu nhân, thứ ta nói thẳng, hai chiếc nhẫn này mặc dù chất lượng tốt, nhưng đeo tay thì hơi nhỏ, đeo trên cổ thì lại

hơi lớn, nếu như phu nhân muốn vật trang sức, miếng ngọc bội này vẫn tốt hơn”, lão bản chỉ vào một miếng ngọc nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn, nàng không rành về ngọc, chỉ nghe nói ngọc tốt thì màu rất trong suốt, nhìn màu miếng ngọc này, hẳn là ngọc tốt, “Tốt thì tốt, đáng tiếc hơi nhỏ một chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói.

“Nam tử mang thì nhỏ, nhưng nữ tử mang thì rất hợp”, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy không tệ, “Vậy miếng ngọc này bán thế nào?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, thật ra thì nàng rất thích miếng ngọc này, nhưng sợ ông chủ biết sẽ tăng giá nên mới giả bộ nói vậy mà thôi, “Không mắc đâu, 50 lượng thôi”, ông chủ thấy Hàn Nguyệt Nguyệt mặc dù không phải rất sang trọng, nhưng cũng không phải người bình thường, thêm nữa có nhiều người hầu như vậy, nên nói giá ột chút.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhăn mi, “Miếng ngọc nhỏ vậy mà 50 lượng? ông thật biết buôn bán a”, giá cắt cổ.

“Phu nhân nhìn xem, ngọc này tuy nhỏ, nhưng chất lượng tốt, nếu như phu nhân thật muốn mua, vậy lão phu lấy giá 45 thế nào?” mặc kệ cổ đại hay hiện đại, buôn bán đúng là chỉ có một kiểu, lúc đầu nâng giá cao, sau đó lại giảm giá.

“20 lượng thì ta lấy, hai chiếc nhẫn này, 12, cộng thêm hai cái trâm này nữa, tổng cộng 50 lượng, thế nào?”, ông chủ nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Phu nhân, có thể thêm chút không?”, giảm giá hơn phân nửa luôn a.

Hàn Nguyệt Nguyệt không bị đả động, tới bên cạnh Y Huyền lựa thêm năm cái thoa, “Tổng cộng 100 lượng”, dù gì nàng cũng là người làm ăn, chút thủ đoạn này có là gì chứ.

83. Chương 81 : Vô Tình Gặp Lại Cố Nhân 2

Ông chủ thấy Hàn Nguyệt Nguyệt thả một đồng đồ trước mặt mình, suy nghĩ một chút, mặc dù giá không cao, nhưng mua số lượng nhiều, cũng coi như lời nhiều, lập tức cười với Hàn Nguyệt Nguyệt, “Phu nhân thật là có mắt nhìn hàng, lão phu gói lại cho người.”

Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Muội mua nhiều như vậy làm gì? Tướng công muội không phải là vương gia sao? Thiếu gì những thứ này?” Y Huyền nói.

“Chàng là chàng, muội là muội mà”, nàng thích những thứ mới lạ.

“Phu nhân, người xem thử cái này?” ông chủ thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ra tay hào phóng, nên đem đến một đôi khóa bạc, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn thử, cũng không tệ, có thể cho Đoàn Đoàn và Viên Viên mang chơi, “Ba mươi lượng, gói lại luôn đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt mặc dù mua giá không cao lắm, nhưng cũng không quá kỳ kèo, để cho ông chủ có lời, nên ông chủ không kèo nài gì, vui vẻ cầm đi gói lại, Hàn Nguyệt Nguyệt chọn đồ xong, Trương Tiểu Tinh tới trả tiền.

“Đây là cái gì?”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới một gian hàng hỏi, ông chủ thấy có khách, lập tức don đả nói, “Phu nhân có muốn nếm thử một chút không? Tiệm Lý gia chúng tôi tuy cũ, nhưng mùi vị này những chỗ khác không có đâu”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn, thấy màu sắc khá hấp dẫn, bánh bao có chút vàng, làm người ta rất muốn ăn.

“Ông chủ, ười cái”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, ông chủ thấy Hàn Nguyệt Nguyệt mua nhiều, lập tức buông đồ trong tay xuống, nhanh nhẹn gói bánh lại cho nàng, “Phu nhân, người mua nhiều ,cho thêm người một cái, thấy ngon, lần sau lại tới nhé”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói cảm ơn, nhóm người lại tiếp tục đi về phía trước.

“Sư tỷ, sao vậy?” Hàn Nguyệt Nguyệt mua đồ xong, nhìn lại không thấy Y Huyền đâu, lập tức đi tìm, trước mặt có một nhóm người tụ tập, hình như xảy ra chuyện gì, Hàn Nguyệt Nguyệt liền đi tới, thấy Y Huyền đứng ở giữa, xung quanh là mấy nam tử xa lạ.

“Ồ, lại thêm một mỹ nhân nữa, bản thiếu gia hôm nay thật có diễm phúc a”, nam tử cầm đầu thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tới, cười ha hả nói, mặc dù đây là một thiếu phụ, diện mạo cũng không xuất sắc bằng cô nương kia, nhưng đáng dấp linh động, hẳn không ngừng quan sát nàng từ trên xuống dưới.

“Nguyệt Nguyệt, chúng ta đi”, Y Huyền thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đến, kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt chuẩn bị đi, nàng cũng không có thời gian để lãng phí với bọn người này.

“Tiểu cô nương, muốn đi à? Có muốn bản thiếu gia dùng kiệu đưa nàng đi không, đừng khách khí, bản thiếu gia luôn rất rộng rãi với mỹ nữ”, thấy hai nàng muốn đi, mấy tên này lập tức chặn đường.

Hàn Nguyệt Nguyệt bực mình, loại du côn này chắc chắn là bọn thiếu gia nhà quyền thế, nếu không cũng không dám can rỡ như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười với tên cầm đầu, “Ta mới tới nơi này, còn chưa hiểu rõ, không biết là công tử nhà nào?”

Tên thiếu gia du côn này thấy dáng vẻ mỉm cười của Hàn Nguyệt Nguyệt, lập tức nhộn nhạo, “Thì ra tiểu nương tử là từ nơi khác tới, khó trách trông lạ mặt, không biết cũng không sao, bản công tử là đại thiếu gia nhà viên ngoại, nàng cứ gọi ta Tăng công tử là được, bản công tử rất quen thuộc vùng này, có muốn bản công tử dẫn nàng và vị cô nương này đi tham quan một phen không?”

Thì ra là nhà giàu mới nổi, Hàn Nguyệt Nguyệt đảo mắt một cái, nhìn Y Huyền, than thở, “Ý tốt của Tăng công tử, ta xin nhận, chỉ là sư tỷ ta tính tình rất bướng bỉnh, không thích người lạ, sợ là cô phụ ý tốt của Tăng công tử rồi”.

“Không sao, trước lạ sao quen ấy mà, nàng nói phải không tiểu mỹ nhân?”, họ Tăng nghĩ Hàn Nguyệt Nguyệt là một thiếu phụ không có thế lực gì, mà người mấy dặm quanh đây không ai không biết đại danh của hắn, nên không sợ hãi gì mà chọc ghẹo, người qua đường rồi rít lắc đầu: không biết cô nương nhà ai xui xẻo như vậy, đụng phải tên ác bá này.

“Cút xa một chút”, Y Huyền không nhịn được nói, Tăng thiếu gia sưng sốt một chút, sau phản ứng lại, cũng không tức giận, ngược lại vui mừng nói “Có cá tính, bản công tử thích”, nói xong liền sáp tới, định đưa tay ôm hông nàng, Hàn Nguyệt Nguyệt cười lạnh một tiếng: tên này đúng là không muốn sống nữa rồi.

Tên ác bá chưa kịp đụng vào vạt áo của Y Huyền, đã ngã chổng vó trên mặt đất, bất tỉnh, mấy tên đồng bọn thấy thế vội chạy lại, kêu lên, “Thiếu gia, người làm sao vậy? Tỉnh a, thiếu gia, thiếu gia?”, thế nhưng hắn không có phản ứng gì, Y Huyền không thèm nhìn lấy một cái, kéo Hàn Nguyệt Nguyệt đi.

“Đứng lại, người đã làm gì thiếu gia nhà chúng ta? Nói mau, nếu không đừng mơ rời đi”, Y Huyền dừng bước, “Không chết được, một lúc sẽ tỉnh”, chỉ là sau khi tỉnh lại thì có trở lại bình thường không nàng cũng không bảo đảm a.

Y Huyền lôi Hàn Nguyệt Nguyệt đi thật xa, mới dừng lại, “Đoàn Đoàn và Viên Viên đâu?”, sao lại không thấy, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn quanh, “Chắc là trở lại thuyền rồi, tỷ muốn đi dạo nữa không?”, vừa rồi lộn xộn như vậy, chắc là Tiểu Tinh dẫn mọi người về thuyền rồi.

“Đi dạo gì nữa, về thôi” gặp phải tên kia làm hỏng cả tâm trạng.

Hàn Nguyệt Nguyệt ừ một tiếng, hai người trở về thuyền.

“Nguyệt Nguyệt”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe như có người gọi mình, liền kéo Y Huyền dừng lại, quay đầu nhìn, thấy một nam tử bận y phục màu xanh đứng cách mình không xa, “Đông Phương Trí?”, không ngờ lại gặp hắn ở chỗ này, Hàn Nguyệt Nguyệt có chút vui mừng, sau đại hội võ lâm lần trước, cũng đã hai năm không gặp rồi.

“Thật sự là nàng, ta còn tưởng nhìn lầm chứ”, Đông Phương Trí tới trước mặt Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói, vừa rồi hắn ngồi trên lầu thấy một dáng người rất giống Hàn Nguyệt Nguyệt, nghĩ mặc kệ có phải hay không, cũng đi xem thử, không ngờ thật là nàng, hai năm không gặp, nay nàng đã là thê tử người khác, bộ dáng thay đổi rất nhiều.

Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, hỏi “Sao huynh lại ở đây? Một mình sao?”

“Còn có mấy vị bằng hữu nữa, ra ngoài làm việc vừa đúng lúc đi ngang qua đây, không ngờ gặp được, tìm một chỗ ngồi nói chuyện một chút đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Được”, nghĩ lại, nhìn Y Huyền một cái, giới thiệu với Đông Phương Trí, “Đây là sư tỷ ta, Y Huyền, sư tỷ, đây là bằng hữu muội, Đông Phương Trí”, nghe thấy lời Hàn Nguyệt Nguyệt, Đông Phương Trí mới nhìn sang, thấy một cô gái cực đẹp đang đứng bên cạnh.

“Chào cô nương, tại hạ Đông Phương Trí”, Y Huyền “Ừ” một tiếng biểu thị mình biết rồi, Đông Phương Trí hơi sưng sốt, không ngờ cô nương này lại có phản ứng như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy thế, vội nói “Tính

tình sư tỷ ta hơi lạnh đậm, huynh đừng để ý.”

Đông Phương Trí cười cười, “Không sao, chúng ta tới quán trà bên kia đi, bằng hữu của ta vẫn còn trong đó”, mới vừa rồi hần vội vàng chạy theo, bọn họ vẫn còn đợi trong đó.

Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, kéo vạt áo Y Huyền, ý bảo cùng đi, dù gì Đông Phương Trí cũng coi như một mỹ nam, sư tỷ sao lại không nể mặt chút nào.

“Đây là đường muối ta, Đông Phương Tĩnh, Thiếu chủ Tàng Kiếm Sơn Trang, Diệp Kỳ Phong”, Đông Phương Trí chỉ vào một nam một nữ đang ngồi nói.

“Cô nương là trang chủ Mai Hoa Trang phải không?” Diệp Kỳ Phong nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Thiếu trang chủ trí nhớ thật tốt”, nàng không quen Diệp Kỳ Phong, chỉ là ở đại hội võ lâm hai năm trước có thấy qua mà thôi, khi đó nàng còn mang khăn che mặt, không ngờ hần có thể nhận ra, xem ra đã thu thập không ít tư liệu về nàng.

“Không ngờ Diệp huynh biết, đây là, Hàn Nguyệt Nguyệt, Y Huyền cô nương”, Đông Phương Trí giới thiệu, Diệp Kỳ Phong quan sát hai nữ tử trước mặt, một người khuynh quốc khuynh thành, một người như thủy phù dung, thật khiến người ta sinh lòng tò mò.

“Cô chính là Vân vương phi?” Đông Phương Tĩnh bỗng nhiên hỏi, Đông Phương Trí không vui nói, “Tĩnh nhi, không được vô lễ”, nghe Đông Phương Trí nói, Đông Phương Tĩnh le lưỡi, cười xin lỗi, “Thất lễ, mời ngồi, mời ngồi”, nàng chỉ là kinh ngạc thôi mà, hai năm trước trên giang hồ đồn đãi trang chủ Mai Hoa Trang Hàn Nguyệt Nguyệt và Vân vương mặt lạnh quan hệ thân mật, không ngờ nàng ấy là vị tiểu thư lưu lạc của tướng phủ, hôm nay lại là vương phi nương nương cao cao tại thượng, nghe đồn đã lâu nay được gặp người thật, nên có chút kích động.

Hàn Nguyệt Nguyệt và Y Huyền ngồi xuống, đối với cái nhìn chăm chăm lộ liễu của Diệp Kỳ Phong Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ coi như không thấy, “Tĩnh nhi cô nương cứ gọi ta Nguyệt Nguyệt là được rồi, ta với Đông Phương công tử là bằng hữu, lẽ dĩ nhiên chúng ta cũng là bằng hữu”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói với Đông Phương Tĩnh.

Đông Phương Tĩnh nghe vậy, cười toe toét, “Thật sao, vậy ta gọi cô nương là Nguyệt Nguyệt, từ đây về sau chúng ta là bằng hữu nhé”, có thể làm bằng hữu với Vân vương phi, là chuyện đáng khoe khoang cỡ nào a.

“Tất nhiên”, thật là một cô nương đơn thuần, Hàn Nguyệt Nguyệt cười với Đông Phương Tĩnh, “Hàn cô nương và Y cô nương thuộc môn phái nào vậy?”, Diệp Kỳ Phong hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt nói “Sư phụ thích yên tĩnh, đã sớm ẩn cư lánh đời, nói ra chỉ sợ Diệp Thiếu chủ cũng không biết”, Diệp Kỳ Phong này sợ không phải là nhân vật đơn giản.

“Thì ra là như vậy, khó trách nhìn hai vị không giống người môn phái nào, ra là đệ tử của thế ngoại cao nhân”, mặc dù trên giang hồ biết Hàn Nguyệt Nguyệt là tiểu thư lưu lạc của tướng phủ nhưng trong những năm lưu lạc này nàng bái sư người nào, ở đâu, đến nay vẫn là bí mật, hơn nữa cô nương đi cùng kia càng làm hần hiếu kỳ hơn.

Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ cười, “Không biết mấy vị muốn đi đâu?”, Hàn Nguyệt Nguyệt chuyển đề tài.

“Từ Châu, Nguyệt Nguyệt về kinh phải không?” Đông Phương Trí nói, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Đúng vậy, đi xe ngựa xóc nảy quá, nên chọn đường thủy, không ngờ lại có duyên gặp ở đây”.

Nghe đồn Vân vương và vương phi một năm trước bị đuổi giết gặp nạn mất tích, vốn cho là hai người đã chết, không ngờ, vài tháng sau Vân vương bỗng nhiên khỏe mạnh xuất hiện ở kinh thành, đáng tiếc vẫn không có tin tức của vương phi, hần đã hỏi thăm khắp nơi, nhưng vẫn không có manh mối.

Hàn huyền một lát, Y Huyền rất kiệm lời, người ta hỏi một câu nàng đáp một câu, nếu không ai hỏi thì im lặng ngồi một bên, ngược lại Hàn Nguyệt Nguyệt trò chuyện với Đông Phương Tĩnh và Đông Phương Trí rất vui vẻ.

“Nguyệt Nguyệt, nhi tử muối chắc đói bụng rồi đó”, Y Huyền đột nhiên nói, ba người nghe vậy đều nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt hơi sửng sốt, nói “Thôi, nói chuyện vui quá ta quên mất, các vị, Nguyệt Nguyệt xin cáo từ, nếu có dịp đến kinh thành, ta nhất định nhiệt tình tiếp đón”.

Nhìn hai người đi xa, Đông Phương Tinh đưa tay chọc chọc tay Đông Phương Trí, “Đừng nhìn nữa, nàng ấy đi xa rồi, chính là cô nương đó sao?” hai năm qua, trong nhà an bài cho đường ca nhiều mối, nhưng hẳn một mực không để ý, nàng sớm đoán ra trong lòng hẳn đã có người thích, nhưng không ngờ người ta không chỉ đã có trượng phu mà ngay cả nhi tử cũng có luôn rồi.

84. Chương 82 : Hồi Kinh

“Tiểu thư, trên bến, hình như là Vương quán gia và Sắc Âm cô nương”, Trương Tiểu Tinh nói với Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt vén rèm cửa lên nhìn, quả thật là họ, hơn một tháng này nàng cố gắng ẩn giấu tung tích, không ngờ là Mạnh Dịch Vân vẫn biết được.

Buông rèm xuống, nàng ôm Đoàn Đoàn lên, “Bảo nhà thuyền cập bờ đi”, nếu đã tới đón thì cùng về thôi, Hàn Nguyệt Nguyệt chơi đùa với nhi tử, trong lòng vô cùng thỏa mãn, mỗi ngày nàng đều ôm chúng cùng chơi đùa, chỉ khi chúng đói bụng mới gọi bà vú tới cho bú.

“Tham kiến vương phi nương nương”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới mũi thuyền, Vương quán gia và Sắc Âm cùng quỳ xuống hành lễ, Trương Tiểu Tinh đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt lên bờ, “Đứng lên đi, làm phiền Vương quán gia rồi”, Vương quán gia khom người, “Vương phi khách khí”, Sắc Âm chạy tới bên Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói, “Vương phi rốt cuộc người cũng trở về rồi, tiểu vương gia đâu ạ?”, thấy trên tay Hàn Nguyệt Nguyệt không có đứa bé nào, Sắc Âm vội hỏi, biết vương phi sắp về, nàng và Vương quán gia đợi ở đây mấy ngày rồi.

“Vẫn còn ở trên thuyền, Tiểu Tinh, kêu bà vú ẵm chúng lên bờ đi”, Trương Tiểu Tinh gật đầu, Sắc Âm đứng bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt nôn nóng nhìn xuống thuyền.

“Bọn Trúc Thanh vẫn ổn chứ?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, Sắc Âm trả lời, “Bẩm vương phi, ba người họ rất tốt, đều đang đợi ở trong phủ”, mấy ngày nay các nàng đã quét dọn từ trong ra ngoài viện rất nhiều lần.

Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, trong lòng có chút mất mát, đã lâu vậy mà chưa có tin tức của Như Ngọc, không biết lành dữ thế nào.

Về đến vương phủ, Hàn Nguyệt Nguyệt đi thẳng về Trúc Viện, vừa rồi nàng hỏi Sắc Âm, biết Trúc Viện đã chuẩn bị ổn thỏa.

Trúc Thanh, Ngân Nguyệt, và Kim Thu đã sớm chuẩn bị xong tất cả, việc đầu tiên Hàn Nguyệt Nguyệt làm khi về tới nơi là tắm nước nóng, mặc dù trời không nóng, nhưng trên thuyền dù sao điều kiện cũng có hạn, đã nhiều ngày không được tắm rửa thoải mái rồi.

“Tô ma ma, dẫn các bà đỡ và bà vú đi nghỉ ngơi đi, cực khổ mấy ngày nay rồi, Tiểu Tinh người cũng nghỉ ngơi đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Tô ma ma dẫn mấy người ra ngoài, Trúc Thanh đến bên cạnh giúp Hàn Nguyệt Nguyệt cởi áo ra, “Vương phi, người trở lại rồi, chúng nô tỳ cứ mong người mãi”, Trúc Thanh cười hì hì nói, “Các người đều ổn cả chứ?”. Không ai dám gây phiền toái cho các nàng, huống chi còn có Sắc Âm ở đây.

Trúc Thanh gật đầu, “Ổn cả ạ, chỉ là lúc vương phi không có ở đây, không có ai trò chuyện chúng nô tỳ buồn muốn chết a”, Trúc Thanh oán trách nói.

“Vương phi, làm sao biết đâu là đại thế tử đâu là tiểu thế tử ạ?”, Kim Thu nhìn nhìn hai đứa bé trên giường, nhìn mãi vẫn không phân biệt được, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Tã đỏ là Đoàn Đoàn, tã màu vàng là Viên Viên”.

“Giống nhau như đúc ấy”, Kim Thu hứng thú nói, Hàn Nguyệt Nguyệt không nói gì, đi vào gian trong tắm rửa.

“Sắc Âm, nói với Vương quán gia, trước khi vương gia về, mặc kệ ai tới cũng không tiếp”, hiện tại trong triều thế cục rối ren, Mạnh Dịch Vân lại không có ở đây, tốt nhất là tránh được thì tránh.

“Dạ, vương phi”, Hàn Nguyệt Nguyệt ngâm mình trong nước, trong đầu đều là nội dung của mấy phong thơ, khó trách Mạnh Dịch Vân lại bận như vậy, thì ra là gặp phải vấn đề khó khăn, nàng nhắm mắt tựa lưng

vào thùng gỗ, chuyện này cứ để cho chàng giải quyết thì hơn.

Y Huyền đưa Hàn Nguyệt Nguyệt đến kinh thành xong liền nhanh chóng chạy trốn, Hàn Nguyệt Nguyệt nói mỗi cả hôm cũng không giữ người được, ai ~ sư tỷ cũng thiệt là, có cơ hội tới kinh thành mà không chịu đi tham quan một chuyến.

Bôn ba nhiều ngày, Hàn Nguyệt Nguyệt ngủ một giấc tỉnh lại cảm thấy toàn thân thư thái hẳn, nhìn ra bên ngoài, trời cũng đã tối, đứng dậy khoác một cái áo choàng đi ra ngoài.

Trúc Viên này là tự tay nàng thiết kế, nội viện hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng trước cửa nhìn vườn trúc trước mặt, gió nhẹ thổi qua mang theo mùi thơm của trúc, nàng theo lối mòn đi vào bên trong vườn, vườn không lớn lắm, đi một xíu là hết rồi, bỗng nàng thấy một gốc mai, trong lòng kích động vạn phần, cây mai này không có trong dự kiến của nàng, nhất định là Mạnh Dịch Vân len lén trồng thêm vào.

Mặc dù hiện giờ chỉ toàn là lá, không có hoa, nhưng nàng vẫn rất vui, hi vọng vào trận tuyết đầu tiên của năm nay, sẽ có hoa, Hàn Nguyệt Nguyệt bỗng nhớ lại lúc còn ở Mai Hoa Trang, cùng với mấy nha đầu kia thưởng mai, thưởng tuyết, thật là khiến người ta hoài niệm.

“Người là ai? Sao lại ở đây?”, âm thanh từ sau lưng truyền đến cắt đứt dòng suy nghĩ của Hàn Nguyệt Nguyệt, từ từ xoay người, thấy một cô nương còn trẻ, Hàn Nguyệt Nguyệt khó hiểu, vương phủ có người mới sao, sao nàng không biết?

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không trả lời, nàng kia bước lại, “Hỏi người đó, tại sao ở đây?”, âm điệu cao hơn lúc đầu, Hàn Nguyệt Nguyệt nhú mày, trên dưới vương phủ không ai không biết nàng, cô nương này rốt cuộc là người phương nào, tại sao vào được Trúc Viên, trên người Hàn Nguyệt Nguyệt bây giờ chỉ có một trường bào màu trắng, mái tóc hơi rối, làm gì có bộ dáng của một vương phi cao quý, khó trách An quận chúa nhận không ra.

“Sao cô nương vào được đây? Không phải vương phi đã hạ lệnh không cho bất cứ kẻ nào vào đây sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, nàng đã hạ lệnh không cho bất kỳ kẻ nào bước vào Trúc Viên rồi, vì sao không có ai ngăn lại, nhìn quần áo sang quý của cô nương này, Hàn Nguyệt Nguyệt đoán thân phận chắc cũng không đơn giản.

“Ai dám cản ta chứ, người vẫn chưa trả lời ta, người là ai? Vì sao ở đây?”, nữ tử này quá bình tĩnh, làm nàng không đoán được, không phải có lời đồn Vân vương phi là một đồ phụ (người vợ hay ghen) sao? Sao có thể lưu lại một cô nương xinh tươi như thế này trong phủ được, An quận chúa nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, không ngừng phỏng đoán.

“Ô An?”, trời tối, chờ nàng kia đến gần, Hàn Nguyệt Nguyệt mới thấy rõ được diện mạo của nàng ta, đây chẳng phải là Tô An mà nàng đã gặp ở Ngọc Thành hai năm trước sao? Sao nàng ta lại ở đây? Còn Tô Tổng đâu?

“Sao người biết ta là Tô An?”, nghe Hàn Nguyệt Nguyệt kêu tên mình, An quận chúa ngạc nhiên, cái tên này rất ít người biết, từ sau khi nàng làm quận chúa, mọi người đều chỉ gọi nàng là An quận chúa.

“Ô Tô vẫn khỏe chứ?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, từ biệt ngày đó, đến nay mới gặp lại, Tô Tổng là người tốt, không biết giờ sao rồi.

“Người là, Hàn công tử?”, An quận chúa thử hỏi, nhìn kỹ lại, thật đúng là rất giống vị Hàn công tử hai năm trước, nhưng đây là một cô nương mà? An quận chúa không hiểu.

Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Ngày đó len ra ngoài, không thể lộ thân phận, nên không nói cho các người biết, không ngờ chúng ta còn có duyên gặp lại”, nghe Hàn Nguyệt Nguyệt thừa nhận, trong lòng An quận chúa cực kỳ phức tạp, Hàn công tử lại là nữ nhân? Vì muốn báo đáp ân cứu mạng, nàng đã dò tìm thật lâu cũng không có tin tức của vị Hàn công tử kia, thì ra là nữ nhân, hèn chi.

Hai người đứng dưới gốc mai nói chuyện thật lâu, cũng rất vui vẻ, nghe được tin Tô Tổng chết rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy tiếc hận, hai người trò chuyện quên cả thời gian, cho đến khi Trúc Thanh tìm đến, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt và An quận chúa ở chung một chỗ, hoảng sợ, chạy nhanh tới.

“Tham kiến vương phi nương nương, An quận chúa”, An quận chúa nghe nha hoàn gọi Hàn Nguyệt Nguyệt là vương phi, lập tức quay đầu nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Người là chính là Vân vương phi?”, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Vừa rồi mải trò chuyện quên nói mất, cô nương đừng để ý, không ngờ bây giờ cô nương đã là quận chúa rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói.

“Có chuyện gì?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Trúc Thanh, Trúc Thanh đứng dậy, không dám ngẩng đầu, “Hai vị tiểu vương gia đã tỉnh, đang khóc, bà đỡ và bà vú đỡ cũng không được, cho nên nô tỳ tới tìm vương phi ạ”, hai tiểu tử này mà khóc, ai cũng không đỡ được, chỉ có nàng là đỡ được, nàng biết hai tiểu tử tông khó đối phó, quay đầu lại nói với An quận chúa, “Vây ta đi trước, khi khác có thời gian chúng ta tán gẫu tiếp”.

Hàn Nguyệt Nguyệt đã đi xa, An quận chúa vẫn đứng sững sờ, nàng rất loạn, rất loạn, ân nhân cứu mạng ngày trước lại là nữ tử, hơn nữa còn là Vân vương phi, người mà Vân vương ngày ngày nhớ nhung chính là nàng ta.

“Tiểu thư”, Hàn Nguyệt Nguyệt đang đỡ Viên Viên, nghe thấy tiếng Trương Tiểu Tinh, quay đầu lại, “Có chuyện gì sao?”, Trương Tiểu Tinh cúi đầu, “Tiểu thư, nô tỳ không nên giấu diếm tiểu thư”, vương gia bảo nàng tạm thời không nói, nàng cũng vì muốn tốt cho tiểu thư nên mới không đề cập tới, không ngờ tiểu thư đã gặp nàng ta.

Hàn Nguyệt Nguyệt đang bận đỡ nhi tử, không có thời gian so đo những việc này, “Ta hiểu ý tứ của vương gia, người lui xuống trước đi, chỉ là phải nhớ kỹ, ta mới chính là chủ tử của người là được”, thủ đoạn thu mua lòng người của Mạnh Dịch Vân đúng là cao siêu, ngay cả Trương Tiểu Tinh mà cũng nghe lời hần, nàng mới là chủ tử chân chính mà cũng bị gạt.

“Dạ, tiểu thư”, Trương Tiểu Tinh lui ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt đỡ xong Viên Viên, nhẹ nhàng đặt vào nôi, lại nghĩ thấy tức, rất muốn tự vả miệng mình, thế mà lại trò chuyện vui vẻ với tình địch như vậy.

Về phòng, nàng hỏi lại Sắc Âm, Trúc Thanh và mấy nha hoàn khác lần nữa mới biết, Tô An giờ là nghĩa nữ của trưởng công chúa, một năm trước hồi kinh với trưởng công chúa, không biết là trưởng công chúa cố tình gán ghép Mạnh Dịch Vân với Tô An, hay là tự Tô An thích Mạnh Dịch Vân, nhưng đã vào vương phủ ở từ nửa năm trước, Hàn Nguyệt Nguyệt rất tức giận, rốt cuộc Mạnh Dịch Vân có ý gì, lại để cho nàng ta ở lại vương phủ lâu như vậy.

Trưởng công chúa cũng đã mấy chục năm chưa từng đặt chân đến kinh thành, nhưng lần này lại ở lâu như vậy, không biết là vì cái gì? Trưởng công chúa là cô ruột của Mạnh Dịch Vân và Mạnh Dịch Hiên, Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ thân là văn bối nếu đã hồi kinh rồi, cũng nên đi vấn an bà, dù sao cũng là trưởng bối duy nhất của Mạnh Dịch Vân.

Hôm sau, Hàn Nguyệt Nguyệt dẫn theo Sắc Âm và Kim Thu đi tới phủ công chúa vấn an trưởng công chúa Mạnh Hình, nói là Vân vương phi bá kiến, người hầu lập tức chạy vào thông báo, Hàn Nguyệt Nguyệt đợi một lát, thì có một ma ma ra nghênh tiếp.

“Chắt tức (cháu dâu) vấn an cô cô”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi theo ma ma vào trong đại sảnh, thấy một phụ nhân duyên dáng sang trọng ngồi ở phía trên, lập tức tiến lên hành lễ, nghĩ thầm đây chắc là trưởng công chúa rồi.

85. Chương 83 : Nói Ra Chân Tướng

Mạnh Hình quan sát Hàn Nguyệt Nguyệt mấy lần, “Đứng lên đi”, không vui mừng cũng không lạnh nhạt, Hàn Nguyệt Nguyệt đã sớm đoán sẽ là dạng này, cũng không so đo, nháy mắt với Sắc Âm sau lưng, cười nói, “Đây là chắt tức hiếu kính cô cô, hi vọng cô cô thích”, mới sáng sớm Hàn Nguyệt Nguyệt đã kêu Trúc Thanh đi hiệu may Thiên Hương Lâu mua hai bộ y phục tốt, còn đem theo một lọ Dưỡng Nhan Hoàn do chính mình bào chế.

“Con thật có lòng, nghe nói hôm qua con mới về đến kinh thành, sao không nghỉ ngơi cho khỏe đi, vội vàng làm gì”, Mạnh Hình liếc qua, biết là tư tâm thương dưỡng, có thêm hảo cảm với Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Bái kiến trưởng bối là việc quan trọng trước tiên, lúc trước chất tức không có ở kinh thành, giờ trở về mới vội vã tới cửa xin tội với cô cô, kính xin cô cô đừng trách”, nghe thấy lời Hàn Nguyệt Nguyệt, sắc mặt Mạnh Hình đã dễ chịu hơn nhiều, ít nhất không giống như lời đồn là cái loại dã man.

“Cô cô, đây là trên đường hồi kinh chất tức có duyên gặp được thần y Y Huyền cô nương, nàng ấy tặng chất tức một chai Dưỡng Nhan Hoàn, chất tức cảm thấy không tệ, hôm nay đặc biệt đưa tới cho cô cô dùng thử”, Hàn Nguyệt Nguyệt móc ra một cái lọ màu trắng từ trong ống tay áo, một ma ma nhận lấy, đưa cho Mạnh Hình.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi một lát, lấy cớ nói con nhỏ ở nhà không yên lòng, xin cáo từ, trưởng công chúa không có ý làm khó, thật ngoài dự liệu của nàng.

Cả kinh thành đều chú ý động tĩnh của Vân vương phủ, ai cũng biết Vân vương và vương phi quan hệ thâm thiết, giờ trưởng công chúa cố tình đưa quận chúa vào, mọi người đều đang suy đoán ý tứ của trưởng công chúa, Hàn Nguyệt Nguyệt là thiên kim tướng phủ, do hoàng thượng ban hôn, nhưng An quận chúa nói thế nào cũng là quận chúa, không thể nào hạ mình làm thiếp, lại có trưởng công chúa làm chỗ dựa.

Sau khi Hàn Nguyệt Nguyệt vào cửa, bao nhiêu kẻ muốn đưa người vào vương phủ, đều bị cự tuyệt, cái danh đồ phụ của Hàn Nguyệt Nguyệt là từ đó mà ra, An quận chúa ở vương phủ đã hơn nửa năm cũng không thấy Vân vương có động tĩnh gì, giờ Vân vương phi đã trở lại, mọi người đều mở to mắt chờ xem rốt cuộc Hàn Nguyệt Nguyệt ứng phó thế nào.

Nửa đêm, Hàn Nguyệt Nguyệt đang ngủ, bị một đôi tay hữu lực vòng quanh hông, nháy mắt rơi vào một vòng ôm ấm áp, Hàn Nguyệt Nguyệt ghét nhất là khi ngủ bị người khác quấy rầy, bất mãn dùng chân đạp đạp mấy cái, Mạnh Dịch Vân biết thừa phản ứng của nàng, lập tức dùng hai chân ngăn đôi chân không an phận kia lại, Hàn Nguyệt Nguyệt không nhúc nhích được, tức giận, phải mở mắt, thấy gương mặt phóng đại của Mạnh Dịch Vân, tức giận trong lòng nhất thời bị nhốt nhưng bao phủ.

“Rốt cuộc chàng cũng về rồi”, thấy bộ dáng uất ức của Hàn Nguyệt Nguyệt, Mạnh Dịch Vân không thương không được, liền đưa tay vuốt ve gương mặt mong nhớ đã lâu, “Ta về rồi, không sao”, hai người chia xa đã một năm, gặp lại cả hai đều rất vui mừng.

Hàn Nguyệt Nguyệt bật cười, vuốt cằm Mạnh Dịch Vân, “Sao lại râu ria lởm chởm thế này”, bình thường không phải chàng rất chú ý đến hình tượng của mình sao?

Mạnh Dịch Vân cọ cọ cằm lên trán Hàn Nguyệt Nguyệt, “Còn không phải là vì chạy gấp về gặp nàng sao”, hai tháng trước hắn chạy đến Dược Cốc để đón nàng trở về, khi đến nơi mới biết, nha đầu này đã hồi kinh rồi, thế mà lại giấu hắn, nàng mang theo con, Mạnh Dịch Vân rất sợ sẽ gặp phải nguy hiểm gì, phái người dò la khắp nơi, kết quả nhận được tin nàng đã sắp đến kinh thành, hắn lập tức đưa tin cho Vương quân gia đi đón.

“Đau quá, chàng tránh ra đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt bất mãn đẩy cằm Mạnh Dịch Vân ra.

“Dám ghét bỏ ta? Đúng là nha đầu độc ác”, Mạnh Dịch Vân bất mãn, nằm đè lên người nàng, Hàn Nguyệt Nguyệt vốn chỉ chọc hắn mà thôi, cười ha ha, thuận tay ôm cổ Mạnh Dịch Vân, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên hôn: nàng sao lại ghét bỏ, yêu còn không kịp ấy chứ.

Nhớ nhưng cuối cùng trở thành kích tình, hai người chẳng biết lúc nào đã cởi hết y phục của đối phương ra, chẳng biết gối đầu đã rút xuống giường từ lúc nào, tóm lại cả đêm điên cuồng, đêm đó Hàn Nguyệt Nguyệt không biết là một mối quá ngủ mất hay là ngắt đi, khi nàng tỉnh lại đã là sáng hôm sau rồi.

Hàn Nguyệt Nguyệt mở mắt, nhìn người gần trong gang tấc, khoe miệng khe mỉm cười, thật may là người còn đây, nếu không nàng còn tưởng rằng tối qua chỉ là giấc mơ đấy.

Có lẽ là quá mệt mỏi, cũng có thể là lâu rồi không được an tâm ngủ như vậy, Mạnh Dịch Vân vẫn còn ngủ say, Hàn Nguyệt Nguyệt không đành lòng đánh thức hắn, lặng lẽ đứng dậy, nhất y phục trên đất mặc lại.

“Vương phi”, mở cửa ra, thấy Sắc Âm và Trúc Thanh đứng bên ngoài, chắc là chờ rất lâu rồi, mặt Hàn Nguyệt Nguyệt đỏ lên, “Nhỏ giọng một chút, vương gia còn đang ngủ, nhanh đi chuẩn bị nước nóng tới đây”, Sắc Âm hiểu ý, lập tức chạy đi, Trúc Thanh theo Hàn Nguyệt Nguyệt vào dọn dẹp phòng.

“Đã tỉnh rồi à?”, Hàn Nguyệt Nguyệt đang chơi đùa với Đoàn Đoàn và Viên Viên, nghe tiếng bước chân quen thuộc biết là Mạnh Dịch Vân, “Ừ, con trai chúng ta đây sao?”, Mạnh Dịch Vân đứng sau lưng Hàn Nguyệt Nguyệt, khom lưng nhìn hai con, vẻ mặt ôn hòa.

“Mau chơi với chúng, bồi đắp tình cảm đi, chúng rất sợ người lạ.”, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo Mạnh Dịch Vân ngồi xuống, vui mừng nói, lúc vừa trở về, Sắc Âm dụ dỗ cách mấy chúng cũng không cho bế.

Mạnh Dịch Vân nghe vậy hừ lạnh một tiếng, “Ta là phụ thân chúng, sao lại là người lạ”, Hàn Nguyệt Nguyệt le lưỡi, biết mình nói sai, vội chuyển sang chuyện khác, “Chàng đoán thử xem đứa nào là Đoàn Đoàn, đứa nào là Viên Viên”.

Mạnh Dịch Vân nhú mày, liếc Hàn Nguyệt Nguyệt, “Đoàn Đoàn, Viên Viên gì chứ”, nhi tử của hắn sao có thể gọi như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt gạt cái tay đang mút của Đoàn Đoàn nói, “Đoàn Đoàn là ca ca, Viên Viên là đệ đệ, ta đặt nhũ danh cho chúng, chàng là phụ thân, chàng đặt đại danh cho chúng đi”, nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Mạnh Dịch Vân mặc dù không thích nhi tử của mình gọi là Đoàn Đoàn Viên Viên gì đó, nhưng vẫn rất vui mừng, tự nhiên có được hai nhi tử, hắn có thể không vui sao.

“Vốn tưởng chỉ có một, cho nên chỉ nghĩ một cái tên, giờ phải nghĩ thêm đã”, nhi tử của Mạnh Dịch Vân hắn, không thể qua loa được.

“Vốn tưởng rằng chỉ có một, cho nên cũng chỉ suy nghĩ một cái tên, hiện tại phải ngẫm lại”, Mạnh Dịch Vân nói thật, hắn Mạnh Dịch Vân con trai của, không thể qua loa được.

“Chúng giống nhau như đúc, nàng sao phân biệt được?”, Mạnh Dịch Vân nhìn hai nhi tử, không hiểu hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt liếc Mạnh Dịch Vân một cái, “Nhi tử mình cũng không phân biệt được, chàng cho ta là mẹ kế à”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt bất mãn, Mạnh Dịch Vân cười cười, “Tất nhiên nàng là mẫu thân của chúng rồi”.

“Chàng xem, lão đại lỗ mũi cao hơn, môi mỏng hơn, lão nhị thì vành tai nhỏ hơn lão đại một chút”, Mạnh Dịch Vân nghe vậy, cảm thấy Hàn Nguyệt Nguyệt rất tỉ mỉ, những chi tiết nhỏ như vậy cũng nhìn ra được, trong mắt hắn, hai nhi tử đều tròn tròn phúng phính như nhau, nhất thời cảm thấy nhũ nhanh Hàn Nguyệt Nguyệt đặt cho chúng rất hợp.

Hai người đỡ con ngủ xong, giao cho bà vú, Mạnh Dịch Vân kéo Hàn Nguyệt Nguyệt đến thư phòng đặt tên cho hai con, trải qua thảo luận kịch liệt, rốt cuộc quyết định, đứa lớn đặt là Mạnh Giang Thụy, đứa nhỏ là Mạnh Trạch Thụy.

Qua mấy ngày, Mạnh Dịch Vân và Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không bước chân ra khỏi Trúc Viên, mỗi ngày đều chơi đùa với hai nhi tử, sau đó tản bộ trong vườn trúc, ai tới cũng không gặp, từ sau lần trước, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không gặp lại An quận chúa, lúc Mạnh Dịch Vân ở Trúc Viên, An quận chúa cũng có tới cầu kiến, nhưng lời chưa kịp truyền đến tai Hàn Nguyệt Nguyệt, Mạnh Dịch Vân đã sai người đuổi đi, khó có được lúc vui vẻ thế này, hắn không muốn bị kẻ khác tới phá.

“Cho chàng”, Hàn Nguyệt Nguyệt móc ra một khối lệnh bài đưa tới trước mặt Mạnh Dịch Vân.

Mạnh Dịch Vân nhìn, “Còn có chuyện gì mà ta không biết không?”, nữ nhân này dám gạt hắn lâu như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt cúi đầu, “Không có”, đây là con bài cuối cùng của nàng, nếu không phải hiện tại thế cục bất lợi với Mạnh Dịch Vân, nàng cũng sẽ không lấy ra, mấy người thân cận như Tiểu Tinh cũng không hề biết về nó.

Mạnh Dịch Vân bất đắc dĩ cười một tiếng, “Nói đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Mạnh Dịch Vân, thấy sắc mặt cũng coi như tốt, mới đi tới bên cạnh ngồi xuống.

“Hạ lệnh tất cả các hiệu thuốc Tụ Sinh Đường, dựng lầu chữa bệnh từ thiện một tháng, không thu tiền, lấy danh nghĩa là Vân vương phủ, bọn hắn giờ đang bí mật tuyển binh, lại tung ra tin tức bất lợi cho triều đình, để ngừa dân chúng bị mê hoặc, chúng ta phải làm một số việc để lấy lòng dân chúng, hiện giờ thế cục bất ổn, triều đình ra mặt không tiện, dù sao chàng cũng là con cháu Mạnh gia, lấy danh nghĩa chàng làm những việc này, dân chúng sẽ ghi nhớ công ơn của Mạnh gia, vừa tránh được phiền toái, lại thu được lòng dân, một công đôi việc”, Hàn Nguyệt Nguyệt chậm rãi nói.

Mạnh Dịch Vân hết sức kinh ngạc, hắn biết Hàn Nguyệt Nguyệt thông minh, nhưng không ngờ nàng lại nghĩ được biện pháp hay như vậy, hiệu thuốc Tụ Sinh Đường trải khắp cả Đại Khánh còn cả ở các nước nhỏ khác, có cả hàng trăm tiệm, hắn khổ công điều tra ông chủ giấu mặt cả năm trời cũng không ra, không ngờ lại là người bên gối, không biết nên khiếp sợ hay là vui mừng.

Thấy Mạnh Dịch Vân không nói gì, Hàn Nguyệt Nguyệt uất ức nhìn Mạnh Dịch Vân, “Ta không cố ý mà, vốn là muốn tìm một cơ hội thích hợp nói với chàng, nhưng xảy ra nhiều chuyện nên quên mất mà thôi”, thật ra một năm nay có nhiều việc hắn cũng không nói cho nàng, nên để cho hắn tìm ông chủ giấu mặt của Tụ Sinh Đường coi như trừng phạt nhẹ nhàng vậy.

“Khó trách trong rương sức giấu nhiều sổ sách như vậy”, Mạnh Dịch Vân chỉ là vô tình nhìn thử, nhưng càng nhìn càng thấy cái rương quá mức cổ quái, bình thường nàng mang mấy món trang sức đâu, sao lại có nguyên một rương thế này, mở ra xem, thì ra phía dưới đều là sổ sách, nhưng việc này cũng chưa phải là kỳ lạ, chủ yếu là những sổ sách này hắn xem không hiểu, dùng những ký tự kỳ quái, lộn xộn.

Hàn Nguyệt Nguyệt trợn to mắt, “Chàng biết rồi à?”, nàng còn tưởng mình giấu rất kỹ, không ngờ vẫn bị phát hiện rồi, để ở bên ngoài nàng cảm thấy không an toàn, nhưng để bên mình lại sợ Mạnh Dịch Vân phát hiện, nghĩ tới nghĩ lui hình như chỉ có rương đồ trang sức của mình là Mạnh Dịch Vân sẽ không đụng tới, không ngờ vẫn không thoát được.

86. Chương 84 : Tìm Cách Giải Quyết

Mạnh Dịch Vân nghi hoặc hỏi, “Nàng học phương pháp ghi sổ ở đâu? Sao lại cổ quái như vậy?”, Hàn Nguyệt Nguyệt cúi đầu, sổ sách kia nàng sử dụng ký tự và chữ số hiện đại để ghi, đương nhiên hắn xem không hiểu, nhưng nhìn qua mà biết đó là sổ sách, Mạnh Dịch Vân đã rất lợi hại rồi.

“Lúc trước ta được một người ngoại quốc, tóc vàng mắt xanh dạy, ta cũng không biết hắn là ai, sau khi dạy ta xong thì hắn cũng biến mất không thấy tăm hơi” thật khó xử, nếu không nói xạo, nàng thật không biết làm sao để giải thích những thứ này.

Mạnh Dịch Vân cũng không chú ý lắm, nghe được là người tóc vàng, mắt lập tức sáng lên, “Chẳng lẽ là người từ bên kia đại dương?”, hắn cũng đã nghe nói qua người bên kia đại dương là tóc vàng mắt xanh, nhưng chưa thấy tận mắt.

Hàn Nguyệt Nguyệt vội vàng gật đầu, “Đúng vậy a, nhưng mà làm sao chàng biết đó là sổ sách?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói ra nghi vấn trong lòng.

“Những con số thì ta biết, chỉ là không hiểu những ký tự kia có nghĩa là gì thôi”, cả Đại Khánh số người biết những con số rất ít, không ngờ Nguyệt Nguyệt lại biết, lúc trước vì hắn muốn làm sổ sách dễ dàng hơn, nghe người ta nói có một loại con số có thể thay thế, hơn nữa lại đơn giản, đã tìm thật lâu mới thấy.

Khó trách, thì ra là hắn biết những con số, Hàn Nguyệt Nguyệt không thể không bội phục Mạnh Dịch Vân, ở thời cổ đại này, mà hắn lại biết về con số.

“Đó là tiếng nước ngoài, cách viết chữ khác chúng ta”, những thứ này đúng là từ phương tây truyền đến, cũng không tính là nàng nói láo.

Đã bị phát hiện rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không giấu nữa, lôi hết sổ sách ra, Mạnh Dịch Vân rất tò mò, nên Hàn Nguyệt Nguyệt cầm từng cuốn giải giảng cho hắn nghe.

Thời gian trôi qua rất nhanh, mỗi ngày Mạnh Dịch Vân bận rộn công vụ, Hàn Nguyệt Nguyệt ở nhà trông con, nhưng dù bận thế nào, buổi tối Mạnh Dịch Vân cũng sẽ về nhà ăn cơm với mẫu tử ba người, Hàn Nguyệt Nguyệt lên đi gặp Lục Tư Tư và Tổng Thanh, biết một năm nay Thiên Hương Lâu làm ăn rất phát đạt đã mở thêm năm chi nhánh nữa, Như Song hiện giờ bận đến nỗi không thấy bóng dáng.

Qua một khoảng thời gian, cả Đại Khánh trên dưới, từ già đến trẻ luôn bàn về Vân vương phủ, Tụ Sinh Đường là hiệu thuốc hàng đầu Đại Khánh, mấy trăm tiệm thuốc trong cả nước đều khám chữa bệnh miễn phí, tiền thuốc do Vân vương phủ chi, trong lòng dân chúng, người nào làm vua cũng không có gì khác nhau, quan trọng là có thể làm cho họ ăn no mặc ấm là được, Vân vương phủ lấy lý do cầu phúc cho hai tiểu

vương gia, chữa bệnh từ thiện một tháng, hiện tại trong mắt người dân Đại Khánh Vân vương phủ chính là miếu bồ tát sống.

Lần này Vân vương phủ tự mình chi tiền, triều đình không phải chi một đồng, những kẻ kia muốn ngăn cản quấy rối cũng không có cơ, một số đại thần lại liên tục thương tấu, Vân vương giống trống khua chiêng chữa bệnh từ thiện lớn như vậy, khó tránh khỏi làm cho người ta nghĩ là có dụng ý khác, từ xưa hoàng đế nào mà không đa nghi, nếu làm không tốt sẽ rước lấy tội mưu phản.

Mạnh Dịch Hiên dung túng cho Mạnh Dịch Vân làm vậy, rất nhiều quan viên nhận ra, rồi rút mượn cơ hội này tặng lễ vật cho vương phủ, chúc mừng Vân vương có con.

Mạnh Dịch Hiên không có con, cho dù đa nghi thế nào, so với việc để ngôi vị hoàng đế rơi vào tay kẻ khác, không bằng cứ gửi gắm cho Mạnh Dịch Vân, hiện tại Mạnh Dịch Vân đã có hai nhi tử, Mạnh gia đã có người thừa kế, Mạnh Dịch Hiên hiển nhiên là vui mừng khôn xiết.

Sắp sang năm mới, Hàn Nguyệt Nguyệt lần đầu tiên gặp trường hợp này, rất loạn, người ta đưa lễ thì phải đáp lễ, Thôi ma ma và Tô ma ma là lão nhân, rất có kinh nghiệm xử lý những việc này, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng chỉ coi qua danh mục quà tặng, còn lại cho Trúc Thanh đi kiểm tra.

Hàn Nguyệt Nguyệt thừa dịp cuối năm, mang theo Đoàn Đoàn và Viên Viên đi biệt viện của tướng phủ thăm ông nội một lần, ông lão rất thích bọn nhỏ, tặng cho rất nhiều đồ chơi, Hàn Nguyệt Nguyệt biết là tấm lòng, nên nhận, dù sao ở tướng phủ, ông nội coi như là người thân nhất với nàng.

Đêm tiểu niên (ngày cúng ông Táo), trong cung có tiệc, Hàn Nguyệt Nguyệt dù không muốn đi cũng không được, hưởng chi Mạnh Dịch Hiên muốn gặp hai cháu tử (cháu), Hàn Nguyệt Nguyệt không cách nào khác là chọn mấy nha hoàn và ma ma cùng đi.

“Mau, ẵm tới cho trẫm nhìn một chút”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân đến, Mạnh Dịch Hiên liền nói, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, ma ma trong phủ mới giao đứa bé a ma trong cung ẵm lên cho Mạnh Dịch Hiên và hoàng hậu.

“Thật dễ thương, Vân vương thật có phúc”, hoàng hậu ẵm hai đứa nhỏ đặt trên gối, hiện tại cũng được năm tháng tuổi rồi, luôn nói y y nha nha, rất đáng yêu, Mạnh Dịch Hiên cũng nhìn không được đưa tay trêu chọc.

“Hai nhóc này rất nghịch ngợm, giờ nhìn chúng thấy ngoan ngoãn vậy đấy, chớ khi nháo lên thật khiến người ta đau đầu”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói, trong lòng thầm khán ngàn vạn lần đừng tiểu lên người hoàng hậu nha.

“Trẻ con phải ẵm ỉ như vậy mới đúng, cho bá bá (bác) ôm một cái nào”, Mạnh Dịch Hiên nói, ma ma giao Viên Viên cho Mạnh Dịch Hiên, đứa bé giống như nghe hiểu, mở to đôi mắt tròn phúng phính nhìn Mạnh Dịch Hiên, thỉnh thoảng còn vui vẻ nhểu nước miếng, hai tay không ngừng quơ loạn.

“Xin để a ma ẵm đi ạ, hai nhóc này rất nghịch ngợm, sợ là làm bẩn y phục của hoàng thượng và hoàng hậu”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói, hoàng hậu nghe vậy cũng sợ ngộ nhỡ chúng tè trên người thì bẩn lắm, lập tức giao a ma, Mạnh Dịch Hiên lại quá yêu thích, vẫn ôm Viên Viên không ngừng chơi đùa.

Hoàng hậu thấy thế, đáy mắt thoáng qua một tia hung ác, nhưng rất nhanh đã biết mất, Hàn Nguyệt Nguyệt còn tưởng là mình nhìn lầm rồi, nhìn kỹ lại, hoàng hậu vẫn là một bộ hiền lành dịu dàng cười.

Trở về, Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân mỗi người ôm một đứa lên xe ngựa, ma ma và nha hoàn ngồi ở một chiếc khác, buông rèm xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt nhanh chóng bắt mạch cho hai đứa, lại kiểm tra khắp người chúng một lần, không thấy gì bất ổn, mới thả lỏng, vừa rồi trong cung, nàng luôn căng thẳng, cứ sợ có người nhân cơ hội xuống tay với chúng.

“Không sao chứ?”, Mạnh Dịch Vân hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Không sao, chỉ là ngủ thiếp đi thôi”.

Vừa rồi lúc trưởng công chúa Mạnh Hình ôm hai nhóc, không buông, Hàn Nguyệt Nguyệt rất lo lắng, nhưng cũng không làm gì được, sau này phải tìm cách tránh tình huống thế này thôi.

Sáng sớm hôm sau, Sắc Âm tới báo, “Vương phi, An quận chúa cầu kiến”, mấy ngày nay vội lo chuyện Tự Sinh Đường, Hàn Nguyệt Nguyệt quên mất chuyện Tô An.

“Cho nàng vào đi”, dù sao Mạnh Dịch Vân không có ở đây, muốn thừa dịp gặp Mạnh Dịch Vân cũng không được.

“An quận chúa, mời ngồi”, thấy Tô An vào cửa, Hàn Nguyệt Nguyệt nhiệt tình nói.

“Quấy rầy vương phi, hai tiểu vương gia ổn chứ? Vẫn chưa có cơ hội nhìn, hôm nay đặc biệt tới thăm”, Tô An nói, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Chúng rất nghịch ngợm, đỡ thật lâu mới chịu ngủ”, nghe vậy, sắc mặt Tô An có chút không vui, Hàn Nguyệt Nguyệt nói vậy, rõ ràng là không muốn cho nàng xem đứa bé.

“Vậy ta tới thật không đúng lúc”, Hàn Nguyệt Nguyệt không tiếp lời, chỉ cười, nàng chính là không muốn cho nàng ta thấy bọn nhóc đấy thì sao, Hàn Nguyệt Nguyệt đã phái người điều tra chuyện của Tô An trong hai năm qua, Tô An bây giờ đã không còn là cô nương đơn thuần sống nương tựa với ca ca năm đó nữa rồi.

“Vương phi đã trở về lâu vậy, có tới tướng phủ chưa?”, Tô An nói, Hàn Nguyệt Nguyệt để ly trà xuống, “Cứ bận chăm hai đứa nhỏ, hiện tại lại sắp qua năm mới, bên tướng phủ cũng rất bận, chờ qua năm mới rồi về thăm luôn”, Tô An có ý gì chứ, Tô An và tướng phủ hình như không có quan hệ gì a.

“Ta cũng chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi, lần trước hồi phủ công chúa có gặp Hàn phu nhân, phu nhân nói rất muốn gặp cháu đó”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười lạnh một tiếng, thì ra là tiếp cận nhau rồi, đại phu nhân muốn gặp cháu? Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là không thể.

“Là do ta sơ sót, phải tìm thời gian về đó thôi, mấy ngày nữa là tắt niên rồi, quận chúa có thiếu gì cứ nói với Thôi ma ma”, nói vòng vo như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt thật bội phục Tô An có kiên nhẫn, cũng không biết trưởng công chúa có ý gì, để Tô An ở đây không sợ tổn hại danh tiếng của nàng ta sao?

“Vương gia đã bảo Vương gia quản gia sắp xếp tốt rồi, không thiếu gì cả, phiền vương phi bận tâm rồi”, đây là khoe khoang sao? Nói đi nói lại vẫn lời Mạnh Dịch Vân ra, mặc dù trong lòng không thoải mái, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn giữ nụ cười trên mặt.

“Quận chúa đã có hôn phối chưa?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, Tô An lắc đầu, “Chưa, mẫu thân nói không gấp”, không phải là không gấp, mà ý mẫu thân là nàng phải gả cho Mạnh Dịch Vân.

Hàn Nguyệt Nguyệt thầm cười lạnh, “Năm nay quận chúa cũng 16 rồi, không biết đã có người trong lòng chưa?”, Tô An lắc đầu, “Hôn sự do mẫu thân làm chủ”.

“Cô cô thương quận chúa như con ruột, đương nhiên sẽ chọn một vị hôn phu tốt”, Tô An muốn nói gì đó, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt nói vậy, lời nói vừa tới miệng đành nuốt xuống, lúng túng cười một tiếng, nếu là trưởng công chúa thật yêu thương nàng, tại sao đến giờ còn không đem nàng gả cho Mạnh Dịch Vân, ngược lại bắt nàng tự đi tranh thủ.

“Có tin tức gì sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nằm trong ngực Mạnh Dịch Vân hỏi, chuyện mưu phản nếu không có chứng cứ xác thực, không chừng sẽ bị cắn ngược lại.

Mạnh Dịch Vân cọ cọ cằm lên trán Hàn Nguyệt Nguyệt, nhắm mắt lại, “Không nhiều lắm”, muốn diệt trừ bọn chúng thật không dễ.

Hàn Nguyệt Nguyệt biết dù chuyện có nghiêm trọng hơn nữa Mạnh Dịch Vân cũng sẽ chỉ nói với nàng là rất dễ, ngẩng đầu lên, “Nếu như không được nữa thì dụ bọn chúng ra đi”, nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Mạnh Dịch Vân mở mắt ra.

“Nàng lại có chủ ý gì, nói thử xem?”, nàng đều nghĩ ra những biện pháp mà người khác không nghĩ tới được.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhúc nhích để nằm cho thoải mái chút, “Dòm ngó Đại Khánh như hổ đói rình mồi nhất là nước nào?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi.

“Nam Tĩnh, còn có Tây Lương” Mạnh Dịch Vân đáp.

“Nước nào có dã tâm nhất”, Hàn Nguyệt Nguyệt lại hỏi.

87. Chương 85 : Lễ Mừng Năm Mới

“Nam Tĩnh”, nếu lần trước không phải là hấn đốt sạch kho lương của Nam Tĩnh, sợ là bây giờ đã đánh nhau rồi, Tây Lương tuy có dã tâm, cũng không dám tấn công Đại Khánh.

“Đúng rồi, Tây Lương mặc dù muốn ăn cũng nuốt không nổi a, chỉ có Nam Tĩnh là có đủ thực lực, nếu như kẻ nọ muốn mưu phản, nhất định sẽ cấu kết với một trong hai nước này, nếu là chàng, chàng sẽ chọn nước nào?”, phút chốc Mạnh Dịch Vân liền hiểu ra, đúng vậy a, nếu không có đủ binh lực, bọn họ làm sao làm ra bao nhiêu chuyện lớn như vậy, chắc chắn là đã sớm chuẩn bị xong, giờ chỉ chờ cơ hội để khởi binh mà thôi.

“Bọn họ có thể mượn sức từ bên ngoài, chúng ta cũng có thể a, nếu hiện tại có nước khác tấn công Đại Khánh, bọn họ nhất định sẽ mượn cơ hội này bức vua thoái vị, đến lúc đó thù trong giặc ngoài, dù cho lợi hại cỡ nào cũng bại thôi”, Hàn Nguyệt Nguyệt dừng một chút, thấy Mạnh Dịch Vân không nói gì.

Lại tiếp tục nói, “Chúng ta có thể giao dịch với nước khác, kêu bọn hấn tấn công Đại Khánh, như vậy, Nam Tĩnh hoặc Tây Lương nhất định sẽ nhân cơ hội này xuất binh, chúng ta cứ giấu binh lực ở gần kinh thành, chờ bọn mưu phản tự chui đầu vào lưới, mà lúc này trong nước Nam Tĩnh hoặc Tây Lương nhất định là phòng bị rất lỏng, chỉ cần nước hợp tác với chúng ta nhân cơ hội này tấn công ngược lại. Mặc dù lúc đầu có thể phải mất vài thành trì, nhưng chờ sau khi chúng ta bắt được bọn mưu phản xong sẽ đánh chiếm lại là được, khi đó mặc kệ là Nam Tĩnh hay Tây Lương, nhất định là mặc trước mặt sau đều bị đánh. Đến khi kết thúc, chúng ta có thể đòi một nửa lãnh thổ Nam Tĩnh hoặc Tây Lương làm chiến lợi phẩm, còn bọn hấn có được sự trợ giúp của Đại Khánh mà dễ dàng chiếm được một nửa lãnh thổ, chắc chắn ai cũng sẽ sẵn sàng tiếp nhận miếng mồi béo từ trên trời rơi xuống này”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói một hơi xong, thấy Mạnh Dịch Vân không có động tĩnh gì, Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên hỏi “Sao?”.

Mạnh Dịch Vân nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, hung hăng hôn một cái, “Nếu nàng không phải là nữ tử, chắc chắn sẽ là đối thủ lớn nhất của ta”, nghe Mạnh Dịch Vân nói vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt cười khanh khách nói, “Ta sao có thể so sánh với Vân vương vĩ đại chứ, ta chỉ là có ý tưởng, còn tiến hành thì ta làm không nổi đâu, chỉ có chàng thôi”, nói thì dễ, nhưng làm được mới là khó.

Mạnh Dịch Vân ôm chặt Hàn Nguyệt Nguyệt, “Cái người này sao trong đầu lại có thể có nhiều ý tưởng cổ quái hay ho như vậy chứ?”, Mạnh Dịch Vân dùng sức cọ cọ cằm lên trán Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt bắt mắt nhìn người lại, “Quan trọng là dù có giỏi hơn nữa vẫn là nương tử của chàng mà”, là mẫu thân của các nhi tử.

Ba mươi, sáng sớm Hàn Nguyệt Nguyệt đã thay quần áo mới cho Đoàn Đoàn và Viên Viên, hai đứa mở đôi mắt thật to nhìn nàng, không khóc cũng không nháo, rất đáng yêu, Hàn Nguyệt Nguyệt hôn một đứa một cái, chọc cho chúng cười khanh khách.

Buổi tối, Hàn Nguyệt Nguyệt tự mình xuống bếp làm một bàn ăn, cho nha hoàn lui ra, chỉ một nhà bốn người cùng ăn, hai đứa nhỏ mặc dù không thể tự cầm đũa ăn uống như cha mẹ, nhưng vẫn rất nhiệt tình y y nha nha âm ỉ, đặc biệt Hàn Nguyệt Nguyệt có chưng canh trứng gà, thấy hai nhóc âm ỉ quá, không cách nào khác là chờ canh nguội múc một chén nhỏ cho chúng.

“Chàng dứt cho Đoàn Đoàn ăn trước đi”, Hàn Nguyệt vừa ôm lấy Viên Viên, vừa nói, Mạnh Dịch Vân đang ăn rất vui vẻ, khó được cơ hội nương tử đích thân xuống bếp, đáng ra phải từ từ mà hưởng thụ, thế mà phải hầu hạ hai tiểu quỷ này, miễn cưỡng để đũa xuống, trợn mắt nhìn Đoàn Đoàn, Viên Viên đang được Hàn Nguyệt Nguyệt ẵm, y y nha nha, Đoàn Đoàn chu môi, vô tội nhìn phụ thân không biết đạo lý, lại không dám khóc.

Mạnh Dịch Vân thấy bộ dáng nhóc như vậy, cũng bị chọc cười, ẵm nhi tử lên, hôn cái chóc lên mặt, Đoàn Đoàn uất ức xoay mặt nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, thể hiện sự bất mãn. Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên, thấy Đoàn Đoàn đưa tay về phía mình, mặt dầy vẻ ủy khuất, nàng liếc Mạnh Dịch Vân, “Mau cho con ăn a, nếu không con khóc chàng tự mà dỗ đó”, chỉ biết chọc cho nhi tử khóc, khóc rồi cũng không chịu dỗ, còn làm bộ đáng nghiêm chỉnh giảng đạo cho hai nhi tử, Hàn Nguyệt Nguyệt thảm than, đứa bé còn nhỏ vậy nghe hiểu được sao?

“Nam tử hán đại trượng phu thì phải có bộ dáng nam tử hán chứ, động một chút là khóc, không được, không thể quá nuông chiều chúng”, Mạnh Dịch Vân bất mãn nói, mặc dù có nhi tử thì rất vui, nhưng Mạnh Dịch

Vân phát hiện ra, hiện tại trong lòng Nguyệt Nguyệt đã không còn một mình hần nữa rồi, nhiều lúc chỉ biết quan tâm đến nhi tử.

“Chẳng lẽ bây giờ chàng bắt bọn nó luyện võ à?”, Hàn Nguyệt Nguyệt bất mãn nói, đứa nhỏ chưa được một tuổi, nói cái gì mà nam tử hán đại trượng phu chứ.

Mạnh Dịch Vân đuối lý, không nói gì nữa, bất mãn nhét đồ ăn vào miệng Đoàn Đoàn, nhưng Đoàn Đoàn cũng không nể mặt chút nào, nhét vào lại phun ra, Mạnh Dịch Vân thấy thế, càng bất mãn, lại đút vào một muỗng, Đoàn Đoàn uất ức, “Oa ~”, khóc lên, Hàn Nguyệt Nguyệt vội thả Viên Viên vào nôi, ầm Đoàn Đoàn mà dỗ, bữa cơm đang ngon lành bị hai tiểu quỷ nháo làm mất cả ngon.

Mùng một, hiếm có một bữa Mạnh Dịch Vân được nghỉ ngơi không phải lo công vụ, ăn xong điểm tâm Hàn Nguyệt Nguyệt phát bao lì xì cho người làm trong phủ, xong mới đánh thức Đoàn Đoàn và Viên Viên, rồi kéo Mạnh Dịch Vân đến miếu ngoài thành dâng hương, mặc dù nàng không tin quỷ thần lắm, Mạnh Dịch Vân cũng vậy, nhưng dù gì nàng cũng là xuyên không tới đây, chuyện như thế thà tin còn hơn không, có kiêng có lành mà.

Hôm nay Đoàn Đoàn và Viên Viên đều mặc áo bông đỏ chót, Hàn Nguyệt Nguyệt lại ổi đứa đội một chiếc mũ đỏ, hai đứa tròn tròn phúng phính, giống nhau như đúc, đặc biệt đáng yêu.

Giao nhi tử cho bà vú, Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân lên một chiếc xe ngựa, đoàn người lên đường, rất nhiều người vì muốn cầu may mắn cho năm mới, đã đến miếu từ sáng sớm, đoàn Hàn Nguyệt Nguyệt có thể nói là đi trễ lúc tới nơi, trong miếu chỉ còn thừa thớt mấy người.

Tiểu hòa thượng trông cửa thấy khách quý tới, lập tức chạy vào trong báo cho chủ trì ra đón Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân vào, dâng hương xong, Hàn Nguyệt Nguyệt quỳ một số lớn tiền nhang đèn.

“Vương gia, vương phi, trời rất lạnh, không bằng vào phòng uống một ly trà nóng rồi hẵng trở về”, quả thật trời rất lạnh, Mạnh Dịch Vân gật đầu, “Quấy rầy đại sư”, theo chủ trì đến hậu viện, nơi này rất thanh tịnh, hẳn là nơi chuyên đón tiếp lữ khách, mấy người đi vào phòng, ấm hơn bên ngoài rất nhiều.

Trong phòng chỉ có một cái bàn với bốn băng ghế, và một cái giường lò nhỏ (giường có lò sưởi), Hàn Nguyệt Nguyệt thấy vậy nói, “Để tiểu vương gia lên giường, rồi các người cũng tới phòng sát vách ngồi cho ấm đi”, bà vú nghe vậy, ầm Đoàn Đoàn và Viên Viên tới giường, rồi lui ra với các ma ma và nha hoàn, bên ngoài có chú tiểu sắp xếp cho.

“Nghe nói đại sư có tài bói rất đặc biệt, bổn vương phi nghe danh đã lâu nhưng chưa có cơ hội, khó có dịp hôm nay, đại sư có thể bói ột quẻ được không?”, thấy Đoàn Đoàn và Viên Viên nằm an tĩnh trên giường, Hàn Nguyệt Nguyệt tới bên cạnh Mạnh Dịch Vân ngồi xuống, nàng đã sớm nghe nói Tịnh Không đại sư bói đặc biệt chính xác, rất nhiều người nghe danh mà đến, hương khói cũng rất nhiều.

Tịnh Không đại sư này đã hơn 60 tuổi, là trụ trì, người bình thường rất khó gặp được, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng muốn thử một chút xem lời đồn kia có phải thật không, mặc dù nàng không tin số mệnh, nhưng chuyện kỳ lạ như vậy cũng đã xảy ra trên người nàng, không muốn tin cũng không được.

Tịnh Không nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, híp mắt cười nói, “Vương phi khách khí rồi, chỉ là lời đồn thổi lên thôi, không tin được, nếu vương phi muốn, lão nạp sẽ xem cho, tin hay không là tùy người.”

Hàn Nguyệt Nguyệt cười, “Vay phiền đại sư”, Tịnh Không nhìn Mạnh Dịch Vân, thấy Mạnh Dịch Vân không có ý kiến gì, mới nói với Hàn Nguyệt Nguyệt “Vương phi có thể đưa tay phải cho lão nạp xem một chút không?”, Hàn Nguyệt Nguyệt duỗi tay ra.

Tịnh Không chăm chú nhìn một lúc, lập tức cau mày, hoảng sợ, Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân nhìn nhau, không hiểu, “Đại sư, có gì không ổn sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt lo lắng hỏi, không phải là nhìn ra nàng là một cô hồn chứ? Thân xác này quả thật không phải của nàng, Hàn Nguyệt Nguyệt thật sự đã bị người ta hại chết vào mười năm trước rồi.

Tịnh Không ngẩng đầu nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, đáng vẻ do do dự dự, trong lòng Hàn Nguyệt Nguyệt bắt đầu hốt hoảng, sớm biết đã không bói làm gì, nếu là tốt thì không sao, nếu không tốt, đây chẳng phải là tự mình làm khổ mình sao.

“Lão nạp đã xem quẻ cho nhiều người, nhưng chưa từng thấy ai có số mệnh kỳ quái như vương phi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhún mày: lão nhân này chẳng lẽ thật đã nhìn ra? Không thể nào, thần kỳ vậy sao?

Mạnh Dịch Vân cũng lo lắng, tuy hắn không tin vào ma quỷ gì đó, nhưng Tịnh Không đại sư nổi tiếng là xem chuẩn.

“Đại sư cứ nói đừng ngại”, Mạnh Dịch Vân nói, Tịnh Không vuốt vuốt chòm râu, “Thật ra thì lão nạp cũng không nhìn rõ được số mệnh của vương phi, mơ mơ hồ hồ, nhưng theo như chỉ tay của vương phi, hắn đã sớm.....”, đã sớm chết rồi, theo như chỉ tay này, thì hắn đã chết từ lâu, sao giờ vẫn còn sống.

Hàn Nguyệt Nguyệt biết ý của Tịnh Không, vội vàng ngắt lời, “Thật ra thì ta có nghe bà vú nói, mấy tháng sau khi sinh ta đã bị một trận bệnh nặng, cả nhà cứ tưởng không sống nổi, gia gia (ông nội) không tin, mang ta đi tìm thần y, may gặp được cao nhân, không biết làm thế nào lại chữa hết, cao nhân kia nói trước khi trưởng thành không được nuôi trong nhà, nếu không cứu lần này rồi cũng không sống tiếp được, cho nên gia gia mới đem ta phò thác cho bằng hữu nuôi lớn, mấy năm trước mới về phủ lại” Hàn Nguyệt Nguyệt nhanh chóng bịa ra một câu chuyện, nhưng phần lớn cũng là sự thật.

Nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói vậy, Tịnh Không gật đầu, “Khó trách, thì ra là có cao nhân cải mệnh, lão nạp mặc cảm”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân không nghi ngờ gì, mới yên lòng.

“Sau này sẽ ổn cả chứ?”, Mạnh Dịch Vân hỏi, Tịnh Không nhìn Mạnh Dịch Vân khẽ mỉm cười, “Vương gia không cần lo lắng, mặc dù lão nạp không thấy rõ được tương lai của vương phi, nhưng vương phi chính là nữ tử thể gian hiểm có, mặc kệ gặp khó khăn gì, chỉ cần an tâm tùy duyên, tất cả đều sẽ được hóa giải”, cao nhân có thể cải tử hồi sinh đây là lần đầu tiên lão thấy.

88. Chương 86 : Tức Giận

“Làm phiên đại sư rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm ơn, Tịnh Không đại sư lại tặng hai lá bùa bình an cho Đoàn Đoàn và Viên Viên, nghỉ ngơi một lúc, đoàn người mới trở về phủ.

“Sao vậy?”, Hàn Nguyệt Nguyệt tựa vào lòng Mạnh Dịch Vân nhắm mắt lại, tay được Mạnh Dịch Vân nắm lấy, bị hắn nắm có chút đau, ngẩng đầu hỏi, “Lúc còn nhỏ nàng thật gặp được cao nhân cải mệnh sao?”, hắn vẫn cảm thấy kỳ quái, từ nhỏ Nguyệt Nguyệt đã được đưa tới Dược Cốc, chẳng lẽ cao nhân ấy là Y Phẩm Đường?

Hàn Nguyệt Nguyệt cọ cọ, “Ta nào biết, cũng chỉ là nghe bà vú kể lại vậy thôi, mẫu thân sau khi sinh ta xong, thân thể rất suy yếu, lúc ta được hai tháng tuổi liền qua đời, nếu như gia gia không đưa ta đi, có lẽ giờ ta đã không ngồi ở đây được”, mẹ chồng và tiểu thiếp liên thủ hại chết chính thê, bọn họ thì chuyện gì mà không dám làm chứ.

“Nàng hận bọn họ sao?”, chuyện này hắn cũng có nghe qua, chỉ là lúc trước có điều tra nhưng không thu được chứng cứ gì.

“Hận sao, cũng không nói rõ được, đối với ta bọn họ cũng chỉ là quen hơn những người khác mà thôi, không có tình thân hay gì khác, chỉ là mẫu thân chết quá oan...”, mặc dù không phải là mẫu thân của nàng, nàng cũng chưa từng thấy mặt, nhưng mà nếu đã chiếm thân thể này, nàng cũng phải có nghĩa vụ.

“Cho nên nàng hù dọa họ?” Mạnh Dịch Vân nói, Hàn Nguyệt Nguyệt chu chu môi, “Chàng cũng biết à”, nếu không vì nể mặt gia gia, nàng cũng sẽ không từ bỏ ý đồ.

Về đến vương phủ đã là giữa trưa, ngủ một giấc, buổi chiều còn phải đi phủ công chúa chúc tết cô cô Mạnh Dịch Vân, đối với việc cô cô cố tình đưa người tới Hàn Nguyệt Nguyệt rất không hài lòng, là cô thì sao, ý là trưởng bối thì có thể ép người khác sao, cũng không phải cha mẹ ruột mà, nhưng dù không thích, Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn chuẩn bị một phần lễ thật lớn.

Lần này đi còn có cả Mạnh Dịch Vân và hai nhi tử.

“Tối là vui rồi, mau ngồi, ẵm cháu tối cho ta nhìn một chút nào”, sau khi Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân hành lễ xong, Mạnh Hình vui vẻ nói, so với lần trước nàng tới, thái độ thật đúng là khác nhau 180 độ, bà vú nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, thấy nàng đồng ý, mới ôm tới trước mặt Mạnh Hình.

“Vân nhi thật là có phúc, hai đứa giống nhau như đúc, thật đáng yêu, đã đặt tên chưa?”, Mạnh Hình nhìn hai đứa nhỏ, mắt cũng ánh lên ý cười, dáng vẻ hiền lành.

“Rồi ạ, đứa lớn là Mạnh Giang Thụy, đứa nhỏ là Mạnh Trạch Thụy”, Hàn Nguyệt Nguyệt giành nói trước, Mạnh Hình không phản ứng, nhìn Mạnh Dịch Vân nói “Đứa nào lớn, đứa nào nhỏ, giống nhau quá ta nhìn không ra”, Đoàn Đoàn và Viên Viên chỉ cần ăn no ngủ đủ, sẽ không nháo, lúc này an tĩnh cho bà vú bế, mắt kỳ quái nhìn quý phụ trước mặt.

“Bên trái là đứa lớn, bên phải là nhỏ, đừng nói là cô cô, ngay cả con cũng có lúc nhìn nhầm đấy ạ”, Hàn Nguyệt Nguyệt lại nói, Mạnh Dịch Vân ngồi yên uống trà không mở miệng.

“Cũng không có đồ gì tốt, chỉ có hai cái khóa trường mệnh này, xem như là quà năm mới cho chúng”, nghe Mạnh Hình nói vậy, ma ma sau lưng bà lập tức lấy ra một đôi khóa trường mệnh đeo lên cổ hai đứa nhỏ.

“Cảm ơn cô cô”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, những điều cần làm cũng làm xong rồi, nàng chỉ muốn nhanh đi về thôi, chỗ này nán lại phút nào là thấy nguy hiểm phút ấy.

“An An sao không cùng về?”, trưởng công chúa hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Mạnh Dịch Vân, không biết phải trả lời thế nào, mặc kệ nàng đáp thế nào, chắc chắn Mạnh Hình cũng không hài lòng, không còn cách nào khác đành cầu cứu Mạnh Dịch Vân, không phải nàng sợ, chỉ là dù sao cũng là cô ruột của Mạnh Dịch Vân, nên cố gắng hòa hảo.

“Quận chúa còn chưa về sao?”, Mạnh Dịch Vân hỏi ngược lại, lễ mừng năm mới là cả nhà đoàn tụ, hắn còn tưởng An quận chúa đã về rồi, nghe Mạnh Dịch Vân nói vậy, sắc mặt Mạnh Hình nháy mắt trở nên khó coi, Hàn Nguyệt Nguyệt bị ánh mắt đó nhìn đến cảm thấy không được tự nhiên, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, làm bộ như không thấy.

“Tính tình An An hướng nội, có chuyện gì đều giấu trong lòng không nói ra, sao người lại không chịu quan tâm đến nó? Nó đã về hay chưa cũng không biết là sao?”, Mạnh Hình nặng giọng, Hàn Nguyệt Nguyệt cúi đầu: là nàng ta tự mình ở lại, có ai bắt đầu, giờ nàng có về hay không liên quan gì đến bọn họ chứ.

“Cô cô quá lời rồi, từ trước tới giờ ta đối đãi quận chúa như muối muối, Nguyệt Nguyệt quản lý mọi việc trong nhà, trước giờ đều quan tâm chăm sóc nàng, sao cô cô lại nói như vậy?”, không đuổi nàng đi đã là khoan dung lắm rồi.

Nghe Mạnh Dịch Vân nói coi An An như muối muối, mặt Mạnh Hình lại lạnh đi mấy phần, ý tứ của bà rõ như vậy, không lý nào Mạnh Dịch Vân không hiểu, chẳng lẽ cố ý giả bộ ngu? Tính tình Mạnh Dịch Vân bà biết, hắn đã quyết định chuyện gì, dù người khác nói gì cũng không quan tâm, Mạnh Hình đành chuyển hướng sang Hàn Nguyệt Nguyệt.

“An An tuy là nghĩa nữ, nhưng ta luôn xem nó như con ruột, tuyệt không để nó bị người khinh khi, vương phi người nói xem, tại sao An An không về cùng các người?”, Hàn Nguyệt Nguyệt không thể giả ngu nữa, ngẩng đầu lên, “An An là nữ nhi của cô cô, tức chất sao dám lơ là, lễ mừng năm mới là dịp đoàn viên, vương gia và tức chất đều cho rằng quận chúa đã sớm trở về rồi”

“Ồ ồ, nó có trở về hay không các người cũng không biết, như vậy chắc chắn lúc còn ở trong phủ nhất định bị các người coi thường, người đường đường là vương phi, tại sao không biết khoan dung như vậy”, Mạnh Hình chỉ tay vào Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Hàn Nguyệt Nguyệt im lặng, ở nhờ nhà người ta, người ta còn chưa nói, ngược lại đi chỉ trích người ta là chiêu đãi không chu đáo.

“Cô cô có ý gì? Từ khi chất tức trở về tới nay, tự thấy không có lúc nào lơ là quận chúa, quận chúa là một cô nương chưa có gia đình, rất nhiều chuyện không tiện, nhưng chất tức luôn luôn chú ý lễ tiết, nếu như cô cô lo lắng quận chúa ở vương phủ bị người khi dễ, sao không kêu quận chúa về, dù sao trong vương phủ cũng không có trường bối, quận chúa ở lâu sợ không ổn”, Hàn Nguyệt Nguyệt trả lời.

Mạnh Dịch Vân bà không quản được, vốn định gây áp lực với Hàn Nguyệt Nguyệt, không ngờ Hàn Nguyệt Nguyệt lại phản bác như vậy, bà bực mình đập bàn, “Là một tiểu bối, mà người dám nói chuyện với trưởng bối như vậy? tướng phủ cũng là nơi lễ giáo nghiêm ngặt, sao lại dạy ra một đứa đồ phụ như người, hôm nay ta liền làm chủ, để An An gả cho Mạnh Dịch Vân”, lòng vòng một hồi chính là muốn gả Tô An vào vương phủ.

Mạnh Dịch Vân lập tức biến sắc, Hàn Nguyệt Nguyệt phản ứng nhanh hơn, nhìn Mạnh Hình đang phát uy, “Người là cô cô của vương gia, chất tức kính người là vì nể mặt vương gia, chứ ta và vương gia là chính hoàng thượng ban hôn, chẳng lẽ chỉ dựa vào lời cô cô là có thể không tuân theo thánh chỉ, bắt vương gia phải bỏ chất tức?”, Hàn Nguyệt Nguyệt vốn tưởng rằng Mạnh Hình chỉ muốn cho Tô An làm trắc phi gì đó, không ngờ là muốn thay thế vị trí của nàng.

“Hừ, người là nha đầu dẻo miệng, ngày mai bốn cung liền vào cung kêu hoàng thượng hạ chỉ”, vừa rồi quýnh lên, bà quên mất hai người là do hoàng thượng ban hôn, Mạnh Dịch Vân nói, “Chuyện của chất nhi không phiền cô cô phải phí tâm, giờ tốt nhất cô cô nên dẫn quận chúa về đi, một cô nương chưa có hôn phối ở lâu bên ngoài không tốt cho thanh danh, mặc dù quận chúa không phải là huyết mạch hoàng gia, nhưng cũng là nghĩa nữ của cô cô, dính tới thể diện của hoàng gia, cô cô nên cẩn thận thì hơn”, bà vú thấy tình hình không ổn, đã sớm lặng lẽ ẩm hai đứa nhỏ về đứng sau lưng Mạnh Dịch Vân và Hàn Nguyệt Nguyệt, hai đứa nhỏ hình như cũng biết không khí không tốt, nhất thời khóc to lên, Hàn Nguyệt Nguyệt đang lo không có cố, Đoàn Đoàn và Viên Viên khóc thật đúng lúc.

“Bọn nhóc còn nhỏ không hiểu quy củ, chất tức xin đưa chúng về phủ, sẽ tới thăm cô cô sau”, Hàn Nguyệt Nguyệt ôm lấy Viên Viên, đi nhanh ra cửa, Mạnh Hình không ngờ Mạnh Dịch Vân cũng không phản đối, đang suy nghĩ đối sách, chờ khi phản ứng lại, thì Hàn Nguyệt Nguyệt đã đi mất, Mạnh Dịch Vân thấy thế biết là Nguyệt Nguyệt tức giận, cũng liền cáo từ Mạnh Hình, đuổi theo.

“Vương phi, có chờ vương gia không ạ?”, Sắc Âm nhỏ giọng nói, nàng cũng biết tình hình căng thẳng, nhưng vương gia còn chưa ra, cứ đi như vậy sợ không ổn, Hàn Nguyệt Nguyệt vén rèm lên nói, “Không cần, chúng ta về trước, vương gia còn có việc”, tức chết nàng mà, nữ nhân cổ đại sao đều giống nhau như vậy, không thích trượng phu mình có vợ bé, nhưng lại cứ ép nhà người khác phải có, làm gia đình người ta lục đục.

Biết Hàn Nguyệt Nguyệt đang tức giận, Sắc Âm cũng không dám nhiều lời, không thể làm gì khác hơn là kêu người đánh xe về phủ, vừa rồi nàng nghe thấy trưởng công chúa nói vậy cũng rất bất bình, tình cảm của vương gia và vương phi tốt như vậy, hơn nữa còn là hoàng thượng ban hôn, hiện tại cũng đã có hai tiểu vương gia, gia đình đang êm ấm, trưởng công chúa lại cứ bắt vương gia bỏ vương phi cưới An quận chúa, thật là chộc cho người ta tức điên mà, vừa nhìn là biết cái cô An quận chúa đó không phải người tốt lành gì rồi, hèn gì phủ công chúa không ở cứ chạy đến vương phủ bám víu, quả nhiên là rắp tâm bất lương.

Về tới Trúc Viên, hai bà vú biết tâm tình Hàn Nguyệt Nguyệt không tốt, tự giác ẩm hai đứa bé đi ngủ, Hàn Nguyệt Nguyệt về phòng, đóng cửa lại, nhào lên giường, đập gối đập mền một hồi, Sắc Âm và Trúc Thanh ở ngoài cửa nhìn nhau không biết có nên vào hay không, cho đến lúc nghe tiếng động từ bên trong truyền ra, hai người lập tức đứng ngay ngắn lại, thầm nghĩ: vương phi đang giận, chờ qua cơn đã.

Hai người hầu hạ Hàn Nguyệt Nguyệt lâu như vậy, chưa từng thấy Hàn Nguyệt Nguyệt cáu kỉnh vô cớ với người làm, hơn nữa nổi giận như thế này cũng là lần đầu tiên, xem ra phải chờ vương gia trở lại mới được.

Hàn Nguyệt Nguyệt phát tiết xong, vô lực ngã xuống giường, thật là khinh người quá đáng mà, bình thường hiền quá mới làm cho bọn họ tưởng mình mềm yếu dễ bắt nạt, Hàn Nguyệt Nguyệt tiện tay quăng mền gối xuống giường, nhắm mắt lại, nghĩ dùng biện pháp gì đuổi Tô An đi.

Mạnh Dịch Vân mở cửa đi vào, thấy chăn mền quần áo vương vãi dưới đất, Hàn Nguyệt Nguyệt thì đang nằm trên giường, lặng lẽ đi tới, kéo Hàn Nguyệt Nguyệt, “Trời lạnh, nằm như thế này sẽ lạnh đó”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhin không được, kéo tay Mạnh Dịch Vân lại cắn lên, Mạnh Dịch Vân cũng không giạt ra, cứ để cho nàng cắn.

Qua một hồi, Hàn Nguyệt Nguyệt dừng lại, ngẩng đầu nhìn Mạnh Dịch Vân, thấy hắn vẫn bình tĩnh, nàng cũng tự biết mình cổ tình gây sự, nhụt chí cúi đầu.

“Hả giận rồi à?”, Hàn Nguyệt Nguyệt đáp Mạnh Dịch Vân xuống, đứng dậy gọi Sắc Âm vào dọn dẹp tàn cuộc, thật ra thì nàng cũng cảm thấy lạnh, Sắc Âm và Trúc Thanh vào cũng không dám nói lời nào, lặng lẽ dọn sạch, lại đem một bộ chăn bông tới, trải ra đằng hoàng rồi lui ra ngoài.

89. Chương 87 : Cầu Hôn

“Nàng tìm gì vậy?”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt cứ tới đi lui tìm cái gì đó, Mạnh Dịch Vân hỏi, “Thu dọn đồ đạc, ngộ nhớ hoàng thượng hạ chỉ thật”, Hàn Nguyệt Nguyệt thuận miệng đáp, không thấy Mạnh Dịch Vân đen mặt.

“Làm gì, đừng rộn”, Hàn Nguyệt Nguyệt bị Mạnh Dịch Vân ôm, lập tức phản kháng nói, “Giận cũng giận xong rồi, còn nháo cái gì nữa”, biết rõ hẳn sẽ không nghe theo Mạnh Dịch Vân mà vẫn nói như vậy, nữ nhân này đúng là cố ý khiêu chiến hẳn mà.

Thấy Mạnh Dịch Vân giận, Hàn Nguyệt Nguyệt biết là mình sai rồi, đầu năm đầu tháng cầu kính không tốt, dù sao mặc cho người ta nói thế nào, bọn họ không quan tâm, chỉ cần Mạnh Dịch Vân kiên định là được không phải sao? Hàn Nguyệt Nguyệt đưa tay vuốt đôi mày đang nhíu lại của Mạnh Dịch Vân, “Cứ cau mày hoài, sẽ mau già đó”, Mạnh Dịch Vân bất lực, rõ ràng là hẳn khuyên nàng không tức giận, sao giờ lại là nàng an ủi hẳn chứ.

“Được rồi, thả ta xuống, ta muốn tìm đồ”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Mạnh Dịch Vân nói, “Tìm đồ gì mà gấp như vậy, kêu bọn Sắc Âm tìm là được”, nàng cứ lực tung lên như vậy, nha hoàn lại phải dọn dẹp nữa.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Quà cho chàng, mau thả ta xuống”, Mạnh Dịch Vân thả nàng xuống, hỏi “Quà gì?”, Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp tục lục những cái gương trước mặt, “Không nói trước được, nói trước không vui”.

“Có phải cái này không?”, Mạnh Dịch Vân lấy ra hai chiếc nhẫn, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức chạy tới, “Sao chàng lại có?”, tìm hoài không thấy thì ra ở chỗ Mạnh Dịch Vân.

“Nhặt được”, nàng ném đồ loạn xạ, cái này là rớt ra từ người nàng ngày đó, Hàn Nguyệt Nguyệt cầm lấy, mặc dù hai chiếc nhẫn này không có khảm bảo thạch, nhưng cũng rất đẹp, tuy không có đám cưới, không có chụp hình cưới, cũng không có màn cầu hôn lãng mạn, nhưng có đôi nhẫn bạc này cũng coi như là nhẫn cưới.

Hàn Nguyệt Nguyệt đưa một chiếc cho Mạnh Dịch Vân, “Chàng đeo cho ta đi”, thấy dáng vẻ hưng phấn của Hàn Nguyệt Nguyệt, Mạnh Dịch Vân khó hiểu, nhỏ như vậy sao mang được?

“Nhanh lên a”, thấy Mạnh Dịch Vân đứng im, Hàn Nguyệt Nguyệt vội thúc giục, “Phải làm sao?”, Mạnh Dịch Vân hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Chàng đeo nó vào ngón áp út của ta, rồi nói, gả cho ta nhé?”, bắt hẳn đường đường một vương gia mà quỳ xuống có chút không ổn, thôi thì đứng cũng được.

“Hả?”, thấy Mạnh Dịch Vân vẫn không hiểu, Hàn Nguyệt Nguyệt giải thích, “Ta đọc trong một quyển tạp ký, người phương tây lúc thành thân sẽ đeo nhẫn, cái này coi như là minh chứng, hơn nữa nam nhân còn phải cầu hôn, tức là cầm chiếc nhẫn quỳ xuống nói với nữ nhân, gả cho ta nhé?, nếu nữ nhân đồng ý sẽ đeo lên, nếu không chịu đeo tức là cự tuyệt lời cầu hôn, lúc đám cưới, hai bên sẽ đeo nhẫn cho nhau, tiếp nhận chúc phúc của bằng hữu, ta thấy rất lãng mạn, vừa hay tìm được cặp nhẫn này, chàng phối hợp chút đi mà”, Hàn Nguyệt Nguyệt khẩn cầu.

Mạnh Dịch Vân hơi mơ hồ, sao hẳn chưa bao giờ nghe nói về điều này chứ, nhưng thấy bộ dạng mong đợi của nàng, không đành lòng cự tuyệt, “Giờ mới cầu hôn, có phải đã trễ rồi không?”, con cũng đã có luôn rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt trừng mắt, “Để ta có thể cảm nhận được cái loại cảm giác đó mà, nhanh lên đi, nhanh lên đi”.

Quỳ xuống là không thể nào, Mạnh Dịch Vân đành cầm nhẫn, nói “Nguyệt Nguyệt, gả cho ta nhé?”, giờ phút này Hàn Nguyệt Nguyệt cảm tưởng như mình đang được cầu hôn, hạnh phúc mỉm cười, “Ta đồng ý”, Mạnh Dịch liền đeo nhẫn lên ngón áp út của nàng.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn tay mình, cười cười, đeo chiếc nhẫn còn lại cho Mạnh Dịch Vân, “Từ nay về sau, chàng là của ta, người phương tây là một phu một thê, không cho phép cưới thiếp, đây là minh chứng”, Hàn Nguyệt Nguyệt quơ quơ bàn tay đeo nhẫn trước mặt Mạnh Dịch Vân.

Mạnh Dịch Vân nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói vậy, mới biết nàng có ý gì, nhưng dù cho không có cái này, đời này hẳn cũng chỉ có mình nàng mà thôi.

“Buổi lễ kết thúc rồi, vậy kế tiếp là động phòng phải không?”, Mạnh Dịch Vân ôm Hàn Nguyệt Nguyệt lên giường, Hàn Nguyệt Nguyệt không phản kháng, đưa tay ôm cổ Mạnh Dịch Vân.

Mùng hai là ngày phụ mẫu, Hàn Nguyệt Nguyệt chuẩn bị một đồng lễ vật, về tướng phủ với tướng công và nhi tử, đến cửa, đã có người đứng chờ từ sớm, Mạnh Dịch Vân xuống xe, sau đó đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt xuống, hai bà vú ôm Đoàn Đoàn và Viên Viên theo sau.

Nhị phu nhân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân đến, liền tiến lên đón, “Ta cứ mong mãi, rốt cuộc hai người cũng tới rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt không có gì bất mãn với Nhị phu nhân, người ta nhiệt tình, nàng cũng tươi cười lại, “Làm phiền nhị phu nhân rồi, phụ thân và đại phu nhân có nhà không”.

Dù gì Mạnh Dịch Vân cũng là vương gia, sao lại không nể mặt như vậy, chỉ phái nhị phu nhân ra đón, chẳng lẽ không muốn mình tới? Cũng đúng, đại phu nhân thì ước gì mình vĩnh viễn không về, Hàn Diệu Văn thì không thân thiết gì.

“Nhị tiểu thư vừa trở về, lão gia và đại phu nhân đang nói chuyện với bọn họ, mau mau vào đi, trời rất lạnh, đừng để hai đứa nhỏ cảm lạnh”, thì ra là Hàn Thanh Tư tới, khó trách, trong lòng Hàn Diệu Văn, dù mình có hiếu thuận thế nào đi nữa cũng mãi mãi không thể bằng nữ nhi bảo bối kia.

“Đi thôi”, Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không vui, liền nói, nhị phu nhân cảm kích nhìn Mạnh Dịch Vân, đại phu nhân và lão gia cũng thiết là, đại tiểu thư giờ đã là vương phi rồi, nhị tiểu thư dù gì cũng chỉ là phu nhân nhà quan thôi, ai nặng ai nhẹ cũng không phân rõ, lại đẩy mình ra làm bia đỡ.

Hàn Nguyệt Nguyệt đi đầu, Mạnh Dịch Vân và nhị phu nhân theo sau, vừa vào trong, đã nghe tiếng nói cười truyền ra, Hàn Nguyệt Nguyệt thầm cười lạnh: đúng là gia đình ấm áp a.

Nhị phu nhân thấy không ổn, lập tức tiến lên trước, cao giọng nói, “Đại tiểu thư và vương gia tới, lão thái gia cứ nhắc mãi, giờ tới rồi đây”, nghe thấy tiếng nhị phu nhân, tiếng cười nói bên trong dừng lại, rồi rút nhìn ra ngoài.

Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân bước vào, Hàn lão tướng gia và Hàn lão phu nhân ngồi ở ghế trên, tiếp theo là Hàn Diệu Văn, trượng phu Hàn Thanh Tư, đại phu nhân, rồi Hàn Thanh Tư, hai mẹ con đang nắm tay nhau không biết tán gẫu cái gì, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân vào, Hàn Diệu Văn và trượng phu Hàn Thanh Tư còn cả Hàn lão tướng gia đứng lên, “Tham kiến vương gia, vương phi nương nương”, đại phu nhân thấy thế, mặc dù không tình nguyện, nhưng vì cấp bậc, cũng không thể làm gì khác hơn là đứng dậy hành lễ.

Lão phu nhân cây già lên mặt, không muốn đứng dậy hành lễ với một tiểu bối, lại là một tiểu bối bà không ưa, Hàn lão tướng gia trừng mắt, lão phu nhân sợ hãi, đành chậm rãi đứng dậy, nếu đắc tội vương gia coi như xong.

“Đứng lên hết đi, hôm nay bốn vương bối vương phi về phủ, không nên đa lễ”, Hàn Nguyệt Nguyệt thân nhất với Hàn lão tướng gia, đi tới đỡ lão dậy, “Gia gia xin đứng lên đi, làm con tổn thọ mất”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đỡ Hàn lão tướng gia mà không đỡ mình, lão phu nhân “Hừ” một tiếng, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không thèm để ý.

“Con giờ là vương phi, lễ không thể bỏ, vương gia, mời ngồi”, Mạnh Dịch Vân cũng không từ chối, ngồi xuống bên cạnh lão, “Mau ôm hai cháu tới cho ta nhìn chút nào”, nghe vậy hai bà vú ẵm Đoàn Đoàn và Viên Viên tới, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi bên cạnh Mạnh Dịch Vân, không ai hỏi, nàng cũng lười nói.

“Đại tiểu thư thật là có phúc, hai tiểu vương gia thật ngoan khiến người thích”, nhị phu nhân nói, nhận được ánh mắt bất mãn của đại phu nhân, đành ngậm miệng.

“Gia gia, hai đứa rất huyền náo, để cho bà vú ôm đi”, Hàn lão tướng gia vui vẻ nói, “Khó khăn lắm mới có được hai đứa cháu này, sao có thể không ẵm chứ, không sao đâu, bộ xương già này vẫn chịu được mà”, bà vú nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, thấy nàng không phản đối, liền giao Đoàn Đoàn cho lão.

“Đứa nào là lão đại vậy?”, Hàn lão tướng gia vừa chơi đùa với Đoàn Đoàn, mắt vẫn không quên nhìn Viên Viên, hai đứa thật giống nhau.

Đại phu nhân vẫn làm mặt lạnh, khinh thường nhìn, chỉ là ăn may mà thôi, có gì đặc biệt hơn người đâu, còn chẳng biết lúc nào thì bị bỏ kia.

Hàn Thanh Tư vẫn mỉm cười.

“Gia gia đang ôm lão đại đó, gọi là Giang Thụy, trong tay bà vú là lão nhị Trạch Thụy, bình thường rất quây, không biết sao được gia gia ẵm lại ngoan ngoãn như vậy”, Đoàn Đoàn thấy mình bị một người lạ ôm, cha mẹ ngồi đó không để ý tới mình, rất uất ức chu chu môi, ngược lại Viên Viên thì đang mở to mắt nhìn khắp nơi, có vẻ rất hưng phấn.

“Trẻ con thì phải nghịch ngợm mới đúng mà”, Hàn Diệu Văn khó được một lần mở miệng vàng, Hàn lão tướng gia hài lòng cười, đại phu nhân bắt mắt liếc một cái.

Lão phu nhân nhìn đứa bé trong tay Hàn lão tướng gia, càng nhìn càng cảm thấy đáng hận, “Đưa bà vú ẵm đi, lão gia khom rồi, ngộ nhỡ làm rớt thì sao?”, lão phu nhân nói, mọi người im tiếng, Mạnh Dịch Vân rất không hài lòng, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Cũng được, gia gia để bà vú ẵm đi, Trúc Thanh, đáng lẽ vật lên”.

“Những thứ này là vương gia mang về từ vùng khác, không biết các vị phu nhân và muội muội có thích hay không?”, nhị phu nhân và tam phu nhân được nhận một tấm vải lụa thượng hạng, đại phu nhân là một vòng trân châu, Hàn Thanh Tư, Hàn Thanh Diệp, và Hàn Thanh Vân mỗi người một bộ trang sức thượng hạng, Hàn Nguyệt Nguyệt không biết lão phu nhân trở lại, nên không chuẩn bị quà, bèn lấy ra một cái lọ nhỏ từ ống tay áo, nói “Không biết lão phu nhân trở lại, cho nên không chuẩn bị, hi vọng lão phu nhân không để bụng, đây là Đường Sinh Hoàn quý hiếm, ba ngày ăn một viên, rất tốt cho sức khỏe”, Sắc Âm đặt cái lọ trước mặt lão phu nhân.

Lão phu nhân liếc nhìn, “Chỉ là một lọ thuốc bổ mà thôi, có gì quý hiếm chứ”, người ta đều là trân châu, tơ tằm thượng hạng, tại sao mình lại là một lọ thuốc bé xíu, rõ ràng là khinh thường mình mà.

90. Chương 88 : Giả Bệnh

“Được rồi, khó có dịp Nguyệt Nguyệt và Thanh Tư đều về, Bác Nhân và Bác Dương đâu rồi?”, lão tướng gia mặt lạnh hỏi, đại phu nhân thấy nhị tử không tới, vội cười nói, “Đã phái người đi kêu rồi, lập tức tới ngay ạ”, lão phu nhân không dám nói lời nào, ra hiệu a ma sau lưng đem lọ thuốc cất đi.

“Đây là muội phu (em rể) con, công tử nhà Lý thái phó, Lý Cách”, Hàn tướng gia chỉ vào nam tử ngồi kế bên nói, nam tử kia đứng lên, “Bái kiến vương gia vương phi nương nương”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Thì ra là muội phu a, thật là thất lễ, hai người thành thân ta cũng không kịp về, đều là người một nhà, không cần đa lễ”, lại quay đầu nhìn Hàn Thanh Tư nói, “Muội muội xuất giá, tỷ tỷ không thể tới, thật ngại quá, mong muội bỏ qua cho”, Hàn Thanh Tư lập gia đình lúc nào nàng không hề hay biết gì cả.

Lúc ở Dược Cốc, không biết tin tức bên ngoài, cũng không ai nói cho nàng biết, trước khi nàng đi Hàn Thanh Tư còn đang một lòng muốn quyến rũ Mạnh Dịch Vân, không ngờ mới hơn một năm, đã lập gia đình, chắc là đại phu nhân cảm hận lắm đây, vì dù Lý Cách có xuất sắc thể nào đi nữa cũng chỉ là nhị tử của một đại thần mà thôi, làm sao có thể so sánh được với Mạnh Dịch Vân là vương gia, nếu không phải có lão tướng gia ở đây, chắc chắn đại phu nhân đã nổi điên lên rồi.

“Tỷ tỷ khách khí rồi, tỷ tỷ đi một cái là mất hơn cả năm, làm cho cả nhà lo lắng gần chết”, thật đúng là mạng lớn, rơi xuống vực sâu vạn trượng mà vẫn còn sống, hơn nữa lại sinh được hai nhi tử.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, nhìn Mạnh Dịch Vân, “Cũng tại vương gia lo lắng cho hai nhi tử, không cho ta về cùng”, Hàn Thanh Tư vịn xoắn khăn tay, đại phu nhân liếc Hàn Nguyệt Nguyệt, trong lòng rất không thoải mái.

“Vương gia thật thương yêu vương phi”, tam phu nhân nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Thanh Diệp muội muội năm nay cũng 15 rồi, đã định hôn ước chưa?”, Hàn Thanh Diệp không dám ngẩng đầu, nhị phu nhân thấy vậy, vội nói “Chưa có, dù sao nó vẫn còn chưa hiểu chuyện lắm, còn cần dạy bảo thêm”, nhị phu nhân vẫn sợ đại phu nhân, còn đại phu nhân ở đây, hôn sự của Thanh

Diệp chắc chắn là không đến phiên mình làm chủ rồi, giờ Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi vậy, chẳng khác gì phan ột đao.

Tam phu nhân bắt mắt liếc nhị phu nhân một cái, rõ ràng là mình mở miệng khen, sao lại hỏi hôn sự của Hàn Thanh Diệp mà không hỏi nữ nhi Thanh Vân của bà, cũng đã 13 rồi.

“Người hận ta sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng sau lưng Hàn Thanh Tư, nhìn tuyết rơi, “Không dám, Thanh Tư nào dám hận vương phi nương nương chứ”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười, “Ta biết người hận ta, nhưng cho dù người hận cỡ nào đi nữa, cũng không thay đổi được hiện thực, cho nên ta cũng chẳng quan tâm người cảm thấy thế nào”, vừa rồi ở trong đại sảnh, người khác có thể không biết, nhưng nàng thấy rất rõ, ánh mắt Hàn Thanh Tư nhìn Mạnh Dịch Vân vẫn giống hệt như trước, lớn mật như vậy, chẳng lẽ không sợ trưởng phu nàng ta thấy hay sao?

“Đúng thì sao? Ta hận người, hận người cướp đi tất cả của ta, nếu như không có người, mọi thứ hôm nay đều là của ta”, Hàn Thanh Tư xoay người, nhìn chằm chằm Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không sợ, tiến lên vài bước đối mặt với Hàn Thanh Tư.

“Thì ra trong lòng người và mẫu thân người hận ta như vậy, nhưng đáng tiếc a, người cho rằng trong mắt mình chứa đầy kỳ vọng và đáng thương thì vương gia sẽ đồng tình với người? Sẽ cưới người sao? Ta thật thấy bi ai cho Lý công tử”, trước kia chưa có gia đình thì không nói, nhưng giờ đã gả cho người ta còn dám ở trước mặt trưởng phu mình quyền rũ chồng người khác, thật quá đáng mà.

“Người...”, Hàn Thanh Tư bị nói trúng tim đen, không biết phản bác làm sao, quả thật nàng ta còn thích Mạnh Dịch Vân, hôn sự với Lý Cách là do phụ mẫu định đoạt, nàng ta không thể phản kháng được.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười lạnh, “Mặc kệ thế nào, dù gì người cũng là muội muội của ta, ta không thể thấy chết mà không cứu, nhắc nhở người một câu, chớ để ghen tuông làm mờ mắt, làm ra chuyện không thể cứu vãn được, đến lúc đó không chỉ mình người gặp nạn, mà còn kéo theo cả Lý phủ và Tướng phủ”, thấy Hàn Thanh Tư không nói gì, Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người đi vào đại sảnh.

Những gì nên nói nàng đã nói rồi, nếu Hàn Thanh Tư cứ cố chấp không chịu tỉnh ngộ, vậy cũng không thể trách nàng thấy chết mà không cứu.

Người đến vương phủ chúc tết rất nhiều, mỗi ngày Hàn Nguyệt Nguyệt đều phải tiếp đãi phu nhân của các quan lại trong triều, lễ lớn quá không thể nhận, đáp lễ lại không thể qua loa, Hàn Nguyệt Nguyệt thương lượng với Vương quân gia, hiện tại kẻ nhòm ngó Vân vương phủ không chỉ có một, nếu có nhược điểm bị người bắt được, cứ cho là Mạnh Dịch Hiến không tin, cũng không thoát được miệng lưỡi thế gian.

“Vương gia, đã tìm được vị trí chính xác của căn cứ Lục Phi Hồ”, Hắc Ưng nói, Mạnh Dịch Vân suy nghĩ trong chốc lát, “Hiện tại Lục Phi Hồ có khoảng bao nhiêu binh khí?”, những binh khí đã thấy mấy năm trước tại cấm địa ở Minh Nguyệt Sơn Trang thì ra do bọn họ đúc để chuẩn bị mưu phản, thời gian lâu như vậy chắc đã đúc được không ít rồi.

“Lúc trước nhận được tin tức, Lục Phi Hồ vận chuyển đi ba lần, một lần đến Ly Thành, hai lần đến Từ Châu”, mỗi lần đều không dưới một vạn, đây đúng là một con số khổng lồ.

“Trước tiên cứ phá hủy căn cứ của bọn chúng, hơn nữa phải phái người điều tra xem ngoài vận chuyển binh khí đến hai nơi này còn có nơi nào khác nữa không”, nghỉ ngơi dưỡng sức nhiều năm rồi, không thể kéo dài thêm nữa, sẽ gây ra hậu quả khó lường.

“Vâng, vương gia”, Hắc Ưng đi ra, Mạnh Dịch Vân đi tới kệ sách, mở chốt cơ quan, sau giá sách xuất hiện một cánh cửa, Mạnh Dịch Vân đi vào, giá sách lại khôi phục nguyên trạng.

Hàn Nguyệt Nguyệt bưng một chén cháo vào thư phòng, không thấy bóng dáng Mạnh Dịch Vân, xoay người đi ra ngoài, rõ ràng nói ở thư phòng, sao không thấy bóng người, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn chén cháo trong tay: hầm cả canh giờ, rất thơm ngon, đành phải tự mình xử thôi, chỉ có thể trách Mạnh Dịch Vân không có số hưởng.

“Vương phi, An quận chúa cầu kiến”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe Trúc Thanh thông báo, nói “Mời vào đi”, tránh mặt mãi cũng không phải là biện pháp.

“Quận chúa, mời ngồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói, Tô An bước tới “Quầy rầy vương phi rồi”, mấy lần trước tới cầu kiến, đều nói vương gia không có ở đây, nhưng trong phủ ai mà không biết từ khi Hàn Nguyệt Nguyệt trở về vương gia luôn ở trong Trúc Viên chứ.

“Quận chúa khách khí rồi, quận chúa là khách, ta phải chiêu đãi chu đáo mới đúng, đáng tiếc thời gian này vội chuẩn bị cho năm mới, nên nếu có chỗ nào không chu đáo, mong quận chúa bỏ qua cho”, không biết những lời ngày đó là Mạnh Hình hù dọa nàng hay do Mạnh Dịch Vân không đồng ý, mà mấy ngày qua vẫn không thấy thánh chỉ gì cả.

“Là An An quầy rầy mới đúng”, kể từ khi biết thân phận của đối phương thì quan hệ giữa hai người lạnh nhạt hẳn, không còn như trước được.

“Sao lễ mừng năm mới mà quận chúa không về phủ công chúa thăm cô cô, hôm trước ta và vương gia đến chúc tết cô cô, cô cô hỏi đó”, lễ tết mà không về nhà, thật không biết nói sao.

Tô An cười một tiếng, “Vốn định về, đáng tiếc mấy đêm trước đó bị cảm lạnh, sợ mang bệnh về nhà, nên không về nữa, chờ khỏe lại mới đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt thăm cười lạnh, bệnh? Thật là cái cố hay, nếu để trưởng công chúa biết không biết sẽ gây sự với nàng thế nào đây.

Hàn Nguyệt Nguyệt giả vờ kinh ngạc, “Quận chúa bị bệnh sao không ai tới báo cho ta một tiếng, bọn nô tài này đúng là lá gan càng ngày càng lớn, giờ đã đỡ hơn chưa? Đã kêu ngự y tới khám chưa? Không thể qua loa được, càng để lâu càng nguy hiểm, Sắc Âm? Đi mời Công Tôn thái y tới khám cho quận chúa”, Hàn Nguyệt Nguyệt làm vẻ mặt lo lắng nhìn Tô An, ngã bệnh? Nàng là ai chứ, nhìn một cái là biết có bệnh hay không liền, e là do nàng ta biết hôm nay Mạnh Dịch Vân có ở đây nên mới tới thôi.

“Vâng, vương phi”, Sắc Âm vội đi, Tô An thấy thế, liền nói “Không cần, không cần đâu, ta đã khám đại phu lấy thuốc rồi, giờ đã tốt hơn nhiều”, Hàn Nguyệt Nguyệt làm bộ nghiêm túc nói, “Như vậy sao được, bệnh nhẹ không lo chữa cho tốt sẽ thành bệnh nặng đó, đại phu bình thường sao có thể so với thái y chứ, nên khám lại cho chắc ăn”, Sắc Âm thấy ánh mắt ra hiệu của Hàn Nguyệt Nguyệt, không để ý tới Tô An vội chạy ra ngoài.

Tô An nhìn Sắc Âm chạy đi, nụ cười trở nên cứng ngắc, “Làm phiền vương phi rồi”, nàng chỉ thuận miệng nói mà thôi, không ngờ Hàn Nguyệt Nguyệt làm y như thật.

Trước khi Hàn Nguyệt Nguyệt trở về, cả vương phủ không ai dám đắc tội với nàng, giờ Hàn Nguyệt Nguyệt đã về, những hạ nhân kia cũng bắt đầu làm trái ý nàng, vào Trúc Viên còn phải thông báo, trong lòng rất không phục, nàng đường đường làm một quận chúa, muốn đi đâu còn phải xin phép sao, rõ ràng là xem thường nàng mà.

“Công Tôn thái y, quận chúa có sao không?”, thấy Công Tôn thái y khám xong, Hàn Nguyệt Nguyệt liền hỏi, Công Tôn thái y nói, “Vương phi yên tâm, bệnh của quận chúa không đáng ngại, gần đây trời lạnh, cần phải chú ý, lão phu kê phương, uống mấy ngày thì hàn trong người quận chúa sẽ tán hết thôi”, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Làm phiền Công Tôn thái y rồi”, Công Tôn thái y viết xong, Hàn Nguyệt Nguyệt kêu Trúc Thanh đi lấy thuốc.

Trúc Thanh sắc thuốc xong, bưng chén thuốc đến, Tô An thấy tránh không khỏi, đành nhắm mắt uống cho xong, Hàn Nguyệt Nguyệt thăm cười lạnh, không phải là bị bệnh sao? Vậy phải uống thuốc mới được.

Đã muộn, thấy Tô An còn không chịu về, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, “Tối rồi, quận chúa ở lại dùng cơm luôn nhé?”, Tô An lắc đầu, “Thôi khỏi, ta về viện dùng, hôm nay quầy rầy vương phi rồi, An An cáo từ”, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không giữ lại, kêu Trúc Thanh tiễn.

Cứ như vậy cũng không tốt, sớm muộn cũng sẽ có chuyện, mặc dù nàng rất tin tưởng Mạnh Dịch Vân, nhưng vì phòng ngừa ngộ nhỡ có kẻ thừa cơ ra tay, vẫn nên nghĩ biện pháp đuổi nàng ta ra khỏi vương phủ thì hơn, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ, đã trễ thế này, không biết Mạnh Dịch Vân đi đâu rồi, rõ ràng nói hôm nay ở nhà, nhưng cả ngày không thấy bóng dáng, trong thư phòng cũng không có, Hàn Nguyệt Nguyệt thở dài một tiếng, thôi chân ở trên người chàng, chàng muốn đi đâu thì đi vậy.

91. Chương 89 : Hội Đèn Lồng

Hàn Nguyệt Nguyệt chuẩn bị này nọ, Mạnh Vân thì lo an bài ám vệ, hôm nay là Tết Nguyên Tiêu có hội đèn lồng, Hàn Nguyệt Nguyệt vừa nắn nỉ vừa làm nũng, Mạnh Dịch Vân không chịu nổi, đành thỏa hiệp, cả nhà bốn người sẽ đi Thiên Hương Lâu, xem hội đèn lồng.

Sợ gặp phải nguy hiểm, Mạnh Dịch Vân an bài rất nhiều ám vệ, nếu chỉ có hắn và nàng thì không cần, nhưng giờ còn có thêm hai nhi tử chưa đầy năm, phải cẩn thận hơn.

“Chưa xong à?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nôn nóng hỏi, không phải chỉ là đi chơi một chút thôi sao? Làm gì mà cứ như dọn nhà thế kia, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn bóng dáng bận rộn của Trúc Thanh và Kim Thu, oán thăm.

“Sắp xong rồi ạ”, Đoàn Đoàn bị bọc kín như cái bánh chưng, tay chân đều được bao lại cẩn thận, không nhúc nhích gì được, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy hai nhi tử bất mãn bĩu môi, cười thăm, hai đứa bình thường cứ hay tấy máy tay chân, biết vậy nên bọc lại từ sớm rồi.

Ngồi trong xe ngựa lớn, Hàn Nguyệt Nguyệt ẵm Viên Viên, đang cười vui vẻ, Đoàn Đoàn bị bỏ nằm dưới chân bông, ủy khuất nhìn nàng.

“Sao chàng không ôm con?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Mạnh Dịch Vân nói, hắn thật nhẫn tâm a.

Ấm con nít đúng là không phải sở trường của hắn, lần nào cũng kinh hồn táng đờm, hai tiểu quỷ thích động, hắn lại không dám dùng sức, ngộ nhờ làm chúng bị thương, không dùng sức lại sợ chúng quậy quọ mà rớt xuống, thật là khó khăn mà.

“Nam tử hán phải học tự lập, không thể động một chút liền đổ, sẽ làm hư chúng”, Mạnh Dịch Vân mặt không đổi sắc nói, Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên, “Nhi tử ta, ta cứ cưng chiều đây thế nào?”, Hàn Nguyệt Nguyệt không phục nói, muốn tự lập cũng không thể sớm như vậy chứ, nhìn dáng vẻ uất ức của chúng, nàng không đành lòng được, dù sao cũng là nàng mang nặng đẻ đau mà.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhét Viên Viên vào tay Mạnh Dịch Vân, còn mình thì ẵm Đoàn Đoàn, nhẹ nhàng đỡ, Mạnh Dịch Vân bắt đầu nhìn nhi tử trong tay, kể từ khi có nhi tử, địa vị của hắn trong lòng Nguyệt Nguyệt đã không còn được như trước nữa.

Đến Thiên Hương Lâu, Lục Tư Tư và Tống Thanh chỉ lo chiêu đãi một nhà họ, mặc cho những khách khác bất mãn, nhưng cũng không có cách nào, ai bảo người ta là quan lớn chứ.

“Tiểu thư, rốt cuộc người đã tới” Hàn Nguyệt Nguyệt vừa vào cửa, Như Họa, Như Tuyết và Như Song ba người lập tức chạy tới đón, đã hơn một năm không gặp rồi.

Hàn Nguyệt Nguyệt trừng mắt, “Đã lớn rồi, còn lỗ mãng như vậy, coi chừng hù tiểu vương gia đó”, Như Họa le lưỡi, ngượng ngùng cười, “Tại bọn nô tỳ vui quá đó mà, tiểu vương gia đâu? Bảo bảo đâu?”, nghe đồn tiểu thư sinh đôi nhưng chưa được nhìn thấy tận mắt.

“Tham kiến vương gia, vương phi nương nương”, Tống Thanh và Lục Tư Tư hành lễ với Mạnh Dịch Vân và Hàn Nguyệt Nguyệt, Như Song kéo kéo vạt áo Như Tuyết, giờ ba người mới phát hiện là vương gia cũng ở đây.

“Đều đứng lên đi, không cần đa lễ”, Tống Thanh đứng dậy, cười nói, “Vương gia, lúc trước thảo dân đi ngao du khắp nơi, ngẫu nhiên có được một vài thứ cũng cho là quý hiếm, vương gia có thể mặt thảo dân mà xem một chút không ạ?”, Hàn Nguyệt Nguyệt đã sớm chạy đi nói chuyện phiếm với mấy nha hoàn kia, Mạnh Dịch Vân cảm thấy nhàm chán, bèn gật đầu, theo Tống Thanh lên lầu.

“Hai vú đưa tiểu vương gia cho Tư Tư ôm rồi đi nghỉ ngơi một chút đi”, hai bà vú giao lại cho Hàn Nguyệt Nguyệt và Lục Tư Tư rồi lui xuống với tiểu nhị.

“Tiểu thư, hai đứa thật giống nhau nha, so với nô tỳ và Như Họa còn giống hơn”, Như Tuyết nghiên cứu cả nửa ngày, mới phán một câu như vậy, Lục Tư Tư cười nói, “Giờ còn nhỏ, dĩ nhiên không thấy khác nhau rồi, lớn lên sẽ phân biệt dễ hơn, lần đầu nhìn thấy người và Như Họa ta cũng không phân biệt được mà”, khi đó Như Họa và Như Tuyết mới có 12 tuổi.

Như Tuyết cười cười, “Cũng phải, nhưng mà không biết hai tiểu vương gia giống tiểu thư hay vương gia hơn đây”, tiểu thư thật đẹp, vương gia lại cao lớn ánh tuấn, mặc kệ giống ai, lớn lên nhất định là mỹ nam tử.

“Chắc chắn là giống vương gia hơn rồi”, Như Song nói, mấy người đều nhìn nàng, “Nhi tử (con trai) đương nhiên là giống phụ thân rồi”, mọi người đều liếc nàng, đây là lý luận gì a, nam nhân lớn lên giống mẫu thân cũng có rất nhiều mà.

“Không biết Như Ngọc sao rồi”, nghe thấy lời Như Hòa, mọi người trầm mặc, giờ chỉ thiếu mỗi Như Ngọc, không biết sống chết thế nào.

“Như Ngọc mạng lớn, nhất định không có chuyện gì đâu”, Lục Tư Tư an ủi nói.

Ai cũng biết xác suất Như Ngọc còn sống là không lớn, nhưng đều tình nguyện tin là nàng còn sống ở một nơi nào đó, cũng không muốn tin là nàng đã chết.

Tổng Thanh quỳ xuống “Chủ nhân”, Hàn Nguyệt Nguyệt không biết Tổng Thanh xin gặp riêng nàng có chuyện gì, “Có chuyện gì cứ nói, đừng như vậy”, tự nhiên làm lễ lớn như vậy làm gì chứ, mặc dù từ sau khi gả cho Mạnh Dịch Vân, thường có người hành lễ với nàng, nhưng trong quan niệm của nàng vẫn là người với người bình đẳng, cho nên với việc quỳ lạy này vẫn là khó tiếp thu.

“Chủ nhân, van ngài ban ân, gả Lục Tư Tư cho nô tài”, nghe thấy lời Tổng Thanh, Hàn Nguyệt Nguyệt sửng sốt, Tổng Thanh và Tư Tư? Nàng tròn to mắt, “Chuyện này Tư Tư biết chứ?”, chỉ cần Tư Tư muốn nàng sẽ không ngăn cản.

“Biết ạ”, thì ra là vậy, nếu nàng không đồng ý, chẳng phải là chia rẽ uyên ương ư? Tổng Thanh đã từng có thê tử, Tư Tư không để ý, nàng kia cũng không có quyền gì ngăn cản, nhưng mà Tổng Thanh còn có đứa con trai 13 tuổi, đứa bé còn nhỏ thì dễ, nhưng đã lớn thế này rồi, có suy nghĩ riêng của mình, làm mẹ kế thật không dễ dàng.

“Nếu hai người các người đã quyết ta sẽ không ngăn cản, chỉ cần Tư Tư thích là được rồi, hai người cứ định ngày rồi báo cho ta biết một tiếng là được”, Tổng Thanh vui vẻ cười, dập đầu nói, “Cảm ơn chủ nhân thành toàn”.

“Đứng lên đi, gọi Tư Tư vào đây một chút”, Tổng Thanh ra ngoài, lát sau Lục Tư Tư cúi đầu đi vào.

“Tổng Thanh nói với ta, người đã đồng ý, là thật sao? Dù sao hắn đã từng có thê tử”, với điều kiện của Tư Tư, có thể tìm được người tốt hơn Tổng Thanh nhiều.

Lục Tư Tư gật đầu, “Nếu tiểu thư không đồng ý, Tư Tư sẽ nghe người”, thì ra là sợ mình không đồng ý, Hàn Nguyệt Nguyệt bất đắc dĩ cười, “Chỉ cần hai người thật tâm yêu nhau, ta sẽ không ngăn cản, chỉ là hắn còn có một đứa con trai, từ xưa đến nay làm mẹ kế là rất khó khăn, người không sợ sao?”, vấn đề này nàng cũng đã nghĩ tới rồi, nàng đã gặp con trai của Tổng Thanh mấy lần, đứa bé rất hiểu chuyện, lại nói, chỉ cần Tổng Thanh yêu thương trân trọng nàng, những chuyện khác không quan trọng.

“Nô tỳ đã gặp Tổng Ngọc vài lần, nó là đứa nhỏ hiểu chuyện”, xem ra đã chuẩn bị tốt rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt cười, “Đã vậy, hai người cứ theo ý mình đi, đó là chuyện quan trọng cả đời, Tổng Thanh giờ cũng là nhân vật có tiếng tăm, làm náo nhiệt một chút, tình hình bây giờ, ta không tiện ra mặt, nhưng sẽ chuẩn bị cho người một phần của hồi môn, coi như là tâm ý của ta”, lúc trước nàng cũng đã nói rồi, các nha hoàn khác cũng sẽ như vậy.

“Tạ ơn tiểu thư”, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo Lục Tư Tư qua, “Khóc cái gì mà khóc, đây là chuyện tốt, mặc dù thành thân, nhưng sau này phu thê các người cũng phải tận tâm giúp ta quản tốt Thiên Hương Lâu đó”, Lục Tư Tư nín khóc mỉm cười, ngẩng đầu lên, “Tất nhiên rồi ạ, cả đời này Tư Tư sẽ giúp tiểu thư quản lý tốt Thiên Hương Lâu”.

Mấy nha hoàn khác biết được, rất cao hứng, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Trương Tiểu Tinh, trong lòng có chút phức tạp.

Trên đường trở về, bà vú ảm Đoàn Đoàn và Viên Viên ngồi trên chiếc xe ngựa phía sau, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi dựa trong lòng Mạnh Dịch Vân, nhắm mắt lại, Mạnh Dịch Vân ôm hông nàng.

“Không vui sao?”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không nói gì, Mạnh Dịch Vân hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Tư Tư và Tiểu Tinh lớn hơn ta hai ba tuổi, để bọn họ sắp thành bà cô già rồi, ta rất áy náy, giờ Tư Tư sắp thành thân, cũng coi như xong, nhưng còn Tiểu Tinh, ai~”

“Ta còn tưởng nàng không nỡ để bọn họ thành thân chứ, việc này không gấp được, từ từ đi”, rồi sẽ gặp được người tâm đầu ý hợp thôi.

Hàn Nguyệt Nguyệt xoắn lọn tóc trong tay, “Hắc Ứng cũng là người lạnh lùng, chàng nói xem, hai người họ mà thành một đôi thì sẽ như thế nào?”, có khi nào cả ngày không nói với nhau tiếng nào không?

Mạnh Dịch Vân không nói gì, Hàn Nguyệt Nguyệt tưởng tượng cảnh hai người họ ở chung, khoe miệng bất giác héch lên, thật ra thì Hắc Ứng cũng không tồi, ít nhất sẽ không lẳng nhăng.

“Sao vậy?”, xe ngựa đột nhiên dừng lại, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, Mạnh Dịch Vân cũng không hiểu, “Vương gia, có thích khách”, nghe vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức lao ra khỏi xe, Mạnh Dịch Vân theo sát phía sau.

Hàn Nguyệt Nguyệt vén rèm xe ngựa phía sau lên, hai bà vú bị dọa, ngồi co lại một cục, Hàn Nguyệt Nguyệt lên xe, “Tiểu Tinh, đi mau”, mặc kệ bọn áo đen này vì sao mà đến, nàng cũng sẽ không để nhi tử xảy ra chuyện.

Trương Tiểu Tinh đánh xe, Mạnh Dịch Vân ngồi phía trước, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn hai bà vú run lấy bầy, nhú mầy, “Đừng ôm chặt tiểu vương gia như vậy”, hai bà vú nghe vậy vội buông lỏng ra.

Hắc Ứng và ám vệ giữ chân bọn áo đen lại, Trương Tiểu Tinh đánh xe chạy về vương phủ chỉ cần vào trong thành, bọn áo đen này sẽ không dám đuổi theo nữa.

Mấy kẻ áo đen đuổi kịp, chặt vào xe ngựa, xe ngựa đổ xuống, Mạnh Dịch Vân vọt vào trong xe, cùng Hàn Nguyệt Nguyệt ôm hai nhi tử nhảy xuống.

“Tiểu Tinh, dẫn hai bà vú đi trước đi”, Trương Tiểu Tinh rất không muốn, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt cương quyết, nàng đành dẫn hai bà vú đi trước, mục tiêu của bọn áo đen không phải họ, đương nhiên không đuổi theo.

92. Chương 90 : Đến Nơi Hẹn

Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân mỗi người ôm một nhi tử, đánh nhau với bọn áo đen, Mạnh Dịch Vân sợ Hàn Nguyệt Nguyệt và nhi tử bị thương, chắn trước mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, kéo dài một lát, chờ Trương Tiểu Tinh dẫn hai bà vú đi xa, hai người bắt đầu vừa đánh vừa lui.

Trong nháy mắt Hàn Nguyệt Nguyệt phóng ra mười mấy hồng châm, bọn áo đen phải tản ra, lúc định thần lại, Mạnh Dịch Vân và Hàn Nguyệt Nguyệt đã sớm biến mất.

“Không cần đuổi theo”, một nam tử che mặt nhảy từ trên tường xuống ngăn bọn áo đen lại, “Vâng chủ nhân”, nam tử bịt mắt nhìn theo hướng Mạnh Dịch Vân và Hàn Nguyệt Nguyệt biến mất, cười lạnh, những người khác có thể không chú ý, nhưng vừa nãy từ trên cao hẳn nhìn thấy rất rõ ràng, võ công Mạnh Dịch Vân cao hẳn đã biết, nhưng Văn Vương phi, bình thường nhìn như một cô nương nhu nhược, không ngờ khinh công lại cao như vậy, so với Mạnh Dịch Vân cũng không kém.

“Nàng không sao chứ?”, hai người dừng lại, Mạnh Dịch Vân hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không sao”, những người này còn chưa đủ khả năng gây thương tổn nàng đâu, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Viên Viên, nhóc chẳng sợ gì cả, mở to mắt nhìn xung quanh.

“Đoàn Đoàn không sao chứ?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Đoàn Đoàn, nhóc cũng giống Viên Viên, khiến nàng cảm thấy buồn cười, đánh nhau như vậy mà hai tiểu quỷ này chẳng sợ gì cả, lá gan thật lớn mà.

Trương Tiểu Tinh đưa hai bà vú về đến phủ, lại định chạy đi, còn vương gia, tiểu thư và hai tiểu vương gia nữa, bọn áo đen đông như vậy, sợ là lạnh ít dữ nhiều.

Hắc Ứng thấy vậy, vội nói “Đi đâu?”, Trương Tiểu Tinh thấy Hắc Ứng đã về vội hỏi, “Người đã về? Vương gia bảo ta dẫn hai bà vú đi trước, vương gia và vương phi vẫn còn ở phố tây”, đám tập kích ở kinh thành, xem ra lai lịch không nhỏ, sợ là vì hai tiểu vương gia mà đến.

“Ta không dám đuổi theo bọn chúng, sợ mắc bẫy nên rút lui trước, khinh công của vương gia và vương phi cao hơn bọn chúng, nếu đã bảo người đi trước, chắc là sẽ tìm được cơ hội thoát thân, cứ chờ một lát xem sao”, vương gia không bao giờ làm chuyện mình không nắm chắc, hướng chỉ còn có vương phi bên cạnh, võ công của bọn áo đen tuy cao nhưng nếu muốn trốn, vẫn dư sức.

Về tới vương phủ, Hàn Nguyệt Nguyệt để Đoàn Đoàn và Viên viên ở phòng mình, tối nay, hai bà vú đã bị dọa sợ, Hàn Nguyệt Nguyệt không yên lòng, gọi Ngân Nguyệt nấu canh an thần cho hai người.

Rửa mặt xong, Hàn Nguyệt Nguyệt để hai nhĩ tử nằm giữa nàng và Mạnh Dịch Vân, để phòng bọn chúng rút xuống giường, hai nhóc ngủ rất hay tựa quạ.

“Vương phi, trong cung truyền lời nói hoàng hậu nương nương nhớ hai tiểu vương gia, lệnh chúng ta mang hai tiểu vương gia vào cung” Trúc Thanh nói, Hàn Nguyệt Nguyệt trầm nghĩ, hoàng hậu nhớ nhĩ tử của nàng? Hừ, không biết lại có bẫy gì đây, nhưng lại không thể không đi, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn hai nhĩ tử ngẩn người, đây là nơi mưu toan tranh quyền đoạt lợi để sinh tồn, dù mình cẩn thận thế nào, sợ là cũng sẽ có chỗ sơ hở, tỷ như hôm nay, hoàng hậu nói một câu muốn nàng đem nhĩ tử tiến cung, nàng cũng không thể kháng chỉ.

“Vương phi?” thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩn người không nói, Trúc Thanh gọi thử, người trong cung còn đang đợi nàng trả lời mà.

Hàn Nguyệt Nguyệt định thần lại, “Chuyển lời cho họ, ta lập tức mang theo hai tiểu vương gia vào cung”, là phúc hay họa, muốn tránh cũng không tránh được.

Xe ngựa trong cung đang chờ ở bên ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt trầm cười lạnh, phái luôn cả xe ngựa tới, không cho phép mình cự tuyệt rồi.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Hàn Nguyệt Nguyệt vào cung, nhưng vẫn không quen nổi không khí nơi này, cảm giác đè nén, làm người ta mờ mịt, tựa như có người đang bóp cổ mình, làm mình thở không nổi, có lẽ là do mình có cảm giác bài xích thôi, nếu không sao lại có nhiều người tranh nhau để được vào cung như vậy.

“Vương phi, đến rồi”, một thái giám nhắc nhở Hàn Nguyệt Nguyệt, xe ngựa được phép đi thẳng đến Phượng Nghi cung của hoàng hậu, xuống xe, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn cửa chính của Phượng Nghi cung, đây là nơi ở của nữ nhân có quyền lực lớn nhất của mỗi triều đại.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương”, thấy hoàng hậu Tăng Nhu đang tựa vào nệm, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức tiến lên hành lễ, hoàng hậu mở mắt, trên mặt xuất hiện ý cười dịu dàng, ra hiệu cho cung nữ bên cạnh đỡ dậy, “Vương phi tới rồi à, mau ngồi đi, đã lâu không thấy hai tiểu vương gia, ai da rất nhớ, cho nên hôm nay mới cho người truyền lời gọi vương phi ẵm vào cung cho ai da nhìn một chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy, nhìn thấy trong phòng còn hai vị mỹ nữ, đều là phi tần của Mạnh Dịch Hiên, nhưng nàng chưa gặp bao giờ.

“Được hoàng hậu thương yêu là phúc khí của chúng, chỉ là trẻ con khó tránh khỏi nghịch ngợm, sợ làm phiền hoàng hậu, nên mới không dám mang vào cung thường xuyên ạ”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói, diễn trò ai mà không biết a, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn lướt qua hai mỹ nữ kia một cái, hoàng hậu nhìn thấy, khẽ mỉm cười, “Nhìn xem, ta vui quá quên mất giới thiệu, đây là Thục phi và Ngọc thực viện (một chức thấp hơn phi) chắc vương phi chưa gặp bao giờ”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Tham kiến Thục phi, thực viện nương nương”, mặc kệ là chức cao hay thấp, đều là phi tử của Mạnh Dịch Hiên, không thể đắc tội được.

“Vương phi xin đứng lên, không cần đa lễ”, Vân vương phi này hẳn là rất được Vân vương sủng ái, gả vào đã hơn một năm, mà Vân vương vẫn không có người khác.

“Hai tiểu vương gia thật đáng yêu”, Thục phi nhìn đứa bé trong tay hoàng hậu nói, nhưng lại không dám nói muốn ẵm, đây là nhĩ tử của Vân vương, nếu có gì sơ suất, sẽ rước họa vào thân, Ngọc thực viện thì ngược lại, ngồi yên lặng một bên không mở miệng. Giả sử Mạnh Dịch Vân có nhiều thiếp thế này, không

biết mình sẽ khó chịu thế nào, mặc dù ngoài mặt hoàng hậu rất nhiệt tình, nhưng trong lòng nhất định là hận chết những vị phi tần này đi, ai lại nguyện ý chia sẻ trọng phú của mình chứ, hơn nữa những kẻ đó lại trẻ đẹp hơn mình nhiều.

“Đúng vậy, thật dễ thương, mấy ngày nay hoàng thượng cứ nhắc chúng mãi, Toàn công công, người đi bẩm với hoàng thượng, nói hai tiểu vương gia vào cung, tối nay lưu lại dùng cơm”, Hàn Nguyệt Nguyệt muốn cự tuyệt, nhưng hoàng hậu đã hạ lệnh, Mạnh Dịch Vân lại không có ở đây, không ai nói lại, Hàn Nguyệt Nguyệt hơi lo, sáng sớm nay Mạnh Dịch Vân đã ra ngoài, không biết tối có về không.

Đến giờ cơm, Thục phi và Ngọc thực viện cáo từ, một lát sau Mạnh Dịch Vân tới, thấy Đoàn Đoàn và Viên Viên, lập tức ôm lấy, vui vẻ cười.

Sau khi ăn cơm xong, trời ngày càng tối, vẫn chưa thấy Mạnh Dịch Vân tới đón, Hàn Nguyệt Nguyệt nóng nảy trong lòng, nhưng Mạnh Dịch Vân đang ẵm một đứa, hoàng hậu ẵm một đứa, nàng không biết phải mở miệng thế nào.

“Hoàng thượng, Vân vương gia tới”, nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu, thấy Mạnh Dịch Vân, thở phào nhẹ nhõm, lộ ra nụ cười.

“Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu nương nương”, “Vân vương tới rồi ạ, trẫm còn đang định lưu hai tiểu vương gia ở lại một đêm đấy, không ngờ vương gia đã tới đón rồi”, Mạnh Dịch Vân cười, “Tạ hoàng thượng quan tâm”, vào cung cũng không cho người báo hẩn một tiếng, hai hẩn vừa về tới phủ, nghe tin, liền chạy vào đây, y phục cũng chưa kịp thay nữa.

“Cũng tối rồi, nếu vương gia đã tới, thì hai người về đi, có thời gian vương phi hãy thường mang hai nhóc vào cung, ai gia rất thích chúng” Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới bên cạnh Mạnh Dịch Vân, bà vú ẵm hai đứa nhỏ, cáo từ Mạnh Dịch Vân và hoàng hậu, rồi xuất cung, lúc đi Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xe ngựa trong cung, bây giờ về không có xe nữa, đành đi theo Mạnh Dịch Vân.

Qua vài ngày, bỗng nhiên Hàn Nguyệt Nguyệt nhận được một phong thư không có tên, hẹn nàng gặp mặt, nàng suy nghĩ nát óc vẫn không đoán ra được là người nào, đọc xong, Hàn Nguyệt Nguyệt thiêu hủy phong thư, giấu Mạnh Dịch Vân một mình đến nơi hẹn.

“Người là ai?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn nam tử che mặt hỏi, nam tử kia thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đến, xoay người lại, quan sát nàng.

“Nghe đồn, Vân vương rất sủng ái Vân vương phi, tại hạ chỉ muốn nhìn thử đó là cô nương như thế nào thôi mà”, nghe giọng của hắn, nàng không đoán được là ai hết.

“Đừng nói người tốn bao công sức hẹn ta ra đây chỉ để nhìn xem ta trông như thế nào thôi, ta còn có nhi tử đang chờ ở nhà, có gì mau nói”, nghe vậy, nam tử kia cười một tiếng, “Tình tình quả nhiên khác người, vương phi không cần gấp, tại hạ không có ác ý, chỉ là muốn trao đổi với vương phi mà thôi”.

Muốn giao dịch với nàng, hừ, con không biết có đủ tư cách hay không đây, “Công tử tìm lộn người rồi, dù có là vương phi đi chăng nữa, ta cũng chỉ là một phụ nhân mà thôi, trừ việc giúp tướng công dạy con, những chuyện khác bốn vương phi không có hứng thú, cáo từ”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt định đi, nam tử kia nói, “Vương phi không cần vội, hãy nghe đề nghị của tại hạ trước rồi đi cũng không muộn.”

Hàn Nguyệt Nguyệt dừng bước, “Vậy phải xem điều kiện của công tử có gì hấp dẫn rồi”, thương nhân không làm chuyện lỗ vốn, mặc dù nàng rất muốn biết người này giao dịch cái gì, nhưng không thể quá nôn nóng, để đối phương biết được.

“Ông chủ giấu mặt của Thiên Hương lâu, đồ đệ của thần y Y Phẩm Đường, thân phận của vương phi thật làm người ta giật mình”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói “Vậy thì sao?”, điều tra được thế này, kẻ này đúng là không đơn giản, chuyện nàng sống trong Dược Cốc, không có mấy người biết.

“Tại hạ chỉ là tò mò ý trung nhân của Vân vương có gì khác người, nên mới chú ý hỏi thăm mà thôi, không ngờ vương phi có nhiều thân phận như vậy”, từ nhỏ một mình lưu lạc bên ngoài, 13 tuổi xông pha giang hồ, lập ra Mai Hoa Trang, trong vòng 3 năm, phát triển Thiên Hương Lâu khắp đại giang nam bắc, y thuật siêu quần, làm cho người ta vô cùng tò mò về nàng.

“Chỉ là ngứa tay, làm chơi mà thôi, nếu công tử biết, bổn vương phi cũng không ngại”, điều tra ra thì sao, cũng chỉ là thêm chút phiền phức mà thôi, dù sao còn có Mạnh Dịch Vân mà.

“Vương phi xin dừng bước, nếu tại hạ đoán không sai, thì hiện tại vương gia đang điều tra chuyện Thái Uyên cùng thể lực bên ngoài cầu kết đúng không?”, đây là việc ngoài suy đoán của nàng, “Vậy thì sao?”, chuyện bí mật như vậy cũng tra ra được, kẻ này rốt cuộc là ai, tại sao chưa nghe nói đến bao giờ?

“Đây là thư tín của Thái Uyên, vương phi có thể xem một chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhận lấy phong thư, liếc nhìn, “Ta làm sao tin người được, hôm nay người hẹn ta đến, ngay cả mặt mũi cũng không dám lộ”, Hàn Nguyệt Nguyệt xé phong thư trong tay, thiên hạ làm gì có cái cho không, tin tức giá trị như vậy sao có thể tặng không cho nàng.

“Phong thư này là món quà nho nhỏ mà thôi, nếu vương phi không tin tại hạ, vậy cũng không có cách nào”, thấy hần làm bộ không sao, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Lẽ vật lớn như vậy, bổn vương phi rất cảm ơn”, nhìn theo Hàn Nguyệt Nguyệt biến mất trong rừng cây, Diệp Kỳ Phong lấy khăn che mặt xuống, cười cười “Thật là một cô nương thú vị”.

93. Chương 91 : Chúc Thọ

Sau khi trở về, Hàn Nguyệt Nguyệt kể cho Mạnh Dịch Vân nghe, thấy vẻ mặt âm trầm của Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt cúi đầu, nàng chỉ là không muốn cho hần lo lắng thôi mà, mặc dù võ công không cao, nhưng chạy trốn thì nàng rất giỏi a.

“Tin tức đó là kẻ bịt mặt cho nàng xem sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu “Ta chưa từng thấy chữ viết của Thái Uyên, không dám kết luận là thật hay giả, không biết đưa tin tức cho ta có mục đích gì, hần chưa nói yêu cầu gì cả”, không đề cập điều kiện trao đổi, dễ dàng như vậy, làm cho người ta rất nghi ngờ, nhưng lại không thể hoàn toàn không tin.

“Nói như vậy là Thái Uyên muốn liên thủ với Nam Tĩnh”, điều này hần cũng đoán được, nhưng theo như nội dung trong phong thư đó thì hình như Nam Tĩnh vẫn chưa đồng ý.

“Mặc kệ là đúng hay không, dã tâm của Nam Tĩnh rất lớn, Thái Uyên đề nghị, bọn họ không có lý do không đáp ứng, ý định của vua Nam Tĩnh, sợ là chờ Thái Uyên thành công rồi, thế cục còn chưa ổn định, tương kế tựu kế, lấy giả làm thật đó”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, đến lúc đó nhất định sẽ có nhiều đại thần không phục, Thái Uyên còn chưa đứng vững, Nam Tĩnh đã tiến quân đến kinh thành.

“Lần sau những việc như thế này phải nói trước với ta”, Hàn Nguyệt Nguyệt vội gật đầu, “Vâng, vương gia, lần sau nếu có người yêu cầu gặp mặt thiếp thân, thiếp thân nhất định báo trước cho vương gia”, Mạnh Dịch Vân bắt đầu cười một tiếng, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân cười, biết là đã được tha rồi, lần sau có người hẹn, nói với hần, nàng được đi mới là lạ đó.

Mười bảy tháng ba là đại thọ 60 của Hoàng lão thái gia, Hoàng phu nhân tự mình tới đưa thiệp, Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp đón ân cần, hai người hàn huyên cả buổi chiều, Hoàng phu nhân vừa chơi đùa với hai nhóc, vừa nói cho Hàn Nguyệt Nguyệt một đồng kinh nghiệm dạy con, Hàn Nguyệt Nguyệt nghiêm túc lắng nghe, quả thật có nhiều chuyện nàng không biết, dạy con quả là một việc khó khăn.

“Tặng cái gì mới được đây?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn đồng hồ xung quanh, không biết phải chọn cái nào, Hoàng lão thái gia là ngoại công (ông ngoại) của nàng, lúc nàng trở về, cả nhà bọn họ đối xử với nàng rất tốt, Mạnh Dịch Vân đi tới, cầm lấy ngọc như ý trên tay Hàn Nguyệt Nguyệt, “Những thứ này chắc chắn có rất nhiều người tặng, quà tặng không quan trọng đắt tiền hay không, mà quý ở tấm lòng”, ngày hôm đó chắc chắn sẽ có rất nhiều kẻ nịnh bợ, tặng những thứ đắt tiền.

Hàn Nguyệt Nguyệt cũng đã nghĩ tới, “Vậy phải làm sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt mở ra bức Thiên Thọ Đồ, đây là nàng báo Tô Nương và Thu Chi thêu mấy đêm liền mới xong, mỗi quả đào thọ là do một chữ Thọ tạo thành, một bàn đào mừng thọ vừa đủ 1000 chữ Thọ, lão thái gia làm quan lâu như vậy, đồ quý gì mà chưa thấy qua, chắc sẽ không quan tâm những thứ hư lễ kia.

“Được đấy, Hoàng thái gia nhất định sẽ thích món quà này của nàng”, nghe Mạnh Dịch Vân nói vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt thỏa mãn cười một tiếng, xếp bức họa lại, “Chọn cái này, những thứ khác cất vào kho đi”, Sắc Âm lập tức thu dọn, trước giờ kho là do nàng quản.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt lôi bàn tính ra, lách cách lách cách, Mạnh Dịch Vân đang đọc sách không nhịn được ngẩng đầu lên nhìn nàng, cau mày bất mãn nói, “Các cô nương khác đều thích thêu thùa gì đó, sao nàng lại thích tính toán sổ sách chứ?”, nghe Mạnh Dịch Vân nói vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không thêm ngẩng đầu lên, tiếp tục tính, “Ta khác những cô nương khác a, những cô nương tầm thường kia sao có thể so sánh với ta, nếu không Vân vương gia mắt cao hơn đầu chàng đây làm sao lại chọn ta chứ?”.

Đếm tiền đếm tới mức tay bị chuột rút là chuyện vui vẻ nhất trên đời, ai lại không yêu tiền chứ, cứ lấy tiền ra đếm rồi đếm, bảo đảm bao nhiêu muện phiền trong lòng đều bay đi hết.

Đến ngày mười bảy tháng ba, Hàn Nguyệt Nguyệt thức dậy từ sớm, chuẩn bị xong liền đi Hoàng phủ, Mạnh Dịch Vân bận rộn không có thời gian, Hàn Nguyệt Nguyệt đành dẫn hai nhi tử đi trước, sợ gặp phải chuyện như lần trước, Hàn Nguyệt Nguyệt dặn đi dặn lại Tiểu Tinh phải trông chừng Đoàn Đoàn và Viên Viên, ở Hoàng phủ khách khứa đông đúc, sợ là có sơ suất.

“Vân vương phi đến”, Hàn Nguyệt Nguyệt vừa vào cửa, Hoàng phu nhân đã lập tức chạy ra đón, Hàn Nguyệt Nguyệt vui vẻ nói, “Hôm nay khách khứa đông đúc, cửu mẫu (mợ) không cần khách khí, là người nhà cả mà, cửu mẫu cứ lo tiếp khách đi”, Hoàng phu nhân cười nói, “Khách quan trọng cỡ nào cũng không bằng vương phi, mau vào đi, lão thái gia và lão phu nhân mong mãi đấy, hồi kinh lâu vậy cũng không mang hai tiểu vương gia đến chơi”.

“Không phải hôm nay tới rồi sao, là không muốn làm phiền cửu mẫu mà”, mấy vị phu nhân quan lại thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đến, vội chạy tới thăm hỏi, qua một lúc Hàn Nguyệt Nguyệt mới cùng Hoàng phu nhân vào tới đại sảnh.

Chào hỏi xong, Hoàng lão phu nhân liền kéo Hàn Nguyệt Nguyệt tới, cứ hỏi thăm mãi, Hàn Nguyệt Nguyệt vui vẻ kiên nhẫn trả lời, Hàn Nguyệt Nguyệt tặng hộp quà cho Hoàng lão thái gia, “Nguyệt Nguyệt không có vàng bạc bảo vật quý giá gì, chỉ có món quà mọn này, mong ngoại công không chê”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói.

Mọi người đều nhìn cái hộp trong tay nàng, rướn cổ lên, muốn xem bên trong có cái gì, Hoàng lão thái gia nhận lấy, cười cười vuốt chòm râu, “Có lòng là tốt rồi, có lòng là tốt rồi, ầm chắc ngoại tới cho ta nhìn một chút nào”, hai bà vú vội ẵm tới.

Ai lại không biết Vân vương phi sinh đôi, nhưng chưa có cơ hội thấy tận mắt, hôm nay là lần đầu tiên lộ diện trước nhiều người như vậy, hai đứa bé đang được hai bà vú ẵm, quần áo giống nhau như đúc, khuôn mặt nhỏ nhắn, rất dễ thương.

Hôm nay phần lớn người tới ở đây là đến vì Hàn Nguyệt Nguyệt, ai cũng biết cháu ngoại Hoàng lão thái gia là Vân vương phi, thậm chí Hàn Nguyệt Nguyệt như vậy, dĩ nhiên là trở thành tâm điểm rồi.

Hoàng lão thái gia và Hoàng lão phu nhân khen nức nở Đoàn Đoàn và Viên Viên, lưu luyến không buông nhìn hai bà vú ôm đứa bé đi, nếu không phải do hôm nay khách nhiều, sợ là hai người sẽ ôm riết không thả luôn.

“Vương phi chính là cháu ngoại Hoàng thái gia, quà tất nhiên không phải thứ tầm thường, lão thái gia có thể mở ra cho tại hạ mở rộng tầm mắt được không?”, không biết ai đó nói, những người khác nhau nhau hòa theo, muốn xem quà của Hàn Nguyệt Nguyệt, hôm nay lão thái gia vui vẻ nên cũng không trách, đưa cái hộp cho cháu trưởng của mình là Hoàng Dận.

Tính Hoàng Hạo vốn thích náo nhiệt, thấy đại ca mở hộp ra, lập tức chạy đến, hai huynh đệ mỗi người một bên, bung mảnh vải trong hộp ra, là một mảnh vải trắng dài khoảng ba mét, rộng một mét, thêu một mâm đào lớn, trông rất sống động, mọi người không khỏi cảm thấy kinh ngạc, người đứng gần một chút nhìn kỹ, thì thấy mỗi quả đào đều là do một chữ Thọ tạo thành, không hỏi hít sâu một hơi.

“Tuyệt vời, bức họa tinh tế, châm pháp nhất tuyệt”, mọi người nghe thấy, nhìn kỹ, không thể không bội phục bức tranh thêu này.

“Chỉ là một bức tranh thêu mà thôi, hi vọng ngoại công thích”, Hoàng lão thái gia vui vẻ cười, đời này vàng bạc châu báu gì mà lão chưa thấy qua, già rồi, không để ý tiền tài nữa, mà là sức khỏe, và cả nhà được đoàn tụ, món quà này thật đúng ý lão.

“Vương phi thật có lòng, kiểu này là nghiên mực Dận nhi tặng không được lão thái gia để vào mắt rồi”, Hoàng phu nhân cười nói, mọi người thấy quà của Hàn Nguyệt Nguyệt rồi, không khỏi thêm mấy phần hâm mộ với Hoàng gia.

“Mệt không, hôm nay nhiều người nên hơi ồn ào, mang hai nhóc đi nghỉ ngơi một lát đi”, Hoàng phu nhân dẫn Hàn Nguyệt Nguyệt đến một gian phòng cho khách, Hàn Nguyệt Nguyệt không khỏi cảm thấy Hoàng phu nhân thật chu đáo, “Cảm ơn cứu mẫu, đúng là ồn ào làm con đau đầu quá”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói, nàng không thích nơi đông người, đặc biệt là mấy kẻ miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo kia.

An bài tốt cho Hàn Nguyệt Nguyệt xong, Hoàng phu nhân lại đi đãi khách, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống ghế, “Bà vú, để tiểu vương gia lên giường đi, ẵm mãi mỏi tay đó”, Trúc Thanh đến sau lưng Hàn Nguyệt Nguyệt, “Vương phi, nô tỳ đảm bóp cho người”, Hàn Nguyệt Nguyệt không nói gì, lấy tay chống đầu, để cho Trúc Thanh đảm bóp.

“Cô nương đừng đi theo ta nữa, ta nói bao nhiêu lần rồi, để người ta nhìn thấy không hay”, một giọng nam truyền tới, Hàn Nguyệt Nguyệt mở mắt, “Nô tỳ đuổi đi nhé?”, Trúc Thanh hỏi, không biết trong này có người đang nghỉ ngơi sao? Còn xông tới, là kẻ nào không quy củ như vậy?

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không cần”, chắc chỉ là đi ngang qua thôi, nơi này không phải vương phủ, lại nhiều người, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện.

“Ta nói cô nương không nghe thấy sao? Đừng đi theo ta nữa”, nam tử kia cao giọng lên, như rất bất mãn, “Tại sao, tại sao chứ, ta có gì không tốt, nàng ta không thèm cười với người, ta có gì thua kém nàng ta?”, tiếng một cô nương, Hàn Nguyệt Nguyệt giờ mới biết thì ra là một nam một nữ, hơn nữa nam tử lại không thích nữ tử này.

“Người không được nói lung tung, Trần Tú Mỹ, ta nói cho người biết, đây là chuyện của ta, không tới phiên người quản”, nam tử tức giận nói, “Ta cứ thích quản đó, ta không muốn hai người ở cùng nhau”, cô nương tên Trần Tú Mỹ không cam lòng nói, Hàn Nguyệt Nguyệt nhún mày: Trần Tú Mỹ? nghe quen quen à? Suy nghĩ một lúc nàng mới nhớ ra thì ra là bằng hữu của Hàn Thanh Tư, hèn chi to gan như vậy, đúng là vật hợp theo loài, người phân thành bầy.

“Không thèm nói với người nữa”, nam tử kia bỏ đi, tiếng bước chân ngày càng xa, Trúc Thanh mới mở miệng, “Không biết là công tử và tiểu thư nhà nào, to gan như vậy”, Hàn Nguyệt Nguyệt thầm cười lạnh, tính tình này thật giống Hàn Thanh Tư, chỉ là Hàn Thanh Tư giỏi che giấu hơn nàng ta mà thôi.

“Trúc Thanh, hỏi thử xem người Trần tiểu thư thích là công tử nhà nào, còn nữa, cô nương được nhắc tới là ai?” nếu như nàng nhớ không lầm thì Trần Tú Mỹ đã đính hôn với công tử nhà họ Trương, chẳng lẽ nam tử đó là Trương công tử?

“Vâng, tiểu thư”, Trúc Thanh trước vốn là nha hoàn Hoàng phủ, đối với nơi này rất quen thuộc, có giao tình với nhiều nha hoàn ở đây, chỉ chốc lát đã hỏi rõ được thân phận hai người kia.

“Vừa rồi là Trương công tử, cô nương được nhắc đến là Bạch Tích, biểu muội Lương đại nhân, gia cảnh không tốt, mới đến ở nhà Lương đại nhân không lâu”, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, bộ dạng Trần Tú Mỹ tuy không phải tuyệt sắc nhưng cũng là mỹ nữ, gia thế không tồi, Trương công tử lại chướng mắt, vậy chỉ có thể là do Bạch Tích rất xuất sắc.

94. Chương 92 : Ngâm Điều Tra

Bắt đầu vào hạ, thời tiết từ từ nóng lên, Hàn Nguyệt Nguyệt nằm bên cửa sổ khép hờ mắt, thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ thổi qua, trước phòng là một vườn trúc, cho nên nắng chiếu không tới, coi như đã tốt hơn

nhiều nơi khác rồi, Đoàn Đoàn và Viên Viên lớn lên từng ngày, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm nhận sâu sắc trách nhiệm của một người mẫu thân.

Gần đây hai nhóc mọc răng, thời tiết lại nóng nực, lúc mọc cái răng đầu tiên Đoàn Đoàn sốt cao, đang đêm Hàn Nguyệt Nguyệt bị tiếng khóc của nhi tử đánh thức, đau lòng không chịu được, lập tức chạy tới xem, bà vú đỡ thể nào cũng không hết khóc.

Hàn Nguyệt Nguyệt cũng chỉ có thể kê một ít thuốc cho Đoàn Đoàn uống, Tô ma ma nói, đứa bé nào mọc răng cũng vậy cả, không cần lo lắng, mặc dù y thuật inh, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng biết sẽ không có chuyện gì, nhưng nghe thấy Đoàn Đoàn khóc, nàng cực kỳ đau lòng.

Đúng là sinh đôi có tâm linh tương thông, mặc dù được ẵm tới phòng khác, nhưng chỉ cần Đoàn Đoàn khóc là mười lần thì có đến bảy lần Viên Viên cũng khóc theo, Hàn Nguyệt Nguyệt phải lo cho cả hai, ngày đêm canh giữ, qua mấy ngày, hai đứa mọc răng xong, Hàn Nguyệt Nguyệt đã gầy đi trông thấy, Mạnh Dịch Vân hung hăng mắng nhi tử một trận, dấm làm cho nương tử hần khổ cực như vậy.

“Vương phi, người xem, đại thể tử lại làm rách một cái nữa rồi”, Sắc Âm cầm núm vú cao su dòm dòm, đây là da rất mềm mại, không ngờ hai cái răng cửa nhỏ lại lợi hại như vậy, đây là cái thứ ba rồi.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Đổi cái khác là được”, đứa bé nào mới mọc răng đều như vậy, bắt được cái gì cũng muốn cắn, nếu không có cái gì liền mút tay, trên tay nhiều vi khuẩn như vậy, ngộ nhờ ngã bệnh thì biết làm sao, lúc bú, hai bà vú cũng cau mày, dù rất đau, nhưng không dám nói, Hàn Nguyệt Nguyệt liền nghĩ đến núm vú cao su, ở hiện đại không phải đứa bé nào cũng ngậm nó sao? Mềm mại không sợ bị thương miệng, Hàn Nguyệt Nguyệt liền nói Mạnh Dịch Vân tìm một miếng da dê thật mềm, cho người làm theo hình dạng nàng vẽ.

Mới đầu bọn nha hoàn rất tò mò, hai bà vú và mấy ma ma đều cười Hàn Nguyệt Nguyệt, đứa trẻ mới mọc răng nào mà không thích cắn như vậy, vương phi lại cho làm cái này, thật mắc cỡ, Mạnh Dịch Vân mới đầu cũng rất tò mò, thấy hai nhi tử cứ ngậm cái gì đó trong miệng, xem thử, bắt đắc dĩ cười, trợn mắt nhìn hai nhi tử không có tiền đồ, ngày nào cũng ngậm cái này, ra thể thống gì chứ.

“Vương phi, đây là?”, Hàn Nguyệt Nguyệt đưa y phục cho Trúc Thanh, Trúc Thanh nhìn thứ be bé trong tay, đây là y phục sao? Sao lại kỳ quái như vậy, chưa thấy qua bao giờ.

Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Thay cho Đoàn Đoàn, cứ xỏ đầu vào là được, còn nữa, đây là yếm quàng cổ”, trời nóng như vậy, cho chúng mặc dày như thế, không bị nổi rôm mới là lạ đó, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn chiếc T shirt nhỏ mình khâu cảm thấy rất hài lòng, mặc dù không được đẹp lắm, nhưng dù gì đây cũng là tình cảm của nàng a.

Thấy vẻ mặt đau khổ của Trúc Thanh, Hàn Nguyệt Nguyệt bắt đắc dĩ cầm lấy y phục, tự mình thay cho Đoàn Đoàn, mặc luôn chiếc quần ngắn, nàng nhìn nhìn nhi tử, rất hài lòng, hơi rộng một chút nhưng so với đồng y phục dày cộm kia thì thoải mái hơn rất nhiều, Đoàn Đoàn không hiểu lắm, chỉ cảm thấy không còn nóng như lúc nãy nữa, tay chân hoạt động thoải mái, vui vẻ quơ tay cười với nàng.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Đoàn Đoàn nhều nước miếng vội lấy yếm lau, người nhỏ như vậy, mà nước miếng ở đâu nhiều thế không biết, Hàn Nguyệt Nguyệt bẹo má Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn bắt mắt quay đầu đi.

Trúc Thanh không dám nhiều lời, đành đi kêu Tô ma ma đến, Tô ma ma vừa vào cửa, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi bên giường, Đoàn Đoàn và Viên Viên đang bò loạn trên giường, trên người mặc y phục kỳ lạ, vừa ngắn vừa mỏng, Hàn Nguyệt Nguyệt còn cười không ngừng, Tô ma ma lập tức chạy đến.

“Vương phi, trẻ nhỏ không giống người lớn, không thể mặc ít như vậy được”, Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu cười, “Không sao đâu, trời nóng, mặc nhiều quá, sẽ dễ mọc sảy”.

“Vậy bỏ khối băng đi, trẻ nhỏ không như người lớn, coi chừng cảm lạnh”, Tô ma ma nói, Hàn Nguyệt Nguyệt gạt đầu, “Để lại một chậu thôi, nếu không sẽ bức bối lắm”, không dám phản bác lời Hàn Nguyệt Nguyệt, Tô ma ma gọi nha hoàn đem băng đi.

Mạnh Dịch Vân về, thấy hai nhi tử đang bò loạn trên giường, Trúc Thanh và Kim Thu đứng canh một bên, Hàn Nguyệt Nguyệt thì đang chăm chú may vá gì đó, thấy Mạnh Dịch Vân về, Hàn Nguyệt Nguyệt buông

đôi trong tay xuống, “Chàng đã về? Sao hôm nay sớm vậy?” bình thường không phải sắp tối mới về sao, hình như hôm nay hơi sớm.

Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy giúp Mạnh Dịch Vân cởi áo khoác ra, Trúc Thanh bưng một chậu nước tới cho Mạnh Dịch Vân rửa tay, rồi lui ra với Kim Cầu. Mạnh Dịch Vân tới bên giường, thấy y phục kỳ quái của nhi tử, ăm Viên Viên lên, “Là nàng khâu sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe vậy, quay đầu lại, thấy Mạnh Dịch Vân đang ăm Viên Viên.

“Đúng a, sao, đẹp chứ, tốt hơn những y phục rườm rà kia nhiều”, Hàn Nguyệt Nguyệt tự hào nói, Mạnh Dịch Vân không nói gì, chỉ là nhú mày lại.

“Vương phi, dọn cơm lên được chưa ạ?”, Ngân Nguyệt hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ một chút nói, “Ừ, dọn lên đi”, ăn sớm một chút cũng tốt, ăn xong trời cũng vừa tối.

“Nàng làm gì vậy?”, Mạnh Dịch Vân rửa mặt xong, vào phòng, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đang ngồi trước gương, đã tới giờ ngủ rồi mà còn buộc tóc lên, Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn tiếp tục buộc tóc, “Ta có việc ra ngoài một chút”, lâu lắm rồi chưa đi ra ngoài, hôm nay nhận được thư của Tống Thanh nói là hàng từ quan ngoại về, nàng phải đi xem thử.

“Khuya lắm rồi, để ngày mai hẵng đi”, Mạnh Dịch Vân bắt mồm nói, ban ngày bận rộn, buổi tối vất vả lắm mới có thời gian bên nhau, nàng lại muốn đi.

Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp tục thay quần áo, không để ý đến Mạnh Dịch Vân: ban ngày đi được sao? Vừa ra khỏi cửa đã có một đám người theo sau, rêu rao như vậy, không gây chú ý với kẻ địch mới là lạ đó.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt sắp đi, Mạnh Dịch Vân vội kéo tay nàng lại, Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu “Sẽ về ngay mà, không lâu đâu, chàng nghỉ ngơi trước đi”, với khinh công của nàng, sẽ không có nguy hiểm.

“Nửa canh giờ”, Mạnh Dịch Vân nghiêm mặt nói, Hàn Nguyệt Nguyệt vội gật đầu, “Vâng, vương gia”, nàng khẽ mỉm cười, dắt Mạnh Dịch Vân đến giường, “Chàng bận rộn cả ngày rồi, nghỉ ngơi trước đi, ngoan”, Hàn Nguyệt Nguyệt ép Mạnh Dịch Vân xuống giường, đắp chăn lên, vỗ vỗ mặt Mạnh Dịch Vân.

Mạnh Dịch Vân vẫn nắm tay Hàn Nguyệt Nguyệt không buông, “Không nghe lời, ta liền dẹp những cửa tiệm kia của nàng”, Mạnh Dịch Vân tức giận nói, chẳng lẽ đường đường một vương gia như hắn còn không nuôi nổi nàng sao, sao còn muốn đi buôn bán nữa.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Mạnh Dịch Vân tức giận lập tức lấy lòng, khom lưng hôn lên mặt Mạnh Dịch Vân một cái, làm vẻ uất ức nói, “Ta tuy là thê tử của chàng, nhưng ta cũng có quyền tự do a, chàng không thể tước đoạt niềm vui của ta được”, nếu mỗi ngày không làm gì cả, chỉ ở nhà trông nhi tử, chờ tướng công trở về, như vậy thật nhàm chán.

“Vậy ta sẽ để cho nàng trông coi tiền trang (ngân hàng), không cần làm gì cả, mỗi ngày chỉ cần ngồi đếm tiền là được”, hắn chưa thấy nữ nhân nào yêu tiền như nàng, Hàn Nguyệt Nguyệt nhú mày, “Cũng được, nhưng mà bây giờ ta có việc phải ra ngoài, không đi sẽ trễ mất, ta đảm bảo trong vòng một canh giờ sẽ trở lại”, có ngân hàng tư nhân của Mạnh Dịch Vân, sẽ dễ dàng hơn nhiều, phải bàn bạc với Tống Thanh, mở thêm vài chi nhánh, thêm nhiều lĩnh vực khác mới được.

“Tiểu thư”, đến Thiên Hương Lâu, Lục Tư Tư ra đón, “Người đâu rồi?”, không phải nói có người đem hàng đến sao? Chẳng lẽ mình tới chậm, đều do Mạnh Dịch Vân cả.

“Đang ở lầu dưới với Tống Thanh”, Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Đi, xem thử”, để xem lần này là hàng gì đây.

“Người là ai? Tại sao đi theo ta?”, Hàn Nguyệt Nguyệt dừng lại trên nóc nhà, từ lúc ra khỏi Thiên Hương Lâu người này vẫn luôn đi theo nàng, người nào mà to gan như vậy.

“Vương phi thật là mau quên, mới mấy ngày thôi mà”, bóng đen kia đứng cách không xa Hàn Nguyệt Nguyệt, nàng nhú mày, “Có chuyện gì? Bốn vương phi bận rộn, không có thời gian nói chuyện tào lao với người”.

“Chuyện lần trước vương phi tính tới đâu rồi? Tại hạ vẫn luôn chờ tin của vương phi”, trong đêm tối, Hàn Nguyệt Nguyệt không thấy rõ mặt hắn.

“Người cứ giấu giấu diếm diếm như vậy, thật không có thành ý, bổn vương phi không bao giờ buôn bán không rõ ràng”, ai biết hẳn là ai chứ.

“Chẳng lẽ lá thư đó vẫn không đủ chứng minh thành ý của tại hạ?” người áo đen nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người, “Nếu người không muốn nói ra thân phận, vậy không còn gì để nói nữa”, làm ăn quan trọng nhất là chữ tín, nếu không biết rõ đối phương, một ngày nào đó bị phản lại cũng không biết, mặc dù nàng rất muốn biết kẻ đó là ai, mà lại có được mật thư của Thái Uyên, nhưng cũng không thể lơ là được.

“Đợi chút”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt định đi, người áo đen vội nói, Hàn Nguyệt Nguyệt dừng bước.

“Còn chuyện gì nữa?”, thời gian của nàng rất quý giá.

“Nếu không có sự hỗ trợ của ta, người cho rằng chỉ mình Vân vương là có thể đánh bại Thái Uyên sao, sau lưng lão còn có hậu thuẫn”, nghe vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt vội ngăn kích động trong lòng.

“Vậy thì sao?”, chỉ cần Mạnh Dịch Vân muốn, nàng sẽ nghĩ mọi cách giúp hắn, không phải chỉ là ngôi vị hoàng đế thôi sao? Nếu nhiều người mơ ước như vậy, nàng cũng muốn xem, rốt cuộc ai là người có năng lực.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt bỏ đi, người này vội ra chiêu, nàng lách người tránh thoát, người này không nói gì, lại tiếp tục động thủ, làm nàng rất bức mình.

Người này thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tránh thoát, không buông tha, tiếp tục đánh, ngân châm nàng phóng ra cũng vô dụng, bỗng nhiên có một người xông ra, chắn trước mặt nàng.

“Đi”, nghe được thanh âm trầm thấp, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, ôm chặt eo người nọ, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng hai người. Thấy hai người đã biến mất, Diệp Kỳ Phong kéo khăn che mặt xuống, khước miệng gương lên: sẽ có ngày chúng ta hợp tác thôi, hẳn chờ.

95. Chương 93 : Ôn Tuyền 1

“Còn không chịu buông ra?”, giọng nam trầm trầm nói, Hàn Nguyệt cọ cọ đầu vào ngực người nọ, “Không buông, cả đời cũng không buông”, người này không phải đang ngủ sao? Sao lại đi theo chứ.

Mạnh Dịch Vân kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt ra, sắc mặt xám xịt, “Không phải nói rất giỏi chạy trốn sao, sao còn bị người ta chặn lại?”, người kia võ công không thấp, nữ nhân này còn không chạy mau, cố tình chờ người ta đuổi theo.

Hàn Nguyệt Nguyệt bĩu môi, “Ta muốn nhìn xem rốt cuộc hẳn là ai mà thôi, ai mà lợi hại như vậy, tài sản ngầm của ta cũng điều tra được”, không vào hang cọp sao bắt được cọp con, hơn nữa hẳn muốn hợp tác với nàng, sẽ không giết nàng, nếu tìm tới nàng, vậy chứng minh nàng có giá trị lợi dụng với hắn.

Mạnh Dịch Vân hất tay áo đi vào, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy thế, nín nọt đuổi theo, cười nói, “Hôm nay chắc chàng mệt lắm đúng không? Ta mới vừa học được mát xa từ ma ma, có muốn thử một chút không?”

Thấy Mạnh Dịch Vân không nói gì, Hàn Nguyệt Nguyệt lại tiếp tục dụ dỗ, “Thử một chút đi mà, xem tay nghề ta thế nào, đừng ngủ mà, để ta giúp chàng cởi áo nhé.....”, Hàn Nguyệt Nguyệt cứ lăm nhăm, Mạnh Dịch Vân không cách nào ngủ được, vung tay lên, túm Hàn Nguyệt Nguyệt đè xuống, chặn cái miệng nhỏ nhắn lại.

Hàn Nguyệt Nguyệt híp mắt, nhìn bộ mặt say mê của Mạnh Dịch Vân, len lén cười, rõ ràng là lo lắng cho nàng, sao phải giả bộ lạnh lùng làm gì chứ, nàng cũng không phải người ngoài, thật là thiếu tự nhiên mà.

“Vương phi, xong rồi ạ”, Sắc Âm bỏ quần áo vào trong một cái rương, kiểm tra xong, nói.

“Sao nhiều vậy? Mang theo hai bộ là được rồi, những thứ khác lấy ra bớt đi, mang nhiều đồ như vậy chẳng giống đi chơi gì cả”, có mấy ngày thôi mà, lâu gì đâu, Hàn Nguyệt Nguyệt mở rương, quăng bớt y phục ra ngoài.

“Vương gia bận, không đi được, không cần chuẩn bị đồ cho chàng, người xem thử bà vú xong chưa, đi cho sớm, để tới biệt trang trước buổi trưa”, trời nóng thế này, ra ngoài chính là chịu tội.

Thấy Sắc Âm đi ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt len lén giấu bọc đồ vào đáy rương, lấy y phục khác phủ lên trên, “Vương phi, còn chưa ổn ă?”, Trúc Thanh vào cửa, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt còn đang lục trong rương y phục, hỏi. Hàn Nguyệt Nguyệt vội đóng rương lại.

Lắc đầu, “Ổn rồi, ta kiểm tra xem có sót gì không ấy mà, kêu người đem rương ra đi”, Trúc Thanh ra ngoài gọi mấy gia đình tới vác rương lên xe ngựa.

Đã sớm nói sẽ cùng tới biệt trang nghỉ ngơi, nhưng Mạnh Dịch Vân tạm thời có chuyện không đi được, Hàn Nguyệt Nguyệt không muốn bỏ qua cơ hội đi chơi, đành tự đi với nhi tử, biệt trang này ở trên núi, được xây từ lúc hai người vừa mới thành thân, cách thành đông không xa, quan trọng nhất là nơi này có ôn tuyền (suối nước nóng).

Ba chiếc xe ngựa, Hàn Nguyệt Nguyệt hai bà vú và Trúc Thanh ngồi chiếc lớn nhất, Trương Tiểu Tinh và Hắc Ứng đánh xe, bốn người thêm hai đứa trẻ, vẫn còn rộng rãi, xe ở giữa là cho nha hoàn và ma ma, cuối cùng là xe chứa đồ và mấy hộ vệ, còn ám vệ Mạnh Dịch Vân phái theo thì nàng cũng không rõ có bao nhiêu người.

“Tiểu thư, người nhìn kia, đó không phải là nhị tiểu thư sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt vén rèm lên, thấy Hàn Thanh Tư đang đứng trước một quán trà, phía sau có thêm một nha hoàn, hình như đang chờ ai đó, chỉ đứng trước cửa không đi vào, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt lại không biết, nha hoàn này không phải là nha hoàn thân cận của Hàn Thanh Tư.

“Đúng rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt buông rèm xuống, chỉ cần Hàn Thanh Tư không đụng đến nàng, nàng cũng chẳng quan tâm. Xe ngựa chạy chậm rãi, cũng thoải mái.

Trúc Thanh kéo ống tay áo Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn ra bên ngoài, thấy Hàn Thanh Tư theo một nam tử vào quán trà, nam tử kia lại không phải là trượng phu của Hàn Thanh Tư, “Nhàn rồi quá không có việc gì làm phải không? Ra ngoài giúp Tiểu Tinh đánh xe đi”, Hàn Thanh Tư dù sao cũng là tiểu thư của Tướng phủ, sao có thể cùng nam tử xa lạ đi dạo phố, nói cười thế kia.

Trúc Thanh bị Hàn Nguyệt Nguyệt nói cúi đầu, không dám nói lời nào nữa: chuyện của chủ tử nàng không dám lăm mồm, nhưng nàng thấy nhị tiểu thư đi cùng nam tử xa lạ như vậy không ổn, mới nhắc mà thôi, bên ngoài Tiểu Tinh và Hắc Ứng đang đánh xe, nàng ra đó chỉ tổ làm gì kì đà cản mũi, không muốn a.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên bóng lưng của nam tử kia, nàng không nhận ra.

“Phu nhân, đến rồi ă”, Tiểu Tinh nói, Hàn Nguyệt Nguyệt mở mắt, “Các người ôm tiểu vương gia xuống trước đi”, hai bà vú nghe vậy, ôm tiểu vương gia xuống, Trúc Thanh giúp Hàn Nguyệt Nguyệt sửa sang lại tóc áo.

“Tham kiến phu nhân”, một nữ quản gia vui cười hành lễ, “Phu nhân, đây là Trương tẩu, là quản gia trong trang”, Lý quản sự giải thích, Vương quản gia không thể rời vương phủ, đành phái trợ thủ của lão là Lý quản sự đi theo.

“Trương tẩu, đứng lên đi”, ma ma này chừng bốn mươi mấy tuổi, nhìn đáng vẻ là một người rất tháo vát, nếu không Vương quản gia cũng sẽ không phái một ma ma trong nom cả trang này.

“Nghe nói phu nhân và thiếu gia muốn tới, lão nô đã kêu người quét dọn sạch sẽ từ trên xuống dưới rồi, phu nhân tới lần đầu, chắc không biết, bây giờ là đầu hạ, sen trong hồ đã bắt đầu nở, hai ngày nữa là nở hết, đúng lúc có thể xem...”, kể từ lúc bà tới đây làm, chưa gặp chủ nhà lần nào, thật vất vả mới gặp được, nhất định phải biểu hiện tốt một phen, vị phu nhân này còn trẻ vậy, chắc chắn không thích những thứ nhìn quá già dặn, may mà mình đã sớm đã sớm chuẩn bị, đổi rèm trong phòng thành màu nhạt hơn, nhìn cho thanh nhã.

“Được rồi, người đi chuẩn bị cơm trưa đi, phu nhân đi đường mệt nhọc, phải nghỉ ngơi trước đã”, Tô ma ma thấy người này chẳng biết thức thời gì cả, mặt trời chói chang như vậy, còn đứng nói những chuyện tào lao.

“Vâng, vâng, lão nô đi ngay đây, phu nhân mau vào trong ă, nắng gắt quá chừng”, bị người ngắt lời, Trương tẩu có chút không vui, nhưng người ta là người bên cạnh phu nhân, bà cũng không dám đắc tội, đành cười làm lành nói.

“Trương tẩu vất vả rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, đi vào bên trong, Trương tẩu thấy chủ tử khách khí như vậy, oán khí vừa rồi liền trở thành hư không.

“Phu nhân quá lời rồi, đây là bổn phận của lão nô mà”, càng quyết tâm mấy ngày tới phải biểu hiện thật tốt, lưu lại ấn tượng tốt cho chủ nhân.

Nơi này mặc dù cách kinh thành không xa, nhưng hai bên trang viện đều là rừng cây, mát hơn trong thành rất nhiều, hơn nữa không khí trong lành, tâm tình Hàn Nguyệt Nguyệt vô cùng tốt, thoải mái ngủ trưa một giấc, khi tỉnh lại trời đã tối, đến bên bàn rót một ly trà, thấy không có người đi vào hầu, không khỏi có chút bất mãn.

Nàng thức dậy, tiếng động lớn như vậy cũng không ai phát hiện, chẳng lẽ Trúc Thanh không có ngoài cửa? Mở cửa sổ, bên ngoài, đúng như Trương tẩu nói, bên trong hồ hoa sen đã nở rộ, lộ ra nhụy ở bên trong.

“Phu nhân, người dậy rồi ạ”, Trúc Thanh bước vào thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đang đứng bên cửa sổ, hơi run một chút, vừa rồi nàng chỉ lo đi xem cá lớn Trương tẩu chỉ, không ngờ Hàn Nguyệt Nguyệt đã thức dậy.

“Ừ, hai tiểu vương gia có khóc nháo không?” tới nơi lạ, không biết hai tiểu quý có làm ầm ĩ hay không, Trúc Thanh tới rướn chọn y phục giúp Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Không ạ, hôm nay hai tiểu vương gia rất ngoan, phu nhân, đây là?”, Trúc Thanh lấy ra một bọc y phục, cái này không phải nàng chuẩn bị à?

Hàn Nguyệt Nguyệt vội chạy tới lấy lại bọc y phục, thật may là chưa bị mở ra, “Tiện tay đem theo thôi, ở ngoài không cần quá gò bó”, Trúc Thanh nhìn nhìn bọc y phục, lại không dám hỏi, đành gật đầu, lấy ra một bộ váy xanh nhạt cho Hàn Nguyệt Nguyệt thay.

“Phu nhân, người muốn đi đâu ạ?”, Trúc Thanh theo sau Hàn Nguyệt Nguyệt, vừa ăn cơm xong, chẳng biết vương phi định đi đâu, tới trước cánh rừng, Hàn Nguyệt Nguyệt dừng lại.

“Người ở đây trông chừng, không cho bất luận kẻ nào tới gần”, đây là khu rừng bên trong trang, ở trong có ôn tuyền, nàng phải đi ngâm ôn tuyền mới được.

“Vâng phu nhân, nhưng nơi này vắng vẻ quá, nô tỳ đi gọi người đến coi chừng, để nô tỳ đi với người”

“Không cần, người canh ở đây là được rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt không thèm để ý lời Trúc Thanh, cầm bọc y phục, đi vào bên trong, mặc dù trời sắp tối, rừng sâu hoang vắng đúng là có hơi sợ, nhưng nghĩ đến có ôn tuyền đang đợi mình, Hàn Nguyệt Nguyệt không do dự tiến vào.

“Thì ra còn có phòng?”, sao Mạnh Dịch Vân không nói với nàng chứ, sớm biết đã tới nơi này ở luôn rồi, khỏi phải phí công, Hàn Nguyệt Nguyệt vào phòng, thay đồ bơi do nàng tự khâu, mặc dù không đẹp lắm, nhưng mặc vào nhìn cũng được.

Kể từ khi xuyên tới đây, nàng đã không được đi bơi lần nào, giờ có cơ hội, nhiều năm không bơi rồi, có vài phần xa lạ, Hàn Nguyệt Nguyệt cười nhẩy vào trong ao, nước không sâu, vừa đến bả vai, Hàn Nguyệt Nguyệt kích động bơi mấy vòng, mới tìm lại được cảm giác bơi lội ngày trước.

Nàng tựa vào một tảng đá, hai chân không ngừng quẫy nước, nếu có người xoa bóp giúp thì tốt rồi, kiếm tiền nhiều như vậy, nên hảo hảo hưởng thụ một phen, sao trước giờ nàng lại không nghĩ đến việc xây một hồ nước nóng chứ, cũng may còn có Mạnh Dịch Vân nghĩ ra.

“Ai?”, nghe tiếng bước chân, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức chạy về căn phòng cạnh ao, nhưng còn chưa bước lên bờ, đã bị người bắt được, nàng cau mày, đá ngược một cái, người nọ nhanh chóng tránh được, Hàn Nguyệt Nguyệt đá mạnh quá, trọng tâm không vững, cả người ngã ngửa ra sau.

Người nọ kéo Hàn Nguyệt Nguyệt lại, đáng tiếc nàng chỉ bận đồ bơi, không nắm được y phục, Hàn Nguyệt Nguyệt trượt chân, hai người đều ngã vào trong hồ.

“Ai kêu chàng chộc ta, ai cho chàng chộc ta, hừ chết ta rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy tay chân đá loạn trên người Mạnh Dịch Vân, tới cũng không nói một tiếng, còn hừ nàng, nếu là một nam tử xa lạ, thì đã có chuyện rồi.

“Được rồi, được rồi mà, là lỗi của ta”, Mạnh Dịch Vân ôm lấy Hàn Nguyệt Nguyệt, nàng không nhúc nhích được, tức giận cắn lên vai Mạnh Dịch Vân.

“Đau răng không?”, Mạnh Dịch Vân hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt đã trút được giận, nhả ra, “Đúng là đau răng thật”, sao lại cứng thế chứ.

“Buông ra, ta sắp ngộp thở rồi” Hàn Nguyệt Nguyệt dùng dằng muốn thoát ra, hung tợn nhìn Mạnh Dịch Vân.

96. Chương 94 : Ôn Tuyền 2

Mạnh Dịch Vân nhìn y phục trên người Hàn Nguyệt Nguyệt không chớp mắt, nhướn mày, “Đổi y phục đi”, ở đâu ra y phục dờ dờ ương ương thế này, Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không đổi”, đây là đồ bơi a, không mặc không lẽ muốn nàng trần như nhộng mà bơi sao.

Đêm động phòng, thấy áo lót lạ lưng của nàng là hấn mở rộng tâm mắt rồi, giờ lại tới cái này, thật không biết sao mà nàng có nhiều thứ đồ cổ quái như vậy, hấn chưa thấy bao giờ.

Hàn Nguyệt Nguyệt định bơi qua bờ bên kia, bị Mạnh Dịch Vân bắt chân lại, nàng bất mãn trợn mắt, bị lôi trở lại, “Nơi này không có ai, ta cũng đâu có thường mặc như vậy, không phải tốt lắm sao? Chẳng lẽ chàng muốn ta không bận gì mà bơi à?”, Hàn Nguyệt Nguyệt bất mãn nói.

Mạnh Dịch Vân ép người Hàn Nguyệt Nguyệt lên bờ ao, “Chàng muốn làm gì?”, Hàn Nguyệt Nguyệt vòng tay ôm ngực.

Mạnh Dịch Vân tiến sát mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, cắn vành tai hồng hồng của nàng, “Nàng biết ta muốn gì mà, rõ ràng là nàng cố tình quyến rũ ta”, nghe vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt đẩy Mạnh Dịch Vân ra, “Sắc lang”, ai quyến rũ hấn chứ, rõ ràng là hấn tự xông vào mà, giờ còn đổ thừa nàng? Hàn Nguyệt Nguyệt tức giận quay đầu qua hướng khác.

Nhưng sức nàng sao bằng hấn, “Chàng đứng xé a”, nam nhân dã man này, không bao giờ chịu cởi cứ trực tiếp xé thôi, Hàn Nguyệt Nguyệt ôm thân, tránh tay Mạnh Dịch Vân.

Lần đầu tiên ở nơi hoang dã, hết sức cuồng nhiệt, Mạnh Dịch Vân giằng vò Hàn Nguyệt Nguyệt hết lần này tới lần khác, đến khi nàng khóc cầu tha mới thôi.

“Sao chàng lại tới đây?”, nghỉ ngơi một lúc, Hàn Nguyệt Nguyệt khôi phục chút sức lực, tựa vào tay Mạnh Dịch Vân, hai người tiếp tục ngâm mình trong ao.

“Không yên tâm, tới xem thử”, vốn đã nói sẽ đi nghỉ hè cùng nhau mấy ngày, nhưng lại có chuyện không đi được, Mạnh Dịch Vân rất áy náy, “Chút nữa lại đi sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi.

Mạnh Dịch Vân hôn nhẹ trán Hàn Nguyệt Nguyệt, “Ừ”, giục ngựa không ngừng chạy tới, chỉ vì muốn thấy nàng một chút.

Hàn Nguyệt Nguyệt buồn bã cúi đầu, “Lại có chuyện gì sao? Chàng nói với ta thử xem, cứ cho là ta không thể giúp chàng giải quyết được, thì cũng góp ý được mà?” chuyện gì cũng giấu, phu thê mà như vậy sao? Cứ tự mình gánh vác mọi chuyện.

“Không có gì, chỉ là Từ Châu có chút biến, ta phải đi mấy ngày, nàng cứ ở lại đây nghỉ ngơi, xong việc, ta sẽ trở lại đón nàng”, nữ nhân của Mạnh Dịch Vân hấn chỉ cần sống khỏe mạnh vui vẻ là được rồi, trời có sập xuống cũng có hấn chống đỡ.

Hàn Nguyệt Nguyệt bất mãn nhéo hông Mạnh Dịch Vân một cái, Mạnh Dịch Vân lập tức bắt lấy bàn tay quấy rối kia, “Ngoan, chỉ mấy ngày thôi mà”, xung quanh đây có rất nhiều ám vệ, có thể bảo đảm an toàn được.

“Ta là thê tử của chàng, phải cùng chia sẻ khó khăn hoạn nạn, ta không muốn núp dưới bóng của chàng mà sống an nhàn, dù cho ta không giúp được gì, thì chàng nói ra trong lòng cũng sẽ dễ chịu hơn mà, để một mình chàng gánh vác hết, chàng buồn lo, lòng ta cũng rất đau” tại sao chuyện gì cũng không nói.

“Nhiệm vụ của nàng là tự chăm sóc tốt mình, cho nhi tử của chúng ta, để ta an tâm xử lý những chuyện khác, vậy là giúp đỡ lớn nhất rồi, đừng nghĩ nhiều, tất cả đã có ta, ta sẽ không để nàng và nhi tử có chuyện”, Hàn Nguyệt Nguyệt ôm hông Mạnh Dịch Vân thật chặt.

“Làm hết sức là được rồi, nếu không được nữa, chúng ta cứ trực tiếp giết Thái Uyên và đồng bọn của lão, sau đó dẫn nhi tử đi ẩn cư, bọn họ sẽ không tìm được đâu”.

Mạnh Dịch Vân gật đầu, “Được, nếu bắt buộc dĩ phải giết bọn chúng, cả nhà chúng ta sẽ đi ẩn cư”, sống cuộc sống thần tiên.

“Ta nói thật đó, nếu bức ta, ta độc chết cả nhà lão”, thấy Mạnh Dịch Vân nói vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt biết hẳn trả lời cho có mà thôi.

“Ta biết, ta nghiêm túc mà”, lần nào cũng nói như vậy, nhưng đến lúc đó, khẳng định nàng sẽ lại mềm lòng không xuống tay được.

Lúc tỉnh lại, Hàn Nguyệt Nguyệt đã thấy mình đang nằm trong phòng, y phục trên người đã được thay mới, trời đã tối, trong phòng có mấy ngọn đèn dầu mờ mờ, không thấy Mạnh Dịch Vân, chắc là đã đi rồi.

Hàn Nguyệt Nguyệt gọi, “Trúc Thanh”, nghe tiếng, Trúc Thanh lập tức chạy vào.

“Phu nhân, người đói bụng chưa? Nô tỳ dọn cơm lên nhé?”.

“Vương gia đi rồi sao?”, nàng ngủ quên lúc nào không biết, còn bộ đồ bơi? Không biết có bị Mạnh Dịch Vân hủy không.

“Vâng ạ, đưa phu nhân về xong là vương gia đi liền”, thấy vương gia ôm vương phi đi ra, nàng giật mình, rõ ràng lúc vào chỉ có một mình vương phi, sau lúc đi ra lại là hai người.

“Dọn cơm lên đi”, bụng đói xẹp lép luôn rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi vào bàn, uống ly trà cho ấm bụng.

Ở lại mấy ngày, còn chưa thấy Mạnh Dịch Vân trở lại, Hàn Nguyệt Nguyệt có chút lo, lần này đi hẳn chỉ mang theo Tần Minh, để Hắc Ưng ở lại, Hàn Nguyệt Nguyệt gọi Hắc Ưng đến hỏi, cũng chẳng thu được gì, nhàm chán ngồi bên cửa sổ ngắm sen.

“Phu nhân, Vương quân gia cầu kiến”, Vương quân gia? Hàn Nguyệt Nguyệt khó hiểu, Vương quân gia không phải đang ở vương phủ sao? Không lẽ trong phủ xảy ra chuyện?

“Cho vào đi”, Trúc Thanh ra ngoài, lát sau dẫn theo Vương quân gia vào.

“Tham kiến vương phi nương nương”, Vương quân gia hành lễ.

“Vương quân gia, xin đứng lên, có phải trong phủ có chuyện gì không?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, Vương quân gia đứng dậy, không dám ngẩng đầu.

“Trong phủ ổn cả, lão nô đến là vì chuyện Tướng phủ, sáng sớm hôm nay Tướng gia phái người đến mời vương phi, lão nô đã cả gan đáp lời cho người về trước, giờ mới chạy lại đây báo cho vương phi”, Tướng phủ là nhà mẹ đẻ của vương phi, cho người đến mời, phải chăng là đã có chuyện gì.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhíu mày, “Quân gia vất vả rồi, có biết là vì chuyện gì không?”, nếu không có việc cầu cạnh, thì đã chẳng nhớ tới có một nữ nhi là nàng đây.

“Lão nô cũng không rõ lắm, chỉ là mấy ngày nay, nghe đồn nói nhị tiểu thư và nhà chồng náo loạn gì đó”, Lý công tử muốn bỏ thê tử, làm cả kinh thành xôn xao.

“Biết rồi, Trúc Thanh thu dọn đồ đạc, chúng ta về”, Hàn Thanh Tư? Mà cũng đúng, chỉ có chuyện của nàng ta, Hàn Diệu Văn mới lo sốt vó như vậy, dù gì, nàng cũng phải về xem thử có chuyện gì, đã lập gia đình rồi, còn gây ra chuyện chê cười gì nữa đây.

“Hay là ăn cơm trước hẵng đi ạ, giờ cũng đã trưa rồi”, Trúc Thanh nói, nếu không ăn, chỉ sợ về đến kinh thành đã là buổi chiều rồi.

“Cũng được, quần gia đi nghỉ ngơi một lát đi, cơm nước xong sẽ lên đường”, dù sao cũng là bọn họ có chuyện cầu mình, trễ một chút cũng tốt, đỡ cho phải dính vào cục diện rối rắm.

“Về vương phủ trước”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, dù sao nàng cũng không vội.

Hàn Nguyệt Nguyệt về tới vương phủ, vệ sinh chỉnh trang lại xong, mới dẫn theo Sắc Âm tới Tướng phủ, nhìn cửa chính của Tướng phủ, nàng thầm cười lạnh.

“Tham kiến vương phi nương nương”, người giữ cửa thấy Hàn Nguyệt Nguyệt, lập tức hành lễ, “Nhanh đi báo, vương phi tới”, nghe Sắc Âm nói, một gia đình liền chạy vào trong báo.

Nghe gia đình báo lại, Hàn Diệu Văn vội ra đón, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng đã đi tới cửa đại sảnh.

“Tham kiến vương phi nương nương”, mọi người nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt rồi rút hành lễ, chỉ có Hàn Diệu Văn vẻ mặt buồn bã nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, đại phu nhân nắm tay Hàn Thanh Tư, hai mẹ con vừa nói chuyện vừa dùng khăn tay lau nước mắt.

“Tổ phụ vẫn khỏe ạ? Sao không thấy người, chẳng lẽ lại đi biệt trang rồi sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, nói.

Hàn Diệu Văn nói, “Tổ phụ người gần đây phiền lòng, dọn đi rồi, người có thời gian thì đi thăm người một chút”, vốn muốn lưu người lại, nhưng lão phu nhân ba ngày nháo một trận nhỏ, năm ngày nháo một trận lớn, ai mà không phiền chứ, dọn ra ngoài cũng tốt, cho thanh tĩnh bớt.

“Vây ạ, nhi nữ có đem vài lọ thuốc bổ cho người, xem ra phải chạy tới biệt trang một chuyến rồi”, nha hoàn dâng trà cho Hàn Nguyệt Nguyệt xong, nàng cúi đầu nhìn ly trà, không hỏi thăm đại phu nhân và Hàn Thanh Tư.

“Trà này thật thơm, phụ thân mua ở đâu vậy? Có thể mua giùm nữ nhi một ít không, Vương gia cũng thích uống trà, đáng tiếc không tìm được trà ngon”, Hàn Nguyệt Nguyệt đặt chén trà xuống, cười nói.

Hàn Diệu Văn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không hỏi, đành nói, “Được, lần sau mang cho người một ít, lần này gọi người tới là vì chuyện của Thanh Tư, chắc người đã nghe nói rồi chứ”, bình thường cưng chiều quá, mới dạy ra một nữ nhi bất hiếu như vậy.

Hàn Nguyệt Nguyệt làm bộ khó hiểu, “Muội muội có chuyện gì? Mấy ngày nay nhi nữ ở biệt trang nghỉ hè, hôm nay quần gia chạy tới nói phụ thân ời, nữ nhi mới chạy về, chưa kịp ăn cơm tối đã vội tới rồi”.

Hàn Diệu Văn trợn mắt nhìn Hàn Thanh Tư, Hàn Thanh Tư cúi đầu, đại phu nhân bắt mắt, “Vương phi nương nương địa vị cao, mời một chuyến thật là không dễ dàng”, rõ ràng sáng sớm đã kêu người đi mời, cố tình đến tối mới tới, không phải là không nể tình thì là gì.

Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không tức giận, giả bộ không hiểu, “Mẫu thân khách khí rồi, địa vị có cao hơn nữa, vẫn là nữ nhi của phụ thân mà, mấy ngày nay trời nóng quá vương gia sợ hai đứa nhỏ sinh bệnh, mới đưa mẫu tử đi nghỉ hè, nghe quần gia báo lại, nữ nhi không phải đã giục ngựa không ngừng chạy tới sao?”, tới đã là nể mặt bà lắm rồi.

“Bớt cãi nhau đi”, Hàn Diệu Văn quát lớn, đại phu nhân liếc Hàn Nguyệt Nguyệt một cái, không dám cãi lời Hàn Diệu Văn, đành im miệng.

“Mẫu thân người là do quá sốt ruột thôi, người đừng để bụng”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười một tiếng, “Không ạ, mẫu thân nói gì cũng đúng hết, nữ nhi nào dám không nghe ạ”.

Biết Hàn Nguyệt Nguyệt bất mãn đại phu nhân, Hàn Diệu Văn cũng không có cách nào, đành nhìn chăm chăm đại phu nhân: đến lúc này rồi, còn không biết thời thế, dám chọc giận người ta.

“Muội phụ người muốn thôi Thanh Tư, phu thê cãi nhau là chuyện thường, quậy lớn chuyện chỉ tổ mất mặt cả hai thôi, đại ca người đã đi khuyên rồi, nhưng muội phụ người rất kiên quyết, cho nên mới gọi người về nghĩ biện pháp, phu thê vốn là đầu giường cãi nhau cuối giường hòa, có chuyện gì thì đóng cửa bảo nhau, lại cố tình làm âm ỉ người đều biết, mặt mũi ta cũng bị mất hết rồi”, Hàn Diệu Văn cắn răng nói.

97. Chương 95 : Sóng Gió Bỏ Vợ

Thành thân chưa tới một năm đã bị bỏ, hơn nữa là do có quan hệ bất chính với nam nhân khác, bảo lão làm sao còn mặt mũi nhìn người, làm sao ngẩng đầu trước các bá quan văn võ khác chứ.

“Muội muội đã làm sai chuyện gì mà nghiêm trọng như vậy, dù gì chúng ta đường đường là tướng phủ, hấn chỉ là công tử nhà thượng thư, quá lớn lối rồi, thế tử há có thể nói bỏ là được”, Hàn Thanh Tư không phải rất thông minh sao? Vụng trộm thế nào lại để trượng phu bắt được chứ, ai bảo, ban ngày ban mặt mà dám cùng nam tử khác cười cười nói nói trên phố, không bị lộ cũng lạ.

Chẳng lẽ nàng ta cho rằng, với thân phận nhị tiểu thư tướng phủ, không ai dám nói gì nàng ta sao, quá dễ ỉnh rồi, nam nhân nào lại chịu được thế tử ngoại tình chứ.

“Nữ nhi chỉ là uống trà với thế tử mà thôi, chính hấn nhỏ mọn trách nữ nhi sao được, hơn nữa, người ta là thế tử, nữ nhi cũng không dám cự tuyệt a”, gặp nhau trên đường cùng uống chén trà mà thôi, thế mà làm ầm lên, nhất định là do hồ ly tinh đó giở trò, từ lúc gả vào tới giờ luôn đối nghịch với nàng, nếu không phải vì nàng ta là đại tẩu của Lý Cách, nàng đã sớm cho nàng ta một bài học rồi.

“Làm càn, người còn cãi, nếu không phải người trêu chọc người ta, người ta đường đường là thế tử, làm sao biết người, đã là thế tử người rồi, còn làm ra chuyện như vậy, lúc trước cho người ăn học, đạo đức bị cầu gặm hết rồi à?”, Hàn Diệu Văn đập bàn, Hàn Thanh Tư lập tức ngậm miệng.

Hàn Nguyệt Nguyệt thầm cười lạnh: Hàn Thanh Tư sao không biết chứ, rõ ràng là cố ý mà, là chê địa vị Lý gia không cao sao? Để xem, bị người bỏ rồi, còn ai dám rước nàng về nhà.

“Phụ thân không nên tức giận, muội muội nhất thời hồ đồ mà thôi”, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo tay áo Hàn Diệu Văn, nàng chạy tới đây cũng không phải để xem tiết mục dạy con của lão.

“Phụ thân, Lý gia đúng là khinh người quá đáng mà, ta đã nói lẽ thiệt hơn, bọn họ vẫn kiên quyết không nghe” Hàn Bác Nhân vừa vào cửa đã hét lên, hấn đường đường là đại công tử tướng gia, thế mà bọn họ dám không nể mặt.

“Được rồi, ngồi xuống trước đi”, Hàn Diệu Văn cắt ngang lời Hàn Bác Nhân, nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Người có biện pháp gì không, nói gì các người cũng là tỷ muội, chuyện này mà ầm ĩ lên đối với người cũng bất lợi”, nhất thời Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy máu nóng như xông lên tận đầu.

Hàn Thanh Tư làm ra chuyện không dám gặp người lại bắt nàng muối mặt đi cầu người ta? “Phụ thân đây là ý gì, chuyện này nữ nhi cũng không tiện ra mặt”, cứ coi như cầu được Lý gia không bỏ Hàn Thanh Tư nữa, thì cuộc sống sau này của nàng ta chắc chắn cũng không dễ chịu gì, còn không bằng bị bỏ.

Hàn Diệu Văn cúi đầu, Hàn Bác Nhân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không chịu giúp, tức giận nói, “Người và Thanh Tư đều là tiểu thư tướng phủ, chuyện này sao không chịu giúp một tay chứ, tuy nói nữ nhi gả rồi như bát nước hắt đi, nhưng dù gì tướng phủ cũng là gốc của người, thể diện tướng phủ không còn, thì vương phi người cũng đừng mong thoát được”.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Hàn Bác Nhân, “Đại ca là trách muội không xem trọng thể diện của tướng phủ?”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười lạnh, nàng không muốn giúp đỡ thì thế nào? Không phải vì nể gia gia, nàng cũng lười bước vào tướng phủ nữa bước.

“Đều là tiểu thư tướng phủ, ta không xem trọng thể diện của tướng phủ, vậy muội muội thì sao? Lúc nàng ta hành động như vậy có nghĩ đến sẽ liên lụy tướng phủ? Hai người hỏi nàng thử xem, nàng có muốn trở về Lý gia không, nếu muốn, vậy về sau nếu gây ra chuyện gì nữa, cũng đừng trách ta không nể mặt”, thật vất vả mới câu được thế tử, Hàn Thanh Tư sao dễ dàng buông tay được?

“Bác Nhân, ngồi xuống, ai cho người nói chuyện với vương phi như vậy”, Hàn Bác Nhân không phục ngồi xuống, nhìn chằm chằm Hàn Nguyệt Nguyệt, nàng cũng chẳng thêm để ý.

“Phụ thân, nữ nhi không muốn trở về Lý gia đâu, Lý Cách không thường ở trong phủ, đại tẩu lại không phải là người đơn giản, nữ nhi không muốn sống một cuộc sống phải dè dặt ngó sau như vậy, hơn nữa mẫu thân hấn còn muốn hấn nạp thiếp đó”, Hàn Thanh Tư nói.

Hàn Diệu Văn đập bàn, “Làm càn, đây chính là đạo làm thê mà người học được à? Lời như vậy mà cũng dám nói, người không muốn về cũng phải về, nếu không ta làm sao nhìn người”.

Ra khỏi tướng phủ, Hàn Nguyệt Nguyệt dựa vào thành kiệu, Hàn Thanh Tư không muốn về lại Lý gia, nàng cứ không cho đẩy, để xem nàng ta làm thế nào, cho là câu được thể tử, là có thể ngồi ngang hàng với nàng sao, thiếp thì vẫn mãi là thiếp thôi, không thể so với chính được.

“Sao vậy?”, thấy kiệu bỗng dừng ngừng lại, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi.

“Có người cản đường, để nô tỳ đi xem thử ạ”, Trúc Thanh đi tới, thấy mấy người đứng giữa đường, y phục không tầm thường, Trúc Thanh không dám tùy tiện đắc tội, đành nói, “Mấy vị công tử, xin nhường đường cho kiệu nhà chúng ta đi qua”.

Mấy người đó thấy chỉ là một nha hoàn, bèn nói “Đường lớn như vậy, sao cứ bắt bản công tử phải nhường đường”.

Đường lớn nhưng, bọn chúng lại chiếm hơn phân nửa, làm sao đi qua chứ, lại không thể đi đường vòng, Trúc Thanh thấy những người này cố tình làm khó, bèn nói, “Các vị công tử nên nhanh tránh đường thì hơn”.

“Sốt ruột? Ha ha, nha hoàn nhà nào mà miệng mồm sắc bén như vậy, các người có thể đi vòng mà, bản công tử đang đau chân giờ không đi được”, mấy công tử phía sau hùa nhau cười âm lên, “Thế tử đừng làm khó tiểu nha hoàn người ta nha”.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi trong kiệu, nghe vậy rất bức mình, hôm nay đúng là ra cửa không xem ngày mà, đụng toàn những chuyện gì đâu, nghe thấy hai từ ‘thế tử’, Hàn Nguyệt Nguyệt vén một góc rèm lên nhìn, thấy nam tử cầm đầu chỉ khoảng 18 19 tuổi, thì ra đây là tên gian phu với Hàn Thanh Tư.

“Trúc Thanh, hỏi thăm là công tử nhà nào” nhân phẩm kém như vậy, mà Hàn Thanh Tư cũng thích được.

“Vâng, vương phi”, Trúc Thanh nói, “Vương phi hỏi mấy vị là công tử phủ nào?”, nghe được hai chữ ‘vương phi’, mấy người kia chột dạ nhìn nhau, kinh thành chỉ có một vị vương phi, đó là Vân vương phi, sẽ không xui xẻo như vậy chứ.

“Vương Đào không biết là kiệu của biểu tẩu, đắc tội rồi, còn không mau tránh ra”, mấy người phía sau ríu rít nhường đường, Hàn Nguyệt Nguyệt cười lạnh, ỷ vào địa vị mà làm bậy đây mà.

“Giờ vương gia không ở trong phủ, không biết biểu đệ vào kinh, khi nào vương gia về, mời biểu đệ đến phủ một chuyến”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Vương Đào khẽ mỉm cười, “Nhất định rồi, biểu tẩu mời”, thấy cổ kiệu đã đi xa, Vương Đào mới quay đầu lại, nghe nói Vân vương phi đẹp như thiên tiên, không thấy được mặt, thật đáng tiếc.

“Làm ta sợ muốn chết, may mà có thế tử ở đây, nếu không chúng ta không xong rồi”, mấy công tử kia thở phào nhẹ nhõm.

“Sao? Chỉ là vương phi mà thôi? Các người lại sợ như vậy?”, Vương Đào bất mãn nói, có Vương Đào hấn ở đây, sợ cái gì.

“Thế tử không biết rồi, Vân vương rất sủng ái vị vương phi này, đắc tội vương phi chẳng khác nào đắc tội vương gia đâu”, trong kinh ai mà không biết vương gia xem vương phi như trân bảo, cứ như tướng phủ đắc tội vương phi, vương gia cũng không thèm nể mặt, trong triều trực tiếp bác thừa tướng, từ khi vương phi xuất giá, chỉ về nhà mẹ đẻ có mấy lần.

“Hừ, dù gì cũng chỉ là nữ nhân mà thôi, đi, đi uống rượu”, Vân vương dù lạnh lùng, chắc cũng sẽ không vì một nữ nhân mà bất hòa với hấn đâu, hấn càng muốn xem Vân vương phi đẹp đến thế nào.

Hàn Nguyệt Nguyệt ra mặt, Lý phủ bị buộc không được bỏ Hàn Thanh Tư, chỉ là từ đó, phu thê hai người cứ như hai kẻ xa lạ, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng mặc kệ, miễn không gây ra chuyện gì nữa là được rồi.

“Phu nhân, người thấy vòng tay này thế nào? Màu sắc và chất lượng đều rất tốt đó”, Hàn Thanh Tư lấy đeo lên tay thử, nhìn một chút, cũng không vừa ý lắm.

“Còn đồ gì khác không?”, vòng tay này tuy tốt nhưng nàng lại muốn mua bông tai.

“Phu nhân đợi một chút, lão đi lấy liền”, thấy khách hàng lớn, ông chủ vội đi lấy những đồ trang sức thượng hạng tới, hi vọng có thể bán được nhiều.

“Bông tai này ta thích, ông chủ, gói lại đi”, Hàn Thanh Tư chuẩn bị cầm lên xem, thì bị đoạt mất, rõ ràng là nàng nhìn thấy trước, Hàn Thanh Tư bất mãn nói, “Mua đồ cũng có trước sau, bông tai này ta thấy trước”.

Ông chủ khó xử nhìn hai người, “Bông tai này bốn tiệm chỉ có một đôi mà thôi....”, vị tiểu thư này y phục sang trọng, chắc cũng là tiểu thư nhà quyền quý nào đó, không thể đắc tội được.

“Thì ra là Lý phu nhân, thật ngại quá, muội vừa thấy bông tai này đã thích ngay, nên mới lấy”, Thái Tĩnh Nhi làm bộ ngạc nhiên nói.

“Thái Tiểu Thư, dù thích thế nào, cũng không thể đoạt đồ của người khác được, đây là ta nói ông chủ đem ra mà”, Hàn Thanh Tư nói, chỉ là nữ nhi của một thái phó nhỏ nhỏ mà thôi, dám tranh đồ với nàng.

Thái Tĩnh Nhi nói, “Thật ngại quá, muội thấy bông tai này màu hơi sáng, phu nhân đeo sợ là không hợp lắm”, nghe vậy Hàn Thanh Tư nổi trận lôi đình, nàng ta chỉ nhỏ hơn mình một tuổi mà thôi, nói gì mà mình đeo không hợp chứ.

“Ta thấy rất thích hợp, không cần Thái tiểu thư lo gì, ông chủ, bông tai này ta lấy, Phương nhi, tính tiền”, ông chủ thấy hai người đấu qua đấu lại, không biết bán cho ai.

“Bốn tiệm còn có một đôi khác, chất lượng tốt hơn, nhưng kiểu dáng không giống lắm, lão đi lấy ngay đây, hai vị chờ chút”.

Ông chủ lập tức chạy đi lấy đôi bông tai đẹp nhất tiệm đến, đúng là tốt hơn đôi ban đầu.

“Sao rồi? Tiểu thư tính sao?”, ông chủ hỏi, Thái Tĩnh Nhi vốn chỉ là muốn chọc tức Hàn Thanh Tư mà thôi, không thích đôi bông tai trước lắm, sợ Hàn Thanh Tư đổi ý, vội cười nói “Nếu Lý phu nhân thích, vậy muội không giành nữa, ông chủ, gói đôi đó cho Lý phu nhân đi”.

Ra khỏi tiệm trang sức, Hàn Thanh Tư hung hăng giẫm mấy cái: nói thế nào nàng cũng là nhị tiểu thư tương phủ, lại dám tranh đồ với nàng, hừ.

Tất cả là tại Hàn Nguyệt Nguyệt hết: nếu không do Vân vương và Thái thái phó đối địch, nàng sao phải chịu cảnh này, thân phận thấp, nhất định bị người ta dẫm dưới chân, chỉ là một Lý phu nhân nhỏ nhỏ, bảo nàng ngày sau làm sao ngẩng đầu trước mặt Hàn Nguyệt Nguyệt đây, nếu không phải do Hàn Nguyệt Nguyệt nhiều chuyện, nàng sao phải trở lại Lý gia chứ.

98. Chương 96 : Sẩy Thai

“Vương phi, trong cung truyền lời lệnh người mang hai tiểu vương gia tiến cung”, Trúc Thanh nói, Hàn Nguyệt Nguyệt mở mắt, “Đáp lời nói, ta đi liền”, rốt cuộc hoàng hậu có ý gì đây, cứ cách hai ngày lại lệnh nàng vào cung một lần, nói là nhớ hai đứa nhỏ, nhưng đánh chết nàng cũng không tin.

Chuẩn bị một ít đồ, để giấy nhắn lại cho Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt mang Đoàn Đoàn và Viên Viên lên xe ngựa vào cung.

Vừa bước vào Phượng Nghi Cung, đã ngửi thấy một mùi hoa rất nồng, Hàn Nguyệt Nguyệt khê nhãn mặt, hoa mặc dù thơm, nhưng mùi nồng quá.

“Vương phi đã tới rồi à, mau tới đây, đây là loài hoa người trồng hoa trong cung mới gây giống được, đúng lúc hoa nở, ai gia gọi vương phi vào để cùng thưởng thức”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới bên chậu hoa.

“Thật khéo tay, hoa rất đẹp”, nghe vậy, hoàng hậu khê mỉm cười.

“Nếu vương phi thích, vậy mang về mấy chậu đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Vậy sao được, không cần đâu ạ”, nhìn thì đẹp đấy, nhưng mùi này ngửi nhiều không có lợi cho thân thể, đặc biệt là với nữ nhân.

Lúc ra về trời đã tối, Hàn Nguyệt Nguyệt về tới phủ, cũng chưa thấy Mạnh Dịch Vân về, bị hương hoa trong cung hun cả một buổi chiều, toàn thân đều nhiễm mùi.

“Kim thu, chuẩn bị nước nóng”, Kim Thu lui ra, Sắc Âm đi vào, nói : “ Vương phi, mới rồi, nha hoàn của An quận chúa tới báo là An quận chúa bệnh nặng, xin người qua xem sao”.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên, “Khi nào?”, thời gian này không thấy Tô An có hành động gì, giờ lại nói là bệnh, nhất định có vấn đề, Sắc Âm cúi đầu, “Một nén nhang trước”, ngày hôm qua còn khỏe, hôm nay bệnh gì chứ.

“Đi, đi xem thử, bảo Trúc Thanh đi mời Công Tôn thái y tới”, Hàn Nguyệt Nguyệt đi ra, Sắc Âm theo sau, đến viện của An quận chúa, còn chưa vào cửa, đã nghe thấy tiếng khóc từ bên trong vọng ra, Hàn Nguyệt Nguyệt vội bước vào.

“Quận chúa thế nào?”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đến, nha hoàn kia lập tức quỳ xuống, vừa dập đầu vừa khóc nói, “Cầu vương phi cứu quận chúa, quận chúa sắp không xong rồi”.

Thấy nha hoàn này không hiểu quy củ như vậy, Sắc Âm lạnh mặt nói, “Quận chúa bệnh, sao không mời thái y đến khám? Nếu quận chúa có chuyện, người đừng mơ thoát được”, nha hoàn kia ngừng khóc nói, “Xế chiều hôm nay, quận chúa đã bắt đầu thấy không khỏe, nô tỳ cũng muốn đi mời thái y, nhưng nô tỳ đến Trúc Viên, không gặp được vương phi, cho nên, cho nên.....”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhú mày, “Được rồi, đi nấu một chậu nước nóng mang tới đây”.

Thấy nha hoàn kia đã ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức tới bắt mạch cho Tô An, may là tới kịp, nếu trễ chút nữa, thì nguy rồi.

“Trúc Thanh, về phòng ta lấy rượu thuốc tới đây, quận chúa bị nhiễm lạnh nên sốt cao”, nghe vậy, Sắc Âm lập tức chạy về Trúc Viên lấy rượu thuốc.

Nghe tiếng chân đã xa, Hàn Nguyệt Nguyệt thở phào một hơi, lấy ngân châm trong ống tay áo ra châm vào các huyệt vị trên người Tô An, độc này vào máu cực nhanh, trong vòng tám canh giờ mà không cứu kịp, người trúng độc sẽ chết, Tô An đã bị trúng bốn canh giờ rồi, may mắn là đã phát hiện kịp, nếu Tô An có việc gì, nàng và Mạnh Dịch Vân cũng không khỏi bị liên lụy.

“Vương phi, thuốc đây ạ”, Hàn Nguyệt Nguyệt vừa rút châm xong, Sắc Âm liền đẩy cửa vào, thấy bên giường có một vũng máu đen, lập tức đóng cửa lại, đi tới.

“Vương phi, người sao vậy?”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, Sắc Âm lo lắng hỏi, đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi lên ghế.

“Không sao, mau xử lý vết máu sạch sẽ đi”, để người khác thấy không tốt.

Thấy dáng vẻ Hàn Nguyệt Nguyệt như vậy, Sắc Âm biết chuyện chắc chắn không đơn giản, không hỏi nhiều, lập tức lấy một bộ y phục trong ngăn tủ ra lau vết máu, lại dùng nước trà rửa lại.

“Vương phi, nước nóng đây ạ”, tiếng một nha hoàn truyền vào từ ngoài cửa, Hàn Nguyệt Nguyệt cố chống đỡ, “Vào đi, mau giúp quận chúa lau người, thay y phục” Sắc Âm vội đem y phục dính máu nhét vào trong rượu thuốc.

“Vương phi, người sao vậy, vương phi?”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nằm xỉu trên bàn, Sắc Âm lo sợ lay gọi, vừa mới đến, nghe thấy tiếng của Sắc Âm, Trúc Thanh vội bước nhanh vào.

“Vương phi sao rồi?”, Sắc Âm lắc đầu, Công Tôn thái y bước vào sau, Trúc Thanh quay đầu nói “Thái y, mau bắt mạch cho vương phi thử xem, rốt cuộc là bị làm sao?” vừa rồi còn khỏe mạnh, sao mới một lát đã thành thế này, Sắc Âm nháy mắt, lắc đầu một cái.

“Thái y, hay là ngài khám cho quận chúa trước đi, Trúc Thanh, mau đỡ vương phi về Trúc Viên”, vương phi bị như vậy nhất định có liên quan với vũng máu vừa rồi, Trúc Thanh gật đầu, vội đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt về Trúc Viên.

“Quận chúa không sao chứ?”, Sắc Âm hỏi, Công Tôn thái y vuốt râu, nói “Không sao, thân thể hư nhược, nghỉ ngơi cho tốt là được rồi”, nghe vậy Sắc Âm thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy làm phiền thái y đến khám cho vương phi thử xem”, Công Tôn thái y gật đầu, viết một toa thuốc, Sắc Âm nhận lấy, đưa cho nha hoàn sau lưng, “Nhanh đi bốc thuốc đi, nếu quận chúa có mệnh hệ gì, cẩn thận đầu người không còn”, Sắc Âm lạnh lùng nói.

Nha hoàn kia nhận toa thuốc, “Vâng ạ, nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc cho quận chúa thật tốt”, Sắc Âm dẫn Công Tôn thái y đến Trúc Viên, giữa đường thấy Tô ma ma đi tới. “Ma ma, quận chúa bị bệnh, mấy nha hoàn kia lại tay chân vụng về, làm phiền ma ma lại đó xem sao”, Tô ma ma đang lo lắng cho Hàn Nguyệt Nguyệt, nhưng thấy ám hiệu của Sắc Âm, liền nói, “Ta đi xem thử”.

Đuổi hết nha hoàn trong phòng ra, chỉ còn lại Trúc Thanh và Sắc Âm, Công Tôn thái y bắt mạch cho Hàn Nguyệt Nguyệt, mày nhíu lại.

“Sao rồi?” Trúc Thanh lo lắng hỏi.

“Vương gia đã về chưa?” Sắc Âm lắc đầu, “Bình thường giờ này vương gia đã về rồi, nhưng hôm nay vẫn chưa thấy, thái y, rốt cuộc vương phi bị sao vậy?”

“Vương phi động thai, thai nhi quá nhỏ, sợ là không giữ được, phải xem ý vương gia thế nào”, đây là con cháu hoàng gia, vương gia không đồng ý, lão cũng không dám làm bừa.

Trúc Thanh và Sắc Âm đều rất ngạc nhiên, vương phi có thai? Chuyện lớn như vậy chắc chắn không thể gạt vương gia được, “Ta đi hỏi Tần thị vệ thử”, Sắc Âm nói, “Nhanh chút, càng trễ lâu, vương phi càng nguy hiểm”, Sắc Âm gật đầu rồi chạy đi.

Sắc Âm kiểm khắp nơi trong phủ, cũng không thấy bóng dáng Tần Minh và Hắc Ứng, đành đi tìm Vương quản gia, Vương quản gia nghe xong, vội vàng chạy đến Trúc Viên.

“Vương gia không có tin tức, Hắc Ứng và Tần Minh cũng không thấy”, Sắc Âm nói, Trương Tiểu Tinh nghe xong, nói “Vương phi quan trọng hơn”, mấy người đều đồng ý, không biết Vương quản gia nói gì với Công Tôn thái y, lão kêu người chuẩn bị đồ, sắc thuốc.

Trúc Thanh bưng thuốc tới, Sắc Âm đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt dậy, “Vương phi, uống thuốc đi, thuốc này hai canh giờ sau mới có tác dụng, có thể sẽ rất đau, vương phi hãy cố chịu”, nghe vậy Hàn Nguyệt Nguyệt cố mở mắt ra, nói “Làm phiền thái y rồi”.

Cái thai bây giờ còn chưa tới một tháng, nàng không dám chắc, vốn định chờ mấy ngày nữa chắc chắn mới nói cho Mạnh Dịch Văn biết, giờ sợ là không còn cơ hội nữa rồi, giữa Tô An và đứa bé, nàng chỉ có thể chọn một, cái thai còn nhỏ, hơn nữa sau này còn có thể có lại, nhưng nếu Tô An có gì bất trắc, cả nhà sẽ gặp nạn.

Thật ra vừa bước vào phòng Tô An, nàng đã phát hiện không ổn, mặc dù mùi rất nhạt, nhưng nàng vẫn ngửi thấy được, mùi này bình thường không có hại gì, nhưng nếu trộn lẫn với mùi hoa trong cung lúc chiều, phụ nữ có thai ngửi được chắc chắn sẽ bị sảy thai.

Hàn Nguyệt Nguyệt uống thuốc xong, lẳng lặng nằm trên giường, chờ thuốc phát huy tác dụng, nước mắt bất giác rơi xuống, nàng không xứng làm mẫu thân, đứa bé còn chưa ra đời, nàng cũng không bảo vệ được, y thuật dù có cao hơn nữa, cũng không cứu được.

“Tiểu thư, đừng quá thương tâm, đứa bé cũng không thể sống lại được, người và vương gia còn trẻ, vẫn còn cơ hội mà, hãy giữ gìn sức khỏe”, Trương Tiểu Tinh thấy Hàn Nguyệt Nguyệt như vậy rất đau lòng.

Bọn họ sống nương tựa lẫn nhau nhiều năm như vậy, nàng chưa từng thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đau lòng như thế này bao giờ.

“Tiểu Tinh, người nói chàng có trách ta không?”, là do nàng vô dụng, nếu chú ý một chút đã không ra nông nỗi này.

Trương Tiểu Tinh nắm tay Hàn Nguyệt Nguyệt, “Không đâu mà, vương gia thương tiểu thư như vậy, hơn nữa, không phải còn có hai tiểu vương gia sao?”, là chủ tớ nhưng hai người tình như tỷ muội.

Hôm sau khi Hàn Nguyệt Nguyệt tỉnh lại, đã là buổi trưa, ngơ ngác nhìn nóc nhà, chuyện tối qua cứ như giấc mộng, Hàn Nguyệt Nguyệt đặt tay lên bụng, lòng nhói đau.

Sắc Âm đi vào, thấy nàng đã tỉnh, nói “Vương phi, ăn chút cháo đi ạ”, hiện giờ nàng giống như đang ở cử, không thể qua loa được, nếu không lưu lại bệnh sẽ không tốt.

“Vương gia về chưa?”, Sắc Âm đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt dựa vào đầu giường, “Vẫn chưa ạ, đêm qua vương gia không về, nhưng vương phi đừng lo lắng, Tần thị vệ đã nhắc lại vương gia có việc gấp phải ra khỏi thành một chuyến, vài ngày nữa mới về được”, Sắc Âm lên nhìn mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, thấy nàng không nghi ngờ gì, mới an tâm một chút.

Thật ra thì cả vương gia, Hắc thị vệ và Tần thị vệ đều mất liên lạc, hiện tại sức khỏe vương phi là quan trọng nhất, không thể sầu lo quá mức, nên nàng và quản gia mới thống nhất giấu vương phi, chờ vương gia trở lại mới tính tiếp.

99. Chương 97 : Nghĩ Thông Suốt

Hàn Nguyệt Nguyệt nằm trên giường mấy ngày, kỳ thật tự nàng viết phương thuốc điều dưỡng thân thể còn tốt hơn Công Tôn thái y.

Chỉ là hiện tại, nàng chẳng muốn làm gì cả, chỉ muốn nằm như vậy, để đầu óc thanh thoi một chút. Nếu mình ích kỷ một chút, độc ác một chút thì đã tốt rồi.

Mạnh Dịch Vân chưa từng qua đêm bên ngoài bao giờ, dù có việc gấp cách mấy cũng báo cho nàng biết trước, nàng không phải là một nữ nhân độ lượng, chỉ là một nữ nhân bình thường, là thê tử của hắn mà thôi, nàng chỉ hi vọng một nhà bọn họ có thể yên bình sống chung. Nàng chẳng quan tâm địa vị gì cả, nếu như hai người họ chỉ là phu thê bình thường, thì vào lúc này, sẽ có trượng phu canh giữ bên giường mình, chứ không giống bây giờ, không hề có một chút tin tức gì.

Sắc Âm thấy Hàn Nguyệt Nguyệt siết chặt nệm giường, ánh mắt có chút hung ác, không biết là đang nghĩ cái gì, hơi sợ, nhỏ giọng nói, “Vương phi, người nằm xuống nghỉ ngơi đi, hôm nay hai tiểu vương gia rất buồn, người phải nhanh chóng khỏe lại mới được” Hàn Nguyệt Nguyệt lấy lại tinh thần, nhìn Sắc Âm, không nói gì.

Nàng đã khỏe lại rồi, chỉ là mấy ngày nay tâm tình không tốt, nên mới quên mất hai nhi tử, giờ nghe được tiếng khóc của Viên Viên, thấy mình thật là không xứng làm mẫu thân, vội vàng kêu bà vú ẵm hai đứa tới.

Vài ngày không gặp, hai đứa nhớ mẫu thân lắm rồi, vừa nhìn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt, Đoàn Đoàn và Viên Viên đã uất ức méo miệng, giơ tay đòi nàng ẵm.

Hàn Nguyệt Nguyệt ôm Viên Viên, hôn liền mấy phát, mỉm cười, mấy nha hoàn thấy vậy, thở phào một hơi, “Để tiểu vương gia lên giường đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, không ẵm một lúc hai đứa được, thấy đáng về uất ức của Đoàn Đoàn, nàng đau lòng, vội bảo bà vú để lên giường.

“Vương phi, Hoàng phu nhân tới”, Tô ma ma tới báo, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Mau mời vào”, trừ bà vú, chỉ có Hoàng phu nhân là quan tâm nàng, không như Hàn phủ, biết nàng sinh non, chỉ phái hạ nhân đưa thuốc bổ tới chứ không thấy ai tới thăm.

“Con còn yếu lắm, ngồi dậy làm gì, mau mau nằm xuống, đứa bé để ma ma ẵm là được rồi, đừng để lưu lại bệnh sau này”, Hoàng phu nhân vừa vào cửa, lễ cũng chưa làm đã cảm rầm không ngừng, Sắc Âm có chút bất mãn, dù là cửu mẫu của vương phi thì cũng phải hành lễ chứ, sao không tuân theo quy củ vậy được.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngược lại không để ý chút nào, thấy Hoàng phu nhân như vậy, nàng lại cảm động vô cùng, ít nhân Hoàng phu nhân không xem nàng là người ngoài. Nàng đứng lên, mỉm cười nói, “Cửu mẫu tới ạ, hôm nay nắng gắt lắm, người mau ngồi, không còn việc gì nữa, các người lui ra đi”.

Tô ma ma trước vốn là người Hàn phủ, rất kính trọng Hoàng phu nhân, biết hai người có chuyện muốn nói riêng, bèn dẫn đám nha hoàn lui ra.

“Con đừng đứng, mau nằm xuống, đã khỏe rồi chưa?” hai người ngồi xuống giường, Đoàn Đoàn và Viên Viên không biết hai người đang nói gì, y y nha nha bò loạn trên giường.

“Phiền cữu mẫu quan tâm, con đã khỏe rồi, không sao nữa.” Hàn Nguyệt Nguyệt miễn cưỡng cười một tiếng.

Hoàng phu nhân nắm tay Hàn Nguyệt Nguyệt, mặt lộ đau thương, “Đã mang thai một lần rồi, sao không cẩn thận gì hết, ngày đó ta nghe được sợ gần chết, cũng không dám nói với ngoại tổ mẫu con, biết con buồn, nên ta chờ con nghĩ thông chút mới đến, vẫn còn vương gia, đừng để ngài phiền lòng”.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Ngoại tổ mẫu đã già, giờ là lúc nên hưởng phúc, nói những chuyện này chỉ khiến bà mệt thêm thôi, như vậy con rất áy náy, chuyện đã thế này, lúc đầu con có chút khó chịu, nhưng giờ đã nghĩ thông rồi, dù sao Đoàn Đoàn và Viên Viên còn nhỏ, sinh thêm chỉ sợ chăm sóc không xuể”.

Nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói vậy, Hoàng phu nhân vui mừng nói, “Nghĩ thông là tốt rồi, con và vương gia còn trẻ, không vội, ngày sau lại có, nghe nói mấy hôm nay vương gia không ở nhà? Vương gia đã biết chưa?”, Viên vương nên quan tâm chăm sóc, để phu thê có khoảng cách không tốt.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười khổ, quay đầu nhìn nhi tử, “Cái thai còn quá nhỏ, chàng không biết, ngày đó đúng lúc chàng có việc phải rời kinh, con chưa kịp nói”, đi đâu không nói trước với nàng, cả một câu nhẩn lại cũng không có.

Hoàng phu nhân biết Hàn Nguyệt Nguyệt khổ tâm, nhưng cũng không biết phải an ủi sao, để tự nàng nghĩ thông thôi, “Chờ vương gia trở lại thì nói chuyện nhẹ nhàng, đừng cáu kỉnh, chuyện hơi phức tạp, chú ý một chút, đừng để kẻ khác thừa cơ”.

Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Cám ơn cữu mẫu đã nhắc nhở, con biết ạ”, nhiều kẻ đang săm soi nàng, nàng sao không biết chứ?

Hàn Nguyệt Nguyệt ở cử trong phòng hơn một tháng mới ra, sinh non phải cẩn thận mới được, lưu lại bệnh sau này, chịu khổ vẫn là nàng thôi.

Tô An có tới hai lần, nhưng đều bị Hàn Nguyệt Nguyệt không cho vào, mặc kệ chuyện này Tô An có biết hay không, nàng cũng không cách nào tha thứ cho nàng ta được.

Hơn một tháng, Mạnh Dịch Vân giống như đã mất tích, không ai biết hắn đi đâu, cả Tần Minh và Hắc Ứng cũng không thấy bóng dáng, Hàn Nguyệt Nguyệt đã nhiều lần tra hỏi tung tích Mạnh Dịch Vân từ những ám vệ hắn để lại bảo vệ nàng, nhưng chẳng hỏi được gì, nếu hắn đã không muốn nàng biết, nàng cũng lười hỏi nữa.

“Tiểu thư, về thôi, chạng vạng rồi, gió rất lớn”, Trương Tiểu Tinh nhắc nhở, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn những lá mai héo khô, không biết đang nghĩ gì.

“Tiểu Tinh, người nói mai ở đây và mai ở Mai Viên chỗ nào nhiều hơn, ta chưa đếm thử bao giờ, nên không biết”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói.

“Dĩ nhiên là ở đây rồi, Mai Viên nhiều lắm chỉ khoảng mười mấy cây mà thôi, còn ở đây, chắc phải mấy chục cây ấy chứ, nô tỳ cũng chưa đếm thử”, vương gia tốn rất nhiều tiền của để vận chuyển mai từ các nơi về, lúc ấy nàng rất mừng cho tiểu thư, nếu có nam nhân đối với nàng tốt như vậy, không cần toàn bộ, chỉ cần có thể bằng một phần mười vương gia đối với vương phi là nàng đã thỏa mãn rồi.

“Nhưng còn chưa thấy thời khắc xinh đẹp nhất của nó, trong lòng ta, nó vẫn không bằng mai ở Mai Viên, người nói, có phải là do những thứ trong ký ức lúc nào cũng cảm thấy tốt hơn những thứ trước mắt nhiều?” nếu không sao nàng lại trở nên tham lam như vậy, còn chưa thấy đủ.

“Nếu tiểu thư muốn về Mai Hoa Trang, chúng ta đi vài ngày là được mà, kêu bọn Tư Tư đi cùng luôn”, khoảng thời gian ở Mai Hoa Trang là khoảng thời gian nàng thấy vui vẻ nhất.

Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Sẽ về”, nhưng không phải là hiện tại.

Trương Tiểu Tinh không hiểu lắm, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đi, đành bước theo, tháng bảy mặc dù trời nóng, nhưng buổi tối gió rất lớn, tiểu thư vừa mới khỏe lại, cẩn thận vẫn hơn.

Dù gì cũng là con cháu của Mạnh gia, Mạnh Dịch Hiên biết Hàn Nguyệt Nguyệt sảy thai, lệnh điều tra chuyện này, biết ngày đó hoàng hậu triệu Vân vương phi vào cung, nhưng không có chứng cứ gì, Vân vương sinh non là ở nhà, nhưng hẳn cũng tra được đêm hôm đó An quận chúa bệnh tình nguy kịch, Hàn Nguyệt Nguyệt vào thăm một lúc, rồi cuộc An quận chúa không sao, nàng lại bị sảy thai. Đành tuyên bố với bên ngoài là vương phi chẳng may bị vấp té sảy thai.

Hàn Nguyệt Nguyệt y thuật cao siêu, không thể nào không biết mình có thai, nhưng vẫn cứu người, suy nghĩ thật khác người, khó trách Vân vương yêu thương như vậy.

Hoàng hậu biết Hàn Nguyệt Nguyệt sinh non, thì an tĩnh rất nhiều, không lệnh nàng vào cung nữa, phái người tới an ủi mấy câu, lại ban thưởng rất nhiều thứ, Hàn Nguyệt Nguyệt không thể cự tuyệt đành nhận, nhưng đều cho Sắc Âm tổng tất cả vào nhà kho.

Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy trùng hợp một cách kỳ lạ, không biết là do trùng hợp hay là âm mưu từ trước. Hoàng hậu là trưởng nữ Tăng gia, đáng ra không có quan hệ gì với Tô An mới phải, nhưng tại sao đầu tiên là hoàng hậu gọi nàng vào ngắm hoa, Tô An lại trúng độc đúng lúc đó, trừ phi là có âm mưu từ trước. Nếu Tô An chết trong vương phủ, trưởng công chúa nhất định không buông tha Vân vương phủ, may mắn nàng biết y thuật cứu được nàng ta, nhưng lại mất đi đứa bé.

Chuyện có thai nàng chưa nói với bất kỳ ai mà, cộng thêm chuyện chén tổ yến ở Lý gia lần trước, nội gián chắc chắn là người bên cạnh nàng, Đoàn Đoàn và Viên Viên phải chăng cũng đang gặp nguy hiểm? Hàn Nguyệt Nguyệt cực kỳ hoảng hốt, hiện nay vương phủ không an toàn chút nào, vẫn là tránh đi tốt hơn, nàng không thể đánh cược tính mạng của hai nhi tử được.

“Sắc Âm, đi gọi Tiểu Tinh tới đây đi”, nàng phải nghĩ biện pháp đưa hai đứa bé đi, người nọ có lẽ sẽ nhân lúc Mạnh Dịch Vân không ở đây mà ra tay cũng không chừng.

Sắc Âm đi kêu, Trương Tiểu Tinh liền đến, “Tiểu thư”, nghe tiếng Trương Tiểu Tinh, Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên nói, “Lúc trước ta có mua cho ngươi một cây trầm, nhưng thời gian này nhiều chuyện quá, quên mất, ngươi tới đây, ta cài giúp ngươi xem thử hợp không?” Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói, Trương Tiểu Tinh khó hiểu: sao đột nhiên tiểu thư lại cho nàng trầm đồ?

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không có gì không ổn, Trương Tiểu Tinh đến bên cạnh nàng, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo tay Trương Tiểu Tinh đến trước bàn trang điểm, “Ngươi ngồi xuống đi, ta cài cho”.

Hàn Nguyệt Nguyệt mở hộp trang sức ra, lấy một cây trầm cài lên đầu Trương Tiểu Tinh. Mấy nha hoàn thấy vậy, hâm mộ nói, “Vương phi thật tốt với Tiểu Tinh tỷ, cây trầm này để trong hộp trang sức lâu rồi, nhưng không thấy vương phi cài, thì ra là cho Tiểu Tinh tỷ”.

“Đúng vậy, rất đẹp, hợp với tính tình của Tiểu Tinh tỷ, không rườm rà, lại rất tinh xảo”, Sắc Âm nói, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ cười, “Mua trên đường hồi kinh đó, các ngươi không cần hâm mộ, mấy ngày nữa ta cho các ngươi mỗi người một cái”.

100. Chương 98 : Tô An

“Thật à? Tạ ơn vương phi” mấy nha hoàn vừa cười vừa nói, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Trương Tiểu Tinh trong gương, vỗ vỗ bả vai, “Nữ nhân thì nên sửa soạn cho ra dáng, đừng nên suốt ngày đều đánh đánh giết giết”.

“Tiểu thư, nô tỳ.....” Hàn Nguyệt Nguyệt cắt ngang lời Trương Tiểu Tinh, “Đừng tụ tập ở đây nữa, đi làm việc đi”, mấy nha hoàn vâng một tiếng, đi ra ngoài.

“Vương phi, trời nóng nực, nô tỳ vừa mới nấu xong chè đậu xanh, vương phi có muốn ăn liền không ạ?”, Ngân Nguyệt hỏi. Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Mang lên đi, Sắc Âm, Trúc Thanh, hai người giúp Ngân Nguyệt bưng, mỗi người một chén”.

“Tạ ơn vương phi”, Trúc Thanh kéo Ngân Nguyệt đi, Sắc Âm theo sau.

“Vương phi, nô tỳ đi xem thử tiểu vương gia đã ngủ dậy chưa ạ”, Hàn Nguyệt Nguyệt khoát tay, “Đi đi”.

Trong phòng chỉ còn lại Trương Tiểu Tinh và Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Nguyệt Nguyệt sờ sờ cây trầm kia, “Tư Tư sắp thành thân rồi, người thay ta mang ít thứ đến cho Tư Tư”.

Hàn Nguyệt Nguyệt lấy ra một cái hộp, bên trong đều là đồ trang sức, “Tiểu thư, nhiều quá, người giữ lại bớt đi”, Trương Tiểu Tinh nói, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Chỉ là chút đồ trang sức, dù sao ta cũng dùng không hết, hai người trước giờ thân thiết, ở lại chơi với Tư Tư mấy ngày đi”.

“Tiểu thư, vậy người thì sao?”, hiện tại vương gia không có ở đây, rất nguy hiểm.

“Đừng lo, ta đã sắp xếp xong xuôi, người cứ thoải mái đi đi”, ở lại đây cũng vô ích, Hàn Nguyệt Nguyệt nhét cái hộp vào tay Trương Tiểu Tinh.

“A? Tiểu Tinh tỷ đâu rồi ạ?” Trúc Thanh bưng chè vào chỉ thấy một mình Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi bên cửa sổ, khó hiểu hỏi. Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu, “Tiểu Tinh có việc phải ra ngoài, các người cứ ăn trước đi”.

“Tiểu Tinh sao người lại tới đây?” Lục Tư Tư thấy Trương Tiểu Tinh vào cửa, kinh ngạc hỏi. Trương Tiểu Tinh đưa hộp trang sức cho Lục Tư Tư, “Đây là đồ cưới tiểu thư cho người, bảo ta mang tới”.

Lục Tư Tư cười cười, nhìn cái hộp, “Tiểu thư có khỏe không?”, xảy ra chuyện như vậy, vương gia lại không có ở đây, nàng lo muốn chết, nhưng lại không đi thăm được.

“Mấy ngày trước không tốt chút nào, nhưng giờ nghĩ thông rồi, đã bình thường lại”, chỉ là không biết vì sao lại tặng trầm cho nàng. Lục Tư Tư kéo tay Trương Tiểu Tinh, “Đi, đến phòng ta, xem thử tiểu thư cho ta cái gì”.

Lục Tư Tư gọi người người trông cửa hàng, hai người đi tới phòng Lục Tư Tư.

“Sao nhiều vậy?” Lục Tư Tư nhìn những thứ trong hộp, hai người khó hiểu nhìn nhau.

Lục Tư Tư lấy từng thứ ra xem, bỗng nhiên hai người trợn to mắt, “Rốt cuộc là sao?”, đây chính là lệnh bài của Thiên Hương Lâu, có nó đồng nghĩa với việc có được toàn bộ Thiên Hương Lâu, những đồ trang sức kia thì còn dễ hiểu, nhưng lệnh bài này thì sao?

“Chờ chút”, Trương Tiểu Tinh lấy cây trầm Hàn Nguyệt Nguyệt tặng ra, “Đây là tiểu thư tặng ta hôm nay”, Lục Tư Tư cầm lấy, quan sát, kéo ra thử, quả nhiên là rỗng bên trong.

Có một tờ giấy, Lục Tư Tư xem xong, đưa cho Trương Tiểu Tinh, hai người nhìn nhau, không biết làm sao mới được.

“Vương phi, trưởng công chúa đến thăm An quận chúa ạ.” Sắc Âm nói, trưởng công chúa tới vương phủ, không thông báo chủ nhân một tiếng, đã trực tiếp dẫn người tới viện của Tô An rồi.

“Biết rồi, ta tới liền đây”, Hàn Nguyệt Nguyệt dẫn theo Trúc Thanh và Sắc Âm tới viện của Tô An, vừa vào tới, đã nghe thấy tiếng của trưởng công chúa, giọng điệu này thật giống như mẫu thân hết mực thương con, không biết việc Tô An trúng độc có liên quan gì với bà không.

“Cô cô tới sao không thông báo một tiếng để tức phụ nghênh đón ạ”, Hàn Nguyệt Nguyệt vào phòng. Trưởng công chúa khó chịu ra mặt, “Ta tới thăm An An, không phiền vương phi phải lo.”

Thăm Tô An? Đây là nhà ai à? Tới cũng không thèm nói một tiếng, Hàn Nguyệt Nguyệt không quan tâm, tiếp tục nói, “Sao cô cô lại nói vậy, cô cô đến, tức phụ phải nghênh đón mới phải, nếu không là thất lễ rồi”. Nghe vậy, trưởng công chúa cũng không thèm đáp lại, quay đầu, tiếp tục nói chuyện với Tô An.

Tô An tựa vào đầu giường, sắc mặt đã tốt hơn mấy hôm trước nhiều, Hàn Nguyệt Nguyệt rất bội phục, rõ ràng không có việc gì, cố tình làm ra vẻ bệnh tật, cho ai xem chứ.

Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không nói nữa, ngồi xuống ghế.

“Bệnh lâu như vậy, có mời thái y đến khám chưa?” thấy sắc mặt Tô An tái nhợt, trưởng công chúa lo lắng hỏi, “Quận chúa bị tâm bệnh, Công Tôn thái y cứ ba ngày thì có đến hai bữa chạy qua khám, thuốc đã uống rất nhiều nhưng vẫn không khỏe lên được, sợ là do môi trường xung quanh không tốt”, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức nói.

Tô An nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt một cái, cúi đầu, trưởng công chúa liếc Hàn Nguyệt Nguyệt, nói “Viện này đúng là hơi ngột ngạt, đổi lớn một chút sẽ tốt hơn, An An à, chớ suy nghĩ nhiều, lo dưỡng bệnh cho tốt là được”

Hàn Nguyệt Nguyệt không nói gì. Ở vương phủ, viện lớn nhất là Trúc Viên, tiếp đến là viện của Mạnh Dịch Vân, đổi cho Tô An viện lớn hơn, vậy không phải là đến Trúc Viên hoặc chỗ của Mạnh Dịch Vân sao? Đến lúc nào rồi, mà trưởng công chúa vẫn còn ý định này.

“Không cần, ở đây là tốt lắm rồi”, Tô An nói, nàng không muốn ở đây nữa, mất mạng lúc nào không hay, cho dù nàng có thích Mạnh Dịch Vân thế nào đi nữa, thì cũng không quan trọng bằng tánh mạng của mình.

Tiến trưởng công chúa về xong, nha hoàn của Tô An ngăn Hàn Nguyệt Nguyệt lại, “Vương phi, quận chúa mời người tới”. Sắc Âm nói, “Thấy vương phi cũng không hành lễ, sao lại không có quy củ như vậy”, dám cản đường chủ nhân, gan lớn quá rồi.

“Nô tỳ biết sai, lần sau không dám nữa”, nha hoàn kia quỳ xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt cau mày, “Đứng lên đi, quận chúa có chuyện gì?”. Nha hoàn kia lắc đầu, “Nô tỳ không biết”, nàng chỉ phụ trách truyền lời thôi, làm sao biết được chủ tử nghĩ gì.

“Các người cũng lui ra đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, mấy nha hoàn lui ra. Hàn Nguyệt Nguyệt tới bên giường Tô An, bắt mạch cho nàng ta.

“Đừng nghĩ nhiều, nghỉ ngơi mấy ngày là ổn thôi”. Tô An nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, lúc nào cũng lo sợ mất mạng, làm sao ngủ yên được, “Người để ta đi được không?”, cứ tiếp tục như vậy, sẽ chết mất.

Hàn Nguyệt Nguyệt thả tay Tô An ra, “Đi đâu? Người bây giờ là quận chúa, nếu người đi mất, trưởng công chúa tha ta được sao? Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy.”

Tô An nắm tay Hàn Nguyệt Nguyệt khẩn cầu, “Van cầu người, để ta đi đi, đi đâu cũng được, nếu tiếp tục ở lại đây, ta sẽ mất mạng mất, mà nếu ta chết rồi, trưởng công chúa cũng không bỏ qua cho người đâu.”

Hàn Nguyệt Nguyệt gỡ tay Tô An ra, “Người uy hiếp ta?”, nếu không do người, con ta sẽ mất sao? Tô An bị Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn, cúi đầu, nước mắt rơi không ngừng.

“Thật xin lỗi, ta không phải cố ý”, rõ ràng người nọ nói là thuốc này không nguy hiểm tánh mạng, tại sao, tại sao nàng lại suýt chút mất mạng, còn hại Hàn Nguyệt Nguyệt sảy thai, nàng là tội nhân, không nên bị quyền lực làm mờ mắt.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Tô An, không nói gì, cố nén lửa giận trong lòng. “Chỉ cần người đưa ta đến nơi an toàn, ta sẽ nói cho người biết người đó là ai”. “Không cần, người không nói ta cũng tự biết, tự lo mình đi”. Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đi, Tô An cắn môi, tay nắm chặt chăn, khóc không ngừng.

Tại sao, tại sao ông trời lại bắt công với nàng như vậy, nhiều lần cứu sống nàng có phải là để hành hạ nàng thêm, nàng còn chưa thành thân đã bị cướp đi quyền làm mẹ. Nếu như trách nàng tham lam, vậy sao không cho nàng rời khỏi chỗ này đi, nàng muốn về nhà, muốn sống với ca ca, hai người nương tựa lẫn nhau, cuộc sống không giàu có gì, nhưng rất vui vẻ. Chỉ tiếc, tất cả không trở về như lúc đầu được nữa rồi, không thể nào, ca ca chết rồi, trên đời này không còn ai đối xử tốt với nàng nữa.

Không được, nhất định phải tìm cách bỏ trốn thôi, không thể để người lợi dụng nữa, Tô An quyết định, không thể nổi giận, chỉ cần còn sống, một ngày nào đó sẽ trốn được.

“Quận chúa, ăn chút đi ạ”, nha hoàn bưng thức ăn lên, nhìn Tô An. Mấy ngày nay, quận chúa không chịu ăn gì hết, tiếp tục như vậy sao được.

Tô An ngẩng đầu lên, “Người ra ngoài đi, để đồ ăn lại đó, chút nữa ta tự ăn”. Nghe vậy, nha hoàn kia vui vẻ đi ra ngoài.

Tô An đứng dậy, từ từ đến cạnh bàn, ngồi xuống, cầm chén cơm lên, và từng miếng lớn vào miệng, nước mắt không ngừng rơi, không ngừng tự nhủ: không được, nhất định phải khỏe lại, nhất định phải trốn đi.

Từ sau khi Tô Tổng chết, nàng được trưởng công chúa nhận làm nghĩa nữ, mỗi ngày ăn ngon mặc đẹp, nàng cảm kích trưởng công chúa từ đáy lòng. Ai ngờ, sao mình ngu quá, trên đời làm gì có chuyện dễ dàng như

vậy, thì ra mình chỉ là con cờ cho người ta lợi dụng thôi, tình mẫu tử gì, đều là xảo trá hết.

“Vương phi, tối rồi, về thôi” Trúc Thanh nói. Vương phi cứ nhìn cây mai khô héo mà ngẩn người hơn một canh giờ rồi, chẳng hề nói một câu, làm nàng rất lo lắng.

“Người theo ta ba được ba năm rồi chứ?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, Trúc Thanh gật đầu “Được ba năm rồi ạ”.

“Ta đối đãi với các người tốt không?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi.

Trúc Thanh khó hiểu, “Tất nhiên là tốt ạ”, không có tính khí tiểu thư, không đánh mắng người vô cớ, quan tâm hạ nhân, có được chủ tử như vậy chính là phúc của các nàng.

Hàn Nguyệt Nguyệt gượng cười, “Trong nhà người còn những ai?”

“Bẩm vương phi, nô tỳ được bán vào Hoàng phủ từ nhỏ, nhiều năm qua, chẳng biết tung tích người thân nữa rồi” thất lạc phụ mẫu, bị bán qua tay nhiều người, giờ chẳng còn biết người thân ở đâu nữa.

101. Chương 99 : Chuyển Đi

“Người về lại Hoàng phủ đi, ta nói với cửu mẫu rồi, cửu mẫu sẽ đối xử với người tử tế” nghe vậy, Trúc Thanh lập tức quỳ xuống, “Nô tỳ đã làm sai chuyện gì ạ? Vương phi cứ việc đánh mắng, nhưng xin đừng đuổi nô tỳ đi mà”, nàng không làm sai chuyện gì, tại sao lại đuổi nàng đi.

Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Đứng lên đi, người không làm sai gì hết, để Tô ma ma tiễn người đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt không quay đầu lại, đi thẳng. Trúc Thanh mặt đầy nước mắt, đứng dậy đi theo Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Chuẩn bị xong hết chưa?” Lục Tư Tư hỏi, Trương Tiểu Tinh gật đầu, “Tổng Thanh để lẫn trong đồ cưới, không có vấn đề”. Lục Tư Tư vẫn rất lo lắng, đang yên đang lành, sao đột nhiên lại muốn chuyển đi.

“Đừng lo lắng, chờ ngày mai, lúc Tổng Thanh tới đón dâu, người cứ đi với hắn, Mai Hoa Trang là nơi an toàn, chỉ là sau khi các người thành thân, hãy nói với Tổng Thanh, bán Thiên Hương Lâu đi”, hiện tại có người biết lai lịch của bọn họ, không thể để tiểu thư gặp nguy hiểm, mặc dù không nữ, nhưng hết cách rồi, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, tiểu thư mềm lòng, nếu có người lấy Thiên Hương Lâu uy hiếp, tiểu thư nhất định sẽ quẫn.

“Ta biết rồi, giờ mà Như Song vẫn chưa trở lại, có phải trên đường gặp nguy hiểm rồi không?” theo tính toán, đáng lẽ phải đến kinh thành từ ngày hôm qua, nhưng đến giờ vẫn không thấy bóng dáng, nếu thật có người theo dõi bọn họ, sợ là Như Song gặp nguy hiểm rồi.

“Cứ bình tĩnh, chờ thêm chút nữa, có lẽ hôm nay đến cũng nên, nhất định phải để Như Họa và Như Tuyết đi theo bên cạnh người, trên đường nếu gặp nguy hiểm, chạy trốn quan trọng hơn, ta làm xong việc sẽ chờ các người ở dưới Tuyết Sơn” nàng cũng không biết là chuyện gì, đột nhiên tiểu thư muốn bán Thiên Hương Lâu, đưa hết bọn họ vào Dục Cốc.

Lục Tư Tư gật đầu, “Ta biết rồi”, nàng rời đi, còn Tổng Thanh, ai

~“Tiểu thư ~” Trương Tiểu Tinh buồn bã nói.

“Đừng nói gì hết, bây giờ người phải đi ngay lập tức, nhanh lên một chút, chớ để bị phát hiện” nếu nàng đoán không sai, bên người nàng có nhân vật rất nguy hiểm.

“Vậy nô tỳ lập tức mang hai tiểu vương gia đi, tránh bọn họ ra tay với hai tiểu vương gia” Trương Tiểu Tinh đề nghị, mang hai tiểu vương gia đi, tiểu thư không có gì bó buộc, nếu gặp nguy hiểm, cũng chạy nhanh hơn.

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không được, nếu mang theo Đoàn Đoàn và Viên Viên, nhất định sẽ bị phát hiện.”

Đầu tháng bảy Lục Tư Tư xuất giá, Tổng Thanh từ Tứ Phương Thành tới đón dâu, từ kinh thành đến Tứ Phương Thành mất khoảng 1 tháng, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn ra ngoài cửa sổ: mình không thể đi đưa dâu rồi, hi vọng mấy nha đầu này đều ổn cả.

“Vương phi, tiểu vương gia sốt cao, bà vú đỡ thể nào cũng không chịu uống thuốc”, Sắc Âm nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt vội tới phòng Đoàn Đoàn và Viên Viên, trên hành lang, đã nghe thấy tiếng khóc, “Các người chăm sóc thể nào mà tiểu vương gia ngã bệnh cũng không biết?”, Hàn Nguyệt Nguyệt tới bên bà vú, ẵm lấy Viên Viên, nhìn thuốc trên bàn, liền bốc hỏa, đây là thuốc lần trước còn dư.

“Vương phi tha mạng, vừa rồi còn khỏe mạnh, bỗng nhiên sốt cao”, chưa tới một canh giờ, nên bọn họ chưa đi mời thái y.

“Vương phi, trước tiên mời Công Tôn thái y tới khám cho hai tiểu vương gia đã, có gì nói sau ạ”, Sắc Âm nói.

“Được, người mau đi đi, càng nhanh càng tốt”, Sắc Âm gật đầu một cái, chạy đi. Hàn Nguyệt Nguyệt thấy hai bà vú quỳ trên mặt đất, cũng không biết phải trách mắng làm sao, rõ ràng là có người cố ý mà thôi.

“Đứng lên đi, đi mời Tô ma ma tới đây”, hai bà vú nghe lệnh, lui ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt đỡ dành Viên Viên, thấy Viên Viên khóc đỏ bừng cả mặt, lòng rất đau, lại nhìn xem Đoàn Đoàn, Đoàn Đoàn cũng khóc đến thở không ra hơi.

Hàn Nguyệt Nguyệt để Đoàn Đoàn lên giường, lấy một viên thuốc bẻ làm hai, cho vào ly nước, thuốc liền tan ra.

“Được rồi, Viên Viên, uống thuốc nào, uống xong sẽ khỏe ngay thôi, không khóc nha”, thấy hai nhi tử khóc đến như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt đau lòng, lại thấy rất uất ức, lúc này cũng không có người để dựa vào.

Nghĩ, Mạnh Dịch Vân đã hơn hai tháng không có tin tức rồi, nàng rất lo lắng, không biết chuyện quan trọng gì mà ném ba mẫu tử nàng ở nơi này.

“Vương phi, Phúc công công tới” sau khi Trúc Thanh đi, Hàn Nguyệt Nguyệt cho Kim Thu hầu bên cạnh, nghe vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Được rồi, ta tới liền”.

“Sao khóc dữ vậy, có phải bị bệnh không?” Hàn Nguyệt Nguyệt còn chưa kịp ra, Phúc công công đã vào tới, Hàn Nguyệt Nguyệt vội đứng dậy, nói “Chúng khó chịu trong người, chẳng hay công công tới có việc gì không? Xin mời ngồi” Phúc công công là tâm phúc của Mạnh Dịch Hiên, Hàn Nguyệt Nguyệt rất khiêm nhường.

“Hoàng thượng nghe nói hai tiểu vương gia sốt cao, cho nên bảo lão nô đến đón hai tiểu vương gia vào cung, trong cung có thái y, sẽ chăm sóc tốt hơn” mới đó Mạnh Dịch Hiên đã biết, Hàn Nguyệt Nguyệt thầm cười lạnh, tin tức truyền đi nhanh quá.

“Đây ~ chỉ là sốt một chút mà thôi, không có gì đáng ngại, mang vào cung sợ là không ổn”, Hàn Nguyệt Nguyệt tỏ vẻ khó xử, ai biết Mạnh Dịch Hiên có ý gì chứ.

“Đây là hoàng thượng lo nghĩ cho hai tiểu vương gia, vương phi đừng từ chối nữa, mau kêu người thu dọn đồ đạc đi thôi” Phúc công công nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy tránh không khỏi, lập tức tươi cười nói, “Vậy phiền công công chờ một lát, ta lấy một vài thứ” đứa nhỏ không thể xa mẫu thân, nàng đi theo, Mạnh Dịch Hiên chẳng có lý do gì để không cho.

Hàn Nguyệt Nguyệt bị đưa đến một căn phòng, cách chính cung rất xa. Phúc công công dẫn nàng đến đây, để lại mấy cung nữ hầu hạ, liền đi mất. Nàng biết Mạnh Dịch Hiên nói đón hai tiểu vương gia vào cung chữa bệnh là lấy cớ, Mạnh Dịch Hiên biết nàng là người Dục Cốc, bệnh của hai đứa nhỏ thì sao làm khó được nàng. Mạnh Dịch Hiên là cố tình làm cho Đoàn Đoàn và Viên Viên ngã bệnh, để có cớ đem nàng vào cung.

Một nha hoàn cũng không mang theo, Hàn Nguyệt Nguyệt đành tự mình chăm sóc, những cung nữ này không tin được, thật may là bình thường nàng vẫn kiên trì cho hai đứa nhỏ bú sữa, nhưng Đoàn Đoàn và Viên Viên đã một tuổi rồi, khẳng định là bú sữa không đủ no, xem ra phải uống nước cơm thay thế rồi.

Đoàn Đoàn và Viên Viên đã uống thuốc, hiện tại đang ngủ, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi một bên quạt cho chúng. Đến tối, Mạnh Dịch Hiên không xuất hiện, hoàng hậu cũng không thấy. Nàng hoàn toàn giống như

bị giam lỏng, cắt đứt liên lạc với bên ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt thầm cười lạnh, nếu nàng muốn đi, tường rào này có thể cản được sao?

“Người ở đó làm gì?” Hàn Nguyệt Nguyệt ra khỏi phòng, thấy một cung nữ rút rè núp sau cây cột, gọi vào. Nghe vậy, cung nữ kia lập tức sợ hãi ngã quỵ xuống đất.

“Vương phi tha mạng, nô tỳ không định làm gì cả, vương phi tha mạng”, thấy cung nữ kia nhát gan như vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt nhíu mày, “Đứng lên đi, trời tối rồi, còn không mau vào đốt đèn”.

Nghe vậy, cung nữ kia đứng dậy, thắp đèn lên, trong phòng sáng hơn rất nhiều, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi trên giường nhìn cung nữ kia: nàng rất đáng sợ sao? Sao cung nữ này lại phát run toàn thân như vậy.

“Chỉ có một mình người? Những người khác đâu, bốn vương phi đói bụng”, không ăn gì cả ngày rồi, đói muốn chết, chuyện lớn gì thì cũng phải ăn no rồi mới tính tiếp.

“Bẩm vương phi, còn có Châu Nhi và Tống ma ma, bọn họ đang bận, nô tỳ sẽ dọn cơm lên”, thấy cung nữ kia đi, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Nấu thêm hai chén nước cơm mang tới đây”

“Vâng, nô tỳ làm ngay ạ”, nhìn cung nữ lui ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, tính tình thế này mà sao vẫn tồn tại trong cung được chứ.

Chỉ chốc lát sau, có một cung nữ khác mang một hộp thức ăn tới, Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ: đây chắc là Châu Nhi.

“Người ra ngoài đi, có việc ta sẽ gọi”, Châu Nhi để hộp thức ăn lên bàn, “Vâng, vương phi”, lui ra ngoài. Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới mở hộp ra, thức ăn bên trong vẫn còn nóng, trông cũng không tệ, chỉ là không có nước cơm, có cháo loãng.

Lúc ở vương phủ, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng thử cho Đoàn Đoàn và Viên Viên ăn cơm nhão, nhưng hai đứa không chịu ăn, không biết có chịu ăn cháo này không.

Hàn Nguyệt Nguyệt ăn Đoàn Đoàn dụ thật lâu, mới ăn được nửa chén, lại cho Viên Viên ăn nửa chén còn lại, cháo có thể no lâu hơn sữa, nửa đêm bú thêm nữa là có thể chống đỡ được đến mai. Bữa sau phải kêu đem thêm một chén mới được.

Cho hai nhi tử ăn xong, Hàn Nguyệt Nguyệt mới ăn phần của mình, mùi vị cũng không tệ lắm.

Ăn xong, Hàn Nguyệt Nguyệt gọi Châu Nhi vào dọn, cung nữ nhát gan lúc này bưng chậu nước nóng vào, Hàn Nguyệt Nguyệt rửa mặt, rồi lên giường nằm với nhi tử.

Véo véo khuôn mặt nhỏ nhỏ của Đoàn Đoàn và Viên Viên: khổ cực sinh ra hai đứa, khuôn mặt này, lỗ mũi này, cái trán... Chỗ nào cũng thấy giống Mạnh Dịch Vân, có chỗ nào giống mình đâu.

102. Chương 100 : Hận

“Vương phi, nước cơm đây ạ”, sáng sớm, sau khi Hàn Nguyệt Nguyệt thức dậy, cung nữ liền bưng vào.

“Để trên bàn đi, người tên là gì?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, chỉ biết nàng ta nhát gan, không biết tên gì, sao lại bị phân tới nơi này, chắc không dễ chịu gì rồi.

“Bẩm vương phi, nô tỳ tên là Tiểu Đào”, Tiểu Đào cúi đầu, không dám nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt. “Người không phải sợ, chỉ cần không làm gì sai, ta sẽ không làm khó người, được rồi, lui xuống đi”, nghe vậy, Tiểu Đào đi ra ngoài.

Hàn Nguyệt Nguyệt cho Đoàn Đoàn và Viên Viên uống nước cơm, nhìn hai nhi tử, Hàn Nguyệt Nguyệt bực mình: tại sao giam lỏng ba mẫu tử họ? Chẳng lẽ là sợ Mạnh Dịch Vân làm phản? Hay là giả bộ giam lỏng để bảo vệ, trong cung, những thích khách kia quả thật khó xông vào.

“Châu Nhi tỷ tỷ” nhìn thấy người phía trước, Tiểu Đào rút rè đi tới. Châu Nhi thấy Tiểu Đào, bực mình nói, “Đã nói với người bao nhiêu lần, đừng nhát gan như vậy, làm việc phải nhanh nhẹn thông minh một chút, chẳng lẽ người muốn ở lại nơi này cả đời à?”.

Tiểu Đào cúi đầu, “Vâng, Tiểu Đào biết rồi”, Châu Nhi tức đến dậm chân, “Thôi, người thích thế nào thì cứ thế đi, dù sao cũng không liên quan đến ta, ta muốn đi ngủ, ni cô trông nhà đi, có việc gì thì gọi ta”, Tiểu Đào gật đầu. Châu Nhi xoay người đi, khóe miệng có ý cười, đi về phòng mình: nếu không phải nơi này vắng vẻ, không ai thèm quan tâm, lại có một người nhát gan như Tiểu Đào, thì sao mình có thể lười biếng được.

“Nàng ta lại lười biếng rồi.” Tống ma ma đứng sau lưng Tiểu Đào. Tiểu Đào nghe vậy, lập tức xoay người lại, “Ma ma”, Tống ma ma thấy Tiểu Đào cúi đầu, phì cười.

“Nàng ta khi dễ người, người lại nhát gan không dám cáo trạng”. Tiểu Đào lắc đầu, “Không phải vậy đâu, Châu Nhi tỷ tỷ rất tốt, tỷ ấy chỉ là quá mệt mỏi thôi, Tiểu Đào vô dụng, chuyện gì cũng phải để Châu Nhi tỷ tỷ làm.”

Tống ma ma thấy vậy, khoát khoát tay, “Được rồi, đi làm việc thôi”, chỉ cần không gây chuyện lớn gì, bà cũng lười quản.

Qua ba ngày, Hàn Nguyệt Nguyệt muốn phát điên luôn rồi, mẫu tử ba người cứ mất to trừng mắt nhỏ, muốn ra ngoài đi dạo một chút, lại không ai trông hai nhóc. Hàn Nguyệt Nguyệt đang suy nghĩ có nên dẫn con đi không, ở chỗ này rất nguy hiểm, nhưng nếu mang theo hai đứa nhỏ chưa đầy năm, sợ là trốn không thoát.

“Tham kiến hoàng thượng”, nghe tiếng bước chân, Hàn Nguyệt Nguyệt cho là cung nữ, nên không để ý, ngẩng đầu lên, thấy Mạnh Dịch Hiên đứng ở cửa, vội vánh hành lễ.

“Đứng lên đi, trẫm đến thăm hai tiểu vương gia”. Phúc công công đi theo sau Mạnh Dịch Vân, thấy không có ai hầu hạ, tức giận nói, “Người đâu, đến đây.”

Nghe vậy, Tống ma ma và Tiểu Đào vội vàng chạy tới, thấy là Phúc công công, lập tức quỳ xuống, “Bảo các người đến hầu hạ vương phi, sao một bóng cũng không thấy, không ai quản các người liên lười biếng.” Vân vương phi mặc dù được an bài nơi này, nhưng thân phận tôn quý, bình thường thấy bọn họ thật thà mới phải tới, ai ngờ lại làm biếng quá.

“Công công bớt giận, công công tha mạng”, Tiểu Đào ở sau lưng Tống ma ma, run lấy bầy, Tống ma ma thì không ngừng cầu xin tha thứ, nếu đắc tội Phúc công công, ngày sau đừng mong được sống tốt.

“Chỉ có hai người?”, Phúc công công hỏi.

Châu Nhi bưng một chén nước cơm tới, thấy Phúc công công, lập tức quỳ xuống, “Phúc công công, nô tỳ đi bưng nước cơm cho vương phi, nên mới tới chậm, kính xin công công tha tội”. Nghe vậy, Tống ma ma thăm mắng Châu Nhi không biết bao nhiêu lần, rõ ràng là ngủ trong phòng, lại nói là đi bưng đồ.

“Ừ, đứng lên đi, nhanh bưng vào, đừng để vương phi chờ lâu”, Châu Nhi tạ ơn, vào phòng, thấy một nam tử y phục sang quý, nhưng không biết là ai, không biết phải xưng hô thế nào, nếu gọi sai thì phiền phức lớn.

“Để xuống đi, Phúc công công, bảo bọn chúng đi đi, đừng ở đây cãi nhau, dọa tiểu vương gia”, Mạnh Dịch Hiên nói. “Vâng, hoàng thượng”. Nghe vậy, Châu Nhi sợ hết hồn: sao mình ngốc quá, Phúc công công ở đây, vậy người kia chắc chắn là hoàng thượng rồi.

“Hoàng thượng tha tội, nô tỳ, nô tỳ....”. Phúc công công không thấy người ra, vào xem thử, nhìn Châu Nhi đang quỳ trên mặt đất, không có ý định đi, cau mày, “Còn không mau ra ngoài, làm chủ tử sợ một cái đầu của người cũng không đủ đền tội”, Châu Nhi sợ hết hồn, vội vàng lui ra ngoài.

“Ở chỗ này quen chưa?” Mạnh Dịch Vân vừa ẵm Đoàn Đoàn vừa nói. Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Rồi ạ” có thể nói không quen sao? Sắp nổi mốc luôn rồi.

“Quen là tốt rồi. Chờ Vân vương trở lại sẽ đón các người ra, thời gian này bên ngoài rất loạn, cho nên trẫm mới cho các người vào cung.” con cháu Mạnh gia không thể có việc ngoài ý muốn.

“Hoàng thượng suy tính thật chu đáo, chỉ là.....” Rốt cuộc thì khi nào Mạnh Dịch Vân mới về, chàng đi Tây Lương sao, nếu chưa đàm phán xong mà Nam Tĩn đã ra tay trước thì làm sao bây giờ?

“Đừng lo lắng, nơi này rất an toàn, chung quanh đều có ám vệ, người cứ an tâm đi”, Mạnh Dịch Hiên cho là Hàn Nguyệt Nguyệt lo sẽ gặp nguy hiểm, lập tức nói. Hàn Nguyệt Nguyệt bất đắc dĩ cười một tiếng, không

nói tiếp: nàng chỉ là một phụ nhân, nếu ở trước mặt Mạnh Dịch Hiền bàn về việc nước, chắc chắn hẳn sẽ rất chán ghét.

“Tham kiến hoàng hậu nương nương”, Phúc công công thấy hoàng hậu tới vội hành lễ. Mấy ma ma cung nữ kinh sợ: hôm nay là ngày gì, mà hoàng thượng và hoàng hậu đều tới thế này, bọn họ ở trong cung bao năm, chưa thấy mặt lần nào, giờ bỗng nhiên thấy được cả hai.

“Đứng lên đi, hoàng thượng cũng tới?”, hoàng hậu hỏi. “Bẩm nương nương, hoàng thượng đang ở trong phòng chơi với tiểu vương gia”, hoàng thượng hạ lệnh, bất cứ ai cũng không được đến gần Huyền Nghi cung, hoàng thượng vừa tới, hoàng hậu đã đến, tin tức thật là nhanh.

“Các người ở đây, ai gia vào xem thử!”, hoàng hậu nói với cung nữ sau lưng, rồi đi vào trong. Mấy lần trước hoàng hậu tới, đều bị ngăn bên ngoài, hôm nay vừa nhận được tin hoàng thượng đến Huyền Nghi cung, lập tức chạy tới.

Hoàng hậu đến trước cửa phòng, không vội vã đi vào, đứng nghe một hồi, nghe thấy tiếng cười vui vẻ từ bên trong truyền ra, lòng như bị đâm một dao, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay: đã thật lâu không thấy Mạnh Dịch Hiền cười vui vẻ như vậy, ba năm? Còn lâu hơn nữa kia, trước kia chàng cũng từng cười vui vẻ như vậy với mình.

Điều chỉnh lại tâm tình, hoàng hậu bước vào, trên mặt tươi cười, “Chuyện gì mà hoàng thượng vui vẻ dữ vậy? Ai gia đã lâu không nhìn thấy hai tiểu vương gia rồi, nhớ vô cùng.”

Thấy hoàng hậu, Hàn Nguyệt Nguyệt ôm Viên Viên quỳ xuống, “Tham kiến hoàng hậu nương nương”, nữ nhân này tới làm gì không biết, chuyện lần trước còn chưa tìm nàng ta tính sổ đấy.

Hoàng hậu tới trước mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, đưa tay ôm lấy Viên Viên, “Đứng lên đi, không có người ngoài mà”, Hàn Nguyệt Nguyệt không thể không buông Viên Viên ra, có Mạnh Dịch Hiền ở đây, chắc sẽ không có chuyện gì.

“Hoàng hậu tới có việc gì không?” Mạnh Dịch Hiền hỏi. Hoàng hậu ngồi xuống ghế, vừa sửa sang lại y phục cho Viên Viên, vừa trả lời, “Thiếp có đến mấy lần, thị vệ đều không cho vào, hôm nay đúng lúc nghe được hoàng thượng đến, lập tức theo tới, lâu rồi không thấy hai tiểu vương gia, rất nhớ”. Nghe vậy, tức là Mạnh Dịch Hiền không cho nàng ta tới rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt thầm cười lạnh.

“Hoàng hậu có rảnh thì đến nói chuyện với vương phi nhiều chút, tránh để nàng thấy chán”, nghe vậy, vẻ mặt hoàng hậu dịu dàng, không còn chút dấu vết nào của bộ mặt độc ác lúc này.

“Vương phi ở đây có quen không? Lúc mới vào ta thấy rất vắng vẻ, có cần phái thêm vài người tới không?”, nghe hoàng hậu nói, Hàn Nguyệt Nguyệt cười, “Tạ hoàng hậu quan tâm, thật ra an tĩnh một chút cũng tốt”, lời này chính là muốn nói với Mạnh Dịch Hiền, không nên để kẻ xấu lẫn vào.

“Chuyện này hoàng hậu không cần lo lắng, mọi việc đã có Phúc Yên sắp xếp”, Mạnh Dịch Hiền nói. Hoàng hậu cũng không miễn cưỡng, chỉ thuận miệng nói, không chịu thì thôi.

“Trẫm còn có chuyện phải về trước, hoàng hậu ở lại nói chuyện với vương phi đi”, Mạnh Dịch Hiền để Đoàn Đoàn lên giường, Hàn Nguyệt Nguyệt vội ôm lấy. Trong phòng chỉ còn lại hai người, Hàn Nguyệt Nguyệt chẳng biết phải nói gì.

“Vương phi còn trách ai gia chuyện lần trước?”. Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên, “Không dám, hoàng hậu nghĩ nhiều rồi.” người là hoàng hậu ở trên cao, ai dám trách người chứ.

“Đứa nhỏ này càng ngày càng giống Vân vương, sau này chắc chắn là một công tử anh tuấn”. Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ cười, “Nhi tử giống cha là phải”, tại sao không giống nàng chút nào chứ.

Hai người nói chuyện câu có câu không, đều là hoàng hậu hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt đáp, thật vớ vẩn mới tiền được hoàng hậu đi, Hàn Nguyệt Nguyệt nằm trên giường suy nghĩ: đôi phu thê này muốn làm cái trò gì.

“Vương phi, dọn cơm lên không ạ?” Châu Nhi vào hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Dọn lên đi”, sáng sớm tỉnh mơ phải đối phó hai người kia, cũng đối bụng rồi.

Có lẽ hoàng thượng và hoàng hậu tới, chứng minh Vân vương phi không phải là bị giam lỏng, Tống ma ma và Châu Nhi không dám lười biếng nữa, còn Tiểu Đào thì càng sợ hãi hơn trước.

“Người trước kia làm việc ở đâu?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Châu Nhi nghe vậy, đáp “Nô tỳ trước kia hầu hạ Mai mỹ nhân”, từ khi Mai mỹ nhân thất sủng, liền bị điều tới phòng giặt, mấy ngày trước lại được điều đến đây.

“Còn Tiểu Đào thì sao?” Mai mỹ nhân? Không biết.

“Tiểu Đào vừa vào cung không lâu, liền bị phái tới đây”, thì ra là vừa vào cung, khó trách nhất gan như vậy, nếu lần lộn ở đây mấy năm, có lẽ sẽ lạnh lợi hơn nhiều.

“Người ra ngoài trước đi, một chút vào dọn dẹp sau” Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Vâng, vương phi” thấy Châu Nhi đi ra, Hàn Nguyệt Nguyệt tùy tiện ăn vài miếng rồi thôi.

103. Chương 101 : Cháy 1

“Đây là y phục từ Châm Tuyền Phòng đưa tới. Xin vương phi xem thử” Tống ma ma cầm mấy bộ y phục tới. Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Để xuống đi”. Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không nói gì nữa, Tống ma ma đặt y phục lên bàn, lui ra ngoài.

Giữa đêm Hàn Nguyệt Nguyệt thức giấc, nhìn thấy một bóng người đi tới đi lui trước cửa phòng, nàng lẳng lặng tới bên cửa sổ, trời rất nóng, thật may là ban đêm không mở cửa sổ, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn qua khe hở, thấy đó là Tiểu Đào đang đứng suy tư không biết nghĩ gì.

Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy nha đầu này rất kỳ lạ, bình thường một bộ váy váy dạ dạ, nhưng lúc không có người, nàng ta liền có bộ dáng suy tư, nàng đã thấy mấy lần.

Hàn Nguyệt Nguyệt lại nhẹ nhàng trở về giường tiếp tục ngủ, chỉ cần không chọc tới nàng là được, kéo chăn mỏng đắp cho hai nhĩ tử, cảm quạt quạt cho chúng.

“Tiểu Đào đâu?” sáng sớm thấy Châu Nhi tới hầu hạ, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Bình thường không phải là Tiểu Đào sao? Châu Nhi có chút không vui, rõ ràng mình thông minh hơn Tiểu Đào, tại sao lần nào vương phi cũng chỉ hỏi Tiểu Đào, nhưng vẫn cười nói, “Đêm qua Tiểu Đào gác đêm, nên sáng nay nghỉ bù”

Qua mấy ngày, Hàn Nguyệt Nguyệt thật sự cảm thấy không chờ nổi nữa, buổi tối, cho Đoàn Đoàn và Viên Viên uống thuốc an thần, nàng ra ngoài xem tình huống thế nào.

Ở đây quả thật có rất nhiều ám vệ, nhưng khinh công Hàn Nguyệt Nguyệt cao siêu, dễ dàng tránh được, ra khỏi Huyền Nghi cung liền chạy tới Phượng Nghi cung, trừ hoàng hậu, nàng thật không biết còn ai có bản lĩnh ra tay với Mạnh Dịch Hiên.

Hàn Nguyệt Nguyệt đã tới mấy lần, nên biết cung của hoàng hậu ở đâu, lẳng lẽ vào phòng, đã trễ thế này mà trên giường không có người. Hoàng hậu không ngủ còn đi đâu? Nàng đang định đi, ngoài cửa liền truyền tới tiếng bước chân, vội nhảy lên xà nhà, ngưng thở.

“Các người ra ngoài hết đi” hoàng hậu nói, cung nữ trong phòng lui ra hết, chỉ còn lại một cung nữ tâm phúc bên cạnh hoàng hậu.

“Tức chết ta” hoàng hậu cầm bình hoa trên bàn ném xuống, cung nữ này liền tiến lên tiếp được, “Nương nương chớ tức giận, bên ngoài còn có người đó”. Nghe vậy, hoàng hậu ngồi xuống, hung hăng dẫm lên mặt bàn.

“Người nói làm sao bây giờ? Hắn không chịu đến chỗ ta, đều do bọn hồ ly tinh kia.”

Cung nữ rót cho hoàng hậu một ly trà, “Nương nương chớ giận hại thân, mục đích của chúng ta cũng không phải là lấy lòng Mạnh Dịch Hiên”. Hoàng hậu liếc cung nữ một cái “Cần người nhắc nhở bổn cung sao?”, nha đầu này ngày càng quá đáng, dám chỉ dạy mình.

“Nương nương nên sớm diệt trừ hai nhĩ tử của Vân vương mới phải, chủ nhân đã ra lệnh, không thể để bọn họ còn sống tới khi Vân vương hồi kinh”, cung nữ này chẳng có chút nào là sợ hoàng hậu cả.

Hàn Nguyệt Nguyệt lấy tay bịt miệng lại, thì ra mục tiêu của bọn họ đúng là Đoàn Đoàn và Viên Viên, không được, nhất định phải nghĩ cách trốn đi, nhưng mà không phải Tăng Nhu và Mạnh Dịch Hiên yêu nhau sao? Sao Tăng Nhu lại muốn đối phó với hắn.

“Nào có dễ dàng như vậy, Mạnh Dịch Hiên phải không biết bao nhiêu ám vệ đến đó, đi vào còn khó khăn nói chi là ra tay, đều tại chính hắn không có bản lĩnh giết được Mạnh Dịch Vân”, nếu giết được Mạnh Dịch Vân rồi, thì Mạnh Dịch Hiên còn gì đáng sợ nữa.

“Đây là ý của chủ nhân, nô tỳ chỉ phụ trách truyền lời thôi, nường nường còn phải cẩn thận, ngày nào chưa giết Tăng Nhu, thân phận của người đều có thể bị phát hiện”. Hoàng hậu hiện tại không phải Tăng Nhu, đúng là tin động trời, nếu không phải Tăng Nhu, vậy nường ta là ai? Với y thuật của nường, nếu như hoàng hậu dịch dung, nường đã sớm phát hiện rồi. Trừ phi gương mặt đó là thật, nhưng Mạnh Dịch Hiên và Tăng Nhu yêu nhau, không lý nào không phát hiện thê tử mình bị đổi?

“Ta tự biết, không cần người phải nhắc nhở”, không thể để nường ta chết được, nhất định phải từ từ hành hạ, cho nường ta sống không bằng chết.

“Ai đó?” Nghe tiếng động, hai người lập tức đuổi theo, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt đã sớm chạy xa.

“Đừng đuổi theo” cung nữ này ngăn hoàng hậu lại, “Vừa rồi có thể người kia đã nghe thấy hết chuyện chúng ta nói, không diệt trừ sao được?” hoàng hậu tức giận nói.

Cung nữ này đóng cửa lại, nói “Võ công người nọ cao hơn chúng ta, đuổi theo cũng không chắc sẽ giết được, dù sao đã vậy, không bằng chúng ta sớm hành động đi thôi, trước khi người đó kịp báo tin.”

Hoàng hậu nghĩ nghĩ, thấy cũng có lý, “Được, vậy tối nay ra tay luôn đi, cung nữ kia được không? Chúng ta chỉ có một cơ hội duy nhất”, mất đi cơ hội này, ngày sau Mạnh Dịch Hiên nhất định sẽ hoài nghi.

“Yên tâm, nường ta là người chủ nhân tự mình đưa tới, sẽ không có sai sót” hoàng hậu gật đầu, thuận tiện giết luôn Hàn Nguyệt Nguyệt là tốt nhất, cứ nghĩ đến ngày đó trong Huyền Nghi cung, Mạnh Dịch Vân và Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói vui vẻ, là trong lòng lại hận cực kỳ. Lúc mình mới vào cung thay Tăng Nhu, Mạnh Dịch Hiên cũng dịu dàng cười với mình như vậy, nhưng bây giờ thì chỉ qua loa cho có lệ.

Hàn Nguyệt Nguyệt trở lại Huyền Nghi cung, lập tức ôm Đoàn Đoàn và Viên Viên vào ngực, một mình nường làm sao ôm được hai đứa đây, gấp chết mất, còn không đi, hoàng hậu sẽ phái người tới giết người diệt khẩu.

“Vương phi, người sao vậy?” nghe tiếng động trong phòng, Tiểu Đào gõ cửa hỏi.

Nghe thấy tiếng Tiểu Đào, Hàn Nguyệt Nguyệt trấn tĩnh lại, “Không có gì, tiểu vương gia không thoải mái chút thôi”. Nghe vậy, Tiểu Đào đẩy cửa vào, thắp đèn lên, đến bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Có phải đói bụng không ạ? Nô tỳ nấu cháo bụng đến nhé” thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đang ôm tiểu vương gia ngồi trên giường, Tiểu Đào nói, trẻ con thường là do đói mới thức giấc nửa đêm.

“Không cần đâu, người cứ đi nghỉ ngơi đi, ngày nào cũng gác đêm vất vả lắm”. Chờ Tiểu Đào ra ngoài rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới rương lấy ra hai cái áo khoác.

Cột Đoàn Đoàn lên lưng, rồi ôm lấy Viên Viên, thổi tắt đèn, lặng lẽ nhìn tình huống bên ngoài, Tiểu Đào không có ở đây, Hàn Nguyệt Nguyệt ném ngọn đèn lên giường, dầu lập tức bắn đầy ra ngoài.

Nàng ra khỏi phòng, bay ra ngoài cung, muốn giết nường, hừ, ta làm kế ve sầu thoát xác, giúp các người ra tay trước.

Lửa bắt đầu lan ra, từ giường đến rèm rồi đến tường.

Tiểu Đào về phòng, chuẩn bị ngủ, Châu Nhi mở mắt, cười nhạo “Không phải người gác đêm sao? Sao ở đây? Thấy vương phi ngủ thì lười biếng à, bình thường thấy người khúm núm, cứ tưởng người rất trung thành chứ”.

Tiểu Đào cúi đầu, “Là vương phi bảo muội trở về nghỉ ngơi”, không phải tại mình làm biếng, dù sao ban đêm cũng chẳng có chuyện gì đâu.

Châu Nhi cười lạnh, xoay người đưa lưng về phía Tiểu Đào “Chủ tử bảo người về ngủ, người liền về ngủ à, hạ nhân phải ra dáng hạ nhân, nếu không ngày nào đó bị bắt tội thì thảm.”

Nghe vậy, Tiểu Đào đành phải đi: đúng vậy, mặc kệ chủ tử nói gì, mình phải hoàn thành bổn phận của mình.

Tiểu Đào đi tới, thấy trong phòng sáng trưng, khuya rồi, vương phi không ngủ thấp nhiều đèn như thế làm gì, Tiểu Đào gõ cửa không thấy trả lời, bèn ngồi xuống bậc thang.

Lát sau gõ cửa tiếp cũng không thấy trả lời, Tiểu Đào đang lo lắng không biết có nên vào xem thử hay không thì thấy khói đen bay ra từ cửa sổ, bây giờ mới biết là trong phòng cháy rồi.

Tiểu Đào đẩy cửa xem, trong phòng là một biển lửa, không thể vào được, lập tức chạy về phòng mình, “Châu Nhi tỷ tỷ, Châu Nhi tỷ tỷ, không xong rồi, cháy rồi!” Châu Nhi còn đang ngủ, Tiểu Đào lập tức chạy đến bên giường lay Châu Nhi dậy.

“Cái gì? Để yên cho người ta ngủ”, Châu Nhi mở mắt trừng Tiểu Đào.

“Trời ơi, Châu Nhi tỷ tỷ, phòng vương phi cháy rồi, mau đi xem thử”, vương phi và tiểu vương gia vẫn còn bên trong, nếu có chuyện gì, không thoát khỏi tội chết đâu.

“Cái gì?” nghe vậy, Châu Nhi lập tức tỉnh táo, “Người nói thật?” Tiểu Đào vội vàng gật đầu, “Nhanh đi dập lửa a, vương phi vẫn còn ở bên trong đó”.

Châu Nhi lập tức bung chăn ra, xỏ giày vào, y phục cũng không mặc thêm, liền chạy ra ngoài, Tiểu Đào theo sau, hai người chạy đến thì cửa phòng cũng bị thiêu trụ rồi.

“Đã cháy hết rồi”, nghe tiếng bước chân vội vã từ bên ngoài truyền tới, Châu Nhi kéo Tiểu Đào chạy ra ngoài, “Châu Nhi tỷ tỷ, đi đâu vậy, tìm người dập lửa à?”

Châu Nhi kéo Tiểu Đào trốn sau gốc cây, “Người dân à, nếu chúng ta ở lại, nhất định chỉ có đường chết, còn không nhân cơ hội mà chạy trốn”, cháy lớn như vậy, chắc người bên trong cũng thành tro luôn rồi, trở về chỉ có chết mà thôi.

“Vậy làm sao bây giờ?” Tiểu Đào lo sợ hỏi, trốn, trốn thế nào đây.

“Im miệng, còn cãi nữa ta bỏ người lại bây giờ” bị Châu Nhi hù dọa, Tiểu Đào ngậm miệng, làm bộ đáng thương nhìn Châu Nhi.

“Thừa dịp hỗn loạn, chúng ta chạy ra ngoài, sẽ không ai chú ý tới đâu, chạy ra khỏi đây rồi nói sau”, Tiểu Đào gật đầu.

Huyền Nghi cung cháy, rất nhiều người ra ngoài xem náo nhiệt, người ra ra vào vào, không ai chú ý tới hai tiểu cung nữ. Đến khi Mạnh Dịch Hiên nhận được tin tức chạy đến, thì Huyền Nghi cung đã cháy sạch toàn bộ rồi.

“Các người canh chừng thế nào mà cháy cũng không biết” nhìn bọn người đang quỳ dưới đất, Mạnh Dịch Hiên quát, nếu Vân vương phi và hai nhóc có chuyện gì, những kẻ này cũng đừng mong sống nữa.

“Hoàng thượng tha mạng, hoàng thượng tha mạng” thị vệ không ngừng dập đầu. Hoàng hậu nghe tin chạy tới, thấy Mạnh Dịch Hiên đang nổi giận, nói “Vương phi và tiểu vương gia không sao chứ?” mình còn chưa ra tay, đã cháy rồi, đúng là trời giúp mình mà.

104. Chương 102 : Cháy 2

“Lúc ấy, lúc ấy, lửa lớn quá, thuộc hạ, thuộc hạ không vào được, vương phi và tiểu vương gia vẫn còn, vẫn còn trong đó, nhưng dập được lửa rồi, thuộc hạ lập tức đi vào, không, không thấy thi thể”, lúc phát hiện lửa đã lan đến những phòng khác, phòng chính lửa lớn quá, không cách nào vào được.

“Nuôi bọn ngu ngốc các người làm gì, người đầu lời ra chém đầu cho trảm”, lửa lớn như vậy, chờ hết lửa mới đi vào, thi thể không bị thiêu thành tro bụi mới là lạ.

“Hoàng thượng bớt giận, hiện giờ việc quan trọng nhất là điều tra sự việc cho rõ đã, rồi phạt sau”, hoàng hậu nói xong, thấy Mạnh Dịch Hiên không nói gì, liền hướng về phía thị vệ nói, “Rốt cuộc chuyện này là sao? Nói cho rõ ràng, đang yên đang lành sao lại bốc cháy, cung nữ và ma ma ở cung này đâu? Không ai gác đêm à? Làm sao cháy mà cũng không biết?”

“Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, thuộc hạ không biết, thuộc hạ phát hiện cháy thì lập tức dẫn người đến, lửa là từ phòng của vương phi lan ra, cho nên, lúc đến phòng vương phi đã cháy hết rồi, không nhìn thấy những người khác”, thị vệ kia cúi đầu, toàn thân run rẩy.

“Đi, dẫn cung nữ và ma ma của Huyền Nghi cung tới”, không thấy thi thể, hơn nữa còn là lửa từ phòng Hàn Nguyệt Nguyệt lan ra, chẳng lẽ là người nọ làm? Hành động cũng quá nhanh đi.

“Tham kiến hoàng, hoàng thượng, hoàng hậu nương nương”, Tổng ma ma run rẩy quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Người nói xem, xảy ra chuyện gì? Những người khác đâu? Sao chỉ có một mình người?”

Nghe hoàng hậu nói, Tổng ma ma dập đầu, “Hoàng hậu tha mạng, hoàng hậu tha mạng, nô tỳ không biết gì hết, không biết gì hết, xin hoàng hậu tha cho nô tỳ”, Tổng ma ma đang say giấc nghe thấy tiếng ồn mới thức dậy.

“Hỏi người những người khác đâu, người nói cái này làm gì? Mau nói đi”, Phúc công công tiến lên nói, những người này là do lão chọn, xảy ra chuyện, lão cũng không thoát khỏi trách nhiệm.

“Phúc công công, ngài cứu nô tỳ đi, van ngài, ngày sau bắt nô tỳ làm trâu làm ngựa đều được”, Phúc công công cau mày, lòng Mạnh Dịch Hiên đang rất loạn, “Kéo xuống đánh”, kêu gào ầm ĩ, còn ra thể thống gì nữa.

“Hoàng thượng, hoàng thượng, nô tỳ nói, nô tỳ nói, là Tiểu Đào gác đêm, nhưng lúc cháy không thấy Tiểu Đào và Châu Nhi, nhất định là hai người họ đốt xong bỏ trốn, nhất định là vậy”, gặp chuyện không may mà lâu vậy không thấy bóng dáng hai người này, nhất định là sợ tội bỏ trốn trước rồi.

“Lập tức phái người đi tìm, nhất định phải tìm được hai cung nữ đó”, Mạnh Dịch Hiên nói, thị vệ kia lập tức đứng dậy, “Vâng, hoàng thượng, thuộc hạ đi ngay.”

“Hoàng thượng, ban đêm gió lớn, hãy về trước đi, chờ có tin tức bọn chúng sẽ báo”, hoàng hậu nói. Mạnh Dịch Hiên trầm mặt, “Hoàng hậu về trước đi, trầm ở lại một lát”, xảy ra chuyện này, hắn còn tâm tư đâu mà nghỉ ngơi.

Mạnh Dịch Hiên nhìn đồng tro tàn trước mắt, phiền não vô cùng, rõ ràng nhiều thị vệ như vậy, vẫn để lọt lưới, Vân vương phi và tiểu vương gia không biết thể nào, Vân vương trở về hẳn phải ăn nói thể nào đây, ai

~“Nương nương, sao rồi?” hoàng hậu bước vào, cung nữ lúc này lập tức hỏi. “Cung nữ các người sắp đặt đâu rồi?” Có phải là một trong hai cung nữ ở Huyền Nghi cung không?

“Thị vệ nhiều quá, không vào được”, chỗ nào cũng có người, rất khó đến gần.

“Lửa này không phải do người của chúng ta đốt sao? Vậy có phải kẻ nghe lén vừa rồi làm không?” Hoàng hậu nói. Cung nữ này suy nghĩ một lát rồi nói, “Người nọ võ công tuy cao, nhưng Huyền Nghi cũng chỗ nào cũng có thị vệ, kẻ đó đi vào phải bị phát hiện mới đúng.”

“Mặc kệ thể nào, chỉ cần tiện nhân kia và hai nhi tử của nàng ta biến mất là được, không tìm được thi thể, ta còn không yên lòng, người phái người đi điều tra xem, nhìn thấy lập tức giết người diệt khẩu, nếu chạy trốn, chắc hiện tại còn chưa ra khỏi kinh thành đâu”, hoàng hậu nhìn ngọn nến lung lay, lạnh lùng nói.

“Vâng, nô tỳ đi làm ngay.” Chờ cung nữ này lui ra ngoài, hoàng hậu đi tới giường, vén chăn nệm lên, giữa giường xuất hiện một cái lỗ, vừa đủ một người đi vào.

“Sao rồi, hiện giờ Mạnh gia đã tuyệt hậu, người vui không?”, hoàng hậu đến bên cạnh một nữ tử, cười nói. Bất quá, nữ tử kia không thêm để ý đến hoàng hậu, tiếp tục thêu, sắc mặt tái nhợt, có thể là do thời gian dài không tiếp xúc ánh sáng mặt trời, trong mặt thất có một ngọn đèn, cũng còn sáng.

Cắt sợi chỉ sắp hết, lại lấy một sợi khác, qua nhiều năm như vậy, nàng đã sớm không còn phản ứng với những lời như vậy nữa rồi.

Thấy người đang thêu không nói gì, hoàng hậu đi tới, giật lấy chiếc khăn tay trên tay nàng kia, “Đừng nghĩ là ta không biết, người đau lòng, còn giả bộ không để ý gì chứ, người không nghe thấy sao? Mạnh gia tuyệt tử tuyệt tôn rồi, ha ha, ha ha, không ngờ đúng không, ngay cả ông trời cũng giúp ta”.

Nghe vậy, nàng kia ngẩng đầu lên, “Chỉ cần người biết mình đang làm gì là được, trong lòng ta thế nào người không cần để ý, sao này đừng hối hận là được”. Nàng biết nói thế nào đây, ban đầu còn giãy giụa, phản kháng, nhưng có ích gì, không phải nàng ta muốn nhìn bộ dạng khổ sở của mình sao, không, chỉ cần mình còn sống, sẽ không để nàng ta nhìn thấy.

“Hối hận? Ta đã sớm không biết từ hối hận viết thế nào rồi, từ nhỏ người lúc nào cũng một bộ cái gì cũng không để ý, không tranh, không cướp, nhưng ta thấy rất rõ, trong lòng người rất hận, đúng không? Người hận ta cướp đi vị trí của người, phá hủy mặt người”, hoàng hậu đưa tay vuốt hai vết sẹo trên mặt nữ tử.

“Người hận ta đúng không? Hận sao không giết được ta đúng không? Ha ha, thật ra người không biết, từ nhỏ ta đã bắt đầu, mỗi ngày đều mơ làm sao giết người, làm sao lấy lại được vị trí của ta”, dù đều là vật hi sinh của gia tộc, nhưng tại sao nàng ta có thể quanh mình chính đại mà sống, còn mình lại phải trốn trốn tránh tránh, không ai biết tới.

“Tiểu Vũ, ta thật xin lỗi người, nhưng người cũng không thể tự hành hạ mình như vậy. Người muốn gì cứ nói, nếu làm được ta nhất định sẽ đáp ứng hết, người thế này là đang tự đẩy mình vào đường cùng đó biết không, người kia không tốt lành gì đâu, lợi dụng xong sẽ giết người diệt khẩu thôi.” nàng kia nói.

Hoàng hậu cười, “Hừ ~ đáp ứng hết, người biết ta muốn gì sao? Ta muốn được quang minh chính đại mà sống, quang minh chính đại xuất hiện trên đời, người không hiểu đâu, người vĩnh viễn không hiểu được, họ xem ta là thể thân của người, giống như hiện tại, 30 năm trước bọn họ đã lên kế hoạch hết rồi.” Minh chỉ ra đời sau nửa nén hương thôi, rõ ràng đều là con cháu Tăng gia, tại sao Tăng Nhu được người nâng niu trong tay, còn mình lại phải sống trong bóng tối, mình không cam lòng.

Bọn họ là sinh đôi, vừa ra đời đã bị tách ra, Tăng Nhu làm đại tiểu thư của Tăng gia, nàng lại được đưa đến biệt viện để nuôi dưỡng, không thể gặp người, trừ một bà vú, và thị vệ canh chừng, lúc đầu nàng cũng không cảm thấy gì, nhưng có một ngày, nàng nhìn thấy một bé gái giống mình như đúc, bà vú nói, đó là tỷ tỷ nàng, Tăng Nhu, từ đó trở đi, nàng liền bắt đầu hận, hận tỷ tỷ Tăng Nhu, hận cả Tăng gia.

Nhiều lần bỏ trốn nhưng đều bị bắt lại, cho đến năm nàng 17 tuổi, Tăng Nhu gả cho hoàng thượng làm hoàng hậu, ngày đó, nàng nhìn gương mặt mình trong gương đến hơn 4 canh giờ, trừ ra đời muộn hơn một chút, nàng và Tăng Nhu chẳng khác gì nhau, tại sao số phận lại khác nhau như vậy.

Hận hơn 20 năm, mỗi giờ mỗi khắc đều hận, vào năm 25 tuổi, đột nhiên người kia cho nàng vào cung, thay thế Tăng Nhu, lúc ấy nàng thầm cười lạnh, ha ha, ha ha, rốt cuộc cũng chờ được ngày này. Tăng Nhu yêu Mạnh Dịch Hiên, làm người kia lo lắng, nên mới nhường đi thay thế, mặc dù chỉ có thể sống với thân phận của Tăng Nhu, nhưng ít ra có thể xuất hiện trước mặt mọi người không phải sao?

Cho nên sau khi vào cung, nàng không giết Tăng Nhu, mà phá hủy mặt nàng ta, rồi giam lỏng, cho nàng ta nếm thử cảm giác sống trong bóng tối.

“Người ra ngoài đi, đừng quấy rầy ta”, Tăng Nhu lấy lại khăn tay, tiếp tục thêu, nhưng đôi ta cứ run run không sao đâm kim vào được.

Sau khi hoàng hậu đi khỏi, Tăng Nhu nằm lên bàn, tay trái nện lên ngực, lòng rất buồn bực, thật khó chịu, nếu năm đó mình không do dự, nói cho Mạnh Dịch Hiên biết, thì giờ có lẽ sẽ không như thế này, rờn rã 5 năm, 5 năm rồi, chẳng lẽ Mạnh Dịch Hiên vẫn chưa phát hiện ra sao? Mặc dù hình dáng bên ngoài giống như trái tim luôn khác biệt, chẳng lẽ hắn nói yêu nàng, đều là lừa gạt? Nếu như yêu, tại sao lâu vậy mà vẫn không phát hiện người đó không phải nàng.

“Hoàng thượng, không thấy hai cung nữ kia”, lật tung cả hoàng cung rồi cũng không thấy, hoàng cung canh giữ nghiêm ngặt vậy, hai cung nữ kia có thể trốn đi đâu.

“Tiếp tục tìm.”

“Vâng, hoàng thượng”, thị vệ lại lui xuống, Mạnh Dịch Hiên mở mắt ra, nhìn mật thư trên bàn, Vân vương sắp trở về, chuyện này chắc chắn không giấu được, hẳn thật không biết phải mở miệng thế nào, Hàn Nguyệt Nguyệt là nữ nhân đệ đệ hắn yêu nhất.

Ba người, hẳn nợ Mạnh Dịch Vân, sợ là đời này trả cũng không đủ.

“Hoàng thượng, đã khuya, hay là ngài nghỉ ngơi một lúc đi, sớm mai còn phải vào triều nữa”, Phúc công công thận trọng nói, trời sắp sáng rồi.

“Người lui ra đi, để trâm yên tĩnh một lát”, Mạnh Dịch Hiên nói. Phúc công công biết tâm tình Mạnh Dịch Hiên không tốt, không dám nói nữa, đành lặng lẽ lui ra ngoài, ra tới ngoài cửa, lấy tay áo lau mồ hôi trên trán: nguy hiểm quá!

“Công công, công công”, một tiểu thái giám đứng ngoài cửa, vừa thấy Phúc công công ra ngoài, lập tức chạy tới. Phúc công công quay đầu, “Suýt ~ nhỏ tiếng một chút, hoàng thượng đang nghỉ ngơi, vội vàng vậy làm gì, muốn mất đầu à?”

Nghe vậy, tiểu thái giám này cúi đầu, “Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết”. Phúc công công than một tiếng, “Đi, qua bên kia rồi nói”, hiện giờ đang rất nguy hiểm, không thể vượt râu rồng được.

Hai người đi đến một góc, Phúc công công hỏi, “Nói đi, chuyện gì mà gấp gáp vậy?”. Tiểu thái giám ngẩng đầu lên, “Công công, nô tài và và Châu Nhi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, nàng nhất định là bị người bắt đi, công công, ngài nhất định phải cứu Châu Nhi”. Phúc công công cau mày, gõ đầu tiểu thái giám này, “Đều tại ngươi hết, nếu không phải thấy ngươi và Châu Nhi thân nhau, ta sao có thể cho nàng đến Huyền Nghi cung hầu hạ? Giờ xảy ra chuyện, lại mất tích rồi, ngươi muốn hại chết bản công công à, đi, nhanh đi tìm đi, ngươi và Châu Nhi thân như vậy, xem thử Châu Nhi có thể trốn ở đâu được”, đây đúng là muốn lấy cái mạng già của lão mà.

105. Chương 103 : Mạnh Dịch Vân Trở Về

Lúc Mạnh Dịch Vân đến Trúc Viên, chỉ cảm thấy trống rỗng, tiếng cười đùa ngày xưa, và nữ nhân vừa thấy hắn vào cửa đã nhào tới không còn nữa rồi.

Hắn không muốn tin, những điều Mạnh Dịch Hiên nói đều là giả, khinh công Nguyệt Nguyệt cao như vậy, sao lại trốn không thoát, nhất định là nàng đã mang hai đứa nhỏ đi. Nàng đang giận, giận hắn biến mất mà không báo trước, giận hắn vào thời khắc nguy hiểm không có bên cạnh nàng, còn đứa bé chưa ra đời nữa. Là hắn không xứng làm trượng phu mới để nàng chịu nhiều khổ sở như vậy.

Biết vương phi gặp chuyện mọi người cực kỳ đau lòng, thấy Vân vương trở lại, cũng không dám tiến lên mạo phạm, lặng lẽ đi vòng, trong lòng vương gia nhất định không dễ chịu.

Sắc Âm đến sau lưng Mạnh Dịch Vân, cúi đầu, “Vương gia, ngài đã về”. Mạnh Dịch Vân quay đầu lại, “Vương phi có dặn dò gì không?”, Nguyệt Nguyệt nhất định biết vào cũng sẽ gặp nguy hiểm, chắc chắn sẽ lưu lại vài lời.

Sắc Âm lắc đầu, “Vương phi đi rất gấp, không có thời gian dặn dò gì hết ạ”, lúc ấy tiểu vương gia đang phát sốt, rất loạn, trong cung lại phải người tới đưa đi.

“Những người khác đâu?” Mạnh Dịch Vân hỏi. Sắc Âm không dám giấu giếm, kể lại hết tình hình mấy ngày đó, “Không biết tại sao, vương phi đột nhiên cho Trúc Thanh về lại Hoàng phủ, Tiểu Tinh tỷ cũng không thấy đâu nữa.” Sắc Âm đột nhiên nhớ ra, hình như là sau khi vương phi tặng trâm cho Tiểu Tinh, thì không thấy Tiểu Tinh đâu nữa.

“Tiểu Tinh biến mất là trước hay sau khi vương phi vào cung?”, Mạnh Dịch Vân hỏi. “Là trước khi vương phi vào cung ạ, mấy ngày đó vương phi rất kỳ lạ, ngày nào cũng nhìn những gốc mai đến ngắm người, cứ vậy hơn một canh giờ”.

“Ta biết rồi, người lui xuống đi”, Mạnh Dịch Vân nói, hắn chạy gấp về đây, mấy đêm rồi chưa ngủ, vì lo lắng cho an toàn của nàng, đáng tiếc vẫn chậm, nếu trở về sớm hơn một chút, có lẽ đã không có trận lửa kia rồi.

Mạnh Dịch Vân nằm xuống giường, nhắm mắt lại: vẫn còn mùi hương quen thuộc, tất cả đều không đổi, chỉ có người là không còn nữa rồi.

Lúc Tần Minh đi vào, thấy Mạnh Dịch Vân đang ngủ, lặng lẽ lui ra ngoài, đứng canh ở cửa: vương gia không ngủ mấy ngày rồi, khó khăn lắm mới ngủ được, không thể để người khác quấy rầy, vương phi rất tinh quái, nói bị chết cháy, hẳn không tin chút nào, người khác có thể không biết, nhưng hẳn đã tận mắt nhìn thấy, khinh công của vương phi, cho dù là mấy trăm ám vệ, cũng có thể bỏ rơi được, chỉ là hiện giờ vương gia trong lòng rất loạn, nhất thời không phản ứng kịp mà thôi.

“Tần thị vệ, vương gia ở bên trong sao?” Ngân Nguyệt bưng mấy món ăn tới. Tần Minh thấy Ngân Nguyệt thì cười cười, “Ồ trong, những giờ vương gia đang ngủ, để lát nữa hãy bưng lại đi.”

Ngân Nguyệt gật đầu, “Được, lát nữa vậy”, nhìn Ngân Nguyệt biến mất ở cuối hành lang, Tần Minh thầm nghĩ: không biết sao vương gia huấn luyện được những nha hoàn tốt thế này, nếu có người cũng quan tâm hẳn như vậy thì tốt rồi.

“Ấy ~ ấy, người làm gì đó, đứng lại”, thấy Hắc Ưng định vào trong, Tần Minh vội vàng ngăn lại, “Vương gia đang ngủ, chớ quấy rầy”, vương gia thật đáng thương mà, chỉ có vương phi không lương tâm mới có thể hành hạ vương gia như vậy.

“Tránh ra”, Hắc Ưng lạnh lùng nói. Tần Minh kéo Hắc Ưng lại, khuyên nhủ, “Có chuyện gì chờ vương gia tỉnh lại rồi nói đi, người cũng không phải không biết, vương gia hiện đang rất đau khổ mà”

Nghe vậy, Hắc Ưng không vùng vẫy nữa, Tần Minh buông tay ra, khinh thường nói, “Là chuyện tiểu tình nhân của người chứ gì? Nàng là tỷ muội tốt của vương phi, khẳng định là đi với vương phi rồi”. Trong mắt Tần Minh, Trương Tiểu Tinh chính là tiểu tình nhân của Hắc Ưng, mặc dù Hắc Ưng không chịu thừa nhận, nhưng hẳn tin tưởng ánh mắt của mình, lúc trước hai người còn trải qua hoạn nạn có nhau mà.

Hắc Ưng không lên tiếng, Tần Minh xem như là chấp nhận, liếc mắt, “Tiểu tử người bình thường nhìn lạnh lùng, không ngờ còn có thể thích cô nương?” Tần Minh chọt chọt vào ngực Hắc Ưng.

“Bớt lo chuyện người khác đi”, Hắc Ưng nói xong xoay người. Nghe Tần Minh nói, hẳn không phản bác, thật ra chính hẳn cũng không biết mình đang nghĩ gì, chỉ là khi trở về nghe vương phi bị lửa thiêu, Trương Tiểu Tinh mất tích, lòng hẳn thật không dễ chịu.

“Cái gì mà chuyện người khác chứ, ta và người là huynh đệ, chuyện của huynh đệ chính là chuyện của ta, ai ~ ta đã nói với người, nhất định là vương phi dẫn tiểu tình nhân của người đi rồi, chỉ là lúc trở lại, người phải chủ động lên, nhờ vương gia nói với vương phi, vương phi mà đồng ý, còn sợ nha đầu kia không đồng ý sao? Chuyện này cứ im lặng là không được, không thể để kẻ khác chiếm thời cơ, nếu không người bí mật thổ lộ với nha đầu kia cũng được, bất quá nhìn bộ dạng người thế này, thôi cứ để vương gia ra tay cho chắc.”

Nhìn Hắc Ưng đi xa, Tần Minh cười trộm: mình có ý tốt, không chịu nghe thì thôi, nếu ngày nào đó có người khác nhanh chân đến trước, xem tiểu tử người làm thế nào.

“Chủ nhân”, một nha hoàn đứng sau lưng bóng đen nói. “Sao rồi?”, bóng đen hỏi, nha hoàn kia cúi đầu, “Chưa kịp động thủ, bọn họ cẩn thận quá, không đến gần được.”

Nghe vậy, bóng đen hừ một tiếng, “Người còn thời gian hai ngày, nếu Mạnh Dịch Vân không chết, thì hai ngày sau sẽ là ngày giỗ của người, tự mình giải quyết cho tốt đi”, nói xong, bóng đen biến mất trong đêm tối, nha hoàn kia nhìn theo, cắn môi, trong mắt tràn đầy lửa hận.

“Vương gia, thuộc hạ xin đến Tứ Phương Thành một chuyến”, bóng đen nói. Mạnh Dịch Vân đáp, “Đi đi, bảo vệ nàng thật tốt, chờ chuyện bên này lắng xuống, ta liền đón nàng về”, không ở đây cũng tốt, tránh để kẻ khác thừa cơ, nhân cơ hội này thoát đi, những kẻ đó cũng không mượn cơ.

“Vâng, vương gia, nhưng mà nơi này.....”, Thái Uyên đang triệu tập các đại thần mưu đồ bí mật, sợ là muốn động thủ rồi.

Mạnh Dịch Vân nói, “Không sao, nơi này có Tần Minh là được, gặp được vương phi, thì nói nàng dẫn tiểu vương gia đến Dược Cốc, những người này sợ là sẽ không dễ dàng buông tha đâu”, chỉ có Dược Cốc mới an

toàn.

“Vâng, vương gia”, Hắc Ưng lui ra ngoài, Mạnh Dịch Vân nắm cây bút trong tay, trên bàn là bức họa mỹ nhân rất sống động, mỹ nhân đứng trong tuyết, mỹ lệ, tinh khiết, làm cho không ai dám mạo phạm nàng.

“Nương nương, đã lục soát khắp cả kinh thành, cũng không phát hiện tung tích Vân vương phi”, canh mấy ngày, đều không thấy Vân vương phi ra khỏi thành, trong thành thì lục soát hết mọi góc ngách mấy lần rồi, vẫn không tìm thấy.

“Ừ, Vân vương đã trở về, nếu làm âm ỉ, sớm muộn gì cũng bị phát hiện, cứ rút người về trước, mấy ngày rồi, có lẽ đã ra khỏi thành, người lập tức truyền tin, chỉ cần thấy vương phi và hai tiểu vương gia, lập tức giết”. Vân vương nghe tin vương phi và hai nhi tử vùi thân trong biển lửa, mà lại quá mức bình tĩnh, làm nàng ngày càng lo lắng.

Mạnh Dịch Vân yêu Hàn Nguyệt Nguyệt như vậy, nhất định không thể bình tĩnh như bây giờ, chỉ có một khả năng, đó là hẳn biết Hàn Nguyệt Nguyệt không chết, hơn nữa còn biết nàng ta đang ở đâu.

“Vâng, nương nương, nô tỳ đi làm ngay”, hiện tại có người biết hoàng hậu là giả, mình phải báo chủ nhân ra tay sớm, tránh đêm dài lắm mộng.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi trong xe ngựa, Trương Tiểu Tinh đánh xe chạy như điên. Hàn Nguyệt Nguyệt sợ nhi tử đụng vào thành xe, dùng chân bông thật dày chèn lại, ôm vào lòng, chỉ cần qua một đoạn nữa, sẽ an toàn.

Trương Tiểu Tinh sợ gặp nguy hiểm, cảnh giác mãi, từ sau khi Hàn Nguyệt Nguyệt ra cung, hai người cứ nhằm hướng tây mà chạy, cũng không đến Tứ Phương Thành, trên đường, không biết đã đổi mấy lần xe ngựa.

“Chắc bọn họ không đuổi kịp đâu, chậm lại đi, ruột muốn lộn tùng phèo luôn rồi.” Thật may là Đoàn Đoàn và Viên Viên rất ngoan, chỉ cần ăn no sẽ không khóc.

Nghe vậy, Trương Tiểu Tinh dừng xe lại, “Tiểu thư, hay là chúng ta dừng lại nghỉ một chút đi”, thật ra nàng chẳng sợ người đuổi kịp, chỉ là tiểu thư, làm gì mà người của vương gia cũng muốn bỏ lại.

“Cũng được, người đi tìm nước đi”, sắp chết khát rồi, Hàn Nguyệt Nguyệt để Đoàn Đoàn và Viên Viên xuống. Hai đứa gần được 1 tuổi, vịn thành xe có thể đứng được một lúc.

Hàn Nguyệt Nguyệt ẵm Đoàn Đoàn và Viên Viên xuống xe, cho hai nhi tử đi đại tiểu tiện, trên đường không biết hai đứa đã tiểu ướt bao nhiêu cái quần, cứ đến mỗi chỗ là phải mua hai cái mới.

Lúc sinh, Mạnh Dịch Vân không có mặt, đầy tháng không có mặt, đến lúc hai đứa tròn 1 tuổi chắc chắn cũng không có mặt. Sau này lúc chúng nói câu đầu tiên, lúc bắt đầu biết đi, Mạnh Dịch Vân nhất định không có phúc thấy được, quá trình trưởng thành của nhi tử, người làm phụ thân lại không có bên cạnh, cho hẳn hối hận chết luôn.

Mặc kệ, lần này tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ, mang theo nhi tử biến mất, xem Mạnh Dịch Vân gấp không, hừ ~ Mạnh Dịch Hiền là hoàng thượng, sao tự hẳn không bảo vệ tốt giang sơn của mình, suốt ngày cứ bắt một vương gia lo hết cái này tới lo cái khác, nếu vậy sao không để Mạnh Dịch Vân làm hoàng thượng luôn đi, vừa muốn được ngồi trên cao, muốn bảo vệ giang sơn, mà lại không muốn tự làm gì hết, khó trách nhiều người muốn lật đổ hẳn, chính nàng cũng thấy hẳn chẳng có bản lĩnh đó.

Ban đầu nghe Mạnh Dịch Vân nói Mạnh Dịch Hiền và Tăng Nhu thật lòng yêu nhau, còn thấy cảm động muốn chết, một đế vương chung tình với một nữ tử, hơn nữa hai người có thể ở bên nhau, là chuyện khó khăn cỡ nào, mặc dù có nhiều phi tần, nhưng dù sao Tăng Nhu mới là chính thê của hẳn không phải sao? Không ngờ, phu thê bao năm, thê tử bị người ta đổi cũng không biết, thật thấy bi ai thay Tăng Nhu, nam nhân luôn miệng nói yêu mình, ngày ngày ôm nữ nhân khác ngủ, trong miệng còn kêu tên mình.

Ai ~ nghe nói từ xưa đế vương đã là vô tình quả đúng thật, hiện tại không biết Tăng Nhu bị hoàng hậu giả đó giấu ở đâu? Theo như lời hoàng hậu và cung nữ kia nói, thì đã tráo người nhiều năm rồi, chuyện lâm li như vậy mà cũng có thật.

Không biết có cần nói cho Mạnh Dịch Vân không đây? Hàn Nguyệt Nguyệt thật rối rắm, không nói sợ hoàng hậu giả đó hại Mạnh Dịch Hiên và Mạnh Dịch Vân, nhưng giờ mình còn chưa tha thứ cho Mạnh Dịch Vân, để cho hắn chịu khổ cũng tốt, ai bảo lúc nào cũng tự cho là đúng, chuyện gì cũng gánh.

106. Chương 104 : Trên Đường 1

“Tiểu thư, người uống nước đi, để nô tỳ ẵm tiểu vương gia”, Trương Tiểu Tinh đặt bình nước lên xe, nhận lấy đứa bé trên tay Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt đổ nước rửa tay xong uống liền mấy hớp.

“Tiểu Tinh, người nói chúng ta cứ tiếp tục đi về phía tây thì sẽ tới đâu nhỉ?”, nàng chưa từng ra khỏi Đại Khánh, thừa dịp này có thể đến nước khác thăm quan.

“Tiểu thư, nô tỳ thấy hay là chúng ta đi Dục Cốc đi, tiểu vương gia còn nhỏ, không thể bốn ba quá”, nàng thật không hiểu tiểu thư nghĩ gì, kêu Tư Tư và Tống Thanh bán Thiên Hương Lâu, rồi đến Dục Cốc, còn tiểu thư lại đi hướng này, cứ tiếp tục như vậy, mấy ngày nữa là tới biên giới Đại Khánh rồi.

Hàn Nguyệt Nguyệt đuổi người, thoải mái nhắm mắt lại, “Về Dục Cốc làm gì? Yên tâm, ta đã truyền tin cho sư tỷ rồi, nàng sẽ sắp xếp cho bọn Tư Tư, nhân dịp này đi khắp nơi thăm thú một chút, ta chưa ra khỏi Đại Khánh bao giờ mà”, mang theo nhi tử đi du lịch, thật tốt.

Trương Tiểu Tinh không nói gì nữa, để Đoàn Đoàn lên xe ngựa, lại ẵm Viên Viên ra, hai đứa bé đáng thương, nhỏ như vậy đã bị tiểu thư hành hạ, nếu có vương gia ở đây, nhất định khuyên được, trên đời này cũng chỉ có vương gia nói được tiểu thư thôi.

“Đừng nghĩ truyền tin cho Mạnh Dịch Vân, nếu để ta biết, ta sẽ không cho người đi theo nữa” Hàn Nguyệt Nguyệt uy hiếp, vốn muốn tránh Mạnh Dịch Vân, nếu mang theo nội gián bên người, vậy không phải phí sức rồi sao.

“Vâng, tiểu thư” nghe vậy, Trương Tiểu Tinh lập tức từ bỏ ý định, cứ đi theo trước, rồi tìm cơ hội khuyên tiểu thư sao vậy, giờ nếu tiểu thư bỏ nàng lại, mang theo tiểu vương gia đi một mình, nàng trở về cũng không biết phải ăn nói thế nào.

“Đi thôi, chậm một chút”, Hàn Nguyệt tiếp tục lên xe, nhận lấy Viên Viên từ Trương Tiểu Tinh, nói “Nhi tử, giờ nường mang hai con đi vòng quanh thế giới”. Trương Tiểu Tinh bắt đắc dĩ lắc đầu, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đánh xe về phía trước.

Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi trong xe ngựa, thay phiên ôm Đoàn Đoàn và Viên Viên lên, “Đoàn Đoàn, gọi nường đi, Đoàn Đoàn, ngoan, gọi nường, nường cho con ăn ngon”, Hàn Nguyệt tiếp tục dụ dỗ, nhưng Đoàn Đoàn không hề nể mặt ngọat đầu về phía Viên Viên đang nằm trên chăn, y y nha nha, không biết đang nói gì.

“Tiểu quý không có lương tâm, ngày ngày cho con ăn ngon uống ngon, thế nhưng một chút thể diện cũng không cho, thật là cha nào con nấy, đang làm gì, không thêm để ý nường à?” Hàn Nguyệt Nguyệt kéo đầu Đoàn Đoàn lại. Cuối cùng, Đoàn Đoàn uất ức, “Oa” một tiếng, khóc lên.

“Ng Sloan, đừng khóc, đừng khóc mà, nường sai rồi, Đoàn Đoàn là ca ca nhất định phải kiên cường” Hàn Nguyệt Nguyệt cuống quýt dỗ. Trương Tiểu Tinh nghe vậy, bắt đắc dĩ cười: có mẫu thân nào như tiểu thư chứ, chọc cho khóc đã rồi đấy.

“Tiểu thư, sắp tới rồi, phía trước có mấy ngôi nhà, chúng ta xin tá túc hay là tiếp tục chạy vào thành ạ”, Trương Tiểu Tinh hỏi. Hàn Nguyệt Nguyệt vén rèm lên nhìn thử, “Xin tá túc một đêm đi, nơi này hoang vu như vậy, mà đến thành còn rất xa”, nếu trời tối mà vẫn chưa đến được, vậy phải ngủ ngoài đồng, không bằng bày ở lại đây, mai hẵng đi.

“Vâng.”, Trương Tiểu Tinh cho xe chạy đến trước cửa một ngôi nhà, nhảy xuống xe, gõ cửa.

“Ai đó?” bên trong truyền ra một giọng nữ. Trương Tiểu Tinh đáp, “Chúng tôi là người qua đường, trời sắp tối nên xin tá túc một đêm”, nghe tiếng bước chân đến gần cửa, Trương Tiểu Tinh lùi về sau mấy bước.

Cửa gỗ mở ra, một phụ nhân chừng 30 tuổi, mặc quần áo giản dị, thò đầu ra, thấy Trương Tiểu Tinh thì hỏi, “Các vị là người ở đâu? Sao lại đến đây?” dân ở đây rất thưa thớt.

Trương Tiểu Tinh tươi cười đáp, “Phụ nhân tôi dẫn tiểu thiếu gia về nhà mẹ đẻ, ở trong thành đằng trước, đi ngang qua đây, muốn xin ngủ nhờ một đêm”, nàng chẳng biết cái thành kia tên gì, mà hiện tại đang ở đâu nàng cũng không biết nốt.

Phụ nhân kia suy nghĩ một chút, “Hai người lớn và đứa bé à”. Trương Tiểu Tinh gật đầu, “Có tôi, phụ nhân và tiểu công tử”

“Ta đi mở cửa sau, cô nương đánh xe vào đi, để bên ngoài nguy hiểm”, Trương Tiểu Tinh gật đầu, “Vâng, phiền tẩu rồi”

Vào bên trong, Hàn Nguyệt Nguyệt mới ôm hai nhóc xuống xe, viện rất lớn, nhưng hơi cũ. Phụ nhân vừa thấy Hàn Nguyệt Nguyệt là biết người có tiền, đóng cửa xong liền đi tới nói, “Phụ nhân, sinh đôi à? Thật là có phúc”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Cảm ơn”

Trong nhà, đồ đạc có chút cũ, nhưng nhìn rất sạch sẽ, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống ghế. “Uống chén nước đi, nơi này hoang vắng, cũng không có đồ gì chiêu đãi” phụ nhân kia rót cho hai người chén nước, cười nói.

“Không sao, đại tẩu, có thể xin một chén nước cơm không?” Trương Tiểu Tinh nói, móc bạc từ trong tay áo ra để lên bàn. “Không cần, không cần, mau cất đi” phụ nhân kia không nhận.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy phụ nhân này không phải loại người chua ngoa, cười nói, “Đại tẩu cứ nhận đi, đây là đương nhiên mà, nếu chúng tôi đi ở trọ còn tốn nhiều hơn ấy chứ.”

Nghe vậy, phụ nhân kia nhận, “Hai đứa nhất lặn định không đủ sữa, nuôi con rất mệt, hai người chờ chút tôi sẽ đi nấu nước cơm”, nhiều bạc như vậy, nàng chưa thấy qua bao giờ.

“Tiểu thư, nô tỳ đã xem xét chung quanh, không thấy có gì khả nghi”, Trương Tiểu Tinh vào phòng, đóng cửa lại nói. Nhà này không nhiều phòng, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không thể không biết xấu hổ xin hai phòng, liền ở chung một phòng với Tiểu Tinh, nửa đêm cũng dễ chăm sóc hai nhi tử.

Nghe vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Bọn họ không đuổi kịp đâu, không sao, chúng ta đổi nhiều xe ngựa như vậy, có lẽ cần bản bọn họ không biết chúng ta đi hướng nào, nghỉ ngơi thật tốt đi, chạy cả ngày rồi”.

Trương Tiểu Tinh đi đến bàn ngồi xuống, “Không sao đâu, tiểu thư nghỉ ngơi trước đi, nô tỳ canh chừng”, ở nơi xa lạ thế này nàng sao dám buông lỏng cảnh giác.

Một lát sau, trong viện truyền đến một giọng nam, Trương Tiểu Tinh đến bên cửa sổ, len lén nhìn ra ngoài, một nam nhân trung niên thân hình cao lớn đang đứng trong sân, trên tay có một con thỏ hoang và hai gà rừng, chắc là trượng phu của phụ nhân kia.

“Nhỏ tiếng một chút, đang có khách, Đại Tráng sao còn chưa về?”, Đại Tráng là nhi tử của hai người, phụ nhân kia thấy tiếng trượng phu mình quá lớn, bèn nói.

“Hắn đang ở nhà tam thúc, khách nào vậy?”, ở đây khắp nơi đều là núi, lấy đâu ra khách.

Phụ nhân kia kéo trượng phu đến phòng bếp, nhận lấy thỏ hoang, “Là một vị phụ nhân dẫn theo hai nhi tử và nha hoàn tới tá túc, ta thấy trời sắp tối, nên cho họ ở lại.”

“Đã vậy, mau nấu gà và thỏ này đi, chớ để người ta đợi lâu”, nam nhân kia nói. Phụ nhân đáp, “Còn chờ chàng nói sao, ta thấy phụ nhân kia là người có tiền đó, y phục nhìn cũng được”

“Nếu người ta cho thì cứ lấy, tránh để người ta không an lòng.”, nam nhân nói xong đi ra ngoài. Phụ nhân đốt lửa lên, cho nước vào nồi, bắt đầu nấu nướng.

“Để đứa bé lên giường đi, chúng ta ăn trước”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt và Trương Tiểu Tinh mỗi người ôm một đứa, như vậy không thể nào ăn cơm được, nên phụ nhân đề nghị, trong nhà có giường sưởi, nhưng giờ là mùa hè chỉ lót nệm lên.

Hàn Nguyệt Nguyệt và Trương Tiểu Tinh để Đoàn Đoàn và Viên Viên lên giường, dù sao bàn ăn cũng ngay bên cạnh.

“Đây là trưởng phu của ta, họ Mã, cứ gọi lão Mã là được, trong thôn đều gọi như vậy, còn đây là con ta Đại Tráng”, phu nhân giới thiệu. Hàn Nguyệt Nguyệt thấy, lão Mã quả thật rất cường tráng, nhưng đứa con tên Đại Tráng mà người gầy nhỏ quá.

“Mã đại ca, làm phiền rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói. Lão Mã cười ha ha, “Không có gì, phu nhân, nhà nông không có nhiều quy củ, ngồi xuống, ngồi xuống ăn cơm đi”, lần đầu tiên hắn thấy một vị phu nhân nho nhã như vậy, không biết phải nói gì.

“Đại Tráng năm nay mấy tuổi rồi?” Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống hỏi, đứa bé kia xấu hổ cúi đầu, Mã đại tẩu thấy thế, cười nói, “Đứa nhỏ này hay mắc cỡ, phu nhân đừng để ý, qua tết năm nay là Đại Tráng được 14 rồi, thân thể nó yếu ớt, rất hay mắc bệnh, vóc dáng nhỏ hơn mấy đứa cùng tuổi nhiều”

14? Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn đứa trẻ, còn tưởng chỉ mới 10 tuổi chứ, Hàn Nguyệt Nguyệt đành an ủi, “Chờ lớn lên chút là sẽ cao lớn thôi”.

“Vâng.” Mã đại tẩu cười nói, đứa nhỏ này cứ dăm ba bữa lại bệnh một lần, thuốc nào cũng uống, đại phu nào cũng đã khám qua, nhưng vẫn cứ vậy.

“Mau ăn cơm đi, nói nhiều vậy làm gì”, lão Mã nói.

Ăn cơm xong, Trương Tiểu Tinh giúp Mã đại tẩu dọn bàn, Hàn Nguyệt Nguyệt trò chuyện với lão Mã, đều là chuyện sán thú này nọ, Hàn Nguyệt Nguyệt rất hứng thú, lão Mã thấy vậy cũng nhiệt tình giải giảng.

“Mã đại ca, lúc nhỏ ta cũng hay bệnh tật, nên phụ mẫu có cho đi học y, mặc dù không phải rất xuất sắc, nhưng biết ít nhiều, ta bắt mạch cho Đại Tráng thử xem sao, đại ca thấy được không?” Hàn Nguyệt Nguyệt nói. Theo như quan sát của nàng, đứa bé này hình như không phải bệnh nặng, cụ thể phải khám mới chắc được.

Lão Mã vui mừng nói, “Phu nhân biết y thuật?”. Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Bệnh lâu ngày liền thành đại phu, ta cũng không tự tin lắm, coi như thử một chút”.

Lão Mã vội vàng đồng ý, kêu Đại Tráng tới. Hàn Nguyệt Nguyệt bắt mạch cho Đại Tráng, là bẩm sinh không đủ, không thể trị tận gốc, chỉ có thể dựa vào điều dưỡng, Hàn Nguyệt Nguyệt thả tay ra. Lão Mã lập tức hỏi, “Sao rồi, có thể trị được không?”

107. Chương 105 : Trên Đường 2

Hàn Nguyệt Nguyệt tựa vào thành xe, nhìn nhi tử đang ngủ say, “Qua cửa khẩu là đến nước nào vậy?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Trương Tiểu Tinh trầm nghĩ, tiểu thư cái gì cũng tốt, chỉ là nói chuyện không để tâm bao giờ, nói mấy lần rồi cũng không nhớ.

“Tây Lương à”, Trương Tiểu Tinh đáp. Hàn Nguyệt Nguyệt vỗ nhẹ lên người Viên Viên, “Đi đổi một ít bạc đi”, không biết ngân phiếu của Đại Khánh có thể dùng ở quốc gia khác hay không, đổi cho yên tâm.

“Tiểu thư thật sự muốn đi Tây Lương à?” Trương Tiểu Tinh kinh ngạc nói, như vậy sao được, Tây Lương là man tộc, không nói đạo lý, đi nơi đó làm gì, lại hoang vu, nào có náo nhiệt như Đại Khánh.

“Đi đi, mua thêm ít thức ăn nữa”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói. Trương Tiểu Tinh miễn cưỡng đi, đến một tiền trang, đổi ngân phiếu.

“Đúng rồi, nếu giờ đổi bạc, vương gia nhất định điều tra được”, nghĩ tới đây, Trương Tiểu Tinh hưng phấn không thôi, là vương gia thông minh điều tra được, chứ không phải nàng tiết lộ tung tích, ha ha, Trương Tiểu Tinh lấy thêm mấy tấm ngân phiếu nữa, đưa cho ông chủ.

“Cô nương muốn lấy nhiều như vậy?”, Trương Tiểu Tinh gật đầu một cái, “Đúng vậy”, trấn này nhỏ, bạc cũng không nhiều, nàng lấy nhiều vậy là để cho ông chủ thêm ấn tượng.

Cầm một đồng bạc ra khỏi tiền trang, Trương Tiểu Tinh than thở: thật là tự tìm khổ mà, một bao bạc lớn như vậy không bị người ta nhìn chăm chăm mới là lạ, trốn trốn tránh tránh một hồi, Trương Tiểu Tinh nhanh chóng lẩn vào dòng người.

“Vương gia, có tin tức!”, Hắc Ưng vội vàng vàng chạy vào thư phòng báo cáo, Mạnh Dịch Vân để quyển sách trong tay xuống, ngẩng đầu lên, “Ồ đâu?”. Lúc Hắc Ưng đến Tứ Phương Thành, tìm được Mai Hoa Trang, nhưng Lục Tư Tư nói Trương Tiểu Tinh và vương phi không tới, hai người tựa như biến mất rồi.

Căn cứ miêu tả của ông chủ tiền trang, người lấy bạc là Trương Tiểu Tinh, nhưng qua lâu như vậy, không biết người đã đi hướng nào, nếu vương phi cố tình tránh, kỳ thật cũng không nhất định đi qua cửa khẩu.

Triệu tập người, chia làm hai hướng, Hắc Ưng dẫn đầu một đội, chạy thẳng tới Tây Lương, hi vọng trực giác của hắn không sai.

“Tiểu Tinh, chúng ta tạm thời dừng ở đây được không?” Hàn Nguyệt Nguyệt đề nghị, tuy chỉ là một trấn nhỏ, nhưng phong cảnh không tệ. Mấy ngày này ngồi mãi trên xe ngựa, xương cốt muốn rã rời rồi, hơn nữa, không tốt cho sự phát triển của trẻ nhỏ.

“Tiểu thư, người nơi này dã man như vậy, sao được? Hay là chúng ta về lại Đại Khánh đi?” Trương Tiểu Tinh nói. Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người ôm lấy Viên Viên, “Mới vừa đi, sao đã vội trở về, thường thức một chút phong cảnh nước khác, thật tốt.” Người ở đây tuy nói lớn tiếng một chút, động tác thô lỗ, nhưng cực kỳ thẳng thắn, nói chuyện không giống Đại Khánh, có vẻ nho nhã.

Hàn Nguyệt Nguyệt thuê một gian nhà, dù sao cũng không ở lại bao lâu, mua rất lãng phí. Trương Tiểu Tinh đi mua quần áo vào đồ dùng hằng ngày, Hàn Nguyệt Nguyệt ở nhà trông hai nhi tử, thuận tiện quét dọn một chút.

“Mạnh phu nhân, đây là trứng gà nhà ta mới đẻ, cho phu nhân một ít, đứa bé ăn rất tốt”, một phụ nhân trung niên bưng rổ tới, Hàn Nguyệt Nguyệt mở cửa, “Ngại quá, làm phiền tẩu rồi.” Hàn Nguyệt Nguyệt ngưỡng ngưỡng nói.

Gian nhà này là mướn của Cổ đại tẩu, ở cách vách, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt một mình dẫn theo hai đứa nhỏ, rất nhiệt tình giúp đỡ.

“Có đáng gì đâu, nha hoàn nhà phu nhân đi đâu rồi sao?” thấy Hàn Nguyệt Nguyệt xắn tay áo, trên tay còn cầm khăn lau, Cổ đại tẩu hỏi. Người có tiền, trong nhà đều thuê nha hoàn, lẽ ra đây là việc của nha hoàn, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt tự mình làm, tò mò hỏi.

“Nàng ra ngoài mua đồ rồi, Cổ đại tẩu vào chơi đi, một mình ta rất chán”, Hàn Nguyệt Nguyệt rót trà cho Cổ đại tẩu, thời tiết Tây Lương lạnh hơn Đại Khánh nhiều, ban ngày còn được, buổi tối phải có lò sưởi.

“Đừng bày vẽ làm gì, ngồi xuống đi, những chuyện này sao có thể tự mình làm, chờ nha hoàn kia về thì bảo nàng làm”, Cổ đại tẩu nói, mặc dù nhà mình không có nha hoàn, nhưng những nhà giàu trong trấn đều có, những vị tiểu thư, phu nhân kia làm gì biết làm những chuyện này.

Hàn Nguyệt Nguyệt xoa xoa tay, ngồi xuống ghế, “Ra bên ngoài sao còn chú ý nhiều như vậy, hai người làm nhanh hơn mà”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói, không phải chỉ là lau bàn, quét sân một chút thôi sao, có gì mà làm không được.

“Phu nhân lấy rổ đến đựng trứng gà đi, ta còn phải về”, Cổ đại tẩu nói. Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không từ chối, cầm rổ đến lấy bảy tám quả.

“Cổ đại tẩu, buổi tối mời cả nhà qua ăn bữa cơm, coi như đón nhà mới, náo nhiệt một chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt tiên Cổ đại tẩu ra cửa, nói.

“Sao vậy được”, Cổ đại tẩu nói. Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Sau này chúng ta là hàng xóm, còn nhờ đại tẩu giúp đỡ nhiều mà”, ở đây không quen ai, nếu đắc tội hàng xóm, ngày sau đừng mong được an lành, mặc dù không định sống lâu dài, nhưng vẫn nên làm thân.

“Được, vậy chút nữa ta tới giúp phu nhân một tay”, Cổ đại tẩu nói. Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, đóng cửa, vào nhà, tới bên giường, đắp kín mền cho hai nhi tử, trời có chút lạnh, không thể bị cảm, không biết Tiểu Tinh có mua được than không.

“Đây là?”, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Trương Tiểu Tinh xách theo bao lớn bao nhỏ vào cửa, phía sau còn có một đứa trẻ chừng hơn 10 tuổi đi theo, khó hiểu hỏi.

Trương Tiểu Tinh để đồ xuống bàn, đứa bé kia theo sát Trương Tiểu Tinh, cúi đầu, rất sợ bị Hàn Nguyệt Nguyệt đuổi đi.

“Tiểu thư, trên đường nô tỳ gặp nó đang bị người ta đuổi theo, giúp một phen, ai ngờ sau đó nó cứ đi theo, nô tỳ thấy tội nghiệp liền dẫn về”. Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn đứa bé mấy lần, chắc là một đứa bé ăn xin. Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới, dùng giọng rất ôn hòa hỏi, “Đệ tên là gì?”

Đứa bé kia nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, cúi đầu, “Bọn họ đều gọi đệ là Hao Tử”, mấy người ăn xin kia đều gọi nó như vậy, chắc là tên của nó rồi.

Hàn Nguyệt Nguyệt thương cảm, nhưng vẫn kiên trì hỏi tiếp, “Vậy nhà đệ ở đâu? Trong nhà còn ai?”, đưa nó về nhà coi như làm một chuyện tốt.

“Đệ không có nhà, trước giờ vẫn đi với lão Ngưu, nhưng ông ấy chết rồi, chỉ còn lại một mình đệ”, hai người đều nghĩ: thật đáng thương, phải ăn xin từ nhỏ.

“Tiểu Tinh, người đi nấu nước cho nó tắm trước đi, tìm một bộ quần áo cho nó mặc”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, mặt đứa bé bẩn đến mức chẳng thấy rõ diện mạo nữa. Hiện giờ thái bình mà còn nhiều người ăn xin như vậy, nếu chiến tranh nổ ra, chẳng phải là càng thêm nhiều người không có nhà, trong lòng Hàn Nguyệt Nguyệt cực kỳ mất mát.

108. Chương 106 : Thu Lưu

Chiến tranh không chỉ là tranh đoạt về lãnh thổ, mà còn dính dáng đến cả nền kinh tế của một đất nước. Chiến tranh nổ ra, tổn thất không biết bao nhiêu mạng người, nhà cửa tài nguyên bị phá hủy, muốn khôi phục lại phải mất 8 đến 10 năm là ít, Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ đến Đại Khánh sắp tới sẽ có thù trong giặc ngoài thì trong lòng liền không dễ chịu.

Lĩnh quân nhất định là Mạnh Dịch Vân, mặc dù chàng là người có tài, nhưng khó đảm bảo là sẽ không có việc ngoài ý muốn, tìm Hàn Nguyệt Nguyệt như bị đâm một đao, rất đau, rất đau.

Không tìm được y phục thích hợp, Trương Tiểu Tinh đành lấy y phục của mình cho Hao Tử mặc, rộng thùng thình, cậu bé quá gầy. Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn nụ cười trên khuôn mặt tái nhợt đó, cực kỳ thương xót.

Tắm rửa sạch sẽ, nhìn rõ gương mặt rất sáng sủa, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Tối đây, ta giúp đệ xắn tay áo lên bớt”, Hao Tử dè dặt đi tới, Hàn Nguyệt Nguyệt xắn ống tay áo lên, rồi tới ống quần.

“Hao Tử chắc không phải tên thật của đệ, đổi một cái tên khác nhé?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Hao Tử gật đầu một cái, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Tiểu Tinh cho nó theo họ người đi”.

“Được ạ” Trương Tiểu Tinh vui vẻ nói.

“Vậy về sau đệ kêu Tiểu Nghiêm đi, Nghiêm trong nghiêm túc, tỷ tỷ dạy đệ biết chữ được không?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Hao Tử lại gật đầu, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy đứa nhỏ này hơi nhất gan chút.

“Mạnh phu nhân, ai đây?” Cổ đại tẩu thấy bỗng nhiên xuất hiện thêm một đứa bé hỏi. Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Là đệ đệ của Tiểu Tinh, mới vừa đoàn tụ”, nếu biết nàng nhặt tên ăn mày về, người chung quanh nhất định sẽ xa lánh nàng.

“Đứa nhỏ đáng ghét rất anh tuấn, nhưng hơi gầy”, Cổ đại tẩu nhìn nhìn rồi đánh giá. “Vâng, đứa nhỏ này chịu không ít khổ, thật đáng thương.”

Buổi tối, Cổ đại tẩu, và trượng phu, nhi tử, nhi nữ đều qua đây, Hàn Nguyệt Nguyệt làm một bàn ăn, Cổ đại tẩu khen nức nở, bảo có thể mở tiệm được, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ cười trừ. Nàng không tính mở quán ăn.

Trương Nghiêm sợ mình làm sai chuyện gì, cứ cúi đầu ăn cơm, nhi tử nhà Cổ đại tẩu năm nay cũng mới 10 tuổi, còn rất ham chơi, thấy Trương Nghiêm thì rất nhiệt tình, vừa ăn vừa nói chuyện, Trương Nghiêm cũng thỉnh thoảng đáp lại vài câu.

Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ đứa nhỏ này chắc là tự ti, xem ra sau này phải tốn nhiều công sức mới được, bởi dường thật tốt, về sau chắc chắn có tiền đồ.

Hôm sau, mới sáng sớm, Hàn Nguyệt Nguyệt đã nghe Trương Tiểu Tinh vọng vào phòng, phủ thêm áo khoác, đi ra ngoài thì thấy Trương Nghiêm đang đứng trung bình tấn ở góc tường.

“Tiểu Tinh, sao vậy?”, sao mới sáng sớm đã hành hạ người thế này. Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt, Trương Tiểu Tinh thu kiếm lại, đi tới, “Nô tỳ đang luyện kiếm, ai biết tiểu Nghiêm cũng dậy rất sớm, đứng ở một bên nhìn không chớp mắt, nô tỳ thấy nó có hứng thú luyện võ, quyết định sẽ dạy, giờ luyện cơ bản trước.”

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Trương Nghiêm, rõ ràng chân đã phát run, nhưng vẫn cắn môi kiên trì. Nàng thấy luyện võ cũng rất tốt, “Ừ, luyện cho thân thể khỏe mạnh, ăn xong bữa sáng, người đi mua cho nó mấy bộ y phục mới đi”, Trương Tiểu Tinh gật đầu một cái.

Mấy ngày nữa là Đoàn Đoàn và Viên Viên được một tuổi chẵn, Hàn Nguyệt Nguyệt bảo Trương Tiểu Tinh mua về rất nhiều thứ, để nhi tử chọn vật đoán tương lai, mời cả nhà Cổ đại tẩu đến.

“Hai đứa bé này nhìn trắng trắng tròn tròn, thật đáng yêu”, Cổ đại tẩu ôm Đoàn Đoàn, cười khen. Cổ Xuân Lệ, đại nữ nhi của Cổ đại tẩu, nhìn thấy nói, “Nương, cho con ẵm với”. Cổ đại tẩu đẩy tay ra, “Ấm cái gì mà ẵm, vụng về, sẽ làm đứa bé sợ đó”, Cổ Xuân Lệ chu miệng, không dám phản bác.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy thế cười nói, “Xuân Lệ, đến đây, ẵm Viên Viên này”. Nghe vậy, Cổ Xuân Lệ lập tức đi qua, bất chấp ánh mắt của mẫu thân mình.

Cổ Xuân Lệ năm nay 14 tuổi, đã đến tuổi lấy chồng rồi, mấy ngày nay Hàn Nguyệt Nguyệt nghe Cổ đại tẩu nói, vẫn chưa tìm được mối nào thích hợp, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy đáng đáp Cổ Lệ Xuân không giống Cổ đại tẩu lắm, có phần đẹp hơn.

Nhi tử Cổ đại tẩu biết Trương Nghiêm đang luyện võ, rất bội phục, lớn lên cũng muốn làm đại hiệp, cho nên mỗi sáng sớm đều chạy tới tập với Trương Nghiêm. Trương Tiểu Tinh thấy dạy một đứa cũng là dạy, dạy hai đứa cũng là dạy, coi như thuận tiện thu nhận thêm một đồ đệ nữa.

“Mấy ngày nay đứa nhỏ Xuân Mẫn này học được chút quyền cước, rất vui vẻ, đi khoe với bạn bè suốt”, Cổ đại tẩu nói. Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Tiểu Tinh dạy cũng không phải võ công cao siêu gì, chỉ là thấy thân thể Trương Nghiêm yếu ớt, cho nó rèn luyện chút thôi, Xuân Mẫn thật thông minh, dạy một lần đã biết.”

Nghe người khác khen nhi tử mình thông minh, trong lòng Cổ đại tẩu rất vui vẻ, nhưng ngoài miệng vẫn khiêm tốn nói, “Thông minh gì đâu, là do nha hoàn phu nhân giỏi dạy thôi, ai ~ ta nghe Lăng đại thẩm nói, năm nay có thể than sẽ tăng giá, phu nhân sớm mua nhiều một chút để giành đi, dù sao thứ này không sợ để lâu không dùng được,” Cổ đại tẩu nói, Hàn Nguyệt Nguyệt gật gật đầu.

Mùa đông chắc chắn than sẽ tăng giá, nàng đã sớm kêu Tiểu Tinh mua vài bao dự trữ, hẳn là dùng đủ, nhưng vẫn thật vui mừng vì Cổ đại tẩu quan tâm nhắc một tiếng.

Ăn cơm tối xong, Hàn Nguyệt Nguyệt để rất nhiều thứ lên giường, chờ nhi tử chọn. Cổ đại tẩu thấy thế, cực kỳ hâm mộ, thật đúng là nhà có tiền có khác, chọn vật cũng có nhiều thứ như vậy, đâu như đứa bé nhà nghèo, chỉ có một cái bàn tính, một thanh đao nhỏ, mấy miếng vải rách, và một ít bánh ngọt là được rồi.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Viên Viên cầm hộp phấn, tim muốn nhảy lên tới cổ họng: tiểu tử này ngày sau sẽ không phải làm một hái hoa tặc chứ? Nhiều đồ như vậy không cầm, lại cầm một hộp phấn, nàng và Mạnh Dịch Vân đều không có ham mê này a, bình thường nàng cũng không thích trang điểm.

Viên Viên nhìn hộp phấn trong tay mấy lần rồi ném xuống giường, Hàn Nguyệt Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, thật là may, may mắn không phải phấn, nếu không công việc giáo dục ngày sau hết sức gian nan rồi.

Đoàn Đoàn chọn một lát, cầm lên một con dấu, yêu thích không buông, vui vẻ cười ha ha, không giống Viên Viên, cứ cầm lên rồi vứt, mãi chẳng chọn được cái gì ưng ý.

“Mạnh phu nhân, đứa bé bắt được con dấu, ngày sau có thể sẽ là một quân sự không?” Cổ đại tẩu hỏi, Hàn Nguyệt Nguyệt bắt đắc dĩ cười, “Có lẽ đi!”

“Thế nhưng con dẫu lớn thế này, hẳn không phải chỉ là một quản sự, phu nhân có phúc hưởng rồi, hai nhi tử, một đứa làm quản sự, một đứa là quản phòng thu chi, chắc chắn có tiền đồ, không như Xuân Mẫn, lúc trước chọn một thanh đao nhỏ, làm cha nó tức muốn chết, đời này nhất định là một nông dân rồi”. Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói, “Có lẽ vậy!”, chọn đao biết đâu sau này là một đại hiệp đấy.

Nhi tử của nàng, ngày sau nhất định phải có một đứa theo nghiệp buôn bán, nếu không sản nghiệp của nàng ai thừa kế, mặc dù đã bán Thiên Hương Lâu, nhưng còn Tự Sinh Đường mà?

Tiến cả nhà Cổ đại tẩu về xong, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi bên giường, néo néo mặt Đoàn Đoàn, “Có phải muốn có nhiều thê thiếp không hả? Làm hoàng thượng có gì tốt chứ, nam nhân đều là thế này”. Đoàn Đoàn uất ức mím môi, “Oa~” một tiếng khóc lên.

Trương Tiểu Tinh thấy vậy nói, “Tiểu thư, sao lại ngược đãi trẻ con”, ôm lấy Đoàn Đoàn cách xa Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Ta có phải kẻ mẫu dẫu mà ngược đãi, uổng công nuôi lớn như vậy, tính tình lại giống y chang phụ thân nó”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói. Trương Tiểu Tinh bật cười, “Tiểu thư, đây là nhi tử của vương gia, dĩ nhiên là giống vương gia rồi, vương gia ưu tú như vậy, giống vương gia thật tốt.”

Hàn Nguyệt Nguyệt nghiêm mặt, “Có gì tốt?”, vì đại sự, không quan tâm thê tử và nhi tử, nàng không muốn nhi tử nàng cũng như vậy, nàng dẫu quả thật rất đáng thương.

Trương Tiểu Tinh dỗ Đoàn Đoàn, không nói gì, trong lòng lại trộm nghĩ: tiểu thư người thật có phúc mà không biết, vương gia tốt như vậy.

“Viên Viên à, sau này con đừng bao giờ học theo phụ thân không lương tâm và ca ca vong ân phụ nghĩa của con nha!” Trương Tiểu Tinh không biết phải nói gì, vương gia bị bôi nhọ coi như xong, nhưng tiểu vương gia nhỏ như vậy, tiểu thư đã bắt đầu truyền thụ nhưng tư tưởng không đúng, xem ra phải dạy riêng Viên Viên, chớ để bị lừa.

Đoàn Đoàn khóc mệt nên ngủ, Viên Viên vẫn còn nằm sấp chơi với bàn tính, vui không biết mệt. Hàn Nguyệt Nguyệt thấy vậy, dỗ thật lâu mới chịu buông ra.

Mẫn 1 tuổi là đứa bé bắt đầu biết đi, ở cổ đại không có xe tập đi, mỗi ngày đành dắt đi vài bước, hai nhóc rất khỏe, sau khi buông tay, cũng có thể tự đi hai bước, Hàn Nguyệt Nguyệt rất tự hào, nhi tử mình thật giỏi mà.

Trương Nghiêm mỗi ngày đều dậy rất sớm, luyện võ với Trương Tiểu Tinh, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy đứa bé đang tuổi lớn, mỗi ngày đều nấu những món được thiện khác nhau để Trương Nghiêm bổ thân thể, qua một thời gian, đã khỏe mạnh hơn nhiều, không còn gương mặt tái nhợt lúc đầu.

“Tiểu Nghiêm, đệ ở nhà trông hai nhóc, ta sang nhà Cổ đại tẩu một lúc”, Hàn Nguyệt Nguyệt hô. Trương Nghiêm nghe được, lập tức chạy vào nhà trông chừng, Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, Đoàn Đoàn và Viên Viên rất thích Trương Nghiêm.

Trương Tiểu Tinh đã đi mua thức ăn, Hàn Nguyệt xách cái thùng nhỏ, đi nhanh về phía nhà Cổ đại tẩu, sợ một mình Trương Nghiêm trông không xuể hai nhóc.

109. Chương 107 : Ái Nhân

“Mạnh phu nhân, lại đi nhà Cổ đại tẩu vắt sữa bò à?” Tường tẩu thấy Hàn Nguyệt Nguyệt xách theo thùng, hỏi. Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu một cái, “Vâng, Tường tẩu đi đâu vậy?”

Tường tẩu tới bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ vào cái rổ trong tay, “Cầm trứng gà ra chợ bán lấy ít tiền”, nhà nông trừ trồng trọt, còn lại là nhờ những thứ này sống qua ngày.

Trong nhà Cổ đại tẩu nuôi vài con bò, mỗi ngày Hàn Nguyệt Nguyệt đều tới vắt sữa, hiện giờ mọi người ngại sữa tươi mùi nặng quá, không thích uống, Hàn Nguyệt Nguyệt lại như nhất được bảo vật, mỗi ngày đều đi vắt một chút, Cổ đại tẩu khuyên nàng mấy lần, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ cười, nói hai đứa nhỏ thích uống.

Cổ đại tẩu thấy vậy, cũng tùy nàng, dù sao cũng chẳng phải thứ gì quý hiếm. Hàn Nguyệt Nguyệt mỗi lần vắt gần nửa thùng, nấu lên, mỗi sáng sớm, mỗi người uống một chén, còn dư lại để rửa mặt.

Hiện giờ mọi người không biết cách chế biến sữa tươi, chỉ mỗi mình nàng biết, đây chính là con đường phát tài nha, nàng làm bánh thêm sữa tươi, mặc dù mùi vị không ngon như ở hiện đại, nhưng như vậy là không tệ rồi, Cổ đại tẩu sau khi ăn xong, nói chính mình chưa từng ăn bánh ngọt nào ngon như vậy bao giờ.

Mỗi lần làm xong, Hàn Nguyệt Nguyệt đều phân cho hàng xóm chung quanh một ít, mọi người đều biết tay nghề nàng tốt, lúc rảnh rỗi đều tới xin học, mặc kệ là nấu ăn hay làm bánh ngọt, nàng đều không chút keo kiệt dạy ọi người, nên ở đây, khi nói tới Mạnh phu nhân, mọi người đều nhao nhao khen ngợi, bất quá cũng có mấy người thấy ngứa mắt, không nói đầu xa, tỷ như Tần quả phụ, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt là hếch mặt lên, làm bộ cao cao tại thượng.

Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không thèm chấp, một quả phụ, suốt ngày trang điểm ăn mặc xinh đẹp giống thiếu nữ, ra thể thống gì nữa.

Bất quá về sau, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe Tường tẩu nói, mới biết vì sao Tần quả phụ căm thù mình như vậy. Nguyên lai, trượng phu Tần thị mất sớm, còn quá trẻ mà phải ở góa, lại có đứa con trai đã mấy tuổi, nên khó tái giá, cuối cùng chịu không nổi cô đơn, gian díu với mấy nam nhân trong thôn, vốn những kẻ đó thấy bộ dáng nàng ta không tệ, vóc người đầy đặn, lúc nào cũng giành giật nhau.

Nhưng kể từ khi Hàn Nguyệt Nguyệt đến, hai nữ nhân mang theo hai đứa bé, trong nhà không có nam nhân, dáng dấp xinh đẹp, còn là từ trong thành tới, mấy kẻ đó động lòng. Nhưng biết nha hoàn nhà nàng có võ công, thì hơi kiêng kỵ một chút, cho đến một lần, có một kẻ kẻ gan mò tới, sau đó mặt mũi xanh tím bị Trương Tiểu Tinh ném ra ngoài, thì mới từ bỏ ý định.

Những kẻ đó vốn ham sắc đẹp, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt mỹ miều như vậy lúc ẩn lúc hiện, dĩ nhiên là bắt đầu chê Tần quả phụ, cho nên trong mắt Tần quả phụ Hàn Nguyệt Nguyệt chính là kẻ thù.

Hàn Nguyệt Nguyệt nói với mọi người là trượng phu mình cưới tiểu thiếp, lạnh nhạt với nàng, mắt không thấy tâm không phiền, nên mang theo nhi tử chạy đi. Mọi người rất đồng tình Hàn Nguyệt Nguyệt, mắng mỏ vị Mạnh phu quân đó không ra gì, Trương Tiểu Tinh nhìn tiểu thư trợn mắt nói lời bịa đặt, cũng bất lực.

Hắc Ưng đuổi theo, thật vất vả mới hỏi thăm được có một phụ nhân mang theo hai nhi tử đến đây, cho những ám vệ kia tản ra, tự mình đi tìm.

Vào trong thôn, Hắc Ưng thấy bên bờ sông có mấy phụ nhân đang giặt quần áo, tiến lên hỏi, “Chào đại tẩu, cho hỏi, ở đây có phải vừa có một phụ nhân khoảng 20 tuổi, dẫn theo hai nhi tử và một nha hoàn đến không?”

Tường tẩu nghe vậy, biết ngay là tìm Hàn Nguyệt Nguyệt, nhìn Hắc Ưng hỏi, “Ngươi là ai?”, chẳng lẽ là kẻ bạc tình kia?

Hắc Ưng biết là đúng rồi, lập tức nói, “Ta là.....” còn chưa dứt lời, Tường tẩu liền khẳng định nam nhân trước mắt chính là kẻ bạc tình, lập tức đứng lên.

“Thì ra ngươi chính là kẻ thay lòng đổi dạ đó, không phải cưới mỹ thiếp rồi sao? Sao lại tìm tới đây”, Hắc Ưng chẳng hiểu gì cả, “Đại tẩu hiểu lầm rồi.”

Cưới mỹ thiếp? Chuyện gì thế này?

“Hiểu lầm cái gì? Nam nhân các người đều là đứng núi này trông núi nọ, gặp phải hồ ly tinh quyến rũ là mê tới thần hồn điên đảo”, mấy phụ nhân còn lại rồi rít đồng ý.

“Đúng vậy, chẳng có người nào tốt.”

Hắc Ưng bình thường giao tiếp với người khác đều dùng nắm đấm, hiện tại đối mặt với một đám phụ nhân trách cứ, hẳn thật không biết phải đối phó thế nào, không thể làm gì khác hơn là tự mình đi vào trong thôn, hi vọng gặp được người hiểu chuyện hơn để hỏi.

Tường tẩu bình thường được Hàn Nguyệt Nguyệt đối xử rất tốt, thấy kẻ phụ bạc bỏ đi, nhất định là đến ở giành nhi tử rồi, không nói hai lời, mặc kệ y phục còn chưa giặt xong, bỏ đó, theo một đường tắt chạy vào thôn, sớm báo cho Hàn Nguyệt Nguyệt, giấu đứa nhỏ.

“Mạnh phu nhân, Mạnh phu nhân, không xong, nhanh lên một chút, giấu đứa nhỏ đi, kẻ phụ bạc đã tìm tới cửa rồi”. Thấy Tường tẩu hùng hùng hổ hổ chạy vào, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy đón.

“Có gì mà gấp vậy?” Tường tẩu kéo Hàn Nguyệt Nguyệt vào nhà, “Phu nhân ôm nhi tử tránh đi một lát, nhanh lên, không kịp rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt ngơ ra: ai tới mà khủng bố như vậy?

Nghe tiếng gõ cửa, Trương Tiểu Tinh chạy ra mở, thấy người ngoài cửa, sững sốt hồi lâu mới phản ứng được, “Sao người tìm được đây?” không ngờ địa phương hẻo lánh thế này, Hắc Ưng cũng có thể tìm được.

Hắc Ưng thấy Trương Tiểu Tinh, nhẹ nhõm hẳn, “Vương phi và tiểu vương gia ở đây đúng không?”. Trương Tiểu Tinh nói, “Vào rồi hãy nói.”

Tường tẩu còn đang kể lại chuyện ở bờ sông, Trương Tiểu Tinh đã dẫn Hắc Ưng vào. Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn thấy Hắc Ưng cũng không có gì bất ngờ.

Trương tẩu thấy mình nói xấu sau lưng bị bắt được, lúng túng cười, Hàn Nguyệt Nguyệt biết người Tường tẩu gặp ở bờ sông là Hắc Ưng thì cười giới thiệu, “Tường tẩu lầm rồi, đây không phải là trượng phu của ta, là ái nhân của Tiểu Tinh, lúc đi ta không thông báo, cứ thế bỏ đi, nên hiện giờ người ta tìm tới cửa nè”, nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói vậy, vẻ mặt ba người không hề giống nhau.

Hắc Ưng chưa kịp phản ứng lại lời của Hàn Nguyệt Nguyệt, cả người cứng ngắc, Trương Tiểu Tinh thì kinh ngạc nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt: công phu bịa chuyện của tiểu thư đúng là ngày càng lợi hại.

Tường tẩu nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói, cười cười xin lỗi, “Thì ra vị đây là ái nhân của nha hoàn nhà phu nhân, nhìn rất tuấn tú, Tiểu Tinh đáng đáp không tội, hai người đúng là một đôi, ta thấy rất có tướng phu thê. Các người vừa nhìn đã biết không phải người bình thường, trong thành tới quả thật có khác”. Hàn Nguyệt Nguyệt cười theo, Tường tẩu nhìn nhìn hai người, kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Lúc nào thì có rượu mừng đây? Lâu rồi không có náo nhiệt, đến lúc đó phải phát cho ta một tấm thiệp mừng đó”. Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Nhất định, nhất định, đều là láng giềng mà, nhất định sẽ thông báo ọi người, ha ha”.

“Vậy ta đi trước, y phục còn chưa giặt xong đâu”, tiễn Tường tẩu ra cửa, Hàn Nguyệt Nguyệt đóng cửa lại, tựa vào cửa thở một hơi: Tường tẩu thật là nhanh nhẩu, làm nàng muốn mở miệng cũng không được.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy Trương Tiểu Tinh và Hắc Ưng còn đứng, đi tới rót ly trà nhuận họng, “Hắn phái người tới?”, thật sự bận rộn như vậy? Thê tử dẫn theo nhi tử bỏ đi mà chỉ phái người tới không tự mình đuổi theo.

Trương Tiểu Tinh lặng lẽ lui ra, đưa tay vỗ vỗ ngực, sao tiểu thư lại nói với người khác như vậy chứ, ngày sau hai người gặp mặt xấu hổ chết mất.

“Vâng, vương gia phái thuộc hạ đến đón vương phi hồi kinh”, hắn tìm đã hơn ba tháng, nữ tử xứng với vương gia quả không tầm thường, khả năng tránh người thật lợi hại, Hắc Ưng bội phục Hàn Nguyệt Nguyệt từ đáy lòng.

“Hắn ở đâu?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi.

“Vương gia đang ở kinh thành, gần đây có chút biến động”, cách chiến tranh không còn xa.

Hàn Nguyệt Nguyệt cúi đầu, “Vậy hắn có bảo người truyền lời gì không?”. Hắc Ưng sững sốt một chút, lắc đầu, “Không có ạ”, vương gia chỉ dặn đón vương phi hồi kinh, không gì khác.

Trong lòng Hàn Nguyệt Nguyệt rất mất mát, “Thái Uyên có động tĩnh?” vẫn là lo lắng an nguy của hắn, Hàn Nguyệt Nguyệt thậm tự khinh thường mình, người ta không quan tâm gì mình, mình lại luôn lo lắng cho hắn làm gì.

“Vâng, có thể tháng sau Nam Tĩn sẽ xuất binh”, đây là tin tức vừa nhận được.

Hàn Nguyệt Nguyệt lấy bút viết một phong thư, đưa cho Hắc Ưng, “Ta biết ngươi có biện pháp truyền tin về, ngươi gửi tờ giấy này cho vương gia, càng nhanh càng tốt”, nàng viết bằng tiếng Anh, nói cho Mạnh Dịch Vân biết hoàng hậu hiện giờ là giả, để hắn chú ý đề phòng.

Nàng đã dạy tiếng Anh cho Mạnh Dịch Vân, với đầu óc hồ ly kia, nhìn thấy chắc chắn sẽ hiểu.

Hắc Ưng không nói gì nữa, cầm tờ giấy đi ra ngoài, Trương Tiểu Tinh đứng trong sân, thấy Hắc Ưng đi, trong lòng có chút mất mát, vào phòng, Hàn Nguyệt Nguyệt đang ngồi ngẩn người.

“Tiểu thư, để Hắc Ưng đi sao?” Hàn Nguyệt Nguyệt hình như đang suy nghĩ chuyện gì, nghe vậy, lấy lại tinh thần, “Hắn có chuyện phải làm”.

Không phải tới đón tiểu thư hồi kinh sao? Sao lại đi rồi, Trương Tiểu Tinh thầm mắng Hắc Ưng một trận, đúng là đầu gỗ mà, xa xôi tìm đến cũng không biết nói giùm vương gia vài lời tốt đẹp, cứ nói vương gia thắm một chút, tiểu thư nhất định sẽ mềm lòng, thế là xong rồi.

Trương Tiểu Tinh than thở một tiếng, xuống bếp nấu cơm. Trời sắp tối rồi, phải nhanh nấu xong mới được, tay nàng từ nhỏ luyện kiếm, bây giờ phải cầm vá, không thuận tí nào, nhưng tay nghề của nàng là do chính tiểu thư dạy, tuy không ngon bằng tiểu thư, vẫn không đến nỗi nào.

Hàn Nguyệt Nguyệt nấu ăn là tùy hứng, lúc nhiệt huyết dâng cao thì làm một đồng lớn, mới háng xóm tới ăn, lúc lười thì để Trương Tiểu Tinh nấu, chỉ cần ăn được là được.

Hiện tại mỗi ngày Đoàn Đoàn và Viên Viên đều uống sữa tươi, không phải bú sữa mẹ nữa, dù sao hương vị sữa tươi cũng ngon hơn, đói bụng thì nàng dứt cho vài hộp, dinh dưỡng đầy đủ, qua một tuổi, hai đứa cao hơn không ít, ít nhất có thể đứng mười mấy giây không ngã rồi.

110. Chương 108 : Chiến Tranh

“Sao ngươi trở lại rồi?” Trương Tiểu Tinh mở cửa, thấy Hắc Ưng đứng bên ngoài, kinh ngạc hỏi, không phải đã đi rồi sao?

Hắc Ưng sưng sốt một chút, hắn có nói là đi đâu, “Vừa rồi ta đi làm ít việc”, tin tức cứ để ám vệ truyền về là được, hiện giờ nhiệm vụ quan trọng nhất của hắn là bảo vệ vương phi và tiểu vương gia an toàn.

Hàn Nguyệt Nguyệt đã sớm đoán được Hắc Ưng sẽ trở lại, nhìn Hắc Ưng vào cửa cũng không có ý kiến gì, chỉ vào đồng củi ở góc tường, “Đi bỏ đồng củi kia đi”, có nam nhân làm những việc nặng, chứ bắt Tiểu Tinh làm những việc này hoài đúng là quá cực rồi.

Nhà không nhiều phòng lắm, Hàn Nguyệt Nguyệt và Đoàn Đoàn, Viên Viên ở một gian, còn lại hai gian, một cho Tiểu Tinh, một Trương Nghiêm đang ở, đành để Hắc Ưng ở chung với Trương Nghiêm vậy.

Trương Tiểu Tinh đem thêm chăn nệm vào, Trương Nghiêm từ ngoài về, thấy trong nhà có thêm một nam nhân, thận trọng đi vào, không dám nói lời nào, không thể trách Trương Nghiêm nhất gan, chẳng qua là do nhìn Hắc Ưng chẳng khác nào hung thần giữ cửa, đứa bé nào thấy mà chả sợ.

Chạng vạng, Trương đại tẩu nghe chuyện hấp tấp chạy tới, vừa vào cửa, thấy Hắc Ưng lập tức đoán được đây chính là người mà Tường tẩu nói, lập tức cười nói, “Là ái nhân của Tiểu Tinh à, anh tuần quá, Tiểu Tinh cô nương thật có phúc”. Hắc Ưng vẫn tiếp tục bỏ củi, không phản ứng, Hàn Nguyệt Nguyệt nghe tiếng Cổ đại tẩu, ra khỏi phòng.

“Hắn vốn ít nói, đại tẩu đừng để bụng”. Cổ đại tẩu cười cười, “Ít nói càng tốt, đằng hoàng, tin cậy được, không giống những kẻ thích nói lời ngon tiếng ngọt, rảnh rồi là lại đi trêu chọc hồ ly tinh”. Hàn Nguyệt Nguyệt lúng túng cười một tiếng, vội vàng kéo Cổ đại tẩu vào phòng.

Lúc ăn cơm tối, Hàn Nguyệt Nguyệt mạnh mẽ bức bách, Hắc Ưng mới chịu ngồi xuống ăn cùng. Từ lúc ngồi vào bàn, Trương Nghiêm cứ cúi đầu và cơm.

“Tiểu Nghiêm, đây là Hắc Ưng đại ca, võ công rất cao cường, ngày sau đệ có thể theo học một ít”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Trương Nghiêm ngẩng đầu lên, len lén liếc người đối diện, không nói lời nào.

Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy Hắc Ưng quá kiêu lời, nếu gả Tiểu Tinh cho hắn, chẳng phải là chán chết sao, một người để nói chuyện cũng không có.

Đầu tháng mười, Tây Lương tấn công Đại Khánh, dân chúng nhao nhao nghị luận, Đại Khánh là cường quốc, Tây Lương tấn công Đại Khánh không phải là lấy trứng chọi đá sao? Nhưng việc trong triều, dân chúng làm sao hiểu được, Hàn Nguyệt ở trong thôn nhỏ, mặc dù không nhiều, nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe được một ít tin tức.

Tây Lương đã xuất binh, bên Nam Tinh thế nào? Còn Thái Uyên nữa, không biết hiện tại Mạnh Dịch Vân đang làm gì, không có Hắc Ưng bên cạnh, xem như mất một trợ thủ đắc lực, Hàn Nguyệt Nguyệt đề cập với Hắc Ưng mấy lần, nhưng Hắc Ưng đều không chịu nghe, tiếp tục làm việc của mình.

Mấy ngày nay, Hàn Nguyệt Nguyệt thường giật mình tỉnh giấc lúc nửa đêm, vì mơ thấy ác mộng, trong mơ Mạnh Dịch Vân máu me đầy người, nhìn rất khủng khiếp, mỗi lần như vậy đều không ngủ lại được, ngồi nhìn hai nhĩ tử ngẩn người, nếu không phải mình quá tùy hứng, nếu hiện tại mình ở bên cạnh chàng, ít nhất có thể giúp chàng nghĩ kế.

Qua mấy ngày, Hàn Nguyệt Nguyệt đã gầy thấy rõ, Trương Tiểu Tinh rất lo lắng, thường thường sắc chút thuốc bổ cho Hàn Nguyệt Nguyệt uống, lại sợ hai tiểu vương gia ban đêm không ngủ sẽ ảm ỉ, nên nghĩ hết biện pháp không cho hai nhóc ngủ trưa.

“Hắc Ưng, kinh thành thế nào rồi?”, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Hắc Ưng đáp, “Nam Tinh vẫn chưa xuất binh, Thái Uyên không có động tĩnh, Tây Lương đã chiếm được hai thành trì, trong triều có ý cho Tào tướng quân dẫn binh đánh Tây Lương”.

Hàn Nguyệt Nguyệt vỗ bàn, “Vậy sao được, Tây Lương chỉ là mối nhử, Nam Tinh mới là chính, nếu phái Tào tướng quân đối phó với Tây Lương, vậy đến lúc Nam Tinh tấn công, chẳng phải là.....” đúng là đề xuất bỏ đi, Tào tướng quân là đại tướng, sao có thể dùng dao mổ trâu để giết gà.

“Hắn là Thái Uyên nhúng tay vào, vương gia đã tận lực kéo dài thời gian, nhưng bên Nam Tinh vẫn chưa thấy gì”, chẳng lẽ kế hoạch của họ bị lộ? Hàn Nguyệt Nguyệt không dám nghĩ, nếu đúng như vậy, chẳng phải Mạnh Dịch Vân đang rất nguy hiểm.

“Chúng ta về ngay bây giờ”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, ở chỗ này lo lắng suông, không bằng về xem thế nào, có lẽ có thể giúp được gì.

“Phu nhân, vương gia nói người tạm thời đừng trở lại kinh thành”, Hàn Nguyệt Nguyệt yêu cầu Hắc Ưng gọi là ‘phu nhân’, nếu cứ gọi vương phi, không lộ thân phận mới lạ.

“Cũng được, hiện giờ Đại Khánh không yên ổn, dẫn hai đứa về ta cũng không yên tâm, ngươi và Tiểu Tinh ở lại đây chăm sóc tiểu vương gia, tự ta trở về”, việc lớn nàng không làm được, nhưng cho Thái Uyên thêm ít phiền phức thì dư sức, mặc kệ thế nào, nàng muốn trở về ngay bây giờ, ở bên cạnh hắn.

“Phu nhân, vương gia tự có tính toán, Tần Minh đã đến Nam Tinh, chờ thêm mấy ngày nữa, có tin tức rồi tính tiếp”, nếu không phải vương gia ra tử lệnh, muốn hắn bảo vệ vương phi và tiểu vương gia, hiện tại hắn đã chẳng ở đây, hận sao không lập tức bay về được.

“Mạnh phu nhân, trượng phu ta muốn lên phố mua ít lương thực, phu nhân có muốn gửi gì không?” Cổ đại tẩu đứng ngoài cổng hộ, Hắc Ưng lui ra, Hàn Nguyệt Nguyệt ra mở cửa, cười cười nói, “Không phải mấy ngày trước mới vừa mua sao?”

Cổ đại tẩu tiến tới nói nhỏ bên tai Hàn Nguyệt Nguyệt, “Nghe nói có đánh nhau, cứ mua nhiều lương thực để dành, qua một thời gian ngắn nữa sợ là lương thực sẽ tăng giá”.

Đánh nhau, chịu khổ chính là dân đen bọn họ, mấy năm nay thật vất vả mới ăn no mặc ấm được một chút, lại muốn đánh nhau, đúng là gây nghiệp chướng mà.

“Không phải là tấn công Đại Khánh sao? Cũng chẳng phải Đại Khánh đánh tới, chắc không có chuyện gì đâu!” Hàn Nguyệt Nguyệt nói. Cổ đại tẩu lắc đầu, “Quan lại đúng là ăn no không có việc gì làm, cả ngày chỉ biết đánh đánh giết giết, làm gì chú ý đến sống chết của dân đen chúng ta, mấy năm trước vừa mới đánh xong, mới tốt được một chút, lại muốn đánh tiếp, cứ nghe ta không sai đâu”. Hàn Nguyệt Nguyệt có chút

áy này, nếu nàng không đề nghị Mạnh Dịch Vân hợp tác với Tây Lương, cũng sẽ không liên lụy đến những người này.

“Vậy tẩu mua giúp ta một túi gạo đi”, Cổ đại tẩu gạt đầu một cái, “Được”, Hàn Nguyệt Nguyệt vào nhà lấy túi, đưa bạc. “Một túi gạo không cần nhiều bạc như vậy, còn chưa tăng giá mà”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đưa hai thỏi bạc, Cổ đại tẩu nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Nhà ta không có phòng để chứa, tẩu xem bạc này có thể mua được bao nhiêu thì cứ mua hết, rồi cất ở nhà tẩu giữ” Cổ đại tẩu thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nói cũng đúng, gạt đầu một cái, “Cũng được, bất quá chỉ có trượng phu ta và Xuân Mẫn sợ không đủ sức”, Cổ đại tẩu khó xử nói, gạo cũng nặng đó.

Hàn Nguyệt Nguyệt kêu Hắc Ưng ra, nói, “Để Hắc Ưng đi theo đi, sức hấn lớn”, Cổ đại tẩu cười cười, “Được, ái nhân của Tiểu Tinh, nhanh lên một chút, xe đang đợi ngoài cửa”, Hắc Ưng đã chẳng còn hơi sức đâu mà chỉnh lại cách gọi của mấy người trong thôn nữa.

Hàn Nguyệt Nguyệt tiễn Cổ đại tẩu đi, tự nhủ: hi vọng số gạo này đủ cho nhà Cổ đại tẩu chống đỡ được tới lúc chiến tranh chấm dứt, hiện giờ đây là việc duy nhất nàng có thể làm.

Tần quả phụ thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đứng ở cửa ngăn người, đi tới, “Mạnh phu nhân, nhìn gì vậy?” Hàn Nguyệt Nguyệt lấy lại tinh thần, thấy Tần quả phụ, lười giả bộ thân thiện, “Không có gì”, đi vào chuẩn bị đóng cửa.

Tần quả phụ vội chạy tới, chặn cửa lại. “Làm gì?”, Hàn Nguyệt Nguyệt lạnh mặt hỏi. Tần quả phụ nhìn quét qua một lần, không thấy người muốn gặp, trong lòng có chút mất mát, “Không có gì, chỉ nhìn chút thôi”.

Thấy vậy, tất nhiên Hàn Nguyệt Nguyệt biết nàng ta nghĩ gì, đừng tưởng nàng không biết, từ sau khi Hắc Ưng đến, Tần quả phụ liền ném đi thâm cừu đại hận với nàng, mỗi lần gặp đều trưng ra vẻ mặt tươi cười.

“Không có gì thì mời về, ta rất bận, không có thời gian tiếp đãi”, nói xong, không đợi Tần quả phụ rút tay về, đã kéo cửa lại, nghe được tiếng “Ai u” của Tần quả phụ, Hàn Nguyệt Nguyệt bật cười: thật đúng là mặt dày, tới tận cửa nhà người ta tìm nam nhân.

Tần quả phụ thổi thổi ngón tay bị cửa kẹp, đá đá mấy phát vào cánh cửa đã đóng chặt, không thấy tay mình đang còn trên cửa sao? Thật là đau muốn chết, trên đường về, vừa đi vừa mắng Hàn Nguyệt Nguyệt, Tường tẩu thấy vậy, cười trêu, “Tần quả phụ, lại bị đuổi về à?”

Tần quả phụ nhìn Tường tẩu, “Gì mà bị đuổi về chứ, đừng nói lung tung”, nói xong vội vàng bước nhanh về nhà. Tường tẩu nhìn theo bóng lưng Tần quả phụ, “Xì” mấy tiếng: cũng không tự nhìn xem bản thân là bộ dáng gì, còn dám tới tận cửa quyến rũ người ta, Tiểu Tinh cô nương mặc dù là nha hoàn, nhưng dầu gì cũng là thiếu nữ, dung mạo lại xinh đẹp, chẳng lẽ Hắc Ưng lại đi bỏ mẫu đơn để nhặt cỏ đuôi chó vừa già vừa xấu.

Thật ra, Tần quả phụ cũng mới hơn 20 tuổi mà thôi, nhưng đã có một nhi tử 5,6 tuổi, lại thêm trượng phu đã mất, nên mọi người mới cố ý nói như là rất già. Nếu nàng ta đang hoàng một chút, chịu an phận, thì thấy hoàn cảnh nàng ta như vậy, mọi người cũng sẽ quan tâm giúp đỡ nhiều chút, lại cố tình thích quyến rũ nam nhân, không bị mọi người ghét bỏ mới là lạ, ai cũng lo giữ trượng phu mình cho tốt, tránh bị nàng ta quyến rũ.

Tường tẩu xách rổ tới nhà Hàn Nguyệt Nguyệt. Từ sau khi trượng phu mình ăn đồ ăn Mạnh phu nhân làm, liền bắt đầu chê tay nghề mình, lúc thì mùi không đúng, lúc lại quá mặn, khi thì quá nhạt. Chọc mình tức giận, nhưng không có cách nào, đành ngày ngày dành chút thời gian qua nhà Mạnh phu nhân học cách nấu nướng. Qua mấy ngày, mùi vị quả nhiên đã khá hơn nhiều, nhưng vẫn còn kém xa Mạnh phu nhân.

Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy đều là hàng xóm, có lúc làm xong, liền cho họ đem về nhà luôn, dù sao mình cũng không thiếu, coi như để đền đáp mọi người.

Vậy nên, chỉ cần Hàn Nguyệt Nguyệt có chuyện, tất cả mọi người đều sẵn sàng hỗ trợ, tỷ như chuyện Tần quả phụ, sau khi biết, ai cũng rối rít bày tỏ đứng về phía nàng. Cũng không có gì to tát, chỉ là mỗi lần thấy

Tần quả phụ sẽ châm chọc nàng ta mấy câu. Khiến cho Tần quả phụ giờ như chuột thấy mèo, dù da mặt nàng ta có dày hơn nữa, cũng không dám ra cửa.

111. Chương 109 : Biển Cố

Chiến tranh kéo dài đến khoảng giữa tháng mười, trời rất lạnh, tình hình chiến trận vẫn rất gay cấn, vào lúc Tây Lương chiếm được thành trì thứ 5 của Đại Khánh, Nam Tĩnh xuất quân, Tào tướng quân thống lĩnh 30 vạn đại quân chống Nam Tĩnh, nhưng binh sĩ Nam Tĩnh tựa như được uống thuốc kích thích, tàn sát một mạch, khiến Tào tướng quân thiếu chút nữa không ngăn được.

Nam Tĩnh và Đại Khánh đánh nhau một tháng, Tây Lương cũng không theo kế hoạch quay lại đánh Nam Tĩnh, mà tiếp tục tấn công Đại Khánh. Hai mặt đều bị đánh, Đại Khánh thất bại liên tiếp, khí thế của binh lính bắt đầu giảm xuống.

Hàn Nguyệt Nguyệt ăn ngủ không yên, ở thôn quê tin tức tương đối ít, bắt quá chỉ nghe những tin do Hắc Ứng nói lại, nàng cũng đã không chịu nổi, mấy lần định quay về, đều bị Hắc Ứng ngăn lại.

Hàn Nguyệt Nguyệt càng ngày càng hao mòn, Cổ đại tẩu rất lo lắng, đem nhiều phương thuốc cổ truyền tới, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ cười cảm ơn. Trương Tiểu Tinh lên bàn với Hắc Ứng mấy lần, đều bị cự tuyệt, nàng không muốn thấy tiểu thư mạo hiểm trở về, nhưng nhìn tiểu thư như vậy, lòng nàng cũng không chịu nổi.

Cuối tháng mười một, chiến trường báo về, Tào tướng quân chết trận, quân Đại Khánh bị đả kích nghiêm trọng, trong triều, các đại thần nhao nhao tấu lên, trừ Tào tướng quân, có thể ngăn được Nam Tĩnh cũng chỉ có Vân vương mà thôi. Mạnh Dịch Hiên biết tình hình nghiêm trọng, nhưng không còn cách nào, đành hạ chỉ lệnh Vân vương thay Tào tướng quân.

Mạnh Dịch Vân tất nhiên biết đây là kế diệu hồ ly sơn, hắn vừa bước ra khỏi kinh thành, Thái Uyên sẽ lập tức ra tay, nhưng lệnh vua không thể cãi, Mạnh Dịch Vân đành dẫn binh tiến về biên cương.

“Hắc Ứng, Tiểu Tinh, hai tiểu vương gia giao cho các người”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, nàng không thể tiếp tục chờ đợi như vậy nữa, giờ Tây Lương lật lọng, Mạnh Dịch Vân nhất định đang gặp khó khăn.

“Tiểu thư, nô tỳ đi với tiểu thư”, Trương Tiểu Tinh nói. Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không được, tiểu vương gia quan trọng, các người tiếp tục ở đây một thời gian nữa, nếu có chuyện, liền lập tức dẫn hai đứa đi”, nàng không thể để hai nhi tử đi mạo hiểm.

“Nhưng....”, Trương Tiểu Tinh còn muốn nói, đã bị Hắc Ứng ngăn lại.

Hàn Nguyệt Nguyệt lấy ra một cây hương đưa cho Trương Tiểu Tinh, “Đây là Thiên Lý Truyền Hương, nếu có nguy hiểm, lập tức đốt, sẽ có người đến tiếp ứng các người”, nơi này cách Dục Cốc quá xa, không biết sư huynh và sư tỷ có thể nhận được không.

“Nếu có thể, hai người mang hai tiểu vương gia đến Dục Cốc đi, chỉ có nơi đó mới an toàn”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, chỉ có Dục Cốc là nơi bọn chúng không tìm được.

“Vâng, mấy ngày nữa thuộc hạ sẽ lên đường”, Hắc Ứng đáp. Mấy hôm nay hắn ra ngoài truyền tin, hình như đã bị người theo dõi, nơi này không còn an toàn nữa, đi sớm một chút cho yên tâm.

Hàn Nguyệt Nguyệt cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán Đoàn Đoàn và Viên Viên: mẫu thân sẽ nhanh chóng trở lại, các con phải ngoan ngoãn nghe lời, đợi mẹ dẫn phụ thân về.

Hàn Nguyệt Nguyệt quyết tâm quay đầu, ra khỏi phòng, “Chăm sóc tiểu vương gia thật tốt”. Trương Tiểu Tinh gật đầu, “Tiểu thư, đi đường cẩn thận”. Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Vào đi”.

Chờ Hàn Nguyệt Nguyệt biến mất trong đêm tối, Trương Tiểu Tinh mới đi vào, hi vọng mọi chuyện sớm được giải quyết, để cả nhà tiểu thư có thể đoàn tụ.

“Vương gia, Thái Uyên đã bắt đầu điều binh bao vây kinh thành”, Tần Minh nói. Mạnh Dịch Vân ngừng đầu lên, “Giờ người đi ngay, chặn bọn chúng lại, cố gắng hết sức kéo thêm chút thời gian”.

Tần Minh lui ra, Mạnh Dịch Vân tựa vào ghế: làm thế nào để giải quyết Nam Tĩnh như sói ăn mồi không no này đây.

Hàn Nguyệt Nguyệt vốn muốn đi tìm Mạnh Dịch Vân, nhưng nghĩ lại nàng đến cũng không giúp được gì, vấn đề lớn nhất hiện nay là chuyện Tây Lương, nên quyết định chạy tới hoàng cung Tây Lương, lãnh thổ Tây Lương không lớn, với kinh công của nàng, từ đây chỉ ba bốn ngày là tới.

Đến ngày thứ ba, Hàn Nguyệt Nguyệt tới hoàng cung Tây Lương. Nàng từng nghe Mạnh Dịch Vân nói qua, vua Tây Lương là một lão hồ ly, đã sớm dòm ngó Đại Khánh, tiếc là binh lực không đủ.

Cả hoàng cung yên tĩnh, Hàn Nguyệt Nguyệt ở trên nóc nhà quan sát mấy lần, bay đến chỗ có nhiều thị vệ, chắc chắn là tẩm cung của vua Tây Lương rồi. Nàng nằm trên nóc nhà, gỡ một mảnh ngói ra, bên trong, một nam tử vạm vỡ đang ngồi dựa trên ghế, chừng 50 tuổi, đây là vua Tây Lương?

Cứ lo chạy tới, nàng lại quên mất chuyện quan trọng nhất: chạy tới để làm gì? Giết, uy hiếp, hay giam lỏng, bất quá với thân hình vạm vỡ đó, e là một mình nàng không làm được việc vĩ đại như vậy.

Nếu vua Tây Lương chết, nhất định Tây Lương sẽ lui binh, nhưng lúc đó ai sẽ giúp nàng đối phó với Nam Tĩnh, để Mạnh Dịch Vân có thời gian đi giải quyết Thái Uyên và hoàng hậu giả? Trừ Nam Tĩnh và Tây Lương là hai quốc gia có chút thực lực, còn lại đều là những nước nhỏ.

“Lâu không gặp, sở thích của vương phi đã thay đổi?”, sau lưng truyền đến một giọng nam, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng lên, quay đầu lại.

“Sao người ở đây?”, đúng là âm hồn bất tán mà.

“Dĩ nhiên là chờ vương phi đến rồi.” Hắc ở đây ôm cây đợi thỏ đã lâu, rốt cuộc nàng cũng xuất hiện, nói nàng bị lửa thiêu, ai tin chứ, bất quá nữ nhân này đúng là không tầm thường, có thể mang theo hai đứa bé thoát khỏi hoàng cung, hơn nữa còn mất tích lâu như vậy.

“Người rảnh quá không có việc gì làm sao, bốn vương phi đang rất bận, không có thời gian nói chuyện phiếm với người, cáo từ”, Hàn Nguyệt Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Người áo đen bay lên trước, cản đường nàng. “Ta có thể giúp Mạnh Dịch Vân đánh lui Nam Tĩnh.”

Hàn Nguyệt Nguyệt dừng bước, “Tại sao ta phải tin người?” Vô duyên vô cớ đòi giúp nàng, đã không phải lần đầu tiên, không thể không khiến nàng lo lắng, người này có âm mưu gì.

“Nơi này nói chuyện không ổn, đến nơi khác đi, vương phi chạy một mạch tới đây chắc còn chưa ăn cơm, để tại hạ mời một bữa vậy?” Hàn Nguyệt Nguyệt không phản đối, hai người bay khỏi hoàng cung Tây Lương, đến một tòa nhà.

“Người là người Tây Lương?”, Hàn Nguyệt Nguyệt vào nhà, bài trí bên trong rất tao nhã, hẳn là ở lâu dài, nàng quan sát một phen, không tệ, là một người có tiền.

Người áo đen cười một tiếng, “Vương phi ăn gì? Mặc dù không ngon bằng Thiên Hương Lâu, nhưng cũng coi là không tệ”. Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu lại, “Nói chính sự trước, nếu không ăn cũng không an tâm”, nàng lặn lội đến đây không phải để ăn.

“Không vội, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện”, mấy nha hoàn bưng đồ ăn lên. Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không khách sáo, ngồi xuống, quả thật đói bụng, chạy một mạch nàng chưa ăn gì cả.

“Để ta kể chuyện cũ cho vương phi nghe”, Hàn Nguyệt Nguyệt không nói gì, cầm đũa lên bắt đầu ăn, người này biết thân phận nàng, chắc không dám hạ độc, cứ cho là có, cũng không gạt được nàng.

“Từ xưa, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, giang sơn, mỹ nhân chỉ được chọn một. Hơn 20 năm trước, lúc đó Tây Lương còn là một nước nhỏ, vua Tây Lương rất anh tuấn……”. Hàn Nguyệt Nguyệt không nói gì, mặc người áo đen kể. Thật ra cũng không phải một câu chuyện tình yêu say đắm đắm nước mắt gì, chỉ là năm đó vua Tây Lương vừa ý nữ nhi của một thủ lĩnh bộ lạc, vị thủ lĩnh này không có nhi tử, chỉ có một nữ nhi, muốn tìm người ở rể, khổ nỗi cô nương này lại thích vua Tây Lương, người ta là vua một nước, sao có thể ở rể. Thế là liền có tiết mục bỏ trốn theo tình lang, thủ lĩnh chẳng biết làm sao, mà lúc này cũng có rất nhiều kẻ đang nhòm ngó vị trí của lão.

Cuối cùng thủ lĩnh đồng ý, tình nguyện dâng lãnh thổ của mình làm của hồi môn cho nữ nhi, cũng không muốn nó rơi vào tay kẻ khác, cho nên vua Tây Lương vừa được giang sơn lại được mỹ nhân. Đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, cô nương này không sinh được hoàng tử, quốc vương bị người hại chết, ngôi vị hoàng đế rơi vào tay Thân vương.

Thân vương đã sớm vừa ý sắc đẹp của cô nương này, sau khi lên chiếm được ngôi vị hoàng đế rồi, muốn cưỡng ép nàng, nhưng nàng chung thủy với trượng phu, lấy cái chết uy hiếp, Thân vương đành nhốt nàng ở hậu cung.

Khi đó tiểu công chúa mới hơn 1 tuổi, còn thơ dại, nàng mỗi ngày lấy lệ rửa mặt, lý do duy nhất để tiếp tục sống là nữ nhi này. Hai tháng sau, nàng vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Thân vương, mới biết tất cả đều là do Thân vương sắp đặt, trở về phòng, trái lo phải nghĩ, không biết làm sao để đưa nữ nhi ra khỏi nơi nguy hiểm này.

Vẫn còn mấy người trung thành với vị vua trước, hoàng hậu nghĩ cách liên lạc với họ để đưa nữ nhi nàng ra ngoài cung, còn nàng vốn định liều mạng nhưng bỗng phát hiện mình đang mang thai nhi tử. Cung nữ bên cạnh giả làm nàng, nàng trốn ra ngoài, cố gắng chạy, sau vài tháng trốn trốn tránh tránh, rốt cuộc sinh ra đứa bé, nhưng nàng lại chết.

“Sao? Chuyện cũ này tạm được chứ?” người áo đen hỏi Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn không ngẩng đầu, tiếp tục ăn cơm, bất quá hỏi ngược lại một câu, “Người chính là vị hoàng tử còn sống sót đó?”. Chuyện cổ tích đều là như vậy mà, 20 năm sau, hoàng tử trở lại báo thù, chính tay đâm chết kẻ thù.

Người áo đen ngẩn ra. Hàn Nguyệt Nguyệt rót ly trà, “Kỳ thật không phải ta không tin người, chẳng qua là người cứ che mặt làm ta lo lắng”, nếu xảy ra chuyện gì còn biết dựa theo diện mạo mà tìm người chứ.

Người áo đen bỏ khăn che mặt ra, Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên, “Thì ra là người? Giả bộ bí hiểm gì chứ!”, Hàn Nguyệt từng gặp qua Diệp Kỳ Phong một lần, lúc đó nàng đã cảm thấy người này không hề đơn giản, thì ra đúng là hoàng tử gặp nạn.

Nhưng sao lại trở thành thiếu trang chủ của Tàng Kiếm Sơn Trang?

Diệp Kỳ Phong thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không lộ vẻ kinh ngạc, khó hiểu hỏi, “Vương phi đã sớm đoán được ta là ai?”. Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không, chẳng qua là cảm thấy người không đơn giản mà thôi.”

“Người tìm ta là muốn ta giúp người đoạt lại vương vị?” Diệp Kỳ Phong không ngờ Hàn Nguyệt Nguyệt thẳng thắn như vậy, gật đầu “Đúng vậy, chỉ có hợp tác với ta, các người mới thắng được” nếu không Đại Khánh coi như xong.

“Vậy sao người không trực tiếp tìm vương gia?” Quyết định vẫn là Mạnh Dịch Vân mà.

Diệp Kỳ Phong nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Bởi vì Vân vương chỉ nghe lời Vân vương phi”, Vân vương là người lạnh lùng tàn nhẫn, không muốn bị người nắm mũi dắt đi, nếu trực tiếp tìm Vân vương, nhất định không được, thế nên hắn mới chuyển mục tiêu sang nàng.

112. Chương 110 : Hoàng Tử Và Công Chúa Thất Lạc

“Người có độ tin cậy rất thấp, không bảo đảm, hợp tác với người tính nguy hiểm lớn, vì sao ta phải đồng ý? Cứ cho là không có người giúp một tay, ta có thể trực tiếp giết vua Tây Lương, sau đó giết luôn vua Nam Tinh, vậy là xong”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói. Cái gì mà, không có hắn bọn họ khùng th thnh cng chứ, chỉ l vn đ thời gian đi hay ngn m thì.

Diệp Kỳ Phong cũng khng giận, đứng dậy đi ti bn sch ly một bức họa đ trc mặt Hn Nguyệt Nguyệt, “Đy l ci g?”, Hn Nguyệt Nguyệt đ đưa xung, cảm ln.

“Đy l bức họa mẫu hậu ta, vương phi nhn sẽ biết”, Hn Nguyệt Nguyệt kh hui, mẫu hậu hn v nng th c ln quan g chứ, chẳng lẽ lty tỷ tht lạc nhieu năm của hn.

Hn Nguyệt Nguyệt mở bức họa ra, một nữ tử tuyệt sc đang đứng bn bờ sng, tóc cời rạng rỡ, chck lén vẽ, rt tự nhin, bt qu gong mặt ny, nhn quen qu.

“Mẫu hậu ngồi thật đẹp”, hèn chi Thn vương thích nng đến vậy, khng mn đến lễ gio. Diệp Kỳ Phong khng biết phải ni g, nữ nhn ny khng phải rt thng mn nh sao? Sao vo lúc ny lại ngc nh vậy?

“Vương phi khng cảm thý nhn rt quen sao?” Diệp Kỳ Phong hỏi. Hn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Đúng vậy, tựa nh đã gặp qua đư d”.

Bức họa ny vẽ nghiêng, khng thý rõ khun mặt đợc, Hn Nguyệt Nguyệt trả lại cho Diệp Kỳ Phong. “Ta dẫn vương phi đi xem những bức khc” Diệp Kỳ Phong bước đi, Hn Nguyệt Nguyệt đi theo, không biết chốt mở ở đây, chỉ thấy trên tường xuất hiện một cánh cửa.

Trong mật thất, một viên dạ minh châu lớn như trứng ngỗng đặt ở giữa phòng, chung quanh rất sáng, trên tường trên nhất nhiều tranh, đều vẽ một nữ tử, Hn Nguyệt Nguyệt nhìn mấy tấm, hỏi “Sao giống sư tỷ ta quá vậy?”, nữ tử trong tranh và Y Huyền rất giống nhau.

Diệp Kỳ Phong nhìn nữ tử trên tường, cười nói, “Đúng vậy, lần đầu tiên gặp sư tỷ vương phi ta cũng hết hồn, sao hai người lại giống đến thế”, tìm hơn 20 năm, thì ra là đợc Đợc Cốc thu dưỡng, đáng tiếc hần vẫn không tìm đợc lối vào Đợc Cốc.

“Người nói sư tỷ ta chính là vị tiểu công chúa năm đó?” Hn Nguyệt Nguyệt hỏi. Diệp Kỳ Phong gật đầu một cái, “Ta cũng chỉ biết diện mạo mẫu thân qua những bức họa mà thôi, bắt qua cô nương ấy thật rất giống, ta cũng không dám xác định, đáng tiếc vẫn chưa có cơ hội gặp lại”, nếu không hần nhất định đã hỏi cho rõ ràng.

Hn Nguyệt Nguyệt tới trước một bức họa, “Bức này cực kỳ giống”, bởi vì lúc sư tỷ múa bên bụi hoa, nàng đã từng thấy, nụ cười của hai người gần như giống nhau như đúc.

“Không ngờ là vậy, nếu người nói sớm, ta đã chẳng nghi ngờ người, nói không chừng giờ đã là bằng hữu tốt rồi đây”, Hn Nguyệt Nguyệt xoay người lại, sờ sờ viên dạ minh châu to đùng trên tường, viên này bự hơn mấy viên Mạnh Dịch Vân cho rất nhiều, không biết Diệp Kỳ Phong làm sao có đợc, cảm giác không tậ ha ha.

“Cho nên mới cần vương phi giúp một tay, chỉ cần vương phi có thể giúp ta, ta lập tức xuất binh giúp vương gia”, Hn Nguyệt Nguyệt rút tay lại, nhìn Diệp Kỳ Phong, “Trong tay người có binh, sao không tự đem ngôi vị hoàng đế đoạt lại trước đi?”

“Mấy nhi tử của kẻ kia đều rất ngu ngốc, ngôi vị hoàng đế không bao lâu nữa sẽ về tay ta thôi”, kế hoạch này hần lên từ lâu.

“Người có xuất binh hay không cũng không sao, chỉ cần người rút quân Tây Lương về là đợc”, chỉ cần Tây Lương lui binh, thì nàng có biện pháp khiến Nam Tĩnh nội loạn, như vậy mới rảnh đối phó với Thái Uyên.

Diệp Kỳ Phong cười cười, “Thật không cần ta xuất binh?”, binh sĩ Nam Tĩnh rất dũng mãnh, cộng thêm Thái Uyên đang rục rịch, Vân vương làm sao đối phó đây.

Ra khỏi mật thất, bàn bạc cụ thể một số việc, mặc dù Hn Nguyệt Nguyệt không hoàn toàn tín nhiệm Diệp Kỳ Phong, nhưng còn sư tỷ ở đây, tin tưởng hần không dám lật lọng, ném chuyện Tây Lương cho hần giải quyết, nghỉ ngơi nửa ngày rồi lập tức chạy tới chiến trường Nam Tĩnh và Đại Khánh.

Sau khi Hn Nguyệt Nguyệt đi, Diệp Kỳ Phong bắt đầu triệu tập binh lực đi Tây Lương, chỉ cần binh quyền vào tay hần, đại quân tấn công Đại Khánh nhất định sẽ lui về.

“Chủ nhân, ba ngày sau đại quân bắt đầu tiến vào biên giới Tây Lương”, một người áo đen đứng sau lưng Diệp Kỳ Phong, nói.

Diệp Kỳ Phong nhìn ngoài cửa sổ, “Điều ám vệ qua trước đi”, khổng chế hoàng cung trước mới có thể đảm bảo Thân vương và bọn đại thần theo phe hần trở tay không kịp.

“Vâng” sau khi người áo đen biến mất, Diệp Kỳ Phong cười khê: nữ nhân thông minh như thế, kiếp này nhất định vô duyên rồi.

Hn Nguyệt Nguyệt trở về thôn nhỏ, thì Trương Tiểu Tinh và Hắc Ung đã đi rồi, ở lại thôn nhỏ một đêm, sáng hôm sau, trời chưa sáng, nàng đã lên đường.

“Người là ai? Vì sao muốn giết ta?” Diệp Kỳ Phong cầm kiếm chĩa vào cổ vua Tây Lương, cười lạnh, “Ta là ai? Chờ lát nữa người sẽ biết”, hắn đã đợi ngày này hơn 20 năm, rốt cuộc có thể giết kẻ hại hắn nhà tan cửa nát.

“Chuyện gì cũng có thể thương lượng được, người muốn quyền lực hay vàng bạc châu báu, bốn vương đều có thể thỏa mãn người”, Thân vương sợ hãi nói, lòng thầm mong cứu binh mau đến.

Diệp Kỳ Phong thu kiếm lại, nhìn kẻ đang ngã ngổ dưới đất, “Ta muốn ngôi vị hoàng đế, không cần thương lượng gì nữa”, ngôi vị này vốn là thuộc về hắn.

Thân vương nghe vậy, tròng mắt, “Người.....” lâu vậy vệ binh còn chưa tới, đúng là bọn ăn hại mà.

Diệp Kỳ Phong đi lại ngai vàng, “Ngôi vị hoàng đế này vốn thuộc về ta, cho người ngồi nhiều năm như vậy đã là tận tình tận nghĩa rồi.”

Thân vương thừa dịp Diệp Kỳ Phong đưa lưng về phía mình, vội vàng đứng dậy chạy ra cửa, Diệp Kỳ Phong cũng không kêu lại, vung tay, kiếm “Hư” một tiếng, xẹt qua tai Thân vương cắm vào ván cửa. Thân vương dừng bước, nhìn kiếm trên cửa, tim cũng muốn rút ra ngoài luôn rồi, sém chút nữa đầu hắn đã không còn trên thân.

“Không cần gấp, vệ binh của người giờ đang ngủ, hiện tại cả hoàng cung đều là người của ta”, Diệp Kỳ Phong ngồi trên ngai vàng, tay khoác lên bên cạnh, dựa lưng vào ghế.

“Người rất muốn biết ta là ai đúng không?” Diệp Kỳ Phong hỏi.

Thân vương quay người lại, muốn phản kháng, nhưng tay chân không còn chút sức nào, Diệp Kỳ Phong cười cười, chậm rãi nói, “Nói ra, ta còn phải gọi ngài một tiếng vương thúc đó, ha ha, không ngờ đúng không!”

Nghe vậy Thân vương trợn to hai mắt, “Không thể nào”, năm đó chỉ có một tiểu công chúa, hoàng hậu đã sớm chết, giờ sao lại xuất hiện một hoàng tử ở đây.

“Không cần gấp, năm đó phải cảm tạ ngài đã tha lỗi hậu ta một mạng, nếu không làm sao có ta? Không ngờ sao?”, nếu không nhờ Diệp gia cứu, mẫu tử họ đã chết từ lâu trong trời đông tuyết phủ rồi, giờ sao còn đứng ở đây.

“Chủ nhân, sắp xếp xong xuôi hết rồi”, trong phòng xuất hiện một người áo đen, Diệp Kỳ Phong nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Thân vương, thầm cười lạnh: nếu không phải lão tham lam, sao mình phải lưu lạc như hôm nay.

“Đã biết, người lui xuống đi”, nghe Diệp Kỳ Phong nói, người áo đen kia liền biến mất.

“Đừng mong chờ gì người của người tới, bọn hắn giờ đã giao binh quyền ra, đang chờ người thoái vị đó”, Diệp Kỳ Phong nói. Cái tên Tiêu Lâm chết tiệt kia, vẫn không chịu giao ra binh phù.

Ngày mùng 8 tháng 12, khắp Tây Lương tuyết phủ trắng xóa, Thân vương trị vì được 23 năm, tuyên bố thoái vị, truyền ngôi lại cho Đới Vân, hoàng tử của tiên đế, giao ra tất cả binh quyền.

Ngày 22 tháng 12, Đới Vân chính thức trở thành vua mới của Tây Lương, trên chiến trường Tiêu Lâm nhận được tin, gấp rút chạy về, trong tay lão có hơn phân nửa binh lực, vốn định chống lại tân vương, nhưng bốn đại tướng dưới trướng đã sớm bị thu mua, không cách nào điều động đại quân, Tiêu Lâm lấy cái chết kháng nghị.

Ngày 28 tháng 12, tin tức Đại tướng quân Tiêu Lâm hi sinh vì nước truyền ra, dân chúng vô cùng thương cảm, tuy nhiên không ai quan tâm đại tướng quân Tiêu Lâm chết như thế nào.

Tân vương lên ngôi, đại quân tấn công Đại Khánh tất nhiên lui về, Đới Vân thống lĩnh đại quân, sau khi chinh đồn lại, Nguyên Tiêu 15 tháng 1, đại quân Tây Lương đạp lên đất tuyết, tấn công Nam Tĩnh. Quân Tây Lương rút đi, Đại Khánh tập trung binh lực tấn công Nam Tĩnh.

Đầu tháng 12, khi Đại Khánh đang chịu công kích từ hai phía Nam Tĩnh và Tây Lương, công chúa Mạnh Hinh cầm đầu, Thái Uyên và Vương gia, mang binh bao vây kinh thành, bức Mạnh Dịch Hiên thoái vị.

Nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi, trưởng công chúa Mạnh Hình tuy là người Mạnh gia, nhưng đã gả có nhà họ Vương, giờ lại cướp đoạt vương vị của cháu mình, hơn nữa còn là giúp đỡ họ khác, dân chúng nhao nhao bình luận, nhưng chiến tranh đến hồi gay gắt, mọi người lo chạy trốn chết, ai cũng không rảnh mà đi chỉ trích.

Đại tướng quân Tào Diễn chết trận, Vân vương Mạnh Dịch Vân thì đang ở biên cương xa xôi, vẫn vô bá quan rồi rít quy thuận trưởng công chúa Mạnh Hình. Hoàng phủ và tướng phủ quan hệ gần gũi với Vân vương phủ, Hàn tướng phủ bị chú ý đầu tiên.

Lão tướng gia kiên quyết chống cự, con cháu Hàn gia không dám hó hé, Hàn Huy Văn hạ tử lệnh, con cháu Hàn gia, ai dám theo địch, lập tức đuổi ra khỏi Hàn gia. Liêu gia đã sớm về phe Thái Uyên, đại phu nhân và lão phu nhân đều xuất thân Liêu gia, hai người bắt đầu thực hiện tẩy não muốn Hàn phủ quy thuận, Hàn lão tướng gia làm gắt lên mới an tĩnh một chút.

Nếu tướng phủ quy thuận, đối với trưởng công chúa mà nói, chẳng khác gì có thêm cánh tay đắc lực, cho nên không ngừng lôi kéo, đáng tiếc Hàn lão tướng gia và Hàn Huy Văn quá cố chấp, chậm chạp không chịu hàng, đành lấy Hoàng phủ trút giận.

Hoàng cửu phụ nhận được thư của Hàn Nguyệt Nguyệt đã sớm bảo Hoàng Dân và Hoàng Hạo đi, giờ Hoàng phủ chỉ còn lại phu thê Hoàng cửu phụ và phu thê Hoàng lão, đến khi Hoàng Dân và Hoàng Hạo nghe được tin cả nhà bị tống vào ngục, thì kinh thành đã sớm bị phong tỏa, không vào được nữa.

Mạnh Dịch Hiên bị nhốt trong cung, Hàn Huy Văn không cách nào gặp mặt được, đành ngồi nhà chờ, kết cục của Hoàng gia chính là cảnh cáo bước đầu cho tướng phủ. Phu thê Hoàng lão tuổi cao, lay lắt trong ngục không được 10 ngày đã qua đời, nể tình Hoàng tổ phụ năm đó hầu hạ tiên hoàng, trưởng công chúa tặng cho hai chiếc quan tài, xem như an táng long trọng.

113. Chương 111 : Tranh Giành Quyền Vị

“Lão gia, kỳ thật.....” lão phu nhân đứng bên cạnh Hàn lão tướng gia, còn chưa nói hết, đã bị cắt ngang, “Không cần nói, bà tốt nhất an phận, những chuyện này không cần lo lắng, nếu bà thật muốn nịnh bộ trưởng công chúa, vậy liền dọn đồ trở về Liêu phủ ngay đi, Hàn gia chúng tôi gánh không nổi”, mun đầu hng vậy bc qua xc lão tnc hằng ni.

Thy Hn lão tng gia c chp nh vậy, lão phu nhn hung hăng trừng mt, “Ông mun trung thnh mặc ng, nhng khng th khng quan tm tnh mạng của con chu Hn gia, nếu Hn gia tuyệt hậuv ng, chẳng phải ng c tội vi liệt tổ liệt tng sao?”

Lão gi ny, sao khng biết tiến lùi g hết, chỉ cần khng đi nghịch vi trông cng chúa l đợc, ai bt lão phải tham gia vo đu, lão c th khng quan tm con chu Hn gia, nhng mn khng th khng đ ý con chu của mn đợc.

“Đúng l suy nghĩ của nữ nhn, Hn gia ta đời đời trung vi hong tht, còn cha ti phin ngời ngời nh b quơ tay múa chn”, năm đ tin để thương yu trông cng chúa nh vậy, khng ngờ l nui ong tay o, giúp ngời ngời cp đoạt đồ nh mn.

Lão phu nhn lại khng cho l vậy, “Đu l do tui tiện nhn kia, nếu khng phải n gả vo vương phủ, tng phủ ta chẳng phải chịu tội thể ny, ng xem những phủ khc xem, đu đã quy thuận trông cng chúa, giờ thật tt, chỉ duy nht Hong phủ v tng phủ c chuyện”, nht định l do trông cng chúa khng a g tui tiện nhn Hàn Nguyệt Nguyệt kia nên mới trút giận lên Hàn gia, chết rồi còn chưa hết chuyện, hại bọn họ chịu tội, sớm biết năm đó đim nó chết cho rồi.

“Nói vậy, Nguyệt Nguyệt là vương phi cao quý, có thể nào tùy tiện cho bà nhục mạ, đúng là càng già càng hồ đồ, từ bỏ ý định của bà đi, nếu để ta biết bà bí mật làm chuyện xấu, sẽ lập tức viết hưu thư cho bà về lại Liêu gia”, Hàn lão tướng gia nói xong liền dùng đũa đi ra ngoài.

Lão phu nhân nghe được hai chữ hưu thư, nhất thời nổi trận lôi đình: mình hầu hạ cha mẹ chồng, sinh con dưỡng cái, muốn nói bỏ là bỏ sao.

Đại phu nhân lên đứng trong góc, thấy Hàn lão tướng gia đi rồi, lập tức chạy ra, “Nương, sao rồi, phụ thân đồng ý chưa?”, đại phu nhân hỏi.

Lão phu nhân hung hăng ném ly trà xuống đất, đại phu nhân sợ hết hồn, lập tức né ra, “Lão già ngoan cố này, nói thế nào cũng không chịu”, mặc dù tức giận nhưng lão phu nhân còn kiêng kỵ Hàn lão tướng gia nói viết thư, Hàn lão tướng gia bình thường nói một là một hai là hai.

Đại phu nhân tới sau lưng lão phu nhân, rót ly trà, nói “Nương, đừng nóng giận, uống ly trà đã”, vậy phải làm sao bây giờ, mình chỉ có một nhi tử là Bác Nhân, nếu có mệnh hệ gì, mình cũng không sống được.

Lão phu nhân uống trà xong lại nói, “Tạm thời đừng nói nữa, lão gia là lớn nhất”. Nghe vậy, đại phu nhân sốt ruột nói, “Nương, sao có thể không nói nữa, liên quan tánh mạng cả Hàn gia đó, phụ thân sao lại cố chấp như thế, nhà ta đầu hàng trưởng công chúa không phải thật tốt sau? Hiện tại Liêu gia muốn gió được gió muốn mưa được mưa, chỉ có tướng phủ là âm u thôi.”

Lão phu nhân nhắm mắt lại, không nói gì, đại phu nhân ngồi xổm xuống, đấm chân cho lão phu nhân, tiếp tục nói, “Thanh Tư nói rồi, trưởng công chúa rất có thành ý, chỉ cần tướng phủ quy thuận, chờ mọi chuyện kết thúc, Bác Nhân sẽ là một đại quan”.

Từ sau khi về lại Lý gia, phu thê không thể nào trở lại như lúc đầu, Hàn Thanh Tư càng nghĩ càng thấy tức, đều là tiểu thư tướng phủ, vì sao Hàn Nguyệt nguyệt được gả vào chỗ tốt như vậy, nàng ta không cam lòng, nghĩ tới nghĩ lui, trong tất cả những người nàng ta biết chỉ có tiểu thế tử của trưởng công chúa là thân phận cao nhất, lại nhớ đến ánh mắt thế tử nhìn mình ngày đó, nhất định là có ý với mình. Nên lên lút sau lưng Lý gia và tướng phủ, vụng trộm với Vương Đào. Vốn chưa từng trải phong lưu, Lý Cách lại là người ít nói, chưa từng được nam nhân theo đuổi, nghe Vương Đào lời ngon tiếng ngọt, liền xiêu lòng.

Lý Cách biết chuyện liền náo bỏ vợ lần nữa, bất kỳ người nam nhân nào cũng không chịu nổi bị thê tử cấm sừng.

Hàn Huy Văn ra mặt, nói thế nào, Lý gia cũng không đồng ý, Hàn Thanh Tư cầm thư rời khỏi Lý phủ, nhưng không trở về tướng phủ mà chạy thẳng đến chỗ Vương Đào, làm Hàn Huy Văn tức gần chết.

Hiện tại Hàn Thanh Tư ở chỗ Vương Đào, cũng coi như xong, Vương Đào chưa vợ, Hàn Thanh Tư một lòng muốn gả cho Vương Đào, đáng tiếc Vương Đào lần nữa không chịu cho câu trả lời chắc chắn, lấy cớ là tướng phủ còn chưa chịu đứng về phía hắn, sợ là trưởng công chúa sẽ không đồng ý, Hàn Thanh Tư nghe xong hung hăng mắng Hàn Nguyệt nguyệt không biết bao nhiêu lần, tiện nhân này chết rồi còn liên lụy mình.

Hàn Thanh Tư mới nhiều phen dụ dỗ đại phu nhân, khuyên Hàn Huy Văn quy thuận trưởng công chúa. Đáng tiếc, tiếng nói đại phu nhân không có trọng lượng, lại có Hàn lão tướng gia ở bên, không còn cách nào đành tìm lão phu nhân giúp một tay.

Vương Đào hứa hẹn, nếu có thể khuyên tướng phủ đứng về phe trưởng công chúa, không chỉ cưới Hàn Thanh Tư mà khi sự tình kết thúc, lập tức phong Hàn Bác Nhân làm quan to. Đại phu nhân thấy lời mình càng ngày càng không có phân lượng với Hàn Huy Văn, nửa đời sau của mình chỉ có thể trông cậy vào hai đứa con này, nếu trưởng công chúa lên ngôi, thế tử chính là hoàng tử, về sau sẽ là thái tử, tiếp đến là hoàng thượng, Hàn Thanh Tư gả cho hắn cho dù không được làm hoàng hậu, ngày sau là phi cũng không tệ, cộng thêm Bác Nhân làm quan, huynh muội liên thủ, cuộc sống mình còn gì phải lo nữa.

“Nương biết, nhưng lão gia không đồng ý, ta có thể làm gì, chỉ có thể xem số mệnh thôi”, thấy lão phu nhân ngủ, đại phu nhân lập tức trở về phòng mình, trong lòng chỉ suy nghĩ làm sao để truyền tin cho Hàn Thanh Tư.

“Nương, sao rồi?” thấy đại phu nhân trở lại, Hàn Bác Nhân lập tức đứng dậy hỏi.

“Con ngồi xuống trước đi, ta và đại công tử có chuyện cần bàn, không cho phép bất luận người nào đi vào.” Đại phu nhân nói, chờ nha hoàn lui ra ngoài hết, mới nói tiếp.

“Lão thái gia không đồng ý”, Hàn Bác Nhân nghe vậy xoay xoay ly trà trong tay.

“Con nghĩ cách truyền tin cho Thanh Tư, để nó nghĩ biện pháp đi” nếu tiếp tục như vậy, khẳng định bọn họ sẽ mất đầu hết, Hoàng phủ chính là ví dụ, mặc dù chưa bắt được Hoàng Dận và Hoàng Hạo, nhưng hiện

giờ hai người đó đã là tội phạm truy nã.

“Nếu không chúng ta rời khỏi tướng phủ đi?” Hàn Bác Nhân nói, ở trong tướng phủ tựa như bị cầm tù, còn không bằng dọn ra, muốn làm gì thì làm, không cần quan tâm lão thái gia nữa, lão muốn trung thành cứ mặc lão, không thể lôi kéo cả nhà mình chôn cùng.

“Có được không? Lão phu nhân không cho nhắc lại chuyện này nữa, sợ là lão thái gia không đồng ý” đại phu nhân lo lắng nói, nếu có thể dọn ra là tốt nhất.

Trong mắt Hàn Bác Nhân tràn đầy kinh thường, “Hiện giờ, tướng phủ đã thành như vậy, Tào tướng quân chết trận, Vân vương dù lợi hại cách mấy cũng không có ba đầu sáu tay, trái có Tây Lương, phải có Nam Tĩnh, làm gì còn thời giờ lo bên này, chỉ cần trưởng công chúa lên ngôi, gạo nấu thành cơm, Vân vương đại thắng trở về thì sao, không phải đã muộn?” Đến lúc đó đối nghịch trưởng công chúa có ích lợi gì, còn không bằng thừa dịp hiện tại làm chút chuyện, ngày sau sẽ được phong quan.

Đại phu nhân suy nghĩ một chút, cũng thấy phải, mẫu tử bắt đầu lên kế hoạch, ánh mắt Hàn Bác Nhân hung ác: Hàn Bác Nhân hẳn nhất định không phải kẻ bình thường.

“Đại ca, làm sao bây giờ?” hai huynh đệ xen lẫn trong bọn lưu manh, nhìn cửa thành khép chặt, Hoàng Hạo nôn nóng hỏi, phụ mẫu bị tổng vào ngục, bọn họ không lo lắng sao được.

“Đừng vội, cứ quan sát một lúc rồi tính tiếp”, hiện giờ chỉ sợ bọn chúng đã giăng sẵn lưới chỉ chờ hai huynh đệ chui đầu vào, Hoàng Dận kéo Hoàng Hạo, lẫn vào đám người chạy vào rừng cây bên cạnh.

“Tổ phụ và tổ mẫu đều đã chết, đệ muốn về giết ả tiện nhân kia”, Hoàng Dận ngăn Hoàng Hạo lại, “Nhỏ giọng một chút, phụ thân vất vả lắm mới để chúng ta ra được, đệ hấp tấp như vậy chẳng những không cứu được, ngược lại còn bỏ mạng vô ích.”

Nghe Hoàng Dận nói, Hoàng Hạo ngừng lại, “Vậy giờ chúng ta làm sao?” khắp kinh thành đều là tai mắt của trưởng công chúa, những đại thần không chịu quy thuận cũng bị giam lỏng hết rồi.

“Nếu thật không còn cách nào nữa, chúng ta phải đi biên cương tìm Vân vương”, hiện tại chỉ có Vân vương mới đối phó được trưởng công chúa. Hoàng Dận ngồi dựa vào một gốc cây, lòng tự giận mình, bình thường không lo cố gắng, đến thời khắc mấu chốt, ngay cả nhà mình cũng không bảo vệ được, hung hăng đâm xuống mặt đất.

Hoàng Hạo ngồi xuống đối diện, lấy lương khô ra, chia làm hai nửa, đưa một nửa cho Hoàng Dận. Hiện tại kinh thành hỗn loạn, có bạc cũng không mua được gì, chỗ lương khô này mấy ngày trước vất vả lắm mới mua được.

“Không bằng bây giờ chúng ta lên đường đến biên cương, càng nhanh càng tốt, bây giờ Vân vương là người duy nhất giải quyết được cục diện này” nói thế nào Hoàng phủ và Vân vương cũng coi là người thân, đáng tiếc biểu muội đã chết, còn cả hai đứa cháu đáng yêu nữa.

Hiện giờ khẳng định Vân vương rất hận trưởng công chúa, bọn họ đến biên cương có thể giúp Vân vương một tay, chỉ cần đuổi được Nam Tĩnh đi, tiến quân về kinh thành, trưởng công chúa binh lực tuy nhiều, nhưng dù sau cũng không có kinh nghiệm chiến trường, nhất định không chống nổi đại quân của Vân vương.

Hoàng Dận đồng ý, hai huynh đệ chạy về biên cương.

Sau khi Tào tướng quân chết trận, sĩ khí binh lính giảm, liên tiếp bại lui, Vân vương tiếp quản đại quân, trong vòng 1 tháng đoạt lại hai thành trì, binh lính được khích lệ, sĩ khí nâng cao trở lại.

Hiện tại trong tay Mạnh Dịch Hiên trừ 20 vạn đại quân còn lại của Tào tướng quân, cũng chỉ có mấy ngàn binh riêng, Hàn Đình lại không chịu chi viện, binh lính hận không thể một người phân thành hai để chiến đấu, phải Tần Minh cầm cự quân Thái Uyên, nhưng nhiều nhất cũng chỉ được 3 tháng mà thôi, Mạnh Dịch Vân ngày đêm nghiên cứu kế hoạch chiến đấu với thủ hạ.

Nhận được tin của Hắc Ung, biết mẫu tử Nguyệt Nguyệt bình an, Mạnh Dịch Vân an tâm đối phó với Nam Tĩnh. Tướng Nam Tĩnh cũng là cao thủ đánh trận, hai người đánh bất phân thắng bại, Mạnh Dịch Vân thì mong mau đánh lui Nam Tĩnh để về kinh đẹp Thái Uyên, Nam Tĩnh lại tính toán muốn giải quyết xong Vân vương, rồi nhân lúc trưởng công chúa chưa đứng vững chiếm luôn Đại Khánh.

Hai phe cứ giằng co, mà trong kinh thành tin tức đã bị phong bế, Tần Minh không cách nào thăm dò được gì, đành dẫn quân về biên cương, ám vệ của bọn họ ở kinh thành đều bị diệt hết, có thể một lưới bắt gọn người của họ, xem ra bên trong có nội gián

114. Chương 112 : Việc Quân Tạm Hoãn

“Vương gia, sáng sớm nay, quân Nam Tĩnh đã lui 50 dặm”, nghe binh lính báo, mấy người đang thảo luận an tĩnh lại, “Lui binh rồi sao?” Hoàng Dận khó hiểu hỏi, tối qua Nam Tĩnh còn một bộ không công được thành không bỏ qua, thế nào qua một đêm đã lui binh?

“Vâng, sáng nay thám tử báo lại, Nam Tĩnh thật đã lui binh 50 dặm”, bọn họ cũng rất khinh, vẫn còn giao chiến, đang thương lượng đi sch, đột nhiên lui binh, c phải l đ cho bọn họ bung lỏng cảnh gic, sau đ sẽ bt ngò tn cng?

“C phải l kẻ của bọn chúng khng?”, qun s Lý Mậu ni. My ngồi đư nhn Lý Mậu, Vương Dững cời ha hả, “Nht định l sợ rồi, Đại Khanh ta l đại quc trăm năm, h đ một tiu bộ lạc nh bọn chúng xm phạm”, hn khng đ Nam Tĩnh trong mt, chỉ l To tng qun chết rồi, khng ai khng chế cục diện, nn mi đ bọn chúng thừa cơ, hiện tại c Vn vương tiếp quản, còn sợ khng đnh lại một Nam Tĩnh nho nhỏ hay sao?

“Vương tng qun, khng th chủ quan, đy rt c th l....., đ thuộc hạ phi ngồi đi thăm dò lần nữa”, Lý Mậu ni, tra rõ tnh hung rồi ni sau, mặc kệ thế no cũng khng th khinh địch, phải nhanh chng giải quyết cho xong Nam Tĩnh đ v kinh thnh.

”Vương gia, ý ngi thế no?” Lý Mậu hỏi, Mạnh Dịch Vn xoa xoa trn, “Theo lời Lý qun s đi”, hiện tại hn cũng chẳng nghĩ ra biện ph p tt hơn.

Sau khi binh sĩ rời đi, my ngồi tiếp tục đ ti vừa rồi, hiện giờ không có viện binh, nếu cứ tiếp tục đánh, không tới 1 tháng, binh sĩ sẽ kiệt sức, đến lúc đó đừng nói là kinh thành, cả Nam Tĩnh cũng không giải quyết được.

“Báo, bẩm vương gia, ngoài thành có một nhóm người giang hồ muốn xin gặp, nói là người quen cũ của vương gia”, binh lính nói. Mọi người nghe thấy đều thầm nghĩ: hôm nay là ngày gì mà nhiều chuyện quá vậy, trước là Nam Tĩnh lui binh, sau lại có anh hùng giang hồ xuất hiện, nếu nhóm người giang hồ này giúp một tay, vậy thì có thể giải quyết vấn đề trước mắt rồi.

“Người cầm đầu là ai?” Mạnh Dịch Vân hỏi. Binh lính kia cúi đầu “Thuộc hạ không biết, người đó nói là vương phi phải tới” hẳn là một binh sĩ nho nhỏ, nào biết người kia là ai, chỉ nghe nói vương phi, liền không dám chậm trễ chạy vào thông báo.

Hoàng Hạo đứng lên, “Thật sao?”, Vân vương phi không phải đã chết trong trận lửa ở hoàng cung rồi sao?

“Vương gia?” Trình Anh nhìn Mạnh Dịch Vân, mặc kệ những người này là ai, chỉ cần có thể ra sức cho họ là được rồi.

“Đi xem thử”, Mạnh Dịch Vân nói, mấy người lập tức đi tới tường thành, nhìn đám người phía dưới, ít nhất chừng 100 người, Vương Dững không nhận được, hỏi lớn, “Phía dưới là ai? Vì sao tới đây?”

Người dẫn đầu đáp, “Thật là Vân vương? Tại hạ là Đông Phương Trí, đến giúp vương gia một tay”.

Mạnh Dịch Vân nhìn người đó, đúng là Đông Phương Trí, người này là bằng hữu của Nguyệt Nguyệt, chẳng lẽ là nàng bảo bọn họ tới? Mạnh Dịch Vân nói “Mở cửa thành”. Nghe lệnh, binh lính phía dưới lập tức mở cửa thành ra, nghênh đón đám người kia vào.

“Tham kiến vương gia”, thấy Vân vương, nhóm người hành lễ. “Các vị anh hùng xin đứng lên, từ xa đến, cứ ngồi xuống trước, từ từ nói”, đám người đi theo Mạnh Dịch Vân vào phòng.

Vì quá đông, Mạnh Dịch Vân nói, “Trình tướng quân dẫn các vị anh hùng đi nghỉ ngơi trước đi”. Trình Anh dẫn đám người đi hậu viện, còn lại mấy người cầm đầu.

“Vương gia, lần này mọi người đến là do nhận được mật báo của vương phi, muốn chúng ta trong vòng 5 ngày chạy đến đây”, Đông Phương Trí nói, may là có ám hiệu để liên hệ, nếu không nhiều người như vậy, hẳn không biết làm sao triệu tập cho kịp.

Mấy người trong phòng nghe Đông Phương Trí nói, cực kỳ khó hiểu, Vân vương phi không phải đã chết rồi sao? Chẳng lẽ là cố tình che giấu?

“Huynh nói là Vân vương phi mời các vị tới? Vậy hiện giờ Vân vương phi đang ở đâu?” Hoàng Dận hỏi, chẳng lẽ Nguyệt Nguyệt không chết? Vậy sao phải mất tích, chẳng lẽ biểu muội đã sớm đoán được trường công chúa sẽ mưu phản?

“Tại hạ không biết, chỉ nhận được lệnh bài hiệu triệu của vương phi mà thôi”, Đông Phương Trí nói, mấy người phía sau nhao nhao gật đầu, “Đúng vậy, chúng tôi nhận được lệnh bài của vương phi, vẫn còn một số đang chờ ở ngoài thành 40 dặm, chỉ cần vương gia lệnh một tiếng, chúng tôi sẽ muôn lần chết không từ”, bọn họ chờ đợi đã nhiều năm rồi, không ngờ chủ lệnh bài lại là Vân vương phi, rất bất ngờ.

“Có thể cho ta xem một chút được không?” Lý Mậu nói, hắn đã sớm đoán, Vân vương phi làm sao chết dễ dàng như vậy, nữ nhân này không tầm thường, đáng tiếc chưa có cơ hội gặp.

Người nọ lấy lệnh bài ra, để trên bàn, mấy người vây lại nhìn, càng khó hiểu hơn, chỉ có Lý Mậu cầm lên, khẽ cười, “Thì ra là vậy, khó trách”. Mọi người đều nhìn Lý Mậu.

“Lão Lý, đừng giả bộ bí hiểm nữa, nói nhanh lên, lệnh bài kia có gì bí ẩn”, bọn họ cũng từng nghĩ lôi kéo người trong võ lâm, nhưng không biết làm sao, chỉ một lệnh bài của vương phi đã có thể làm được, thật khiến người khó hiểu.

Lý Mậu nhìn Vương Dũng nói, “Người là kẻ thô kệch biết cái gì, đây chính là lệnh bài cứu mạng, giang hồ có đồn đãi, chỉ cần có khối Hoa Mai lệnh bài này, cho dù người sắp chết, cũng sống lại được”, đây đúng là ngàn vàng khó cầu đó.

“Thần kỳ như vậy?” Vương Dũng cầm lệnh bài trong tay Lý Mậu nhìn thử, cũng không có gì đặc biệt mà, chỉ là một khối gỗ phía trên có khắc đóa hoa mai mà thôi.

“Thần kỳ không phải lệnh bài, mà là chủ nhân của lệnh bài kia”, Lý Mậu nói xong, nhìn Mạnh Dịch Vân, “Vương gia được quý nhân giúp đỡ, chiến sự rất nhanh sẽ kết thúc, ha ha” Vân vương phi này quả nhiên không chỉ đơn giản là tiểu thư tướng phủ. Mấy năm trước, trên giang hồ đột nhiên xuất hiện một nữ tử, y thuật tinh, nài cứu người không thu một đồng nào, chỉ mong những người đó nhớ đã thiếu nàng một món nợ ân tình.

Trên giang hồ, người được nữ tử này cứu nhiều đếm không xuể, hơn nữa đều là nhân vật đứng đầu giang hồ, thì ra là vì hôm nay, khó trách Vân vương yêu chiều như vậy, ha ha, anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Mạnh Dịch Vân chỉ mỉm cười, thư Hắc Ưng đã đến, giờ người của nàng cũng đã đến, vậy chắc nàng cũng đang ở gần đây? Nghĩ đến người mình ngày đêm nhớ nhung, lòng Mạnh Dịch Vân liền ấm áp.

“Ta cũng muốn có một khối như vậy” Vương Dũng nghe Lý Mậu nói xong, cầm Hoa Mai lệnh bài không buông tay, người nào mà không phải mắc bệnh, có được cái ngày đồng nghĩa tánh mạng của người được bảo đảm thêm.

Lý Mậu lấy lại lệnh bài trong tay Vương Dũng đưa cho người nọ, “Chờ đánh thắng rồi, còn sợ không được?”, lệnh bài là của vương phi, chỉ cần vương gia giải quyết xong mọi chuyện, còn sợ vương phi không cho? Cùng lắm đến lúc đó không cần thăng chức gì hết, muốn hai khối lệnh bài là được, vinh hoa phú quý đều là mây bay, tính mạng mới là quan trọng nhất.

Hoàng Hạo và Hoàng Dận nghe Lý Mậu nói, sững sờ, không ngờ biểu muội nhìn yếu đuối lại lợi hại như vậy.

“Vương gia, huynh đệ của chúng tôi còn đợi ở ngoài thành, ngài xem?”, một đại hán nói, lần này nhân vật quan trọng trong bang hẳn đều tới, chính là để báo ân.

Mạnh Dịch Vân hỏi, “Các vị có bao nhiêu người?”, người giang hồ mặc dù võ công cao, nhưng dù sao cũng chưa được huấn luyện chính quy, nếu ra chiến trường, dễ dàng thua thiệt.

“Không nhiều, khoảng hơn 2 ngàn, người trong bang đến được đều đã đến hết, 1 địch 20 cũng không vấn đề gì”, đại hán nói, một Nam Tinh nho nhỏ, bọn họ chẳng để vào mắt đâu.

“Các vị bôn ba đến đây, trước nghỉ ngơi một ngày, kế hoạch cụ thể cần bàn bạc thêm”, Mạnh Dịch Vân nói, mọi người đều cho là phải. Lý Mậu dẫn mấy người Đông Phương Trí đi nghỉ ngơi, có đám người này, nhất định thời gian sẽ rút ngắn một nửa.

“Vương gia, Nguyệt Nguyệt bây giờ đang ở đâu?” Hoàng Hạo hỏi.

Hoàng Dân kéo vạt áo Hoàng Hạo, dù thế nào Nguyệt Nguyệt cũng là vương phi, sao gọi thẳng tên như vậy. Nhưng hiện tại Mạnh Dịch Vân đang vui vẻ, không có ý kiến gì, “Chắc sắp đến rồi, các người cũng đi nghỉ ngơi đi”. Mấy người không dám hỏi nhiều, lập tức lui xuống.

“Người kéo ta làm gì, buông tay, ta nói buông tay, có tin lão tử bỏ người một chưởng không” Lý Mậu kéo tay Vương Dũng. Vương Dũng muốn giãy ra nhưng lại không dám dùng lực, vị quân sư này là văn nhân yếu đuối nha, mạnh không được.

“Người đứng là kẻ thô kệch, hiện giờ vương gia có chuyện cần suy nghĩ, không phải người muốn Hoa Mai lệnh bài sao?” nghe thấy lệnh bài, Vương Dũng mới yên lại, lệnh bài này là đồ tốt đó.

“Vương phi thật sự là thần y sao?” Vương Dũng hỏi, nếu vương phi là thần y, vậy không phải binh lính bị thương được cứu rồi sao?

Lý Mậu kéo Vương Dũng, “Đi, đây không phải là chỗ nói chuyện, vào viện ta nói tiếp, ta mới vừa được một vò rượu ngon còn chưa mở ra đâu, lợi cho người rồi”.

Hàn Nguyệt Nguyệt đến biên cương, không lập tức đi tìm Mạnh Dịch Vân, mà lên vào nơi đóng quân của Nam Tĩnh, người xưa đã nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà, Hàn Nguyệt Nguyệt giả thành một binh lính.

Vì nhỏ con, nên bị phân đến phòng bếp, mặc dù không đến gần vua Nam Tĩnh được, nhưng là nơi rất tốt để hỏi thăm tin tức.

Chỉ cần đánh nhau, Mạnh Dịch Vân nhất định sẽ tổn thất rất nhiều binh lính, dưới tình thế cấp bách, Hàn Nguyệt Nguyệt châm lửa đốt sạch kho lương của Nam Tĩnh, không có lương thực, xem cái người còn đánh gì nữa.

115. Chương 113 : Trường Sinh Ca

Mùa đông, trời lạnh, Hàn Nguyệt Nguyệt chui rúc vào lòng Mạnh Dịch Vân tìm vị trí thoải mái nhất. Mạnh Dịch Vân ôm chặt Hàn Nguyệt Nguyệt vào lòng, dùng áo choàng bao lấy thân thể hai người, “Ban đêm trời lạnh, hay là về phòng đi”, Mạnh Dịch Vân nói. Hàn Nguyệt Nguyệt nhắm mắt lại, mệt chết nàng, mấy ngày rồi cha đọc ngủ.

Một lúc lâu sau, không thấy người trong ngực nữa, Mạnh Dịch Vân cúi đầu nhìn thử, thì ra đã ngủ mất, bất đắc dĩ cười một tiếng, định mang vào phòng, ngồi nỳ, đòi ngắm sao gì chứ, bầu trời đen kịt, có sao đâu mà ngắm.

Thả người xuống giường, giúp Hàn Nguyệt Nguyệt cởi giày vào gối, kéo chăn lên, Mạnh Dịch Vân cười khúc khích, chui vào chăn, mà lý Hàn Nguyệt Nguyệt, giờ phút này hẳn cảm thấy như đang mơ.

Hàn Nguyệt Nguyệt cựa cựa vào ngực Mạnh Dịch Vân, cảm thấy ngực đã lâu không được hong, vẫn mát mẻ vậy. Nàng cười thầm, đưa tay vòng qua hông Mạnh Dịch Vân, mà thật chặt.

Sáng hôm sau, Mạnh Dịch Vân thức dậy, thấy người trong lòng, khe miệng giống lên, hẳn nhẹ lên trên Hàn Nguyệt Nguyệt một chút. Hàn Nguyệt Nguyệt trơ trơ, chui vào trong chăn, “Đừng rợn, đi ta ngủ tiếp một lát!”, mấy ngày nay ở chung vì một đêm nam nhân thật không dễ chịu tí nào, không biết Hoa Mộc Lan làm sao chịu được hay thế.

Mạnh Dịch Vân kéo chăn ra, sợ nàng không thở được, khẽ mỉm cười, mà nàng ngủ tiếp, hẳn cũng thật lâu chưa đọc ngủ yên ổn như vậy.

Trình Anh, Vương Dũng, và hai huynh đệ Hoàng gia ngồi chờ Mạnh Dịch Vân ra, nhưng đã qua hơn 1 canh giờ mà vẫn chưa thấy người đến, mấy người lại không dám đi gọi.

Ngược lại Đông Phương Trí và mấy nhân sĩ võ lâm khác lại rất thông thả ngồi uống trà, bọn hán giờ là người của Vân vương, tất cả nghe theo Vân vương.

“Lão Lý, hay là người đi xem thử đi?” Vương Dũng nói, bình thường vương gia đều đến rất sớm, hôm nay sao lại trễ thế này. Lý Mậu nói “Chờ một chút đi”, trước giờ vương gia làm việc luôn có chừng mực, chắc là có chuyện quan trọng nên mới vậy.

Về phần Mạnh Dịch Vân hiện tại đang ôm mỹ nhân trong ngực, đã sớm quăng đám người kia ra sau đầu, tối hôm qua nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói, hiện tại nhất định vua Nam Tĩnh đang lo trấn an lòng quân, và bổ sung lương thảo, giờ hẳn có thể thừa dịp này nghỉ ngơi cho tốt một phen.

Lúc sau tỉnh lại, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đang ngủ say, Mạnh Dịch Vân nhẹ nhàng ngồi dậy.

Đám người bị bỏ quên bên ngoài, thấy Mạnh Dịch Vân khoan thai đi đến, đều đứng lên hành lễ. “Để các vị đợi lâu”, Mạnh Dịch Vân nghiêm mặt, mấy người kia cũng không dám dị nghị, đành cười cười, “Vương gia bận trăm công nghìn việc, hạ quan sao bì được”. Mặt Mạnh Dịch Vân cương một chút, nhưng rất nhanh lại khôi phục tự nhiên.

“Đều ngồi xuống đi”, nghe Mạnh Dịch Vân nói, mấy người ngồi xuống. “Hiện tại vương gia đã có biện pháp xử lý Nam Tĩnh?”, thấy vẻ nhẹ nhõm không thể che giấu trên mặt Mạnh Dịch Vân, Lý Mậu hỏi. Hôm nay Vân vương đến trễ, hơn nữa khí sắc không tệ, nhất định là có tin tốt.

Khóe miệng Mạnh Dịch Vân giương lên, “Đúng là không có chuyện gì gặt được Lý quân sư, hôm nay thật sự bổng vương có một tin tốt báo ọi người”. Nghe vậy, Lý Mậu toát mồ hôi trán, hẳn nào có lợi hại như vậy, so với lão hồ ly ngài, hẳn chỉ là tỏ nhỏ mà thôi, chỉ là hôm nay ngài quá mức kỳ lạ, nên hẳn đoán đại.

“Hả? Tin tốt gì?” Vương Dũng hỏi, vương gia nói tin tốt, thì nhất định là cực tốt rồi.

“Kho lương của Nam Tĩnh bị thiêu, binh lính lại không hợp khí hậu Đại Khánh, trong thời gian ngắn sẽ không thể chiến đấu tiếp được”. Nghe vậy, mọi người đều vui mừng không thôi, không biết tin tức này là do vị cao nhân nào báo về.

“Ha ha, thật là trời cũng giúp ta, nếu vậy, để thuộc hạ dẫn binh tấn công bọn chúng, đảm bảo khiến bọn Nam Tĩnh kia chết không có chỗ chôn”, đây là thời cơ tốt, một lưới bắt gọn Nam Tĩnh.

“Cả ngày chỉ biết đánh, đánh, người im lặng, nghe vương gia nói đã”, Trình An bất mãn nói. Mọi người đều nhìn Mạnh Dịch Vân, chờ nghe ý kiến của hắn.

“Hiện giờ Nam Tĩnh thế này, không bao lâu nữa sẽ lui binh”, Mạnh Dịch Vân nói.

Mọi người đều khó hiểu, sao chỉ qua một buổi tối, lại biến thành như vậy, Nam Tĩnh không phải còn đang hăng đánh sao? Sao lại lui binh?

“Vậy theo ý vương gia, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?” Lý Mậu hỏi. Mấy người võ lâm đều nhìn Mạnh Dịch Vân: bọn họ từ xa chạy tới, còn chưa bắt đầu đánh, Nam Tĩnh đã sắp lui binh, chuyện gì thế này?”

“Các vị anh hùng, hiện giờ, tình hình bên kinh thành đang rất rối ren, đại quân đi trước sẽ rêu rao quá mức, sợ là còn chưa tới kinh thành, Thái Uyên đã biết rồi, cho nên phiền mọi người đi tiên phong, nhờ Đông Phương công tử dẫn mọi người tiến về kinh thành trước, làm bọn chúng không kịp trở tay, sau đó Trình tướng quân sẽ dẫn 10 vạn quân theo sau”. Nghe Mạnh Dịch Vân nói, mọi người đều biết, Vân vương là chuyển chiến trường tới kinh thành.

“Được, tất cả nghe theo sắp xếp của vương gia!”, Đông Phương Trí nói. Lý Mậu gật đầu một cái, ý này không tệ, chỉ cần bọn họ đánh cho binh lính xung quanh kinh thành rối loạn, sau đó Trình An sẽ mang binh bao vây.

“Còn thuộc hạ thì sao?” Vương Dũng hỏi, để Trình Anh dẫn binh đi, vậy hẳn làm gì?

Mạnh Dịch Vân nhìn Vương Dũng, “Nhiệm vụ của Vương tướng quân là dẫn dắt 10 vạn đại quân khác đuổi Nam Tĩnh ra khỏi biên giới Đại Khánh”. Vương Dũng cười ha ha, “Vâng, thuộc hạ nhất định đuổi bọn Nam Tĩnh ra khỏi Đại Khánh, sẽ không phụ lòng tin của vương gia”, mong muốn của hắn là đánh cho Nam Tĩnh tởm.

“Vây bên này hoàn toàn dựa vào Vương tướng quân rồi”, kỳ thật Vương Dũng không biết suy nghĩ của Mạnh Dịch Vân, để hắn lưu lại, chính là vị muốn có một tâm phúc trấn thủ biên cương, Nam Tĩnh không cần hắn đánh, không bao lâu nữa sẽ tự lui binh.

Mấy người thảo luận chỉ tiết một phen, sau hơn 1 canh giờ, Đông Phương Trí dẫn theo người võ lâm về báo tin cho những người đang đợi ở ngoài thành biết, sẽ về kinh thành.

Trình Anh khó hiểu nghĩ: người ta xa xôi đến đây, vương gia sao lại đuổi đi nhanh thế? Ngày hôm qua quá muộn không có thời gian, vậy thì hôm nay phải chiêu đãi người ta một phen đã chứ. Nhưng hắn nào biết tâm tư Mạnh Dịch Vân, Đông Phương Trí có ý với Hàn Nguyệt Nguyệt, Mạnh Dịch Vân không muốn hai người gặp mặt, cho nên chỉ có thể sớm đuổi Đông Phương Trí đi.

“Tối nay mở tiệc, mọi người uống thoải mái một trận”. Mọi người nhìn nhau cười, “Nhất định, xong sẽ về kinh thành chiến đấu”. Nói xong, Mạnh Dịch Vân vội vàng chạy về phòng của mình, mấy người nhìn theo bóng lưng Mạnh Dịch Vân, đều khó hiểu: hôm nay vương gia sao gấp dữ vậy, bình thường không phải sẽ ở lại bàn bạc với Lý quân sư một hồi mới đi sao?

Lúc Mạnh Dịch Vân trở lại, Hàn Nguyệt Nguyệt đang tựa vào đầu giường, không biết nghĩ gì. Mạnh Dịch Vân đến bên giường ngồi xuống. Thấy Mạnh Dịch Vân trở lại, Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên. Mạnh Dịch Vân hỏi, “Đói bụng không?”

Mạnh Dịch Vân vuốt ve mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, cười cười, “Đi ăn cơm thôi”, mấy tháng không gặp, nàng gầy, Mạnh Dịch Vân thương tiếc nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt.

Hàn Nguyệt Nguyệt đưa tay che kín mắt Mạnh Dịch Vân, “Nhìn gì chứ, lấy y phục giùm ta”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, kỳ thật nhìn ngọn lửa trong ánh mắt hắn, nếu còn không đi, chỉ sợ không được ăn cơm.

Mạnh Dịch Vân bắt đắc dĩ đứng dậy, cầm y phục tới. Hàn Nguyệt Nguyệt nhanh chóng mặc vào. Thấy tóc Hàn Nguyệt Nguyệt xõa dài, Mạnh Dịch Vân cầm một cây trâm bạc tới, giúp nàng búi lên.

Hàn Nguyệt Nguyệt sờ cây trâm, nói “Ở đâu ra vậy?”, nàng còn đang lo không có gì cố định tóc.

“Mua, vốn định trở về sẽ tặng cho nàng”, đáng tiếc đã chậm một bước. Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Đây là món quà đầu tiên chàng tặng ta đó”. Mạnh Dịch Vân cau mày “Chẳng lẽ những thứ trong phủ không phải?”, chỉ cần nàng thích, hắn đều nghĩ hết biện pháp tìm về.

Hàn Nguyệt Nguyệt sụ mặt, “Mấy thứ đó không tính, tặng đồ là phải từ tâm”, những thứ kia đều là nàng nói hắn mới đưa, đâu phải tự hắn nghĩ ra chứ.

Mạnh Dịch Vân bắt đắc dĩ cười một tiếng, “Dù thế nào cũng là lần thứ hai”, nói như vậy, trước kia hắn đã từng tặng rồi.

Hàn Nguyệt Nguyệt khó hiểu, “Rõ ràng là lần đầu tiên”, nàng sao đếm sai được, huống chi còn chưa được mấy lần. Mạnh Dịch Vân sờ sờ bên hông Hàn Nguyệt Nguyệt, nàng đang định lui ra sau thì đã bị giữ lại.

Mạnh Dịch Vân móc ra một khối lệnh bài, “Cái này không tính sao?”

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn lệnh bài, “Không tính”, người này chẳng hiểu tình thú gì cả. Mạnh Dịch Vân cười cười, “Được, không tính thì không tính, sau này ta lại tặng nhiều thứ khác là được, giờ đi ăn cơm trước.”

Hàn Nguyệt Nguyệt lấy lại lệnh bài treo bên hông, “Vây chờ xem tấm lòng của chàng”. Hàn Nguyệt Nguyệt ra khỏi phòng, đã gần trưa, trời hơi nắng, Mạnh Dịch Vân đi theo sau.

116. Chương 114 : Vân Vương Phi Trong Lời Đồn

Hai người trong góc tường thấy phu thê Vân vương đã đi xa, đứng lên, vỗ vỗ y phục, “Đó chính là Vân vương phi?”. Sao lại là một tiểu cô nương, nghe Lý Mật khoa trương lên giống như người trời, hắn còn tưởng là một nữ nhân thành thực, thì ra là một con nhóc, thế này thì có hơi trâu già gặm cỏ non.

Lý Mậu gõ đầu Vương Dũng, “Không phải Vân vương phi, vậy người cho là ai?” Mặc dù hắn cũng cảm thấy vương phi còn quá trẻ, chỉ như 15 16 tuổi, nhưng mà đi cùng vương gia từ một phòng ra, không thể không tin.

Vương Dũng sờ đầu một cái, cười ha ha, “Chỉ là cảm thấy hơi nhỏ chút”. Hàn Nguyệt Nguyệt vốn 19 tuổi, thời điểm ở vương phủ, ăn mặc thành thực, nhìn cũng giống, nhưng hiện tại, mặc y phục trắng, trên đầu chỉ có một cây trâm, đổi thành trông rất ngây thơ.

Hàn Nguyệt Nguyệt nắm tay Mạnh Dịch Vân, “Hai người này là thuộc hạ của chàng?”. Mạnh Dịch Vân cười nói, “Ừ”. Vương Dũng nhìn trộm còn có thể hiểu, nhưng Lý Mậu sao cũng đi theo.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Có phải đã để bọn họ thất vọng rồi không?”, bộ dáng nàng thế này chắc không giống một vương phi tí nào. Mạnh Dịch Vân nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Con cũng đã có, sao vẫn cứ như trẻ con thế”, làm mình cứ có cảm giác lừa gạt thiếu nữ chưa trưởng thành.

Hàn Nguyệt Nguyệt phản bác, “Có con thì sao? Không được phép trẻ à?”, cho dù 10 năm nữa, nàng có thể chắc chắn mình vẫn là bộ dáng này, những năm này nàng nghiên cứu thuật dưỡng nhan, trẻ mãi không già, so với người bình thường có ưu thế hơn, hiện giờ chưa rõ, chờ sau này sẽ thấy.

Hai người ăn cơm xong, Hàn Nguyệt Nguyệt liền lôi Mạnh Dịch Vân lên tường thành xem một chút, binh lính thấy Vân vương dẫn theo một thiếu nữ đến, nhao nhao thảo luận, đáng tiếc không ai dám đi hỏi rõ.

Hàn Nguyệt Nguyệt đứng trên tường thành, tâm tình trầm xuống, nhìn khoảng đất trống trước cửa thành, trong khoảng thời gian này, không biết bao nhiêu người đã ngã xuống ở đó.

“Gió lớn, về thôi”, Mạnh Dịch Vân đi tới sau lưng Hàn Nguyệt Nguyệt nói. Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu lại, “Đứng ở chỗ này thật không dễ chịu”, tận mắt nhìn bọn họ ngã xuống.

Mạnh Dịch Vân nắm tay Hàn Nguyệt Nguyệt, “Đều đã qua rồi. Chúng ta về thôi”. Vừa về tới cửa, Hoàng Dân và Hoàng Hạo đã đứng chờ ở đó, nhìn thấy hai người lập tức tiến lên.

“Nguyệt Nguyệt, thật sự là muội?” Hoàng Hạo cười nói. Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Biểu ca, sao hai người ở đây?”, Mạnh Dịch Vân không nói gì hết.

Hoàng Dân nhìn Mạnh Dịch Vân một cái, lại nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Chúng ta vào trong hăng nói”. Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, nhất thời quên mất Mạnh Dịch Vân, đi theo hai huynh đệ Hoàng gia vào trong. Mạnh Dịch Vân sụ mặt: biết ngay sẽ là thế này mà, thế nên hắn mới không nói.

“Ngoại tổ mẫu và ngoại tổ phụ đã qua đời?” Hàn Nguyệt Nguyệt kinh ngạc hỏi, trưởng công chúa thật là đáng ghét, hai người già cũng không bỏ qua, ngoại tổ phụ còn là đại thần tiền triều mà.

Hoàng Dân than một tiếng, “Chúng ta ra khỏi thành rồi mới biết, lúc đó cửa thành đã đóng, không vào được, không thể nhìn mặt lần cuối, thật là bất hiếu.”

“Vậy cửu phụ và cửu mẫu thì sao?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Hoàng Hạo tức giận đập bàn một cái, “Lúc chúng ta đi, vẫn còn ở trong lao, giờ không biết thế nào, không vào thành, nên không dò la được gì”.

Tin tức đã đứt thật lâu, không biết hiện giờ kinh thành đã thành cái dạng gì. Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Mạnh Dịch Vân, trưởng công chúa trút giận lên Hoàng phủ, vậy tướng phủ có bị gì không? Gia gia hiện giờ sao rồi, gia gia đã lớn tuổi, chắc cũng không chịu nổi.

Mạnh Dịch Vân nắm tay Hàn Nguyệt Nguyệt, “Không có việc gì, lão tướng gia dù gì cũng là tể tướng 3 triều, hiện giờ bọn họ muốn lôi kéo người, nhất định sẽ không làm hại, đừng lo lắng”. Nghe Mạnh Dịch Vân nói, Hàn Nguyệt Nguyệt cúi đầu, cũng bởi vậy nên nàng mới càng thêm lo, với tính tính của gia gia nhất định sẽ không khuất phục, Mạnh Dịch Vân nhất định sẽ nghĩ mọi biện pháp để bức bách.

“Đúng vậy, Nguyệt Nguyệt đừng lo lắng, chúng ta nhanh chóng về kinh, nhất định phải chặt Thái Uyên và trưởng công chúa thành trăm mảnh”, Hoàng Hạo nói. Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên, “Không sao, chỉ là có chút lo lắng mà thôi”, thực ra là hận không thể lập tức bay về mới đúng.

Trưởng công chúa vẫn luôn muốn gả Tô An cho Mạnh Dịch Vân, là vì để khống chế được Mạnh Dịch Vân, nếu không có Mạnh Dịch Vân, hiện giờ Mạnh Dịch Vân đã là nữ vương rồi, thì ra tất cả mọi chuyện là vì ham

muốn của bản thân. Trong lòng Mạnh Dịch Vân nhất định không dễ chịu gì, cô cô ruột của mình, mà lại hợp tác với người ngoài cưỡng đoạt ngôi vị hoàng đế của cháu mình.

“Tham kiến vương phi nương nương”, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt, Lý Mậu và Vương Dũng, Trình Anh hành lễ. Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Quân sư Lý Mậu và hai vị tướng quân xin mau đứng lên”, đây là những cánh tay đắc lực của Mạnh Dịch Vân, đoạt lại ngôi vị hoàng đế phải nhờ bọn hắn rồi.

Wang Dũng cười ha ha, “Wang phi thật trẻ”, nói là nữ nhi của Vân vương hắn cũng tin. Nếu Mạnh Dịch Vân mà biết suy nghĩ trong lòng hắn, không bóp chết hắn mới là lạ, rõ ràng là thê tử của mình, trong mắt người khác lại tựa như nữ nhi, mình già dữ vậy sao?

“Wang tướng quân thật là nhanh nhẹn miệng”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn mặt Mạnh Dịch Vân một chút, lòng trở nên vui vẻ, Vương Dũng này hữu dũng vô mưu, là người thẳng thắn, đặc biệt Mạnh Dịch Vân mà còn chưa biết.

“Mọi người ngồi xuống đi” Mạnh Dịch Vân nói, thê tử hắn không cần người khác bình luận. Lý Mậu kéo Vương Dũng ngồi xuống, quan sát Hàn Nguyệt Nguyệt: nữ tử này ánh mắt thấu triệt, toàn thân tản ra linh khí, quả nhiên là một nữ tử kỳ tài hiếm có.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy mọi người cứ quan sát mình, cầm đũa lên ăn cơm, thầm nghĩ, mình không giống Vân vương phi dữ vậy sao? Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn y phục trên người mình, mặc dù không ra dáng, nhưng nàng cũng không thể giả được, chẳng lẽ cho là Mạnh Dịch Vân mang theo tình nhân tới hay sao?

“Ly này, thuộc hạ chúc vương gia và vương phi trăm năm hạnh phúc”, Vương Dũng ha ha cười. Lý Mậu lại nâng ly lên, “Lần đầu tiên gặp vương phi, Lý Mậu kính vương phi một ly, chúc vương phi và vương gia sớm ngày thành đại sự”. Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Ngày sau còn nhờ Lý quân sư chỉ giáo nhiều”.

Thấy hai người kia kính rượu, Trình Anh cũng không chịu thua kém, cầm ly rượu lên, “Trình Anh là kẻ thô kệch, không biết nói gì, thôi thì chúc vương gia vương phi và tiểu vương gia khỏe mạnh”. Mặt Hàn Nguyệt Nguyệt hơi cứng một chút, nháy mắt lại nở nụ cười âm áp “Đạ tạ Trình tướng quân”.

Một lát sau, Vương Dũng cầm ly lên, Mạnh Dịch Vân thấy thế, mặt lạnh nói “Wang tướng quân không thể ham rượu”. Vương Dũng lúng túng cười một tiếng, đành đặt ly xuống, quả nhiên, bên ngoài đều đồn vương gia rất yêu chiều vương phi, giờ tận mắt nhìn thấy, đúng thật, uống nhiều một chút cũng không cho.

“Wang tướng quân có chuyện gì sao? Cứ nói thẳng” Hàn Nguyệt Nguyệt nói, mấy người này thật là, có gì cứ nói, chẳng lẽ muốn chuốc say nàng và Mạnh Dịch Vân xong mới nói.

Lý Mậu chọc chọc Vương Dũng, Vương Dũng ngẩng đầu lên, “Danh tiếng của vương phi tiểu nhân đã nghe từ lâu, hiếm có dịp gặp, cho nên.....” Vương Dũng còn chưa nói xong, Lý Mậu đã cắt ngang, “Sớm nghe nói về y thuật của vương phi, hôm nay gặp mặt, hắn muốn xin vương phi hai cái bùa bình an”.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn Mạnh Dịch Vân: nàng có thể phù hộ người khác bình an lúc nào chứ? Mạnh Dịch Vân liếc Vương Dũng một cái, dưới bàn nắm chặt tay Hàn Nguyệt Nguyệt, “Wang tướng quân là muốn xin nàng Hoa Mai lệnh bài”, chuyện nhỏ này mà cũng muốn qua mắt hắn.

Hàn Nguyệt Nguyệt bưng tỉnh, thì ra là vì lệnh bài, nàng cười cười nhìn Vương Dũng và Lý Mậu nói, “Wang tướng quân là trợ thủ đắc lực của vương gia, chỉ là một khối lệnh bài mà thôi, vương tướng quân cứ nói thẳng là được, nhưng mà bây giờ ta không mang lệnh bài bên người, nếu Vương tướng quân không vội, chờ thêm một thời gian ngắn nữa được không?”. Lệnh bài kia là Tiểu Tinh phát, trên người nàng không có.

Wang dũng vui vẻ cười, “Vâng, vâng, chỉ cần có là được”. Nếu quả thật như Lý Mậu nói thì lệnh bài này còn tốt hơn nhiều những bùa cầu trong miếu kia.

“Nguyệt Nguyệt học y nơi nào? Sao trước kia không nghe muội nói?” Hoàng Dận tò mò hỏi, hắn chỉ biết Nguyệt Nguyệt bị đưa đi từ nhỏ, cụ thể là đi đâu thì hắn không biết, không ngờ lại học được y thuật.

“Biểu ca cũng muốn lệnh bài?” Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói, Tiểu Tinh một lúc phát nhiều lệnh bài như vậy, ngày sau sợ là nàng không thể yên ổn rồi, nha đầu đáng chết, cũng không thương lượng với nàng một tiếng.

Hoàng Dân cười, Hoàng Hạo cướp lời, “Lệnh bài làm cái gì, có người ở đây tốt hơn”, dù sao cũng nhiều người biết rồi, không cần thiết giấu giếm.

“Sư phụ ta ẩn cư nơi núi sâu, nói ra sợ là mọi người cũng không biết, bất quá Tà y Y Thường Thanh, chắc mọi người đã nghe qua, là sư huynh của ta”, danh tiếng của sư huynh còn vang hơn nàng nhiều, chỉ là tính cô độc, thích đi khắp nơi tìm thu thập những thứ cổ quái, tìm hấn rất khó.

“A ~ thì ra là đồ đệ của thần y Y Phẩm Đường, thất kính thất kính” Lý Mậu kinh ngạc nói, thần y Y Phẩm Đường này ẩn cư nơi núi sâu, người có thể tìm tới Dược Cốc rất ít, Tà y Y Thường Thanh lại hành tung bí ẩn, càng thêm khó tìm, không ngờ, vương phi lại là đồ đệ của thần y.

“Vậy vương phi thật đúng là Bồ Tát sống rồi, Trình mỗ đã sớm nghe danh Dược Cốc, nhưng vẫn chưa có cơ hội đến”. Lý Mậu nhìn Trình Anh, “Người cho rằng có cơ hội là có thể đến à, những năm này, vô số người dấn nát Tuyết Sơn nhưng vẫn không tìm được lối vào Dược Cốc đó.”

Hoàng Dân và Hoàng Hạo nghe vậy, liền hiểu, cái tên Dược Cốc này, trên giang hồ ai mà không biết, tuy nhiên cực ít người có thể tìm đến, thì ra mấy năm qua Nguyệt Nguyệt ở đây, hèn chi bọn họ tìm khắp Đại Khánh mà vẫn không thấy.

“Lời đồn lúc nào cũng thổi phồng quá lên, nào có lợi hại như vậy, sư phụ chỉ là thích nghiên cứu dược thảo, chữa bệnh thì có thể, nhưng cải tử hồi sinh là không thể nào, chớ nên bị gạt”, cũng không phải là thần tiên mà.

117. Chương 115 : Đại Quân Hồi Kinh

Trừ Mạnh Dịch Vân, những người đang ngồi ai mà chưa từng nghe qua y thuật của Dược cốc, mấy câu của Hàn Nguyệt Nguyệt không những không ảnh hưởng đến ấn tượng của bọn họ với Dược Cốc, mà còn cảm thấy Hàn Nguyệt Nguyệt quá khiêm tốn, chỉ cần người Dược Cốc ra tay, cho dù người bệnh sắp chết, tỷ lệ cứu sống cũng là 6 phần.

Lý Mậu cười cười, “Vương phi khiêm tốn quá, nghe nói cốc chủ có ba đồ đệ?” lúc trước hấn chỉ nghe nói về Y Huyền và Y Thường Thanh, không ngờ Vân vương phi cũng là người Dược Cốc.

“Đúng, sư tỷ ta tính hay thay đổi, không thích người lạ, nên rất ít ra khỏi cốc”, mà dù có đi ra, không tới nửa tháng, mặc kệ sư huynh đang ở cái xó nào, nhất định cũng sẽ chạy tới tóm sư tỷ trở về.

Hai người này thật sự rất thú vị, sư huynh không nói, sư tỷ vô tâm, không biết đến lúc nào sư phụ mới được ẩm chậu.

Về phòng, Hàn Nguyệt Nguyệt cuộn mình trong chăn, hiện giờ nhiều người biết như vậy, có lẽ sau này nàng phải đóng kín cửa không bước chân ra khỏi nhà mất.

Mạnh Dịch Vân cởi áo khoác, đi tới bên giường. “Sao vậy? Không thoải mái?”, thấy vẻ mặt đau khổ của Hàn Nguyệt Nguyệt, Mạnh Dịch Vân hỏi. Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu một cái, chôn mặt trong chăn. Mạnh Dịch Vân đứng đứng nòng, “Thay y phục ra trước đi, khí lạnh trên người nhiều, coi chừng cảm lạnh”.

Hàn Nguyệt Nguyệt để mặc Mạnh Dịch Vân cởi y phục của nàng, đến khi chỉ còn lại áo trong, vội vàng nắm tay Mạnh Dịch Vân, “Được rồi, ta phiền lắm”, đẩy tay Mạnh Dịch Vân ra, đi rửa mặt xong, lại chui vào chăn, không để ý tới Mạnh Dịch Vân.

Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không để ý tới mình, rửa mặt xong cũng chui vào chăn. Mùa đông, chân Hàn Nguyệt Nguyệt đặc biệt lạnh, ủ chăn mãi vẫn không ấm được, Mạnh Dịch Vân ủ chân Hàn Nguyệt Nguyệt trong bắp chân mình, tay ôm lấy eo nàng.

“Chớ phiền, có ta ở đây, những người đó còn dám tìm tới cửa!”. Hàn Nguyệt Nguyệt cọ cọ mặt lên ngực Mạnh Dịch Vân, “Khó trách tại sao sư phụ lại muốn ở trong cốc, thanh tịnh hơn nhiều”, người ta tìm tới cửa, không thể thấy chết mà không cứu, không biết thì không nói, nhưng thân là thầy thuốc, sao có thể để bệnh nhân chết trước mặt mình, cho dù hấn sắp chết, cũng phải cố hết sức mới được.

“Nếu nàng thích, đợi khi mọi chuyện kết thúc, chúng ta về Được Cốc đi”, Mạnh Dịch Vân nói. Hàn Nguyệt Nguyệt ôm Mạnh Dịch Vân, “Không biết chuyện sẽ trở nên thế nào, chàng có thể bỏ hết tất cả đi cùng ta sao? Giờ nói những thứ này còn quá sớm, đến lúc đó hẵng nói”, nàng không muốn làm hấn khó xử.

Hai người ôm chặt nhau, “Đoàn Đoàn và Viên Viên khỏe không?”, Mạnh Dịch Vân hỏi. Hàn Nguyệt Nguyệt hunhăng nhéo hông Mạnh Dịch Vân một cái, bất mãn nói “Chàng đúng là người cha vô lương tâm, lâu vậy mới nhớ đến hỏi thăm nhi tử?”.

Mạnh Dịch Vân bị đau, vội bắt tay Hàn Nguyệt Nguyệt lại, “Không phải là vì quá vui khi thấy nàng nên quên mất sao, dù là con ta, cũng không thể thay thế địa vị của nàng”. Mặc dù Hàn Nguyệt Nguyệt bất mãn, nhưng nghe thấy lời Mạnh Dịch Vân, trong lòng vẫn ấm áp.

“Bớt dẻo miệng, hai đứa đầy năm rồi, lớn rất mau, khi ta đi, chúng đã đi được vài bước, ta còn dạy chúng gọi chàng”, Hàn Nguyệt Nguyệt vui vẻ nói, đây đều là công lao của nàng.

Mạnh Dịch Vân ôm chặt Hàn Nguyệt Nguyệt, “Hai đứa trách ta không xứng làm cha đúng không?”, lúc sinh, lúc chúng biết đi, lúc đầy năm hấn đều không có mặt.

Hàn Nguyệt Nguyệt biết trong lòng Mạnh Dịch Vân không dễ chịu gì, ngẩng đầu lên hôn mặt hấn. “Thừa dịp hiện tại chúng còn chưa nhận thức, chàng lập tức bồi thường đi, nếu không ta không bảo đảm”. Mạnh Dịch Vân cười cười, “Ừ, chờ hồi kinh thì đón hai đứa về, bù đắp lại cho chúng”.

Mạnh Dịch Vân đặt tay lên bụng Hàn Nguyệt Nguyệt vuốt ve qua lại. Hàn Nguyệt Nguyệt bắt tay Mạnh Dịch Vân, “Ta còn chưa chắc chắn, nên không nói cho chàng biết, định chờ chàng trở về mới nói, ai ngờ.....”. Mạnh Dịch Vân hôn trán Hàn Nguyệt Nguyệt, “Thật xin lỗi, ta về trễ”. Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Đều qua rồi”, lúc ấy nàng rất đau đớn, thậm chí còn có hận, nhưng hận thì làm gì được, cũng không mang đứa bé về lại được.

“Nguyệt Nguyệt nàng trách ta không?”, Mạnh Dịch Vân nói, lúc nàng sẩy thai hấn không có bên cạnh, lúc nàng gặp nạn hấn cũng không có, thật không xứng làm trượng phu.

Hàn Nguyệt Nguyệt vuốt ve mặt Mạnh Dịch Vân, “Trách, khi đó ta hận chàng chết đi được, người ta đều có trượng phu bên cạnh, ta không có, trong lòng rất khổ, nhưng lại không thể để bọn họ lo lắng”, mỗi đêm khuya, nàng vẫn lo lắng cho hấn ngủ không yên.

Mạnh Dịch Vân nắm tay Hàn Nguyệt Nguyệt, “Sau này sẽ không như vậy nữa, Nguyệt Nguyệt, về sau lúc nào ta cũng sẽ bên cạnh nàng”. Hàn Nguyệt Nguyệt bật cười, “Cho dù về sau chàng muốn tránh ta cũng không được, chàng đi nơi nào ta theo nơi đó, ta sẽ không phải lo lắng nữa, chàng có chuyện gì cũng không được gạt ta”.

“Được”. Mạnh Dịch Vân dịu dàng hôn lên mắt nàng. Hàn Nguyệt Nguyệt nhắm mắt lại, ôm cổ Mạnh Dịch Vân. Mạnh Dịch Vân thấy được đáp lại, lần lượt hôn lên mắt, mũi, môi nàng.

Quá nhiều nhớ nhung, tựa như sợ người bên dưới phút chốc tan biến, Mạnh Dịch Vân ôm chặt Hàn Nguyệt Nguyệt, khiến nàng không thở nổi, hunhăng cắn môi Mạnh Dịch Vân một cái. Mạnh Dịch Vân bị đau lập tức tỉnh lại, ngẩng đầu lên, Hàn Nguyệt Nguyệt tranh thủ thở gấp.

“Chàng muốn ta thiếu khí mà chết à”. Mạnh Dịch Vân thấy thế, khóe miệng giương lên, dờn mực tiêu, cắn vành tai nàng. Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thấy ngứa ngáy như bị kiến bò.

Từ tai đến cổ, rồi xương quai xanh, dần dần đi xuống, y phục Hàn Nguyệt Nguyệt dần rớt ra. Từ sau khi sanh con xong, vóc người nàng càng thêm đầy đặn, một đôi no tròn xuất hiện trước mắt Mạnh Dịch Vân.

“Nhẹ một chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt đẩy đẩy người bên trên, người này chẳng dịu dàng chút nào, Hàn Nguyệt Nguyệt bị cắn một cái, bất mãn nói. Mạnh Dịch Vân nghe vậy cắn nhẹ lại.

Đêm khá dài, nhưng với hai người mà nói, quá ngắn ngủi, lúc Hàn Nguyệt Nguyệt ngủ, trời đã sáng. Mạnh Dịch Vân thỏa mãn ôm người trong lòng ngủ.

Hôm sau, không ai dám tới quấy rầy hai người, Hàn Nguyệt Nguyệt tỉnh vì đói, mở mắt, phát hiện mình đang bị Mạnh Dịch Vân ôm chặt lấy, khó trách nằm mơ thấy toàn thân không nhúc nhích được, ngay cả hít thở cũng khó khăn. Hàn Nguyệt Nguyệt tránh ra, lăn vào bên trong.

“A~~”, toàn thân đau nhức, vừa động, bên hông đau nhói. Mạnh Dịch Vân bị đánh thức, nghe tiếng rên của Hàn Nguyệt Nguyệt, mở mắt, gấp gấp hỏi “Sao rồi?”. Hàn Nguyệt Nguyệt trờm mắt, “Không sao, ta đói”. Không biết đã lúc nào, trong phòng có chút tối, chẳng lẽ còn chưa sáng?

Mạnh Dịch Vân khẽ mỉm cười, lăn người qua, ôm Hàn nguyệt Nguyệt, “Ngủ nguyên một ngày quả thật là đói bụng”, hai thân thể trần trụi dính vào nhau, Hàn Nguyệt Nguyệt cố sức đẩy ra, đáng tiếc không thành công.

“Lúc nào rồi?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Mạnh Dịch Vân đáp, “Sắp tối”, lúc hẩn tỉnh lại là buổi trưa, hiện tại chắc là gần tối.

Hai người đến phòng ăn, mấy người Vương Dũng đều đã có mặt, một bộ không có chuyện gì, thấy hai người đến, Vương Dũng đứng dậy, “Vương gia và vương phi tới, mau dọn cơm lên, đói chết rồi!”, có thể tử thật tốt, chờ lúc rảnh rồi, mình cũng phải đi kiếm một người.

Lý Mậu nhìn hai người cười cười, gọi người dọn cơm lên. Hàn Nguyệt Nguyệt đi sau lưng Mạnh Dịch Vân, cúi đầu: mắc cỡ chết người, hai người dây dưa cả đêm, người ta không biết mới là lạ.

“Vương gia, hôm qua Đông Phương Trí đã dẫn người vô lâm về kinh trước, khi nào chúng ta xuất phát?” Hẩn đã ngồi không yên, muốn đánh một trận thống khoái.

“Ngày mai xuất phát, đi chậm chút, muộn hơn bọn họ mấy ngày là được”, chờ những người đó làm đại quân Thái Uyên loạn, hẩn tấn công nữa là xong.

Lý Mậu cũng thấy hợp lý, “VẬY bên Tần thị vệ?”, mười vạn tân binh có phải cũng nên đi theo. Mạnh Dịch Vân đáp, “Bên đó, phiên huynh đệ Hoàng gia đi tiếp ứng, trực tiếp quay đầu hồi kinh”, ba mặc vậy công, xem bọn chúng thoát thể nào.

“Vâng, sáng sớm mai, huynh đệ ta sẽ lên đường” Hoàng Dận nói, rốt cuộc cũng trở lại kinh thành. Hai huynh đệ cực kỳ kích động.

“Vương gia và vương phi có về cùng không?” Trình Anh hỏi, có hai người, sĩ khí của binh lính nhất định tăng lên nhiều.

“Bốn vương tự có sắp xếp, Trình tướng quân cứ dẫn quân về trước”, tốc độ đại quân quá chậm, hai người họ về trước, thăm dò tình hình một chút, mới tính toán bước tiếp theo.

Sáng sớm hôm sau, Trình Anh và Lý Mậu thống lĩnh 10 vạn đại quân lên đường hồi kinh. Hoàng Dận và Hoàng Hạo đi Từ Châu tiếp ứng tân binh. Nhìn đại quân lên đường, Hàn Nguyệt Nguyệt tựa vào ngực Mạnh Dịch Vân, “Khi nào chúng ta đi?”. Mạnh Dịch Vân nắm tay Hàn Nguyệt Nguyệt, “Không vội, đợi thêm một ngày, hiện tại Tây Lương còn chưa xuất binh, đợi xem sao”, mặc dù Tây Lương đã đổi vua, nhưng có việc lần trước, hẩn không thể không cẩn thận.

“Ừ”, dù Diệp Kỳ Phong đã đảm bảo với nàng, và lại còn có Y Huyền, nhưng ai có thể chắc chắn hẩn sẽ không giống như vua Tây Lương trước, lật lọng. Nếu Diệp Kỳ Phong đổi ý, Nam Tĩnh tiến công lần nữa, vậy bọn họ không thể chống nổi, hiện tại điều 20 vạn đại quân đi, chỉ còn 10 vạn thủ thành, nhất định Nam Tĩnh sẽ thừa cơ hành động.

“Hay là, ta lại đi náo một trận?”, mặc dù không giải quyết hết được, nhưng kéo dài thời gian là tốt rồi. Mạnh Dịch Vân nhìn Hàn nguyệt Nguyệt “Trên chiến trường, đều dựa vào thực lực phân thắng bại, lần trước Nam Tĩnh bị nàng làm loạn, sợ là toàn bộ tính trên đầu ta”.

Hàn Nguyệt Nguyệt nghe vậy cười nói “Nếu có thể thắng mà không cần hi sinh binh lính, quân nhiều như vậy làm gì, dù sao mặc kệ ta làm gì, đều có chàng đứng sau trông chừng mà”.

Mạnh Dịch Vân bắt đầu dĩ cười một tiếng, “Nàng muốn làm gì thì làm, vậy được rồi chứ?” Hẩn không quan tâm người khác nghĩ thế nào, chỉ cần nàng thấy vui là được rồi. Hai người nhìn đại quân dần đi xa, Hàn nguyệt Nguyệt nói, “Đi, giờ chúng ta đi, ta còn chưa biết mặt mũi vua Nam Tĩnh là thế nào đâu”, nấu cơm cho hẩn mấy ngày mà vẫn chưa thấy mặt người.

118. Chương 116 : Nghĩ Cách Cứu Viện

Mạnh Dịch Vân kéo Hàn Nguyệt Nguyệt lại, “Có gì cũng phải đợi đến tối mới đi”. Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên, phải ha, mặt trời còn chưa lặn mà, hì hì cười nói “Vẫn là tướng công thông minh”.

Trời vừa tối, Hàn Nguyệt Nguyệt liền kéo Mạnh Dịch Vân đi đến doanh trại Nam Tĩnh, nàng rất quen thuộc đường, chỉ nghĩ đến những binh lính kia sẽ bị mệt lả, Hàn Nguyệt Nguyệt đã cảm thấy buồn cười.

“Lần này nàng định làm thế nào?”, Mạnh Dịch Vân hỏi. Hàn Nguyệt Nguyệt móc ra một bọc thuốc bột, “Dùng cái này”, bảo đảm bọn họ nửa tháng không cảm nổi đao.

“Thuốc xỏ?”, Mạnh Dịch Vân nhìn bọc thuốc trên tay Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Hàn Nguyệt Nguyệt liếc một cái, “Ta là loại thần y chỉ biết mỗi thuốc xỏ thôi sao?” thiệt tình, lần trước là bắt đắc dĩ mà.

“Đây là Nhuyễn Cốt Tán, chỉ cần trúng rồi, bảo đảm 10 ngày không xuống được giường, chỉ có thể nằm”, không đau đớn gì, bất quá không còn hơi sức mà thôi.

Hàn Nguyệt Nguyệt đổ nước đầy vạc, sau đó hòa bột thuốc vào, chung quanh, binh lính đều đã ngủ hết. Hàn Nguyệt Nguyệt làm xong, kéo ống tay áo Mạnh Dịch Vân, “Chàng biết lều vua Nam Tĩnh là lều nào không?”, lần trước nàng giả bộ là một binh lính nhỏ nhỏ, không thấy được mặt nhân vật lớn.

Mạnh Dịch Vân kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt, hai người đi qua mấy cái lều, đến một chỗ có mấy cái lều lớn, xung quanh có nhiều binh lính canh.

Hàn Nguyệt Nguyệt đi theo Mạnh Dịch Vân quẹo trái quẹo phải, tránh mấy binh lính tuần đêm, hai người ra sau lều lớn, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn chung quanh thấy không có binh lính, lặng lẽ vòng đến mặt trước, ban đêm gió lớn, thời điểm thuận lợi làm chuyện xấu.

“Công chúa, đã khuya, nghỉ sớm thôi”, bên trong truyền ra giọng nữ, Hàn Nguyệt Nguyệt dừng bước, trong quân doanh sao lại có nữ nhân? Chẳng lẽ vua Nam Tĩnh không chịu nổi cô đơn, mang theo phi tử? Hàn Nguyệt Nguyệt tò mò, lấy dao nhỏ ra, rạch một đường trên vải lều.

Mạnh Dịch Vân thấy Hàn Nguyệt Nguyệt dừng lại, không biết là đang nhìn cái gì, lôi kéo y phục của nàng. Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu lại, “Suýt ~ ta nhìn thử phi tử vua Nam Tĩnh đáng đắp thế nào?”, không để ý tới Mạnh Dịch Vân, tiếp tục ghé mắt vào trong.

Chỉ thấy một nữ tử đưa lưng về phía nàng, không nhìn rõ mặt được, trước mặt nàng ta có một tiểu nha đầu, chắc là nha hoàn.....A, nữ tử kia mặc áo giáp.

“Còn dài dòng nữa, ngày mai ta liền cho người về”, nàng kia hung hăng nói, nha hoàn ngậm miệng lại. Nữ nhân man tộc thật là mạnh mẽ, Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ có thể nói như vậy, nữ nhân có thể đi đánh giặc, hơn nữa còn mặc áo giáp.

“Châu Châu, người nói ta có thể nhìn thấy chàng không?” Nữ tử nói, nha hoàn ngẩng đầu đáp, “Công chúa, chờ đánh bại Đại Khán xong, bắt được người rồi, không phải là sẽ gặp sao?”

Hàn Nguyệt Nguyệt khinh bỉ, thật là ý nghĩ kỳ lạ, nàng ta cho là muốn bắt là bắt được à, ồ! Thì ra không phải phi tử, mà là công chúa, Hàn Nguyệt Nguyệt cảm thán, quả là không thua đáng mày râu, nữ tử này có can đảm.

“Nhưng phụ vương không xuất binh, làm sao đánh bại bọn họ, chỉ cần 20 vạn quân, để ta thống lĩnh là có thể tiêu diệt bọn họ”. Thật ngông cuồng, Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ thầm.

“Công chúa chính là nữ anh hùng hiếm có của Nam Tĩnh, những người đó làm sao bằng”. Nghe vậy, công chúa vui vẻ, cười nói “Người nói chàng còn nhớ rõ ta không? Nếu chàng rơi vào tay ta, ta nhất định bắt chàng bỏ nữ nhân kia, nữ tử bình thường như nàng ta sao có thể xứng với chàng.”

Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu lại, ngắt tay Mạnh Dịch Vân, mắt đầy hung ác: đi đâu cũng trêu hoa ghẹo nguyệt, thật không để người ta an tâm được.

Mạnh Dịch Vân vẻ mặt vô tội nhìn nữ nhân đang phát uy trước mặt: hắn vô tội mà, những thứ ruồi bọ kia cứ muốn bu lại, hắn cũng không có biện pháp, nhưng hắn có thể thề dưới ánh trăng, hắn thật sự không cho bọn họ hy vọng gì hết.

Hàn Nguyệt Nguyệt ném trả một ánh mắt: lát trở về tính sổ chàng sao, rồi tiếp tục đi về phía trước, nữ nhân này thật lớn mật, nàng không xứng với Mạnh Dịch Vân, vậy nàng ta xứng sao, đúng là đồ tự kỷ.

Xem ra trở về phải giáo dục lại Mạnh Dịch Vân cách xa bọn ong bướm kia, cho dù những nữ nhân kia cố tình sáp lại, cũng nhất định phải nhanh chóng chạy xa.

Mạnh Dịch Vân theo sao Hàn Nguyệt Nguyệt, những nữ nhân này thật phiền phức, hắn chẳng biết đã làm gì, lại cứ dính vào, còn bị thề tử thâm vắn.

Hàn Nguyệt Nguyệt lên nhìn vua Nam Tĩnh, là một đại thúc hơn 50, cũng không phải mỹ nam tử gì, trong lòng mất hứng, về thành lại. Mạnh Dịch Vân đành theo sau, không dám nói gì, mỗi lần vừa mở miệng liền bị nàng nhìn chăm chăm, không thể không ngậm miệng.

“Nói đi, có chuyện gì?” Về tới phòng, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi trên ghế, nhìn Mạnh Dịch Vân đứng trước mặt, hoàn toàn giống như đang thẩm vấn phạm nhân.

“Ta không biết nữ nhân đó”, Mạnh Dịch Vân nói, hắn còn không thấy mặt nàng ta, thì sao biết là ai.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhú mày, “Thắng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị!” lừa nàng à? Người ta chỉ mặt gọi lên luôn rồi, hắn còn nói không biết.

Mạnh Dịch Vân đi tới, vươn tay ra, bị Hàn Nguyệt Nguyệt đẩy đi, “Nghiêm túc!”, làm gì? Nàng đang hỏi chuyện, muốn quyền rũ nàng? Không có cửa đâu.

“Là tiểu công chúa vua Nam Tĩnh thương yêu nhất, lần trước lúc đến viếng thăm ta chỉ gặp qua một lần mà thôi, thật!” Nghe Mạnh Dịch Vân nói, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng lên, đáng tiếc không cao bằng Mạnh Dịch Vân, nên khí thế không đủ.

“Nàng ta đã thổ lộ với chàng?” Mạnh Dịch Vân vội lắc đầu, “Không có. Ta còn chẳng biết nàng ta có ý đó, lúc ấy tình huống cấp bách, ta đốt ba kho lúa xong liền trở về, hơi sức đâu mà quan tâm này đó”, lúc ấy Nam Tĩnh muốn xuất binh, hắn bắt buộc phải làm.

Hàn Nguyệt Nguyệt nghe thấy Mạnh Dịch Vân đốt kho lương của Nam Tĩnh, hai mắt sáng lên, “Chàng cũng đã từng làm? Ta còn tưởng rằng chàng rất quang minh chính đại chứ!”, không phải cũng giống nàng sao.

Mạnh Dịch Vân khẽ mỉm cười, “Chẳng phải là do bọn chúng muốn gây khó dễ cho ta sao?” nếu không hắn chẳng phải dùng tới hạ sách này.

“Công chúa đó đáng đáp thế nào? Là đại mỹ nhân phải không?” Hàn Nguyệt hỏi. Mạnh Dịch Vân chăm chú nhìn khuôn mặt toát ra cảnh cáo của nữ nhân trước mặt, thành thật nói, “Lúc ấy trời tối quá, không thấy rõ”.

Hàn Nguyệt Nguyệt cầm tay Mạnh Dịch Vân lên, hung hăng cắn một phát, Mạnh Dịch Vân vỗ vỗ đầu Hàn Nguyệt Nguyệt, “Cẩn thận đau răng, đừng để mề”. Thệt hắn thật cứng, Hàn Nguyệt Nguyệt nhả ra.

“Hai người hẹn hò đêm khuya phải không?”. Mạnh Dịch Vân bất mãn, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ không ngừng liến thoắng. Hàn Nguyệt Nguyệt muốn đẩy ra, đáng tiếc sức lực kém xa, người chẳng xê dịch được chút nào, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ cắn, nhất thời trong miệng tràn ngập mùi máu tươi.

Mạnh Dịch Vân đành buông ra. Thấy đôi môi đang chảy máu, và vẻ mặt âm trầm của hắn, Hàn Nguyệt Nguyệt biết đã chọc giận người rồi, chột dạ nhìn người trước mặt, thấy Mạnh Dịch Vân vẫn không nhúc nhích, chỉ có thể nhón người lên, liếm sạch vết máu trên môi hắn.

Mạnh Dịch Vân bắt lấy cơ hội, ôm đầu và eo Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt không dám lộn xộn. “Vua Nam Tĩnh thiết yến, trong bữa tiệc thấy qua một lần, nàng ta hình dạng thế nào ta đã quên mất rồi, nàng không tin tưởng ta như vậy?”, Mạnh Dịch Vân buông Hàn Nguyệt Nguyệt ra nghiêm túc nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt cúi đầu, “Lòng ta không thoải mái”, ai kêu nàng kia to gan như vậy, nàng ghen, không thích nữ nhân khác có ý đồ với hân.

Mạnh Dịch Vân bắt đầu dĩ cười một tiếng, “Vây về sau ta chỉ nhìn nàng và Tròn Tròn Viên Viên thôi được không? Đã làm mẹ rồi, còn trẻ con như thế”, thật ra thấy nàng ghen, hân rất vui sướng.

Hàn Nguyệt Nguyệt ôm hông Mạnh Dịch Vân, tựa đầu vào ngực hân, “Làm mẹ thì thế nào, chàng là nam nhân của ta, người khác dòm ngó chàng, ta có thể vui mừng được sao?”. Nàng là nữ nhân, cũng rất hẹp hòi, không chịu được nữ nhân khác để ý trượng phu nàng.

Mạnh Dịch Vân ôm nàng, “Kiếp này trong lòng ta chỉ có mình nàng, nếu có kiếp sau, lòng ta cũng chỉ có mình nàng”. Hàn Nguyệt Nguyệt vui vẻ nói “Đây là chính chàng tự nói”, nghe được lời tâm tình từ hân thật không dễ dàng.

Sáng sớm hôm sau, thám tử báo về, quân Nam Tĩnh chẳng biết tại sao, đột nhiên 2/ 3 binh sĩ bị bệnh liệt giường, hỏi ý Mạnh Dịch Vân có muốn nhân cơ hội bắt bọn họ lại không, Mạnh Dịch Vân khoát tay, sẽ có người thay hân giải quyết.

Hai người lên đường về kinh, Hàn Nguyệt Nguyệt dựa vào lòng Mạnh Dịch Vân. Mùa đông gió lớn, bay như vậy có chút lạnh, mặc dù khinh công của nàng hơn Mạnh Dịch Vân, nhưng vẫn dễ hân chấn gió.

“Hay là ta truyền thụ bí quyết khinh công cho chàng?” Hàn Nguyệt Nguyệt đề nghị. Mạnh dịch Vân liếc nhìn, “Không phải nói không truyền ra ngoài sao?” Vô công Được Cốc không thể truyền ra ngoài, ngay cả mấy nha hoàn thân cận của nàng đều học khinh công do nàng chế lại, chứ không phải chính tông.

Hàn Nguyệt Nguyệt ôm hông Mạnh Dịch Vân, “Chàng ta tướng công của ta, sao là người ngoài”, chàng học xong, không phải ta cũng được lợi sao, ít nhất ra ngoài không cần hứng gió nữa, Hàn Nguyệt Nguyệt thầm tính toán.

Mạnh Dịch Vân khẽ mỉm cười, “Thế này là nàng chê khinh công của ta quá tệ?”, mặc dù không hơn nàng, nhưng cũng được coi là tuyệt đỉnh rồi.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười ha ha, “Thiếp sao dám, tướng công chính là trời của thiếp, trong lòng thiếp tướng công là tất cả, là người lợi hại nhất”. Mạnh Dịch Vân bắt đầu dĩ lắc đầu, “Vây vi phu phải cố gắng gấp bội, mới xứng kỳ vọng của nương tử rồi”

Qua 4 ngày đường, rốt cuộc hai người tới kinh thành. Hai người đi xem xét tình hình, Thái Uyên quả không đơn giản, cho quân mai phục quanh kinh thành đến khoảng 30 vạn, chờ bọn hân đến còn không biết có thêm bao nhiêu quân tham gia vào cuộc chiến nữa. Hai người đi một vòng, nhưng vẫn không nhìn thấy người cầm đầu.

119. Chương 117 : Cuộc Chiến Ở Kinh Thành 1

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc lắc tay, “Có muốn ta cho bọn chúng Nhuyễn Cốt Tán luôn không?”, bảo đảm Thái Uyên khóc kêu cha gọi mẹ. Bọn Đông Phương Trí nhanh nhất phải ngày mai mới tới, đại quân Trình Anh đã lên đường 5 ngày, chắc trưởng công chúa đã nhận được tin tức.

Mạnh Dịch Vân nhìn Hn Nguyệt Nguyệt, “Hiện tại dừng mạnh động, trnh bị Thi Uyn pht hiện, vo thnh ni sau”, giờ quan trọng nht l xem tnh hnh trong thnh thế no ri mi tính tiếp.

Hn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Tt cả nghe theo chng”. Mạnh Dịch khng ni g, nm đi tay lạnh lẽo của nng, hai người bay vo trong thnh. Ngồi của Thi Uyn sao ngăn đợc hai người, mặc dù ngồi Thi Uyn đu l cao thủ s một s hai trn giang hồ, Tần Minh v Hc Ứng đu đnh khng lại, nhng hai người nhờ c khinh cng cao.

“Đi tng phủ trc đi”, Mạnh Dịch Vn ni. Thật ra Hn Nguyệt Nguyệt mun vo cung trc, nhng nghe Mạnh Dịch Vn ni vậy, cảm thý hay l v nh nhn gia gia một chút lại đi, an tm hơn.

Hai người lẳng lặng đến viện lão tng gia, dm đã khuya, trong viện ti đen, Hn Nguyệt Nguyệt đã ti hai lần nn quen đờng, đi thẳng đến phòng lão tng gia, Mạnh Dịch Vn đẩy cửa bc vo.

Hn Nguyệt Nguyệt đến bn giờng, khẽ đẩy ngời trn đ, “Gia gia, gia gia, tỉnh”. Mạnh Dịch Vn đứng sau lng Hn Nguyệt Nguyệt, quanh đy nht định c ngời theo dõi.

Lão tng gia mở mt. “Gia gia?” Hàn nguyệt Nguyệt thử gọi, vợi vàng đỡ dậy, dựa vào đầu giường, “Gia gia sao rồi, bọn họ có khó để gia gia không?”

Lão tướng gia nắm tay Hàn Nguyệt Nguyệt, “Con không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi, đi mau, quanh đây có rất nhiều người, đừng để bị phát hiện, gia gia không sao, bọn họ không dám làm gì ta đâu”. Thì ra Hàn nguyệt Nguyệt không chết, Hàn lão tướng gia rút cuộc nhẹ nhõm, chỉ cần Nguyệt Nguyệt còn sống, chờ Vân vương dẫn binh về kinh là mọi chuyện xem như được giải quyết, lão kiên trì thật không uống.

“Không sao, những người đó không phát hiện ra đâu, vương gia cũng tới”. Ban đêm lão tướng gia chẳng thấy gì, nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói, cố gắng căng mắt nhìn khắp phòng, đáng tiếc chỉ là một khoảng đen kịt.

“Không biết vương gia đến, đắc tội”. Mạnh Dịch Vân thấy người trên giường già hơn rất nhiều, đi tới bên cạnh, “Bổn vương phải gọi tướng gia một tiếng gia gia mới phải, tướng gia không cần đa lễ”.

Hai người ở lại khoảng một khắc, lão tướng gia kể lại tất cả những chuyện xảy ra trong thời gian này, và thế cục bấy giờ.

Ra khỏi tướng phủ, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo Mạnh Dịch Vân đến một tòa viện, hiện tại trong cung canh giữ nghiêm ngặt, cho dù cứu được Mạnh Dịch Hiên ra cũng chẳng có tác dụng gì, không bằng nghĩ cách diệt trừ thủ hạ của trưởng công chúa trước.

“Sao nàng biết Lương thị lang?” từ Lương phủ đi ra, Mạnh Dịch Vân hỏi. Đây là trạng nguyên của năm trước, Nguyệt Nguyệt biết người này lúc nào.

Hàn Nguyệt nguyệt nói thầm vào tai Mạnh Dịch Vân mấy câu. Mạnh Dịch Vân im lặng, xem ra nàng nhìn người vô cùng chuẩn, chuẩn bị lâu dài, nên vào thời khắc mấu chốt luôn có người giúp nàng một tay, có người này thì dễ liên lạc với mấy quan viên trong kinh thành.

“Giờ chúng ta đi đâu?” Mệt quá, Hàn Nguyệt Nguyệt ngáp một cái, hiện tại trong kinh thành không có chỗ cho hai người dung thân rồi, vương phủ bị niêm phong, các viện khác thuộc danh nghĩa Vân vương cũng chung số phận.

“Chúng ta về Trúc Viên đi.” Chỗ nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, chắc chắn trưởng công chúa sẽ không ngờ, hai người lại trở về vương phủ. Hàn nguyệt Nguyệt gật đầu: Đúng vậy, Trúc Viên ở hậu viện vương phủ, hơn nữa là một viện đơn độc, cho dù bọn họ ở lại một thời gian những người đó cũng không biết.

Trong Trúc Viên, trúc chiếm hơn phân nửa diện tích, cộng thêm hoa mai. Hiện giờ là mùa đông khắc nghiệt, không biết mai có nở hay không, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo Mạnh Dịch Vân chạy về Trúc Viên.

“Về phòng trước đi, giờ hơn nửa đêm thưởng hoa gì nữa”, Mạnh Dịch Vân nói. Hàn Nguyệt nguyệt kéo tay Mạnh Dịch Vân “Hoa này là chàng trồng cho ta, đương nhiên ta muốn nhìn thử, nếu không không ngủ được”, dù không thấy được hoa nở, nhưng nàng vẫn rất vui.

Trong phòng không bị động tới, vẫn như trước, chỉ là không có người quét dọn nên có chút bụi. Hàn Nguyệt Nguyệt đốt đèn dầu trong phòng lên, không có người ở, lạnh lẽo.

“Đói bụng không?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, hai người vẫn chưa ăn gì. Mạnh Dịch Vân ôm sau lưng Hàn Nguyệt Nguyệt “Đói bụng?” hơn một tháng không có người ở rồi, hẳn là không có thức ăn.

Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người, “Vâng”, bụng xẹp lép luôn rồi.

Mạnh Dịch Vân vuốt ve mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, “Vay nàng chờ ở đây, ta đi tìm thức ăn”. Hàn Nguyệt Nguyệt kéo tay Mạnh Dịch Vân lại, cười cười, “Đã trễ thế này đi đâu tìm? Muốn mua cũng phải đợi ngày mai mới có”.

“Đi theo ta”, Hàn Nguyệt Nguyệt cầm đèn lồng, dẫn Mạnh Dịch Vân ra ngoài, ở phòng bếp có chỗ dự trữ thức ăn, hẳn là còn một ít.

Vào phòng bếp, Hàn Nguyệt Nguyệt mở cửa hầm dự trữ ra. Mạnh Dịch Vân thấy thứ gì đó, “Mùa đông mà vẫn còn những thứ này?” không bị đông hư sao?

Hàn Nguyệt Nguyệt cầm cái trắng lên, “Nơi này nhiệt độ cao hơn bên ngoài, chàng không cảm thấy sao?”. Nhà ai chẳng có tầng ngầm để dự trữ đồ ăn trong mùa đông, chỉ có hẳn là không biết, mỗi ngày chờ cơm tới thì há miệng.

Mạnh Dịch Vân nhìn chung quanh, trừ cửa vào còn lại đều kín gió, ẩm hơn bên ngoài nhiều, khó trách những thứ cần này không bị đông hư.

Ra phòng chứa, để đồ ăn qua một bên, Hàn Nguyệt đốt lửa, làm chút sủi cảo.

Sức Hàn nguyệt Nguyệt không lớn, là Mạnh Dịch Vân nhào bột mì, nàng đứng bên cạnh chỉ huy, thấy bộ dáng Mạnh Dịch Vân như vậy, có chút buồn cười, đường đường một vương gia, đây là lần đầu tiên phải nhào bột mì.

“Hương vị thế nào?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Mạnh Dịch Vân ăn một miếng, gật đầu nói “Không tệ”, tay nghề thê tử hẳn thật tốt, chỉ một ít bột mì và cái trắng đã làm ra món ngón như vậy.

Hàn Nguyệt Nguyệt cũng ăn một miếng, gật đầu, “Đúng là đói bụng ăn cái gì cũng thấy ngon”, sủi cảo dù không đủ nguyên liệu mà vẫn thấy ngon quá chừng.

Hai người ăn no xong, Hàn Nguyệt Nguyệt dùng lửa còn dư nấu một nồi nước nóng, hai người rửa mặt rồi về phòng nghỉ ngơi, thay đồ dơ ném qua một bên.

“Vẫn là nhà mình tốt nhất”, Hàn Nguyệt Nguyệt tựa vào lòng Mạnh Dịch Vân, dù lạnh chút nhưng cảm thấy rất an tâm. “Nhà chúng ta sắp được đoàn tụ rồi” Mạnh Dịch Vân nói, Hàn nguyệt Nguyệt gật đầu.

Hàn Nguyệt Nguyệt đột nhiên hỏi “Chàng có định làm hoàng đế không?” đề tài này lần đầu tiên nàng nhắc tới, khi mọi chuyện kết thúc, nhất định những đại thần kia sẽ bắt hẳn làm hoàng đế.

“Nàng không thích ta làm?” Mạnh Dịch Vân hỏi ngược lại. Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Ta rất ích kỷ, không hi vọng chàng làm hoàng đế gì hết, chỉ muốn một nhà chúng ta sống vui vẻ bên nhau là được”. Làm hoàng đế, rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, hẳn sẽ càng ngày càng bận rộn, bọn quần thần dâng nữ nhân cũng càng ngày càng nhiều, nàng không thích, không thích chút nào.

“Vậy thì không làm”, nghe Mạnh Dịch Vân nói, Hàn Nguyệt nguyệt rất vui. Mạnh Dịch Vân cười cười, “Ta chẳng hiếm lạ gì ngôi vị hoàng đế, chỉ cần nàng và nhi tử làm bạn với ta, ta đã thỏa mãn”. Thật ra hẳn thích một cuộc sống yên tĩnh hơn, mỗi ngày chơi cờ với nàng, vui đùa với nhi tử, có thời gian, cả nhà đi thăm thú đó đây, những điều này hạnh phúc hơn làm hoàng đế nhiều.

Mặc dù lòng biết không thể nào, nhưng nghe Mạnh Dịch Vân nói vậy, Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn rất vui vẻ, mặc kệ cuối cùng hẳn có tiếp nhận ngôi vị hoàng đế đó hay không, nàng cũng sẽ không vào cung, cho dù phải sống một mình, nàng cũng không muốn trở thành một trong những nữ nhân trong hậu cung.

“Những điều này chàng có thể làm chủ được sao? Bây giờ nói còn quá sớm, ngủ đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhắm mắt lại, lòng vẫn đang nghĩ đến lúc đó mình sẽ làm gì, tiếp nhận hay là rời đi.

Tiếp nhận, nàng không muốn mình sống lay lắt trong thâm cung, rời đi, lòng lại biết không bỏ được. Vấn đề không phải là tin tưởng hay không tin tưởng, mà là nàng không thể tiếp nhận việc hẳn dạn dàng với bất kỳ nữ nhân nào khác, dù là giả cũng không thể.

Mạnh Dịch Vân khẽ hôn trán Hàn Nguyệt Nguyệt, thật lâu, mới cảm thán một câu: thật ra ngôi vị hoàng đế chẳng có ý nghĩa gì với hẳn cả, chỉ cần nàng là đủ rồi.

Sáng sớm hôm sau, Hàn Nguyệt Nguyệt mở mắt, thấy khuôn mặt phóng đại của Mạnh Dịch Vân bên cạnh, nàng mỉm cười, kỳ thật hạnh phúc không phải là có nhiều vàng bạc châu báu, không phải là quyền lực tối cao, mà là mỗi ngày thức giấc, có người mình yêu bên cạnh. Nàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt quen thuộc.

Thật ra mạnh Dịch Vân đã sớm tỉnh chỉ là quyến luyến không khí ấm áp lúc này mà thôi, bị Hàn Nguyệt Nguyệt vuốt nhột, bắt đắc dĩ mở mắt. Hàn Nguyệt Nguyệt giật mình, vội vàng thu tay về.

Mạnh Dịch Vân nhanh hơn một chút bắt được. “Buông ra”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, người này sao đột nhiên lại tỉnh.

“Nương tử rất thích bộ dáng của vị phu?” Nữ nhân này thường len lén nhìn mình ngẩn người, hẳn không phải không biết, chỉ là không nói mà thôi. Hàn Nguyệt Nguyệt rút tay về, “Mặt đầy râu ria, xấu muốn chết”.

Mạnh Dịch Vân sờ sờ, quả thật có một ít râu, ở biên cương, một đám nam nhân, mỗi ngày đều nghỉ đánh trận thể nào, hơi đâu chú ý những thứ này.

Mạnh Dịch Vân cố ý tiến lại trấn Hàn Nguyệt Nguyệt cọ cọ mấy cái. Hàn Nguyệt Nguyệt trốn vào chăn, Mạnh Dịch Vân thấy thế, giật chăn ra, áp lên người nàng, thật ra phía dưới đang rất phấn chấn, Hàn Nguyệt Nguyệt bỏ bừa mặt.

Mạnh Dịch Vân thấy nàng như vậy, lòng càng thêm ngứa ngáy. Hàn nguyệt Nguyệt ngăn miệng Mạnh Dịch Vân lại, “Làm gì, nặng quá.”

Mạnh Dịch Vân kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt ra, “Chẳng phải nương tử quyến rũ vi phu sao?” Hôm qua quá mệt mỏi, Mạnh Dịch Vân muốn bù lại. Hàn Nguyệt Nguyệt liếc, “Ai quyến rũ chàng? Tự mình háo sắc còn đổ oan ta”, đây chính là tội lớn.

120. Chương 118 : Cuộc Chiến Ở Kinh Thành 2

Mạnh Dịch Vân cười cười, không nói tiếp, trực tiếp hành động, sức Hàn Nguyệt Nguyệt không lớn, y phục bị Mạnh Dịch Vân kéo hai ba cái đã rách hết, ném ra ngoài chăn.

“Nghiem túc một chút”, Hàn Nguyệt Nguyệt tránh đi, Mạnh Dịch Vân mấy lần không tìm được đường vào, vỗ vỗ cặp mng khng thnh thật cửa nng, bt ly eo nhỏ khng cho nhích tí nhích lui.

“Ừ~ nhẹ một chút, đau”, Hn Nguyệt Nguyệt bt măn nì, đột nhìn bị tiến vo lm nng kh tiếp thu, nam nhn ny lun vội vng nh vậy, cha chuẩn bị g hết, cứ thế vọt vo, đau chết nng.

Mạnh Dịch Vn cn nhẹ vnh tai Hn Nguyệt Nguyệt, “Nghim túc một chút lin hết đau”. Di sự nửa dụ dỗ nửa lừa gạt của Mạnh Dịch Vn, mỗi lần Hn Nguyệt Nguyệt đu chỉ c th bung vũ khí đầu hng.

Trời bt đầu sng dần, trong phòng hai người vẫn còn đang đại chiến, khng ai quy rầy, Mạnh Dịch Vn cng vui sng. Hn Nguyệt Nguyệt chỉ c th mặc ngồi bì b, lúc sau ngay cả sức đ n n a a cũng khng còn, nng nhm mt lại, chẳng biết qua bao lu, chỉ cảm thy ton thn v lực, miễn cưỡng mở mt ra. Thy Mạnh Dịch Vn đang m mn, giật giật mun thot ra nhng tay Mạnh Dịch Vn cng m chặt, cả người rơi vo một lồng ngực m p. Hn nguyệt Nguyệt bt măn hử my tiếng, ngồi ny bnh thờng nhn rt nghim túc, ln giường th khc hơn ton, ngồi ta nì quả khng sai, nam nhn đu l si đội lt cừu.

Lúc hai người tỉnh lại lần nữa, đã là giữa trưa, Hàn Nguyệt Nguyệt đá người bên cạnh một phát, Mạnh Dịch Vân bắt đắc dĩ đứng dậy, mang nước tới cho hai người rửa mặt.

“Chúng ta đi đâu?” Hàn Nguyệt nguyệt hỏi. Có thể hôm nay Đông Phương Trí tới, nhưng đại quân Trình Anh thì phải ngày kia mới đến.

Mạnh Dịch Vân đưa khăn cho Hàn Nguyệt nguyệt, “Không đi đâu hết, chờ tin”. Đợi Đông Phương Trí ra tay, sau đó sẽ thêm dầu vào lửa, đại quân Trình Anh tiến vào thành, cộng thêm 10 vạn quân của Tần Minh, bao vây kinh thành, đến lúc đó, trưởng công chúa và Thái Uyên có chấp cánh cũng khó thoát.

“Vậy tối nay chúng ta vào cung đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, nàng muốn đi xem, hiện tại Mạnh Dịch Hiên bị giam chỗ nào, còn cả hoàng hậu giả kia. Nghĩ đến Tăng Nhu, nàng hỏi “Hoàng hậu sao rồi? Tìm được Tăng Nhu chưa?”

“Người đã bị đưa đi, không tra được, mấy năm nay chúng ta âm thầm điều tra nhưng không có kết quả” nữ nhân kia lòng dạ quá sâu, không tìm được chỗ nhốt Tăng Nhu.

“Thì ra hai người đã sớm biết” còn tưởng hần chưa biết.

Đến tối, hai người vào hoàng cung, không biết Mạnh Dịch Hiên đang bị giam lỏng ở đâu, Hàn Nguyệt Nguyệt đi theo sau lưng Mạnh Dịch Vân.

Mạnh Dịch Vân rất quen thuộc hoàng cung, chỉ chốc lát sau đến một chỗ vòng, hai người dừng lại, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn gian phòng tối thui: Mạnh Dịch Hiên ở đây?

Mạnh Dịch Vân nắm tay Hàn Nguyệt Nguyệt, đẩy cửa vào. Trong đêm tối, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn không rõ bằng Mạnh Dịch Vân chỉ có thể theo sau. Vừa tới giữa phòng, Mạnh Dịch Vân kéo Hàn Nguyệt Nguyệt chạy nhanh ra ngoài.

“Sao vậy?” ra khỏi phòng, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, nàng không cảm giác được nguy hiểm gì cả? Chẳng lẽ do võ công đối phương quá cao.

“Đi thôi, người bên trong không phải hoàng huynh”, nếu hần không nhanh, hai người đã bị phát hiện rồi.

Rẽ bảy tám lần, rốt cuộc hai người dừng lại trước một căn phòng, “Ai?” Bên trong truyền ra giọng nam. “Hoàng huynh?” Mạnh Dịch Vân hỏi thử.

“Sao đệ lại tới đây?” Cửa phòng mở ra, người bên trong đúng là Mạnh Dịch Hiên. Hàn Nguyệt Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, thật may Mạnh Dịch Hiên không có việc gì.

“Vào trong hăng nói”, ba người đi vào phòng, không dám đốt đèn, xung quanh có không ít người canh giữ. Mãi không thấy hai người kia nói gì, Hàn Nguyệt Nguyệt giật nhẹ vạt áo Mạnh Dịch Vân.

“Nam Tĩnh lui binh rồi?” Mạnh Dịch Hiên hỏi. Mạnh Dịch Vân trả lời “Vâng”.

“Hoàng đệ vất vả rồi”, Mạnh Dịch Hiên nói. Hàn Nguyệt Nguyệt đứng một bên gấp thay, hiện tại không phải là lúc nói chuyện trên trời dưới đất, “Chúng ta đi thôi, nếu không bị phát hiện thì nguy”, trưởng công chúa mà biết Mạnh Dịch Vân đã về kinh, nhất định tăng cường đề phòng, tấn công kinh thành sẽ khó hơn.

“Hai người đi đi” Mạnh Dịch Hiên nói. Không nhìn rõ mặt nhưng nghe giọng của hần, Hàn Nguyệt Nguyệt phát hiện Mạnh Dịch Hiên tiêu tụy hơn rất nhiều.

“Hoàng thượng ở lại đây rất nguy hiểm”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, đến lúc mấu chốt, nếu bọn Thái Uyên lấy Mạnh Dịch Hiên làm bia đỡ đạn thì sao? Mạnh Dịch Vân nhất định sẽ không trở mặt nhìn.

“Đi”, Mạnh Dịch Vân kéo Hàn Nguyệt Nguyệt ra ngoài, nàng rất khó hiểu, sao lại để Mạnh Dịch Hiên lại trong cung.

“Sao không cứu hoàng thượng ra?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Mạnh Dịch Vân đáp “Không tìm được hoàng hậu, hoàng huynh sẽ không đi”. Võ công Mạnh Dịch Hiên không kém hần, muốn đi rất dễ dàng, chỉ là hoàng hậu chưa biết sống chết, không có được tin tức của nàng, hoàng huynh sẽ không từ bỏ.

“Hoàng thượng quả thật rất si tình”, nàng còn tưởng là Mạnh Dịch Hiên đã sớm quên Tăng Nhu chứ.

Ngày hôm sau, Đông Phương Trí dẫn hơn 2000 người đến kinh thành. Trưởng công chúa không hề biết, chỉ trong một đêm đại quân xung quanh kinh thành đã bị tiêu diệt, lòng quân tan rã, đến lúc trưởng công chúa nhận được tin, 10 vạn đại quân của Trình Anh cũng đã đến.

Hai bên đánh nhau, quân của trưởng công chúa không có kinh nghiệm chiến đấu làm sao địch nổi đại quân đến từ biên cương. Quân trưởng công chúa bị dọa, Trình Anh bày kế nhỏ, trong vòng hai ngày, binh lính đầu hàng có hơn 3 vạn.

Trưởng công chúa tức hộc máu, không phải Thái Uyên đã nói Nam Tĩnh sẽ giúp giữ chân quân Vân vương sao? Hiện tại 100 vạn đại quân từ Từ Châu đến sao kịp? Thời khắc quan trọng Nam Tĩnh lại lui binh, không chiếm được kinh thành, kế hoạch mưu tính nhiều năm của trưởng công chúa liền thất bại rồi.

Thủ hạ của Thái Uyên cũng có người trong võ lâm, do Lục Phi Hổ cầm đầu, giữ ở kinh thành, đáng tiếc yếu không địch nổi mạnh, lại nói những bang phái lớn trên giang hồ đều giúp đỡ Vân vương, nếu đắc tội họ, về sau khó mà đi lại trên giang hồ. Sau khi Lục Phi Hổ chết nhóm người kia cũng tan rã.

Mạnh Dịch Vân ra thành lĩnh quân, Hàn Nguyệt Nguyệt ở lại Trúc Viên, mặc kệ bên ngoài thế nào, dù sao cũng sẽ không đánh tới đây. Hàng ngày ngắm hoa, tính ngày Mạnh Dịch Vân trở về, hai người cách nhau không xa, nhưng vẫn nhẩn nại không gặp mặt.

Gần cuối năm, tuyết rơi càng lớn, Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi trong phòng, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười của hai nhi tử, không biết giờ chúng thế nào.

Hàn Nguyệt Nguyệt đang ngẩn người thì xuất hiện một vị khách không ngờ. Thấy Mạnh Dịch Hiên, nàng sợ hết hồn, vội vàng mời vào cửa, phía sau Mạnh Dịch Hiên có một nữ tử, cúi đầu, không thấy được mặt.

“Đây là?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Mạnh Dịch Hiên nhìn nàng kia, “Đây là Vân vương phi”.

Nàng kia ngẩng đầu lên, Hàn Nguyệt Nguyệt trợn to hai mắt, “Hoàng, hoàng hậu nương nương”, đây chẳng phải là hoàng hậu sao? Sao trên mặt lại có thêm hai vết đao.

Nàng kia thấy vẻ kinh ngạc của Hàn Nguyệt Nguyệt, lấy tay che kín vết sẹo trên má. Mạnh Dịch Hiên nói, “Hôm nay tới đây là muốn vương phi nhìn thử, xem vết sẹo trên mặt hoàng hậu có thể xóa được không?”

Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn còn đang bần ngĩ, đây là hoàng hậu thật hay giả?

Thấy hàn Nguyệt Nguyệt không nói gì, hoàng hậu cúi đầu, “Thật ra ta đã quen, không chữa được cũng không sao”, dù sao cũng đã nhiều năm.

Khi Mạnh Dịch Hiên tìm thấy nàng, lòng nàng rất vui mừng, đáng tiếc mặt mình đã bị hủy, không xứng với hần nữa, nếu hần ghét bỏ mặt nàng, nàng cũng nhận.

“Phải thử mới biết, không dám chắc”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, chắc đây chính là Tăng Nhu thật, không ngờ Mạnh Dịch Hiên có thể tìm được nàng.

Hàn Nguyệt Nguyệt dẫn Tăng Nhu vào phòng, lấy hòm thuốc ra, nhú mày nhìn vết sẹo, đã quá lâu, không biết có hiệu quả không.

“Có phải sẽ không trị hết?” Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt nhú mày, hoàng hậu hỏi. Hàn Nguyệt Nguyệt nghiêm túc nói, “Trên vết thương có độc, vết sẹo mới sâu như vậy, trước hết ta giúp hoàng hậu giải độc trước, muốn vết sẹo biến mất hoàn toàn là không thể nào, chẳng qua ta sẽ tận lực giúp hoàng hậu làm vết sẹo nhạt bớt”, trừ phi là đổi mặt, còn lại không thể xóa hết được.

Mạnh Dịch Hiên và Tăng Nhu ở lại Trúc Viên mấy ngày, vết sẹo trên mặt Tăng Nhu đã tróc ra bớt, hai người nói phải đi, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không cản. Trước khi đi, Mạnh Dịch Hiên đưa cho nàng một thánh chỉ, không nói gì. Bất quá nàng biết, Mạnh Dịch Hiên sẽ không trở lại hoàng cung nữa.

Quân trưởng công chúa xem như đã bại, Mạnh Dịch Vân dẫn quân tiến vào thành, chiếm lĩnh hoàng cung, thế lực Thái Uyên cũng bị lật đổ.

Trước tết, Hàn Nguyệt Nguyệt đến Dược Cốc, Hắc Ưng chạy về kinh giúp Mạnh Dịch Vân. Lục Tư Tư và Tống Thanh, Như Song còn ở Tứ Phương Thành, chỉ có Như Họa và Như Tuyết theo Trương Tiểu Tinh đến Dược Cốc.

Đoàn Đoàn và Viên Viên đã hơn 1 tuổi, bước đi lảo đảo, miệng bi bô nói gì đó, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt, hai tiểu tử đều quay mặt nhìn nơi khác.

“Dối à?” Hàn Nguyệt Nguyệt ôm lấy Đoàn Đoàn, hung hăng hôn một cái, Đoàn Đoàn vẫn không xoay mặt lại, Hàn Nguyệt Nguyệt thấy thế, cố ý nói “Đoàn Đoàn không cần mầu thân nữa sao? Vậy mầu thân đi nha?” nói xong, liền đặt Đoàn Đoàn xuống.

Đoàn Đoàn thấy thế, “Oa~” một tiếng khóc lên, hai tay ôm chặt bắp chân Hàn Nguyệt Nguyệt, Viên Viên nghe thấy cũng òa khóc, đưa tay hướng Hàn Nguyệt Nguyệt.

Thẩm Thục Kiều nghe tiếng khóc, vội vàng vào, “Vừa trở lại đã chọc hai đứa khóc, thật là, Đoàn Đoàn, tới ma ma ôm nào”.

121. Chương 119 : Chặn Đường

Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xổm xuống, ôm lấy nhi tử, “Đoàn Đoàn đừng khóc, là mẫu thân không đúng, đừng khóc nha”. Thấy thế Thẩm Thực Kiều lắc đầu, đau lòng nói “Hai đứa nhỏ mỗi ngày đều nhớ con, gọi mẹ suốt, con trở về lại làm chúng khóc”.

Hàn Nguyệt Nguyệt cười ha ha, “Con chọc chúng xíu thì m!”. Thẩm Thực Kiều m ly Vin Vin, “Sao lại ti một mnh, c gia đu?” Sp hết năm rồi, còn khng ti đn ngời v, tuy mnh rt khng nỡ, nhng dù sao cũng l con chu hong gia, khng v bị tế sao đợc.

“Chng rt bận, con sẽ ở lại cc đn tết xong mi trở lại”, hiện giờ kinh thành ri nùì. Trở v chỉ lm hn thm.

“Tiu th, tiu th, rt cuộc ngời đã ti”, Nh Họa Nh Tuyết chạy vo, thời gian ny họ lo lng mun chết.

My ngời ríu rít, Thẩm Thực Kiều khng cch no khc, đnh đi ra ngoi. “Tiu Tinh đu?” khng thy Trương Tiu Tinh, Hn Nguyệt Nguyệt hỏi. Nh Họa nhn Nh Tuyết một ci, khẽ mỉm cười, “Hc Ứng đại ca đi một mnh rt c đơn, nn Tiu Tinh tỷ v kinh thành cùng, khng ngờ tiu th đến.”

Qua tết, đảo mt lin ti thng 3, Hn Nguyệt Nguyệt bt đầu thu dọn đồ đạc, chuẩn bị dẫn nhi tử hồi kinh. Y Phẩm Đường rt khng nỡ, m hai nhc khng bung.

Hn Nguyệt Nguyệt bt đc dĩ, “S phụ, hay l đ Vin Vin lại vi s phụ nha?”. Y Phẩm Đường cười cười, “Ni bấy g đ, nhanh đi đi, vi s đờ phải phin lòng”, đa Vin Vin cho Như Họa.

Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Sư phụ, thừa dịp sư huynh đang ở trong cốc, ngài phải nắm chắc cơ hội nha”, nếu để người đi nữa, không biết lại phải đợi đến khi nào.

Y Phẩm Đường vuốt râu, “Không cần lo, ta tự có biện pháp”, chỉ là hai đứa nhóc, lão không tin lão không trị được.

Hàn Nguyệt Nguyệt chu miệng, “Vây sang năm con trở lại, sư phụ đừng làm con thất vọng nha”. Với tính tình sư huynh, thật rất khó chế phục. Y Phẩm Đường sụ mặt: “Có lúc nào vi sư để con thất vọng chưa?”

Ba người mang theo hai đứa nhỏ ra khỏi Tuyết Sơn, chạy hướng kinh thành. Đoàn Đoàn và Viên Viên đã dứt sữa, trên đường dễ dàng rất nhiều, nếu không phải mang thêm hai bà vú chẳng biết khi nào mới đến nơi.

“Tiểu thư, chúng ta nghỉ lại đây một đêm chứ?” Như Họa hỏi, đã sắp tối, nếu đi nữa, sợ không đến được tòa thành tiếp theo. Như Tuyết nhìn ra bên ngoài, “Tại đây sao?” điều kiện không tốt chút nào, tiểu thư là vương phi, hơn nữa còn mang theo hai tiểu vương gia, sao có thể ở chỗ thế này.

“Nơi này cách thành Lý Hà còn mấy chục dặm, đến tối sợ là không kịp, chúng ta ở đây nghỉ một đêm thôi”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, nàng không muốn qua đêm bên ngoài, giờ trời có chút lạnh, người lớn thì không sao, chỉ e hai đứa nhỏ chịu không nổi.

“Khách quan, mời vào trong”, thấy 3 người xuống xe, tiểu nhị lập tức chạy lại đón, Như Họa giao xe ngựa cho tiểu nhị, cầm hai bọc hành lý đi theo Hàn Nguyệt Nguyệt vào nhà trọ.

“Cho chúng ta hai gian phòng hạng nhất đi” Như Họa tới trước quầy, móc bạc ra nói. Chưởng quỹ thấy thế, cười hì hì nhận lấy, “Được được, khách quan chờ chút”.

Nói xong, nghiêng đầu về phía tiểu nhị hô to, “Hai gian phòng hạng nhất”. Một tiểu nhị đến trước mặt 3 người “Khách quan, xin đi theo tiểu nhân”, Hàn nguyệt Nguyệt và Như Tuyết mỗi người ôm một đứa nhỏ, làm người khác đặc biệt chú ý, 3 nữ tử trẻ, mang theo hai đứa bé.

“Tiểu nhị ca, mang thức ăn vào phòng giúp ta nhé”, Như Họa để hai bọc hành lý lên bàn nói. Tiểu nhị gật đầu đi ra ngoài. Đoàn Đoàn và Viên Viên đã ngủ mất, Như Họa thả Đoàn Đoàn lên giường, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo chăn qua đắp kín cho hai đứa.

“Nơi này điều kiện thật kém, giá lại cắt cổ”, Như Họa nhìn căn phòng một lượt, oán giận. Hai gian phòng thế này mà cũng gọi là phòng hạng nhất, còn nữa lượng bạc một gian, quả thật là cướp của.

“Biết vậy, sáng nay lên đường sớm chút, có lẽ đã kịp vào thành, bên đó cũng có Thiên Hương Lâu”, Như Tuyết nói. Hàn Nguyệt Nguyệt đặt ly trà xuống, “Tư Tư và Tống Thanh thế nào rồi?” vốn bảo hai người bán Thiên Hương Lâu đi, ai biết Tư Tư chết cũng không chịu, thôi, dù sao Thiên Hương Lâu là tâm huyết bao năm của họ.

“Không biết ạ, còn chưa nhận được tin” Như Họa giận nói. Đã truyền tin mấy ngày, còn chưa thấy hồi âm, không biết bên kia thế nào, thật khiến người ta lo lắng.

“Nếu không chúng ta đi đường vòng, đến Tứ Phương Thành xem thử?” Như Tuyết nói, nàng muốn trở về xem thử, len lén nhìn phản ứng của Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Cũng được, mai đến Tứ Phương Thành trước đi” Hàn Nguyệt Nguyệt nói. Nghe thấy tiếng gõ cửa, Như Họa hỏi, “Ai đó?”, bên ngoài truyền tới tiếng của tiểu nhị.

“Hai người về phòng nghỉ đi, mai còn lên đường sớm”, rửa mặt xong, Hàn Nguyệt Nguyệt nói. Như Họa và Như Tuyết ở phòng cách vách, sẽ không có chuyện gì.

Hàn Nguyệt Nguyệt vắt khô khăn, lau mặt cho hai đứa con, ngủ say như vậy, sợ là nửa đêm sẽ tỉnh dậy náo loạn. Hàn Nguyệt Nguyệt nằm xuống giường nghỉ ngơi, nửa đêm mới có sức trông bọn chúng.

“Sao vậy?” thấy xe ngựa đột nhiên dừng lại, Như Tuyết hỏi.

“Có người cản đường”, nghe Như Họa nói, Như Tuyết vén rèm lên, thấy phía trước có mấy người.

“Trên xe là Vân vương phi?” một nam tử hỏi. Như Tuyết cau mày, “Người là ai? Vì sao cản đường?” không thấy họ đang chạy sao?

“Tại hạ là Liễu Thiếu Ly ở Ly Thành, mạo muội quấy rầy, mong cô nương thứ lỗi”. Thấy hắn nói chuyện lịch sự, Như Họa dịu xuống một chút, “Thì ra là Liễu thành chủ, thất lễ, không biết thiếu thành chủ có việc gì?”. Liễu Thiếu Ly là con trai Liễu Diệp Khuynh, thành chủ Ly Thành, mấy năm này hai tỷ muội đi khắp nơi, cũng có nghe nói qua, bất quá chưa từng gặp mặt, thật đúng là giống trong lời đồn, một công tử văn nhã.

“Tại hạ nghe nói vương phi y thuật tinh, cho nên tới xin vương phi ra tay cứu gia phụ một mạng” nói cũng xem như thành khẩn. Lệnh bài phát ra, hiện tại sợ là cả giang hồ ai cũng biết lai lịch của nàng rồi, tránh được lần thứ nhất, chưa chắc đã tránh được lần thứ hai, Hàn Nguyệt Nguyệt có chút phiền lòng.

“Xin thiếu thành chủ xuất lệnh bài”, quy củ của tiểu thư, không có lệnh bài sẽ không cứu người. Nghe Như Tuyết nói, Liễu Thiếu Ly nhìn chằm chằm xe ngựa, trong xe có tiếng trẻ con, hẳn là hai tiểu vương gia, vậy Vân vương phi nhất định ở trong xe.

“Hoa mai lệnh bài rất trân quý, tại hạ không có may mắn, bất quá phụ thân thật sự bệnh rất nặng, mới dám làm phiền, kính xin cô nương giúp đỡ”, Hoa mai lệnh bài giống như bùa cứu mạng, thật sự khó tìm.

“Đó là quy định của tiểu thư, xin thiếu thành chủ kiếm được lệnh bài rồi hãy nói” Như Tuyết vung roi, xe ngựa lập tức chạy về phía trước. Mấy người kia không nghe, bay lên trước cản đường, trong nháy mắt có vài ngàn châm bay ra từ trong xe ngựa, Liễu Thiếu Ly đành tránh ra, chỉ nghe được mấy chữ: 3 ngày sau, Mai Hoa Trang, xe ngựa đã cách mấy dặm.

“Công tử, có đuổi theo không?”, Liễu Thiếu Ly mỉm cười, “Không cần, trở về thành” 3 ngày không dài, phải nhanh mới được.

“Tiểu thư sao lại đồng ý, vạn nhất những kẻ khác cũng như thế, chẳng phải thêm nhiều phiền toái?” Như Tuyết khó hiểu hỏi, không có lệnh bài, còn dám cản đường bọn họ.

“Coi như tích phúc” còn chưa thấy người bệnh, nàng cũng không xác định có cứu được không, xem trước rồi nói. Nếu không đồng ý, Liễu Thiếu Ly đuổi theo nữa thì làm thế nào, càng thêm phiền, không bằng đồng ý cho rồi, hơn nữa hắn cũng là người hiểu thuận. Trước kia nàng có nghe Mạnh Dịch Vân nói qua về Liễu thành chủ, là người tạm được, lần này lại không đáng đến phe trưởng công chúa.

Giữa trưa hôm sau, mấy người đến Mai Hoa Trang, Như Song rất kích động, ríu rít nói chuyện không ngừng, nhận lấy Đoàn Đoàn trên tay Hàn Nguyệt Nguyệt, hôn một cái, “Sao tiểu thư không báo trước một tiếng,

may là nô tỳ chưa đi, nếu không chẳng phải uống công rồi.”

Như Song cười nói, dẫn mấy người vào phòng khách, Như Họa chỉ lo rót trà cuống, khát chết nằng.

“Tư Tư đâu? Chẳng lẽ không ở đây?” Như Tuyết hỏi. Như Song đặt đĩa bé xuống, rót trà cho Hàn Nguyệt Nguyệt, “Tư Tư và Tống Thanh ở Thiên Hương Lâu, đã báo cho hai người, tối mới về được.”

Viên Viên và Đoàn Đoàn đã đi chập chững, vừa thả xuống, hai tiểu tử liền lao đi tới ôm Hàn Nguyệt Nguyệt, nhều nước miếng đầy cảm, Hàn Nguyệt lấy khăn ra vừa lau vừa hỏi, “Trong khoảng thời gian này không có việc gì chứ?”

Như Song đi lại, ôm lấy Viên Viên, “Không việc gì hết, tiểu thư yên tâm, vương gia đều đã an bài tốt, những người đó không động đến chúng ta được”. Năm trước có chút động tĩnh, bọn họ đóng cửa hàng, những kẻ đó cũng chẳng có biện pháp, thời gian trước, vương gia phái người đến giúp một tay, hiện tại đã khai trương lại.

“Vậy thì tốt, khổ cực các người”. Như Song cười nói, “Tiểu thư, đây là việc chúng nô tỳ phải làm mà”. Ai động đến Thiên Hương Lâu, nằng sẽ liều mạng với hần, mấy năm nay nằng chạy đông chạy tây, Thiên Hương Lâu tựa như con nằng.

“Tiểu Ngọc về rồi à? Mau vào chào tiểu thư đi” thấy một thiếu niên đứng ở cửa, mặc áo khoác xanh dương, Như Song nói. Hàn Nguyệt Nguyệt nhớ ra, đây chính là con trai của Tống Thanh, giờ hình như cũng 13 14 tuổi rồi.

Tống Ngọc cúi đầu, bước vào, Như Song kéo tay Tống Ngọc, “Đây là tiểu thư, chắc tiểu Ngọc chưa gặp qua”. Tống Ngọc ngẩng đầu lên, nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt một cái, “Bái kiến tiểu, tiểu thư”.

Hơi nhát gan, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Tống Ngọc à, ta gọi tiểu Ngọc nhé, kêu ta Hàn đi là được”. Mặc dù không cách nhiều tuổi, nhưng theo bối phận, phải gọi nằng một tiếng dì mới đúng.

“Bình thường đứa nhỏ này lạnh lẽo lắm, chắc là do sợ người lạ”, Như Song nói. Hàn Nguyệt Nguyệt thấy đứa nhỏ gầy yếu, nằng đã biểu hiện hòa ái dễ gần đến thế, sao nó vẫn sợ nằng.

“Đứa nhỏ mà, quen rồi sẽ khác, cái này cho Tiểu Ngọc, coi như lễ gặp mặt”, Hàn Nguyệt Nguyệt móc ra một khối ngọc bội đưa cho Tiểu Ngọc.

“Mau nhận đi” Như Song vỗ vai Tống Ngọc nói. Tống Ngọc nhận lấy ngọc bội, “Cám ơn Hàn dì”. Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười. Như Họa ở một bên la to, “Chúng ta còn chưa ăn cơm, đói chết mất”, sáng nay chỉ ăn chút điểm tâm, đến giờ chẳng biết chúng đã sớm đi nơi nào rồi.

122. Chương 120 : Liễu Thành Chủ

“Ấy xem ta này, vui quá quên mất, đem đồ về phòng trước đi, ta đi phòng bếp xem thử”, đồ ăn sáng nay mua hần là còn một ít.

Buổi tối, Lục Tư Tư và Tống Thanh trở về, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt thì vui buồn lẫn lộn, Lục Tư Tư kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt, “Rốt cuộc tiểu thư đã trở lại rồi, chúng n tỳ lo lng chết mt”, sau khi đến Tứ Phong Thnh, tiu th v Tiu Tinh bỗng nhìn biến mt khng thy tầm hơi, vương gia phi ngồi tm khp nơi m khng thy.

Nhn trang phục v kiu tc của Lục T T, rt ra dng thiếu phụ, xem ra Tng Thanh đi nng khng tệ. Tng Thanh đứng ở một bn cời ni “Chủ nhn đã trở lại rồi, vn tính ln kinh, nhng vương gia ni chủ nhn khng ở, giờ th tt rồi.”

Hn Nguyệt Nguyệt nhn Tng Thanh ni, “Ta mi từ Dục Cc v, thuận đồng ghé qua, thật may cc ngời đu ở đy, nếu khng ta lại uống cng” nghe Nh Song ni, hnh nh thời gian ny bọn họ đang vội vng chuyện mở chi nhnh.

“Đúng vậy, tiu th, trn đồng chc vt vả lm, gây nhieu, hai tiu vương gia đầu rồi? Vẫn khỏe chứ?” Trẻ con khng th bn ba qu, m Tuyết Sơn cch nơi ny rt xa.

“C tiu th ở đy, khẳng định tiu vương gia khng c việc g” Tng Thanh lc đầu, tiu th l thần y đ.

Kh đọc cơ hội tụ tập một chỗ, vui vui vẻ vẻ ăn xong bữa ti, Lục T T lin đem sổ sách đến th phòng, Hn NguyệtNguyệt cời ni, “C phu th ngơi ở đy, ta c th an tm rồi, hấn đối với người tốt chứ? Tống Ngọc có gây khó dễ gì không?” trong thư phòng chỉ có hai người, Hàn Nguyệt Nguyệt mới hỏi,làm mẹ kế không dễ.

Lục Tư Tư để sổ sách lên bàn, cười cười, “Tống đại ca đối nô tỳ rất tốt. Tiểu thư yên tâm, tiểu Ngọc rất hiểu chuyện”, dù sao là mẹ kế không thân cũng phải, vả lại nàng chỉ hơn Tống Ngọc có 8 tuổi.

“Vây thì tốt, ngồi xuống đi, ta bắt mạch cho”, Hàn Nguyệt Nguyệt dồn đồ trên bàn qua một bên. Lục Tư Tư đỏ mặt, đáng tiếc vì trời tối, dưới ngọn đèn dầu, Hàn Nguyệt Nguyệt không thấy, nàng quên mất, thời đại này với chuyện kia nữ nhân rất xấu hổ, chỉ có nàng là cho không có gì.

“Tiểu thư biết?” Lục Tư Tư ngồi xuống. Hàn Nguyệt Nguyệt kéo tay Lục Tư Tư, “Người quên tiểu thư nhà người là ai sao? Chút chuyện này sao giấu được ta”. Cả tối Tống Thanh để ý như vậy, không phát hiện mới là lạ.

“Rất khỏe mạnh, chưa mãn 3 tháng, cẩn thận một chút, 3 tháng đầu và 3 tháng cuối đều rất quan trọng, có thể ăn nhiều đồ bổ, nhưng phải giới hạn số lượng vừa phải, đứa bé không thể quá lớn, lúc sinh sẽ khó. Mọi chuyện cứ để Như Song và Tống Thanh đi làm, người bây giờ cần nghỉ ngơi nhiều.” Hàn Nguyệt Nguyệt dặn dò.

Lục Tư Tư kéo tay áo xuống, “Nào có nghiêm trọng như vậy”, người nhà nông hơn 5 tháng còn làm việc được mà, đâu có yếu ớt như vậy, hơn nữa đứa nhỏ cực kỳ ngoan, không quậy phá gì.

Hàn Nguyệt Nguyệt viết phương thuốc, “Uống theo đơn này vài ngày, bảo đảm đến lúc đó người sẽ sinh một bảo bảo xinh xắn”. Lục Tư Tư nhận phương thuốc, “Tiểu thư cứ hay nói giỡn”.

Hàn Nguyệt Nguyệt mở sổ sách ra, “Có gia đình rồi mà da mặt vẫn mỏng như thế, được rồi, về nghỉ ngơi đi, nếu không Tống đại ca của người lại đến đòi người.”

“Tiểu thư~”, bị Hàn Nguyệt Nguyệt chọc, Lục Tư Tư đứng dậy đi, cười nhẹ, tất cả hôm nay, trước kia nằm mộng nàng cũng không dám nghĩ, đưa tay sờ sờ bụng.

“Sao vậy? Không thoải mái?” Tống Thanh thấy Lục Tư Tư đứng ngẩn người vuốt bụng, đi nhanh tới hỏi. Lục Tư Tư ngẩng đầu lên, “Không sao”. Tống Thanh đỡ tay Lục Tư Tư, “Không sao là tốt, về nghỉ ngơi đi, khuya lắm rồi”, nữ nhân mang thai cần nghỉ ngơi nhiều, không được vất vả.

“Tiểu thư, Liễu Thiếu Ly đến” Như Họa nói. Hàn nguyệt Nguyệt đặt quyển sách trên tay xuống, rất đúng hạn, hôm nay vừa lúc là ngày thứ ba, “Dẫn người đến hậu viện đi, ta tới liền.”

Lần này Liễu Thiếu Ly chỉ mang theo 4 thủ hạ đưa Liễu thành chủ vào, còn lại chờ ở bên ngoài, Như Họa dẫn người đến hậu viện, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt, Liễu Thiếu Ly hành lễ, “Tham kiến vương phi”.

Hàn Nguyệt Nguyệt khoát tay, “Thiếu thành chủ đa lễ”. Liễu thành chủ sắc mặt tái nhợt, má hồng, tóc trắng phơ.

Hàn Nguyệt Nguyệt đến bên giường bắt mạch, mở y phục Liễu thành chủ ra xem xét trên cổ và ngực có dấu hiệu gì không. Liễu thành chủ mới chừng 50, lại có bộ dáng này, cứ như là già hơn 20 tuổi, sợ là trúng là trúng độc đã lâu.

“Thiên dương hồng” Hàn Nguyệt Nguyệt nói ra ba chữ. Liễu Thiếu Ly nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt, “Vương phi nói không sai, phụ thân đúng là trúng Thiên dương hồng”. Trúng độc cách đây 1 năm, Liễu gia tìm khắp đại giang nam bắc vẫn không ra thuốc giải, tháng trước độc bắt đầu phát.

“Đây là một loại độc ở tái ngoại, không có thuốc giải là không được, thiếu chủ nên biết”. Độc này rất phức tạp, hai loại thuốc dẫn trong đó sinh trưởng ở vùng tái ngoại, Trung Nguyên không có, cho nên độc này rất hiếm, hơn nữa muốn giải phải dùng đúng hai loại thuốc dẫn kia, dùng sai chỉ làm tăng tốc độ phát độc.

“Tại hạ đã cho người đi tìm, nhưng vẫn chưa có tin tức”, Liễu Thiếu Ly đứng một bên nhìn phụ thân trên giường, mới một tháng ngắn ngủi, đã nghiêm trọng đến mức này.

“Vây sao thiếu chủ khẳng định ta có thuốc giải?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, đi tới bàn ngồi xuống, Như Họa rót cho nàng một chén trà.

Liều Thiểu Ly quỳ gối xuống trước mặt nàng, “Cầu vương phi cứu gia phụ, chỉ cần giải được độc của phụ thân, tại hạ nguyện làm trâu làm ngựa cho vương phi”. Như Họa thấy thế, đi đến sau lưng Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt không ngờ Liều Thiểu Ly sẽ dùng đến chiêu này, vội nói: “Thiếu trang chủ đứng lên đi, thật sự ta không có thuốc giải, Liều trang chủ trúng độc đã lâu, ta chỉ có thể thử xem sao”.

Nghe Hàn Nguyệt Nguyệt nói, Liều Thiểu Ly đứng dậy, “Đa tạ vương phi”, chỉ cần Vân vương phi ra tay, nhất định có thể cứu được. Hàn nguyệt Nguyệt đứng dậy, “Thiếu trang chủ ở tạm đây, chế thuốc cần chút thời gian, ta sẽ phái người đưa thuốc tới, tạm thời áp chế độc tính trong cơ thể Liều trang chủ.”

“Làm phiền vương phi.” Hàn Nguyệt Nguyệt đi ra ngoài, Như Họa theo sau, “Tiểu thư có thể giải độc sao?” Thiên dương hồng là một loại kịch độc, nàng đã nghe qua, nói là có thuốc giải, nhưng chưa ai thấy bao giờ, chỉ cần trúng Thiên dương hồng chắc chắn sẽ chết.

“Thử một chút xem sao, ta cũng không biết”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhún nhún vai, coi như khiêu chiến. Hàn Nguyệt Nguyệt về phòng, lấy ra một bình thuốc, “Đưa cho Liều Thiểu Ly, mỗi ngày một viên.”

Như Họa nhận lấy, mở bình ra ngửi, “Thơm quá” thuốc của tiểu thư đều giống như kẹo, một chút mùi thuốc cũng không có, chua chua ngọt ngọt, ăn thật ngon.

Hàn Nguyệt Nguyệt thay y phục khác, đến hậu viện bắt đầu chế thuốc. Thật lâu không trở lại, cũng không ai động đến, Hàn Nguyệt Nguyệt mở ngăn tủ lấy ra vài dược liệu. Trước kia những việc này đều là do Như Ngọc làm, nghĩ đến Như Ngọc, Hàn nguyệt Nguyệt thở dài một hơi, đến nay vẫn không có tin tức, không biết rốt cuộc có còn sống không.

Tồn hai ngày trời, Hàn Nguyệt Nguyệt ra khỏi dược phòng, đi thẳng đến phòng Liều thành chủ. Liều Thiểu Ly có chút sốt ruột, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt thì rất vui mừng, “Vương phi, đã chế thuốc xong rồi à?”. Sau khi ăn thuốc áp chế độc, Liều thành chủ đã có chút tỉnh táo, có lúc có thể nói được mấy câu.

“Ta đã bảo nha hoàn đi lấy châm, hai ngày nay Liều thành chủ có chỗ nào không ổn không?” Liều Thiểu Ly đáp, “Phụ thân có chút chuyển biến tốt, thuốc của vương phi thật công hiệu”.

Hàn Nguyệt Nguyệt bắt mạch cho Liều thành chủ, “Chớ mừng vội, ta chưa gặp qua độc này bao giờ, có thể giải hay không cũng không chắc, nếu không giải được, chỉ có thể giúp Liều thành chủ giữ nguyên tình trạng hiện giờ.”

Như Họa đem hòm thuốc qua, Hàn Nguyệt Nguyệt đưa một bọc thuốc cho Như Họa, “Đi sắc đi, 4 chén nước cô thành một chén thuốc là được”, Như Họa nhận lấy thuốc, đi ra ngoài.

Hàn Nguyệt Nguyệt lấy châm ra, thấy Liều Thiểu Ly còn đứng bên cạnh, nói “Liều thiếu chủ ra ngoài cửa chờ đi” nàng không thích có người bên cạnh.

“Làm phiền vương phi, tại hạ ở ngay ngoài cửa, có gì vương phi cứ kêu một tiếng”. Hàn Nguyệt Nguyệt gạt đầu, Liều Thiểu Ly lui ra ngoài. Nàng bỏ y phục Liều thành chủ ra, thân gầy chỉ còn da bọc xương, cũng khó hạ châm. Nàng cầm châm mảnh như lông trâu, xác định huyết vị, rồi cắm xuống.

Rất lâu không châm cứu, hình như là từ sau khi gả cho Mạnh Dịch Vân? Đã 3 năm rồi, nên có chút không quen tay, châm xong ba bộ châm, tốn mất 3 giờ, Hàn Nguyệt Nguyệt lau mồ hôi trên trán. Liều Thiểu Ly và Như Họa đứng chờ ngoài cửa, trong phòng không chút tiếng động, làm hai người rất sốt ruột.

“Như Họa cô nương, phải mất bao lâu?” Liều Thiểu Ly nhin không được hỏi. Như Họa ngồi trên bậc thang, chống cằm, “Ta cũng không biết, trước kia đều là Như Ngọc phụ tiểu thư”. Minh chẳng giúp được gì, Như Họa cảm giác mình rất vô dụng. Trước kia lúc có Như Ngọc, tiểu thư sẽ để Như Ngọc ở một bên giúp, hiện tại mình chỉ có thể ở ngoài cửa canh chừng, nhất định là do tiểu thư ngại mình dẫn.

“Vậy sao giờ Như Ngọc cô nương không đến phụ?” Liều Thiểu Ly hỏi. Như Họa đáp, “Im lặng một chút, ổn đến tiểu thư làm thế nào? Hỏi nhiều làm gì? Không tin tiểu thư sao còn cầu?”

Như Họa đứng lên ra khỏi viện, Liều Thiểu Ly nhìn theo bóng lưng Như Họa, lòng đầy khó hiểu, không phải vừa rồi còn tốt lắm sao? Đột nhiên lại phát hỏa, nữ nhân thật khó hiểu.

“Tiểu thư, ổn rồi?” thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đi ra, Như Họa tiến lên hỏi. “Bưng thuốc vào đi”, Hàn nguyệt Nguyệt về phòng, Như Họa đem thuốc vào, dứt thuốc xong, cầm hòm thuốc đi. Liều Thiểu Ly tới bên

giường, thấy sắc mặt vốn tái nhợt của phụ thân có tia hồng nhuận, mới an tâm.

Ngày hôm sau, Liễu thành chủ liền tỉnh lại, Hàn Nguyệt Nguyệt đưa phương thuốc cho Liễu Thiếu Ly, “Thành chủ đã ổn, chỉ là thân thể hư nhược, về sau phải điều dưỡng cho tốt. Cứ uống theo phương thuốc này, mỗi ngày một lần, bảy ngày sau độc sẽ tiêu hết”, chậm mất mấy ngày rồi, nàng còn phải về kinh nữa.

Liễu Thiếu Ly nhận lấy phương thuốc, “Đa tạ vương phi cứu giúp.”

123. Chương 121 : Tào Mẫn

Tây Lương tấn công Nam Tĩnh, khiến vua Nam Tĩnh không thể không lui binh ở Đại Khánh về ngăn cản Tây Lương xâm lấn. Binh lính Tây Lương cực kỳ dũng mãnh, chỉ trong nửa tháng đã chiếm 1/3 lãnh thổ Nam Tĩnh. Lúc đánh với Đại Khánh, Nam Tĩnh đã tổn thất một phần binh lực, hiện lại đối chiến với Tây Lương, rơi vào thế bị lợi.

Vương Dũng nhận được tin, vui vẻ dẫn 10 vạn đại quân hợp vây Ty Lương tiêu diệt Nam Tĩnh. Trông cũng chúa tự vận, ngai vị hong để lại trở về tay Mạnh gia, đáng tiếc hong để tin nhiệm Mạnh Dịch Hiện hiện không rõ tung tích, các đại thần rỉ rả dè chừng Vương xưng đế.

Thời điểm đại quân vào kinh, Hàn Nguyệt Nguyệt đã đến Dục Cc, Mạnh Dịch Vương không phân thân ra được, đành ở lại, nhưng kiên quyết không xưng đế. Chỉ lấy danh Nhiếp Chính Vương để xử lý mọi chuyện.

Nam Tĩnh bị diệt, Ty Lương và Đại Khánh phân chia. Lãnh thổ Đại Khánh mở rộng. Trần Anh và Vương Dũng được phi đến trấn giữ biên cương.

Trong trận chiến này, Lý Mậu bị mưu tính kế, Vương rút lui thắng, sau khi kết thúc, được phong Tả Thừa Tng, Hàn Diệu Văn làm Hữu Thừa Tng, lòng bổng thăng lên 3 cấp, tước Thi Ph.

Hàn Bắc Nhân gia nhập phe trông cũng chúa, bị Hàn lão tng gia trực xuất khỏi tộc phổ. Hàn Thanh T và Vương Đo vo tù. Quân của Vương gia do Hồng Dận tiếp quản. Đại phu nhận bị thi, lão phu nhận bị đa vo từ đồng tính tu.

“Liễu thiếu chủ có việc?” Thấy Liễu Thiếu Ly cứ đi tới đi lui trước cửa, Như Song bước ra hỏi.

“Phiền cô nương chuyển lời, tại hạ muốn chào tạm biệt vương phi”, dưỡng bệnh mấy ngày, phụ thân đã tốt hơn nhiều, giờ đã có thể nhận xung quanh muốn về nhà, dù sao ở nhà người khác có nhiều bất tiện, hơn nữa còn làm phiền người ta.

Như Song cười một tiếng, “Thiếu thành chủ muốn về? Tiểu thư của chúng tôi đã lên đường về kinh rồi, Liễu thành chủ còn cần tính tính dưỡng, tiểu thư nhắn lại, để Liễu thành chủ khỏi hần là được”.

“Vương phi về kinh rồi sao?” Liễu Thiếu Ly hỏi. Như Song gật đầu, “Thiếu thành chủ không cần gấp, cứ an tâm ở lại dưỡng bệnh” nói xong, Như Song rời đi.

“Tiểu thư, có một nhóm thị vệ tiến đến”, Như Hòa nói. Hàn Nguyệt Nguyệt vén rèm lên, “Mặc kệ, chúng ta cứ đi đường mình”. Nghe vậy, Như Hòa tiếp tục đánh xe tới trước.

“Tham kiến vương phi nương nương, thuộc hạ nhận lệnh tướng quân, tới đón vương phi”. Như Hòa vùng roi về phía người đó, giữa chừng bị chặn lại, “Cô nương đừng nóng, tướng quân nhà ta không có ác ý”. Như Hòa giật roi về.

“Ta chẳng quan tâm tướng quân nhà người có ý gì, vương phi phải về kinh gấp, mau tránh đường, nếu không đừng trách bản cô nương không khách khí”, tới đón người mà phách lối như vậy, chẳng biết tướng quân nhà hần lớn đến mức nào, mà nhìn thấy vương phi cũng không hành lễ.

“Cô nương đừng làm khó tại hạ, vương phi nên đi theo thuộc hạ một chuyến”. Như Hòa không thèm để ý, vùng roi, xe ngựa lập tức chạy tới trước. Những thị vệ kia thấy thế, hô “Vương phi, đặc tội” nhao nhao tiến lên.

Hàn Nguyệt Nguyệt thấy ngựa hoảng sợ, liền hô, “Như Hòa, mau dừng lại”, ôm Đoàn Đoàn vào lòng. “Tiểu thư, bọn họ khinh người quá đáng”, mặc dù rất tức giận, nhưng Như Hòa vẫn dừng xe lại.

“Các người là thủ hạ của Tào tướng quân?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Thị vệ kia đáp “Vâng”.

Hàn Nguyệt Nguyệt vừa dỗi nhĩ tử vừa nói, “Lớn mật, năm trước Tào tướng quân đã hi sinh vì nước, còn Tào tướng quân mời gì nữa?” làm nhĩ tử nàng sợ, nàng cũng không khách khí. “Tào tướng quân hiện tại là đại thiếu gia, thuộc hạ chỉ là phụng mệnh làm việc.”

Tào Diễn? “Vì sao tướng quân nhà ngươi không tự mình tới mà chỉ phái người?” Như Họa hỏi, chỉ là một tiểu tướng mà cũng dám cản đường.

“Tướng quân đang luyện binh, nên phái thuộc hạ đến, xin vương phi thứ lỗi”. Hàn Nguyệt Nguyệt thấy trời sắp tối, bèn nói: “Vậy làm phiền, Như Họa, theo họ đi”.

Vào trong thành, bị đưa thẳng đến Tào phủ, Như Họa xuống xe, nhận lấy đứa bé trên tay Hàn Nguyệt Nguyệt. “Đây là quân gia, vương phi nghỉ ngơi trước, thuộc hạ sẽ mời tướng quân đến ngay”, nói xong, dẫn đám thị vệ kia đi. Mấy người đi theo quân gia vào viện.

“Quân gia, ai đây?” Một nữ tử chừng 17 18 đi tới, mang theo hai nha hoàn phía sau, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt thì hỏi quân gia.

“Tiểu thư, đây là vương phi nương nương. Vương phi đừng trách, tính tiểu thư vốn hồn nhiên” câu trước là nói với nàng kia, câu sau là nói với Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Vân vương phi? Quả nhiên là mỹ nhân”, biết thân phận của Hàn Nguyệt Nguyệt không hành lễ mà còn dò xét một phen. Quân gia thấy thế, đỏ mặt, “Tiểu thư, lão nô dẫn vương phi tới phòng khách trước.”

“Nghe nói vương phi là đệ tử của thần y?” không để ý tới lời quân gia, nàng kia tiến lên vài bước hỏi. Như Họa cản trước mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, “Thấy vương phi còn không hành lễ, gia giáo của Tào gia quả nhiên còn thiếu sót”.

Nàng kia nghe thấy lời Như Họa sắc mặt trầm xuống, “Chỉ là một tiểu nha hoàn, cũng dám nói chuyện với bản tiểu thư như vậy, tránh ra!”. Quân gia thấy không ổn, vội nói “Tiểu thư, vương phi là khách quý của thiếu gia” cứ cho là không phải khách quý của thiếu gia đi nữa, người ta đường đường là vương phi, một tiểu thư nhỏ nhỏ nhà tướng quân sao có thể khiêu chiến với người ta.

“Quân gia, ca ta hiện đang bận, ta cũng là chủ ở Tào gia, không thể tiếp đón khách sao?” Quân gia đỏ mặt, vị tiểu thư này bình thường chưa ngoa cũng thôi đi, giờ trước mặt Vân vương phi mà cũng giở thói.

“Tiểu thư, việc này.....” quân gia có chút khó xử.

“Khỏi nói gì hết, quân gia đi làm việc đi” nàng kia trừng mắt nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt rất khó hiểu, nữ nhân này bị sao vậy? Vừa thấy mặt đã kiếm chuyện, thẳng lẻ lại là một người ái mộ Mạnh Dịch Vân? Nên xem mình là tình địch?

“Hôm nay mới biết đạo đãi khách của Tào gia, nếu Tào thiếu gia đã không có thời gian, vậy ngày khác chúng ta trở lại, cáo từ”, Như Họa xoay người. Hàn Nguyệt Nguyệt chẳng sao cả, đi thì đi, ở nhà trọ càng thoải mái.

“Đứng lại, ta cho phép các người đi chưa?” nàng kia nói. Quân gia vội vàng cho người đi báo tin. Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không để ý, nàng kia vùng roi lên, mấy người nhanh chóng tránh ra. Nàng kia vô lý như vậy, nhất thời Hàn Nguyệt Nguyệt nổi trận lôi đình.

“Như Họa, dạy dỗ nàng ta một phen đi!” nể Tào tướng quân vì nước quên thân nàng mới nhường, vậy mà còn dám ra tay.

“Vâng, tiểu thư” Như Họa chuyển đứa bé cho Hàn Nguyệt Nguyệt bay lên đánh nhau với nàng kia. Hàn Nguyệt Nguyệt đứng bên cạnh hô “Như Họa, đánh nhanh thắng nhanh, tay ta mỏi quá.” Hai nhóc đã hơn 1 tuổi, thật nặng.

Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới hành lang, buông Viên Viên ra vẫy vẫy tay, nặng quá, tay nàng tê cứng rồi.

“A, a, nương nương” Đoàn Đoàn và Viên Viên rất hưng phấn, kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ vào hai người đang đánh nhau, hươ tay múa chân, muốn tiến lên xem.

“Vui lắm à!” Hàn Nguyệt Nguyệt bẹo má nhĩ tử. Hai đứa giờ đã biết nói một vài từ, lâu lâu sẽ nói, đặc biệt biết làm nũng, không biết là học từ ai.

“Tiểu vương gia, đừng qua, nguy hiểm”, nghe thấy lời Như Tuyết, Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên, thấy Đoàn Đoàn đang lạch bạch chạy đến giữa sân, Như Tuyết lập tức đuổi theo.

Như Tuyết ngồi xổm xuống chuẩn bị ôm Đoàn Đoàn thì một cây roi đánh tới đây. Vốn định để Như Họa đùa với nàng ta chút thôi, không ngờ dám tấn công con nàng, Hàn Nguyệt Nguyệt vung tay áo, nháy mắt ngân châm dày như mưa phóng tới người Tào Mẫn. Nàng kia té xuống.

Như Họa đi tới, “Như Tuyết, không sao chứ?”. Như Tuyết lắc đầu. Nha hoàn núp ở một góc thấy thế chạy lại, “Tiểu thư, không sao chứ?”

Tào Mẫn thấy người mình như nhũn ra, tay chân đều không có sức, “Tiểu nhân, dám đánh lên bản tiểu thư, có bản lĩnh thì quang minh chính đại đánh một trận”. Hàn Nguyệt Nguyệt nói : “Tào tiểu thư quang minh đại, vậy sao ra tay với một đứa bé? Ta mặc kệ người có bất mãn gì với ta, dám ra tay với nhi tử ta, tốt nhất cần thận một chút”.

“Người.....mau cản bọn họ lại”, thấy mấy người Hàn Nguyệt Nguyệt bỏ đi, Tào Mẫn quát lớn. Hai nha hoàn khiếp sợ nhìn Tào Mẫn co quắp trên đất, “Tiểu thư, không sao chứ?”

“Tiểu thư, xe ngựa vẫn còn trong đó”, Như Họa nói. Hàn nguyệt Nguyệt cười nói “Cho bọn chúng đi, chúng ta kiếm gì ăn đã, đói chết”.

“Tiểu thư, Tào thiếu gia xin gặp”, Như Họa nói. Hàn Nguyệt Nguyệt đang kể chuyện cổ tích cho hai con trai, nghe vậy nói, “Không thấy ta đang bận sao?”, Viên Viên bất mãn, chu chu miệng.

Như Họa lui ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt tiếp tục kể chuyện. Như Họa xuống lầu, nói “Vương phi đang bận, xin Tào thiếu gia đợi một lát”. Tào Diễn nghe vậy, chỉ có thể tiếp tục đợi.

“Phiền cô nương”, mặc dù trong lòng rất mất hứng, nhưng cũng không có biện pháp. Đây rõ ràng là cố ý, nha đầu này làm hư hết mọi chuyện rồi, bắt quả Vân vương phi ra tay hơi quá, hơn 3 canh giờ mà tiểu Mẫn vẫn chưa khôi phục lại.

124. Chương 122 : Đàm Phán

“Để Tào thiếu gia đợi lâu rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt kể chuyện xong, lại dỗ hai con trai ngủ, hơn một canh giờ sau mới xuống lầu. Nghe thấy tiếng Hàn Nguyệt Nguyệt, Tào Diễn đứng dậy, “Tham kiến vương phi”.

Hàn Nguyệt Nguyệt đi đến bàn ngồi xuống, “Mời ngồi”, dáng dấp cũng đàng hoàng, nhưng không biết l người thế no, bt qu c muội muội thế kia, chc cũng khng kh hơn l my.

“Muội muội tính tnh lỗ mãng, đc tội vương phi, kính xin vương phi tha lỗi”.

Hn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Bổn vương phi khng quen biết lệnh muội, chẳng biết v sao lệnh muội lại c thnh kiến su vi bổn vương phi nh vậy, To thiếu gia c th ni rõ khng?”

To Diễn cúi đầu, “Do muội muội khng hui chuyện, chứ khng phải c thnh kiến vi vương phi. Đy l tm lòng của tại hạ, coi nh an ủi tiu vương gia bị hù dọa”.

To Diễn đ một ci hộp ln bn, mở ra, đẩy ti trc mặt Hn Nguyệt Nguyệt. Hn Nguyệt Nguyệt cười lạnh, “To thiếu gia thật l ho phng!”. Đy chính l Tuyết Lin hiêm thý, hơn nữa vẫn còn sng, biết nng l đại phu, nht định c hứng thú vi dục liệu hiêm, nếu l đại phu bnh thông chc chn sẽ rt vui mừng, đng tiếc To Diễn sai lầm rồi, ở Dục Cc, thứ ny chỉ lvật bnh thông m thi.

“Vương phi qu khen, đy l tm ý của tại hạ, xin vương phi nhận ly”. Hn Nguyệt Nguyệt ly Tuyết Lin ra, nhn một chút, cũng tính l thong thả, kéo tay Nh Tuyết, Như Tuyết cuối người xuống, Hàn Nguyệt Nguyệt cầm đóa hoa lên đầu Như Tuyết, “Lần sau háỉ, Tào thiếu gia để cảnh dài một chút, thế này hơn ngắn”.

Thấy thế, Như Tuyết gãi đầu nói, “Tiểu thư...”. Tào Diễn thấy hành động của Hàn Nguyệt Nguyệt, giật mình, nữ nhân này, vậy mà đem Tuyết Liên quý hiếm làm đồ trang sức, hơn nữa còn cho tỳ nữ.

“Hoa này rất tươi, Tào thiếu gia thật có lòng, một đóa hoa xinh đẹp, nên để nhiều người thưởng thức mới phải, Tào thiếu gia nói đúng không?” Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn hoa trên đầu Như Tuyết cười cười hỏi. Nháy mắt mặt Tào Diễn cứng đờ, nhưng nhanh chóng khôi phục tự nhiên.

“Tào thiếu gia còn có việc?” thấy Tào Diễn không đi, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Tào Diễn co rút khóe miệng, đành nói, “Vương phi, muội muội đắc tội vương phi, tại hạ đã bồi thường, vậy có phải nên....?” giao thuốc giải ra.

Hàn Nguyệt Nguyệt ai nha một tiếng, “Thuốc kia chỉ cần 4 canh giờ sẽ mất tác dụng, Tào thiếu gia đừng lo lắng”, cho nàng ta ném thử chút thuốc tê, coi như là phạt nhẹ, nếu còn dám đụng tới nhi tử của nàng, vậy đừng trách nàng không khách khí.

Sau khi Tào Diễn đi, Như Tuyết lấy đóa hoa trên đầu xuống, đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt, “Tiểu thư, hoa này rất đẹp”. Hàn Nguyệt Nguyệt liếc nhìn, “Không phải chỉ là Tuyết Liên thôi sao? Cho người thì người cứ lấy”

Như Tuyết cười cảm ơn. Hàn Nguyệt Nguyệt nghĩ nghĩ một chút nói “Ngày mai người đi hỏi thăm thử xem, gần đây Tào gia có chuyện gì không?”, sao Tào Mẫn lại vậy, mặc dù Tào Diễn che giấu giỏi hơn Tào Mẫn, nhưng nàng vẫn nhìn ra được.

“Vâng, tiểu thư”. Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi chống cằm, lúc trước đưa cho Mạnh Dịch Vân thánh chỉ kia, nàng không nói gì. Nhưng trong thâm tâm nàng muốn thử một chút, xem rốt cuộc đối với Mạnh Dịch Vân quyền thế quan trọng tới mức nào, mà giờ, hắn không lên ngôi, Hàn Nguyệt Nguyệt thầm vui vẻ.

Nói thật, nếu Mạnh Dịch Vân làm hoàng đế thật, tuyệt đối nàng sẽ không về kinh, nàng chẳng quan tâm địa vị gì đó, không thích cuộc sống trong thâm cung.

“Tiểu thư, đã hỏi thăm được” Như Tuyết nói. Hàn Nguyệt Nguyệt đang dứt Viên Viên ăn cơm, “Chuyện gì?”. Tào gia đã bao vây khách sạn, nhưng nếu nàng muốn đi, bọn chúng ngăn được sao?

“Tào tướng quân chết trận, triều đình truy phong cho hậu nhân Tào gia, nhưng Tào thiếu gia không nhận, có vài đại thần đề nghị kết thân với Tào gia, bắt quá vương gia cự tuyệt.”, Như Tuyết vừa nói vừa chú ý phản ứng của Hàn Nguyệt Nguyệt, Tào gia này đúng là được voi đòi tiên, ban thưởng không chịu, cứ cố tình muốn kết thân.

“Ừ, biết” Hàn Nguyệt Nguyệt thản nhiên đáp. Như Tuyết thấy không có gì không ổn, mới lui ra ngoài. Hàn Nguyệt Nguyệt đặt cái chén lên bàn, thâm cười lạnh.

Muốn lợi dụng chiến công để kết thân với hoàng gia? Tào gia thật biết tính toán! Quân Tào gia chiếm 1/3 quân Đại Khánh, lúc Văn vương chiến đấu với Nam Tĩnh, ngoài 20 vạn quân Tào tướng quân mang đến biên cương, còn lại 80 vạn đại quân khác, Tào gia chẳng phải một người nào đến chi viện. Giờ sợ Mạnh Dịch Vân truy cứu, mới muốn dùng chiêu kết thân để giữ được Tào gia, nghĩ hay quá rồi, đầu Mạnh Dịch Vân đâu có bị vô nước.

“Nương~” Đoàn Đoàn ôm Hàn Nguyệt Nguyệt kêu. Hàn Nguyệt Nguyệt lấy lại tinh thần, mỉm cười, “Đoàn Đoàn đói bụng? Để mẫu thân dứt Đoàn Đoàn ăn nha”.

Đặt Viên Viên lên ghế, Hàn Nguyệt Nguyệt ôm Đoàn Đoàn lên, nàng dạy nhiều lần hai đứa mới kêu nương được. Như Họa bưng bình trà vào, thấy Viên Viên đứng một bên nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt dứt Đoàn Đoàn ăn cơm, bèn hỏi “Có phải là tiểu vương gia ăn chưa no không?”. Hàn Nguyệt Nguyệt lấy khăn lau cằm cho Đoàn Đoàn, “Trẻ con không thể ăn quá no, số lần ăn nhiều chút là được.”

Sau khi khỏe lại, Tào Mẫn đến nhà trọ tìm Hàn Nguyệt Nguyệt, đáng tiếc bị chặn ngoài cửa. Nữ nhân này chua ngoa quá, nói chuyện rất mệt, Hàn Nguyệt Nguyệt không muốn cãi nhau với nàng ta.

Nghỉ ngơi một chút xong, Hàn Nguyệt Nguyệt mang theo nhi tử lên đường về kinh. Tào Diễn muốn ngăn, đáng tiếc đã chậm một bước. Từ đây cách kinh thành chỉ hai ngày đường, nhưng Hàn Nguyệt Nguyệt sợ Tào Diễn phái binh đuổi theo, nên cố tình đi đường vòng, tốn mất 5 ngày mới tới nơi.

“Người là ai? Dám xông vào vương phủ?” Hàn Nguyệt Nguyệt xuống xe, Như Họa lấy hành lý, chuẩn bị bước vào, thị bị ngăn lại, Như Họa nhướng mày, “Lớn mật, không thấy vương phi và tiểu vương gia sao,

trợn to mắt chó của người mà nhìn đi.”

Gã sai vặt bị Như Họa rống, giật mình, nhìn nhìn, chỉ thấy một thiếu phụ và một cô nương ẵm hai đứa nhỏ xuống xe ngựa. Hắn mới tới, chưa thấy mặt vương phi và tiểu vương gia bao giờ, nào biết ai, bất quá vương gia có hai tiểu vương gia thì có nghe nói qua, mặc kệ có có thật hay không, cũng không dám chậm trễ.

“Cô nương đợi ở đây một chút, để ta đi báo quản gia”. Sau khi bị niêm phong, người làm trong phủ không trốn chạy, thì cũng bị ném vào ngục hết, đến khi Văn vương trở lại, toàn là người mới, chỉ có quản gia vẫn là người cũ.

Nghe gác cổng báo lại, Vương quản gia lật đật chạy tới, mắng tên giữ cửa một trận, “Cẩu nô tài, không có mắt à, chủ tử cũng dám cản”, quay đầu lại cười cười lấy lòng nói, “Mấy người này mới tới, vương phi đừng giận”.

Như Họa hừ một tiếng. Hàn Nguyệt Nguyệt nói, “Không có gì” rồi ôm nhi tử vào, đi thẳng tới Trúc Viên.

Vương quản gia xoa xoa mồ hôi trên trán, chạy theo. Vương phi không phải là người dễ chọc à, lão không nghe thấy vương gia nói hôm nay vương phi về, nên mới xảy ra chuyện này.

“Còn đứng đó làm gì, mau thông báo mọi người đến bái kiến vương phi và tiểu vương gia”, Vương quản gia vừa vào viện, liền hô to với ma ma đang đứng ngó ngoài cửa. Ma ma kia nghe thế, vội dập đầu, vào vương phủ lâu vậy, đây là lần đầu tiên thấy mặt nữ chủ tử.

“Đứng lên đi, Vương quản gia, những chuyện này nói sau”, chạy mấy ngày đường, mệt chết nàng.

“Vâng”. Hàn Nguyệt Nguyệt ôm nhi tử vào phòng, để xuống, vầy vầy tay, nặng quá.

“Vương phi về rồi!” Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu lại, “Trúc Thanh? Sao ngươi ở đây?” chẳng phải đã về Hoàng phủ rồi sao?

Trúc Thanh đến bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt, cúi đầu nói, “Vương phi không thích thấy nô tỳ sao?”

“Không phải, thấy ngươi ta còn vui không kịp ấy chứ”. Lúc ấy nàng cũng là bất đắc dĩ, tình huống quá nguy hiểm.

“Là vương gia kêu nô tỳ về, Kim Thu cũng trở lại, còn những người khác thì không biết”.

“Ừ, nếu có duyên sẽ gặp lại, đây là Như Họa và Như Tuyết, ngươi sắp xếp đi”. Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ vào Như Họa và Như Tuyết nói, chắc hai nha đầu này cũng mệt chết rồi.

“Vâng, mời hai cô nương theo ta”. Như Họa và Như Tuyết theo Trúc Thanh ra ngoài. Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi xuống, “Viên Viên đừng động, rất nguy hiểm”, thấy Viên Viên với tay lên bình hoa trên bàn, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo lại.

Hai tiểu tử này rất hiếu động, thấy trong nhà có vật gì đều cầm chơi. Viên Viên bị Hàn Nguyệt Nguyệt kéo lại, không phục lại muốn đi, Hàn Nguyệt Nguyệt đành mở túi y phục lấy đồ chơi cho hai đứa chơi.

Rửa mặt xong, Kim Thu bưng đồ ăn vào, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt để tóc ứot, vội để khay đồ ăn lên bàn, cầm lấy khăn, “Vương phi vẫn cứ vậy, để tóc ứot sẽ bị cảm lạnh.”

Hàn Nguyệt Nguyệt cười một tiếng, “Một thời gian không thấy Kim Thu sao lại giống Trúc Thanh rồi, thích dài dòng”.

“Vương phi cứ thích chọc nô tỳ.”

“Đoàn Đoàn mau buông tóc mẫu thân ra.” Hàn Nguyệt Nguyệt gỡ tay Đoàn Đoàn ra, hai tiểu tử này thật là thấy cái gì cũng muốn nắm.

“Có thể là đói bụng rồi, ngươi dứt hai tiểu vương gia ăn trước đi”. Hàn Nguyệt Nguyệt nhận lấy khăn, tự mình lau tóc.

“Vương phi, có ôm vương gia về phòng không ạ?” thấy hai tiểu vương gia ngủ thiếp, Trúc Thanh nhẹ giọng hỏi.

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không cần, cứ để chúng ngủ ở đây, mệt chết rồi, các người lui xuống đi, không cần chờ”. Kim Thu và Trúc Thanh đi ra ngoài. Hàn Nguyệt Nguyệt đuổi người một cái, hôn lên trán hai con, khoe miệng mang theo mỉm cười, nuôi con thật không dễ.

125. Chương 123 : Đoàn Tụ

“Nhi tử, đừng rộn, để mẫu thân ngủ một lát nha! Ngoan”, Hàn Nguyệt Nguyệt đang ngon giấc, bị ngứa ngứa trên mặt làm tỉnh, lòng rất không thoải mái, đây cũng không phải lần đầu tiên, hai tiểu tử này chỉ cần tỉnh sớm hơn nàng, liền nhất định không yên, Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người, tiếp tục ngủ.

“Không ngoan gì hết! Còn quậy nữa, lớn lên không cho hai đứa cưới vợ luôn!”, Hàn Nguyệt Nguyệt không vui nói, mở mắt, thấy gương mặt phóng đại quen thuộc, đang ở bên cạnh mình.

“Mệt chết rồi phải không, ngủ tiếp đi, còn sớm” Mạnh Dịch Vân nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhú mày, “Không phải rất bận sao? Mới giờ đã về?” hiện tại mới là buổi chiều, Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi.

Mạnh Dịch Vân đưa tay vuốt mày nàng, “Âm thầm đi mất, trở lại cũng không nói một tiếng, thật là một nữ nhân độc ác”, vừa nghe Vương quản gia báo tin, vương phi về, hắn liền bỏ lại đồng việc vội vàng vàng chạy về, vào cửa thấy ba mẫu tử nằm trên giường, cảm giác tựa như nằm mơ.

Hàn Nguyệt Nguyệt đáp, “Còn nói, để mẫu tử ta ở bên ngoài lâu vậy, không tới đón, đành mặt dày tự mình mang nhi tử trở lại thôi.”

Mạnh Dịch Vân bắt đắc dĩ cười một tiếng, “Được, đều do ta không tốt, vậy được chưa, ngủ tiếp một lát đi, nếu không sau này nhi tử ta không được lấy vợ mất”.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhắm mắt lại, “Ai bảo chúng quậy như vậy, bắt quá chỉ hù dọa vậy thôi, ta có phải kẻ mẫu đầu mà ngược đãi hai đứa thế?”

“Vậy chờ hai đứa tỉnh lại, ta sẽ dạy dỗ một phen, dám làm khổ nương tử ta”, Hàn Nguyệt Nguyệt vui vẻ cười, tìm vị trí thoải mái trong ngực Mạnh Dịch Vân, tiếp tục ngủ.

Một nhà bốn người nằm trên giường, hai người cha mẹ không xứng chúc ôm nhau ngủ, để hai con nằm một bên. Trúc Thanh đứng canh ngoài cửa, không cho người khác quấy rầy.

Lúc Hàn Nguyệt Nguyệt tỉnh lại lần nữa, phát hiện ba người bên cạnh không thấy, vén chăn lên. Trúc Thanh bưng một chậu nước vào, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đã dậy, đi tới, “Vương phi tỉnh rồi!”

Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, “Vương gia và hai tiểu vương gia đâu?”

Trúc Thanh nhúng nước, vắt khô khăn, đưa tới, “Vương gia sợ hai tiểu vương gia quấy rầy vương phi nghỉ ngơi, nên đã ôm hai tiểu vương gia về phòng.”

Hàn Nguyệt Nguyệt liền đi đến phòng hai nhóc, vừa đến cửa, đã nghe tiếng Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt Nguyệt cười vui vẻ, đẩy cửa vào.

Thấy hai nhi tử, một ở trên đùi Mạnh Dịch Vân, một đứng ôm chân Mạnh Dịch Vân. Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt Nguyệt, Đoàn Đoàn lập tức chạy lại.

“Dậy rồi.” Mạnh Dịch Vân ôm nhi tử, Hàn Nguyệt Nguyệt dắt Đoàn Đoàn tới.

“Hai đứa không nháo chứ?” mặc dù đã ở vương phủ một thời gian, nhưng lúc đó hai đứa còn quá nhỏ, sợ là không có ấn tượng gì.

“Có nói chuyện với phụ thân không?” Hàn Nguyệt Nguyệt nắn nắn mặt Viên Viên. Viên Viên quay đầu.

“Nước miếng chảy ra kia, bỏ tay ra” Mạnh Dịch Vân bắt mẫn lui về sau một bước, né tránh tay Hàn Nguyệt Nguyệt Nguyệt.

Hàn Nguyệt Nguyệt trợn mắt nhìn Mạnh Dịch Vân, “Nước miếng của nhi tử mà ngại? Vậy để chàng thay tã cho chúng, thì sao?”

“Biết nương tử khổ cực, muốn vi phu bù đắp thế nào?” Mạnh Dịch Vân hỏi.

Hàn Nguyệt Nguyệt ôm Đoàn Đoàn, “Đây là điều mẫu thân phải làm, đi thôi, đi ăn”, buổi trưa chỉ ăn cháo, nên giờ rất đói.

Hàn Nguyệt Nguyệt hồi kinh không tới một ngày, tin tức đã lan ra, lúc Vân vương gia thành công đoạt lại ngôi vị hoàng đế đã mất, Vân vương phi trở lại, hơn nữa còn dẫn về hai tiểu vương gia.

Hàn Diệu Văn chạy tới vương phủ đầu tiên. Lòng Hàn Nguyệt Nguyệt có chút vui, nhiệt tình đón, vị trí tướng gia của Hàn Diệu Văn không bị cắt, nhưng người dường như già thêm mười mấy tuổi.

“Gia gia vẫn khỏe chứ ạ? Phiền phụ thân chạy tới, là nữ nhi bất hiếu”, Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói. Hàn Diệu Văn thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không ra vẻ xa cách, dần dần thả lỏng.

“Gia gia người còn khỏe lắm, không cần lo”. Hàn Nguyệt Nguyệt cho người dâng trà, lần này, Hàn Diệu Văn tới cửa, nhất định có chuyện muốn nhờ, nàng cũng làm bộ như không biết. Hai người nói chuyện tào lao một phen, thấy trời dần tối, mà Hàn Nguyệt Nguyệt còn chưa hỏi chuyện chính, Hàn Diệu Văn đành mở miệng.

“Phụ thân già rồi, qua chuyện lần này, không còn ham mê quyền thế gì nữa, chỉ hy vọng cả nhà bình an.”

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Bình an quả thật là quan trọng hơn bất cứ chuyện nào khác, phụ thân là nguyên lão trong triều, vương gia còn rất nhiều chuyện phải nhờ phụ thân chỉ bảo mới phải”.

Hàn Diệu Văn vuốt vuốt râu, mặt có chút cứng ngắc.

Tiến Hàn Diệu Văn đi xong, Hàn Nguyệt Nguyệt hừ lạnh một tiếng, quả nhiên không thể trông chờ gì ở Hàn Diệu Văn, trong lòng lão vĩnh viễn chỉ có mấy người kia, nếu chuyện này mà rơi vào người mình, sợ là lão sẽ chỉ nghĩ làm cách nào để phủi sạch quan hệ, bảo vệ mặt mũi của lão, chứ chẳng có lòng tốt, đi cầu cạnh thế này đâu.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không vui trở lại, Mạnh Dịch Vân ra hiệu ấy nha hoàn ra ngoài, đến bên cạnh nàng, ôm lấy từ phía sau, “Sao? Tướng gia nói gì?”

Hàn Nguyệt Nguyệt xoay người nhìn Mạnh Dịch Vân, “Hàn Thanh Tư và Hàn Bác Nhân hiện giờ ra sao?”

“Bọn họ lớn lên bên cạnh tướng gia, tướng gia cầu cạnh cho bọn họ cũng là điều đương nhiên, nếu nàng không thích không đồng ý là được, tướng gia có thể làm gì được?” nếu không vì nể Hàn Nguyệt Nguyệt, Hàn Thanh Tư và Hàn Bác Nhân phải bị xử tử mới đúng.

“Ta chỉ là có chút không thoải mái thôi”. Mạnh Dịch Vân tiếp lời, “Vậy phải xử lý thế nào, nương tử mới có thể thoải mái đây?”

Hàn Nguyệt Nguyệt thở dài, “Không biết”, lòng nàng rất loạn, đại phu nhân hại chết mẫu thân, cũng không quan hệ mấy đến Hàn Thanh Tư và Hàn Bác Nhân, nhưng nàng chính là không muốn thấy hai người kia sống quá thoải mái.

“Vậy khi nào nghĩ thông rồi lại nói”. Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Có ngày hôm nay, là báo ứng của bọn họ”, nếu không phải cứ rấp tâm hại người, sẽ không rơi vào tình trạng hôm nay.

Qua vài ngày, nha môn ban bố chân tướng cái chết của phu nhân Hàn thừa tướng, Hoàng Y Lâm. Hàn lão phu nhân đã lớn tuổi, nể mặt lão tướng gia, chỉ cắt danh xưng Cáo Mệnh Phu Nhân, từ nay đến chết không được bước ra khỏi từ đường một bước. Đại phu nhân chủ mưu, hại chết chính thê, mưu đồ bất chính, phạt 50 đại bản, đầy đi biên cương, không được đặt chân vào kinh thành nữa.

Hàn Thanh Tư và Hàn Bác Nhân theo phe trưởng công chúa, trục xuất khỏi tộc phổ Hàn gia, bỏ tù mãi mãi. Lúc Hàn Nguyệt Nguyệt nghe được tin, chuyện đã ban bố khắp cả nước.

Hàn Diệu Văn trị gia không nghiêm, yêu thiếp diệt thê, ngưng chức một năm, không được hỏi đến chuyện trong triều.

“Sao không bàn bạc với ta trước?” thấy Mạnh Dịch Vân về, Hàn Nguyệt Nguyệt tức giận hỏi, rõ ràng đã có ý định rồi, còn bảo để nàng nghĩ.

Mạnh Dịch Vân đi tới hỏi, “Thấy nương tử cứ rối rắm mãi, vì phu đành quyết định thay, có phải trừng phạt quá nhẹ không?”

Hàn Nguyệt Nguyệt nghiêm mặt, “Coi như lợi cho bọn họ”, nếu là nàng, nhất định phải cho đại phu nhân mỗi ngày quỳ trước bài vị mẫu thân mấy canh giờ mới được.

“Thì ra là nương tử trách vì phu trừng phạt quá nhẹ”. Hàn Nguyệt Nguyệt tránh tay Mạnh Dịch, “Nhi tử còn ở đây, đứng đắn một chút”. Mạnh Dịch Vân bắt đắc dĩ nhìn nhi tử đang chơi trên đất.

Mạnh Dịch Vân kiên trì không đăng cơ, đại thần trong triều cứ nhao nhao, nước không thể một ngày vô chủ, tiếp tục như vậy, rất khó ổn định lòng người, mỗi lần vào triều, các đại thần cứ rối rít tấu lên, đáng tiếc đều bị Mạnh Dịch Vân cự tuyệt.

Mấy người kia bắt đầu quyết định ra tay từ chỗ Hàn Nguyệt Nguyệt, mỗi ngày đều có người viếng thăm vương phủ.

Hàn Nguyệt Nguyệt cứ làm lơ, nàng không muốn Mạnh Dịch Vân làm hoàng đế đâu, như hiện tại là tốt rồi, cả nhà vui vẻ, nếu làm hoàng đế, rất nhiều chuyện sẽ không giống nữa.

Một quốc gia, không có đế vương, quả là không ổn, Hàn Nguyệt Nguyệt đề nghị, cho người đi tìm Mạnh Dịch Hiên về, đó là vị trí, là trách nhiệm của hắn, không thể vì muốn thoải mái mà ném cho người khác được.

Tìm nửa năm, rốt cuộc có tin tức của Mạnh Dịch Hiên và Tăng Nhu, đáng tiếc hai người sống chết không chịu trở lại, khiến người Hàn Nguyệt Nguyệt gấp chết, mấy người đó cứ tới cửa miết, nàng không biết có thể kiên trì được bao lâu nữa.

Mặc dù mỗi lần Mạnh Dịch Vân đều nói rất dễ dàng, nhưng nàng biết rõ, lòng hắn cũng có áp lực rất lớn. Thấy vẻ mệt mỏi trên mặt hắn mỗi lần về phủ, Hàn Nguyệt Nguyệt đành đưa ra thánh chỉ Mạnh Dịch Hiên để lại.

Nàng rất ích kỷ, lén nhìn nội dung bên trong xong liền giấu đi, không muốn cho hắn thấy. Mạnh Dịch Hiên muốn truyền ngôi cho Mạnh Dịch Vân, nếu thánh chỉ này xuất hiện, Mạnh Dịch Vân không thể không đăng cơ.

Mạnh Dịch Vân nhìn thánh chỉ trong tay Hàn Nguyệt Nguyệt, nhướng mày, “Chưa hủy?”

Hàn Nguyệt Nguyệt sững sốt, “Thì ra chàng đã sớm biết”, hại nàng lo lắng lâu nay, cứ sợ hắn biết sẽ trách nàng.

“Nàng nghĩ giấu được ta?” Mạnh Dịch Vân cười một tiếng, lấy thánh chỉ trong tay Hàn Nguyệt Nguyệt, nhìn qua một lần, cầm bút lên, sửa lại một chút.

Hàn Nguyệt Nguyệt giật mình, “Chàng làm gì thế?”. Tự tiện sửa đổi thánh chỉ là tội chết đó.

Mạnh Dịch Vân thối khô mực, kéo Hàn Nguyệt Nguyệt qua nhìn, “Chàng làm phụ thân vậy à?” Minh không thích liền ném cho nhi tử, Đoàn Đoàn giờ mới bấy lớn à.

“Nhi tử ta làm hoàng đế, về sau nàng không cần lo lắng đến ngủ không được nữa rồi”. Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên, “Ai nói, ta không có lo lắng gì hết”, nói vậy nhưng trong lòng lại rất vui mừng.

Mạnh Dịch Vân kéo Hàn Nguyệt Nguyệt ngồi đùi mình, vùi đầu vào gáy Hàn Nguyệt Nguyệt, “Chờ Đoàn Đoàn lớn rồi, chúng ta có thể chuẩn rồi.”

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn thánh chỉ ngẩn người, đột nhiên hỏi, “Chàng nói lúc Đoàn Đoàn lớn có trách chúng ta không?”

Mạnh Dịch Vân cực kỳ trịnh trọng nói “Nó dám.”

Hàn Nguyệt Nguyệt hôn lên trán Mạnh Dịch Vân một cái, cười nói, “Chúng ta làm vậy có ác lắm không?”. Mạnh Dịch Vân vuốt ve mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, “Không biết, ngày sau nó có hậu cung 3000 giai lệ, nói không chừng còn phải cảm tạ chúng ta đó.”

126. Chương 124 : Gặp Lại Như Ngọc

Thoảng cái hơn nửa năm qua đi, kể từ khi công bố thánh chỉ do tiên đế Mạnh Dịch Hiên để lại, truyền ngôi cho con lớn Vân Vương, Mạnh Giang Nguyên, dĩ nhiên những vị đại thần kia không ép buộc Mạnh Dịch Vân nữa.

Bất quá Mạnh Giang Nguyên mới không tới 2 tuổi, nên Vân vương tạm thời trông nom chuyện triều chính, cho đến khi Mạnh Giang Nguyên trưởng thành. Mỗi ngày Hàn Nguyệt Nguyệt ở nhà giúp trượng phu dạy con, cuộc sống rất thanh nhàn, không như ý nhất chính là, thỉnh thoảng sẽ có người cầm Hoa mai lệnh bài tới cửa cầu cứu.

“Vương phi, Vương tướng quân lại tới”, Trúc Thanh vừa chạy vọt vào phòng, vừa nói. Vương Dũng này thiệt là, chỉ nửa năm đã tới 3 lượt, mà chẳng phải bệnh nặng gì, nhưng hắn có lệnh bài, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không có biện pháp.

“Vương, vương gia” thấy Mạnh Dịch Vân trong phòng, Trúc Thanh lập tức dừng bước, cúi đầu, không phải vương gia ra ngoài rồi sao? Trở lại lúc nào vậy?

Mạnh Dịch Vân nhú mày, nhìn Trúc Thanh, “Nói vương phi khó chịu trong người, ngày khác trở lại”. Vương Dũng này đúng là quá đáng, ỷ có lệnh bài, bệnh vặt cũng tới kiểm, chẳng lẽ lão bà của Mạnh Dịch Vân hắn là đại phu riêng cho nhà hắn hay sao?

Trúc Thanh lui ra ngoài, Hàn Nguyệt Nguyệt đang dạy Đoàn Đoàn và Viên Viên chơi Cửu liên hoàn, mặc dù hai đứa còn nhỏ, nhưng hai người đã quyết định, sớm ngày bồi dưỡng nhi tử thành tài, như vậy mới có thể sớm thực hiện ước mơ đi thăm thú đó đây của họ.

“Phụ thân, ngài xem, con là tốt không nà!” Viên Viên cầm chuỗi vòng trong tay đến trước mặt Mạnh Dịch Vân, hy vọng được phụ thân mình khen ngợi, nhưng Mạnh Dịch Vân chỉ liếc mắt, ừ một tiếng rồi thôi, chẳng nói gì thêm.

Đoàn Đoàn liếc Viên Viên một cái, có làm tốt hơn nữa, phụ thân cũng sẽ không khích lệ đâu, thật là ngốc, cứ chạy đi hỏi mãi. Đoàn Đoàn vui vẻ đưa cho Hàn Nguyệt Nguyệt xem, kết quả nhận được một hồi khích lệ của Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Sao vậy? Không vui?” Hàn Nguyệt Nguyệt đến bên Mạnh Dịch Vân ngồi xuống, rót ỳnh ly trà, Đoàn Đoàn và Viên Viên tiếp tục chơi ma phượng.

“Mấy ngày nữa, vua Tây Lương đến thăm”. Hàn Nguyệt Nguyệt đặt ly trà xuống, nhìn Mạnh Dịch Vân, “Chàng nói Diệp Kỳ Phong muốn tới?” Xong rồi, xong rồi, chuyện này nàng còn chưa đề cập với sư tỷ, khẳng định là người ta tới đòi người.

“Ừ”, Mạnh Dịch Vân không có biến hóa gì, Hàn Nguyệt Nguyệt lại rất gấp, “Quanh năm suốt tháng sư tỷ không ra khỏi Dược Cốc một bước, làm sao lừa người tới đây?”

Hàn Nguyệt Nguyệt đi tới đi lui, Mạnh Dịch Vân cảm thấy hoa mắt, kéo nàng ngồi xuống. “Lần trước nàng gửi thư cho cốc chủ, chưa nói với sư tỷ sao?”

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Quên”, mấy tháng này thoải mái quá, quên mất chuyện Diệp Kỳ Phong.

Mạnh Dịch Vân bắt đầu lắc đầu, đành đề nghị, “Hay là cho người đến Dược Cốc rước Y cô nương tới?”

Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức bác bỏ, “Không được, chắc chắn sư tỷ sẽ không tới”, không có lý do chính đáng, sư tỷ sẽ không bước ra Dược Cốc một bước, nếu không cho dù có đi, nửa đường cũng sẽ bị sư huynh tóm lại.

Trong lúc Hàn Nguyệt Nguyệt còn đang suy nghĩ làm thế nào để mời được Y Huyền đến, thì Diệp Kỳ Phong đã giống trống kua chiêng mang theo hoàng hậu của hắn vào kinh rồi. Vốn phải sắp xếp ở trong cung, nhưng giờ hoàng thượng còn nhỏ, không ở trong cung, xem như cung không có chủ, nên đành an bài ở bên ngoài.

Đáng tiếc Diệp Kỳ Phong không muốn, cứ thích ở Vân vương phủ, Mạnh Dịch Vân vốn cự tuyệt nhưng Diệp Kỳ Phong quá kiên trì, đành sắp xếp viện cho hắn và hoàng hậu của hắn vào ở.

Nhắc tới cũng kỳ, lần trước gặp Diệp Kỳ Phong vẫn còn độc thân, giờ đã có hoàng hậu rồi, hơn nữa lại chẳng có chút tin tức nào, Hàn Nguyệt Nguyệt thật tò mò, không biết hoàng hậu của hắn dung mạo thế nào, muốn nhìn thử xem sao.

Đáng tiếc, Mạnh Dịch Vân không cho nàng đi tham gia tiệc chào đón, Hàn Nguyệt Nguyệt đành buông tha ý định đó.

Khi biết được tin, vua Tây Lương muốn vào ở vương phủ, Hàn Nguyệt Nguyệt rất vui mừng, phân phó nha hoàn và gia đình quét dọn trong ngoài phủ, chuẩn bị nghênh đón khách quý.

“Vương phi, quốc vương và hoàng hậu tới”, Kim Thu nhận được tin, vội vàng chạy đi báo cho Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt đang ngủ gật, nghe tiếng giật mình, xém đập trán xuống bàn, đứng lên sửa sang lại y phục một chút.

“Vương gia về chưa?” Nói thế nào nàng cũng là chủ nhân, tiếp đãi khách là đương nhiên, Mạnh Dịch Vân không có lý do gì không cho, nhưng vẫn phải hỏi một tiếng cho thỏa đáng.

“Vương gia vừa trở về, giờ đang ở phòng khách, vương gia bảo, kêu vương phi tới”, Kim Thu nói.

Trúc Thanh đang bưng bánh ngọt thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đi ra, giao bánh ngọt cho nha hoàn phía sau, đi theo Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Tiểu thư~”, vừa thấy Hàn Nguyệt Nguyệt vào, nữ tử đang ngồi trong phòng đứng dậy hô.

Hàn Nguyệt Nguyệt sững sốt một lát, thấy rõ người, nhanh chóng đi vào, kinh ngạc hỏi “Như Ngọc? Thật là người?”

“Tiểu thư, rốt cuộc gặp lại tiểu thư rồi”, Hàn Nguyệt Nguyệt kéo tay Như Ngọc, kích động không thôi.

“Thật tốt quá, thì ra người không chết, thật tốt quá!” hai nữ tử hoàn toàn quên mất xung quanh còn đang có người.

“Được rồi, ngồi xuống trước đi, rồi tán gẫu sau.” Mạnh Dịch Vân không thể không cắt ngang. Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn lại, nghĩ thật may không có nhiều người.”

“Không ngờ vương phi cũng có một mặt như vậy, lần đầu tiên bốn vương thấy”. Nghe Diệp Kỳ Phong nói, Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu, “Chúng ta không thân, người không biết là phải.”

Diệp Kỳ Phong không ngờ Hàn Nguyệt Nguyệt sẽ nói vậy, ghen lời. Mạnh Dịch Vân cũng không ngờ, đành nói, “Không được càn quấy”. Hàn Nguyệt Nguyệt đang vui, không thêm để ý lời Mạnh Dịch Vân, kéo Như Ngọc ngồi xuống một bên.

“Để quốc vương chê cười rồi” Mạnh Dịch Vân nói. Diệp Kỳ Phong cười gượng một tiếng, lắc đầu, “Vương phi rất thú vị” cũng chỉ có Mạnh Dịch Vân đủ quyền uy bảo bọc, nàng mới có thể tùy hứng như vậy.

Hàn Nguyệt Nguyệt giờ mới chú ý tới, Như Ngọc ăn mặc theo kiểu phụ nhân, mà y phục trên người không tầm thường, trong đại sảnh trừ hai người họ, không có nữ nhân khác, chẳng lẽ Như Ngọc chính là thê tử của Diệp Kỳ Phong?

Bị Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn chăm chăm, Như Ngọc ngượng ngùng cúi đầu. Mạnh Dịch Vân bắt đắc dĩ cười một tiếng, “Hiện tại thân phận Như Ngọc đã khác xưa, chú ý một chút.”

“Tìm khắp nơi cả 3 năm mà vẫn không thấy, thì ra là người giấu đi”, Hàn Nguyệt Nguyệt liếc Diệp Kỳ Phong, hằn học như vậy, sao lại không biết năm nay nàng tìm Như Ngọc.

“Tiểu thư, thật xin lỗi”, thấy nụ cười trên mặt Hàn Nguyệt Nguyệt biến mất, Như Ngọc kéo tay áo nàng nói.

Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu, “Mặc kệ có chuyện gì, lâu vậy không có tin tức của người, làm chúng ta lo lắng muốn chết”, nhất định là bị tên kia giấu đi.

Diệp Kỳ Phong đành cười làm lành, “Vương phi muốn trách thì trách bốn vương đi, là bốn vương sơ sót, mấy năm nay đúng là Như Ngọc ở chỗ bốn vương”, cứu được một người ở bờ sông, không ngờ là nha hoàn của Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Sau này sẽ tìm người tính sổ, hai người nói chuyện đi, ta dẫn Như Ngọc đi Trúc Viên”, Hàn Nguyệt Nguyệt lôi Như Ngọc đi.

Như Ngọc đã ở vương phủ một thời gian, nên cũng coi như quen thuộc. Hai người đi tới Trúc Viên, Hàn Nguyệt Nguyệt cho nha hoàn lui hết, Trúc Thanh bưng trà và bánh ngọt lên.

Hàn Nguyệt Nguyệt kéo tay Như Ngọc, nhìn lên nhìn xuống đánh giá, “Mấy năm không thấy, Như Ngọc trở mã rồi.”

“Tiểu thư, là Như Ngọc không tốt, không về sớm chút, để tiểu thư lo lắng.”

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Trở về là tốt rồi, mấy nha đầu kia mà thấy người, nhất định vui mừng muốn chết, Như Họa và Tuyết đi theo Tiểu Tinh bảo là muốn đi học hỏi kinh nghiệm, Tư Tư và Như Song thì đang ở Tứ Phương Thành. À, đúng rồi, tháng trước Tư Tư sinh nữ nhi, không biết bộ dạng ra sao, ta định mấy ngày nữa đi thăm”, Hàn Nguyệt Nguyệt huyền thuyên nói.

“Vương gia đối tiểu thư thật tốt”, Như Ngọc rất hâm mộ, vương gia chung tình, vương phi mới sống thoải mái như vậy.

“Tên kia đối người không tốt? Quên hỏi, hai người thành thân lúc nào? Có phải là hấn bức người?” Hàn Nguyệt Nguyệt lo lắng hỏi, nếu thật Diệp Kỳ Phong làm chuyện có lỗi với Như Ngọc, nàng nhất định không bỏ qua cho hắn.

Như Ngọc cười cười, “Không có, quốc vương đối Như Ngọc rất tốt, chỉ là thấy tiểu thư như vậy, có chút hâm mộ thôi”.

“Như Ngọc, nói thật đi, người gả cho hắn là tự nguyện sao?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nghiêm túc hỏi, bọn họ thành thân không lâu, nhìn bộ dáng Như Ngọc như vậy, hình như là có gì uất ức.

Như Ngọc cúi đầu, “Quốc vương cứu Như Ngọc một mạng, báo đáp là phải”

Chẳng lẽ cứu một mạng là phải lấy thân báo đáp, xảo quá. “Vậy người không thích hắn?”

Thấy Như Ngọc không nói lời nào, Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy, “Đi, ta làm chủ cho người, hôn sự này không tính, ta sẽ không để người chịu uất ức”.

Thấy Hàn Nguyệt Nguyệt phản ứng lớn như vậy, Như Ngọc kéo tay Hàn Nguyệt Nguyệt. “Tiểu thư, không phải”, bảo mình nói thế nào đây, hắn là trượng phu của mình, có gì thích hay không thích.

Hai người hàn huyền thật lâu, cho đến khi tiền viện truyền lời tới gọi ăn cơm, hai người mới ngừng. Lần này, Diệp Kỳ Phong và Như Ngọc và khách quý, Hàn Nguyệt Nguyệt và Mạnh Dịch Vân tự mình chiêu đãi.

Những người làm trong vương phủ lâu năm đều biết Như Ngọc, nhưng không dám hỏi thăm, bây giờ người ta là hoàng hậu trên cao, không còn là tiểu nha hoàn nữa rồi. Vương quân gia thâm cảm thấy may mắn, ngày xưa không có đắc tội Như Ngọc, nếu không giờ thăm!

Trúc Thanh và Kim Thu thâm hâm mộ, năm đó đều là nha hoàn của vương phi, giờ người ta đã thành phượng hoàng, mình vẫn là một nha hoàn nho nhỏ, không thể không cảm thán Như Ngọc tốt số.

Diệp Kỳ Phong và Như Ngọc ở vương phủ hơn 20 ngày, đã truyền tin đến Được Cốc, nhưng vẫn không thấy Y Huyền đến. Diệp Kỳ Phong cũng nghĩ thông, nếu Y Huyền không muốn, vậy thì thôi, chỉ cần biết Y Huyền sống tốt là được, xem như đạt được ước nguyện năm đó của mẫu thân.

Như Ngọc đi, Hàn Nguyệt Nguyệt rất không nỡ, đáng tiếc không thể chia tách phu thê người ta được, đành trơ mắt nhìn Như Ngọc bị Diệp Kỳ Phong mang về Tây Lương.

127. Chương 125 : Hôn Sự Của Trương Tiểu Tinh

Vốn Hàn Nguyệt Nguyệt định đến Được Cốc ăn tết, nhưng Mạnh Dịch Vân quá bận, hơn nữa giờ bên người nàng còn có tiểu hoàng đế, không thể tự tiện như ngày xưa được, cứ thế kéo dài đến giữa tháng 12, tuyết phủ đầy Được Cốc, mới từ bỏ hấn ý định.

Rất nhiều người đến chúc tết, Hàn Nguyệt Nguyệt giao hẳn cho quản gia tiếp đón, dù sao với địa vị bây giờ của nàng, không ai dám đắc tội, nhi tử nàng là hoàng thượng, mặc dù còn nhỏ không có thực quyền, nhưng thực quyền cũng nằm trong tay trượng phu nàng chứ ai? Mạnh Dịch Vân lại không dám đắc tội nàng, cho nên ở Đại Khánh, người có địa vị tối cao nhất chính là nàng mới đúng.

Hàn Nguyệt Nguyệt đang chuẩn bị quà năm mới, tiểu hoàng đế Mạnh Giang Thụy đã chạy rất vững, ôm lấy chân Hàn Nguyệt Nguyệt, mắt sáng rỡ nhìn chằm chằm đồ trên tay nàng.

Hàn Nguyệt Nguyệt cho hai nhi tử bao tay nàng tự chế, mấy ngày nay trời càng ngày càng lạnh, hai đứa lại ngày ngày chạy loạn khắp sân.

“Vương phi, Tiểu Tinh cô nương trở lại”, Kim Thu vào báo. Hàn Nguyệt Nguyệt quay đầu lại, “Thật? Người đâu”. Đã hơn nửa năm không thấy người, bên ngoài thì có gì hay ho chứ? Được rồi, nói thật, nàng đang ghen tỵ, ghen tỵ ba nha đầu kia có thể đi chơi, còn mình phải ở suốt chỗ này.

“Gặp vương gia trước cửa, nên giờ đang ở thư phòng”, Kim Thu nói. Hàn Nguyệt Nguyệt đứng dậy, “Người đi thư phòng chờ, khi nào bọn họ đi ra, báo lập tức tới gặp ta.”

Kim Thu lui ra ngoài. Một lát sau, Như Họa, Như Tuyết và Tiểu Tinh tới phòng Hàn Nguyệt Nguyệt. Như Họa Như Tuyết chạy tới ôm Hàn Nguyệt Nguyệt, “Tiểu thư, bọn nô tỳ nhớ tiểu thư muốn chết luôn.”

Hàn Nguyệt Nguyệt gỡ tay Như Tuyết ra, “Buông tay, ngạt chết ta”. Như Tuyết cười hì hì buông tay, mở bọc đồ, lôi ra mấy bộ y phục.

“Tiểu thư, ở đây này” Trương Tiểu Tinh đem bọc hành lý của mình tới, để trước mặt Hàn Nguyệt Nguyệt. Vì mấy thứ này, ba người bọn họ phải chạy hơn nửa Đại Khánh.

Hàn Nguyệt Nguyệt lấy ra một cây linh chi, khá lớn, chắc phải mấy chục năm, nhiều thêm mấy cây thì tốt rồi, đáng tiếc khó kiếm.

“Cực khổ rồi, về nghỉ ngơi đi, buổi tối mở tiệc tẩy trần cho các người”, Hàn Nguyệt Nguyệt vui mừng nhận lấy linh chi, “Ừa? Không phải Hắc Ưng đi với các người sao? Người đâu?”

“Đang bị Trương Nghiêm quán lấy, ở ngoài viện ạ”. Hiện tại võ công của Trương Nghiêm rất khá, Trương Tiểu Tinh không đủ khả năng dạy nó nữa, nên mỗi lần nhìn thấy Hắc Ưng liền quán lấy, muốn Hắc Ưng dạy nó.

“A, sắp tết rồi, nhân cơ hội này thành thân luôn đi, bằng không qua năm mới, các người đi nữa, lại kéo đến khi nào”, Hàn Nguyệt Nguyệt nói. Như Họa lập tức chạy đến bên cạnh Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Thật à? Tốt quá, tiểu thư không biết đâu, trên đường hai người họ rất chán, không nói chuyện gì hết, hại nô tỳ và Như Họa cũng không dám nói.” Hắc Ưng đại ca không thích nói chuyện, Tiểu Tinh tỷ lại lạnh nhạt, cứ tiếp tục như vậy, khiến bọn họ rất lo lắng.

Trương Tiểu Tinh cúi đầu. Như Họa kéo tay Trương Tiểu Tinh, “Hắc Ưng đại ca thật không hiểu phong tình, tiểu thư không thể dễ dàng cho huynh ấy được.”

Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Lúc trước ta và vương gia đã đề cập đến, quả thật không thể dễ hấn quá dễ dàng, được rồi về nghỉ ngơi đi”. Sau đó, Mạnh Dịch Vân đến, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt cứ đi tới đi lui, không biết đang vội cái gì.

“Về rồi?” Nghe tiếng bước chân, Hàn Nguyệt Nguyệt nói, không nhìn cũng biết là Mạnh Dịch Vân.

“Giấu gì vậy?” Mạnh Dịch Vân tới bàn ngồi xuống.

Hàn Nguyệt Nguyệt không ngẩng đầu đáp, “Linh chi, phải giấu kỹ chút, nếu không lại bị hai nhóc kia lôi ra chơi.” Hiện tại là thời kỳ hai đứa rất tò mò với xung quanh, luôn thừa dịp nàng không chú ý, lôi hết những thứ có thể lôi trong nhà ra vãi đầy đất.

Hàn Nguyệt Nguyệt đứng lên ghế, cất kỹ linh chi vào hộp, bỏ trên tủ, vỗ vỗ tay, cao vậy, chắc hai đứa không lấy được đâu, cất ghế về chỗ cũ, tới ngồi đối diện với Mạnh Dịch Vân.

“Đây là gì?”, Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn cái hộp trên bàn, cầm lên, xem thử, thấy vật bên trong rất kích động, đều là thứ quý hiếm à, có tiền cũng không mua được.

“Là sinh lễ của Hắc Ưng”, Mạnh Dịch Vân nói. Hàn Nguyệt Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Dịch Vân, “Chàng đứng bên phe địch?”

Những thứ này, chỉ là lúc nhàm chán nàng nói chơi, Hắc Ưng sao biết được, nhất định là do Mạnh Dịch Vân nói, muốn mua chuộc nàng? Quá xem thường nàng rồi!

Mạnh Dịch Vân im lặng, “Tâm tư của nàng, ngay cả Đoàn Đoàn và Viên Viên đều nhìn ra, còn cần ta nhắc hần sao?”

Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Rõ vậy sao?” nàng hơi tham tài chút thôi, rất bình thường mà.

“Hần nhờ chàng đến cầu hôn?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Mạnh Dịch Vân “Ừ” một tiếng, thật ra lúc Hắc Ưng giao những thứ này, chỉ nói chuyển cho vương phi, bất quá đoán không lầm, thì chính là cầu hôn.

Hàn Nguyệt Nguyệt đặt khối noãn ngọc trong tay, quả thật có hơi ám truyền tới, rất kỳ diệu.

“Chắc là hần dốc hết vốn liếng rồi hen? Chàng phát cho Hắc Ưng mỗi tháng bao nhiêu bạc?” không thể để Tiểu Tinh uất ức được.

“12”, 12 lượng bạc là rất cao đối với chức thị vệ rồi. Thị vệ trong cung cũng chỉ có 5 lượng một tháng. Hàn Nguyệt Nguyệt nhún mày, “Ít như vậy làm sao nuôi nổi Tiểu Tinh? Mỗi lần Tần Minh trở lại đều mang rất nhiều quà cho Trúc Thanh, ta còn tưởng lương bổng thị vệ rất cao chứ”. Mỗi lần Tần Minh trở lại sẽ mang rất nhiều quà cho Trúc Thanh, thường nói nước phù sa không chảy ruộng ngoài, cũng là chuyện tốt, nên nàng mới mắt nhắm mắt mở cho qua.

“A, ta biết rồi, có phải Tần Minh ăn chặn nhiều không? Biết ngay tên kia không thành thật mà. Chàng giao chuyện tiền trang cho Hắc Ưng quản một nửa đi, nếu không về sao bọn họ có con phải nuôi thế nào?” Hàn Nguyệt Nguyệt nói. Mạnh Dịch Vân bị sắc nước trà. Hàn Nguyệt Nguyệt vội lấy khăn tay lau giúp, “Chàng lớn vậy rồi, uống trà cũng không xong.”

Mạnh Dịch Vân thật bị Hàn Nguyệt Nguyệt dọa, bất đắc dĩ nói, “Đừng lo lắng, Hắc Ưng cũng không phải kẻ cù lần đâu.”

Hàn Nguyệt Nguyệt ồ một tiếng, đứng dậy, lấy mớ bảo bối của mình ra, đưa cho Mạnh Dịch Vân nhìn. “Chàng nói những thứ này làm của đồ cưới cho Tiểu Tinh được không?” Sinh lễ quý trọng như vậy, nàng cũng không thể quá keo kiệt.

Mạnh Dịch Vân liếc nhìn, nói: “Coi như không có đồ cưới, tên kia cũng không dám đối xử tệ với Tiểu Tinh đâu”.

Hàn Nguyệt Nguyệt suy nghĩ một chút, đi tới cửa, hô to, “Tô nương, đi tìm Hoàng lịch tới đây”, Tô nương đang bận may y phục, nghe thấy tiếng Hàn Nguyệt Nguyệt vội vàng để xuống, đi ra ngoài.

“Ta đại diện nhà gái, chàng đại diện nhà trai, bây giờ chúng ta bàn bạc một chút chuyện cả đời của hai người họ”, Hàn Nguyệt Nguyệt lật lật tờ Hoàng lịch trên tay nói.

Mạnh Dịch Vân đoạt lấy Hoàng lịch trên tay Hàn Nguyệt Nguyệt ném qua một bên, “Để cho bọn họ tự lo đi”, đứng dậy ôm lấy Hàn Nguyệt Nguyệt đi thẳng vào trong.

“Chàng làm gì đấy? Ban ngày ban mặt, mau buông ta xuống” Mạnh Dịch Vân không để ý tới. Hàn Nguyệt Nguyệt cắn, “Con vẫn còn ở ngoài, mau buông ra”, người này mắc chứng gì vậy, hững hờ là ôm nàng đi, đã là vợ chồng già, tất yếu kích thích như vậy sao?

Qua Nguyên tiêu, Hàn Nguyệt Nguyệt liền bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ của Hắc Ưng và Trương Tiểu Tinh. Không khí vui mừng bao trùm vương phủ, định ngày là mừng 6 tháng 3. Thật ra đây là do Hàn Nguyệt Nguyệt tự quyết định, hai người trong cuộc vẫn không biết gì hết, cho đến lúc Tô nương tới cửa, nói may đồ cưới, hai người mới biết.

Hắc Ứng không nói gì, đứng yên cho Tô nương đo người. Trương Tiểu Tinh lại xấu hổ chạy ra ngoài. Hàn Nguyệt Nguyệt cười ha ha, “Không sao, tính nàng hay thẹn thùng, dù sao số đo của Tiểu Tinh cũng đã biết, cứ may theo là được”. Tô nương gật đầu một cái, biểu hiện đã biết.

Đo xong, Tô nương lấy ra mấy tấm vải cho Hàn Nguyệt Nguyệt chọn, Hàn Nguyệt Nguyệt nhất định là phải chọn loại tốt nhất.

Hàn Nguyệt Nguyệt chuẩn bị rất nhiều đồ cưới, gửi tin báo cho Tư Tư. Nhà đó có 4 người nên tương đối chậm chạp, đến hơi trễ. Bất quá Như Song lại rất nhanh chạy đến vương phủ, mấy nha đầu ngày ngày tụ tập tán gẫu với Trương Tiểu Tinh, có lúc lại trêu chọc Hắc Ứng.

“Rốt cuộc cũng tới, nhanh vào đi, thư đã gửi lâu vậy, mà giờ mới đến”, Hàn Nguyệt Nguyệt trách chút. Lục Tư Tư tay ôm nữ nhi, “Không có cách nào, vừa ra cửa, những chương quỹ kia lại đưa tin nói có chuyện, đi xem một chuyến, nên đến trễ.”

Trong tay Tống Thanh và Tống Ngọc cầm rất nhiều quà, quản gia vội cho người nhận lấy. Hàn Nguyệt Nguyệt an bài chỗ ở cho cả nhà họ.

“Cho ta xem bảo bảo nào” Hàn Nguyệt Nguyệt nhận lấy đứa bé trên tay Lục Tư Tư, mềm nhũn, hai mắt thật to, rất đáng yêu, bị nàng chọc cười khanh khách. “Tên gì?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi.

Lục Tư Tư đáp, “Tống Trân Trân, là Tống đại ca đặt”. Hàn Nguyệt Nguyệt cười cười, “Cả nhà các người đều là bảo vật, vừa ngọc vừa trân châu.”

Lục Tư Tư bị Hàn Nguyệt Nguyệt chọc cười, nói “Nô tỳ cũng nói vậy, nhưng Tống đại ca cứ kiên quyết đặt thế.”

“Nữ nhi quý giá, giống như một viên trân châu, cần yêu thương chăm sóc thật tốt, Tống Thanh rất thương nó.” Lục Tư Tư gật đầu, “Nếu tiểu thư thích nữ nhi, sinh một đứa đi.”

“Làm gì dễ dàng như vậy. Đi đường mệt không, nghỉ ngơi trước đi, rồi gặp mấy nha đầu kia sau, mấy nha đầu đó cứ nhắc nữ nhi người mãi đây”.

“Đã lâu không gặp bọn họ, cũng rất nhớ”. Hàn Nguyệt Nguyệt dẫn cả nhà Tống Thanh vào viện, người làm trong phủ thấy thế đều nghỉ, vương phi tự mình tiếp đón, khẳng định thân phận không tầm thường.

128. Chương 126 : Tiểu Quận Chúa

“Vương gia, nô tỳ bưng chút đồ ăn tới ạ?” Thừa dịp Hàn Nguyệt Nguyệt không có ở đây, Trúc Thanh hỏi. Không biết tại sao, mấy ngày nay khẩu vị của vương phi rất lạ, khẳng định vương gia không quen, đáng tiếc vì rất yêu vương phi, chỉ có thể cùng ăn.

Mạnh Dịch Vân nghĩ nghĩ nói, “Mang chút cháo đến đây đi”, vừa rồi quả thật ăn không nhiều, củ cải khô vừa khô vừa cứng, còn măng chua vừa chua vừa cay, quả thật không phải cho người ăn, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt ăn ngon lành như vậy, Mạnh Dịch Vân thật hoài nghi, không biết gần đây Hàn Nguyệt Nguyệt có bị cái gì kích thích hay không.

Hàn Nguyệt Nguyệt tắm xong ra ngoài, thấy Mạnh Dịch Vân đang húp cháo, mùi cháo thơm lan tỏa khắp nơi, nàng nuốt nước miếng, đi tới, “Chưa ăn no?”, từ trước đến giờ Mạnh Dịch Vân không thường ăn khuya.

Mạnh Dịch Vân ngẩng đầu, thấy một đôi mắt to nhìn chằm chằm cái chén trước mặt mình, hỏi “Muốn ăn?”. Hàn Nguyệt Nguyệt vội vàng gật đầu, “Thơm quá, hấp dẫn ghê”.

Nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt ăn gấp như chưa ăn cơm tối, Mạnh Dịch Vân có chút lo lắng, “Ăn ít chút, nhiều quá nửa đêm lại la đầy bụng”, nhớ không lầm thì vừa rồi nàng đã ăn đến ba chén cơm.

Hàn Nguyệt Nguyệt ợ một tiếng, để muống xuống, cầm khăn tay chùi miệng, “Không sao, ta còn có thể ăn thêm chén nữa”. Mạnh Dịch Vân vội bảo Trúc Thanh bưng phần còn lại đến, bị Hàn Nguyệt Nguyệt chén sạch.

“Gần đây có phải có chỗ nào không thoải mái không?” hai người nằm trên giường, Mạnh Dịch Vân hỏi.

Hàn Nguyệt Nguyệt lắc đầu, “Không có mà, sao vậy?” Hàn Nguyệt Nguyệt kéo tóc Mạnh Dịch Vân chơi.

“Trước kia chẳng phải rất sợ mập sao? Giờ ăn nhiều như vậy?” Mạnh Dịch Vân sờ sờ eo Hàn Nguyệt Nguyệt, hình như nhiều thịt hơn trước một ít, mềm mềm.

“Ta mập? Ở đâu? Ta cũng cảm thấy gần đây mặt tròn hơn trước nhiều” nghe Mạnh Dịch Vân nói, Hàn Nguyệt Nguyệt lập tức ngồi dậy, nhìn Mạnh Dịch Vân hỏi, đưa tay sờ sờ mặt mình, lại sờ sờ eo.

“Eo lớn! Trời ạ!” Hàn Nguyệt Nguyệt xuống giường, đi tới trước gương, túm y phục nhìn nhìn, mập thật! Trước đây nằng ăn bao nhiêu cũng không mập được, sao giờ mới ăn mấy ngày đã thành ra thế này rồi.

Mạnh Dịch Vân lắc đầu nhìn nữ nhân đang lo lắng trước mặt, “Vừa đủ, không mập!” Hàn Nguyệt Nguyệt leo lên giường, nằm xuống, kéo chăn đắp lên, nhắm mắt lại.

“Sao vậy?” Mạnh Dịch Vân hỏi, mới rồi còn lo lắng, đảo mắt đã đi ngủ.

“Có thể là đã lâu không vận động mới vậy, mau ngủ, từ ngày mai trở đi, mỗi sáng sớm ta sẽ dậy chạy bộ, nhất định ốm lại như xưa” Hàn Nguyệt Nguyệt nghiêng người, không để ý Mạnh Dịch Vân nữa.

Mỗi ngày Mạnh Dịch Vân vào triều từ rất sớm, lúc đó Hàn Nguyệt Nguyệt còn ngủ. Sáng sớm nay, Mạnh Dịch Vân dậy sớm như mọi hôm, nhớ ra lời tối qua của Hàn Nguyệt Nguyệt, bèn gọi, “Nguyệt Nguyệt? Nguyệt Nguyệt? Dậy chạy bộ kìa!” Kêu vài tiếng, Hàn Nguyệt Nguyệt vẫn không tỉnh, Mạnh Dịch Vân đành thôi, dù hấn gọi thế nào đi nữa, nằng không muốn dậy, cũng không có cách.

Đến khi Hàn Nguyệt Nguyệt thức dậy, nắng đã lên ba sào, Trúc Thanh đi vào, thấy nằng ngồi ngẩn người trên giường, nói “Vương phi, đứng dậy rửa mặt thôi!”

Hàn Nguyệt Nguyệt lấy lại tinh thần, “Vương gia vào triều lâu chưa?” Trúc Thanh sững sốt, trả lời, “Vương gia đã về, thấy vương phi còn chưa tỉnh, lại đi ra ngoài rồi.” Hàn Nguyệt Nguyệt than thở một tiếng, thì ra đã trễ thế này.

“Tiểu thư” Trương Tiểu Tinh vào cửa, thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đang ăn gì đó, đi tới. Hàn Nguyệt Nguyệt nghe tiếng Trương Tiểu Tinh ngẩng đầu lên, “Chờ ta một chút, xong ngay đây.”

Mấy ngày trước đã hẹn, trời nóng quá, đi biệt trang ở vài ngày, có thể tắm suối nước nóng, Hàn Nguyệt Nguyệt rất thích, đáng tiếc Mạnh Dịch Vân không có thời gian, nếu không cả nhà đi thì vui biết bao nhiêu, hiện tại chỉ có thể đi với Hắc Ứng và Tiểu Tinh mấy ngày.

“Nương, nương” Đoàn Đoàn và Viên Viên chạy vào, kéo tay áo Hàn Nguyệt Nguyệt, “Nương, chúng con cũng muốn đi”, nghe nha hoàn nói Hàn Nguyệt Nguyệt phải ra khỏi phủ, hai tiểu tử liền lập tức chạy tới, rất sợ mẫu thân bỏ bọn họ lại, đi chơi một mình.

“Dựa vào mấy ngày nay hai đứa biểu hiện rất tốt, được rồi, nhanh đổi y phục đi, nếu chậm, ta không chờ nha.” Hàn Nguyệt Nguyệt nói.

“Nương chờ chút, chúng con xong ngay”, hai đứa chạy vội đi, Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ cười, vốn định dẫn hai đứa nó theo mà.

Quần gia phái thêm mấy thị vệ đi theo, đoàn người chậm rãi xuất phát, bốn người ngồi trong xe ngựa, hai nhóc không chịu ngồi yên chút nào, chốc chốc vén rèm xe lên, nhìn đường phố náo nhiệt, hươ tay múa chân đầy thích thú, đều do Mạnh Dịch Vân cả, không cho nằng ra ngoài cũng thôi đi, ngay cả nhi tử cũng giam lại.

“Nương, kia là cái gì?” Viên Viên chỉ ra bên ngoài. Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn theo nói, “Đó là Băng đường hồ lô”.

“Có thể ăn ă?” Hàn Nguyệt Nguyệt gật đầu, “Có thể, chua chua ngọt ngọt”. Nghe vậy, Viên Viên lập tức kéo tay áo Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Nương, mua cho Viên Viên được không, Viên Viên cũng muốn ăn chua chua ngọt ngọt, Viên Viên sẽ không nói cho phụ thân”, Viên Viên bảo đảm nói, thật ra mẫu tử ba người cũng thường làm một ít chuyện nhỏ nhỏ giấu Mạnh Dịch Vân, xong hẹn không ai được nói.

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Viên Viên, Đoàn Đoàn mong đợi nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt. Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Được, bất quá không thể ăn nhiều, ăn nhiều sẽ bị sâu răng, biết không?”

Hai nhóc vội vàng gật đầu, chỉ sợ Hàn Nguyệt Nguyệt đổi ý. Trương Tiểu Tinh vén rèm lên, bảo người đánh xe đi mua.

Xe ngựa chậm rãi đi. Đoàn Đoàn và Viên Viên đã no bụng, ngáp mấy cái, nằm trong lòng Hàn Nguyệt Nguyệt ngủ thiếp đi.

Đột nhiên xe ngựa dừng lại, ngựa hí vang lùi mấy bước. Hàn Nguyệt Nguyệt đang ngủ gục, theo quán tính của xe ngựa, bụng đụng vào thành xe. Trương Tiểu Tinh ôm chặt Đoàn Đoàn, ổn định xong, lớn tiếng hỏi, “Chuyện gì vậy?”

“Bẩm phu nhân, phía trước bỗng nhiên có một người chạy ra giữa đường”, phu xe khấn trương nói, trong xe ngựa có vương phi và tiểu hoàng thượng đó!

“Buông ra, ta muốn giết tiểu tiện nhân kia”, bên ngoài truyền đến tiếng mắng chửi, Đoàn Đoàn và Viên Viên bị dọa tỉnh, nhẩn mặt, Hàn Nguyệt Nguyệt hôn nhẹ trán hai con.

“Viên Viên ngồi đây nha”, Trương Tiểu Tinh vén rèm lên thấy một phụ nhân đang bị thị vệ giữ lại, nhảy xuống xe, hỏi: “Chuyện gì?”

Thấy Trương Tiểu Tinh mấy thị vệ cúi đầu, “Vị phu nhân này mau bảo thị vệ nhà người thả ta ra, không thì tiểu tặc kia chạy mất”, nữ nhân kia vội nói.

“Điều phụ to gan, dám chửi bậy, phiền tẩu tử báo với phu nhân một tiếng, tại hạ dẫn người này đi ra”.

Phụ nhân kia sợ nhảy dựng, không dám hừ một tiếng. Trương Tiểu Tinh nhìn chung quanh, thấy cách đó không xa có một nữ tử, hình như đang trốn chạy.

“Thả người đi, chúng ta còn phải lên đường” Trương Tiểu Tinh nói. Thị vệ thả tay ra, phụ nhân được tự do, hướng Trương Tiểu Tinh cúi người, “Đa tạ phu nhân”, nói xong, đuổi theo nữ tử trước mặt.

“Tiểu thư, sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?” Trương Tiểu Tinh vào lại xe ngựa, thấy sắc mặt Hàn Nguyệt Nguyệt tái nhợt, chau mày, gấp gấp hỏi.

“Trở về phủ, nhanh lên!” Hàn Nguyệt Nguyệt cảm giác bụng rất đau, thấy Trương Tiểu Tinh vội nói, hai đứa bé ngồi bên cạnh đã sắp khóc rồi.

Trương Tiểu Tinh biết tình hình không ổn, lập tức bảo thị vệ về chạy về vương phủ thông báo trước. Xe ngựa chạy nhanh quá, xóc nảy, Hàn Nguyệt Nguyệt miễn cưỡng tươi cười, an ủi hai con.

Mạnh Dịch Vân nhận được tin, lập tức về phủ, thấy Trương Tiểu Tinh đang đỡ hai nhi tử, đi nhanh qua. Thấy Mạnh Dịch Vân, Viên Viên và Đoàn Đoàn chạy tới ôm lấy chân Mạnh Dịch Vân “Phụ thân, phụ thân”.

Trương Tiểu Tinh nói, “Vương gia vào thăm vương phi đi”. Dụ hai nhi tử thả mình ra, Mạnh Dịch Vân bước nhanh vào phòng, chỉ thấy Hàn Nguyệt Nguyệt đang tựa vào đầu giường, Trúc Thanh bưng chén thuốc dứt.

“Vương gia” thấy Mạnh Dịch Vân đến, Trúc Thanh đứng lên, lui ra ngoài.

“Sao vậy, đột nhiên lại không thoải mái?” Mạnh Dịch Vân ngồi ở mép giường, vuốt ve mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, lo lắng hỏi. Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Không sao, chỉ là có chút dọa nữ nhi chúng ta thôi”.

Mạnh Dịch Vân sững sờ, kinh ngạc cầm tay Hàn Nguyệt Nguyệt, mắt nhìn bụng nàng, “Nàng nói, nàng mang thai?”

Thấy vẻ ngây người của Mạnh Dịch Vân, Hàn Nguyệt Nguyệt đem tay mình bao lên bàn tay kia, “Ừ, có phải lần đầu tiên làm phụ thân đâu, sao kinh ngạc như vậy?”

Mạnh Dịch Vân nâng mặt Hàn Nguyệt Nguyệt, “Về sau an phận ở trong viện, không được đi đâu hết”, nếu hôm nay có chuyện không hay gì, hẳn biết làm sao?

Hàn Nguyệt Nguyệt sụ mặt xuống, đẩy tay Mạnh Dịch Vân ra, “Mới 20 ngày, không có gì đâu, cũng chẳng phải lần đầu mang thai, hơn nữa, nữ nhân có thai phải giữ tâm tình thoải mái, đứa bé mới khỏe mạnh được” mỗi ngày ngồi ngốc ở đây chờ ăn chờ uống, không chán chết mới lạ đó.

“Không cho phép phản kháng, từ giờ trở đi, phải nghe lời ta, phải mời Công Tôn thái y đến khám.” Nghe Mạnh Dịch Vân nói, Hàn Nguyệt Nguyệt than một tiếng, nhỏ giọng nói thầm “Chàng là đại phu hay là ta”

Công Tôn thái y bị Mạnh Dịch Vân bắt viết phương thuốc cho Hàn Nguyệt Nguyệt điều dưỡng thân thể, nhưng vương phi là thần y nổi tiếng khắp nơi, một thái y nhỏ nhỏ như hán sao dám múa rìu qua mắt thợ, bất quá không dám kháng mệnh, đành dọn dẹp y phục vào ở vương phủ, thời thời khắc khắc đợi lệnh.

Dù sao, nói gì Mạnh Dịch Vân cũng sẽ không nghe, Hàn Nguyệt Nguyệt lười so đo. Nếu thái y tới bắt mạch, nang liền duỗi tay ra, hốt thuốc thì nghĩa một cái, chỉ cần không có gì không ổn, thì thôi. Mạnh Dịch Vân xem nàng giống như đồ dễ vỡ, mỗi ngày làm gì hẳn đều muốn biết hết, ngay cả thời gian chơi với hai nhi tử cũng bị rút ngắn.

“Nương, muội muội ở trong này thật sao?” Đoàn Đoàn và Viên Viên nhìn chăm chăm bụng Hàn Nguyệt Nguyệt, tò mò hỏi, muốn đưa tay sờ thử, lại không dám.

129. Chương 127 : Kết Cục

“Đúng vậy, bất quá hiện tại muội muội xấu hổ, khi nào thân với hai con rồi, muội muội sẽ ra” Hàn Nguyệt Nguyệt cười nói. Lần trước Viên Viên nháo muốn nâng ôm, nàng thương con liền ôm lên, ai ngờ Mạnh Dịch Vân trở về thấy thế, đen mặt, ôm lấy nhi tử trong tay nàng, hung hăng dạy dỗ một phen.

Từ sau lần đó, hai nhóc không dám náo loạn nữa, làm gì cũng sợ phải hỏi trước, Hàn Nguyệt Nguyệt rất đau lòng, mắng Mạnh Dịch Vân một trận tới bởi.

Hàn Nguyệt Nguyệt ốm nghén, rất nhiều thứ không ăn được, thấy là muốn ói, nhưng vì con, dù khó chịu thế nào, vẫn ráng ăn một ít.

Công Tôn thái y cũng gấp xoay quanh, lão là đại phu, có phải đầu bếp đâu, mà chỉ cần vương phi vừa nôn, vương gia liền lập tức kéo lão đi bắt mạch, kê đơn, mấy ngày qua, tinh thần chịu đủ hành hạ.

Đầy 3 tháng, khẩu vị Hàn Nguyệt Nguyệt khôi phục như xưa, bụng to hơn một chút, thật ra nàng nhìn không ra, nhưng Mạnh Dịch Vân giúp nàng đo eo nói vậy, còn nói làm như nữ nhi sắp ra rồi, thần kinh cười hề hề hà hà. Hàn Nguyệt Nguyệt rất chú trọng dưỡng thai, lúc mang thai Đoàn Đoàn và Viên Viên mỗi ngày nàng đều kể chuyện xưa cho đứa bé trong bụng nghe, giờ công tác vĩ đại này giao cho Mạnh Dịch Vân.

Mạnh Dịch Vân cảm thấy rất hoang đường, nhưng không cãi được Hàn Nguyệt Nguyệt kiên trì. Bất quá ngoài chuyện đánh giặc sa trường, chuyện xưa hẳn không biết gì hết. Hàn Nguyệt Nguyệt đành thừa dịp ban ngày nhàn chán, bảo Thanh Trúc và Kim Thu mang giấy bút tới, mình nói cho viết. Buổi tối trước lúc ngủ, lại đưa cho Mạnh Dịch Vân đọc.

“Sao vậy?” thấy Hàn Nguyệt Nguyệt không hài lòng, Mạnh Dịch Vân cau mày hỏi. Hàn Nguyệt Nguyệt chỉ vào một câu trên sách, nói, “Chỗ này phải dùng giọng kinh ngạc để đọc mới đúng.” người này thật cứng nhắc, chỉ biết đọc theo thôi, tuy không sót một chữ, nhưng ngữ điệu cứ đều đều.

“Được, ta đọc lại, đừng nóng” Mạnh Dịch Vân đành đọc lại. Đây quả thật còn khó hơn đánh trận, một đại nam nhân, dùng giọng như vậy đọc chuyện cổ tích, không phải muốn hành chết hẳn sao?

Mạnh Dịch Vân đọc xong, ngẩng đầu lên, phát hiện Hàn Nguyệt Nguyệt đã sớm ngủ, bất đắc dĩ cười một tiếng, để người nằm xuống giường, đắp chăn kín, giờ đã là mùa thu, trời khá lạnh.

Thật ra hiện tại thai còn nhỏ, Hàn Nguyệt Nguyệt cũng không biết là nam hay nữ, nhưng nàng linh cảm là nữ nhi. Mạnh Dịch Vân thì không sao cả, chỉ cần là Hàn Nguyệt Nguyệt sinh, nam hay nữ hẳn đều thích. Dưới sự cường điệu của Hàn Nguyệt Nguyệt Đoàn Đoàn và Viên Viên cũng cho là trong bụng mẫu thân có muội muội, mỗi ngày đều nhìn bụng Hàn Nguyệt Nguyệt kêu nhiều lần.

Qua 5 tháng, bụng Hàn Nguyệt Nguyệt lớn hơn nhiều, Đoàn Đoàn và Viên Viên thấy muội muội lâu ra, cảm thấy phải thể hiện mình là một ca ca tốt, rất thích muội muội, nên lấy tất cả đồ chơi tới.

Hàn Nguyệt Nguyệt nhìn đồng đồ chơi trước mắt, tò mò hỏi “Viên Viên không thích đồ chơi mẫu thân đưa sao?” Viên Viên lắc đầu, nghiêm túc nói, “Viên Viên rất thích muội muội, nên đưa uội muội chơi”.

Hàn Nguyệt Nguyệt buồn cười, “Đoàn Đoàn trở lại đây đi”, thấy Đoàn Đoàn còn định chạy đi, Hàn Nguyệt Nguyệt hô. Đoàn Đoàn trở về bên cạnh nàng, “Còn nữa”, bày tỏ mình còn chưa lấy hết.

Hàn Nguyệt Nguyệt kéo tay hai con, “Muội muội còn nhỏ, chưa chơi được đâu, đợi muội muội lớn, rồi đưa được không?”

Viên Viên gật đầu, Đoàn Đoàn nhìn Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi, “Có phải muội muội không thích tụi con nên mãi vẫn không ra ạ?”. Hàn Nguyệt Nguyệt đỏ mặt, lắc đầu, “Không đâu, có hai ca ca tốt như vậy, muội muội mừng còn không kịp nữa là.”

“Thật ả? Vậy sao muội muội còn chưa ra chơi với tụi con?” Vấn đề này giống như khi còn bé mẹ gạt là mua mình từ cửa hàng về vậy, quả nhiên không thể nói thật quá với trẻ con.

Hàn Nguyệt Nguyệt vuốt đầu Đoàn Đoàn, “Chưa tới lúc, đợi đến khi trời ấm rồi, muội muội sẽ ra.”

Đoàn Đoàn như bưng tỉnh, nghiêm túc nói, “Viên Viên, thì ra là do muội muội sợ lạnh”. Hàn Nguyệt Nguyệt im lặng, đứa nhỏ này trưởng thành thật sớm, mới 2 tuổi, mà hỏi nhiều như vậy.

Lại sắp hết một năm, vì hiện giờ Hàn Nguyệt Nguyệt là đối tượng quan trọng nhất cần bảo vệ của vương phủ, nên tất cả người đến chúc tết đều được quản gia tiếp đón, ngay cả Hoàng cửa mẫu dẫn con dâu đến thăm cũng bị ngăn ngoài cửa, may gặp Tiểu Tinh, cho nên mới được vào Trúc Viên.

Năm trước, Hoàng Dân thành thân, vốn Hàn Nguyệt Nguyệt muốn đi tham gia náo nhiệt, đáng tiếc Mạnh Dịch Vân không cho, nên đây là lần đầu tiên Hàn Nguyệt Nguyệt thấy mặt thê tử Hoàng Dân, rất ôn hòa, bộ dáng không tồi, Hoàng cửa mẫu nói mấy câu là lại nhắc đến con dâu, xem ra sống chung không tệ.

“Nhị biểu ca cũng sắp thành gia chứ?” Hàn Nguyệt Nguyệt hỏi. Vốn đang tươi cười, Hoàng phu nhân than thở, “Ai, cũng 20 tuổi rồi, mấy ngày trước ta chuẩn bị cho nó vài mối, cô nương kia bộ dáng được, lại hiểu chuyện, đáng tiếc nó không đồng ý, ta và cậu con cũng không có biện pháp, nhi tử lớn muốn tự quyết định, sao chịu nghe chúng ta.”

Hàn Nguyệt Nguyệt khẽ mỉm cười, “Nhị biểu ca tự có chủ ý, cữu mẫu và cữu phụ cứ hưởng phúc là được, sợ là biểu ca muốn tập trung vào sự nghiệp, khuyên nhiều một chút, đại biểu ca đã thành thân, chẳng mấy chốc sẽ có con, đến lúc đó, nhị biểu ca sẽ thấy hâm mộ, sợ gì không chịu thành thân?”

Hoàng phu nhân cười cười, “Con nói phải, Dân nhi thành thân coi như ta cũng yên lòng, nhi tử tự có phúc của nhi tử, ta cũng không muốn quản nhiều, miễn nó thích, chỉ cần xuất thân trong sạch, ta sẽ không phản đối.”

Hoàng phu nhân nghĩ thoáng như vậy, chắc là trước đây Hoàng lão phụ nhân đối với bà rất tốt, nên mới không có ý tưởng gây khó dễ cho nàng dâu.

Thê tử Hoàng Dân vẫn ai tĩnh ngồi một bên, Hàn Nguyệt Nguyệt thỉnh thoảng liếc mắt nhìn, coi như là người an phận. Tiễn hai người đi, Hàn Nguyệt Nguyệt mới có thời gian nói chuyện với Tiểu Tinh.

Tháng 3, trời dần ấm lên, cỏ cây bắt đầu nảy mầm thay lá. Đoàn Đoàn và Viên Viên lại bắt đầu hỏi Hàn Nguyệt Nguyệt: trời ấm rồi, sao muội muội còn chưa ra?

Hàn Nguyệt Nguyệt nằm trên giường êm vuốt bụng, “Trong khoảng thời gian này, nếu các con ngoan ngoãn, muội muội sẽ ra.”

Đoàn Đoàn và Viên Viên ngoan ngoãn hơn 10 ngày, vẫn không thấy muối muối ra, lại chạy đi hỏi. Đã hơn 8 tháng, chân Hàn Nguyệt Nguyệt bắt đầu sưng vù, bụng mặc dù không lớn bằng lúc sinh đôi, nhưng hành động cũng rất bất tiện, bắt quá mỗi ngày cơm nước xong, nàng đều kiên trì đi lại trong sân mấy vòng.

Lần mang thai trước, mới năm sáu tháng Mạnh Dịch Vân đã hồi kinh nên không thấy bộ dáng bụng to đến mức dọa người của Hàn Nguyệt Nguyệt, hiện tại đã tám tháng, bụng căng tròn như quả bóng, làm Mạnh Dịch Vân hết hồn. Một ngày đều sống trong sợ hãi còn hơn người mang thai là Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Nàng đỡ mồ hôi rồi, chúng ta về thôi”. Hàn Nguyệt Nguyệt chống lưng, “Được”. Mạnh Dịch Vân đỡ nàng vào nhà. Hàn Nguyệt Nguyệt đi bộ xong, ra mồ hôi sẽ phải tắm, đây là thói quen, nên nàng vừa ra ngoài tắm bộ, Trúc Thanh đã chuẩn bị nước nóng sẵn.

Kim Thu tìm y phục, hai nha hoàn đỡ Hàn Nguyệt Nguyệt vào, Mạnh Dịch Vân nhìn theo lo lắng, lòng thầm quyết định, mang thai khổ cực quá, về sau sẽ không để nàng chịu khổ như thế nữa.

“Vương gia”, Mạnh Dịch Vân vừa vào viện, Công Tôn thái y mang hòm thuốc đến hành lễ, Mạnh Dịch Vân đang gấp, còn tâm tư nào chú ý lão, trực tiếp lướt qua, vừa đến cửa đã nghe thấy tiếng rên thống khổ của Hàn Nguyệt Nguyệt.

“Vương gia, xin dừng bước, nam nhân không thể vào phòng sinh” Trúc Thanh định đi bưng chậu nước nóng, thấy Mạnh Dịch Vân chuẩn bị đẩy cửa, lập tức nhắc nhở.

Mạnh Dịch Vân trầm mặc, “Vương phi thế nào?”. Trúc Thanh cúi đầu, “Bà đỡ nói cần chút thời gian”, nữ nhân sinh con sao nhanh được, vương phi vừa đau bụng đã thông báo vương gia, giờ mới hơn nửa canh giờ xong thế nào được, nhưng mặt Mạnh Dịch Vân thực sự quá lạnh, Trúc Thanh không dám nói nhiều.

“Vương gia, nữ nhân sinh con rất lâu, vương gia ra bên ngoài đợi tốt hơn”, Thôi ma ma đã già, mặc dù cũng sợ Mạnh Dịch Vân nhưng vẫn nói.

Mạnh Dịch Vân bước ra. Trúc Thanh vội vàng đến phòng bếp.

Cả người Hàn Nguyệt Nguyệt ướt đầm mồ hôi, không phải lần đầu sinh nên nàng biết, thời gian còn sớm, không thể quá phí sức, Kim Thu bưng cháo đến, nàng ráng húp vài ngụm.

Mạnh Dịch Vân đứng bất động, nhìn chằm chằm cửa phòng. Công Tôn thái y đứng một bên, Mạnh Dịch Vân không ngồi, lão nào dám, đành cùng đứng.

Trời dần tối, đèn đã đốt lên, nhưng đứa bé vẫn chưa ra, Mạnh Dịch Vân vọt vào, làm bà đỡ và nha hoàn đều giật mình, Hàn Nguyệt Nguyệt miễn cưỡng rặn nụ cười, khuyên Mạnh Dịch Vân ra ngoài. Nhưng càng ngày càng đau bụng, thế là nàng nắm tay Mạnh Dịch Vân vừa khóc vừa mắng.

Trong phòng, nha hoàn cảm thấy tim sắp nhảy lên cổ rồi, bình thường vương phi ôn hòa là thế, không ngờ mắng người lợi hại như vậy. Mạnh Dịch Vân lại không nói gì, để mặc nàng mắng.

Thật ra nàng vốn muốn cắn răng kiên trì, nhưng con mẹ nó thật đau quá, thấy mặt Mạnh Dịch Vân lòng lại thấy uất ức. Bà đỡ sợ nàng mắng hết hơi không còn sức rặn, bèn khuyên.

Cuối cùng sau hơn 4 canh giờ quần quai, Hàn Nguyệt Nguyệt đã sinh ra một tiểu quận chúa xinh xắn, bà đỡ ôm đứa bé đưa qua, Mạnh Dịch Vân chỉ liếc một cái, rồi bỏ đi xem Hàn Nguyệt Nguyệt, làm bà đỡ sững người, nghe đồn vương gia rất yêu chiều vương phi, quả nhiên không sai.

HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-gia-ta-biet-sai-roi>